

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 87 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 16, 17 i 18 marca 2011 r.

ANEKS

Interpelacje i zapytania poselskie

część 1

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 87. posiedzenia Sejmu w dniach 16, 17 i 18 marca 2011 r.

część 1

<i>str.</i>	<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania	
Interpelacje	
Poseł Zbigniew Kozak	45
Poseł Tadeusz Iwiński	45
Poseł Stanisław Stec	45
Poseł Tomasz Garbowski	46
Poseł Józef Rojek	48
Poseł Jan Warzecha	49
Poseł Jarosław Rusiecki	50
Poseł Adam Krupa	53
Poseł Michał Stuligrosz	54
Poseł Adam Wykręt	56
Poseł Arkady Fiedler oraz grupa posłów	57
Poseł Jarosław Pięta oraz grupa posłów	58
Poseł Ryszard Zawadzki	58
Poseł Tadeusz Arkit	59
Posłowie Piotr Tomański i Renata Butryn	60
Poseł Krzysztof Gadowski	60
Poseł Janusz Chwierut	61
Poseł Elżbieta Zakrzewska	62
Posłowie Zbigniew Kozak i Andrzej Jaworski	62
Poseł Sławomir Worach	63
Poseł Witold Sitarz oraz grupa posłów	67
Poseł Łukasz Zbonikowski	67
Poseł Zbigniew Chmielowiec	68
Poseł Jan Religa	69
Poseł Marek Łatas	70
Poseł Witold Klepacz	71
Poseł Stanisław Stec	73
Poseł Tadeusz Arkit	75
Posłowie Wiesław Kilian i Waldemar Wiązowski	76
Poseł Wiesław Kilian	76
Poseł Edward Siarka	77
Poseł Marzena Machałek	78
Poseł Piotr Stanke	78
Poseł Jarosław Zieliński	81
Poseł Stanisław Ożóg	82
Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki	85
Poseł Wiesław Rygiel	85
Poseł Grzegorz Raniewicz	86
Posłowie Jerzy Borowczak i Jan Kulas	87
Poseł Anna Sobocka	88
Poseł Krzysztof Tołwiński	99
Poseł Agnieszka Hanajczyk	100
Poseł Tadeusz Tomaszewski	102
Posłowie Witold Klepacz i Tadeusz Tomaszewski	102
Poseł Łukasz Zbonikowski	102
Poseł Maria Nowak	103
Poseł Robert Telus oraz grupa posłów	103
Poseł Zbigniew Kozak	104
Poseł Andrzej Bętkowski	105
Posłowie Witold Czarnecki i Adam Hofman	106
Poseł Marek Matuszewski	107
Poseł Grzegorz Roszak	107
Poseł Irena Tomaszak-Zesiuk	109
Poseł Jarosław Zieliński oraz grupa posłów	110
Poseł Janusz Dzieciół	111
Poseł Witold Sitarz	113
Poseł Stanisław Lamczyk	114
Poseł Artur Dunin	114
Poseł Wiesław Janczyk	115
Poseł Jerzy Polaczek	115
Poseł Tadeusz Tomaszewski	116
Poseł Tadeusz Motowidło	117
Posłowie Klaudiusz Balcerzak i Łukasz Borowiak	117
Poseł Bożena Szydłowska	119
Poseł Krzysztof Lipiec	120
Poseł Tadeusz Sławecki	121
Poseł Adam Gawęda	122
Poseł Beata Szydło	123
Poseł Jan Warzecha	124
Poseł Andrzej Adamczyk	124
Posłowie Sławomir Zawiślak i Jarosław Żaczek	125
Poseł Jarosław Żaczek	126
Poseł Zbigniew Kozak	130
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	131
Poseł Krzysztof Jurgiel	132
Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	135
Poseł Bożena Szydłowska	137
Poseł Monika Wielichowska	139
Poseł Elżbieta Streker-Dembińska	139
Poseł Tadeusz Tomaszewski	140
Poseł Sławomir Zawiślak	141
Poseł Arkadiusz Czartoryski	142
Poseł Łukasz Zbonikowski	143

Poseł Eugeniusz Kłopotek	144
Poseł Maria Zuba	145
Poseł Piotr Babinetz	146
Poseł Tadeusz Wita	147
Poseł Sławomir Zawisłak	148
Posłowie Jolanta Szczypińska i Kazimierz Smoliński	151
Poseł Marek Ast	151
Poseł Wojciech Jasiński	152
Poseł Dariusz Seliga	153
Poseł Jan Widacki	154
Poseł Gabriela Masłowska	155
Poseł Jacek Pilch	155
Poseł Jarosław Matwiejuk	157
Poseł Witold Klepacz	160
Poseł Artur Dunin	161
Poseł Anna Paluch oraz grupa posłów	162
Poseł Beata Mazurek	163
Posłowie Anna Paluch i Marek Polak	167
Poseł Piotr Polak	167
Poseł Jerzy Gosiewski	168
Poseł Łukasz Zbonikowski	168
Poseł Jacek Osuch	169
Poseł Krzysztof Lipiec	170
Poseł Lucjan Karasiewicz	171
Poseł Jerzy Wenderlich	172
Poseł Piotr Stanke	172
Poseł Lidia Staroń	173
Poseł Leszek Redzimski	175
Poseł Dariusz Lipiński	175
Poseł Jan Bury s. Antoniego	177
Poseł Mariusz Grad	178
Poseł Stanisław Wziątek	179
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański	179
Poseł Elżbieta Zakrzewska	181
Poseł Sławomir Kłosowski	182
Poseł Bożena Kotkowska	182
Poseł Marek Łatas	183
Poseł Zbigniew Konwiński	183
Poseł Józef Piotr Klim	184
Poseł Jerzy Budnik	185
Poseł Barbara Marianowska	185
Poseł Jadwiga Zakrzewska	187
Poseł Stanisław Wziątek	188
Posłowie Jacek Tomczak i Jan Filip Libicki	188
Poseł Ewa Wolak	189
Poseł Artur Górski	189
Posłowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz	192
Posłanki Izabela Kloc i Marzena Machałek	193
Poseł Aleksander Chłopek	194
Poseł Anna Sobecka	194
Poseł Waldemar Andzel	197
Posłowie Kazimierz Smoliński i Jerzy Polaczek	198
Poseł Edward Siarka	200
Poseł Krzysztof Borkowski	201
Poseł Wojciech Saługa	201

Poseł Arkady Fiedler oraz grupa posłów	202
Poseł Aldona Młyńczak oraz grupa posłów	202
Poseł John Abraham Godson	203
Poseł Stanisław Lamczyk	204
Poseł Anna Bańkowska	205
Poseł Tadeusz Arkit	205
Poseł Łukasz Zbonikowski	205
Poseł Izabela Kloc	207
Posłowie Jadwiga Wiśniewska i Stanisław Szwed	208
Poseł Marek Matuszewski	208
Posłanki Izabela Kloc i Marzena Machałek	209
Poseł Monika Wielichowska	210
Poseł Kazimierz Moskal	212
Poseł Jarosław Rusiecki	227
Poseł Jan Bury s. Antoniego	227
Poseł Henryk Siedlaczek	228
Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski	229
Poseł Ryszard Zawadzki oraz grupa posłów	230
Poseł Piotr Stanke	231
Poseł Elżbieta Rafalska	236
Poseł Marek Opiola	237
Poseł Waldemar Andzel	237
Poseł Lech Kołakowski	238
Poseł Zbigniew Kozak	239
Poseł Tomasz Garbowski	243
Poseł Henryk Młynarczyk oraz grupa posłów	243
Poseł Artur Górski	243
Poseł Jan Widacki	244
Poseł Krzysztof Brejza	244
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	245
Poseł Marzenna Drab	246
Poseł Maria Zuba	246
Poseł Tadeusz Motowidło	248
Poseł Romuald Ajchler	248
Poseł Monika Wielichowska	249
Poseł Bogdan Bojko	249
Poseł Bożenna Bukiewicz	250
Poseł Adam Krupa	251
Poseł Roman Kaczor oraz grupa posłów	252
Poseł Maciej Orzechowski	253
Poseł Marek Krząkała	254
Posłowie Marek Krząkała i Jarosław Pięta	255
Poseł Marek Krząkała	255
Poseł Henryk Siedlaczek	256
Poseł Janina Okragły oraz grupa posłów	257
Posłowie Izabela Leszczyna i Grzegorz Sztolcman	257
Poseł Tadeusz Tomaszewski	259
Poseł Grzegorz Napieralski	260
Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	261
Poseł Paweł Poncyłjusz	261
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	262
Poseł Łukasz Zbonikowski	263
Poseł Maria Nowak	264

Poseł Andrzej Bętkowski	265	Poseł Barbara Bartuś oraz grupa posłów . . .	328
Poseł Beata Mazurek	265	Poseł Marzena Machałek	329
Poseł Antoni Błądek	266	Poseł Piotr Stanke	330
Poseł Anna Śliwińska oraz grupa posłów . . .	269	Posłowie Jerzy Borowczak i Jan Kulas	331
Poseł Lucjan Karasiewicz	270	Poseł Halina Olendzka	332
Poseł Cezary Tomczyk	270	Poseł Zbigniew Kozak	334
Poseł Marek Zieliński oraz grupa posłów . . .	271	Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów . . .	336
Posłowie Jarosław Żaczek i Sławomir Zawiaślak	272	Poseł Artur Ostrowski	337
Poseł Jarosław Żaczek	273	Poseł Zbigniew Kozak	337
Poseł Robert Telus oraz grupa posłów	274	Poseł Marek Matuszewski	338
Poseł Jacek Falfus	274	Poseł Wiesław Janczyk	339
Poseł Małgorzata Sadurska	275	Poseł Jan Kuriata	339
Poseł Mieczysław Golba	277	Poseł Henryk Milcarz	340
Poseł Marek Matuszewski	278	Poseł Tadeusz Tomaszewski	340
Poseł Waldemar Andzel	278	Poseł Barbara Czaplicka	345
Poseł Jerzy Rębek oraz grupa posłów	279	Poseł Lucjan Karasiewicz	345
Poseł Piotr Polak	280	Poseł Andrzej Adamczyk	348
Poseł Iwona Arent	280	Poseł Marzena Machałek	348
Poseł Wojciech Kossakowski	281	Poseł Beata Mazurek	362
Poseł Łukasz Zbonikowski	281	Posłanki Ewa Maliki Anna Paluch	362
Poseł Zbigniew Kozak	282	Poseł Beata Mazurek	364
Poseł Beata Kempa	284	Poseł Kazimierz Gwiazdowski	369
Poseł Piotr van der Coghen	285	Posłowie Kazimierz Gwiazdowski i Zbigniew Chmielowiec	369
Poseł Sławomir Kopyciński	285	Posłowie Kazimierz Gwiazdowski i Zbigniew Chmielowiec	370
Poseł Krystyna Łybacka	288	Poseł Lidia Starań	371
Poseł Krzysztof Jurgiel	289	Poseł Dariusz Lipiński	372
Posłanki Bożena Kotkowska i Elżbieta Zakrzewska	289	Poseł Jan Widacki	372
Poseł Longin Komołowski	290	Poseł Andrzej Sztorc	373
Poseł Magdalena Kochan	292	Poseł Mirosław Koźlakiewicz	373
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów . .	293	Poseł Czesław Hoc	373
Poseł Grzegorz Tobiszowski	295	Poseł Marzena Machałek	376
Poseł Teresa Piotrowska	298	Poseł Beata Małecka-Libera	376
Poseł Jan Widacki	299	Poseł Andrzej Pałys	377
Poseł Krzysztof Jurgiel	299	Poseł Jerzy Budnik	377
Poseł Jerzy Budnik	299	Poseł Arkadiusz Mularczyk	377
Poseł Ewa Wolak	300	Poseł Adam Wykręt	378
Poseł Krystyna Skowrońska	300	Poseł Krzysztof Borkowski	378
Poseł Barbara Marianowska	301	Poseł Wiesław Rygiel	379
Posłowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz . . .	302	Poseł Zbigniew Konwiński	379
Poseł Adam Gawęda	303	Poseł Ryszard Zbrzyzny	379
Poseł Marzena Machałek	304	Posłowie Stanisław Szwed i Jadwiga Wiśniewska	381
Poseł Jerzy Polaczek	305	Poseł Jadwiga Wiśniewska	382
Poseł Aleksander Chłopek	308	Poseł Jerzy Polaczek	382
Poseł Jerzy Polaczek	309	Poseł Jan Rzymelka	383
Zapytania		Poseł Waldemar Andzel	383
Poseł Robert Kołakowski	310	Poseł Zbysław Owczarski	384
Poseł Wiesław Rygiel	311	Poseł Krzysztof Borkowski	384
Poseł Henryk Gołębiowski	312	Poseł Jarosław Rusiecki	384
Poseł Tomasz Garbowski	312	Poseł Marek Opiola	385
Poseł Czesław Hoc	312	Poseł Adam Krupa	385
Poseł Józef Rojek	318	Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski	386
Poseł Adam Wykręt	326	Poseł Marek Wojtkowski	388
Poseł Krzysztof Gadowski	327	Poseł Jadwiga Wiśniewska	388
Poseł Zbigniew Konwiński	327	Poseł Elżbieta Rafalska	389
Poseł Izabella Sierakowska	327		
Poseł Ryszard Zbrzyzny	328		

	<i>str.</i>
Poseł Marek Opióła	390
Poseł Stanisław Szwed	391
Posłowie Andrzej Jaworski i Zbigniew Kozak	391
Poseł Tomasz Garbowski	391
Poseł Krzysztof Brejza	392
Poseł Jacek Falfus	392
Poseł Iwona Arent	393
Poseł Marzena Machałek	393
Posłowie Beata Szydło i Andrzej Adamczyk	395
Poseł Jerzy Materna	396
Poseł Sławomir Zawiaślak	396
Poseł Maria Nowak	397
Poseł Bożena Kotkowska	397
Poseł Czesław Czechyra	399
Poseł Robert Kropiwnicki	399
Poseł Adam Krupa	400
Poseł Janina Okragły oraz grupa posłów	401
Poseł Zbigniew Matuszczak	401
Poseł Maria Zuba	402
Poseł Jan Warzecha	403
Poseł Jolanta Szczypińska	403
Poseł Maria Nowak	404

	<i>str.</i>
Poseł Beata Mazurek	404
Poseł Jan Kulas	407
Poseł Jadwiga Wiśniewska	408
Poseł Andrzej Biernat	408
Poseł Jarosław Sellin	409
Poseł Mariusz Błaszczak	410
Poseł Henryk Gołębiowski	411
Poseł Zbysław Owczarski	411
Poseł Jan Widacki	411
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	412
Poseł Jan Widacki	412
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	413
Poseł Jerzy Budnik	414
Poseł Artur Dunin	414
Poseł Mariusz Błaszczak	415
Poseł Stanisław Rydzoń	416
Poseł Arkadiusz Mularczyk	417
Poseł Michał Jaros	417
Poseł Zbysław Owczarski	418
Poseł Joanna Fabisiak	418
Poseł Henryk Siedlaczek	419
Poseł Barbara Bartuś	419

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie niejasnych zasad współpracy bankowej izby gospodarczej Związku Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego z Departamentem Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (19736),

2) posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności słowa w działalności organów samorządu terytorialnego (na przykładzie Warszawy) – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (19801),

3) posła Stanisława Steca w sprawie zmian cen gazu – do ministra gospodarki – ponowna (20187),

4) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra finansów (20818),

5) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra sportu i turystyki (20819),

6) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra rozwoju regionalnego (20820),

7) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra infrastruktury (20821),

8) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20822),

9) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 – do ministra zdrowia (20823),

10) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie popularyzacji zapisów nowej ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (20824),

11) posła Józefa Rojka w sprawie nadzoru nad handlem lekami w Polsce – do ministra zdrowia (20825),

12) posła Józefa Rojka w sprawie zawierania umów przez OHP z pracodawcami zajmującymi się przygotowaniem zawodowym pracowników młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (20826),

13) posła Józefa Rojka w sprawie ulg i zwolnień podatkowych sklepów wielkopowierzchniowych – do ministra finansów (20827),

14) posła Jana Warzechy w sprawie problemów oświatowych gmin – do ministra edukacji narodowej (20828),

15) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie tworzenia okręgowych ośrodków jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych przy jednoczesnym likwidowaniu kuratoriów oświaty – do ministra edukacji narodowej (20829),

16) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie – do ministra sprawiedliwości (20830),

17) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie likwidacji jednostek gospodarczych i publicznych o znaczeniu strategicznym dla woj. świętokrzyskiego – do prezesa Rady Ministrów (20831),

18) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach – do ministra sprawiedliwości (20832),

19) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie decyzji ministra skarbu państwa odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF – do prezesa Rady Ministrów (20833),

20) posła Adama Krupy w sprawie wprowadzenia zmian w systemie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (20834),

21) posła Michała Stuligrosza w sprawie dostępności elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20835),

22) posła Michała Stuligrosza w sprawie umów inwestorskich zawieranych w trybie specustawy Euro 2012, w sytuacji gdy inwestycje nie zostaną zre-

alizowane lub rozpoczęte – do ministra infrastruktury (20836),

23) posła Michała Stuligrosza w sprawie rosyjskiej propozycji dotyczącej rehabilitacji Polaków zamordowanych przez NKWD w 1940 r. – do ministra spraw zagranicznych (20837),

24) posła Michała Stuligrosza w sprawie statusu studentów doktorantów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20838),

25) posła Adama Wykręta w sprawie możliwości przejęcia przez gminy części infrastruktury oświetleniowej będącej własnością firm energetycznych – do ministra skarbu państwa (20839),

26) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie norm prawnych regulujących sprawy umieszczania reklam typu LED – do ministra infrastruktury (20840),

27) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie wycinki drzew w Puszczy Białowieskiej – do ministra środowiska (20841),

28) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie zmian w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych – do ministra infrastruktury (20842),

29) posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie wydania zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów – do ministra środowiska (20843),

30) posła Tadeusza Arkita w sprawie zakładów straży pożarnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20844),

31) posła Tadeusza Arkita w sprawie zmian w ustawie o Karcie Polaka – do ministra spraw zagranicznych (20845),

32) posłów Piotra Tomańskiego i Renaty Butryn w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie o gospodarce nieruchomościami dających możliwość pozyskiwania przez gminy lub Skarb Państwa nieruchomości, których właściciele nie ujawniają się przez wiele lat – do ministra infrastruktury (20846),

33) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie zmiany Prawa telekomunikacyjnego w zakresie ustalenia minimalnej prędkości przesyłu pakietów danych, określonej w umowach pomiędzy dostawcami połączeń internetowych a klientami – do ministra infrastruktury (20847),

34) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie sprzedaży przez Agencję Nieruchomości Rolnych gruntów, wobec których istnieją udokumentowane roszczenia reprivatyzacyjne – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20848),

35) posła Janusza Chwieruta w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych działających przy Sądach Rejonowych w Wadowicach i Chrzanowie – do ministra sprawiedliwości (20849),

36) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie podniesienia stawki podatku VAT na rehabilitację osób niepełnosprawnych – do ministra finansów (20850),

37) posłów Zbigniewa Kozaka i Andrzeja Jaworskiego w sprawie braku reakcji ministra skarbu państwa i ministra obrony narodowej na trudną sytuację,

w jakiej znalazła się Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni – do prezesa Rady Ministrów (20851),

38) posła Sławomira Woracha w sprawie przyznawania stypendiów socjalnych w szkolnictwie wyższym – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20852),

39) posła Sławomira Woracha w sprawie opodatkowania bezwarunkowej cesji wierzytelności – do ministra finansów (20853),

40) posła Sławomira Woracha w sprawie wywłaszczenia nieruchomości – do ministra infrastruktury (20854),

41) posła Sławomira Woracha w sprawie niewłaściwego ukształtowania systemu pomocy prawnej udzielanej z urzędu w postępowaniu cywilnym – do ministra sprawiedliwości (20855),

42) posła Witolda Sitarza oraz grupy posłów w sprawie konsolidacji zakładów przemysłu obronnego – do prezesa Rady Ministrów (20856),

43) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmniejszenia kwoty na wspieranie walki z bezrobociem – do ministra pracy i polityki społecznej (20857),

44) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie cen biletów lotniczych na trasie Jasionka – Warszawa – do ministra skarbu państwa (20858),

45) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i niezaliczania przez KRUS przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego składek opłacanych do ZUS – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20859),

46) posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie zmiany zasad przyznawania świadczenia chorobowego dla rolników i jego wysokości – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20860),

47) posła Jana Religi w sprawie przeniesienia części niewykorzystanych funduszy UE lub środków, których wykorzystanie jest zagrożone, i przeznaczenia ich na realizację projektów demonstracyjnych CCS (Bełchatów i Kędzierzyn-Koźle) w ramach priorytetu IV w związku z niewykorzystaniem środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” – do ministra gospodarki (20861),

48) posła Marka Łatasę w sprawie likwidacji placówek oświatowych w woj. małopolskim – do ministra edukacji narodowej (20862),

49) posła Witolda Klepacza w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny – do ministra infrastruktury (20863),

50) posła Witolda Klepacza w sprawie częściowego obniżenia opłat za przejazd autostradami dla motocyklistów – do ministra infrastruktury (20864),

51) posła Witolda Klepacza w sprawie niepodpisania przez NFZ kontraktów z poradniami na terenie woj. śląskiego – do ministra zdrowia (20865),

52) posła Stanisława Steca w sprawie wypłat rent strukturalnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20866),

53) posła Stanisława Steca w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20867),

54) posła Stanisława Steca w sprawie uruchomienia środków z rezerwy celowej przeznaczonych na potrzeby melioracji dla samorządu wojewódzkiego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20868),

55) posła Stanisława Steca w sprawie importu z Niemiec mięsa wieprzowego, które jest zarażone dioksynami – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20869),

56) posła Stanisława Steca w sprawie remontu dworca kolejowego w Poznaniu – do ministra infrastruktury (20870),

57) posła Stanisława Steca w sprawie opodatkowania tzw. lokat dziennych – do ministra finansów (20871),

58) posła Stanisława Steca w sprawie braku możliwości uwzględnienia przy ustalaniu prawa do emerytury rolniczej okresów ubezpieczenia innego niż w rolnictwie – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20872),

59) posła Stanisława Steca w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego – do ministra zdrowia (20873),

60) posła Stanisława Steca w sprawie realizacji dodatkowej dopłaty bezpośredniej do użytkowników zielonych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20874),

61) posła Stanisława Steca w sprawie premii dla młodego rolnika – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20875),

62) posła Tadeusza Arkita w sprawie stosowania przepisów ustawy Kodeks wyborczy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20876),

63) posłów Wiesława Kiliana i Waldemara Wiązowskiego w sprawie podwyższania stawek podatku akcyzowego – do ministra finansów (20877),

64) posła Wiesława Kiliana w sprawie cyfryzacji radiofonii i telewizji w Polsce – do ministra infrastruktury (20878),

65) posła Edwarda Siarki w sprawie sytuacji w policealnych szkołach niepublicznych – do ministra edukacji narodowej (20879),

66) poseł Marzeny Machałek w sprawie wprowadzenia odpłatności za drugi kierunek studiów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20880),

67) posła Piotra Stanke w sprawie kierunków zmian w transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T – do ministra infrastruktury (20881),

68) posła Piotra Stanke w sprawie niewystarczającego wdrożenia ptasiej dyrektywy i pozwania Polski przez Komisję Europejską do Trybunału Sprawiedliwości UE – do ministra środowiska (20882),

69) posła Piotra Stanke w sprawie trudności z utworzeniem centralnego rejestru niespokrewnionych dawców szpiku – do ministra zdrowia (20883),

70) posła Piotra Stanke w sprawie sytuacji w Stoczni Marynarki Wojennej – do ministra skarbu państwa (20884),

71) posła Piotra Stanke w sprawie wstrzymania budowy korwety Gawron i dramatycznej sytuacji Stoczni Marynarki Wojennej – do ministra obrony narodowej (20885),

72) posła Piotra Stanke w sprawie opieszłości przy rozpatrywaniu przez ARiMR wniosków o pomoc na tworzenie nowych firm na wsi – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20886),

73) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie zapowiadanej redukcji połączeń kolejowych na trasie Białystok – Warszawa – do ministra infrastruktury (20887),

74) posła Stanisława Ożoga w sprawie braku nadzoru Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad nad rozliczaniem się firm ze sprzedanych winiet – do ministra infrastruktury (20888),

75) posła Stanisława Ożoga w sprawie narastającego problemu upadłości małych sklepów – do ministra gospodarki (20889),

76) posła Stanisława Ożoga w sprawie przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych – do ministra infrastruktury (20890),

77) posła Stanisława Ożoga w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w odniesieniu do kosztów rehabilitacji osób niepełnosprawnych – do ministra finansów (20891),

78) posła Stanisława Ożoga w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży – do ministra edukacji narodowej, ministra rozwoju regionalnego oraz ministra pracy i polityki społecznej (20892),

79) posła Stanisława Ożoga w sprawie uchwały Bundestagu o ustanowieniu Dnia wypędzonych – do ministra spraw zagranicznych (20893),

80) posła Stanisława Ożoga w sprawie zmian zasad udzielania dotacji do posiłków w barach mlecznych – do ministra finansów (20894),

81) posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych – do ministra środowiska (20895),

82) posła Wiesława Rygla w sprawie propozycji zmiany art. 22 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych – do ministra infrastruktury (20896),

83) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie przekazywania samorządom majątku będącego w zarządzie urzędów wojewódzkich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20897),

84) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie zmian systemowych w ZUS – do prezesa Rady Ministrów (20898),

85) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie projektu ustaw o systemie oceniania jakości edukacji – do ministra edukacji narodowej (20899),

86) posła Grzegorza Raniewicza w sprawie poprawy bezpieczeństwa na torowiskach – do ministra infrastruktury (20900),

87) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie wsparcia książki, czytelnictwa i rozwoju bibliotek publicznych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20901),

88) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie studiującej młodzieży w Polsce i prognoz

na przyszłość – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20902),

89) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji finansowej polskich przedsiębiorstw – do ministra gospodarki (20903),

90) poseł Anny Sobeckiej w sprawie obowiązku wykonywania orzeczeń Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu – do ministra sprawiedliwości (20904),

91) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zatrudnienia w administracji – do prezesa Rady Ministrów (20905),

92) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ofensywy legislacyjnej – do prezesa Rady Ministrów (20906),

93) poseł Anny Sobeckiej w sprawie umundowania polskich żołnierzy w Afganistanie – do ministra obrony narodowej (20907),

94) poseł Anny Sobeckiej w sprawie gospodarczych planów polskiego rządu na przyszłość – do prezesa Rady Ministrów (20908),

95) poseł Anny Sobeckiej w sprawie paktu na rzecz konkurencyjności – do prezesa Rady Ministrów (20909),

96) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmiany zasad świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do prezesa Rady Ministrów (20910),

97) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przyłączenia się Polski do paktu na rzecz konkurencyjności – do prezesa Rady Ministrów (20911),

98) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji prawnej aplikanta radcowskiego, który zdał egzamin radcowski, a nie został jeszcze wpisany na listę radców prawnych – do ministra sprawiedliwości (20912),

99) poseł Anny Sobeckiej w sprawie odcinka autostrady A1 między Piekarami Śląskimi a Zabrzem – do ministra infrastruktury (20913),

100) poseł Anny Sobeckiej w sprawie środków na prace konserwatorskie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20914),

101) poseł Anny Sobeckiej w sprawie raportu na temat przyczyn tragedii w Smoleńsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20915),

102) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji polskich Sił Powietrznych RP – do ministra obrony narodowej (20916),

103) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedanych winiet na ciężarówki – do ministra infrastruktury (20917),

104) poseł Anny Sobeckiej w sprawie likwidacji Komisji Majątkowej – do prezesa Rady Ministrów (20918),

105) poseł Anny Sobeckiej w sprawie niewystarczających limitów przyjęć pacjentów przez lekarzy specjalistów – do ministra zdrowia (20919),

106) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zadłużenia samorządów – do ministra finansów (20920),

107) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w systemie emerytalnym – do ministra finansów (20921),

108) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wideorejestраторów w radiowozach – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20922),

109) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (20923),

110) poseł Anny Sobeckiej w sprawie szkolenia żołnierzy – do ministra obrony narodowej (20924),

111) poseł Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie budowy lotniska regionalnego w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (20926),

112) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w związku z porozumieniem wy stosowanym przez wojewodę łódzkiego do wszystkich środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi – do ministra pracy i polityki społecznej (20927),

113) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie dofinansowania inwestycji w ekologiczne ogrzewanie w gospodarstwach indywidualnych – do ministra środowiska (20928),

114) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian warunków udzielania kredytów – do ministra infrastruktury (20929),

115) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie rozszerzenia pomocy państwa dla żołnierzy górników – do ministra pracy i polityki społecznej (20930),

116) posłów Witolda Klepacza i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie środków finansowych na inwestycje strategiczne dla polskiego sportu rozpoczynane w 2011 r. i latach następnych – do ministra sportu i turystyki (20931),

117) poseł Łukasza Zbonikowskiego w sprawie przepisów dotyczących zatrudniania osób z orzeczeniem o niepełnosprawności – do ministra pracy i polityki społecznej (20932),

118) poseł Marii Nowak w sprawie rozdziału środków finansowych w postępowaniu w trybie konkursu ofert, organizowanym przez NFZ na usługi stomatologiczne, na przykładzie miasta Chorzowa – do ministra zdrowia (20933),

119) poseł Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie oznakowania świń rzeźnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20934),

120) poseł Zbigniewa Kozaka w sprawie niejasnych okoliczności związanych z reprivatyzacją nieruchomości budynkowych i gruntowych w m.st. Warszawie oraz potencjalnych nieprawidłowości w postępowaniu urzędników prezydenta m.st. Warszawy w związku z tym procederem reprivatyzacyjnym – do prezesa Rady Ministrów (20935),

121) poseł Andrzeja Bętkowskiego w sprawie tworzenia nowego regionalnego systemu zapewnienia jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych, przy jednoczesnej likwidacji kuratoriów oświaty, o czym mowa w projekcie ustawy z dnia 21 grudnia 2010 r. o systemie oceniania jakości edukacji – do ministra edukacji narodowej (20936),

122) poseł Andrzeja Bętkowskiego w sprawie projektowanej zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach – do ministra sprawiedliwości (20937),

123) posłów Witolda Czarneckiego i Adama Hofmana w sprawie sprzedaży przez Skarb Państwa

udziałów w KWB Konin w Kleczewie SA, KWB Adamów SA i ZE PAK SA – do ministra skarbu państwa (20938),

124) posła Marka Matuszewskiego w sprawie zmniejszenia składek do OFE – do ministra pracy i polityki społecznej (20939),

125) posła Marka Matuszewskiego w sprawie trudnej sytuacji finansowej emerytów i rencistów – do prezesa Rady Ministrów (20940),

126) posła Grzegorza Roszaka w sprawie problemów dotyczących dostosowania planów zagospodarowania przestrzennego do ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych – do ministra infrastruktury (20941),

127) posła Grzegorza Roszaka w sprawie udzielania osobom bezrobotnym refundacji na zakup aparatów słuchowych – do ministra zdrowia (20942),

128) posła Grzegorza Roszaka w sprawie nakładania grzywien przez funkcjonariuszy Policji w postępowaniu mandatowym wobec sprawców wykroczeń niemających stałego zamieszkania na terytorium RP – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20943),

129) posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości przy stosowaniu przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego – do ministra sprawiedliwości (20944),

130) poseł Ireny Tomaszak-Zesiuk w sprawie pozbawienia wierzyciela uprawnień do wyboru innego komornika niż właściwy miejscowo w sprawach dotyczących egzekucji z nieruchomości – do ministra sprawiedliwości (20945),

131) posła Jarosława Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie programów oszczędnościowych w administracji publicznej – do prezesa Rady Ministrów (20946),

132) posła Janusza Dziecioła w sprawie opodatkowania należności z tytułu wygaśnięcia spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego – do ministra finansów (20947),

133) posła Janusza Dziecioła w sprawie sytuacji w Cukrowni Kruszwica i Cukrowni Nakło – do ministra skarbu państwa (20948),

134) posła Janusza Dziecioła w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji – do ministra edukacji narodowej (20949),

135) posła Janusza Dziecioła w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF – do ministra skarbu państwa (20950),

136) posła Witolda Sitarza w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (20951),

137) posła Stanisława Lamczyka w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. określającego szczegółowy sposób klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego – do ministra finansów (20952),

138) posła Andrzeja Pałysa w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach

ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych – do ministra zdrowia – wycofana (20953),

139) posła Artura Dunina w sprawie nowelizacji ustawy o opłatach abonamentowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20954),

140) posła Wiesława Janczyka w sprawie problemów z uzyskaniem przez dużą liczbę ekologicznych producentów rolnych dofinansowania do poniesionych kosztów certyfikacji (kontroli) za 2009 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20955),

141) posła Jerzego Polaczka w sprawie informacji o realizacji na arenie międzynarodowej zapowiadanych działań organów władzy państwowej RP w związku z wypowiedziami prezesa Rady Ministrów oraz ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego po publikacji raportu końcowego Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) z siedzibą w Moskwie w styczniu 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (20956),

142) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia ubóstwa dzieci w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (20957),

143) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie realizacji założeń programu „Solidarność pokoleń 50+” – do ministra pracy i polityki społecznej (20958),

144) posła Tadeusza Motowidły w sprawie rozmów o zaangażowaniu firm zagranicznych w eksploatację polskich złóż węgla kamiennego – do prezesa Rady Ministrów (20959),

145) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie zainicjowania reformy służb nadzoru i kontroli rynku żywnościowego w Polsce (Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, Inspekcja Weterynaryjna) celem poprawy sytuacji na krajowym rynku żywnościowym oraz perspektyw rozwoju polskiego rolnictwa i przemysłu żywnościowego w kontekście polskiej prezydencji w UE i wspólnej polityki rolnej po 2013 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20960),

146) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie programów promocji zatrudnienia i innych fakultatywnych zadań w ramach tzw. algorytmu oraz projektów systemowych Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra pracy i polityki społecznej (20961),

147) posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie reformy systemu ubezpieczeń – do ministra finansów (20962),

148) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego – do ministra pracy i polityki społecznej (20963),

149) posła Krzysztofa Lipca w sprawie zamiaru likwidacji sądów pracy w niektórych miejscowościach będących siedzibami powiatów, na przykładzie woj. świętokrzyskiego – do ministra sprawiedliwości (20964),

150) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie możliwości objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym osób fizycznych prowadzących szkoły pu-

bliczne – do ministra pracy i polityki społecznej (20965),

151) posła Adama Gawędy w sprawie braku właściwego zabezpieczenia przeciwpożarowego gm. Lubomia w pow. wodzisławskim oraz opóźnień w budowie zbiornika Racibórz Dolny – do ministra środowiska (20966),

152) poseł Beaty Szydło w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r. i wstępnych zasad udzielania wsparcia finansowego na rzecz aktywizacji bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20967),

153) posła Jana Warzechy w sprawie ulgi podatkowej dla honorowych dawców krwi przewidzianej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych – do ministra finansów (20968),

154) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne – do ministra finansów (20969),

155) posłów Sławomira Zawiślaka i Jarosława Żaczka w sprawie dopłat dla polskich producentów tytoniu w 2011 r. i latach następnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20970),

156) posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawiślaka w sprawie aktualizacji kryteriów tworzenia listy tzw. kierunków zamawianych – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20971),

157) posła Jarosława Żaczka w sprawie oszustw podatkowych w obrocie złomem – do ministra finansów (20972),

158) posła Jarosława Żaczka w sprawie udziału spółek Skarbu Państwa w procesie pozyskiwania gazu niekonwencjonalnego – do ministra skarbu państwa (20973),

159) posła Jarosława Żaczka w sprawie ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia – do ministra zdrowia (20974),

160) posła Jarosława Żaczka w sprawie społecznych i ekonomicznych skutków dyrektyw unijnych związanych z CCS, których następstwem jest rezygnacja koncernu Vattenfall z budowy strategicznej elektrowni konwencjonalnej wraz z ZA Puławy SA – do ministra gospodarki (20975),

161) posła Jarosława Żaczka w sprawie podjęcia przez Ministerstwo Sprawiedliwości natychmiastowych decyzji administracyjnych dotyczących sprawnego funkcjonowania jedynego w Polsce sądu elektronicznego mieszczącego się w XVI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Lublinie – do ministra sprawiedliwości (20976),

162) posła Jarosława Żaczka w sprawie dokonania nakazanej ustawą korekty listy refundacyjnej leków – do ministra zdrowia (20977),

163) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe dotyczącego spreadów walutowych w bankach oraz jego pozytywnych i negatywnych skutków dla klientów banków – do prezesa Rady Ministrów (20978),

164) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie konkursów internetowych i gier SMS-owych – do ministra infrastruktury (20979),

165) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie niekorzystnych dla woj. podlaskiego społeczno-gospodarczo-przestrzennych rozwiązań zawartych w rządowym projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” dotyczących pozbawienia Białegostoku aspiracji w zakresie osiągnięcia statusu metropolii oraz przesunięcia realizacji kluczowych inwestycji infrastrukturalnych w zakresie budowy dróg ekspresowych S8 i S19 oraz modernizacji linii kolejowej Rail Baltica – do prezesa Rady Ministrów (20980),

166) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie konfliktu interesów podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów nadzorującego Departament Audytu Sektora Finansów Publicznych w Ministerstwie Finansów i pełniącego jednocześnie funkcję prezesa prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Auditorów Wewnętrznych IIA – do prezesa Rady Ministrów (20981),

167) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL – do prezesa Rady Ministrów (20982),

168) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie stosowania przepisów art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20983),

169) poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie dodatkowych obciążeń finansowych nakładanych na starostwa powiatowe w trybie art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20984),

170) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie zasad sprzedaży drewna tartaczni przez PGL Lasy Państwowe – do ministra środowiska (20985),

171) poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (20986),

172) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie drastycznego obniżenia środków Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych w 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (20987),

173) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych – do ministra zdrowia (20988),

174) posła Sławomira Zawiślaka w sprawie zmian dotyczących bezpłatnej pomocy lekarskiej w zakresie podstawowej opieki medycznej, na przykładzie gmin Zamojszczyzny – do ministra zdrowia (20989),

175) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie sposobu podziału środków z NFZ na świadczenia okulistyczne, na przykładzie miasta Zamościa – do ministra zdrowia (20990),

176) posła Arkadiusza Czartoryskiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Ostrołęki w ciągu drogi krajowej nr 61 (Warszawa – Augustów) – do ministra infrastruktury (20991),

177) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji w GE ENERGA SA – do ministra skarbu państwa (20992),

178) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie ograniczenia godzin nauczania historii – do ministra edukacji narodowej (20993),

179) posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie decyzji podejmowanych przez Ministerstwo Finansów, które mogą w znaczący sposób wpłynąć na zahamowanie rozwoju jednostek samorządu terytorialnego – do ministra finansów (20994),

180) poseł Marii Zuby w sprawie postulowanej zmiany liczby wydziałów pracy w sądach rejonowych w woj. świętokrzyskim – do ministra sprawiedliwości (20995),

181) poseł Marii Zuby w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. świętokrzyskim i zatrważająco niskich kwot środków finansowych przyznanych powiatowym urzędem pracy z Funduszu Pracy na zwalczanie bezrobocia – do ministra pracy i polityki społecznej (20996),

182) posła Piotra Babinetza w sprawie zawieszenia prawa do emerytury w przypadku kontynuowania zatrudnienia przez emerytów – do ministra pracy i polityki społecznej (20997),

183) posła Tadeusza Wity w sprawie prognozowanego 60-procentowego wzrostu cen energii elektrycznej – do ministra gospodarki (20998),

184) posła Tadeusza Wity w sprawie podwyżki stawek podatku VAT na artykuły dziecięce – do ministra finansów (20999),

185) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wdrożenia tzw. programu oszczędnościowego w Poczcie Polskiej SA – do ministra infrastruktury (21000),

186) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie precyzyjnego określenia kwalifikacji i wykształcenia ratowników medycznych – do ministra zdrowia (21001),

187) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie płatności dla gospodarstw niskotowarowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21002),

188) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wstrzymania refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (21003),

189) posłów Jolanty Szczypińskiej i Kazimierza Smolińskiego w sprawie bezdomności – do ministra pracy i polityki społecznej (21004),

190) posła Marka Asta w sprawie planowanego zniesienia Sądu Rejonowego we Wschowie – do ministra sprawiedliwości (21005),

191) posła Marka Asta w sprawie budowy obwodnicy Wschowy – do ministra infrastruktury (21006),

192) posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie rezygnacji przez regionalny zarząd gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ministra środowiska oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (21007),

193) posła Dariusza Seligi w sprawie stosowania praktyk nieuczciwej konkurencji – do prezesa Rady Ministrów (21008),

194) posła Dariusza Seligi w sprawie przekroczenia kontraktu z NFZ przez skierniewicki szpital – do ministra zdrowia (21009),

195) posła Dariusza Seligi w sprawie braku domu studenckiego w Skierniewicach – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21010),

196) posła Jana Widackiego w sprawie gospodarowania etatami w Policji i Straży Granicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21011),

197) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących możliwości ścigania zbrodniarzy wojennych z Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów i Ukraińskiej Powstańczej Armii odpowiedzialnych za masowe mordy ludności polskiej dokonane na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej – do ministra sprawiedliwości (21012),

198) posła Jacka Pilcha w sprawie współpracy z Polską na świecie – do ministra spraw zagranicznych (21013),

199) posła Jacka Pilcha w sprawie budowy odcinka autostrady A4 z Brzeska do Wierzchosławic – do ministra infrastruktury (21014),

200) posła Jacka Pilcha w sprawie wprowadzenia nowej kategorii prawa jazdy AM na motorowery o pojemności silnika do 50 cm³ – do ministra infrastruktury (21015),

201) posła Jacka Pilcha w sprawie zaostrzenia kar za przestępstwa związane ze znęcaniem się nad zwierzętami – do ministra sprawiedliwości (21016),

202) posła Jacka Pilcha w sprawie wspierania przez państwo regionalnych instytucji kultury – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21017),

203) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utylizacji materiałów wybuchowych w miejscowości Nowosady – do prezesa Rady Ministrów (21018),

204) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie remontu lokomotyw typu SU 45 – do prezesa Rady Ministrów (21019),

205) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty w Białymstoku – do ministra edukacji narodowej (21020),

206) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie złego przepływu informacji pomiędzy ZUS a NFZ – do ministra zdrowia (21021),

207) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ubóstwa i wykluczenia społecznego w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (21022),

208) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie produkcji niebezpiecznych zabawek – do prezesa Rady Ministrów (21023),

209) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rosnącego bezrobocia w woj. podlaskim – do prezesa Rady Ministrów (21024),

210) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie poprawy skuteczności leczenia chorób nowotworowych w Polsce – do ministra zdrowia (21025),

211) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie dyplomowanych bezrobotnych – do prezesa Rady Ministrów (21026),

212) posła Witolda Klepacza w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (21027),

213) posła Artura Dunina w sprawie Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Zgierzu – do ministra obrony narodowej (21028),

214) posła Artura Dunina w sprawie przepisów dotyczących inwestycji wpływających na środowisko – do ministra środowiska oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21029),

215) posła Artura Dunina w sprawie zmian ustawowych w zakresie prowadzenia ksiąg wieczystych – do ministra sprawiedliwości (21030),

216) poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie ograniczenia środków Funduszu Pracy na refundację kosztów wynagrodzeń i składek ZUS przedsiębiorcom prowadzącym szkolenia i naukę zawodu dla młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (21031),

217) poseł Beaty Mazurek w sprawie wydania publikacji „Chopin New Romance” – do ministra spraw zagranicznych (21032),

218) poseł Beaty Mazurek w sprawie zmiany podstawy programowej nauczania historii – do ministra edukacji narodowej (21033),

219) poseł Beaty Mazurek w sprawie usunięcia z ustawy Karta Nauczyciela zapisu art. 42 ust. 2 pkt 2 dotyczącego realizacji przez nauczycieli dodatkowych nieodpłatnych godzin w ramach prowadzonych zajęć – do ministra edukacji narodowej (21034),

220) poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu kodeksu etyki nauczyciela – do ministra edukacji narodowej (21035),

221) poseł Beaty Mazurek w sprawie opodatkowania turnusów rehabilitacyjnych dla osób niepełnosprawnych 23-procentową stawką podatku VAT – do ministra finansów (21036),

222) poseł Beaty Mazurek w sprawie nowych zasad udzielania świadczeń nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej – do ministra zdrowia (21037),

223) poseł Beaty Mazurek w sprawie niejasnej sytuacji dzieci objętych edukacją przedszkolną i wczesnoszkolną – do ministra edukacji narodowej (21038),

224) posłów Anny Paluch i Marka Polaka w sprawie zapewnienia w nowelizacji ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na lata 2006–2010” środków finansowych na realizację zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika – do ministra środowiska (21039),

225) posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zmierzających do usunięcia uwłaczających godności tragicznie zmarłych ofiar katastrofy smoleńskiej tez, ekspertyz i informacji zamieszczonych na stronie internetowej MAK – do prezesa Rady Ministrów (21040),

226) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Giżycku – do ministra sprawiedliwości (21041),

227) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji placówek pocztowych – do ministra infrastruktury (21042),

228) posła Jacka Osucha w sprawie wprowadzenia opłaty dworcowej za korzystanie z infrastruktury kolejowej – do ministra infrastruktury (21043),

229) posła Jacka Osucha w sprawie podwyżek cen pieczywa od początku 2011 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21044),

230) posła Jacka Osucha w sprawie zmniejszenia liczby placówek oferujących świadczenia podstawowej opieki zdrowotnej wieczorami i w dni wolne od pracy – do ministra zdrowia (21045),

231) posła Krzysztofa Lipca w sprawie dramatycznej sytuacji na rynku pracy w związku z obciążeniem funduszy na zwalczanie bezrobocia i aktywizację ludzi dotkniętych skutkami bezrobocia – do prezesa Rady Ministrów (21046),

232) posła Lucjana Karasiewicza w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni Zabrze SA – do ministra skarbu państwa (21047),

233) posła Lucjana Karasiewicza w sprawie zmian przepisów dotyczących sytuacji podatkowej honorowych dawców krwi – do ministra finansów (21048),

234) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie przewidywanych opłat za przejazd odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia – do prezesa Rady Ministrów (21049),

235) posła Piotra Stanke w sprawie rozszerzenia transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T w Polsce – do ministra infrastruktury (21050),

236) poseł Lidii Staroń w sprawie zasad regulujących postępowania dyscyplinarne wobec nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (21051),

237) posła Leszek Redzimski w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk – do ministra infrastruktury (21052),

238) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie nieodpłatnego nabycia akcji Poczty Polskiej SA przez pracowników – do ministra infrastruktury (21053),

239) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami w zakresie loterii i konkursów SMS-owych – do ministra infrastruktury (21054),

240) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21055),

241) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie planów likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych w Jaśle, Łąncucie i Kolbuszowej – do ministra sprawiedliwości (21056),

242) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie udzielenia informacji dotyczących zaoszczędzonej przez Generalną Dyрекcyję Dróg Krajowych i Autostrad kwoty 16 mld zł – do prezesa Rady Ministrów (21057),

243) posła Mariusza Grada w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych ustaw – w zakresie wychowania fizycznego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21058),

244) posła Stanisława Wziątka w sprawie orzekania przez wojskowe komisje lekarskie o zdolności do czynnej służby wojskowej – do ministra obrony narodowej (21059),

245) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku środków w Centrum Edukacji i Pracy Młodzieży OHP w Lesznie na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (21060),

246) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie braku środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia w powiatowych urzędach pracy w regionie leszczyńskim: w Lesznie, w Kościerzynie, w Rawiczu, w Gostyniu – do ministra pracy i polityki społecznej (21061),

247) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie nadawania uprawnień zawodowych przez głównego geodetę kraju – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21062),

248) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie składowisk odpadów przemysłowych – do ministra środowiska (21063),

249) posła Sławomira Kłosowskiego w sprawie zagrożenia utraty środków na odbudowę wałów przeciwpowodziowych na Opolszczyźnie – do prezesa Rady Ministrów (21064),

250) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zwiększenia nakładów na szkolnictwo wyższe i naukę oraz uwzględnienia uwag środowiska akademickiego do projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21065),

251) posła Marka Łatasę w sprawie prawnych możliwości utworzenia szkoły dla dorosłych w strukturze zespołu szkół – do ministra edukacji narodowej (21066),

252) posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie ustalenia stawki procentowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości – do ministra infrastruktury (21067),

253) posła Józefa Piotra Klima w sprawie wskaźników kosztochłonności kształcenia na poszczególnych kierunkach – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21068),

254) posła Jerzego Budnika w sprawie realizacji programu „Solidarność pokoleń 50+” – do ministra pracy i polityki społecznej (21069),

255) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie niezastosowania się sądu okręgowego pracy i ubezpieczeń społecznych do wytycznych Sądu Najwyższego wskazanych w wyroku, sygn. akt: I PK 135/06 – do ministra sprawiedliwości (21070),

256) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie potraktowania budowy stopnia wodnego Niepołomice oraz stopnia wodnego Podwale jako inwestycji priorytetowych w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21071),

257) poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie kontroli w placówkach opiekuńczo-wychowawczych – do prezesa Rady Ministrów (21072),

258) posła Stanisława Wziątka w sprawie zmiany terminu rozpoczęcia budowy obwodnicy Wałcza na drodze krajowej S10 – do ministra infrastruktury (21073),

259) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie podniesienia przedsiębiorstwom rozliczającym się w Krajowej Informacji Podatkowej opłaty za interpretację podatkową – do ministra finansów (21074),

260) poseł Ewy Wolak w sprawie budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syków – do ministra infrastruktury (21075),

261) poseł Ewy Wolak w sprawie budowy drogi ekspresowej S3 na odcinku Nowa Sól – Legnica – Lubawka – do ministra infrastruktury (21076),

262) posła Artura Górskiego w sprawie niezakontrowania przez NFZ usług zdrowotnych w niektórych placówkach ochrony zdrowia i konsekwencjach tej decyzji dla procesu kształcenia poddyplomowego lekarzy – do ministra zdrowia (21077),

263) posła Artura Górskiego w sprawie niewdrożenia do polskiego prawodawstwa dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie – do ministra infrastruktury (21078),

264) posła Artura Górskiego w sprawie wadliwych zasad waloryzacji emerytur i rent – do ministra pracy i polityki społecznej (21079),

265) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu wstępnego na aplikację rzecznikowską – do ministra gospodarki (21080),

266) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad organizacji wyjazdów turystycznych do miejsc niebezpiecznych – do ministra sportu i turystyki (21081),

267) posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie wzrastających cen podręczników szkolnych w perspektywie roku szkolnego 2011/2012 – do ministra edukacji narodowej (21082),

268) posłanek Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie zmniejszenia środków na aktywizację osób bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (21083),

269) posła Aleksandra Chłopka w sprawie ewentualnych zmian w przepisach prawa spadkowego do-

tyczących stwierdzenia nabycia spadku – do ministra sprawiedliwości (21084),

270) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji w spółce PLL LOT SA i Przedsiębiorstwie Państwowym Porty Lotnicze – do prezesa Rady Ministrów (21085),

271) poseł Anny Sobeckiej w sprawie polskich uwag do projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego MAK – do prezesa Rady Ministrów (21086),

272) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wypowiedzi na temat błędu polskich pilotów w katastrofie pod Smoleńskiem – do ministra spraw zagranicznych (21087),

273) poseł Anny Sobeckiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia analogami insuliny – do ministra zdrowia (21088),

274) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw wraz z projektami aktów wykonawczych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21089),

275) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zniżki podatku za oddanie płytek krwi – do ministra finansów (21090),

276) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wydania komiksu promującego Polskę i muzykę Fryderyka Chopina – do ministra spraw zagranicznych (21091),

277) poseł Anny Sobeckiej w sprawie oszczędności w kontraktach drogowych – do ministra finansów (21092),

278) poseł Anny Sobeckiej w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych – do prezesa Rady Ministrów (21093),

279) posła Waldemara Andzela w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (21094),

280) posła Waldemara Andzela w sprawie zwrotu składek od wynagrodzenia z tytułu Karty Hutnika i dodatku z tytułu Dnia Hutnika przez ZUS – do ministra pracy i polityki społecznej (21095),

281) posłów Kazimierza Smolińskiego i Jerzego Polaczka w sprawie drastycznych niedociągnięć polskiej administracji rządowej w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań, na przykładzie rozporządzenia PE i Rady nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy – do prezesa Rady Ministrów (21096),

282) posła Edwarda Siarki w sprawie zagrożenia istnienia sanatoriów oraz uzdrowisk dla dzieci i młodzieży, na przykładzie uzdrowiska w Rabce-Zdroju – do ministra zdrowia (21097),

283) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie wsparcia oferowanego małym i średnim przedsiębiorstwom – do ministra gospodarki (21098),

284) posła Wojciecha Saługi w sprawie ustawy Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21099),

285) posła Wojciecha Saługi w sprawie ustawy o samorządzie gminnym – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21100),

286) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie przygotowania specjalnych programów szkolnych uczących młodzież szeroko rozumianej tolerancji – do ministra edukacji narodowej (21101),

287) poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług wprowadzającej opodatkowanie turnusów rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych – do ministra finansów (21102),

288) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie świadczeń opiekuńczych – do ministra pracy i polityki społecznej (21103),

289) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie drogi ekspresowej S8 na terenie gm. Rzgów w woj. łódzkim – do ministra infrastruktury (21104),

290) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zakładów pracy chronionej – do ministra pracy i polityki społecznej (21105),

291) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie TBS-ów – do ministra infrastruktury (21106),

292) posła Stanisława Lamczyka w sprawie projektowanych zmian w ustawie Prawo lotnicze – do ministra infrastruktury (21107),

293) posła Stanisława Lamczyka w sprawie zwiększenia możliwości wykorzystywania biopaliw w Polsce – do ministra gospodarki (21108),

294) poseł Anny Bańkowskiej w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21109),

295) posła Tadeusza Arkita w sprawie warunków organizacyjnych prowadzenia żłobków oraz klubów dziecięcych, zawartych w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 – do ministra pracy i polityki społecznej (21110),

296) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie masowej likwidacji placówek oświatowych – do ministra edukacji narodowej (21111),

297) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie nałożenia na Polskę grzywny za niedostosowanie poziomów odzyskiwania i recyklingu odpadów do wymogów unijnych – do ministra środowiska (21112),

298) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie relacji ustaw podatkowych do prawa budowlanego – do ministra finansów (21113),

299) poseł Izabeli Kloc w sprawie odpłatności za przejazd autostradami na odcinkach węzeł Gliwice-Sośnica – Pyrzowice na A1 i węzeł Gliwice-Kleszczów – Mysłówice-Brzęczkowice na A4 – do ministra infrastruktury (21114),

300) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie przywrócenia refundacji wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej za pracowników młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej (21115),

301) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do odprawy pośmiertnej – do ministra pracy i polityki społecznej (21116),

302) posła Marka Matuszewskiego w sprawie nocnej i świątecznej pomocy medycznej w pow. zgierskim – do ministra zdrowia (21117),

303) poseł Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie zmiany kryteriów uprawniających do zasiłku rodzinnego – do ministra pracy i polityki społecznej (21118),

304) poseł Izabeli Kloc i Marzeny Machałek w sprawie likwidacji szkół na terenie całego kraju – do ministra edukacji narodowej (21119),

305) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie propozycji nowelizacji ustawy o drogach publicznych – do ministra infrastruktury (21120),

306) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie interpretacji przepisów dotyczących całodobowych ośrodków pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną – do ministra pracy i polityki społecznej (21121),

307) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (21122),

308) posła Kazimierza Moskala w sprawie planowanych zmian w ustawie o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta – do ministra zdrowia (21123),

309) posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności zwiększania wydatków na leczenie chorób neurologicznych związanych z procesami starzenia się społeczeństwa – do ministra zdrowia (21124),

310) posła Kazimierza Moskala w sprawie trudnej sytuacji żołnierzy poszkodowanych podczas wykonywania obowiązków służbowych w polskich kontyngentach wojskowych – do ministra obrony narodowej (21125),

311) posła Kazimierza Moskala w sprawie uciążliwości związanych z funkcjonowaniem urzędzeń oświetleniowych, między innymi reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu – do ministra infrastruktury (21126),

312) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewykorzystywania przez rektorów uczelni medycznych znaczenia inicjującej i opiniodawczej roli rad społecznych funkcjonujących przy szpitalach klinicznych – do ministra zdrowia (21127),

313) posła Kazimierza Moskala w sprawie przewlekłości postępowań sądowych z zakresu prawa rodzinnego z powodu konieczności długiego oczekiwania na opinię rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego – do ministra sprawiedliwości (21128),

314) posła Kazimierza Moskala w sprawie przewlekłości działań organów administracyjnych w załatwianiu spraw dotyczących ustalania prawa do rekompensaty na podstawie ustawy o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21129),

315) posła Kazimierza Moskala w sprawie słabych efektów funkcjonowania programu „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+” – do ministra pracy i polityki społecznej (21130),

316) posła Kazimierza Moskala w sprawie zbyt późnego wykrywania raka płuc – do ministra zdrowia (21131),

317) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie podejmowanych przez uczelnie medyczne realizacji zadań ośrodków badawczych – do ministra zdrowia (21132),

318) posła Kazimierza Moskala w sprawie obłożenia turnusów rehabilitacyjnych 23-procentową stawką podatku VAT – do ministra finansów (21133),

319) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w realizacji oświęcimskiego programu rządowego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21134),

320) posła Kazimierza Moskala w sprawie licznych nieprawidłowości wykrytych przez NIK po kontroli w samorządach i instytucjach odpowiedzialnych za ochronę przeciwpowodziową na Lubelszczyźnie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21135),

321) posła Kazimierza Moskala w sprawie licznych wykrytych przez NIK nieprawidłowości dotyczących budowy boisk w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (21136),

322) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczających środków finansowych dla zakładów opiekuńczo-leczniczych – do ministra zdrowia (21137),

323) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w rozliczaniu świadczeń związanych z leczeniem cukrzycy i chorób układu krążenia – do ministra zdrowia (21138),

324) posła Kazimierza Moskala w sprawie stwierdzonego przez NIK niepełnego wykorzystania „Orlików” oraz niewłaściwego nadzoru nad tymi obiektami – do ministra sportu i turystyki (21139),

325) posła Kazimierza Moskala w sprawie niedofinansowania świadczeń z zakresu dermatologii – do ministra zdrowia (21140),

326) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie nadzoru uczelni medycznych nad szpitalami klinicznymi – do ministra zdrowia (21141),

327) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej opinii NIK w zakresie pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych – do ministra infrastruktury (21142),

328) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczających działań państwa w kierunku zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, a w szczególności przeciwdziałania bezdomności i wspierania rozwoju budownictwa socjalnego – do ministra pracy i polityki społecznej (21143),

329) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK stanu technicznego budynków socjalnych – do ministra infrastruktury (21144),

330) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczającego wsparcia finansowego udzielanego gminom z budżetu na tworzenie i utrzymanie budynków socjalnych – do ministra infrastruktury (21145),

331) posła Kazimierza Moskala w sprawie nierzetelnego sprawowania nadzoru ministra zdrowia nad uczelniami medycznymi – do ministra zdrowia (21146),

332) posła Kazimierza Moskala w sprawie wstrzymania finansowania eksperymentalnych badań klinicznych – przeszczep komórek macierzystych zamiast przeszczepu serca – do ministra zdrowia (21147),

333) posła Kazimierza Moskala w sprawie nierzetelnego nadzoru Ministerstwa Zdrowia nad badaniami klinicznymi produktów leczniczych i wyrobów medycznych – do ministra zdrowia (21148),

334) posła Kazimierza Moskala w sprawie kryzysu inkubatorów przedsiębiorczości – do ministra pracy i polityki społecznej (21149),

335) posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w gospodarowaniu majątkiem przez uczelnie medyczne – do ministra zdrowia (21150),

336) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie funkcjonowania komisji bioetycznych powołanych przez rektorów uczelni medycznych – do ministra zdrowia (21151),

337) posła Kazimierza Moskala w sprawie narastającego problemu nadwagi wśród dzieci – do ministra zdrowia (21152),

338) posła Kazimierza Moskala w sprawie braku rzetelnej wiedzy na temat rzeczywistych kosztów budowy „Orlików” przed przystąpieniem do ich budowy przez samorządy – do ministra sportu i turystyki (21153),

339) posła Kazimierza Moskala w sprawie niewystarczającego kontraktu z NFZ podkarpackiego ośrodka onkologicznego w Brzozowie – do ministra zdrowia (21154),

340) posła Kazimierza Moskala w sprawie ustawowego wydłużenia okresu opieki pediatrycznej pacjentów po ukończeniu 18. roku życia – do ministra zdrowia (21155),

341) posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności dostosowania się Polski do prawodawstwa unijnego w zakresie ochrony lotnictwa – do ministra infrastruktury (21156),

342) posła Kazimierza Moskala w sprawie konieczności doprecyzowania roli premiera w trakcie sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej – do prezesa Rady Ministrów (21157),

343) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK uchybień Ministerstwa Finansów w przygotowaniach do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra finansów (21158),

344) posła Kazimierza Moskala w sprawie wykrytych przez NIK uchybień Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w przygotowaniach do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21159),

345) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie kontraktowania świadczeń stomatologicznych przez NFZ – do ministra zdrowia (21160),

346) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie kosztów związanych z funkcjonowaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (21161),

347) posła Henryka Siedlaczka w sprawie karania kierowców ostrzegających przed kontrolą policyjną – do ministra sprawiedliwości (21162),

348) posła Henryka Siedlaczka w sprawie udzielania pomocy weteranom poszkodowanym w misjach – do ministra obrony narodowej (21163),

349) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie nakładania przez spółdzielnie mieszkaniowe klauzul poufności na dokumenty powszechnie dostępne dla członków spółdzielni – do ministra infrastruktury (21164),

350) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie problemów dotyczących udzielania kredytów hipotecznych na podstawie zeznania rocznego PIT złożonego w formie elektronicznej – do ministra finansów (21165),

351) posła Ryszarda Zawadzkiego oraz grupy posłów w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne opłaconych od refundowanych wynagrodzeń – do ministra pracy i polityki społecznej (21166),

352) posła Piotra Stanke w sprawie zatrudniania w administracji publicznej w formie telepracy – do prezesa Rady Ministrów (21167),

353) posła Piotra Stanke w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji rządowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21168),

354) posła Piotra Stanke w sprawie stanowiska Ministerstwa Finansów w kwestii przystąpienia Polski do konwencji AGN – do ministra finansów (21169),

355) posła Piotra Stanke w sprawie stanu polskich śródlądowych dróg wodnych o znaczeniu transportowym w kontekście możliwości przystąpienia do konwencji AGN – do ministra infrastruktury oraz ministra środowiska (21170),

356) posła Piotra Stanke w sprawie przyjęcia przez Polskę konwencji AGN i kierunków rozwoju transportu wodnego – do prezesa Rady Ministrów (21171),

357) posła Piotra Stanke w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji publicznej mimo zapowiedzi jego ograniczenia – do prezesa Rady Ministrów (21172),

358) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zagrożenia powodzią i podtopieniami w woj. lubuskim i zapobiegania im – do prezesa Rady Ministrów (21173),

359) posła Marka Opióły w sprawie zagrożenia powodziowego dotyczącego gmin nadwiślańskich pow. płockiego – do ministra środowiska (21174),

360) posła Waldemara Andzela w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy za-

stępczej – do ministra pracy i polityki społecznej (21175),

361) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej w Łomży i powiatach: łomżyńskim, kolneńskim, zambrowskim, wysokomazowieckim i grajewskim – do ministra infrastruktury (21176),

362) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zanieczyszczenia środowiska naturalnego i zagrożenia życia ludzkiego w związku ze źle zabezpieczonymi wysypiskami śmieci, na przykładzie zakładu Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach k. Gdyni – do ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra sprawiedliwości oraz ministra środowiska (21177),

363) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie długości procesu oceny wniosków o unijne dotacje z regionalnych programów operacyjnych – do ministra rozwoju regionalnego (21178),

364) posła Henryka Młynarczyka oraz grupy posłów w sprawie zmiany niekorzystnych dla rolników gm. Urszulin planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego oraz interwencji w sprawie zmiany ustawy Prawo łowieckie w zakresie szkód łowieckich – do ministra środowiska (21179),

365) posła Artura Górskiego w sprawie dotacji przewidzianej na działalność Fundacji im. Brata Alberta – do ministra finansów (21180),

366) posła Jana Widackiego w sprawie umowy o pisowni nazwisk Polaków obywateli litewskich – do ministra spraw zagranicznych (21181),

367) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie możliwości nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego regulujących terminy załatwiania spraw w administracji publicznej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21182),

368) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie ograniczenia wymiaru czasu pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu – do ministra finansów (21183),

369) poseł Marzenny Drab w sprawie obniżenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundację wynagrodzeń pracowników młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (21184),

370) poseł Marii Zuby w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości położone w pasie projektowanej budowy drogi S7 na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granic woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granic woj. małopolskiego – do ministra infrastruktury (21185),

371) poseł Marii Zuby w sprawie odstąpienia od postulowanej likwidacji Urzędu Pocztowego w Bliżynie i innych małych gminach na terenie woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (21186),

372) posła Tadeusza Motowidły w sprawie funkcjonowania placówek oświatowych dla dorosłych po wejściu w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzami-

nów w szkołach publicznych – do ministra edukacji narodowej (21187),

373) posła Romualda Ajchlera w sprawie wdrożenia przez Rzeczpospolitą Polską dyrektywy 90/434/EWG oraz dyrektywy 2009/133/WE w zakresie dotyczącym wymiany udziałów – do prezesa Rady Ministrów (21188),

374) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie planowanej budowy farmy wiatrowej przez spółki Synergion Mladkov a.s. i Synergion Hraniční vrch a.s. na granicy Rzeczypospolitej Polskiej – do ministra spraw zagranicznych (21189),

375) posła Bogdana Bojki w sprawie rozważenia zmiany przepisu ustawy o grach hazardowych dotyczącego loterii fantowych organizowanych na szczytny cel społeczny – do ministra finansów (21190),

376) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości według wyższej stawki w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej – do ministra finansów (21191),

377) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie nowelizacji ustawy o finansach publicznych – do ministra finansów (21192),

378) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie nowelizacji ustawy o Karcie Polaka – do ministra spraw zagranicznych (21193),

379) posła Adama Krupy w sprawie wskaźnika zatrudnienia pracowników domów pomocy społecznej prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego i domów pomocy społecznej funkcjonujących na zasadach działalności gospodarczej – do ministra pracy i polityki społecznej (21194),

380) posła Romana Kaczora oraz grupy posłów w sprawie obowiązku składania właściwemu naczelnikowi urzędu celnego comiesięcznych zestawień oświadczeń otrzymywanych od nabywców paliw przeznaczonych na cele opałowe – do ministra finansów (21195),

381) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy lodowisk w ramach programu „Biały Orlik” – do ministra sportu i turystyki (21196),

382) posła Marka Krzakały w sprawie zmiany wzoru legitymacji szkolnych – do ministra edukacji narodowej (21197),

383) posłów Marka Krzakały i Jarosława Pięty w sprawie dalszych ułatwień w przekazywaniu przez podatników 1% podatku dochodowego organizacjom pożytku publicznego – do ministra finansów (21198),

384) posła Marka Krzakały w sprawie rozwoju obszarów metropolitalnych i aglomeracyjnych Polski południowej z uwzględnieniem Ostrawskiego Obszaru Metropolitalnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21199),

385) posła Henryka Siedlaczka w sprawie wpisania na listę organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku za 2010 r. Ludowego Klubu Sportowego BUK Rudy z siedzibą w Rudach – do ministra pracy i polityki społecznej (21200),

386) poseł Janiny Okrały oraz grupy posłów w sprawie terapeutycznego programu zdrowotnego

domowej antybiotykoterapii dożylniej w leczeniu zaostżeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscydozą – do ministra zdrowia (21201),

387) posłów Izabeli Leszczyny i Grzegorza Sztolcmana w sprawie ograniczenia środków finansowych przeznaczonych na refundację wynagrodzeń i składek ZUS pracodawcom zatrudniającym uczniów młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (21202),

388) posłów Izabeli Leszczyny i Grzegorza Sztolcmana w sprawie funkcjonowania obecnego systemu rozliczeń szkód powypadkowych – do ministra finansów (21203),

389) posłów Grzegorza Sztolcmana i Izabeli Leszczyny w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie – do ministra sprawiedliwości (21204),

390) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie rozwoju sieci jednostek ochrony przeciwpożarowej w krajowym systemie ratowniczo-gaśniczym – do prezesa Rady Ministrów (21205),

391) posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie planów likwidacji drukarni Polskiej Agencji Prasowej – do ministra skarbu państwa (21206),

392) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie stworzenia możliwości prawnej sprzedaży losów w grach liczbowych i loteriach pieniężnych przez Internet – do ministra finansów (21207),

393) posła Pawła Poncyłjusza w sprawie eksmisji sprawcy przemocy – do ministra infrastruktury (21208),

394) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie określenia przynależności etnicznej w trakcie spisu powszechnego – do prezesa Rady Ministrów (21209),

395) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie budowy linii kolejowej Podłęże – Piekiełko wraz z odgałęzieniem w kierunku Nowy Targ – Zakopane – do ministra infrastruktury (21210),

396) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmian w ustawie Prawo zamówień publicznych – do prezesa Rady Ministrów (21211),

397) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zagrożenia cyberprzemocą – do ministra sprawiedliwości (21212),

398) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (21213),

399) poseł Marii Nowak w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (21214),

400) posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie – do ministra sprawiedliwości (21215),

401) poseł Beaty Mazurek w sprawie redukcji zatrudnienia osób niepełnosprawnych w zakładach

pracy chronionej – do ministra pracy i polityki społecznej (21216),

402) posła Antoniego Błądka w sprawie obniżenia Ochołniczym Hufcom Pracy środków na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (21217),

403) posła Antoniego Błądka w sprawie zmiany obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu poprzez włączenie do jego właściwości Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Opatowie i Sądu Rejonowego w Staszowie – do ministra sprawiedliwości (21218),

404) poseł Anny Śliwińskiej oraz grupy posłów w sprawie włączenia odzieży kompresyjnej i bandaży kompresyjnych do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne – do ministra zdrowia (21219),

405) posła Lucjana Karasiewicza w sprawie likwidacji nocnych i świątecznych punktów opieki lekarskiej – do ministra zdrowia (21220),

406) posła Cezarego Tomczyka w sprawie umożliwienia uzyskania statusu miasta na prawach powiatu przez miasta, w których na wniosek właściwej rady miejskiej odstąpiono od nadania miastu praw powiatu – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21221),

407) posła Marka Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie subwencji oświatowej dla gmin wiejskich – do ministra edukacji narodowej (21222),

408) posła Marka Zielińskiego oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania przez Ochołnicze Hufce Pracy podpisywania z pracodawcami umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacane za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21223),

409) posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie skuteczności programu pomocy dla rolników poszkodowanych w wyniku powodzi, podtopień i innych klęsk żywiołowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21224),

410) posła Jarosława Żaczka w sprawie negatywnych skutków realizacji przez zarząd Poczty Polskiej SA planu likwidacji placówek pocztowych oraz zwolnień pracowników – do ministra infrastruktury (21225),

411) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego – do ministra gospodarki (21226),

412) posła Jacka Falfusa w sprawie reformy Służby Celnej – do ministra finansów (21227),

413) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie zapowiedzi wprowadzenia waloryzacji kwotowej – do prezesa Rady Ministrów (21228),

414) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie zakończenia inwestycji – budowa obwodnicy Puław (II etap) w ciągu drogi krajowej nr 12 – do ministra infrastruktury (21229),

415) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie likwidacji placówek Poczty Polskiej SA na przykładzie pow. puławskiego i lubartowskiego – do ministra infrastruktury (21230),

416) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie bezrobocia wśród młodzieży – do ministra pracy i polityki społecznej (21231),

417) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie działań osłonowych dla najuboższych emerytów i rencistów – do ministra pracy i polityki społecznej (21232),

418) poseł Małgorzaty Sadurskiej w sprawie dostępności leczenia stomatologicznego w szkołach na przykładzie miasta Puławy – do ministra zdrowia (21233),

419) posła Mieczysława Golby w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki w Krasnem k. Rzeszowa – do prezesa Rady Ministrów (21234),

420) posła Marka Matuszewskiego w sprawie kar za niewykonanie lub nieterminowe dopełnienie obowiązku informacyjnego przez posiadaczy odpadów niebezpiecznych lub transportujących te odpady – do prezesa Rady Ministrów (21235),

421) posła Waldemara Andzela w sprawie tzw. opłaty recyklingowej – do ministra środowiska (21236),

422) posła Jerzego Rębka oraz grupy posłów w sprawie ustalenia stawki akcyzy na paliwo powstałe w wyniku przetworzenia plastikowych odpadów – do ministra finansów (21237),

423) posła Piotra Polaka w sprawie niepokojącego, szkodzącego finansom publicznym w Polsce wzrostu liczby pracowników w urzędach, samorządach i agencjach rządowych przez ostatnie 2 lata – do prezesa Rady Ministrów (21238),

424) posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia negocjacji zmierzających do obniżenia cen gazu płaconych przez Polskę koncernowi Gazprom – do ministra gospodarki (21239),

425) poseł Iwony Arent w sprawie ponownych planów wprowadzenia w życie rozporządzenia dotyczącego włączenia sądów rejonowych w Ełku, Giżycku, Olecku i Pisz do właściwość Sądu Okręgowego w Suwałkach – do ministra sprawiedliwości (21240),

426) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu ustawy z dnia 18 lipca 2010 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21241),

427) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie stanu, monitorowania i użytkowania kompleksów boisk sportowych typu „Orlik” – do ministra sportu i turystyki (21242),

428) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego – do prezesa Rady Ministrów (21243),

429) poseł Beaty Kempy w sprawie opłat za korzystanie z autostradowej obwodnicy Wrocławia – do prezesa Rady Ministrów (21244),

430) posła Piotra van der Coghena w sprawie powszechnej likwidacji barier architektonicznych dla osób niepełnosprawnych w obiektach PKP – do ministra infrastruktury (21245),

431) posła Piotra van der Coghena w sprawie skierowania funduszy unijnych na powszechną likwidację barier architektonicznych dla osób niepełnosprawnych w obiektach PKP – do ministra rozwoju regionalnego (21246),

432) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie umożliwienia rolnikom z woj. świętokrzyskiego korzystania z „Programu wsparcia dla rolników utrzymujących owce w województwach Polski południowej” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21247),

433) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie ograniczenia stosowania reklam wielkoformatowych w pojazdach publicznego transportu zbiorowego – do ministra infrastruktury (21248),

434) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie założeń „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (21249),

435) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zakazu promocji wyrobów tytoniowych zawartego w ustawie o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych – do ministra sprawiedliwości (21250),

436) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie likwidacji części szkół na terenach wiejskich – do ministra edukacji narodowej (21251),

437) poseł Krystyny Lybackiej w sprawie niekonsultowania z organizacjami związkowymi PSP przesunięć środków płacowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21252),

438) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie perspektywy finansowej UE na lata 2014–2020 oraz jej skutków dla Polski – do prezesa Rady Ministrów (21253),

439) posłanek Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zgubnych skutków programu restrukturyzacji Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (21254),

440) posłanek Bożeny Kotkowskiej i Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie malejącej liczby potencjalnych studentów spowodowanej prognozowanym niżem demograficznym – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21255),

441) posła Longina Komołowskiego w sprawie środków finansowych Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (21256),

442) posła Longina Komołowskiego w sprawie łamania praw związkowych w firmie Teleskop sp. z o.o. w Kostrzynie nad Odrą – do prezesa Rady Ministrów (21257),

443) posła Longina Komołowskiego w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej i zmiany ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry – do ministra zdrowia (21258),

444) poseł Magdaleny Kochan w sprawie sposobu obliczania dotacji dla przedszkoli publicznych i nie-

publicznych prowadzonych przez inne organy niż jednostki samorządu terytorialnego – do ministra edukacji narodowej (21259),

445) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie finansowania form przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (21260),

446) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (21261),

447) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania przez centra edukacji i pracy młodzieży Ochotniczych Hufców Pracy podpisywania umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21262),

448) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie opóźnień w realizacji Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21263),

449) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie stanu wałów na rzece Wiśle w rejonie Nowego Bierunia oraz na Gostynce – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21264),

450) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie kontraktowania świadczeń ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej funkcjonujących na terenie miasta Ruda Śląska – do ministra zdrowia (21265),

451) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie treści projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych – do ministra infrastruktury (21266),

452) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie nieprawidłowości w przeprowadzeniu konkursu ofert na 2011 r. przez NFZ w rodzaju: leczenie stomatologiczne – do ministra zdrowia (21267),

453) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie środków przekazanych przez Fundusz Pracy w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21268),

454) posła Grzegorza Tobiszowskiego w sprawie ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla emerytów i rencistów – do ministra gospodarki (21269),

455) poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie nowelizacji ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która umożliwiłaby wypłacanie rent z tytułu niezdolności do pracy oraz rent socjalnych w pełnej wysokości bez względu na wysokość przychodów z pracy zarobkowej – do ministra pracy i polityki społecznej (21270),

456) posła Jana Widackiego w sprawie oszczędności uzyskanych z realizacji tzw. ustawy deubekizacyjnej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21271),

457) posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie polityki zatrudniania pracowników w administracji rządowej – do prezesa Rady Ministrów (21272),

458) posła Jerzego Budnika w sprawie zakłóceń, jakie występują w systemie refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (21273),

459) poseł Ewy Wolak w sprawie dofinansowania przebudowy i modernizacji drogi powiatowej nr 2075 D na odcinku Zabłoto – Kostomłoty oraz drogi powiatowej nr 2079 D na odcinku Kostomłoty – autostrada A4 – do ministra infrastruktury (21274),

460) poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21275),

461) poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie reformy szkolnictwa zawodowego – do ministra edukacji narodowej (21276),

462) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie korekty w zaplanowanych przez wojewodę małopolskiego zmianach struktury systemu ratownictwa medycznego w Małopolsce – do ministra zdrowia (21277),

463) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie rekompensat za tzw. mienie zabużańskie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21278),

464) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie zasad korzystania przez adwokatów z akt przechowywanych w kancelariach tajnych – do prezesa Rady Ministrów (21279),

465) posła Adama Gawędy w sprawie masowej zachorowalności mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkałych w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej zlokalizowanych w pow. wodzisławskim – do ministra zdrowia (21280),

466) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowego projektu ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (21281),

467) posła Jerzego Polaczka w sprawie publikacji archiwalnych materiałów źródłowych dotyczących powstań śląskich w 90. rocznicę zwycięskiego III powstania śląskiego i powrotu części Górnego Śląska do macierzy – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21282),

468) posła Aleksandra Chłopka w sprawie dotacji na rozwój czasopism kulturalnych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21283),

469) posła Jerzego Polaczka w sprawie nowelizacji ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi – do prezesa Rady Ministrów (21284).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra

– na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie karania za nieuczciwe praktyki handlowe polegające na zmianie wskazań liczników używanych samochodów (19748),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie groźby drastycznego ograniczenia opieki nad pacjentami w miejscu ich zamieszkania (19804),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie kontraktowania usług przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w Krakowie dla szpitali w Rabce-Zdroju i Nowym Targu na lata 2011–2013 (19877),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów na 2011 r. z prywatnymi placówkami medycznymi (19919),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów z NFZ na 2011 r. (19936),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwego naruszenia prawa przez premiera Donalda Tuska (19949),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zespołu Lyella – toksycznej nekrolizy naskórka (19988),

8) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie trudności inwestorów w uzyskaniu zgody na przyłączenie do sieci elektroenergetycznej elektrowni na biogaz (20002),

9) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmian w systemie informatycznym ZUS (20024),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie środków na funkcjonowanie Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego w Toruniu (20089),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania rekonstrukcji piersi (20090),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zapewnienia opieki stomatologicznej na Podkarpaciu (20092),

13) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Wenderlicha w spra-

wie obciążenia funduszy na kształcenie zawodowe uczniów (20129),

14) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie zapewnienia mechanizmów pozwalających na zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych w 2011 r. (20137),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby wagonów w porannych pociągach TLK na linii Łódź – Warszawa (20149),

16) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie miasta Łodzi (20151),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie braku dostępu pacjentów cierpiących na ciężką postać hemofilii do leczenia lekami rekombinowanymi (20152),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe (20163),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie rozbieżności w interpretacji przepisów przez oddziały NFZ odnośnie do wykonywania badań cytologicznych w punktach mobilnych (20169),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie apelu chorych na mukowiscydozę o zwiększenie dostępu do transplantacji płuc w Polsce (20170),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konsekwencji wynikających z emigracji personelu medycznego (20173),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie jakości medycznych laboratoriów diagnostycznych (20174),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji osób cierpiących na choroby rzadkie (20175),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie wdrożenia narodowego planu przeciwdziałania chorobom rzadkim (20176),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na

interpelację posła Sławomira Woracha w sprawie działalności firm odszkodowawczych na terenie publicznych ZOZ (20183),

26) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie standardów usług rynku pracy (20191),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie rozszerzenia działalności elektronicznego postępowania upominawczego (e-sądu) (20198),

28) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Witek w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń rolników (20203),

29) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (20217),

30) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów ustawy o sporcie (20222),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt (20225),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego (20226),

33) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie znikania programów regionalnych emitowanych na antenie ogólnopolskiej TVP (20235),

34) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie limitu dochodów, które mogą osiągnąć osoby pobierające rentę socjalną (20240),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie likwidacji w woj. pomorskim księżeczek RUM (20243),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie powstania ogólnodostępnego państwowego banku krwi pepowinowej (20244),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zmian w programie stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentyków (20253),

38) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tomasa Lenza w sprawie ustawy o sporcie (20254),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Leszczyny w sprawie budowy odcinka autostrady A1 w okolicach Częstochowy (20255),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Marka Wikińskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych (20256),

41) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie planowanego przez rząd ograniczenia wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (20257),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpłatnego przejazdu odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia (20263),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie udzielenia pomocy podmiotom fizycznym w likwidacji azbestu (20266),

44) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie gwałtownego wzrostu bezrobocia (20277),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapisów Kodeksu cywilnego dotyczących służebności mieszkania (20279),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji azbestu w woj. podlaskim (20280),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów likwidacji możliwości uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych w postaci znaków sądowych (20284),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie opóźnień w kontraktowaniu środków z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet VII, działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego, oraz prawdopodobnych następstw tych opóźnień (20286),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Paluch w sprawie zagrożenia dostępności świadczeń medycznych w woj. małopolskim w wyniku bałaganu organizacyjnego, nieprzejrzystych i niejawnych procedur w negocjacjach z oferentami prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ (20287),

50) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów (20290),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie legalności podwyżek cen wody i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców gminy w oparciu o przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, z pominięciem kompetencji przysługujących radzie gminy, na przykładzie miasta Starachowice (20294),

52) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Janusza Krasonia w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP (20295),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie ustanowienia ustawowego obowiązku znakowania zwierząt domowych (20304),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie nieodwołania przedstawiciela społeczności romskiej ze składu Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych mimo jednoznacznego stanowiska tej społeczności (20307),

55) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jana Kulasa w sprawie sytuacji i kształtowania się niemieckiego rynku pracy dla Polaków (20308),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Józefa w sprawie wydatków na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne (20310),

57) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie obowiązku stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych przez organizacje pozarządowe realizujące projekty w ramach PO KL (20311),

58) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie likwidacji procedury uzyskiwania fikcyjnych zwolnień lekarskich przez pracowników służb mundurowych (20312),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie ulg dla emerytowanych pracowników PKP i zniżek dla seniorów (20314),

60) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie używania wulgaryzmów w środkach masowego przekazu (20315),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Janika w sprawie opłat za przejazd autostradą A1 (20316),

62) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie zagrożenia dotyczącego ograniczeń w rozbudowie i dostępie do portu w Świnoujściu spowodowanego zbyt płytkim ułożeniem rurociągu (20323),

63) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie reorganizacji wojskowych pracowni psychologicznych (20324),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zapobieżenia zmniejszeniu dostępności wybranych usług medycznych na skutek podważania w znowej ustawie o podatku od towarów i usług ich terapeutycznego charakteru (20327),

65) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie podatku od zysków kapitałowych i podatku od zysku z oszczędności (20329),

66) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w woj. warmińsko-mazurskim (20330),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie budowy drogi ekspresowej S3 na odcinku z Legnicy do Lubawki (20332),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie podatku VAT od prywatnych ośrodków świadczących usługi z zakresu rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo (20335),

69) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Marka Polaka w sprawie podwyżki stawki podatku VAT na ubranka dla niemowląt i obuwie dla dzieci (20336),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie interpretacji przepisów dotyczących przekształcenia własnościowego prawa

do lokalu spółdzielczego w prawo odrębnej własności (20338),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlacza w sprawie zmiany organizacji systemu opieki zdrowotnej w zakresie świadczeń realizowanych przez pogotowia ratunkowe (20340),

72) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie zmniejszenia środków finansowych w 2011 r. dla urzędów pracy na aktywne formy walki z bezrobociem (20347),

73) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie pobicia przez funkcjonariuszy KGB Andrzeja Poczobuta, przewodniczącego Rady Naczelnej Związku Polaków na Białorusi (20348),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Daniela Chrapkiewicza w sprawie przetargów na zakup szczepionek przeciwko pneumokokom (20349),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie działań prewencyjnych służb podległych MSWiA w celu wyeliminowania agresywnych zachowań zorganizowanych grup tzw. pseudokibiców (20355),

76) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie obowiązku tworzenia zbiorów danych osobowych (lub zbiorów doraźnych) przez przedsiębiorców oferujących w ramach swej działalności gospodarczej różnego rodzaju szkolenia i kursy (20356),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie sprawozdania z realizacji postanowień wynikających z zalecenia Komisji Europejskiej w związku z technologią RFID (radioidentyfikacja) (20357),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Andrzeja Ryszki w sprawie korzystania z pojazdu (mienia przemieszczalnego) przez współmałżonka uprawnionego (20358),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Ziemiaka w sprawie kar za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (20359),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła

Krystyny Kłosin w sprawie możliwości połączenia dokumentu, jakim jest karta ubezpieczenia zdrowotnego, z nowym dowodem osobistym (20360),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Agnieszki Hanajczyk w sprawie niepokojów społecznych w Egipcie (20363),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Agnieszki Hanajczyk w sprawie stawek podatku zryczałtowanego od przychodów ewidencjonowanych w zakresie pomocy społecznej bez zakwaterowania (20364),

83) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie wdrażania Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, ze szczególnym uwzględnieniem działania 4.4: Nowe inwestycje o wysokim potencjale inwestycyjnym (20365),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła oraz grupy posłów w sprawie budowy dróg ekspresowych i linii kolejowych w woj. podlaskim (20366),

85) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie niedostatecznego wykorzystywania przez kolej środków unijnych (20367),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie zmian w programie „Rodzina na swoim” (20368),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie publikacji wykazu organizacji pożytku publicznego (20370),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie eksploatacji lokomotyw Husarz (20371),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie wyników kontroli NIK w parkach narodowych (20372),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie przesunięcia środków finansowych z inwestycji kolejowych na drogowe (20373),

91) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie pilnej potrzeby działań w celu ratowania przed degradacją plaż i pasa nadmorskiego na środkowym wybrzeżu, w szczególności w miejscowości Rowy (20375),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Cieślika w sprawie wykupu gruntów leżących na terenie Biebrzańskiego Parku Narodowego (20377),

93) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Leszka Cieślika w sprawie rozważenia możliwości wznowienia produkcji cukru w cukrowni w Łapach (20378),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wprowadzenia ulg na przejazdy środkami transportu publicznego dla emerytów i rencistów (20379),

95) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie Centrum Sportowego Politechniki Łódzkiej (20380),

96) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie funkcjonowania rodzin zastępczych (20383),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiesława Janczyka w sprawie podjęcia przez resort spraw zagranicznych działań skutkujących zwolnieniem z opłaty wizowej Polaków wybierających się na uroczystości związane z 61. rocznicą zbrodni katyńskiej oraz rocznicą ubiegłorocznej katastrofy prezydenckiego samolotu pod Smoleńskiem (20385),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie likwidacji placówek pocztowych na terenach wiejskich (20386),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Katulskiego w sprawie zmian w przepisach prawnych zmierzających do wprowadzenia całkowitej lub częściowej refundacji specjalistycznej żywności dla chorych na fenylketonurię (20387),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie uchylania się przez izby notarialne od obowiązku prowadzenia aplikacji (20388),

101) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia działań w kierunku przyspieszenia prywatyzacji dwóch spółek, tj. Zakładu Armatury Chemar sp. z o.o. oraz Odlewni Chemar sp. z o.o., w których Zakład Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej Chemar SA, jako jednoosobowa spółka Skarbu Państwa, posiada 100% udziałów (20389),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marzeny Machałek

w sprawie zmniejszenia środków na remont linii kolejowej 274 z Jeleniej Góry do Wrocławia (20390),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie importu niemieckiej wieprzowiny zagrożonej skażeniem dioksynami oraz wpływu tego rodzaju działań na polskie rolnictwo i bezpieczeństwo konsumentów (20392),

104) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie zniszczonych brzegów morskich na odcinku Rowy – Ustka (20394),

105) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie kwalifikacji do celów ubezpieczeń społecznych współmałżonka, jako osoby współpracującej z osobą prowadzącą działalność gospodarczą (20396),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Warzechy w sprawie obowiązku wliczania przez samorządy terytorialne do swojego zadłużenia zobowiązań wynikających z umów publicznoprawnych, leasingu i umów z odroczonym terminem zapłaty dłuższym niż rok (20397),

107) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Jana Warzechy oraz grupy posłów w sprawie wstrzymania zawierania umów o refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń (20398),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Biskupcu (20399),

109) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Andrzeja Ryszki i Tadeusza Arkita w sprawie możliwości nieodpłatnego przekazania Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji sp. z o.o. w Olkuszu map zasadniczych i ewidencyjnych z zasobu Starostwa Powiatowego w Olkuszu (20400),

110) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stażu bezrobotnych w klubach integracji społecznej (20401),

111) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Tadeusza Motowidły i Ryszarda Zbrzyznego w sprawie zagrożeń wynikających z niedostatecznego nadzoru właścicielskiego nad spółkami węglowymi, co może doprowadzić do przejęcia ich przez obce firmy (20403),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie możliwych konsekwencji przyszłej realizacji w Bratysławie transkontynentalnego terminalu tranzytowego (20404),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie pomocy finansowej na rekultywację gruntów rolnych w miejscowości Rybitwy, zdewastowanych w wyniku letniej powodzi w 2010 r. (20405),

114) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie konieczności zagwarantowania w programach unijnych środków finansowych dla sadowników na zainstalowanie siatek osłonowych nad sadami oraz systemów nawadniających w sadach (20406),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Orzechowskiego w sprawie szkód powodowanych przez bobry (20407),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie działań przeciwpowodziowych (20408),

117) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posłów Andrzeja Guta-Mostowego i Ireneusza Rasia w sprawie projektu pt. „Historyczno-kulturowo-przyrodniczy szlak wokół Tatr” w ramach „Programu współpracy transgranicznej Rzeczypospolita Polska – Republika Słowacka 2007–2013” (20409),

118) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie polsko-rosyjskiej umowy o przewozach tranzytowych (20414),

119) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie ograniczenia przyrostu liczby studentów na bezpłatnych studiach (20415),

120) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Łukasza Borowiaka w sprawie zasad przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r. (20416),

121) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie obowiązku zapewnienia pracownikom dnia wolnego od pracy za święto przypadające w sobotę (20417),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Butryn w sprawie budowy drogi ekspresowej S19 (20418),

123) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie poszanowania praw pracowniczych przy planowanym przejęciu spółki córki Koksowni Przyjaźń, jaką jest Laborkoks, przez spółkę z grupy kapitałowej JSW, tzn. Centralne Laboratorium Pomiarowo-Badawcze w Jastrzębiu-Zdroju (20421),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów w instrukcji kancelaryjnej (20422),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogusława Kowalskiego w sprawie zaginięć obywateli polskich, na przykładzie mieszkanki Krakowa (20423),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie modernizacji linii kolejowych łączących woj. małopolskie i śląskie (20424),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie przebudowy drogi Olkusz – Kraków i remontu drogi Katowice – Olkusz (20425),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zarządzania przez dyrektorów parków narodowych gruntami i nieruchomościami Skarbu Państwa bez koniecznej w takich przypadkach decyzji o przekazaniu ich w trwały zarząd (20427),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieuregulowanego stanu prawnego terenów parków narodowych (20428),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie nieprawidłowości w określeniu powierzchni terenów chronionych (20429),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej działań ministra środowiska w zakresie funkcjonowania parków narodowych (20430),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny przez NIK działalności starostów oraz zarządów spółek wodnych w zakresie utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych (20431),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie stwierdzonych przez NIK nieprawidłowości w realizacji przez organy administracji rządowej zadań w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego kraju po przystąpieniu do strefy Schengen (20432),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie utrudnionego dostępu do dokumentacji medycznej członków rodziny zmarłego pacjenta (20433),

135) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie konsekwencji gospodarczych przewidywanej emigracji zarobkowej Polaków do Niemiec (20434),

136) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie przeprowadzenia działań profilaktycznych w szkołach oraz w miejscach zimowego wypoczynku uczniów w związku z coraz większą liczbą zachorowań na gripę A/H1N1 (20435),

137) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie premii przyznanych przez prezesa NFZ wszystkim dyrektorom oddziałów wojewódzkich (20437),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Moskala w sprawie zmniejszenia budżetów szpitali z powodu podwyżki podatku VAT (20438),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Zuby w sprawie rosnących cen zbóż, a w szczególności cen pszenicy (20439),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie planów likwidacji znacznej liczby urzędów pocztowych na terenie woj. opolskiego (20440),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie umieszczenia w ewidencji pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, określonych ustawą o emeryturach pomostowych, pracownika ochrony na oddziałach psychiatrycznych w regionalnych ośrodkach psychiatrii sądowej (20441),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Piotra Nowaka w sprawie wprowadzenia w przepisach prawa zmian sprzyjających kontaktom młodzieży szkolnej Polski i Rosji (20443),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie wydłużenia terminu zakończenia prac dostosowawczych określonego w ustawie z dnia 8 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej (20444),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra, podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posłów Leonarda Krasulskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie legalności prowadzonych postępowań egzekucyjnych (20445),

145) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie obniżenia wysokości środków na przeciwdziałanie bezrobociu w 2011 r. (20450),

146) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie podtrzymania dotychczasowych form wsparcia w woj. małopolskim pracodawców, którzy zatrudniają młodzież w celu przygotowania zawodowego (20451),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Głogowskiego w sprawie stawki podatku VAT w zakresie usług kulturalnych w świetle ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (20453),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie zmiany przepisów umożliwiających gminom budowę oraz remont mostów łączących prywatne działki, na przykładzie gmin małopolskich (20455),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała w sprawie braku możliwości kontroli ilości wykorzystanych na cele rolnicze komunalnych osadów ściekowych (20456),

150) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie systemu oceniania jakości edukacji (20457),

151) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Chwieruta w sprawie programu rozwoju energetyki (20458),

152) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Budnika w sprawie zmiany zasad płacenia podatku od nieruchomości w okresie zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej (20459),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie proponowanego zakresu wsparcia dla osób głuchych i niedosłyszących w założeniach projektu ustawy o języku migowym (20460),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Marcina Korolca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie polsko-rosyjskiej współpracy gospodarczej (20461),

155) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza na interpelację posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie prezydencji polskiej w Unii Europejskiej (20462),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie wysokości stawki podatku VAT od honorarium za koncert (20464),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie pomocy podmiotom fizycznym i prawnym w likwidacji azbestu (20465),

158) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie sytuacji zawodowej dziennikarza (20466),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie działalności rolniczej prowadzonej na terenie parków krajobrazowych (20467),

160) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie podejrzenia o nepotyzm szefa resortu infrastruktury (20469),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie raportu UEFA dotyczącego Euro 2012 (20470),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie poziomu zadłużenia Polski (20472),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie podwyżek cen prądu spowodowanych nieprzydzieleniem uprawnień do darmowych emisji dwutlenku węgla (20473),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie nagród dla policjantów w 2010 r. (20474),

165) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie transportowego sporu z Rosją (20476),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie tzw. ustawy żłobkowej (20477),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie problemów z taborem PKP (20478),

168) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie świadczeń rodzinnych (20479),

169) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie środków z Unii Europejskiej na reformę systemu oświaty (20480),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie obszarów chronionych (20481),

171) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie złego kontraktowania świadczeń w woj. pomorskim (20482),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie superszybkich lokomotyw Husarz (20485),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie e-urzędu (20486),

174) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie liczby pacjentów w szpitalach (20487),

175) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie zakupu sprzętu wojskowego (20489),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie deficytu sektora finansów publicznych (20490),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie ustawy o działalności leczniczej (20491),

178) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Magdaleny Gaj – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie dyrektywy unijnej o przechowywaniu danych telekomunikacyjnych (20493),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bartosza Arłukowicza w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów

i usług regulujących opodatkowanie usług kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego (20494),

180) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bartosza Arłukowicza w sprawie zastrzeżeń podmiotów realizujących świadczenia zdrowotne do procesu kontraktowania przez NFZ świadczeń na 2011 r., na przykładzie woj. zachodniopomorskiego (20495),

181) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bartosza Arłukowicza w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentystów (20496),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wynagrodzenia za prace zleczone, którego lekarze weterynarii do dziś nie otrzymali, mimo że pieniądze wpłynęły na konto Ministerstwa Finansów już w grudniu 2010 r. (20497),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Bąka w sprawie katastrofalnego stanu drogi krajowej nr 48 na odcinku Wyśmierzyce – Białobrzegi o długości 10 km (20500),

184) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Bąka w sprawie wysokiego bezrobocia w Polsce i braku perspektyw zatrudnienia dla młodych, wykształconych Polaków (20501),

185) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Bąka w sprawie niewdrożenia dyrektywy o zapobieganiu powodziom z 2007 r. i skierowania przez Komisję Europejską pozwu sądowego przeciwko Polsce (20502),

186) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie decyzji odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF (20503),

187) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie zmiany programu budowy składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych „Biały Orlik” (20507),

188) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie finansowania oświetlenia drogi krajowej nr 7 przez gm. Jedlińsk oraz zamiarów degradacji drogi krajowej nr 7 do kategorii drogi gminnej na odcinku Jedlanka Kępiny – Radom, po zbudowaniu obwodnicy Radomia (20509),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów

w sprawie wpisania znieczulenia przy porodzie do koszyka świadczeń gwarantowanych (20510),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet: Wspieranie działań muzealnych, zadania pn.: Modernizacja wystawy stałej pn. „Historia niecenienia ognia”, złożonego przez Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej, woj. dolnośląskie (20512),

191) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” na zadanie pn.: Poprawa ochrony przeciwpożarowej terenu i historycznych obiektów byłego hitlerowskiego obozu koncentracyjnego Gross-Rosen w Rogoźnicy, woj. dolnośląskie (20513),

192) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Bożenny Bukiewicz w sprawie przeciwdziałania bezrobociu (20514),

193) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na interpelację posła Bożenny Bukiewicz w sprawie budowy szerokopasmowego Internetu (20515),

194) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Bożenny Bukiewicz w sprawie masowych zwolnień lekarskich żołnierzy (20516),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bożenny Bukiewicz w sprawie nieprawidłowości w urzędach kontroli skarbowej (20517),

196) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bożenny Bukiewicz w sprawie inwestycji w urządzeniach wytwarzające energię (20518),

197) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie pobierania opłat stałych przez samorządy gminne za pobyt dzieci w przedszkolach (20519),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie budowy obwodnic Nysy, Niemodlina, Myśliny i Bąkowa w woj. opolskim (20521),

199) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie wstrzymania realizacji przez Zarząd PKP PLK SA planu likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów spółki, tj. PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej oraz Przewozy Regionalne w Kielcach, i włą-

czenia ich do zakładów lubelskiego i łódzkiego (20522),

200) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego w sprawie sprzedaży przedsiębiorstwa energetycznego ENEA SA (20523),

201) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Ryniak w sprawie projektu ustawy o jakości edukacji (20525),

202) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Ryniak w sprawie planów likwidacji bibliotek szkolnych (20526),

203) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Ryniak w sprawie planów wprowadzenia nowej podstawy programowej dla szkół ponadgimnazjalnych (20527),

204) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Ryniak w sprawie organizacji dni wolnych od zajęć dydaktyczno-wychowawczych (20528),

205) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń na interpelację posła Moniki Ryniak w sprawie zmian w ustawie Karta Nauczyciela (20529),

206) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie wsparcia i udzielenia pomocy finansowej Centralnemu Szpitalowi Weteranów w Łodzi (20530),

207) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie podjęcia działań zapobiegających katastrofalnie niskim cenom skupu trzody chlewnej i drobiu w styczniu i lutym 2011 r. (20531),

208) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie ochrony polskich konsumentów przed skażonym dioksynami mięsem sprowadzonym z Niemiec (20532),

209) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Lipińskiego w sprawie planów zwolnienia z pracy w polskich placówkach konsularnych na Białorusi osób zaangażowanych w działania Związku Polaków na Białorusi (20533),

210) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zuby w sprawie postulowanej zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach (20538),

211) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zuby w sprawie ujęcia w ko-

sztyku refundowanych świadczeń medycznych terapii fotodynamicznej (20539),

212) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marii Zuby w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji (20540),

213) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Andrzeja Butry – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie niskich cen żywca wieprzowego, nieuzasadnionego wzrostu cen detalicznych mięsa i wędlin oraz ochrony rynku przed napływem skażonego surowca z zagranicy (20541),

214) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie jakości zabawek wyprodukowanych na terenie Chińskiej Republiki Ludowej dopuszczanych do handlu na terytorium Polski (20543),

215) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie finansowania reformy oświaty ze środków Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (20546),

216) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Golby w sprawie przyspieszenia budowy obwodnicy Przeworska (20548),

217) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie interpretacji niektórych przepisów ustawy o własności lokali (20550),

218) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Latosa oraz grupy posłów w sprawie kształcenia lekarzy i lekarzy dentyistów (20551),

219) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie przebudowy drogi Racibórz – Rybnik – Żory – Pszczyzna – Oświęcim – Kraków (20553),

220) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy obwodnicy Krakowa (20555),

221) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie realizacji wniosków z kontroli NIK rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” (20556),

222) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przy-

szłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi (20560),

223) ministra gospodarki Waldemara Pawlaka na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Gospodarki (20561),

224) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Infrastruktury (20567),

225) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Spraw Zagranicznych (20569),

226) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Skarbu Państwa (20571),

227) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradami na odcinkach aglomeracyjnych (20577),

228) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie zapewnienia opieki zdrowotnej dzieciom z chorobami przewlekłymi w placówkach edukacji przedszkolnej (20578),

229) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie zorganizowania wychowania przedszkolnego dla dzieci z chorobami przewlekłymi (20579),

230) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w spra-

wie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Skierniewicach (20582),

231) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Bełchatowie (20583),

232) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Piotrkowie Trybunalskim (20584),

233) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Rawie Mazowieckiej (20585),

234) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie podjęcia działań zmieniających rządowy projekt ustawy budżetowej na 2011 r., na przykładzie Powiatowego Urzędu Pracy w Tomaszowie Mazowieckim (20586),

235) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie problemu pijanych nieletnich (20587),

236) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie pomocy finansowej dla Urzędu Skarbowego w Skierniewicach (20589),

237) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie ciągłego przyrostu bezrobocia (20591),

238) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie zalegania z wypłatami pracownikom wynagrodzenia na czas (20592),

239) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie patologii w ośrodkach wychowawczych (20593),

240) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie zatrudniania stażystów (20594),

241) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie budowy dróg powiatowych (20595),

242) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła

Dariusza Seligi w sprawie informatyzacji komendy powiatowej w Skierniewicach (20597),

243) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie likwidacji posterunków policyjnych (20598),

244) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie świadczeń socjalnych na rzecz osób, które po rozwiązaniu umowy o pracę przechodzą na emeryturę (20599),

245) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie nieprawdziwych zwolnień lekarskich (20601),

246) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie obywateli polskich porwanych za granicą (20602),

247) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie terminu wprowadzenia nowych dowodów osobistych (20605),

248) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji bezpośredniego połączenia autobusowego Połczyn-Zdrój – Poznań (20606),

249) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie ulg dla rodzin wielodzietnych w opłatach za przedszkola (20607),

250) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie Stacji Sportów Zimowych i Paralotniarstwa w Kowarach (20608),

251) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie praw i obowiązków skazanych osadzonych w zakładach karnych (20609),

252) wiceprezesa Głównego Urzędu Statystycznego Haliny Dmochowskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Widackiego w sprawie planowanego, w przygotowywanym przez GUS spisie powszechnym, umieszczenia narodowości góralskiej (20610),

253) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Romualda Ajchlera w sprawie planowanych zmian w Poczcie Polskiej SA (20611),

254) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie reformy szkolnictwa wyższego (20612),

255) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie rozwoju targowisk na obszarach wiejskich (20613),

256) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jakuba Rutnickiego w sprawie zmiany ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie stawek VAT na pieczywo o terminie przydatności dłuższym niż 14 dni (20618),

257) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Gierady oraz grupy posłów w sprawie potrzeby przygotowania nowelizacji ustawy o rencie socjalnej wprowadzającej podwyższenie limitów osiąganego przychodu, po przekroczeniu którego zawieszona się wypłata renty socjalnej (20622),

258) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyróżniania do pensji nauczycieli wypłacanych przez samorządy (20626),

259) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie nieprawidłowości wykazanych przez NIK w zakresie ochrony przeciwpowodziowej na Lubelszczyźnie (20632),

260) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie obwodnicy Olsztyna (20637),

261) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Iwony Arent w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w woj. warmińsko-mazurskim (20638),

262) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka oraz grupy posłów w sprawie centralizacji władzy i negatywnych skutków dla edukacji narodowej zawartych w projekcie ustawy o systemie oceniania jakości edukacji (20640),

263) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie przekazywania przez producentów towarów na cele charytatywne (20642),

264) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Gorzowie Wielkopolskim Izby Skarbowej w Zielonej Górze (20643),

265) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy po-

słów w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstwa ENEA SA na rzecz spółki francuskiej EdF (20644),

266) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie zapisów zawartych w projekcie ustawy o systemie oceniania jakości edukacji likwidujących kuratoria oświaty i zmieniających formę nadzoru pedagogicznego nad placówkami oświatowymi (20645),

267) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie dotyczące autostrad płatnych na terenie miast Górnego Śląska (20646),

268) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Anny Paluch i Ewy Malik w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie wykonywania świadczeń lekarsko-weterynaryjnych dotyczących badań powierzonych Inspekcji Weterynaryjnej i lekarzom weterynarii wykonującym takie badania w drodze urzędowego wyznaczenia (20650),

269) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie nieumieszczenia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” realizacji budowy drogi S5 (20658),

270) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasz Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie projektu ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (20659),

271) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie likwidacji gabinetów stomatologicznych w szkołach (20662),

272) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Janiny Okrągły w sprawie nowelizacji przepisów dotyczących zwolnienia turnusów rehabilitacyjnych z podatku od towarów i usług (20681),

273) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie spodziewanej podwyżki cen gazu w kraju (20682),

274) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu ustawy o świadczeniach rodzinnych (20685),

275) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej

w sprawie protestu wobec likwidacji szkół przekazanych administracji samorządowej (20686),

276) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Mirosławy Nykiel w sprawie korytarza transportowego Bałtyk – Adriatyk w procesie rewizji transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) (20687),

277) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Mieczysława Kasprzaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Mirosławy Nykiel w sprawie reformy regulacji (20688),

278) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Rząsy w sprawie zwolnienia rehabilitacji dzieci niepełnosprawnych z podatku VAT (20697),

279) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Głogowskiego w sprawie zwolnień od odpłatności za przejazd autostradami na terenie aglomeracji górnośląskiej (20786),

280) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Domiceli Kopaczewskiej w sprawie nałożenia podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne (20796),

281) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie informacji o gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole podstawowej (20800),

282) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań systemu edukacji do objęcia 5-latków obowiązkiem przedszkolnym (20802),

283) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie tworzenia okręgowych ośrodków jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych, przy jednoczesnym likwidowaniu kuratoriów oświaty (20829),

284) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w sprawie częściowego obniżenia opłat za przejazd autostradami dla motocyklistów (20864),

285) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza w sprawie projektu ustaw o systemie oceniania jakości edukacji (20899),

286) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie tworzenia nowego regionalnego systemu zapewnienia jakości edukacji na bazie okręgowych

komisji egzaminacyjnych, przy jednoczesnej likwidacji kuratoriów oświaty, o czym mowa w projekcie ustawy z dnia 21 grudnia 2010 r. o systemie oceniania jakości edukacji (20936),

287) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyna Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Janusza Dziecioła w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji (20949).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Lecha Kołakowskiego w sprawie funkcjonowania samorządu zawodowego w świetle ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów – od ministra pracy i polityki społecznej (20446) – 8 dni,

2) posła Krzysztofa Popiołka w sprawie niezapewnienia środków finansowych na funkcjonowanie w 2011 r. oddziałów i kół terenowych Polskiego Związku Głuchych – od ministra pracy i polityki społecznej (20524) – 6 dni,

3) posła Bronisława Dutki w sprawie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych – od ministra pracy i polityki społecznej (20554) – 6 dni,

4) posła Dariusza Seligi w sprawie prawnokarnej oceny postępowania pracowników Ministerstwa Finansów w związku z zaniedbaniami związanymi z implementacją do krajowego porządku prawnego dyrektyw UE – od ministra sprawiedliwości (20596) – 6 dni,

5) posła Dariusza Seligi w sprawie udzielania pomocy lekarskiej sportowcom – od ministra sportu i turystyki (20600) – 6 dni,

6) posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania KPRM w obecnym rządzie – od prezesa Rady Ministrów (20570) – 5 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie zagrozenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku – do ministra zdrowia (8747),

2) posła Roberta Kołakowskiego w sprawie pogłębiania dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz regulacji Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wyszogród do Płocka – do prezesa Rady Ministrów (8748),

3) posła Wiesława Rygla w sprawie dużych dysproporcji w cenach biletów lotniczych sprzedawanych przez PLL LOT SA na przeloty relacji Rzeszów –

Warszawa i Kraków – Warszawa – do ministra infrastruktury (8749),

4) posła Henryka Gołębiowskiego w sprawie budowy przez inwestorów czeskich elektrowni wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości – do ministra środowiska (8750),

5) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie remontu budynku Dworca Głównego w Opolu – do ministra infrastruktury (8751),

6) posła Czesława Hoca w sprawie ostatecznego wyegzekwowania kompleksowej kontroli firmy Kronospan w Szczecinku przeprowadzonej przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, z obowiązkowym udziałem strony społecznej, oraz natychmiastowego i definitywnego uregulowania kwestii ochrony środowiska naturalnego – do prezesa Rady Ministrów (8752),

7) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Suchoj Beskidzkiej – do ministra pracy i polityki społecznej (8753),

8) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Zakopanem – do ministra pracy i polityki społecznej (8754),

9) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Wieliczce – do ministra pracy i polityki społecznej (8755),

10) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Wadowicach – do ministra pracy i polityki społecznej (8756),

11) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Bochni – do ministra pracy i polityki społecznej (8757),

12) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Brzesku – do ministra pracy i polityki społecznej (8758),

13) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Chrzanowie – do ministra pracy i polityki społecznej (8759),

14) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Tarnowie – do ministra pracy i polityki społecznej (8760),

15) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Krakowie – do ministra pracy i polityki społecznej (8761),

16) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Gorlicach – do ministra pracy i polityki społecznej (8762),

17) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Limanowej – do ministra pracy i polityki społecznej (8763),

18) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Miechowie – do ministra pracy i polityki społecznej (8764),

19) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Myślenicach – do ministra pracy i polityki społecznej (8765),

20) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Sączu – do ministra pracy i polityki społecznej (8766),

21) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Targu – do ministra pracy i polityki społecznej (8767),

22) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Dąbrowie Tarnowskiej – do ministra pracy i polityki społecznej (8768),

23) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Olkuszu – do ministra pracy i polityki społecznej (8769),

24) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Oświęcimiu – do ministra pracy i polityki społecznej (8770),

25) posła Józefa Rojka w sprawie finansowania Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Proszowicach – do ministra pracy i polityki społecznej (8771),

26) posła Józefa Rojka w sprawie projektu zmian w organizacji ratownictwa medycznego w woj. małopolskim – do ministra zdrowia (8772),

27) posła Józefa Rojka w sprawie terminowego ukończenia budowy autostrady A4 – do ministra infrastruktury (8773),

28) posła Józefa Rojka w sprawie budowy obwodnicy Łapczycy w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8774),

29) posła Józefa Rojka w sprawie usterek na drodze ekspresowej S8 – do ministra infrastruktury (8775),

30) posła Adama Wykręta w sprawie problemów z wyposażeniem polskiej armii w hełmy kevlarowe – do ministra obrony narodowej (8776),

31) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków na działalność Zakładu Aktywności Zawodowej w Jastrzębiu-Zdroju, dla którego organizatorem jest stowarzyszenie Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski – do ministra pracy i polityki społecznej (8777),

32) posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej dla aplikantów radcowskich z okręgu słupecko-koszalińskiego – do ministra sprawiedliwości (8778),

33) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie dofinansowania działalności gospodarczej w zakresie hodowli ryb – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8779),

34) posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie przyszłości zakładów chemicznych Anwil SA we Włocławku – do ministra skarbu państwa (8780),

35) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie likwidacji poczty w miejscowości uzdrowskiej Wysowa-Zdrój – do ministra infrastruktury (8781),

36) poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego – do ministra infrastruktury (8782),

37) poseł Marzeny Machałek w sprawie pomocy rządowej dla Bogatyni – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8783),

38) posła Piotra Stanke w sprawie nieuzyskania prawa do użytkowania obwodów rybackich przez Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy – do ministra środowiska (8784),

39) posła Piotra Stanke w sprawie planowanej likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości Konarzyny w pow. chojnickim – do ministra infrastruktury (8785),

40) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie sytuacji ekonomicznej w ostatnich 2 latach polskich portów morskich o podstawowym znaczeniu i prognozie rozwoju na najbliższą przyszłość – do ministra skarbu państwa (8786),

41) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie wsparcia finansowego i modernizacji drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (8787),

42) poseł Haliny Olendzkiej w sprawie projektu reformy organizacyjnej sądownictwa powszechnego przygotowywanej w Ministerstwie Sprawiedliwości, zakładającej likwidację sądów pracy, w których wpływ spraw pracowniczych nie przekracza 120 w ciągu roku – do ministra sprawiedliwości (8788),

43) poseł Haliny Olendzkiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących zawodu rzeczoznawcy samochodowego – do ministra infrastruktury (8789),

44) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie członkostwa w Platformie Obywatelskiej zabójcy pracownika biura PiS w Łodzi – do prezesa Rady Ministrów (8790),

45) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie sytuacji w pomorskiej oświacie oraz wynagrodzeń nauczycieli – do ministra edukacji narodowej (8791),

46) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie kondycji polskich portów morskich – do ministra gospodarki oraz ministra infrastruktury (8792),

47) posła Artura Ostrowskiego w sprawie likwidacji małych urzędów pocztowych w woj. łódzkim – do ministra infrastruktury (8793),

48) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zmiany na stanowisku zastępcy szefa do spraw operacyjnych Służby Wywiadu Wojskowego w kontekście stanu bezpieczeństwa polskiego kontyngentu wojskowego w Afganistanie – do prezesa Rady Ministrów (8794),

49) posła Marka Matuszewskiego w sprawie złego stanu technicznego dworców kolejowych – do ministra infrastruktury (8795),

50) posła Wiesława Janczyka w sprawie uzyskania środków na dofinansowanie budowy sali gimnastycznej przy Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Piekielku w pow. limanowskim w woj. małopolskim – do ministra sportu i turystyki (8796),

51) posła Wiesława Janczyka w sprawie możliwości dofinansowania w gm. Tymbark w pow. Limanowa w woj. małopolskim zadania z zakresu uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej – do ministra środowiska (8797),

52) posła Jana Kuriaty w sprawie dokształcania nauczycieli języków obcych – do ministra edukacji narodowej (8798),

53) posła Henryka Milcarza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie – do ministra sprawiedliwości (8799),

54) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8800),

55) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra edukacji narodowej (8801),

56) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra finansów (8802),

57) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra gospodarki (8803),

58) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra infrastruktury (8804),

59) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8805),

60) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (8806),

61) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra obrony narodowej (8807),

62) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra pracy i polityki społecznej (8808),

63) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8809),

64) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra rozwoju regionalnego (8810),

65) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra skarbu państwa (8811),

66) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra sportu i turystyki (8812),

67) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra sprawiedliwości (8813),

68) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra środowiska (8814),

69) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra spraw zagranicznych (8815),

70) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – do ministra zdrowia (8816),

71) poseł Barbary Czaplickiej w sprawie refundacji szczepionek przeciwko pneumokokom w grupach ryzyka – do ministra zdrowia (8817),

72) posła Lucjana Karasiewicza w sprawie dyskryminowania praw ojców w aspekcie sprawowania władzy rodzicielskiej nad dzieckiem – do ministra sprawiedliwości (8818),

73) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego na Wiśle w miejscowości Kłokoczyn – do ministra środowiska (8819),

74) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Bolkowie na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8820),

75) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Świerzawie na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8821),

76) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Szklarskiej Porębie na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8822),

77) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w Karpaczu na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8823),

78) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. złotoryjskim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8824),

79) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. legnickim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8825),

80) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. kamiennogórskim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8826),

81) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. jeleniogórskim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8827),

82) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. jaworskim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8828),

83) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych

w pow. lubańskim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8829),

84) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. lwóweckim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8830),

85) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w pow. zgorzeleckim na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8831),

86) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Gryfów Śląski na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8832),

87) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Żukowice na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8833),

88) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Zawidów na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8834),

89) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Wojcieszów na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8835),

90) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Wleń na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8836),

91) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Warta Bolesławiecka na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8837),

92) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Stara Kamienica na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8838),

93) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Świeradów-Zdrój na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8839),

94) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Podgórzyn na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8840),

95) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Platerówka na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8841),

96) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Pielgrzymka na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8842),

97) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Piechowice na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8843),

98) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych

w gm. Mysłakowice na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8844),

99) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Mściwojów na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8845),

100) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Męcinka na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8846),

101) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Marciszów na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8847),

102) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lwówek Śląski na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8848),

103) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lubomierz na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8849),

104) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Lubań na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8850),

105) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Leśna na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8851),

106) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w gm. Kowary na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8852),

107) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych w mieście Zgorzelec na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8853),

108) poseł Beaty Mazurek w sprawie projektu utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (8854),

109) posłanek Ewy Malik i Anny Paluch w sprawie działań Ministerstwa Spraw Zagranicznych w kwestii ustalenia miejsca pochówku śp. arcybiskupa Jana Cieplaka w Wilnie oraz możliwości sprowadzenia jego doczesnych szczątków do Polski – do ministra spraw zagranicznych (8855),

110) poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie oraz Prokuratury Rejonowej w Parczewie – do ministra sprawiedliwości (8856),

111) poseł Beaty Mazurek w sprawie nowej struktury organizacyjnej Komendy Miejskiej Policji w Chełmie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8857),

112) poseł Beaty Mazurek w sprawie możliwości utworzenia na bazie Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego „Sosna” w Biłgoraju obiektu sana-

torium dla pracowników PGL Lasy Państwowe chorych na boreliozę – do ministra środowiska (8858),

113) poseł Beaty Mazurek w sprawie dokonania przejścia przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie na rozbudowę przejścia granicznego w Dorohusku – do prezesa Rady Ministrów (8859),

114) poseł Beaty Mazurek w sprawie budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego – do ministra infrastruktury (8860),

115) poseł Beaty Mazurek w sprawie fatalnego w skutkach przeniesienia orzecznictwa lekarskiego ZUS z Inspektoratu w Chełmie do oddalonego o ponad 100 km Oddziału w Biłgoraju – do ministra pracy i polityki społecznej (8861),

116) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji połączeń kolejowych – do ministra infrastruktury (8862),

117) posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA – do ministra infrastruktury (8863),

118) posłów Kazimierza Gwiazdowskiego i Zbigniewa Chmielowca w sprawie zmiany przepisów dotyczących parków narodowych – do ministra środowiska (8864),

119) poseł Lidii Staroń w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” dotyczącego budowy południowej obwodnicy Olsztyna i innych wstrzymanych inwestycji na Warmii i Mazurach – do ministra infrastruktury (8865),

120) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie połączenia wschodniej i zachodniej obwodnicy Poznania z autostradą A2 – do ministra infrastruktury (8866),

121) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie budowy nowego węzła drogi krajowej nr 92 w Swarzędzu – do ministra infrastruktury (8867),

122) posła Jana Widackiego w sprawie prezentowania przez Wydział Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości danych dotyczących liczby prawomocnie zasądzonych w latach 1999–2010 odszkodowań z tytułu niesłusznego skazania, a także liczby wznowionych w latach 1999–2010 postępowań w sprawach karnych – do ministra sprawiedliwości (8868),

123) posła Andrzeja Sztorca w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom – do ministra pracy i polityki społecznej (8869),

124) posła Mirosława Kozłakiewicza w sprawie sytuacji prawnej nieruchomości zabudowanej znajdującej się przy ul. Jachowicza 30 w Płocku – do ministra skarbu państwa (8870),

125) posła Czesława Hoca w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn odwołania przez starostę szczecineckiego dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra zdrowia (8871),

126) poseł Marzeny Machałek w sprawie rządowej pomocy w odbudowie zniszczeń popowodziowych

w gm. Olszyna na Dolnym Śląsku – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8872),

127) poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8873),

128) posła Andrzeja Pałysa w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie – do ministra sprawiedliwości (8874),

129) posła Jerzego Budnika w sprawie poprawy sytuacji lokalowej i kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie – do ministra sprawiedliwości (8875),

130) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie udziału w radach nadzorczych spółek Skarbu Państwa marszałka, wicemarszałków oraz członków Zarządu województwa małopolskiego – do ministra skarbu państwa (8877),

131) posła Adama Wykręta w sprawie poprawy efektywności Biura Odzysku Mienia – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8879),

132) posła Adama Wykręta w sprawie usprawnienia instytucjonalnej pomocy w zakresie promocji projektów dotowanych przez UE – do ministra rozwoju regionalnego (8880),

133) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie środków Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8881),

134) posła Wiesława Rygla w sprawie niskiej opłacalności produkcji rolnej oraz drastycznie niskich cen skupu żywca wieprzowego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8882),

135) posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie refundowania kosztów kształcenia młodocianych pracowników w rzemieślniczych zakładach pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8883),

136) posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie sytuacji w PLL LOT SA – do ministra skarbu państwa (8884),

137) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie dokumentowania dochodu przy składaniu wniosku o zasiłek rodzinny – do ministra pracy i polityki społecznej (8885),

138) posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie opłat za przejazd autostradą – do ministra infrastruktury (8886),

139) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie uciążliwości dla środowiska naturalnego, jakie może nieść powstanie kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego – do ministra środowiska (8887),

140) posła Jerzego Polaczka w sprawie nowelizacji rozporządzenia dotyczącego opłat za badania techniczne pojazdów – do ministra infrastruktury (8888),

141) posła Jana Rzymełki w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami A1 i A4 dla mieszkańców aglomeracji górnośląskiej – do ministra infrastruktury (8889),

142) posła Waldemara Andzela w sprawie możliwości odmrożenia środków zgromadzonych w Funduszu Pracy i przeznaczenia ich na aktywizację za-

wodową osób pozostających bez pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8890),

143) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Charsznicy w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8891),

144) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie budowy autostrady A2 na odcinku węzeł Lubelska – do ministra infrastruktury (8892),

145) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty celnej za auto – do ministra finansów (8893),

146) posła Marka Opióły w sprawie zagrożenia likwidacją oddziału urazowo-ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu ZOZ w Płońsku – do ministra zdrowia (8894),

147) posła Adama Krupy w sprawie wysokości pomocy finansowej udzielonej z budżetu Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w 2010 r. dla rodzin wychowujących dzieci w ramach rodzin zastępczych – do ministra pracy i polityki społecznej (8895),

148) posła Adama Krupy w sprawie wysokości środków finansowych przekazanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na utrzymanie placówek opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (8896),

149) posła Adama Krupy w sprawie wysokości wypłaconego w 2010 r. dodatku dla rodzica wychowującego samotnie dziecko – do ministra pracy i polityki społecznej (8897),

150) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie wątpliwości dotyczących działań ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. – do ministra gospodarki oraz ministra skarbu państwa (8898),

151) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników – do ministra pracy i polityki społecznej (8899),

152) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej – do ministra pracy i polityki społecznej (8900),

153) posła Marka Wojtkowskiego w sprawie realizacji przez samorządy terytorialne zapisów art. 42 ustawy Karta Nauczyciela – do ministra edukacji narodowej (8901),

154) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie braku wyłączenia z opłat autostradowych całego odcinka autostrady A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy – do ministra infrastruktury (8902),

155) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie zwiększenia środków dla woj. lubuskiego z Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8903),

156) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości Skąpe w woj. lubuskim – do ministra infrastruktury (8904),

157) poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie rozwiązania stosunku pracy lub rezygnacji ze świadczenia

emerytalnego przez pracujących emerytów po otrzymaniu informacji z ZUS w Gorzowie – do ministra pracy i polityki społecznej (8905),

158) posła Marka Opióły w sprawie likwidacji gminnych posterunków Policji w pow. plockim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8906),

159) posła Marka Opióły w sprawie możliwości sfinansowania przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego rewitalizacji zabytkowego budynku Liceum Ogólnokształcącego im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8907),

160) posła Stanisława Szweda w sprawie zmiany rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (8908),

161) posłów Andrzeja Jaworskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 22 Czersk – Chojnice – do ministra infrastruktury (8909),

162) posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie woj. opolskiego – do ministra infrastruktury (8910),

163) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie karania osób, które dopuszczają się czynów przestępnych wobec dzieci – do ministra sprawiedliwości (8911),

164) posła Jacka Falfusa w sprawie finansowania służby zdrowia w Bielsku-Białej – do ministra zdrowia (8912),

165) poseł Iwony Arent w sprawie wydania przepisów wykonawczych odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie – do ministra sprawiedliwości (8913),

166) poseł Marzeny Machałek w sprawie połączenia Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze – do ministra zdrowia (8914),

167) poseł Marzeny Machałek w sprawie planowanego wprowadzenia opłat na dolnośląskim odcinku autostrady A4 – do ministra infrastruktury (8915),

168) poseł Marzeny Machałek w sprawie wydłużenia relacji pociągu TLK 26102/3 spółki PKP Inter-City Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry – do ministra infrastruktury (8916),

169) posłów Beaty Szydło i Andrzeja Adamczyka w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji na prowadzenie świetlic terapeutycznych dla osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (8917),

170) posła Jerzego Materny w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim – do ministra obrony narodowej (8918),

171) posła Sławomira Zawiślaka w sprawie możliwości otrzymania odszkodowania przez rodziców funkcjonariusza BOR poległego w czasie polskiej mi-

sji stabilizacyjnej w Iraku – do prezesa Rady Ministrów (8919),

172) poseł Marii Nowak w sprawie refundacji przez NFZ leku o nazwie lapatinib – do ministra zdrowia (8920),

173) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie – do ministra zdrowia (8921),

174) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie prywatyzacji Śląskiej Fabryki Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej – do ministra skarbu państwa (8922),

175) posła Czesława Czechyry w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 79, zwłaszcza na odcinku Ryczywół – Kozienice – do ministra infrastruktury (8923),

176) posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie remontu dworca PKP w Legnicy – do ministra infrastruktury (8924),

177) posła Adama Krupy w sprawie programu pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” – do ministra gospodarki (8925),

178) posła Adama Krupy w sprawie stanu usuwania azbestu w Polsce – do ministra gospodarki (8926),

179) poseł Janiny Okrągły oraz grupy posłów w sprawie zmian zasad kontraktowania w zakresie ratownictwa medycznego – do ministra zdrowia (8927),

180) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie dalszych losów 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów im. R. Traugutta w Lublinie oraz jej pododdziału stacjonującego w Chełmie – do ministra obrony narodowej (8928),

181) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie projektu likwidacji Urzędu Pocztowego w Rejowcu – do ministra infrastruktury (8929),

182) poseł Marii Zuby w sprawie wielkości rocznych dochodów budżetu państwa z tytułu podatku wpłaconego przez zagranicznych rezydentów podatkowych – do ministra finansów (8930),

183) poseł Marii Zuby w sprawie liczby podjętych przez przedsiębiorców decyzji o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – do ministra gospodarki (8931),

184) posła Jana Warzechy w sprawie działalności zakładu Serwimed w Dębicy – do ministra zdrowia (8932),

185) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej ujętego na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 – do ministra rozwoju regionalnego (8933),

186) poseł Marii Nowak w sprawie planowanych działań dotyczących dworców PKP Chorzów Miasto i Chorzów Batory – do ministra infrastruktury (8934),

187) poseł Beaty Mazurek w sprawie łamania przepisów ustawy o ochronie przyrody na terenie Poleskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (8935),

188) poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA państwowej spółce francuskiej EdF – do ministra skarbu państwa (8936),

189) poseł Beaty Mazurek w sprawie planów likwidacji małych urzędów pocztowych na terenach wiejskich – do ministra infrastruktury (8937),

190) poseł Beaty Mazurek w sprawie funkcjonowania Zakładu Usług Pogrzebowych przy MPKG sp. z o.o. w Chełmie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8938),

191) posła Jana Kulasa w sprawie określenia statusu i rangi zawodu fizjoterapeuty w projekcie ustawy o niektórych zawodach medycznych – do ministra zdrowia (8939),

192) posła Jana Kulasa w sprawie zabezpieczenia finansowego Państwowej Straży Pożarnej i ochotniczej straży pożarnej w budżecie państwa na 2011 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8940),

193) posła Jana Kulasa w sprawie dofinansowania urządzeń melioracji wodnych na Żuławach w 2011 r. – do ministra środowiska (8941),

194) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego gm. Myszków na likwidację nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych z programu „Bomby ekologiczne” – do ministra środowiska (8942),

195) posła Andrzeja Biernata w sprawie projektu zarządzenia określającego warunki zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne – projekt planu działania systemu państwowego ratownictwa medycznego dla woj. łódzkiego – do ministra zdrowia (8943),

196) posła Jarosława Sellina w sprawie uwzględnienia w działaniach resortu przesłania Narodowego Dnia Życia obchodzonego, zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r., 24 marca – do ministra pracy i polityki społecznej (8944),

197) posła Jarosława Sellina w sprawie działań, jakie będą realizowane w placówkach edukacyjnych w związku z Narodowym Dniem Życia obchodzonym w Polsce już siódmy raz 24 marca – do ministra edukacji narodowej (8945),

198) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie działalności w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego Kwatera sp. z o.o. – do ministra obrony narodowej (8946),

199) posła Henryka Gołębskiego w sprawie wpisania na listę procedur refundowanych przez NFZ operacji chirurgicznych wykonywanych robotem da Vinci – do ministra zdrowia (8947),

200) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Kozłowie w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8948),

201) posła Jana Widackiego w sprawie finansowania etatów policyjnych przez samorządy – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8949),

202) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF – do ministra skarbu państwa (8950),

203) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową osób bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (8951),

204) posła Jana Widackiego w sprawie przymusowego umieszczania w szpitalach psychiatrycznych cudzoziemców – do ministra sprawiedliwości (8952),

205) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie programów specjalnych realizowanych w ramach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8953),

206) posła Jerzego Budnika w sprawie przyszłości 115. Szpitala Wojskowego w Helu – do ministra obrony narodowej (8954),

207) posła Artura Dunina w sprawie 1% podatku dla fundacji Medor w Zgierzu – do ministra pracy i polityki społecznej (8955),

208) posła Mariusza Błaszczaka w sprawie czynności podjętych przez sekretarza stanu w MSWiA w związku z konkursem na stanowisko prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach – do prezesa Rady Ministrów (8956),

209) posła Stanisława Rydzonia w sprawie udzielenia wsparcia finansowego dla bezrobotnych zarejestrowanych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Oświęcimiu – do ministra pracy i polityki społecznej (8957),

210) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zróżnicowanych cen eksportu rosyjskiego gazu dostarczanego przez Gazprom do Polski w porównaniu do cen gazu dostarczanego do państw Europy Zachodniej, tj. Niemiec, Włoch, Francji, Finlandii czy Turcji oraz podejmowanych działań rządu w tej sprawie – do prezesa Rady Ministrów (8958),

211) posła Michała Jarosa w sprawie nieprawidłowości w Zespole Szkół Leśnych w Miliczu – do ministra środowiska (8959),

212) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie niejasności związanych z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r., a w szczególności z zapisem dotyczącym szczegółowego sposobu obliczania wsparcia na zalesianie i premii pielęgnacyjnej w przypadku gruntów z sukcesją naturalną – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8960),

213) poseł Joanny Fabisiak w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (8961),

214) posła Henryka Siedlaczka w sprawie przekazania na własność na rzecz Muzeum w Raciborzu

obrazu „Kłos zboża” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8962),

215) poseł Barbary Bartuś w sprawie planowanej likwidacji urzędu Poczty Polskiej SA w Muszynie – do ministra infrastruktury (8963).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie wyjaśnienia niektórych aspektów i warunkowań związanych z przygotowaniem samolotów TU-154M i C-295M zabezpieczających przelot do Smoleńska prezydenta RP oraz delegacji na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej (7685),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie programu przebudowy Uniwersyteckiego Szpitala Dziecięcego w Krakowie-Prokocimiu (8287),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Sobockiej w sprawie wysokości opłat za udzielenie informacji przez urzędy miasta lub starostwa powiatowe (8450),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Andrzeja Jaworskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie zalania oddziału kardiologii Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży w Pomorskim Centrum Traumatologii w Gdańsku przez topniejący śnieg na dachu (8469),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmniejszenia ilości kontraktów podpisywanych przez NFZ z poradniami specjalistycznymi na terenie woj. śląskiego (8486),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie pozbawienia ubezpieczonych prawa do bezpłatnego korzystania z fizjoterapii ambulatoryjnej w NZOZ Bomed w Bobowej (8495),

7) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (8498),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie nagród i premii przyznawanych dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ (8504),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapyta-

nie poseł Janiny Okrągły w sprawie organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (8521),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Ołowskiego w sprawie wykorzystania procedury mediacji w sprawach o rozwód i separację (8524),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie utraconych dochodów z zezwoleń transportowych (8526),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie zapewnienia konkurencyjności polskich przewoźników wykonujących międzynarodowy transport drogowy (8527),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie niedostatecznego zabezpieczenia funkcjonowania w woj. podkarpackim refundowanej przez NFZ opieki stomatologicznej (8529),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zakresu modernizacji i rewitalizacji linii kolejowej nr 8 (8531),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zapłaty przez NFZ za nadwykonania zrealizowane w latach 2008, 2009 i 2010 (8532),

16) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (8548),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie trybu kwestionowania prawidłowości postępowania karnego przed sądami zagranicznymi (8553),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym wynikającym z art. 29 ust. 6 ustawy o sporcie (8556),

19) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej oraz grupy posłów w sprawie prywatyzacji firmy ENEA SA (8559),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w przepisach prawa spółdzielczego (8560),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów wykonawczych w dziedzinie gospodarki odpadami (8562),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zwolnienia z podatku VAT wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego (8563),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie korzystania z zasobów Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowego Instytutu Geologicznego (8567),

24) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie ochrony znaku towarowego: Wodzisław Śląski Południowa Brama Polski (8568),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie sytuacji pasażerów korzystających z linii kolejowej Łowicz – Sochaczew – Warszawa (8570),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie otwarcia kolejnych wydziałów cywilnych pracujących w trybie elektronicznym (8572),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jacka Brzezinki w sprawie uwzględnienia odcinka autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie w rozporządzeniu Rady Ministrów określającym odcinki, na których nie będą pobierane opłaty za przejazd pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym (8575),

28) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie badania wraku rządowego samolotu TU-154M przez polskich ekspertów (8580),

29) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu, w którym minister spraw zagranicznych dowiedział się o katastrofie rządowego samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. (8582),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового w Niechanowie (8590),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie plano-

wanej likwidacji Pogotowia Ratunkowego w Pionkach (8598),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych (8599),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Rydzonia w sprawie przyszłości zabytkowego taboru kolejowego zgromadzonego w Chabówce (8603),

34) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej (8604),

35) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia zaskakujących wiadomości o karygodnym dopuszczeniu do obrotu w handlu żywnością dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia (tzw. afera słoiczkowa) produktów MOM (8605),

36) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Siedlaczka w sprawie udzielenia zgody na czasowe opuszczenie szpitala przez pacjentów oddziałów psychiatrii sądowej o wzmocnionym zabezpieczeniu (8606),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbysława Owczarskiego w sprawie braku dostępu do świadczeń zdrowotnych w zakresie stomatologii wykonywanych dotychczas w gabinecie szkolnym usytuowanym w jedynym gimnazjum na terenie gminy i miasta w Miechowie oraz SP nr 2 w Miechowie (8609),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Opióły w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2010–2015” w części dotyczącej obwodnicy północnej miasta Płocka (8610),

39) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie przepisów dotyczących dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej (8612),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Kochanowskiego w sprawie zorganizowania stałej ekspozycji sprzętu militarnego (8613),

41) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie poseł Jadwigi Zakrzewskiej w sprawie zmian organizacyjnych w Siłach Powietrznych RP w części dotyczącej Wojsk Obrony Przeciwlotniczej (8615),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Łukasza Gibały w sprawie budowy w Krakowie tzw. kanału ulgi (8616),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie przepisów z zakresu pierwszej pomocy medycznej (8618),

44) p.o. prezesa Głównego Urzędu Statystycznego Janusza Witkowskiego na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją Oddziału Urzędu Statystycznego w Krakowie z siedzibą w Limanowej (8619),

45) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją Urzędu Pocztowego w miejscowości Dobra oraz przeniesieniem go do innej gminy (8620),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Zielińskiego w sprawie ostatecznej decyzji odnośnie do przebiegu linii kolejowej E75 Rail Baltica na odcinku Białystok – Suwałki oraz terminu jej modernizacji (8621),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie ponownego przyznania Narodowemu Bankowi Polskiemu kompetencji nadzorczych nad bankami (8622),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Leszka Aleksandrzaka w sprawie uprawnień do ulg na przejazdy kolejowe osób będących na tzw. emeryturze kolejowej (8623),

49) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Pięty w sprawie polsko-rosyjskiej umowy tranzytowej i trudnej sytuacji polskich firm transportowych (8625),

50) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posła Jana Widackiego w sprawie reformy nauki i szkolnictwa wyższego (8626),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia środków na refundację kosztów wynagrodzenia i składek ZUS dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Nowym Sączu zatrudniających pracowników młodocianych celem nauki zawodu (8627),

52) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie prawa do świadczeń kompensacyjnych dla nauczycieli bibliotekarzy (8629),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jerzego Budnika w sprawie budowy trasy kaszubskiej (8633),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Michała Stuligrosza w sprawie likwidacji oddziału Poczty Polskiej SA w Biedrusku (8634),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie przekazania do Inowrocławia kamiennych masek pochodzących z Bazyliki Mniejszej w Inowrocławiu (8636),

56) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzenny Drab w sprawie wykreślenia Fundacji Dziecięca Fantazja z siedzibą w Warszawie oraz Stowarzyszenia Dzieci, Młodzieży i Osób Niepełnosprawnych „Światelko Nadziei” z siedzibą w Chełmnie z listy organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymywania 1% podatku dochodowego za 2010 r. (8637),

57) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie rosyjskich zezwoleń dla polskich przewoźników (8638),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie budowy aresztu śledczego w Legnicy (8640),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie proporcji podziału kwoty wzrostu wynagrodzeń pomiędzy pielęgniarki i pozostałych pracowników Wojewódzkiej Stacji Pogotowia Ratunkowego i Transportu Sanitarnego w Białej Podlaskiej w świetle art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (8641),

60) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie promocji dziedzictwa „Solidarności” w związku z prezydenturą Polski w UE (8643),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zenona Durki w sprawie procedur i praktyki kontrolowania jakości remontów dróg wojewódzkich (8644),

62) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie odszkodowań dla mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania wokół lotniska Krzesiny (8646),

63) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na zapytanie posła Grzegorza Roszaka w sprawie ogłoszenia terminu kwalifikacji wojskowej (8647),

64) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku zgody Ministerstwa Rozwoju Regionalnego na umieszczenie na liście projektów kwalifikujących się do wsparcia w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” projektu woj. śląskiego pn. „Dostawa elektrycznych zespołów trakcyjnych do wykonywania pasażerskich przewozów regionalnych w katowickim obszarze metropolitalnym – 6 sztuk” (8649),

65) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie możliwości wznowienia produkcji cukru w cukrowni w Łapach (8650),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego funkcjonującego w strukturze Sądu Rejonowego w Ciechanowie wraz z Oddziałem Centralnej Informacji KRS oraz punktem przyjmowania ogłoszeń do Monitora Sądowego i Gospodarczego (8653),

67) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Pałysa w sprawie komunalizacji na podstawie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych na rzecz gm. Kielce zabudowanej nieruchomości Skarbu Państwa położonej w Kielcach (8655),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie zmiany statusu sztucznego zbiornika wodnego Słup (8656),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Lipca w sprawie planów likwidacji dwóch świętokrzyskich zakładów funkcjonujących w ramach PKP PLK SA, tj. Zakładu Linii Kolejowych w Skarżysku-Kamiennej i Kielcach (8657),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka w sprawie likwidacji przystanku pociągu TLK „Kujawy” relacji Warszawa Wschodnia – Bydgoszcz na stacji pośredniej Łowicz Główny (8658),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka w sprawie modernizacji dworca PKP w Kutnie (8659),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Woźniaka w spra-

wie możliwości budowy wiaduktu nad przejazdem kolejowym przy stacji PKP Łowicz Główny (8660),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Dolaty oraz grupy posłów w sprawie programu budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek” (8661),

74) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Babineta w sprawie ogólnopolskiego próbnego egzaminu gimnazjalnego (8663),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie ponownych planów likwidacji posterunków Policji na Zamojszczyźnie (8664),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Sławomira Zawislaka w sprawie przyjętych przez wojewodę lubelskiego środków w postępowaniu nadzorczym wobec uchwał Rady Miasta Zamość (8665),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Dominika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie projektu ustawy o spółdzielniach (8666),

78) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie możliwości zatrudniania przez samorządy osób skazanych przez sądy na kary nieodpłatnej pracy na cele społeczne (prace społecznie użyteczne) (8667),

79) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Mariana Starownika w sprawie realizacji zadania „Prace przygotowawcze dla inwestycji Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Niedźwiada” w ramach kontraktu wojewódzkiego dla woj. lubelskiego na lata 2005–2006 oraz planów i możliwości zmiany przeznaczenia otrzymanej dotacji celowej (8668),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Krotoszynie (8669),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, jaką jest obwodnica Inowrocławia w ciągu drogi krajowej nr 15 i 25 (8670),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (8671),

83) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Sońty oraz grupy posłów w sprawie realizacji zadań z funduszu sołeckiego (8672),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Iwony Arent w sprawie obwodnicy Olsztyna (8673),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie terminu otrzymania przez wojewodę lubuskiego środków na usunięcie szkód spowodowanych przez powódź w 2010 r. (8674),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie postulowanej zmiany granic własności Sądu Okręgowego w Kielcach (8675),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Lipińskiego w sprawie środków finansowych na remont budynku Komendy Powiatowej Policji w Lwówku Śląskim (8676),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Szejnfelda w sprawie planów inwestycyjnych dotyczących dróg S11 i S10, ze szczególnym uwzględnieniem budowy obwodnic Ujścia i Piły, a także Poznania i Obornik (8678),

89) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Mikołaja Dowgielewicza na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie polskiego przewodnictwa w Radzie UE w 2011 r. (8679),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie realizacji inwestycji „Obwodnica Wielunia” (8680),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie udostępniania radnym dokumentów związanych z funkcjonowaniem gminy (8681),

92) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Sławomira Piechoty w sprawie określenia możliwości uzyskania stopnia doktora habilitowanego w zakresie muzykoterapii na polskiej uczelni (8682),

93) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Sztorca w sprawie budowy obwodnicy sołectwa Łapczyca, gm. Bochnia, oraz przebudowy drogi krajowej nr 73 w celu połączenia budowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 w Tarnowie (8684),

94) wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzata Kozak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Henryka Gołębińskiego w sprawie zasad prowadzenia przez operatorów sieci komórkowych w Polsce różnego rodzaju konkursów i gier (8685),

95) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie likwidacji Izby Pamięci płk. Ryszarda Kuklińskiego w Warszawie (8686),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Wilka w sprawie konsekwencji likwidacji części posterunków Policji na terenie pow. kraśnickiego (8688),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z brakiem uwzględnienia w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego dotyczącego remontu drogi krajowej nr 28 na terenie pow. limanowskiego (8689),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z likwidacją podstacji pogotowia ratunkowego w Piwnicznej-Zdroju w woj. małopolskim (8690),

99) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszania wysokości środków z PFRON przydzielanych w ramach algorytmu dla pow. limanowskiego (8691),

100) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie przejęcia przez samorząd miasta Konina przedsiębiorstwa PKS w trakcie prywatyzacji (8693),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Mirosławy Nykiel w sprawie rozpoczęcia budowy inwestycji pn. „Beskidzka Droga Integracyjna” (8696),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Mirosławy Nykiel w sprawie poboru opłat za przejazd autostradą A1 na odcinku Gliwice-Sośnica – Międzynarodowy Port Lotniczy Katowice w Pyrzowicach (8697),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zenona Durki w sprawie niewłączenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” odcinka drogi krajowej nr 61 w pow. legonowskim (8698),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie

likwidacji wydziałów pracy przy sądach rejonowych w woj. pomorskim (8699),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Polaka w sprawie realizacji budowy obwodnicy Zabierzowa w pierwszym etapie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (8700),

106) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie tzw. pustych radarów ustawionych na terenie woj. dolnośląskiego, szczególnie wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra (8702),

107) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Stanisława Wziątka w sprawie możliwości zakończenia aktywności zawodowej przez nauczycielkę (8703),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie terminu zakończenia prac nad odwróconym kredytem hipotecznym (8705),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Machałek w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Świdnicy (8706),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Łatasza w sprawie unieważnienia darowizny nieruchomości kółek rolniczych na rzecz Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Myślenicach w woj. małopolskim (8707),

111) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Henryka Milcarza w sprawie uznania wykonywanej pracy za pracę w warunkach szczególnych (8708),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Jarosława Wojtowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka w sprawie zmian prawnych dotyczących odbierania przez Skarb Państwa ziemi wspólnotom ziemskim (8709),

113) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Witaszczyka w sprawie problemu dotyczącego nękania młodszych uczniów przez starszych, czyli zjawiska tzw. fali w szkołach (8710),

114) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie przeniesienia projektu „Kamienne Piekło II” na listę podstawową projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (8711),

115) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jana Dziedziczaka w sprawie udzielenia pomocy powiatowym urządowi pracy w Lesznie i Rawiczu na aktywne zwalczanie skutków

bezrobocia w związku z masowymi zwolnieniami w leszczyńskich i rawickich zakładach SEWS (8712),

116) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Jana Warzechy w sprawie inicjatywy burmistrza miasta Dębicy dotyczącej komunalizacji PKS w Dębicy (8713),

117) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego w sprawie wpisania budowy krytej pływalni w Opolu do programu rozwoju inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu do 2012 r. (8715),

118) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie zmian w systemie emerytalnym (8724),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie planowanej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie (8728),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Izabeli Leszczyny w sprawie zamiaru likwidacji urzędów pocztowych na terenie północnego subregionu woj. śląskiego (8729),

121) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Łatasza w sprawie prawnych uwarunkowań i sposobu wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych na podstawie wyboru (8732),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie przeprowadzania egzaminów dla aplikantów radcowskich (8734),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie zwolnienia z opodatkowania podatkiem od towa-

rów i usług turnusów rehabilitacyjnych w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (8742),

124) szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasza Arabskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie członkostwa w Platformie Obywatelskiej zabójcy pracownika biura PiS w Łodzi (8790),

125) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie możliwości dofinansowania w gm. Tymbark w pow. Limanowa w woj. małopolskim zadania z zakresu uporządkowania gospodarki wodno-ściekowej (8797),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Mirosława Sielatyckiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8801),

127) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8809),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Lidii Staroń w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” dotyczącego budowy południowej obwodnicy Olsztyna i innych wstrzymanych inwestycji na Warmii i Mazurach (8865),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Dariusza Lipińskiego w sprawie budowy nowego węzła drogi krajowej nr 92 w Swarzędzu (8867).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 19736)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niejasnych zasad współpracy
bankowej izby gospodarczej Związku
Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz
Kredytu Hipotecznego z Departamentem
Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa
Finansów – ponowna**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 ust. 3 Regulaminu Sejmu RP składam na Pana ręce ponowną interpelację do prezesa Rady Ministrów w związku z uznaniem za niepełną i niezadowalającą odpowiedź na interpelację nr 19736 do prezesa Rady Ministrów w sprawie niejasnych zasad współpracy bankowej izby gospodarczej Związku Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego z Departamentem Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów.

Udzielona mi odpowiedź na interpelację poselską jest całkowicie niezadowalająca ze względu na fakt, iż w odpowiedzi na interpelację poselską nr 19736 udzieloną mi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przez panią Julię Piterę, sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów:

1. Brak jest stanowiska szefa ABW oraz szefa CBA co do podniesionych przeze mnie ryzyk i zagrożeń dla prawnie chronionych ekonomicznych interesów państwa, związanych z relacjami pracowników MF z bankową izbą gospodarczo-lobbingową oraz z Fundacją na Rzecz Kredytu Hipotecznego.

2. Pani minister z niewiadomych mi powodów pomija fakt i tym samym wprowadza marszałka Sejmu i posła w błąd, iż zgodnie z informacjami zawartymi na stronie fundacji (http://www.ehipoteka.pl/corporate_site/czlonkowie_fundacji) w skład Rady Programowej Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego wchodzi pan H.B., pracownik Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Jakie zadania w organie fundacji wykonuje pan H.B. z KPRM? Czy otrzymuje on z tego tytułu wynagrodzenie, a także czy na pełnienie tej funkcji uzyskał on zgodę szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów?

3. Brak jest odniesienia się do podniesionego przeze mnie bardzo dużego zagrożenia dla prawidłowego i transparentnego funkcjonowania „apolitycznej” służby cywilnej, jakim jest nepotyzm. W tym przypadku polega on na zwalnianiu z pracy w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego MF osób kompetentnych, zatrudnionych w pionie ubezpieczeniowym, przy jednoczesnym zatrudnianiu w ich miejsce osób bez jakiegokolwiek praktycznego doświadczenia związanego z funkcjonowaniem instytucji rynku finansowego. Osoby te są za to krewnymi, przyjaciółmi i znajomymi członków kierownictwa Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego MF?

4. Brak jest przedstawienia przez panią minister Julię Piterę, sekretarza stanu w KPRM, stanowiska, czy Departament Kontroli i Nadzoru KPRM lub komórka kontroli wewnętrznej w MF, nadzorowana przez dyrektora generalnego MF, dokonały analizy kontrolnej tego, na jakich warunkach i w jaki sposób dokonywany był nabór nowych pracowników do Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w drugiej połowie 2010 r.

5. Brak jest stanowiska, dlaczego w Ministerstwie Finansów kierowanym przez pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, który szumnie zapowiada drastyczną reorganizację zatrudnienia i kosztów w administracji publicznej, a jednocześnie niekonsekwentnie, jak wskazują zresztą informacje z Biuletynu Informacji Publicznej MF, dalej zatrudnia się w MF bardzo liczne rzesze osób, w tym m.in. w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego?

Czy w związku z tym można uznać, że minister finansów nie wie, co się u niego w resorcie dzieje, bądź też, że wygłaszane przez niego deklaracje mają jedynie charakter propagandowy?

6. Brak jest informacji, czy urzędnicy i pracownicy służby cywilnej w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego MF, tak licznie zasiadający w radach

nadzorczych (nadzorowanych przez siebie) komercyjnych spółek prawa handlowego i otrzymujący z tego tytułu dość wysokie comiesięczne dodatkowe wynagrodzenie (średnio ok. 2,5–6 tys. zł), wykonują swoje funkcje poza siedzibą MF w godzinach swojego urzędowania z tytułu zatrudnienia w MF, za które otrzymują oni wynagrodzenie, czy każdorazowo na posiedzenie spółki uzyskują oni od dyrektora generalnego MF ex ante urlop bezpłatny, tak by móc wziąć udział w posiedzeniu organu statutowego spółki prawa handlowego.

Czy w związku z wykonywaniem przez nich dodatkowej pracy poza MF ich czas pracy podlega rygorystycznemu monitorowaniu i kontroli celem zapobiegania nadużyciom?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19801)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności słowa w działalności organów samorządu terytorialnego (na przykładzie Warszawy) – ponowna

Szanowny Panie Premierze! W dniu 16 grudnia 2010 r. zwróciłem się do Pana z interpelacją w istotnej sprawie, mającej charakter precedensowy, a związanej z naruszeniem elementarnych praw obywateli, zagwarantowanych w Konstytucji RP w art. 32 ust. 2 i art. 54 ust. 1. W odpowiedzi udzielonej przez sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji pana Tomasza Siemoniaka (dotarła ona do mnie drogą pocztową dopiero na początku lutego br.) zamiast ustosunkowania się do zadanych pytań znalazły się ogólnikowe informacje, że działania kandydatów do organów samorządu nie podlegają nadzorowi premiera, oraz przypomnienie o środkach prawnych przysługujących osobie fizycznej w razie rozwiązania z nią stosunku pracy.

Wszystko wskazuje, iż w przywołanej sprawie doszło do wykorzystania stanowiska prezydenta Warszawy dla uzyskania doraźnych korzyści politycznych w kampanii wyborczej. Świadczy o tym fakt, że działania zostały podjęte na publiczne wezwanie posła na Sejm z Platformy Obywatelskiej. Pani prezydent otwarcie ogłaszała powód, dla którego zwołuje Radę Nadzorczą Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego, zaś w swojej wypowiedzi wyraźnie wskazywała wyborcom i członkom rady nadzorczej na polityczne, a nie merytoryczne, przyczyny odwołania prezesa

zarządu MPT. Z tych wszystkich względów odpowiedź na moją interpelację muszę uznać za wysoce niezadowolającą. Dodam przy tym, iż sprawą interesuje się także Helsińska Fundacja Praw Człowieka.

Dlatego też ponawiam główne zadane Panu Premierowi pytania odnośnie do oceny zaistniałej sytuacji. Ile przypadków o podobnym charakterze – wykorzystania pozycji w samorządzie do osiągnięcia sukcesu wyborczego (niezależnie od rodzaju podejmowanych czynności) – miało miejsce w trakcie wyborów samorządowych jesienią 2010 r.? Czy nadzór nad działalnością samorządu terytorialnego (szczególnie w tym zakresie) jest właściwy, a działania nadzorcze podejmuje się dostatecznie szybko i czy są one skuteczne?

Jednocześnie proszę o wskazanie podstaw prawnych przedstawionego w odpowiedzi stanowiska co do ograniczenia nadzoru nad organami samorządu terytorialnego do kontroli aktów administracyjnych o charakterze generalnym – w sytuacji gdy w naszym porządku prawnym obywatele są upoważnieni do stosowania Konstytucji RP (zgodnie z art. 8 ust. 2) bezpośrednio, chyba że konstytucja stanowi inaczej. Ponownie pytam zatem: Czy w praktyce owe działania nadzorcze obejmują kontrolę zgodności funkcjonowania wspomnianych organów z ustawą zasadniczą, a jeśli nie, to dlaczego?

Co rząd i Pan osobiście jako premier uczyni, aby do podobnych zdarzeń nie dochodziło (również w kontekście działań nadzorczych), zaś jeśli one wystąpią, aby dostatecznie wcześniej zostały wykryte? Czy i jakie konsekwencje zostaną wyciągnięte wobec pani prezydent Warszawy w związku z prawdopodobnym naruszeniem konstytucji i czy podjęte zostaną czynności naprawienia skutków tych działań? I na koniec: Czy nie zachodzi obawa, że w kolejnych kampaniach wyborczych podobne naruszenia mogą się powtarzać, a nawet nasilać?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Iwiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20187)

do ministra gospodarki

w sprawie zmian cen gazu – ponowna

Uprzejmie informuję, że pismem z dnia 10 lutego 2011 r. minister gospodarki udzielił odpowiedzi na moją interpelację w sprawie zmian cen gazu. Powyższa odpowiedź nie jest dla mnie satysfakcjonująca, gdyż stwierdzenie, że stawki opłat za usługi transportu paliw sieciami przesyłowymi muszą pokryć

koszty utrzymania istniejącej infrastruktury, zapewnić środki na rozbudowę związaną z przyłączeniem do sieci obszarów dotychczas niezgazyfikowanych, a przede wszystkim zapewnić finansowanie inwestycji strategicznych, np. budowę terminalu do gazu skroplonego, jest po prostu nielogiczne.

Stawki opłat sieciowych winny zabezpieczać utrzymanie istniejącej infrastruktury, natomiast rozbudowa sieci winna być finansowana z amortyzacji, zysku spółki oraz kredytu. Odbiorca usługi nie może być obciążany kosztami inwestycji strategicznych, jest to wykorzystanie pozycji monopolisty, do czego nie powinien dopuścić URE oraz urząd antymonopolowy.

W związku z tym proszę o spowodowanie uzupełnienia odpowiedzi. Jaka jest podstawa prawna dla finansowania przez aktualnych odbiorców gazu inwestycji strategicznych oraz sieci dopływu gazu do nowych odbiorców gazu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 20818)

do ministra finansów

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Lista gwarancji obejmuje 24 grupy zobowiązań, w tym m.in. w zakresie wsparcia ze strony administracji publicznej oraz wprowadzenia określonych zwolnień podatkowych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan działań Ministerstwa Finansów na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20819)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Lista gwarancji obejmuje 24 grupy zobowiązań, w tym m.in. w zakresie przygotowania centrów pobytowych dla drużyn piłkarskich, zapewnienia dystrybucji biletów zgodnie z wymogami UEFA czy zabezpieczenia prawa własności intelektualnej. Na ministrze sportu spoczywa również obowiązek inicjowania, koordynowania i prowadzenia działań niezbędnych do przygotowania, organizacji oraz promocji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan działań ministerstwa sportu na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20820)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Ministerstwo Rozwoju Re-

gionalnego nie realizuje wprawdzie samodzielnie projektów związanych z organizacją turnieju, ale z uwagi na fakt, że część przedsięwzięć związanych z Euro 2012 jest finansowana ze środków unijnych, zadaniem resortu jest koordynacja działań i nadzór nad wykorzystaniem funduszy europejskich.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan działań Ministerstwa Rozwoju Regionalnego na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20821)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Lista gwarancji obejmuje 24 grupy zobowiązań, w tym m.in. w zakresie rozbudowy infrastruktury lotniczej, drogowej, kolejowej i hotelowej, zorganizowania transportu oraz komunikacji w miastach gospodarzach turnieju i pomiędzy miastami.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan działań Ministerstwa Infrastruktury na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20822)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Lista gwarancji obejmuje 24 grupy zobowiązań, w tym m.in. w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas turnieju.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan działań Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20823)

do ministra zdrowia

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski
do organizacji turnieju finałowego
Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA
Euro 2012**

2 maja 2007 r. podpisana została pomiędzy UEFA a organizatorami Euro 2012 umowa w sprawie organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. W dokumencie określone zostały wymagania względem organizatorów dotyczące przygotowania i organizacji imprezy zgodnie z wymogami UEFA oraz zobowiązania i gwarancje polskich organów państwowych i samorządowych popierających ofertę PZPN. Lista gwarancji obejmuje 24 grupy zobowiązań, w tym m.in. w zakresie zapewnienia ochrony i opieki medycznej oraz zabezpieczenia medycznego podczas turnieju.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak przedstawia się plan dzia-

łań Ministerstwa Zdrowia na rok 2011 w zakresie przygotowań do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20824)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie popularyzacji zapisów
nowej ustawy o sporcie**

16 października 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie określająca zasady uprawiania i organizowania sportu i zastępująca dotychczas obowiązującą ustawę o kulturze fizycznej i ustawę o sporcie kwalifikowanym. Nowy akt prawny, dostosowując regulacje prawne do standardów europejskich, precyzuje m.in. warunki wspierania sportu przez organy władzy publicznej, określając jako zadanie własne jednostek samorządu terytorialnego tworzenie warunków sprzyjających rozwojowi sportu. Wskazuje też nowy katalog możliwości dla podmiotów ubiegających się o dofinansowanie swojej działalności.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy ministerstwo sportu przewiduje stworzenie katalogu dobrych praktyk w zakresie promocji nowych rozwiązań prawnych i przeprowadzenie kampanii informacyjnej popularyzującej nowo przyjęte rozwiązania w prawie sportowym?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20825)

do ministra zdrowia

**w sprawie nadzoru nad handlem lekami
w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Jak zapewniają farmaceuci, wiele dostępnych na naszym rynku leków ma dużo tańsze odpowiedniki. Oto kilka przykładów: perindopril marki Prestarium jest około pięć razy droższy od identycznego ramiprilu; ketoprofen marki Ketonal jest także znacznie droższy od renomowanego diclofenacu, a wreszcie refundowany lacipil (nieodzwolony w USA i wycofany w Niemczech) jest prawie cztery razy droższy od cieszącej się dobrą opinią amlodipiny.

Te kilka przykładów to zaledwie część lekarstw, które skutecznie reklamowane i niestety równie chętnie przepisywane przez niektórych lekarzy drenują portfele naszych pacjentów. Jak się oblicza, w rezultacie tych działań nasze społeczeństwo ponosi wielomiliardowe straty.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską:

1. Jakie działania podejmuje resort w celu przeciwdziałania zakupom przez pacjentów leków drogich i zaopatrzenia rynku w tańsze, ale równie skuteczne ich odpowiedniki?

2. Czy w naszym kraju funkcjonuje nadzór nad lekarzami, który m.in. skutecznie zapobiegałby praktykom przepisywania pacjentom leków wielokrotnie droższych, przy obecności na rynku tańszych odpowiedników?

3. Jakie działania zostaną podjęte w najbliższym czasie przez resort, aby zapobiec dalszym stratom ponoszonym z tego tytułu przez nasze społeczeństwo?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20826)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zawierania umów przez OHP
z pracodawcami zajmującymi się
przygotowaniem zawodowym
pracowników młodocianych**

Komenda Główna OHP wstrzymała zawieranie nowych umów z pracodawcami zajmującymi się przygotowaniem zawodowym pracowników młodocianych, a tym samym pracodawcy zostali pozbawieni możliwości uzyskania refundacji z tego tytułu. W rezultacie ci, którzy zdecydują się zatrudnić młodocianego pracownika z OHP, nie będą mogli liczyć na jakiegokolwiek środki z budżetu państwa.

Wspomniana decyzja przede wszystkim jest dużym zaskoczeniem dla pracodawców. Jeszcze nie tak dawno w związku z nową reformą szkolnictwa zawodowego byli oni zapewniani, że dotychczasowe mechanizmy wsparcia dla zatrudniających pracowników młodocianych w celu przygotowania zawodowego zostaną zachowane.

Wstrzymanie wspomnianej refundacji jest o tyle niepokojące, że ma bardzo niekorzystny wpływ na poziom kształcenia zawodowego w naszym kraju, a tym samym na przygotowanie kadr dla naszej gospodarki.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską:

1. Dlaczego Komenda Główna OHP wstrzymała zawieranie nowych umów z pracodawcami zajmują-

cymi się przygotowaniem zawodowym pracowników młodocianych?

2. Kiedy te umowy zostaną przywrócone?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20827)

do ministra finansów

w sprawie ulg i zwolnień podatkowych sklepów wielkopowierzchniowych

Szanowny Panie Ministrze! Budowa sklepów wielkopowierzchniowych, których w naszym kraju mamy z roku na rok coraz więcej, powoduje występowanie wielu niekorzystnych zjawisk. Obok likwidacji drobnego, często rodzinnego handlu, przyczyniają się one między innymi do skażenia środowiska, rujnowania dostawców i rolników, a ponadto często wprowadzają w błąd konsumentów. Oprócz tego działalność tych tak zwanych hipermarketów rodzi w naszym społeczeństwie także innego rodzaju emocje, związane z rzekomymi szczególnie uprzywilejowanymi zwolnieniami podatkowymi.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską:

1. Czy aktualnie firmy zagraniczne, w tym tzw. hipermarkety, korzystają z ulg i zwolnień podatkowych?

2. Jakiego rodzaju to są ulgi i zwolnienia?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20828)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie problemów oświatowych gmin

Szanowna Pani Minister! Od początku 2011 r. coraz częściej pojawiają się informacje o planach likwidacji szkół podstawowych i gimnazjalnych. W samym tylko województwie podkarpackim, według informacji medialnych, problem ten może dotyczyć około 22 placówek. Przeciwko likwidacji protestują rodzice i pedagodzy, argumentując, że placówki oświatowe odgrywają dla społeczności lokalnych ważną rolę o charakterze społecznym i kulturalnym. Samorządy lokalne zmuszone są podejmować tak trudne decyzje

ze względów ekonomicznych. Dla samorządowców narastającym problemem są niewystarczające środki finansowe przekazywane w ramach subwencji oświatowej i sposób ich podziału. Przekazywana subwencja dla wielu gmin nie wystarcza na pokrycie ich wydatków oświatowych i w coraz większym stopniu muszą one dokładać do oświaty z własnych budżetów. Ten problem powiększa również obowiązkowe wypłacanie dodatków wyrównawczych do podwyżek pensji nauczycieli, za którym według samorządowców nie idzie odpowiednie zwiększenie subwencji.

Inną kwestią, na którą wskazują wóldarze gmin, jest sukcesywne zwiększanie się ich zadań związanych z oświatą, na które organy prowadzące nie otrzymują odpowiednich środków. Jako przykład samorządowcy podają projekt systemowy, realizowany w ramach poddziałania 9.1.2 PO KL: Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych. W ramach tego projektu mogą być sfinansowane zajęcia dodatkowe, wspierające indywidualizację procesu nauczania, których potrzeba realizacji wynika bezpośrednio z przeprowadzonej diagnozy, oraz doposażenie szkoły w pomoce dydaktyczne i sprzęt specjalistyczny, niezbędne do realizacji założeń procesu indywidualizacji nauczania w danej szkole. Brak jest jednak środków na zabezpieczenie obsługi tego projektu i gminy ponoszą koszty. Przy realizacji takiego projektu konieczny jest jego koordynator, asystent i główny księgowy. Samorządowcy podnoszą także problem związany ze zwrotem dotacji za uczęszczanie dzieci do przedszkola, które nie są mieszkańcami gminy finansującej działalność takiej placówki. Obowiązek pokrycia tych kosztów spoczywa na gminie, której uczeń jest mieszkańcem. W rzeczywistości wiele samorządów ma problem z wyegzekwowaniem tych należności od innej gminy i uważa, że należy wprowadzić rozwiązania, które usprawniłyby rozliczenia między gminami z tego tytułu.

W związku z wyżej przedstawionymi problemami organów prowadzących, jakimi są gminy, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego ministerstwo w odniesieniu do nakładanych nowych zadań związanych z oświatą, obciążających budżety gmin dodatkowymi kosztami, nie zwiększa proporcjonalnie dla nich subwencji?

2. Czy w związku z licznymi przypadkami likwidacji szkół spowodowanych zmniejszającą się okreso-wo liczbą dzieci, kierowany przez Panią resort nie powinien dla takich szkół wprowadzić innego algorytmu do wyliczania subwencji przypadającej na jednego ucznia?

3. Czy ministerstwo rozważa możliwość wprowadzenia regulacji prawnych, na mocy których nauczycielskie urlopy na podratowanie zdrowia finansowane byłyby ze środków ZUS?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20829)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie tworzenia okręgowych ośrodków jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych przy jednoczesnym likwidowaniu kuratoriów oświaty

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo przewodniczącego Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego zawierające uchwałę Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego w sprawie planowanej likwidacji kuratorium oświaty i utworzenia w jego miejsce okręgowych ośrodków jakości edukacji na bazie okręgowej komisji egzaminacyjnej.

Z treści przedmiotowego pisma wynika, iż przy okręgowych komisjach egzaminacyjnych utworzone mają zostać okręgowe ośrodki jakości edukacji (OOJE), których ostatecznie w skali państwa ma być siedem. Powyższe rozwiązanie prowadzić będzie do osłabienia i marginalizacji mniejszych regionów, na terenie których nie będzie funkcjonował OOJE. Taki stan rzeczy poddaje bowiem w wątpliwość możliwość skutecznego i efektywnego zarządzania i działania tych instytucji mających w swoim zakresie nadzoru dwa lub trzy województwa.

Dodatkowo pojawiają się sygnały, iż utworzone przez Ministerstwo Edukacji Narodowej komórki organizacyjne OOJE w terenie, na czele których stać mają rejonowi inspektorzy jakości edukacji, nie spełnią oczekiwań świętokrzyskich samorządów i środowisk edukacyjnych. Zgodnie z uchwałą Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego mnożenie różnego rodzaju podmiotów decyzyjnych w obszarze systemu nadzoru pedagogicznego nie przyczyni się do podniesienia jakości edukacji czy skuteczniejszego zarządzania w tym zakresie, a wręcz odwrotnie, może spowodować dezinformację i rozproszenie odpowiedzialności za wdrażane projekty i osiągnane wyniki.

Obawy dotyczące funkcjonowania systemu nadzoru pedagogicznego pojawiają się również w związku z utrzymaniem dwoistości centralnych organów nadzoru, gdyż zadania w tym zakresie przypisane zostały naczelnemu inspektorowi jakości edukacji, jak i poszczególnym ministrom resortowym znajdującym się poza projektowanym systemem oceniania jakości edukacji.

Ponadto kolejne wątpliwości budzi planowane utworzenie Krajowego Ośrodka Rozwoju Edukacji z siecią lokalnych centrów rozwoju edukacji, które mają działać w oparciu o placówki doskonalenia nauczycieli, biblioteki pedagogiczne i poradnie psychologiczno-pedagogiczne. W projekcie przedmiotowej ustawy brak jest natomiast zapisów konkretyzujących miejsce i zadania wymienionych placówek w nowym systemie oceny jakości edukacji.

Projekt ustawy nie reguluje również kwestii konkursów przedmiotowych dla uczniów szkół podsta-

wowych i gimnazjów, których organizacją zajmują się obecnie kuratoria oświaty.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, należy stwierdzić, iż przygotowany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej projekt zmian sprawowania nadzoru pedagogicznego wprowadza zamęt organizacyjny i kompetencyjny, jest niejasny oraz zawiera luki dotyczące regulowania kwestii obecnie pozostających w kompetencji kuratoriów oświaty.

W związku z powyższym należy dążyć do takich rozwiązań, aby modyfikacja systemu sprawowania nadzoru pedagogicznego odbywała się z zachowaniem obowiązującego podziału administracyjnego kraju w oparciu o znaczące podmioty z obszaru edukacji, ze szczególnym uwzględnieniem kuratoriów oświaty, placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych i bibliotek pedagogicznych. Wskazane podmioty dysponują niezbędnym potencjałem do tworzenia struktur i realizacji nadzoru pedagogicznego w regionach, w tym wysoko specjalistyczną kadrę i doświadczenie.

Projekt ustawy Ministerstwa Edukacji Narodowej w przedmiotowej sprawie budzi również niepokój w innym kontekście.

W ostatnim czasie w województwie świętokrzyskim zmniejszono stopień organizacji i samodzielności wielu podmiotów o wymiarze strategicznym dla naszego województwa, jak np. Poczta Polska, Telekomunikacja Polska SA, PKN Orlen SA instytucje finansowe (NBP, PKO BP, PZU Życie) i wiele innych. Aktualnie trwają dyskusje nad wyprowadzeniem z województwa świętokrzyskiego również innych jednostek, jak np. Izby Celnej w Kielcach, świętokrzyskiego oddziału NFZ, zmniejszenia granic Sądu Okręgowego w Kielcach kosztem Sądów Rejonowych w Sandomierzu, Opatowie i Staszowie, etc. Wszystkie te działania, nie wyłączając decyzji o likwidacji świętokrzyskiego kuratorium oświaty, prowadzą do degradacji cywilizacyjnej województwa świętokrzyskiego, ze szkodą dla jego rozwoju i perspektyw dla mieszkańców regionu. Likwidacja świętokrzyskiego kuratorium oświaty przyczyni się również do degradacji wypracowanej w ciągu wielu lat płaszczyzny współpracy pomiędzy środowiskiem samorządowym a oświatowym.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jak Pani ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy możliwa jest zmiana decyzji dotycząca tworzenia okręgowych ośrodków jakości edukacji przy jednoczesnej likwidacji kuratoriów oświaty?
3. Jakie kroki zamierza Pani podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20830)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału
Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpływają niepokojące informacje o zamiarze likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie.

Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie obejmuje swoją właściwością obszar dwóch powiatów – staszowskiego i opatowskiego, w których zamieszkuje 130 tys. mieszkańców. Decyzja Ministerstwa Sprawiedliwości o zamknięciu ww. wydziału doprowadzi do znacznego ograniczenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości przez mieszkającą na tych terenach społeczność.

Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie jest wydziałem dużym, który rozpatruje rocznie ok. 800 spraw. Likwidacja wydziału spowoduje przeniesienie obowiązku ich rozpoznawania przez sąsiednie sądy, które już obecnie mają bardzo długie terminy rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy. Dodatkowo oszczędności uzyskane dzięki zlikwidowaniu wydziału będą niższe niż koszty, jakie poniesie Skarb Państwa przy dokonywaniu doręczeń za pomocą Poczty Polskiej oraz refundowaniu kosztów przejazdu świadków i stron postępowania. W tej sprawie należy wziąć pod uwagę przede wszystkim sytuację prawną i materialną pracowników będących stroną spraw z zakresu prawa pracy. Są bardzo często osoby w trudnej sytuacji finansowej. Konieczność dochodzenia swoich praw przed sądem oddalonym dla niektórych mieszkańców powiatu staszowskiego o 70 km spowoduje rezygnację przez nich z ochrony ich praw pracowniczych, zwłaszcza w sprawach drobnych roszczeń. W ten sposób osoby te, nierzadko ubogie, zostaną pozbawione ochrony jednego z podstawowych, konstytucyjnie zagwarantowanego prawa, jakim jest prawo do sądu.

Decyzja Ministerstwa Sprawiedliwości o zamknięciu Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie pociągnie za sobą negatywne skutki również w innym aspekcie. W ostatnim czasie w województwie świętokrzyskim zmniejszono stopień organizacji i samodzielności wielu podmiotów o wymiarze strategicznym dla naszego województwa, jak np. Poczta Polska, Telekomunikacja Polska SA, PKN Orlen SA, instytucje finansowe (NBP, PKO BP, PZU Życie) i wiele innych. Aktualnie trwają dyskusje nad wyprawdzeniem z województwa świętokrzyskiego również innych jednostek, jak np. Izby Celnej w Kielcach, świętokrzyskiego oddziału NFZ, świętokrzyskiego kuratorium oświaty etc. Wszystkie te działania, nie wyłączając decyzji o likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie, doprowadzą do degradacji cywilizacyjnej województwa świętokrzyskiego,

ze szkodą dla jego rozwoju i perspektyw dla mieszkańców regionu.

Wyrażam zaniepokojenie sposobem przeprowadzania reorganizacji sądów powszechnych na terenie województwa świętokrzyskiego przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Uważam, że pomimo niezawisłości sądownictwa zasada współpracy z władzami samorządowymi w sprawach dotyczących mieszkańców powinna być zachowana. Przypadki zmian organizacyjnych ujawniane przez media bez informowania o nich przez Ministerstwo Sprawiedliwości władz samorządowych przeczą zasadom państwa demokratycznego.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy istnieje możliwość nielikwidowania Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie?
3. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20831)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji jednostek
gospodarczych i publicznych o znaczeniu
strategicznym dla woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego wpływają niepokojące informacje o zamiarze likwidacji w województwie świętokrzyskim ważnych dla jego rozwoju jednostek gospodarczych i z zakresu służb publicznych.

Zgodnie z posiadaną przeze mnie wiedzą, aktualnie na szczeblu rządowym trwają dyskusje nad zlikwidowaniem w województwie świętokrzyskim następujących jednostek:

- PKP PLK (dotychczasowy zakład w Kielcach i Skarżysku-Kamiennej),
- PKP InterCity w Skarżysku-Kamiennej;
- Izby Celnej w Kielcach;
- świętokrzyskiego kuratorium oświaty;
- świętokrzyskiego oddziału NFZ,
- wydziałów sądów pracy i ubezpieczeń społecznych w czterech sądach rejonowych.

Dodatkowo zaplanowana jest reorganizacja zasięgu właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach poprzez wyłączenie spod niej Sądów Rejonowych w Sandomierzu, Opatowie i Staszowie.

W ostatnich latach w województwie świętokrzyskim zmniejszono stopień organizacji i samodzielności następującym podmiotom:

- Poczta Polska SA,
- Ruch SA,
- PKN Orlen SA,
- Telekomunikacja Polska SA,
- instytucjom finansowym (NBP, PKO BP, PKO SA, PZU, PZU Życie, Warta i inne).

Ponadto region świętokrzyski pominięty został w tworzeniu bądź konsolidowaniu następujących firm:

- Polska Grupa Energetyczna;
- PKP Cargo (likwidacja zakładu świętokrzyskiego i podporządkowanie go zakładowi z siedzibą w Lublinie).

Przedstawiony powyżej stan rzeczy wyraźnie obrazuje proces marginalizowania województwa świętokrzyskiego w porównaniu z innymi regionami Polski. Wszystkie przedstawione tutaj zjawiska prowadzą bezpośrednio do degradacji cywilizacyjnej województwa świętokrzyskiego, ze szkodą dla jego rozwoju i perspektyw dla mieszkańców regionu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Premiera o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Prezesa Rady Ministrów:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy możliwa jest zmiana decyzji dotycząca likwidacji wskazanych wyżej podmiotów?
3. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 20832)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo przewodniczącego Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego zawierające uchwałę Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego w sprawie planowanej zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach.

Z treści przedmiotowego pisma wynika, iż zmiana dotyczyć ma wyłączenia spod właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach Sądów Rejonowych w Sandomierzu, Opatowie oraz Staszowie i włączenie ich do granic właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu.

Sąd Okręgowy w Kielcach obejmuje swoim zasięgiem trzynaście sądów rejonowych w województwie

Świętokrzyskim. Jest on dużą, sprawnie działającą i zmodernizowaną placówką, wyłączenie trzech sądów rejonowych spod jego właściwości spowoduje zmniejszenie zasięgu tego sądu prawie o 1/4.

Nie bez znaczenia dla prawidłowego i sprawnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości jest również fakt odpowiedniego uregulowania właściwości terytorialnej Sądu Okręgowego w Kielcach. Obecnie jego właściwość pokrywa się z granicami administracyjnymi województwa świętokrzyskiego i jest dostosowana do organizacji instytucji administracji publicznej, w szczególności zaś jednostek Policji i prokuratury. Niecelowe zatem jest reorganizowanie struktury wymiaru sprawiedliwości w województwie świętokrzyskim, która w obecnej chwili działa w sposób prawidłowy i może stanowić modelowy przykład w skali całego państwa. Dodatkowo skutkiem proponowanych zmian będzie konieczność dostosowania ww. służb do działań poza granicami województwa, co doprowadzi do znacznego ograniczenia skuteczności ich działania oraz pociągnie za sobą duże koszty dla budżetu państwa. W tym miejscu wskazać należy również, iż dotychczasowa współpraca Sądów Rejonowych w Opatowie, Sandomierzu i Staszowie z samorządami lokalnymi i województwa jest wzorcowa, o czym może świadczyć fakt otwarcia nowych siedzib sądów w Staszowie i Opatowie przy dużym wsparciu finansowym tychże samorządów.

Decyzja Ministerstwa Sprawiedliwości o zmianie granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach pociągnie za sobą negatywne skutki również w innym aspekcie. W ostatnim czasie w województwie świętokrzyskim zmniejszono stopień organizacji i samodzielności wielu podmiotów o wymiarze strategicznym dla naszego województwa, jak np. Poczta Polska, Telekomunikacja Polska SA, PKN Orlen SA, instytucje finansowe (NBP, PKO BP, PZU Życie) i wiele innych. Aktualnie trwają dyskusje nad wyprowadzeniem z województwa świętokrzyskiego również innych jednostek, jak np. Izby Celnej w Kielcach, świętokrzyskiego oddziału NFZ, świętokrzyskiego kuratorium oświaty etc. Wszystkie te działania, nie wyłączając decyzji o zmniejszeniu granic Sądu Okręgowego w Kielcach, prowadzą do degradacji cywilizacyjnej województwa świętokrzyskiego, ze szkodą dla jego rozwoju i perspektyw dla mieszkańców regionu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy możliwa jest zmiana decyzji dotycząca reorganizacji Sądu Okręgowego w Kielcach?
3. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20833)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie decyzji ministra skarbu państwa
odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA
przez państwową spółkę francuską EdF**

Szanowny Panie Premierze! Do mojego biura poselskiego wpływają niepokojące informacje o zamiarze prywatyzacji przez rząd polski, spółki Skarbu Państwa ENEA SA, zachodniemu inwestorowi – państwowej spółce francuskiej EdF.

Sprzedż polskiego przedsiębiorstwa, której de facto nie można nazwać prywatyzacją, firmie kontrolowanej w pełni przez rząd innego kraju wiąże się z szeregiem zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa oraz jego obywateli. Przede wszystkim podstawowym zagrożeniem jest utrata bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, spowodowana brakiem kontroli na prawie 20% obszaru kraju. Dodatkowo jedynym celem, którym kieruje się zachodni inwestor, jest zysk, wobec czego nie będzie on realizował inwestycji sieciowych, które w zachodniej części Polski wymagają kwoty ponad 3,5 mld zł. Jest to kwota wyrażana jako wymagane minimum, gdyż włączając w to inwestycje w tzw. inteligentne sieci i opomiarowanie powinna być wielokrotnie wyższa. Obecnie już firma EdF jako potencjalny inwestor interesuje się możliwościami wstrzymania bieżących inwestycji, co jest w praktyce sprzeczne z ideą Ministerstwa Skarbu Państwa, zgodnie z którą prywatyzacja działa na rzecz rozwoju spółki i wprowadzaniu nowych technologii.

Dodatkowym argumentem przemawiającym przeciwko sprzedaży ENEA SA spółce EdF jest fakt, iż francuska spółka będzie chciała zablokować realizację bloku węglowego o mocy 1000 MW w Kozienicach jako sprzecznego z własną polityką. Ograniczenie zaś inwestycji w energetykę węglową pociągnie za sobą negatywne konsekwencje społeczne i finansowe.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż budowa elektrowni atomowych na terenie kraju w oparciu o technologie francuskie jest oczywistą strategią inwestora (EdF) przejmującego dystrybutora energii (ENEA SA), co stwarza efekt dyktatu na wewnętrznym rynku w Polsce.

Dotychczasowe poczynania zachodnich inwestorów w energetyce pokazują, iż konsekwentnie dążą do wprowadzenia własnych dostawców i eliminacji polskich kooperatorów, co z kolei w przypadku przejęcia ENEA SA przez francuskie EdF spowoduje poważne konsekwencje dla lokalnych rynków województwa wielkopolskiego, zachodniopomorskiego, lubuskiego, kujawsko-pomorskiego i mazowieckiego.

W danej sprawie właściwe jest szukanie innych rozwiązań, nie wykluczając wcale prywatyzacji ani restrukturyzacji i zwiększania efektywności gospodarczej przedsiębiorstwa będącego największym do-

stawcą energii na terenie północno-zachodniej Polski, przy udziale krajowego kapitału.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Premiera o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Prezesa Rady Ministrów:

1. Jak Pan ocenia tę sytuację faktyczną i czym ją uzasadnia?

2. Czy możliwa jest zmiana decyzji Ministerstwa Skarbu Państwa odnośnie do przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF?

3. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 15 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20834)

do ministra zdrowia

**w sprawie wprowadzenia zmian w systemie
nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpływa coraz większa liczba negatywnych uwag dotyczących wprowadzenia od dnia 1 marca 2011 r. zmian w systemie świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

W dotychczasowym systemie opieki zdrowotnej w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej to przychodnia, w której leczył się pacjent, zapewniała ciągłość opieki zdrowotnej od godz. 18 do godz. 8 rano następnego dnia i w dni wolne od pracy. W przypadku gdy jednostka ta nie miała możliwości udzielenia ww. świadczeń medycznych na rzecz swoich pacjentów, podpisywała ona umowę z inną jednostką medyczną, która świadczyła tego rodzaju usługi medyczne.

Zgodnie z przyjętymi nowymi zmianami świadczeniodawca, który zostanie wyłoniony na podstawie konkursu, będzie świadczył usługi z ww. zakresu opieki zdrowotnej na całym określonym obszarze. Zgodnie z przepisami będzie to co najmniej jeden lekarz i jedna pielęgniarka na każde rozpoczęte 50 tys. osób zamieszkałych na obszarze zabezpieczenia.

Wielu mieszkańców poszczególnych regionów woj. opolskiego słusznie obawia się nowo wprowadzonych rozwiązań z zakresu świadczenia nocnej i świątecznej opieki medycznej, albowiem część dotychczasowych placówek, które świadczyły tego rodzaju usługi medyczne, ze względu na wprowadzone przepisy będzie zmuszona do zaprzestania prowadzenia tego rodzaju świadczeń medycznych na rzecz pacjentów.

Wyłonione podczas konkursu placówki, które będą miały za zadanie prowadzenie na danym obsza-

rze opieki zdrowotnej w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, mogą nie być w stanie zapewnić odpowiedniego zabezpieczenia tego rodzaju świadczeń medycznych. Znaczące rozproszenie poszczególnych miejscowości, jak i odległości do najbliższego punktu medycznego świadczącego usługi medyczne z zakresu nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, mogą wpłynąć na zdecydowane obniżenie poziomu dostępu mieszkańców danego terenu do usług medycznych z ww. zakresu opieki zdrowotnej (w woj. opolskim m.in. mieszkańcy Głucholaz będą obsługiwani przez placówkę z Nysy, co wpłynie na obniżenie poziomu świadczeń medycznych z zakresu nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej).

Jak słusznie podkreśla wiele osób, nie tylko aspekt czasu dojazdu do najbliższej placówki będzie wpływał na obniżenie świadczeń medycznych z ww. zakresu, ale również ze względu na liczbę obsługiwanych pacjentów będzie utrudniony dostęp do lekarza.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jak przedstawia się alokacja podmiotów medycznych świadczących usługi medyczne z zakresu nocnej i świątecznej opieki w woj. opolskim?

2. Jakie kryteria były brane pod uwagę przy podziale na poszczególne regiony woj. opolskiego?

3. Czy nie uważa Pani Minister, iż wprowadzone zmiany mogą obniżyć poziom świadczenia usług medycznych w woj. opolskim (m.in. w miejscowościach Głucholazy, Głogówek, Paczków i Otmuchów)?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20835)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie dostępności elektronicznej
Platformy Usług Administracji Publicznej**

Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej (ePUAP) jest projektem MSWiA, jednym z założeń „Planu informatyzacji państwa”. W ramach ePUAP jednostki administracji publicznej oraz instytucje publiczne, zwłaszcza podmioty wykonujące zadania zlecone przez państwo, mogą świadczyć, całkowicie bezpłatnie, swoje usługi obywatelom drogą elektroniczną. Platforma ma na celu udostępnianie podmiotom publicznym (usługodawcom) infrastruktury technologicznej, czyli tzw. usługi wspólne, do świadczenia usług obywatelom (usługobiorcom). Wśród uczestników ePUAP powinny znaleźć się za-

równo jednostki administracji centralnej, jak i wszystkie szczeble samorządów.

Według założeń ustawowych obszary zastosowań ePUAP to:

— udostępnianie usług publicznych, ePUAP jako wspólna infrastruktura wykorzystywana przez instytucje publiczne do udostępniania własnych usług;

— zintegrowany dostęp do usług publicznych, ePUAP jako wspólna infrastruktura dla zintegrowanego oraz ujednoliconego dostępu do wykorzystywanych usług publicznych;

— repozytorium (miejsce porządkowego przechowywania) wzorów dokumentów elektronicznych.

Zgodnie z przepisami prawa od 1 maja 2008 r. organy władzy publicznej zobowiązane są do przyjmowania dokumentów w postaci elektronicznej. Jednakże większość samorządów nie podłączyło się do elektronicznej platformy. Powoduje to, że obywatele, chcąc złożyć wniosek przez Internet, mają ograniczone możliwości co do odbioru dokumentów czy postanowień, o które się ubiegają. Na przykład według e-systemu firmę można założyć w 400 miejscowościach w kraju, m.in. w Krakowie, Gdańsku czy Olsztynie, ale nie w Warszawie. Najbliższy stolicy urząd wskazywany przez ePUAP to Wiśniewo – ponad 100 km na północ od stolicy. Zamienić stary dowód osobisty na nowy w e-systemie można tylko w 10 miejscach w Polsce, z tym że na e-liście nie ma żadnego miasta wojewódzkiego.

Takich przykładów jak powyższe jest całe mnóstwo, dlatego tak ważne wydaje się włączenie wszystkich, a przynajmniej większości samorządów do elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej.

Jak MSWiA zamierza rozwinąć sieć ePUAP?

Czy przewidywane są szkolenia dla samorządów w celu zwiększenia ich zainteresowania przyłączeniem się do elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20836)

do ministra infrastruktury

**w sprawie umów inwestorskich zawieranych
w trybie specustawy Euro 2012, w sytuacji
gdym inwestycje nie zostaną zrealizowane
lub rozpoczęte**

We wrześniu 2007 r. ówczesny prezydent RP podpisał ustawę o przeprowadzeniu finałowego turnieju mistrzostw Europy w piłce nożnej Euro 2012. Ustawa, zwana specustawą Euro 2012, określa m.in. pod-

mioty wykonujące przedsięwzięcia związane z Euro 2012, warunki ułatwiające organizację mistrzostw oraz sposób realizacji gwarancji rządowych dotyczących turnieju.

Jednym z głównych założeń specustawy było utworzenie przez Skarb Państwa spółek celowych z ograniczoną odpowiedzialnością, których zadaniem będzie realizacja inwestycji związanych z mistrzostwami. Miały one również monitorować, kontrolować i zarządzać przedsięwzięciami Euro 2012.

Ustawa wprowadziła szereg ułatwień przy realizacji projektów związanych z turniejem. To przede wszystkim: skrócenie procedur administracyjnych, tj. wprowadzenie natychmiastowej wykonalności decyzji administracyjnych, wprowadzenie ze skutkiem natychmiastowym umowy dzierżawy lub najmu, czy rozpatrywanie odwołań od decyzji administracyjnych w terminie 14 dni. Wprowadzona ustawa zakłada również uproszczenia dotyczące procesu budowlanego, np. odnoszące się do procedury wywłaszczeniowej, zmiany trybu wydawania decyzji lokalizacyjnych, sposobu powiadamiania stron postępowania oraz terminu rozpatrywania skarg od decyzji administracyjnych. Przewidziane jest także wypowiedzenie umów ze skutkiem natychmiastowym w przypadku niedotrzymania terminów wykonania.

Jednak jak przekonują inwestorzy, specustawa nie działa tak, jak powinna. Można usłyszeć opinie, że przy przetargach obowiązują cały czas normalne, żmudne procedury, a firmy boją się oprotestowywać przetargi, ponieważ mogą zostać posądzone o blokowanie inwestycji związanych z najważniejszą w historii naszego kraju imprezą sportową. Przedsiębiorcy z branży budowlanej mają również zastrzeżenia co do nierównych zasad gry rynkowej, tyczy się to głównie wykorzystywania preferencji dla firm, które nie gwarantują rozpoczęcia inwestycji lub też jej zakończenia, tak by służyć mogły jako elementy infrastruktury Euro 2012. Znane są przykłady uzyskania zgody administracji budowlanej na obiekty zgodne z procedurą Euro 2012, które nie zostaną rozpoczęte przed mistrzostwami Europy.

Czy w takich przypadkach przewidziane jest cofnięcie pozwolenia na budowę i powrót do równej gry rynkowej na ogólnych zasadach? Czy inwestorzy, którzy skorzystali z przywilejów specustawy, a nie rozpoczną inwestycji, mogą spodziewać się konsekwencji finansowych niedotrzymania zobowiązań zaciągniętych na preferencyjnych warunkach? Jak zamierza rząd przywrócić zasady rynkowe na inwestycje, których pozwolenie na budowę lub etap budowy wydano bez gwarancji realizacji przed mistrzostwami Europy?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20837)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie rosyjskiej propozycji dotyczącej rehabilitacji Polaków zamordowanych przez NKWD w 1940 r.

10 lutego 2011 r. w wywiadzie dla agencji prasowej Interfax ambasador Federacji Rosyjskiej w Polsce Aleksander Aleksiejew oświadczył o możliwości zrehabilitowania – takiego użył słowa – Polaków zamordowanych w Katyniu w 1940 r. Należy przyznać, że strona rosyjska zrobiła nie mało w celu wyjaśnienia i potępienia zbrodni katyńskiej. Rosjanie wielokrotnie przepaszali za mord na polskich oficerach, a w listopadzie 2010 r. Duma Państwowa, izba niższa parlamentu Rosji, podjęła uchwałę, w której uznała mord na polskich oficerach wiosną 1940 r. za zbrodnię reżimu stalinowskiego, a ZSRR – za państwo totalitarne. Poza tym Polsce przekazano 137 ze 183 tomów akt śledztwa katyńskiego.

Mimo iż powinniśmy docenić wysiłki Rosjan związane z wyjaśnianiem wspólnej historii oraz dążeniem do budowania dobrych relacji, jest wskazane zastanowić się nad ostatnią propozycją, czyli rehabilitacją pomordowanych Polaków. Według prawa międzynarodowego publicznego oraz polskiego prawa karnego termin: rehabilitacja odnosi się do sytuacji prawnej, w której był wydany wyrok skazujący. Wyrok wydaje się w odniesieniu do konkretnej osoby za popełnienie przez nią konkretnego przestępstwa, oczywiście wszystko toczy się w postępowaniu procesowym. Natomiast zamordowanie polskich obywateli jeńców wojennych, osadzonych w specjalnych obozach NKWD w Kozielsku, Starobielsku i Ostaszkowie zostało wykonane na mocy decyzji Biura Politycznego KC Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików).

Powyższa zbrodnia została dokonana ze względów narodowościowych, Polacy zostali uznani za element odporny na sowiecką propagandę, który będzie się starał wszelkimi dostępnymi sposobami utrudniać przejście władzy przez Armię Czerwoną na terenach wschodniej Rzeczypospolitej. Dlatego też Główna Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu uznała wyżej opisaną zbrodnię za ludobójstwo.

Zgodnie z art. II Konwencji ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa: „ludobójstwo jest to czyn dokonany w zamiarze zniszczenia w całości lub części grup narodowych, etnicznych, rasowych lub religijnych, taki jak: a) zabójstwo członków grupy, b) spowodowanie poważnego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia psychicznego członków grupy, c) rozmyślne stworzenie dla członków grupy warunków życia, obliczonych na spowodowanie ich całkowitego lub częściowego zniszczenia fizycznego, d) stosowanie środków, które mają na celu wstrzymanie

urodzin w obrębie grupy, e) przymusowe przekazywanie dzieci członków grupy do innej grupy”.

Federacja Rosyjska podpisała Konwencję ONZ w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa w 1948 r.

Odnosnie do propozycji ambasadora Aleksiejewa należałoby znaleźć rozwiązanie, które zadowoli rodziny ofiar oraz nie będzie sprzeczne z polskim, rosyjskim ani międzynarodowym prawem.

Jakie jest stanowisko MSZ w związku z rosyjską propozycją rehabilitacji ofiar z Katynia?

Czy będzie możliwe uzyskanie odszkodowań dla rodzin zamordowanych w 1940 r. Polaków?

Posel Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20838)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie statusu studentów doktorantów

Obecnie w naszym kraju, według ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), tak jak w większości państw na świecie wyróżniamy trzy rodzaje studiów wyższych: I stopnia – kończące się uzyskaniem tytułu licencjata, II stopnia – po skończeniu których uzyskuje się tytuł magistra, oraz III stopnia – dające tytuł doktora. Powyższy podział zalicza doktorantów do studentów, jednakże często są oni traktowani jako tzw. grupa przejściowa pomiędzy studentami III stopnia a nauczycielami akademickimi.

Wspomniana niejednoznaczność była i jest przyczyną ciągłych kontrowersji. Na przykład w związku z ulgami na przejazdy komunikacyjne w 2011 r., kiedy to odrzucono propozycję jakichkolwiek zniżek dla doktorantów, podczas gdy pozostali studenci dostali 51% ulgi komunikacyjnej, zaś nauczyciele akademicy – 37%.

Należy zauważyć, że studenci doktoranci często w czasie swoich studiów łączą naukę z pracą, nie tylko jako nauczyciele akademicy, stąd też mogą m.in. brać się pytania, do której grupy powinni być oni zaliczani. Może w ramach wprowadzanej nowelizacji do ustawy o szkolnictwie wyższym warto by było określić status studentów III stopnia, zwłaszcza że ich liczba z roku na rok zwiększa się i niejednoznaczności w ww. kwestii działają na niekorzyść rządzących, jak też państwa polskiego.

Czy w najbliższym czasie planowane są zmiany w statusie studentów doktorantów?

Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie ulg komunikacyjnych dla studentów III stopnia w 2011 r.?

Posel Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20839)

do ministra skarbu państwa

w sprawie możliwości przejęcia przez gminy części infrastruktury oświetleniowej będącej własnością firm energetycznych

W myśl obowiązującej w Polsce ustawy Prawo energetyczne do zadań własnych gminy należy finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na jej terenie. Od dłuższego jednak czasu samorządowcy zwracają uwagę na problem nieposiadania przez wspólnoty lokalne jakiegokolwiek wpływu na proces modernizacji infrastruktury oświetleniowej znajdującej się na terenie gminnym, ale będącej własnością przedsiębiorstw energetycznych (gminy nie mogą przeznaczać swoich środków finansowych na ten cel).

Na skutek problemów prawnych, własnościowych i monopolistycznej pozycji tych firm władze lokalne mogą zostać w niedługim czasie postawione przed realnym problemem z realizacją wyżej wymienionego obowiązku, gdyż chociaż koszty funkcjonowania przestarzałej infrastruktury są znaczne i stanowią istotne obciążenie dla budżetów lokalnych, to stan techniczny urządzeń jest coraz gorszy.

Równocześnie wiele przedsiębiorstw dystrybucyjnych przyjmuje zasadę, że jeśli gmina chce przejąć majątek związany z oświetleniem ulic, to może tego dokonać w drodze przetargu lub za cenę odtworzeniową. Zapomina się przy tym o fakcie, podkreślają samorządowcy, że w ostatnich dziesięcioleciach ów majątek był finansowany właśnie ze środków gminnych, a następnie nieodpłatnie przekazywany w skład majątku zakładów energetycznych. W tej trudnej sytuacji jedynym wyjściem wydaje się być przejęcie przez gminy, na korzystnych dla nich warunkach, części infrastruktury oświetleniowej w zakresie niezbędnym dla wykonywania przez nie omówionego powyżej obowiązku ustawowego.

W związku z powyższym pragnę być poinformowany:

Jakie jest stanowisko Ministerstwa Skarbu Państwa w sprawie możliwości przejęcia przez gminy części infrastruktury oświetleniowej będącej własnością firm energetycznych?

Posel Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20840)

do ministra infrastruktury

**w sprawie norm prawnych regulujących
sprawy umieszczania reklam typu LED**

W naszych miastach pojawiły się ostatnio reklamy przestrzenne typu LED. W istniejących przepisach prawa brakuje uregulowań w zakresie ustalenia np. norm jaskrawości, sposobu umieszczania reklam, a także ich wielkości. Zachodzi również potrzeba uwzględnienia faktu bliskiego sąsiedztwa z mieszkaniami, do których dochodzi jaskrawe światło pochodzące z tych reklam.

W związku z powyższym pytamy Pana Ministra:

Czy Ministerstwo Infrastruktury planuje przygotowanie projektu norm prawnych (ustawy, rozporządzenia, zarządzenia) regulujących sprawy umieszczania reklam typu LED?

Uzasadnienie: W wielu miastach, najczęściej przy ruchliwych ulicach, umieszczane są ostatnio reklamy typu LED. Brak uregulowań prawnych dotyczących tego rodzaju urządzeń sprawia, że panuje absolutna dowolność w ich instalowaniu. Tymczasem ich jaskrawość, bliskość ulic z dużym natężeniem ruchu drogowego może spowodować tragiczne w skutkach wypadki. Zespół naukowców z Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej przeprowadził w minionym roku badania 18 reklam umieszczonych w Poznaniu. Pomiary luminacji (jaskrawości powierzchni) wykazały, że reklamy w nocy osiągały ok. 4 tys. kandeli na m² przy dopuszczalnej wartości 400 kandeli. Najgorsza reklama miała aż 8 tys. kandeli.

Ale jaskrawość reklam LED to nie jedyny problem. Kierowców denerwują nagle zmieniające się obrazy, umieszczanie na reklamach historyjek, krótkich filmów, adresy i numery, które nachalnie przyciągają uwagę, powodując instynktowne zwalnianie jazdy.

Prawdziwie niebezpieczne są migające obrazy powodujące w kierowców zaburzenia wzroku (oślepienia). Wiele z tych reklam umieszczonych jest stosunkowo nisko, na wysokości wzroku, a droga prowadzi prosto na reklamę.

Powyższe sytuacje wymagają natychmiastowego działania, a droga ustawodawcza wymaga czasu i uzgodnień.

Może warto zastanowić się nad scedowaniem uregulowań w ww. zakresie na władze lokalne. W tym stanie rzeczy niniejsza interpelacja jest w pełni zasadna.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20841)

do ministra środowiska

**w sprawie wycinki drzew
w Puszczy Białowieskiej**

Jako posłowie na Sejm RP i miłośnicy przyrody po raz kolejny zwracamy się do Pana Ministra o dokonanie korekt w planie wycinki drzew w Puszczy Białowieskiej w bieżącym roku.

Pytamy Pana Ministra:

1. Czy Ministerstwo Środowiska wyda zakaz wycinki w miejscach, gdzie znajdują się najcenniejsze drzewostany w wieku powyżej 100 lat i takie, w których żyją związane z martwym drewnem rzadkie owady?

2. Czy Ministerstwo Środowiska wydłuży zakaz wycinki w okresie lęgowym ptaków od 1 marca do 30 sierpnia w miejsce dotychczasowego od 1 kwietnia do 31 lipca?

Uzasadnienie

Doceniając dotychczasowe działania Ministerstwa Środowiska w zakresie ochrony unikatowej w skali światowej Puszczy Białowieskiej, wnosimy o spowodowanie dokonania korekt w planie wycinki drzewostanu. W szczególności z zadowoleniem przyjęliśmy informację o zmniejszeniu limitu cięć z ok. 100 tys. do ok. 50 tys. m³. Nie zakazano natomiast wycinki tam, gdzie w pobliżu znajdują się najcenniejsze fragmenty puszczy, mianowicie drzewostany w wieku 100 i więcej lat, oraz tam, gdzie wycinka zagraża rzadkim gatunkom dzięciołów: białogrzbietemu i trójpalczastemu. Liczba dzięciołów białogrzbietych spadła w ciągu ostatnich kilkunastu lat o 40%.

Lasy Państwowe nie zrezygnowały z tzw. cięć sanitarnych, w czasie których usuwa się obumierające i martwe drzewa, w których żyje, rozmnaża się i szuka pokarmu wiele rzadkich gatunków, m.in. dzięcioł trójpalczasty. Puszcza nie jest zwykłym lasem, w którym odbywa się gospodarka leśna. Puszcza to unikalny ekosystem, którego zachwianie może prowadzić do nieodwracalnych zniszczeń.

Podobnej korekty wymaga także zakaz wycinki w okresie lęgowym ptaków. Przyrodnicy i ekolodzy wnoszą o wydłużenie dotychczasowego terminu od 1 marca do 30 sierpnia w miejsce dotychczasowego od 1 kwietnia do 31 lipca. Cięcia bezpośrednio przed i po okresie lęgowym (którego zresztą nie sposób precyzyjnie określić) powodują nie tylko zakłócenie lęgów rzadkich i chronionych europejskim prawem ptaków (dzięcioł trójpalczasty, białogrzbiety, sóweczka, włochatka, muchołówka białoszyja, trzmieljad), ale są też niebezpieczne dla rzadkich owadów.

Wycinka lasów miała służyć pozyskiwaniu drewna dla miejscowej ludności. Tymczasem wycinane jest drewno wielkowymiarowe, którego odbiorcami są duże zakłady przemysłowe, które znajdują się poza regionem Puszczy Białowieskiej.

W ten sposób puszcza – unikalny skarb narodowy traktowana jest jak zwykły las.

W tym stanie rzeczy niniejsza interpelacja jest w pełni zasadna.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Posel Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20842)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian w ustawie
o spółdzielniach mieszkaniowych**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych z 15 grudnia 2000 r. reguluje zakres praw i obowiązków właścicieli nieruchomości posiadających lokale w zasobach spółdzielczych. Jest ona w moim przekonaniu niesprawiedliwa, gdyż wymusza na właścicielach uczestnictwo w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, mimo iż właściciel lokalu nie posiada statusu członka spółdzielni.

Do mojego biura poselskiego zgłasza się wielu obywateli, którzy są właścicielami garaży typu „Karlik” o niskich powierzchniach, np. 15 m². Nabyli je na początku lat 90. za gotówkę od spółdzielni mieszkaniowych. Są to pomieszczenia wchodzące w skład szeregowych kompleksów garaży, w których każdy stanowi odrębną całość. Mimo że zmiany w prawie umożliwiają ustanowienie prawa własności garażu i założenie księgi wieczystej, mieszkańcy są zmuszani do płacenia opłat spółdzielni mieszkaniowej lub zakładania własnych wspólnot. Kwoty, które właściciele garaży muszą płacić, są bardzo wysokie, gdyż spółdzielnie wyliczają je zgodnie z cenami budynków mieszkalnych, mimo iż garaże nie wymagają nakładów na remonty czy ogrzewanie w przeciwieństwie do budynków mieszkalnych. W mojej opinii kłóci się to zasadami sprawiedliwości społecznej.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Czy w najbliższym czasie przewidywane są zmiany ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych regulujące wyżej opisaną kwestię?

2. Czy właściciele garaży „spółdzielczych” będą mieli ustawową możliwość płacenia niższych opłat za ich użytkowanie na podstawie obowiązującego stanu prawnego zgodnego z Prawem spółdzielczym?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20843)

do ministra środowiska

**w sprawie wydania zezwolenia
na usunięcie drzew lub krzewów**

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody reguluje wydawanie zezwoleń na usunięcie drzew i krzewów. Zgodnie z regulacją ustawową usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości może nastąpić po uzyskaniu zezwolenia wydanego przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta na wniosek posiadacza nieruchomości. Jeżeli posiadacz nieruchomości nie jest właścicielem nieruchomości lub użytkownikiem wieczystym, do wniosku dołącza się zgodę jej właściciela. W przypadku nieruchomości będących własnością gminy czynności wykonuje starosta. Najczęściej w takich sytuacjach wnioskującym o wydanie decyzji jest gmina/miasto, szkoła/przedszkole, spółdzielnia mieszkaniowa.

Postępowanie dotyczące wydania decyzji zezwalającej na wycinkę drzew lub krzewów jest postępowaniem administracyjnym. Stroną zatem jest tutaj każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek (art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego). W związku z tym stroną w powyższej sprawie jest także osoba, która nabyła prawo odrębnej własności lokalu. Jeżeli z wnioskiem występuje spółdzielnia mieszkaniowa, wówczas jest ona zarówno zarządcą ustawowym nieruchomości wspólnych, jak i współposiadaczem tych nieruchomości. W przypadku gdy wieczyste użytkowanie przysługuje kilku osobom, do stosunków między nimi mają zastosowanie przez analogię przepisy o stosunkach między współwłaścicielami.

Kodeks cywilny w art. 199 stanowi, że rozporządzenie rzeczą wspólną wymaga zgody wszystkich współwłaścicieli, jeżeli przekracza to zakres zwykłego zarządu. Osoby posiadające odrębną własność lokali są stronami postępowania administracyjnego, a zatem przysługują im wszystkie uprawnienia prze-

widziane przepisami ustawy, m.in. prawo do zawiadomienia o wszczęciu postępowania czy prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W przypadku wielkich osiedli mieszkaniowych często bywa tak, że stronami postępowania administracyjnego są setki osób fizycznych. Art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególnie tak stanowi. Zawiadomienie bądź dostarczenie uważa się za skutecznie po upływie 14 dni od daty dnia publicznego ogłoszenia. Przykładem może być tutaj przepis art. 127 ust. 9 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, ze zm.), zgodnie z którym, jeżeli liczba stron postępowania o wydanie pozwolenia wodnoprawnego przekracza 20, do stron innych niż: wnioskodawca, dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej, właściciel wody, właściciel urządzeń wodnych stosuje się art. 49 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Niestety, przepisy o ochronie przyrody nie przewidują podobnego rozwiązania, przez co konieczne jest kierowanie całej korespondencji do każdej strony postępowania.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra, czy przewiduje się nowelizację ustawy o ochronie przyrody w taki sposób, by zawierała ona regulację podobną do tej przewidzianej w ustawie z 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, ze zm.).

Z wyrazami szacunku

Poseł Ryszard Zawadzki

Wodzisław Śląski, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20844)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zakładowych straży pożarnych

Stan faktyczny: Podczas spotkań poselskich przedstawiciele zakładowych straży pożarnych zwrócili uwagę na fakt, że są traktowani inaczej niż strażacy pracujący w Państwowej Straży Pożarnej.

Według nich przedstawiciele obu formacji posiadają takie same obowiązki, natomiast przepisy prawa są różne dla obu tych grup. W szczególności dotyczy to przepisów określających możliwość przejścia na emeryturę.

Pytania:

1. Z czego wynikają różnice w obowiązującym prawie w stosunku do zakładowych straży pożarnych i Państwowej Straży Pożarnej?

2. Czy planowane jest objęcie jednym aktem prawnym strażaków zatrudnionych w Państwowej Straży Pożarnej i zakładowych strażach pożarnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20845)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie zmian w ustawie o Karcie Polaka

Stan faktyczny. Ze względu na poczucie przynależności do narodu polskiego wielu Polaków mieszkających za wschodnią granicą Polski w ostatnich latach ubiegało się o obywatelstwo polskie. Wielu obywateli otrzymało pozytywną odpowiedź od prezydenta w tej sprawie.

W międzyczasie weszła w życie ustawa o Karcie Polaka. Wielu Polaków, którzy nie otrzymali odpowiedzi odnośnie do obywatelstwa, na wystosowaną prośbę otrzymali Kartę Polaka. Niedługo po jej wydaniu otrzymali informację z Konsulatu Generalnego RP we Lwowie, że zostało im nadane obywatelstwo polskie. Bez względu na to, czy wnioskodawca odebrał to postanowienie czy też nie, obywatelstwo polskie zostało mu nadane. Właściwe władze w Polsce zostały poinformowane o tym fakcie, a informacje z danymi zostały wprowadzone do rejestrów obywateli polskich w urzędach polskich.

Ponieważ osobie, która otrzymała obywatelstwo polskie, nie przysługuje Karta Polaka, więc osoba ta jest zobowiązana do jej zwrócenia. Nie może się nią posługiwać, nie może korzystać z ulg przewidzianych ustawą o Karcie Polaka ani z wizy uzyskanej na jej podstawie.

Polacy zza wschodniej granicy twierdzą, że decyzja dotycząca unieważnienia Karty Polaka i żądanie jej zwrotu jest krzywdzące dla nich. Istnieje przecież duże prawdopodobieństwo, że jako osoby już starsze będą chciały powrócić na stałe do Polski lub też odwiedzić krewnych w swojej ojczyźnie. Unieważniona Karta Polaka jednak im to uniemożliwi.

Pytanie: Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o Karcie Polaka?

Chodzi m.in. o art. 17 pkt 5, gdzie wprowadzone zmiany spowodują, że Karta Polaka straci ważność, ale dopiero z chwilą osiedlenia się na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20846)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia zmian w ustawie
o gospodarce nieruchomościami dających
możliwość pozyskiwania przez gminy
lub Skarb Państwa nieruchomości, których
właściciele nie ujawniają się przez wiele lat**

Szanowny Panie Ministrze! Rada Osiedla Winna Góra w Przemyślu zasygnalizowała problem, którym chciałbym zainteresować Pana Ministra. Dotyczy on nieruchomości, których nikt nie użytkuje i nie można ich pozyskać przez zasiedzenie. W Przemyślu np. istnieje wiele takich działek leżących odłogiem, którymi nikt się nie interesuje, nikt nie płaci podatków, nie kosi chwastów, nie dba o porządek i nie dzierżawi.

Od 1990 r. uporządkowano w naszym kraju wiele spraw, w tym dotyczących własności prywatnej. Od niedawna obowiązuje ustawa, dzięki której można takie nieruchomości pozyskiwać pod inwestycje drogowe. Przez analogię można byłoby wprowadzić przepisy, na podstawie których działki, których właściciele od lat się nie ujawniają, stawałyby się majątkiem Skarbu Państwa lub gminy.

Panie ministrze, czy nie należałoby usankcjonować prawnie sprawy nieruchomości, którymi od lat nikt się nie interesuje i latami nie można nawiązać kontaktu z ich właścicielami? Czy ministerstwo rozważy możliwość wprowadzenia do ustawy o gospodarce nieruchomościami zapisu, że właściciele lub ich spadkobiercy powinni zgłosić się np. do 5 lat, a po tym terminie przedmiotowe działki z mocy ustawy przejdą na Skarb Państwa lub wejdą w skład majątku gminy?

Takie rozwiązanie z pewnością wpłynęłoby korzystnie na stan finansów naszego państwa oraz sprawiłoby, że z krajobrazu wielu polskich miast i miasteczek znikłyby straszące mieszkańców rudery i zachwaszczone działki.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Piotr Tomański
i Renata Butryn

Warszawa, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20847)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany Prawa telekomunikacyjnego
w zakresie ustalenia minimalnej prędkości
przesyłu pakietów danych, określonej
w umowach pomiędzy dostawcami
połączeń internetowych a klientami**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z istniejącą luką prawną w Prawie telekomunikacyjnym, która godzi w interesy wielu usługobiorców, chciałbym wystosować niniejszą interpelację i zwrócić uwagę na dosyć poważny problem. Ów problem polega na tym, że źle skonstruowane Prawo telekomunikacyjne pilnuje interesów przedsiębiorców, a nie klientów.

Prawo telekomunikacyjne w sferze dostępu do Internetu jasno i wyraźnie nakłada na dostawców tego typu usług obowiązek zaznaczenia w umowie maksymalnej prędkości przesyłu danych. Jednakże tak konstruowane umowy stwarzają pole do wielu rodzajów nadużyć. Jeżeli usługobiorca zawrze umowę z usługodawcą i będzie w niej zapis, że deklarowana prędkość przesyłu danych jest tak de facto prędkością maksymalną, osiąganą tylko i wyłącznie w sprzyjających warunkach, to poza tymi warunkami jakość świadczonych usług jest rzeczywiście bardzo niska. Największy paradoks polega na tym, że wszystko odbywa się zgodnie z prawem. Tutaj należy nadmienić, że tak zbudowane przepisy nie służą usługobiorcom i tworzą możliwości tworzenia kłamliwych chwytów marketingowych, a nie od dziś wiadomo, że nie każdy zagłębia się w liczne paragrafy i ustępy wszelkiego rodzaju umów.

W związku z powyższym kieruję do Ministra następujące zapytania:

1. Czy zostały podjęte jakiegokolwiek działania mające na celu stworzenie projektu zmian obowiązującego Prawa telekomunikacyjnego?

2. Jeśli istnieje wstępny projekt prac nad zmianą Prawa telekomunikacyjnego, który miałby zastąpić zapis o prędkości maksymalnej zapisem o prędkości minimalnej, to jaki jest jego stopień zaawansowania?

3. Czy projekt przewiduje kary dla nierzetelnych dostawców usług? Jeśli tak, to jakie?

4. Jaki jest orientacyjny termin zakończenia prac nad projektem i poddania go procesowi legislacyjnemu?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Jastrzębie-Zdrój, dnia 3 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20848)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sprzedaży przez Agencję
Nieruchomości Rolnych gruntów,
wobec których istnieją udokumentowane
roszczenia reprivatyzacyjne**

Panie Ministrze! W mediach pojawiły się doniesienia, że Agencja Nieruchomości Rolnych rozpoczęła sprzedaż gruntów, wobec których istnieją udokumentowane roszczenia reprivatyzacyjne. Przygotowania do procedury sprzedaży trwały w agencji od 2009 r. Równolegle w Ministerstwie Skarbu Państwa trwały prace nad projektem tzw. ustawy reprivatyzacyjnej, mającej umożliwić historycznym właścicielom wykupienie za przyznane rekompensaty zagarniętych niegdyś gruntów, należących obecnie do Skarbu Państwa. Roszczenia obejmują ok. 700 000 ha z posiadanego przez agencję areалу wynoszącego ponad 2 000 000 ha. Jednak w sytuacji, gdy Agencja Nieruchomości Rolnych wyprzeda te grunty, nie będzie możliwy ich zwrot historycznym właścicielom, a przecież wcześniej to właśnie obiecano.

Wiedząc powyższe, proszę o udzielenie informacji, czy trwa wyprzedaż gruntów prowadzona przez Agencję Nieruchomości Rolnych i czy obejmuje ona grunty, co do których zgłoszono roszczenia reprivatyzacyjne.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20849)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji wydziałów
gospodarczych działających przy Sądach
Rejonowych w Wadowicach i Chrzanowie**

Szanowny Panie Ministrze! Z wielkim niepokojem przedsiębiorcy mający siedzibę w zachodniej Małopolsce przyjęli informację o planowanej likwidacji funkcjonujących sprawnie od wielu lat wydziałów gospodarczych działających przy Sądach Rejonowych w Wadowicach i Chrzanowie. Ideą, jaka przyświeca działaniu sądów gospodarczych, jest odpowiedni ich rozkład terytorialny (łatwość dostępu dla stron) oraz szybkość postępowania sądowego, co decyduje często o dalszym bycie przedsiębiorcy. W przypadku podjęcia przez Pana Ministra decyzji o likwidacji opisanych wyżej sądów zaprzeczone zostaną idee polskiego

wymiaru sprawiedliwości, które brano pod uwagę przy tworzeniu sądownictwa orzekającego w zakresie postępowania gospodarczego.

Kluczowym argumentem za pozostawieniem dotychczasowej struktury sądownictwa gospodarczego jest fakt, że postępowanie pomiędzy przedsiębiorcami winno być przeprowadzone szybko i sprawnie, aby zaspokoić słuszne roszczenia stron w najkrótszym z możliwych terminów. Funkcjonowanie wydziałów gospodarczych przy Sądach Rejonowych w Wadowicach czy Chrzanowie znakomicie skracało przedsiębiorcom oczekiwanie na wydanie orzeczeń decydujących o losie ich, a także zatrudnionych pracowników. Tymczasem planowana decyzja spowoduje skomasowanie spraw np. w jednym sądach rejonowych w Krakowie, czego oczywistym skutkiem będzie nadmierna przewlekłość prowadzonych postępowań, co bezsprzecznie negatywnie wpłynie na sytuację przedsiębiorców powiatów: oświęcimskiego, wadowickiego, suskiego i chrzanowskiego. Taka sytuacja jest niepożądana i konieczne jest zatem dokonanie przez Pana Ministra ponownej szczegółowej analizy przedmiotowej sprawy, co zapewne wpłynie na zmianę Pana decyzji i będzie wyrazem zadośćuczynienia oczekiwaniom społecznym.

W Sądzie Rejonowym w Wadowicach nakładem wielu milionów złotych dokonano prac remontowych, aby możliwe było sprawne funkcjonowanie między innymi wydziału gospodarczego. Jakie zatem przesłanki stoją za planowaną decyzją? Informuję, że Sąd Okręgowy w Krakowie jako podmiot znający doskonale specyfikę sądownictwa gospodarczego negatywnie zaopiniował projekt likwidacji wydziałów gospodarczych przy Sądach Rejonowych w Wadowicach i Chrzanowie.

Nadmieniam również, że ewentualne oszczędności finansowe z tego typu decyzji są całkowicie iluzoryczne, bo skutkują tylko tym, że sędziemu przewodniczącemu wydziału nie będzie wypłacany dodatek funkcyjny albowiem wszyscy pozostali długoletni pracownicy sądów pracy oczywiście zostaliby przecież „zagospodarowani w innych wydziałach sądów”. W przedmiotowej sprawie nie można stawiać wyżej drobnych oszczędności od oczekiwań i uzasadnionych potrzeb społecznych i dlatego apeluję do Pana Ministra o rozważenie przedstawionej przeze mnie argumentacji.

Zwracam uwagę, że niedawno zlikwidowano wydziały pracy działające przy Sądach Rejonowych w Oświęcimiu i Wadowicach. Dziś możemy śmiało stwierdzić, że decyzja ta była chybiona. Rozpatrywanie spraw z zakresu prawa pracy dla stron z terenu powiatów wadowickiego, suskiego i oświęcimskiego wydłużyło się co najmniej trzykrotnie w stosunku do czasu funkcjonowania poprzedniej struktury. Jako poseł z Małopolski Zachodniej na co dzień spotykam się z licznymi skargami mieszkańców na przewlekłość postępowań w sprawach pracowniczych, jaka wystąpiła po ostatniej reformie.

W związku z tym proszę o informację:

1. Jakie przesłanki przemawiają za decyzją likwidacji sądów gospodarczych działających przy Sądach Rejonowych w Wadowicach i Olkuszu?

2. Czy jest możliwe zaniechanie działań zmierzających do centralizacji sądownictwa jako kierunku nieprzyjaznego społecznie?

Z wyrazami szacunku

Posel Janusz Chwierut

Oświęcim, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20850)

do ministra finansów

w sprawie podniesienia stawki podatku VAT na rehabilitację osób niepełnosprawnych

Szanowny Panie Ministrze! W ferworze prac nad podnoszeniem podatku VAT do 23% nie zauważono, że obejmie on także rehabilitację osób niepełnosprawnych, która dotychczas była całkowicie z niego zwolniona. W ten sposób koszt turnusów rehabilitacyjnych wzrósł prawie o jedną czwartą. Jest to bardzo poważny wydatek dla rodzin borykających się z chorobą swych dzieci, dla których, w przypadku zespołu Downa, porażenia mózgowego czy zespołu wad wrodzonych, kompleksowa terapia to często jedyna szansa na w miarę normalne funkcjonowanie.

Co prawda NFZ refunduje w całości turnusy rehabilitacyjne, ale tylko te realizowane na oddziałach szpitalnych, a tych jest zbyt mało i na pobyt w nich nie dość, że czeka się w bardzo długiej kolejce, to jeszcze stale się ona wydłuża. Co więc mają robić rodzice zatroskani o swoje pociechy? Idą do ośrodków niepublicznych. A te, z oczywistych względów, muszą doliczyć od 1 stycznia tego roku należny fiskusowi podatek.

Ministerstwo Finansów zakomunikowało, że naprawi swój błąd i wszystko wróci do normy. Obawiam się jednak, że może się to przeciągnąć. Stąd moje pytanie do Pana Ministra:

1. Kiedy nastąpi naprawienie tego błędu?

2. Czy obejmie turnusy realizowane od 1 stycznia 2011 r. do czasu naprawienia pomyłki?

3. Jak ministerstwo zamierza ustrzec się kolejnych tego typu błędów w procesie legislacyjnym?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20851)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie braku reakcji ministra skarbu państwa i ministra obrony narodowej na trudną sytuację, w jakiej znalazła się Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni

Szanowny Panie Premierze! W Europie i na świecie stocznie wojenne mają bardzo dobrą kondycję, realizują wyznaczone cele, produkując uzbrojenie dla armii nie tylko swoich, ale i dla struktur NATO i podmiotów cywilnych. Tak dobra wydajność stoczni jest możliwa m.in. dlatego, że produkcja jest dofinansowywana przez państwo. Według prawa państwo może dofinansować stocznnię wojenną.

Dlaczego więc Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni najstarsza z aktualnie istniejących stoczni w Polsce – jedyna, która może produkować dla potrzeb naszej armii, zajmując się produkcją i remontowaniem jednostek pływających na rzecz Marynarki Wojennej oraz podmiotów cywilnych; która posiada również licencję na eksport uzbrojenia, znalazła się w stanie upadłości, prowadzącej do likwidacji zakładu? Stocznia Marynarki Wojennej jest jedyną, która może produkować od podstaw uzbrojenie i ciężki sprzęt, a także przeprowadzać kompleksowe remonty danych jednostek, obecnie przynosi potężne straty. Stocznia została pozostawiona sama sobie, co spowodowało problemy ze zdobywaniem kontraktów. Dnia 3 lutego br. Sekcja Krajowa Przemysłu Okrętowego NSZZ „Solidarność”, na wieść o zapowiadających się grupowych zwolnieniach, wysłała pismo do ministra skarbu Aleksandra Grada i ministra obrony narodowej Bogdana Klicha z prośbą o zorganizowanie spotkania, aby omówić sytuację w zakładzie. Związkowcy podkreślili również, że obecny, tragiczny stan stoczni prowadzący do likwidacji zakładu jest spowodowany m.in. źle prowadzoną przez zarząd kontraktacji zleceń dla stoczni. Ministrowie, nie podejmując działań w celu uratowania stoczni, nie zdają sobie sprawy z utraty tak specjalistycznego zakładu. Konsekwencje upadłości odbijają się przede wszystkim na polskiej Marynarce Wojennej i gospodarce. Jako posłowie z Pomorza, wyrazamy swoje zdziwienie sytuacją, kiedy rząd zamierza restrukturyzować zakład w celu usprawnienia jego konkurencyjności, natomiast zapomina o podstawowej funkcji stoczni wojennej – o produkcji na rzecz Wojska Polskiego, chcąc zamienić ją w produkcję cywilną, a nawet doprowadzić do upadłości.

Broniąc praw Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni, która jako jedyna w Polsce może zająć się produkcją, zwracamy się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego ministrowie zainteresowali się sytuacją Stoczni Marynarki Wojennej, dopiero gdy zwią-

kowcy wystosowali pismo z prośbą o spotkanie w celu omówieni kondycji stoczni?

2. Czy Pan Premier zamierza wyciągnąć stosowne konsekwencje w stosunku do organów państwowych odpowiadających za doprowadzenie Stoczni Marynarki Wojennej do obecnego stanu?

3. Dlaczego państwo polskie nie przekazało środków finansowych na ratowanie jedynej stoczni wojсковej, która może przynosić dzięki tej pomocy zyski?

4. Dlaczego w Stoczni Marynarki Wojennej nie widzi się szansy na zwiększenie potencjału i atrakcyjności polskiej Marynarki Wojennej?

5. Jak ministerstwa zamierzają wspomóc osoby, które zostaną zwolnione z pracy z powodu restrukturyzacji stoczni?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Andrzej Jaworski

Gdynia, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20852)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie przyznawania stypendiów socjalnych w szkolnictwie wyższym

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z niezwykle istotną kwestią przede wszystkim dla studentów wyższych uczelni, znajdujących się w ciężkiej sytuacji materialnej, którzy często są zmuszeni ubiegać się o stypendia socjalne, stypendia na wyżywienie oraz zapomogi.

Powyższe kwestie są regulowane ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) oraz wewnętrznymi regulaminami przyznawania takich świadczeń, wydawanymi przez uczelnie wyższe w zakresie, w jakim upoważnia je do tego powyższa ustawa. Jednakże stosowanie powyższych norm w praktyce budzi szereg wątpliwości. W konsekwencji często prowadzi to do sytuacji, w której osoba faktycznie potrzebująca pomocy finansowej, niezbędnej do kontynuowania nauki na danym kierunku, takiego wsparcia nie otrzymuje, a z kolei student, którego sytuacja materialna jest dobra, korzystając z luk prawnych i braku precyzji w sformułowaniu przepisów powyższej ustawy, może zostać uznany za osobę, która spełnia kryteria uprawniające do korzystania ze stypendiów socjalnych.

Za szczególnie wątpliwą należy uznać definicję samodzielności finansowej studentów, uregulowaną w art. 179 ust. 6 pkt 1–4 ustawy Prawo o szkolnictwie

wyższym. O ile przesłanki samodzielności wymienione w pkt 1–3 powyższego artykułu nie budzą większych wątpliwości, to przyjęcie, iż wystarczającą podstawą do uznania studenta za niesamodzielnego finansowo jest jedynie złożenie przez niego oświadczenia o prowadzeniu wspólnego gospodarstwa domowego z rodzicami bądź jednym z nich, uznać należy za niewystarczające, bowiem stwarza ono możliwość „sztucznego” zwiększania liczby członków gospodarstwa domowego przez studenta i tym samym pozwala na obniżenie przeciętnego dochodu uzyskiwanego przez członka takiej rodziny, co z kolei ułatwia spełnienie kryteriów niezbędnych do przyznania stypendium socjalnego. Z drugiej strony podczas dyżurów poselskich spotykam się z przypadkami studentów, których podania o przyznanie stypendium socjalnego są oddalane przez komisje stypendialne z tego tylko powodu, iż adresy zameldowania osób podanych w oświadczeniu o prowadzeniu wspólnego gospodarstwa domowego są inne niż adres zameldowania studenta. Jak wiadomo, adres zameldowania nie zawsze odpowiada miejscu aktualnego pobytu danej osoby, co jest spowodowane różnego rodzaju okolicznościami życiowymi czy rodzinnymi i w szczególności dotyczy studentów, którzy często studiują w innym mieście niż to, w którym są zameldowani. Co więcej, część uczelni wyższych stosuje wykładnię rozszerzającą omawianego przepisu, uznając iż oświadczenie o prowadzeniu wspólnego gospodarstwa ze studentem powinien złożyć również jego małżonek.

Innym problemem, z jakim stykają się zarówno studenci, jak i uczelniane komisje stypendialne, jest kwestia sposobu ustalania dochodu uprawniającego studenta do ubiegania się o stypendium socjalne, stypendium na wyżywienie i stypendium mieszkaniowe w oparciu o zasady określone w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.), z zastrzeżeniami wskazanymi w art. 179 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Powyższe odwołanie budzi wiele kontrowersji, szczególnie w zakresie określenia tego, co należy rozumieć pod pojęciem „dochód”. Nie jest bowiem jasne, czy uregulowanie art. 179 ust. 5 Prawa o szkolnictwie wyższym odnosi się jedynie do metodologii obliczania dochodu studenta, przyjętej w ustawie o świadczeniach rodzinnych, czy też nakazuje ono również stosowanie pojęć zdefiniowanych w tejże ustawie (w tym definicji dochodu zawartej w art. 3 ust. 1 pkt c ustawy o świadczeniach rodzinnych). Powyższa kwestia budzi wątpliwości także dlatego, że pojęcie dochodu nie jest zdefiniowane w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym, a sama ustawa odsyła w tym zakresie do różnych aktów prawnych (np. w art. 179 ust. 3).

Kolejną kwestią wymagającą wyjaśnienia jest problem, czy do dochodu studenta lub jego małżonka, które to kryterium jest decydujące przy uznaniu studenta za samodzielnego finansowo, można doliczyć zasiłek chorobowy lub rehabilitacyjny, otrzymywany przez osobę, która rozpoczęła korzystanie z zasiłku,

będąc jeszcze pracownikiem, której to stosunek pracy uległ następnie rozwiązaniu (np. z powodu nieprzedłużenia umowy o pracę na czas określony). Zgodnie z obowiązującymi przepisami zasiłek taki jest w dalszym ciągu wypłacany przez okres wskazany w odpowiednich przepisach, podlega on opodatkowaniu, stanowi zatem dochód, przynajmniej w rozumieniu przepisów podatkowych. Jednakże, biorąc pod uwagę definicję dochodu uzyskanego użytą w art. 3 ust. 24 ustawy o świadczeniach rodzinnych, należałoby przyjąć, iż zasiłek chorobowy nie będzie stanowić dochodu w rozumieniu tego przepisu, który, przypomnijmy, powinien być brany pod uwagę przy obliczaniu miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta ubiegającego się o stypendium socjalne (art. 179 ust. 5 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym). Powyższa interpretacja, choć wydaje się słuszna na gruncie istniejącego stanu prawnego, prowadzi jednak może do przyznawania świadczeń osobom, których sytuacja materialna nie jest zła, i tym samym może spowodować trudności w otrzymywaniu stypendiów socjalnych przez osoby faktycznie takiej pomocy potrzebujące.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. W jaki sposób ministerstwo definiuje na gruncie obowiązujących przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym pojęcie dochodu? Czy odesłanie użyte w art. 179 ust. 5 powyższej ustawy odnosi się jedynie do sposobu obliczania miesięcznego dochodu przypadającego na członka rodziny studenta, czy też przenosi na grunt ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym także inne pojęcia użyte w ustawie o świadczeniach rodzinnych, chociażby takie jak dochód utracony lub uzyskany?

2. Czy do uznania studenta za niesamodzielnego finansowo, oprócz spełnienia kryteriów wymienionych w art. 179 ust. 1–3 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, wystarczy jego oświadczenie, iż prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z rodzicami lub jednym z nich? Czy uczelniane komisje stypendialne mają możliwość poddania powyższego oświadczenia kontroli co do jego zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy?

3. Czy zasiłek chorobowy lub rehabilitacyjny, pobierany pomimo ustania stosunku pracy, będącego podstawą wypłaty takiego świadczenia, stanowi dochód studenta lub członka jego rodziny w rozumieniu art. 179 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym?

4. Czy ministerstwo prowadzi lub zamierza prowadzić prace legislacyjne mające na celu nowelizację art. 179 Prawa o szkolnictwie wyższym, tak aby wyeliminować wątpliwości interpretacyjne pojawiające się na gruncie powyższego przepisu, które zostały opisane w niniejszej interpelacji?

Będę zobowiązany za szczegółową informację w ww. zakresie.

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20853)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania bezwarunkowej cesji wierzytelności

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana ze sprawą, którą przedstawili mi przedsiębiorcy zajmujący się obrotem wierzytelnościami. W obrocie gospodarczym szereg podmiotów prowadzi działalność w zakresie zakupu wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży za cenę płaconą ze środków własnych i ich windykacji we własnym imieniu i na własny rachunek lub dalszej sprzedaży tak nabytych wierzytelności. Sprzedaż ma formę cesji bezwarunkowej, a zatem wskazane podmioty przejmują ryzyko ściągania wierzytelności. Po dokonaniu sprzedaży pomiędzy stronami nie utrzymuje się żaden stosunek obligacyjny. Kupujący nie jest zobowiązany, poza zapłatą ceny, do żadnych świadczeń na rzecz sprzedawcy. Najczęściej kupowane wierzytelności są wymagalne i przeterminowane. Zakup nie opiera się na umowie stałej, ciągłej.

Pojawiające się problemy interpretacyjne dotyczą opodatkowania tak dokonanych cesji z punktu widzenia nabywcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie PKWiU 64.99.19.0.

Można przyjąć, że prowadzona działalność ma charakter świadczenia usług zwolnionych od tego podatku, na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 1 w zw. z poz. 3 załącznika nr 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Na potwierdzenie powyższego wskazuje, że rzeczzone podmioty (nabywcy wierzytelności) uzyskują od urzędu statystycznego interpretacje, w myśl których przedmiotowa działalność mieści się w grupowaniu „PKWiU 64.99.19.0 Usługi pośrednictwa finansowego, gdzie indziej niesklasyfikowane”. Ponadto o świadczeniu usług świadczy także fakt przejęcia przez nabywcę ryzyka niewypłacalności dłużnika oraz okoliczność zwolnienia zbywcy wierzytelności od ciężaru egzekwowania wierzytelności.

Usługi świadczone przez rzeczzone podmioty – nabywców nie stanowią umowy faktoringu ani usługi ściągania długów. Wskazane pojęcia nie posiadają definicji legalnej, jednakże w obrocie przyjęto powszechnie akceptowane definicje. Dla faktoringu miarodajna jest definicja zawarta w konwencji UNIDROIT o międzynarodowym faktoringu z 28 maja 1988 r., gdzie uznano, że przez umowę faktoringu rozumie się stałą umowę, w ramach której faktorant może lub jest zobowiązany przelać na faktora wierzytelności z umów sprzedaży zawartych pomiędzy faktorantem a jego klientami (dłużnikami), natomiast do obowiązków faktora należy wykonywanie takich funkcji, jak: finansowanie faktoranta, księgowanie wierzytelności, inkasowanie wierzytelności, ochrona przed ryzykiem niewypłacalności dłużnika. Wskazane podmioty –

nabywcy wiarygodności nie świadczą zbywcom usług w ramach stałych umów, a do ich obowiązków należy tylko zapłata ceny, stąd nie można zakwalifikować ich działalności jako faktoringu. W odniesieniu do usługi windykacji długów w obrocie powszechnie łączy się wskazaną usługę z umową cesji warunkowej. Rzeczono podmioty natomiast świadczą usługi na podstawie umowy cesji bezwarunkowej, co przesądza o fakcie, że usługi nie mają charakteru usług windykacji długów. Pragnę także zwrócić uwagę na okoliczność zastosowania przez ustawodawcę w art. 43 ust. 1 pkt 1 w zw. z poz. 3 załącznika nr 4 ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535) funktora koniunkcji „oraz”, co oznacza, że ze zwolnienia ustanowionego w przywołanym przepisie nie korzysta tylko taka działalność, która jest jednocześnie faktoringiem i usługą ściągania długów.

Konsekwencją ww. poglądu jest przyjęcie, że podstawą opodatkowania jest kwota wyegzekwowana od dłużników, a obowiązek podatkowy powstaje z dniem wyegzekwowania należności. Powyższe jest zgodne z zasadą neutralności podatku VAT i odpowiada orzecznictwu ETS (por. C-317/94, Rec. 1996, str. I-05539), w myśl którego podstawa opodatkowania wyższa niż faktycznie otrzymana przez podatnika z tytułu danej czynności sprzeciwia się zasadzie neutralności podatku od towarów i usług – wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 lutego 2010 r. (III SA/Wa 1766/09).

Mając na względzie powyższe, uprzejmie proszę o odpowiedź:

1. Czy z punktu widzenia nabywcy przelew wiarygodności (cesja) podlega wyłącznie opodatkowaniu podatkiem od czynności cywilnoprawnych?

2. Czy ww. działalność podlega zaś opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, ale jest zwolniona od podatku VAT zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 1 w zw. z poz. 3 załącznika nr 4 ustawy o podatku od towarów i usług?

3. Jaka jest stawka podatku VAT?

4. Jaka jest podstawa opodatkowania?

5. Kiedy powstaje obowiązek podatkowy przy ww. czynnościach?

Będę zobowiązany za wyczerpującą informację w ww. zakresie.

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20854)

do ministra infrastruktury

w sprawie wywłaszczenia nieruchomości

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z problematyką o szczególnie dużym znaczeniu dla obywateli naszego kraju, wymagającą pilnej inter-

wencji ze strony organów państwa. Dotyczy ona gruntów nieobjętych aktualnym planem zagospodarowania przestrzennego, dla których gminy lub inne jednostki samorządu terytorialnego planują inwestycje w postaci budowy dróg publicznych lub innych inwestycji celu publicznego.

Bardzo często powyższe zamierzenia istnieją w planach samorządów od wielu lat, lecz odpowiednie organy nie mają wystarczających funduszy na ich realizację i w efekcie moment faktycznego podjęcia takiej inwestycji przez organ, który ją zaplanował, przypada nawet na kilkanaście lub kilkadziesiąt lat po przyjęciu planu jej realizacji.

Jednocześnie powyższe zamierzenia w sposób skuteczny blokują możliwość prowadzenia inwestycji przez właścicieli czy użytkowników wieczystych takich nieruchomości, chociażby w postaci budowy osiedla mieszkaniowego, rozbudowy istniejących budynków mieszkalnych, przemysłowych, handlowych itp.

Podmioty te nie uzyskują w efekcie stosownych decyzji administracyjnych, takich jak chociażby decyzje o warunkach zabudowy, które pozwalałyby na realizację często pożytecznych z punktu widzenia państwa i lokalnych społeczności inwestycji. Nie ma również możliwości, aby potencjalny inwestor mógł zażądać od gminy wywłaszczenia go z takiej nieruchomości. Z kolei same jednostki samorządu terytorialnego do momentu faktycznego rozpoczęcia planowanej inwestycji również nie są zainteresowane nabyciem takich nieruchomości i wszelkie próby mediacji w tym zakresie z reguły pozostają bezskuteczne.

Co prawda ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 10 maja 2003 r., z późn. zm.) przewiduje w swoim art. 36 ust. 1, że jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może żądać od gminy odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo wykupienia nieruchomości lub jej części, jednakże powyższa regulacja nie odnosi się do gruntów, dla których brak jest planów zagospodarowania przestrzennego. Jak powszechnie wiadomo, liczba terenów objętych takimi planami w skali kraju jest nadal niewielka, co dodatkowo potęguje wagę zagadnienia.

Mając na względzie powyższe, uprzejmie zapytuję:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi przedstawiony problem?

2. Czy w planach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji jest przygotowanie projektu zmian ustawowych, które umożliwiłyby właścicielom lub użytkownikom wieczystym zażądanie od jednostek samorządu terytorialnego wykupienia nieruchomości lub jej zamiany na inną nieruchomość, w sytuacji gdy realizacja planowanych przez właścicieli takich terenów inwestycji jest uniemożliwiona przez projekty inwestycyjne jednostek samorządu te-

rytorialnego, które nie są realizowane przez długi okres czasu?

3. Proszę również o wskazanie możliwości prawnych właściciela nieruchomości, w sytuacji gdy plany inwestycyjne jednostki samorządu terytorialnego nie są zawarte w planie zagospodarowania przestrzennego, a jedynie w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy albo innym dokumencie niemającym charakteru dokumentu powszechnie obowiązującego.

Będę zobowiązany za szczegółową informację w zakresie ww. kwestii.

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 28 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20855)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie niewłaściwego ukształtowania systemu pomocy prawnej udzielanej z urzędu w postępowaniu cywilnym

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z istotnym społecznie zagadnieniem ukształtowania systemu pomocy prawnej udzielanej z urzędu w postępowaniu cywilnym.

Ustawodawca uchwalił w dniu 17 grudnia 2009 r. ustawę o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 18 stycznia 2010 r. Nr 7, poz. 45), w wyniku której znowelizowane zostały m.in. obowiązujące zasady udzielania pomocy prawnej z urzędu. Nowelizacja rozszerza krąg podmiotów uprawnionych do korzystania z bezpłatnej pomocy prawnej na etapie postępowania sądowego. Po nowelizacji o przydzielenie adwokata lub radcy prawnego z urzędu może starać się osoba fizyczna, osoba prawna lub inna jednostka posiadająca zdolność prawną, niezależnie od tego, czy korzysta już ze zwolnienia od kosztów sądowych (art. 117 § 3 K.p.c.). Pragnę podkreślić, iż powyższą zmianę należy generalnie ocenić pozytywnie, gdyż urzeczywistnia ona w stopniu lepszym niż do tej pory gwarancję prawa strony do sądu w zakresie uzyskania nieodpłatnej pomocy prawnej. Pomoc prawna świadczona z urzędu powinna mieć możliwie szeroki zakres i powinna obejmować nie tylko podmioty zwolnione od kosztów sądowych.

Jednakże zwrócić uwagę należy, iż tego rodzaju pomoc powinna obejmować również możliwość przyznania adwokata lub radcy prawnego z urzędu celem umożliwienia przygotowania prawidłowego pozwu lub wniosku, tj. jeszcze na etapie przedsądowym. Posiadanie przez stronę już na tym etapie postępowania profesjonalnego pełnomocnika, który w należyty i wyczerpujący sposób przygotowuje pozew lub wniosek, nie

tylko będzie stanowił dodatkową gwarancję ochrony dla praw osobistych i majątkowych podmiotu korzystającego z takiej pomocy, ale również ułatwi i przyspieszy pracę sędziów, pomagając im w szybszym ustaleniu stanu faktycznego sprawy, zakresu i wysokości roszczeń strony, co w konsekwencji doprowadzi do sprawnego i bardziej sprawiedliwego rozstrzygnięcia spraw cywilnych. Co więcej, możliwość zapoznania się przez profesjonalnego pełnomocnika ze sprawą jeszcze przed jej skierowaniem do sądu może pozwolić na przekonanie strony przez pełnomocnika do niewytaczania powództwa, w sytuacji gdy jest ono nieuzasadnione i w oczywisty sposób podlegałoby oddaleniu. Tym samym doprowadziłoby to do ograniczenia liczby spraw kierowanych do sądów i pozwoliło na ich odciążenie.

Podkreślić należy, iż w szeregu postępowań odrębnych, takich jak na przykład postępowanie gospodarcze czy uproszczone, na powódzie ciąży obowiązek zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Niedopełnienie powyższych rygorów, wymienionych chociażby w art. 479¹² K.p.c., powodować może dla strony niekorzystne skutki procesowe oraz zamyka jej drogę do zgłoszenia nowych wniosków lub uzupełniania starych w późniejszych fazach postępowania.

Podobne skutki procesowe mają miejsce również w odniesieniu do pozwów lub wniosków, które zawierają braki formalne i muszą być uzupełnione w terminie wyznaczonym przez sąd orzekający w sprawie. Pomijając okoliczność, iż niezuzupełnienie takiego braku w konsekwencji może prowadzić do odrzucenia pozwu lub wniosku, to nawet w razie przyznania stronie na tym etapie pełnomocnika procesowego z urzędu będzie mu niezwykle ciężko usunąć w zadowalający sposób istniejące braki w wyznaczonym terminie (np. ze względu na krótki okres, w jakim powinny być dostarczone stosowne dokumenty).

W związku z powyższym stwierdzić należy, że pełnomocnik działający z urzędu jest często nieocenioną i jedyną pomocą dla obywateli w dochodzeniu praw lub obrony przed roszczeniami innych podmiotów, szczególnie gdy z uwagi na wiek, stan zdrowia lub nieznaną okoliczność obowiązujących procedur taka osoba nie jest w stanie skutecznie uczynić tego we własnym zakresie. Niezrozumiałe jest zatem wyłączenie przez ustawodawcę możliwości korzystania z opisanej powyżej pomocy na niezwykle istotnym etapie postępowania, jakim jest przygotowanie pozwu oraz wniosków w nim zawartych.

Mając na względzie powyższe, uprzejmie zapytuje:

1. Czy znane są Panu Ministrowi przedstawione problemy w praktycznym stosowaniu instytucji pomocy prawnej z urzędu?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace legislacyjne mające na celu umożliwienie przyznania stronie pomocy prawnej z urzędu jeszcze przed wytoczeniem powództwa lub skierowaniem wniosku do sądu?

3. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dysponuje danymi pozwalającymi odpowiedzieć na pytanie, w jakim procencie radcy prawni lub adwokaci, wyznaczeni z urzędu do reprezentowania strony w postępowaniu cywilnym, kończą takie sprawy wygraną oraz jakie są przyczyny i podstawy przegrywania takich spraw przez pełnomocników ustanowionych z urzędu?

Będę zobowiązany za szczegółową informację w ww. zakresie.

Z poważaniem

Posel Sławomir Worach

Łódź, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20856)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konsolidacji
zakładów przemysłu obronnego**

Szanowny Panie Premierze! Od dłuższego czasu trwają działania dla zrealizowania tzw. programu konsolidacji zakładów przemysłu obronnego. Program ten, przyjęty jeszcze przez poprzedni rząd, zakłada konsolidację w ramach Grupy Bumar. Szereg zakładów zostało już włączonych w skład tej grupy. Program ma objąć także kilkanaście wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych działających na rzecz MON. Przedsiębiorstwa te posiadają stosowne uprawnienia i certyfikaty do działania w obiektach wojskowych i dotychczas funkcjonują dobrze, a MON jest zadowolony z realizacji powierzonych prac.

Na podstawie własnych analiz i rozeznania sytuacji w Grupie Bumar wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne uważają, że ich wejście do tej grupy będzie szkodliwe zarówno dla nich, jak i dla realizacji wykonywanych dotychczas i niezbędnych dla wojska zadań. Przedsiębiorstwa te, działając w porozumieniu, wypracowały własny program konsolidacji, poza Grupą Bumar, popierany, co należy podkreślić, zgodnie przez zarządy, załogi i związki zawodowe. Warto też zauważyć, że skonsolidowany dla przykładu zysk wszystkich wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych w 2010 r. jest większy niż Grupy Bumar.

Jednakże jakkolwiek próba rozmowy na temat zmiany uparcie realizowanego programu konsolidacji zakładów przemysłu obronnego napotyka na trudności, a zebrane dotychczas sygnały wskazują na to, że żadne z trzech ministerstw (Ministerstwo Skarbu Państwa, Ministerstwo Gospodarki, Ministerstwo Obrony Narodowej) nie chce lub nie odważy się postawić sprawy na Radzie Ministrów. Reprezentacja

tych zakładów nie może uzyskać też wysłuchania na odpowiednim szczeblu.

Dlatego zwracamy się do Pana Premiera z zapytaniem, czy nie można, po wysłuchaniu racji wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych, dokonać ponownej analizy i ewentualnej zmiany w programie stworzonym wg koncepcji poprzedniego gabinetu. Jako posłowie związani z obronnością kraju poprzez regiony i Komisję Obrony Narodowej uważamy za swój obowiązek zwrócić się z prośbą o umożliwienie spotkania reprezentacji zarządów i związków zawodowych tych zakładów z Panem Premierem bądź wyznaczonym członkiem Rady Ministrów. Uważamy takie spotkanie, jak i dalszą analizę sytuacji za niezmiernie ważne zarówno dla obronności kraju, jak i dla dalszych losów tych zakładów i ich załóg, co może być istotne szczególnie w roku wyborczym.

Z poważaniem

Posel Witold Sitarz
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20857)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia kwoty
na wspieranie walki z bezrobociem**

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy drastycznego zredukowania środków przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych. Według Głównego Urzędu Statystycznego stopa bezrobocia na koniec stycznia 2011 r. wynosiła 13,1%. Z tegorocznego projektu budżetu państwa wynika, iż większość urzędów pracy w Polsce będzie otrzymywała aż o 70% mniej środków na staże i szkolenia, czyli na aktywne formy walki z bezrobociem, co wskazuje na znaczne pogorszenie sytuacji materialnej bezrobotnych. Cięcia budżetowe uderzą nie tylko w osoby nieaktywne zawodowo, ale również w firmy tworzące nowe miejsca pracy oraz osoby planujące podjęcie praktyk zawodowych, które do tej pory trwały 12 miesięcy, a w tym roku będą skrócone do 6. Co więcej, trudniejszy start będą miały też podmioty pragnące rozpocząć własną działalność gospodarczą. Stan rzeczy pogarsza także fakt, iż nie tylko zahamowane zostaną tegoroczne inwestycje, ale także znacząco utrudnione będzie sfinansowanie umów długoterminowych zawartych w roku 2010.

W obecnej sytuacji panującej na polskim rynku pracy decyzja ministerstwa o zmniejszeniu dotacji na walkę z bezrobociem jest niezrozumiała i szczególnie trudna do zaakceptowania, gdyż nielogiczne jest

ograniczanie pieniędzy przeznaczonych na zwalczanie jednego z najbardziej palących problemów społeczeństwa, i to w sytuacji gdy bezrobocie w Polsce znacząco rośnie. Wiele osób nadal odczuwa skutki kryzysu gospodarczego i polityki obecnego rządu w postaci redukcji miejsc pracy. Ponadto istnieje ogromna rzesza osób permanentnie niemogących znaleźć zatrudnienia, znaczną część których stanowią ludzie młodzi.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czym podyktowana była decyzja ministerstwa o zmniejszeniu puli pieniędzy na walkę z bezrobociem?

2. Czy zamierza Pani uruchomić rezerwy budżetowe mogące poprawić opisaną sytuację?

3. Czy osoby bezrobotne pozbawione pomocy ze strony państwa będą zdane jedynie na szukanie jej w Unii Europejskiej?

4. Czy postanowienie rządu Donalda Tuska uderzające w polski rynek pracy jest kolejnym elementem układanki pt. „By żyło się lepiej!”?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20858)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie cen biletów lotniczych
na trasie Jasionka – Warszawa**

Szanowny Panie Ministrze! Z wielkim zaniepokojeniem i obawami o dalszy rozwój lotniska w Jasionce oraz całego regionu – Podkarpacia przyjąłem informację o planowanej przez PLL LOT redukcji liczby lotów na trasie Jasionka – Warszawa, a także o drastycznie wygórowanych cenach połączeń lotniczych na tym odcinku w porównaniu z podobnymi lotami na innych odcinkach.

Za przykład pewnej dyskryminacji cenowej Podkarpacia może posłużyć fakt, iż osoby wylatujące z podkrakowskich Balic do Warszawy (w obie strony) płacą ok. 225 zł, gdy za analogiczny lot z Jasionki do Warszawy i z powrotem trzeba wyłożyć aż ok. 655 zł.

Dysproporcje te są rażące i w moim odczuciu nie tylko dyskryminują mieszkańców Podkarpacia, ale również znacząco przyczyniają się do obniżenia atrakcyjności i rozwoju naszego pięknego regionu.

Nie możemy i nie chcemy na to pozwolić. Mieszkańcy naszego województwa nie są ludźmi drugiej kategorii. Zaistniała sytuacja jest dla mnie niezrozumiała i powinna ulec zmianie.

Elementarne zasady ekonomii wskazują na ścisłą zależność między ceną a popytem, gdy cena określonej usługi wzrasta, to kupujemy jej mniej, szukając usług względnie tańszych i zastępujemy nimi usługę droższą. Tak jest właśnie w tym przypadku. Bardzo wysokie ceny biletów powodują brak zainteresowania lotami, a co za tym idzie, w konsekwencji redukcję lotów.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi poruszany problem?

2. Czy i jakie kroki podejmie Pana Resort w celu zniwelowania cen biletów lotniczych na trasie Jasionka – Warszawa, których cena bez wątpliwości jest krzywdząca dla mieszkańców Podkarpacia?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20859)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie opłacania składek
na ubezpieczenie społeczne i niezaliczania
przez KRUS przy ustalaniu prawa
do świadczenia emerytalnego składek
opłacanych do ZUS**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłasza się wielu mieszkańców opłacających obecnie składki emerytalne do KRUS, którzy podnoszą kwestie związane z niezaliczeniem im do emerytury lat opłacania składki emerytalnej do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nowelizacja ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, która weszła w życie w dniu 8 stycznia 2009 r., spowodowała znaczące utrudnienia, a w niektórych przypadkach uniemożliwiła możliwość przejścia na emeryturę osobom, które opłacały składki emerytalne do ZUS i KRUS naprzemiennie.

Dzieje się tak, albowiem wedle nowelizacji z 2009 r. osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przy ustalaniu prawa do emerytury rolniczej (również w obniżonym wieku emerytalnym) oraz przy wyliczaniu wysokości tego świadczenia nie zalicza się okresów ubezpieczenia innego niż ubezpieczenie rolnicze. Ustawa określa, że aby uzyskać prawo do emerytury rolniczej, poza osiągnięciem odpowiedniego wieku emerytalnego osoba wnioskująca o to świadczenie winna legitymować się co najmniej 30-letnim okresem podlegania wyłącznie rolniczemu ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu.

Powoduje to, że przy wyliczaniu emerytury przez KRUS wlicza się okresy wpłat składek tylko na ubezpieczenie rolnicze, nie przeliczając przy ustalaniu prawa do emerytury, jak to robi ZUS, okresów składkowych opłacanych do drugiego ubezpieczyciela.

Rozwiązanie to jest krzywdzące i godzi w interesy tych osób, które opłacały składki do ZUS i KRUS łącznie, pozbawiając ich możliwości wyboru korzystniejszej formy przeliczenia, a nierzadko pozbawia ich możliwości uzyskania emerytury u któregośkolwiek z ubezpieczycieli.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi poruszany problem?

2. Dlaczego KRUS przy ustalaniu prawa do emerytury odstąpił od uwzględniania okresów składkowych opłacanych do ZUS?

3. Czy, a jeśli tak, to kiedy, Pana resort rozważa możliwość zmiany istniejących przepisów dotyczących poruszanej sprawy?

4. Czy i jakie rozwiązania podejmuje Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w celu poprawy świadczeń emerytalnych dla rolników?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20860)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zmiany zasad przyznawania świadczenia chorobowego dla rolników i jego wysokości

Szanowny Panie Ministrze! W myśl przepisów art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu (rolnikowi, jego małżonkowi, domownikowi), który wskutek choroby jest niezdolny do pracy nieprzerwanie co najmniej przez 30 dni, nie dłużej jednak niż przez 180 dni. Jeżeli po wyczerpaniu 180-dniowego okresu zasiłkowego ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy, a w wyniku dalszego leczenia i rehabilitacji rokuje odzyskanie zdolności do pracy, okres zasiłkowy przedłuża się na czas niezbędny do jej przywrócenia, nie dłużej niż o dalsze 360 dni.

Podstawą do przyznania i wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu czasowej niezdolności do pracy trwającej ponad 180 dni jest orzeczenie wydane przez lekarza rzeczoznawcę KRUS (w pierwszej instancji) lub komisję lekarską (w drugiej instancji).

Na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników zasiłek chorobowy przyznaje się i wypłaca na wniosek uprawnionej osoby zainteresowanej, na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy wydanego przez lekarza, lekarza dentyzę, felczera i starszego felczera upoważnionych przez ZUS na zasadach określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Obecnie zasiłek chorobowy za każdy 1 dzień niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym wynosi 10 zł (od 24 czerwca 2009 r.). Prawo do zasiłku chorobowego ulega przedawnieniu po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który przysługuje.

Zasady i wysokość świadczenia chorobowego dla rolników są w moim mniemaniu absurdalne i powinny ulec zmianie. Należy niewątpliwie zmniejszyć okres, po którym przysługuje prawo do zasiłku chorobowego, oraz podnieść zdecydowanie stawkę za każdy dzień niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi poruszany problem?

2. Czy i jakie kroki podejmie Pana resort w poruszanej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20861)

do ministra gospodarki

w sprawie przeniesienia części niewykorzystanych funduszy UE lub środków, których wykorzystanie jest zagrożone, i przeznaczenia ich na realizację projektów demonstracyjnych CCS (Bełchatów i Kędzierzyn-Koźle) w ramach priorytetu IV w związku z niewykorzystaniem środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”

W związku z niewykorzystaniem środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” zwracam się z wnioskiem o przeniesienie części niewykorzystanych funduszy UE lub środków, których wykorzystanie jest zagrożone (zobacz stopień wykorzystania funduszy UE, tabela I)*, i przeznaczenie ich na realizację projektów demonstracyjnych CCS (Bełchatów i Kędzierzyn-Koźle) do priorytetu IV.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Jednym z głównych celów projektów w priorytecie IV jest poprawa jakości powietrza przez obniżenie wielkości emisji zanieczyszczeń z instalacji spalania paliw stałych.

Uzasadnienie: Przedsięwzięcia priorytetu IV dostosowujące przedsiębiorstwa do wymogów ochrony środowiska cieszyły się dużym zainteresowaniem przedsiębiorców, a dostępne środki już zostały w pełni wykorzystane, natomiast przedsięwzięcia wykazane w tabeli I przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego w sferze m.in. gospodarki wodno-ściekowej, gospodarki odpadami oraz innych zadań w zakresie ochrony środowiska wymagają obecnie weryfikacji i uaktualnienia, aby określić precyzyjnie, jakie będzie rzeczywiste wykonanie tych zadań i wykorzystanie środków UE.

Spśród wielu zagadnień charakterystycznych oceny możliwości wykorzystania środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiS) przy współfinansowaniu pilotażowych projektów CCS na szczególną uwagę zasługują:

1. Alokacja unijnych środków w ramach PO IiS na lata 2007–2013 wynosi 110,7 mld zł. Na koniec 2010 r. zawarte umowy na dofinansowanie projektów wykorzystywały 51,45% całkowitej alokacji, ale wnioski zatwierdzone już do realizacji wykorzystują 70% alokacji.

2. Formalnie istnieje możliwość realokacji pomiędzy poszczególnymi priorytetami, jednakże wymaga to zgody Komisji Europejskiej. Należy tu zaznaczyć, że obecnie wsparcie dla projektów demonstracyjnych CCS nie jest bezpośrednio ujęte w żadnym priorytecie.

3. Alokacja w latach 2007–2013 na priorytet IV wyniosła 793 mln zł. Na koniec 2010 r. zawarte umowy o dofinansowanie opiewały na 83,1% tej kwoty, natomiast wartość zatwierdzonych wniosków przekraczała dostępną alokację i wynosiła 122%.

4. Nie trudno wykazać możliwość współfinansowania projektów demonstracyjnych w ramach priorytetu IV, ale konieczna jest jednak realokacja środków z innych priorytetów, gdzie wykorzystanie alokacji jest niewielkie. Przykładem potwierdzającym konieczność dokonania realokacji jest fakt występującego zagrożenia niewykorzystania środków UE w następujących projektach:

— 4.1. Zarządzanie zasobami i przeciwdziałanie zagrożeniom środowiska (wykorzystanie 26,68% z 2,2 mld zł);

— 4.2. Gospodarka odpadami (wykorzystanie 47,69% z 4,8 mld zł);

— 4.3. działanie 9.4: Wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych – wnioski zatwierdzone do realizacji stanowią zaledwie 35,24%, a ostatnio ogłoszony konkurs nie został jeszcze rozstrzygnięty, natomiast liczba i wartość złożonych wniosków wskazują na wyczerpanie alokacji.

5. Wsparcie projektów CCS wpisuje się jednak w priorytet IV PO IiS pt. Przedsięwzięcia dostosowujące przedsiębiorstwa do wymogów ochrony śro-

dowiska, którego celem jest m.in. poprawa jakości powietrza poprzez obniżenie wielkości emisji substancji zanieczyszczających z obiektów spalania paliw stałych.

Przykładowe zadania, które wspierane są w ramach priorytetu:

a) modernizacja lub rozbudowa instalacji spalania paliw stałych i systemów ciepłowniczych,

b) modernizacja urządzeń lub wyposażenie instalacji spalania paliw w urządzenia lub instalacje do ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych,

c) konwersja instalacji spalania paliw na rozwiązania przyjazne środowisku.

Wniosek: Bez finansowania ze środków UE projekty demonstracyjne nie będą realizowane głównie ze względu na trwały brak rentowności.

Nierealizowanie zadań w ramach polityki „czystego węgla” zdecydowanie pogarsza pozycję polskiego sektora energetycznego, a także pozycję Polski w kwestiach związanych z polityką klimatyczną.

Pytanie: Dlaczego obecny rząd RP, pomimo wcześniejszych deklaracji, nie zapewnił finansowania projektów demonstracyjnych?

Z poważaniem

Posel Jan Religa

Kędzierzyn-Koźle, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20862)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie likwidacji placówek oświatowych w woj. małopolskim

Szanowna Pani Minister! W ubiegłym roku małopolskie samorządy zdecydowały się na likwidację zaledwie 2 szkół, w bieżącym roku natomiast Małopolskie Kuratorium Oświaty szacuje, że gminy mogą zamknąć nawet 30 placówek. Pierwsze decyzje o likwidacji już zostały podjęte w gminach: Trzyciąż, Kraków, Koniusza, Pałecznicza, Muszyna, Limanowa, Zakliczyn, Radłów i Olesno.

Samorządy niemal już w sposób uporczywy uzasadniają decyzje o likwidacji placówek oświatowych ich „nierentownością”. Argumentują konieczność likwidacji szkół zbyt małą liczbą uczniów oraz kłopotami finansowymi związanymi z utrzymaniem niektórych placówek. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż czynnik ekonomiczny jest w tym przypadku całkowicie niewymierny. Nie można przekładać dobra dziecka na „dochodowość” placówki, ale trzeba wziąć pod uwagę realne zagrożenia, które wystąpią, jeśli szkoła zostanie zlikwidowana. Żadna szkoła publiczna nigdy nie była i nie będzie placówką dochodową, gdyż

nie jest to zakład produkcyjny. Efekty pracy nauczycieli są widoczne dopiero po latach, kiedy uczniowie zdobędą zawód i będą pracować dla dobra kraju. W całej Polsce samorządy dopłacają do utrzymania szkół. „Tylko człowiek dziki zamyka szkołę, co ma dobre wyniki” – transparenty z takim hasłem nieśli uczniowie i ich rodzice podczas niedawnego wólbromskiego marszu przeciwko likwidacji szkół.

Należy przede wszystkim wziąć pod uwagę kłopoty, które będą wiązały się z przeniesieniem uczniów do nowych placówek. Efektem likwidacji będzie zdecydowany wzrost uczniów w szkołach, które pozostaną po reorganizacji, co oczywiście również będzie się wiązało ze zwiększeniem kosztów ich funkcjonowania.

W wielu miejscowościach rodzice dowodzą, że nie pozwolą na to, aby ich dzieci dojeżdżały do szkoły oddalonej często nawet o kilkadziesiąt kilometrów od domu. Taka sytuacja jest niekorzystna dla dzieci oraz dla rodziców. Ponadto rodzice zasadnie uważają, że małe szkoły skupiające niewielką liczbę uczniów są placówkami lepiej dbającymi o wychowanie i wykształcenie młodzieży. W małych szkołach nauczyciele znają każdego ucznia, dzieci nie są anonimowe, w związku z czym łatwiej jest zapobiegać agresji i patologiom. W molochach skupiających setki osób uczniowie są nierozpoznawalni, a ich indywidualne kontakty z nauczycielami są rzadsze.

Szkoły w małych miejscowościach częstokroć są jedynymi ośrodkami kulturalno-oświatowymi. To w szkołach skupia się całe życie społeczne mieszkańców, w nich odbywają się spotkania, zebrania, imprezy środowiskowe i kulturalne, a nawet wybory władz.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o wnikliwą analizę problemu i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w obliczu nawarstwiającego się problemu Ministerstwo Edukacji Narodowej opracuje plan ograniczenia likwidacji placówek edukacyjnych? W jaki sposób MEN zamierza rozwiązać ten problem?

2. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej nie powinno rozważyć zwiększenia subwencji przekazywanej samorządom na prowadzenie szkół z dodatkową bonifikatą dla małych placówek oświatowych na terenach wiejskich?

3. Czy nie uważa Pani Minister, że zlikwidowanie tak wielu szkół w Małopolsce przyczyni się do zmniejszenia poziomu nauczania oraz wychowania dzieci i młodzieży?

4. Jeżeli placówki zostaną zlikwidowane, co z kadrą pedagogiczną, pracownikami administracji i obsługi, którzy byli tam zatrudnieni?

Oczekując na odpowiedź Pani Minister, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20863)

do ministra infrastruktury

w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny

Szanowny Panie Ministrze! PKP PLK SA zamierza modernizować linię Kozłów – Koniecpol. Pierwszym etapem inwestycji, który ma się rozpocząć w tym roku, jest m.in. likwidacja szczekocińskiego przystanku kolejowego, nie przewidując możliwości odbudowy. Natychmiast ruszyła akcja społeczna „Przystanek Szczekociny”, ukazując tym samym problem, z jakim borykają się mieszkańcy. Ostatnie pociągi zatrzymywały się tu 10 lat temu, zlikwidowanych zostało również część autobusów, pozostałe kursują bardzo rzadko. Sytuacja ta jest uciążliwa dla wszystkich mieszkańców. Bardzo dużo osób pracuje w innych miastach, również młodzież dojeżdża do szkół ponadgimnazjalnych. Brak łatwego dostępu to olbrzymi problem również dla studentów. Czynna stacja kolejowa ułatwi szczekocinianom, jak i mieszkańcom pobliskich miejscowości dojazd do Warszawy czy Krakowa bez korzystania z oddalonej o kilkadziesiąt kilometrów stacji Włoszczowa-Północ. Takie rozwiązanie wpłynie również korzystnie na rozwój miasta i jego perspektywy.

Pod planem odbudowania peronu w miejscu starego lub utworzenia nowego w pobliżu wiaduktu Szczekociny – Goleniowy (DK nr 78) podpisują się mieszkańcy oraz władze lokalne. Aby w drugim etapie uwzględniono budowę peronów, przewoźnicy muszą powiadomić Centrum Realizacji Inwestycji PKP, że przewidują zatrzymywanie się pociągów w Szczekocinach. Przedstawiciele Przewozów Regionalnych zapewniają, że dawno to uczynili. Jednak w wyniku nieporozumienia między poszczególnymi spółkami PKP Szczekociny wraz z sąsiednimi gminami (to około 50 tys. osób) nadal pozostają bez dostępu do połączeń kolejowych. Zatrzymywanie pociągów w Szczekocinach z pewnością przyniesie wiele korzyści zarówno mieszkańcom, jak i przewoźnikom. Podobny problem dotyczył miasta Włoszczowy, gdzie ostatecznie zaważyło dobro mieszkańców.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury jest poinformowane o planowanej rozbiórce peronu w Szczekocinach, mimo potrzeb społeczności lokalnej i miast ościennych wyrażanych akcją społeczną i protestami?

2. Jakie jest stanowisko ministerstwa w sprawie uwzględnienia w planowanej modernizacji linii kolejowej nr 64 na odcinku Kozłów – Psary przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny?

3. Czy ministerstwo jest w stanie skoordynować prace trwające w PKP PLK Centrum Realizacji Inwestycji nad modernizacją linii kolejowej nr 64 z planami Przewozów Regionalnych i PKP InterCity

w sprawie zatrzymywania pociągów na przystanku Szczekociny?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20864)

do ministra infrastruktury

**w sprawie częściowego obniżenia opłat
za przejazd autostradami dla motocyklistów**

Szanowny Panie Ministrze! W licznej grupie krajów Unii Europejskiej motocykliści płacą połowę stawki obowiązującej dla samochodów osobowych lub całkowicie nie płacą za przejazd autostradami, mostami i tunelami, niestety jeszcze nie w Polsce. Obywatele naszego kraju to również motocykliści, wśród nich są uczniowie, studenci, pracownicy firm i ich właściciele, przedstawiciele wolnych zawodów.

Korzyści, jakie płyną z zastąpienia pojazdów samochodowych motocyklami, są niezaprzeczalne, zmniejszają ilość korków ulicznych, ilość spalonego paliwa, a co za tym idzie zanieczyszczeń, ogranicza to również problem braku miejsc parkingowych, pamiętając o tym, że jeden motocykl więcej na ulicy, to jeden samochód mniej.

Obniżki opłat dla motocykli na autostradach A1, A2 i A4 spowodują, iż motocykliści będą częściej korzystać z autostrad, co wiąże się z bezpieczeństwem na drodze. Motocykliści są szczególnie narażeni na skutki błędów innych uczestników ruchu. Tych zagrożeń nie ma na autostradzie. Bezkolizyjne skrzyżowania na autostradach są gwarancją bezpieczeństwa dla motocyklistów zagrożonych wypadkami spowodowanymi przez kierowców samochodów. Na słabo oświetlonych lub krętych drogach lokalnych kierowcy często nie dostrzegają niewielkiego motocykla, a Unia Europejska nakłada na nasz kraj obowiązek redukcji liczby wypadków w każdej kategorii pojazdów.

Motocykl jest całkowicie innym pojazdem niż samochód, waży 6-krotnie mniej oraz zabiera maksymalnie 2 osoby zamiast 5 czy nawet 7. Dzięki małym obciążeniom jednostkowym kół na nawierzchnie obniża się jej zużycie, to bezpośrednia korzyść dla koncesjonariuszy. Motocykle to pojazdy oszczędne, niekorkujące ulic, pozwalające na szybki dojazd do szkoły i pracy w zatłoczonych miastach. Wielu kierowców, szczególnie tych, którzy często korzystają z autostrad, będzie miało dodatkową motywację do zmian pojazdu na lżejszy, zużywający mniej paliwa i bardziej przyjazny dla środowiska.

Koncesjonariusz autostrady A4, firma Stalexport Autostrada Małopolska, jest gotowy do rozmów oraz obniżenia opłat dla motocyklistów. Pozostali koncesjonariusze doskonale wiedzą, jak niewielki wpływ na ich obroty i rentowność będzie miało obniżenie opłat dla motocyklistów np. o 50%.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego motocykliści mają płacić za przejazd autostradą tyle samo, ile płacą użytkownicy samochodów osobowych, a nie proporcjonalnie do generowanych kosztów?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury bierze pod uwagę częściowe obniżenie opłat za przejazd autostradami dla motocyklistów?

3. Kiedy należy się spodziewać decyzji Ministerstwa Infrastruktury w tej sprawie? Czy jeszcze w tegorocznym sezonie motocyklowym?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20865)

do ministra zdrowia

**w sprawie niepodpisania przez NFZ
kontraktów z poradniami na terenie
woj. śląskiego**

Szanowna Pani Minister! Z dniem 31 grudnia 2010 r. Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia pozbawił mieszkańców Sosnowca dostępu do kilkudziesięciu specjalistów. NFZ zlikwidował działające od dziesięciu lat: poradnię endokryologiczną, onkologiczną i jedyną działającą w mieście poradnię hematologiczną. W tak dużym mieście powinna działać co najmniej jedna poradnia hematologiczna, gdyż zdecydowana większość chorych to ludzie w ciężkim stanie z chorobami o podłożu onkologicznym. Nie podpisano kontraktu również z poradnią świadcząca usługi otolaryngologiczne, a także na świadczenia specjalistyczne w zakresie laryngologii i stomatologiczne. Nieprzyznanie kontraktów nie tylko zmniejszy dostęp pacjentów do tych usług, ale doprowadzi do zwolnienia lekarzy i personelu pomocniczego łącznie z likwidacją wielu poradni, również przyszpitalnych.

Ta sytuacja dotyczy nie tylko Sosnowca, w niekorzystnym położeniu są mieszkańcy Dąbrowy Górniczej, Bytomia, Katowic, Mysłowic i wielu miast województwa śląskiego. Bez laryngologa, okulisty, kardiologa, reumatologa i poradni chorób zakaźnych pozostało tysiące pacjentów. Z ponad 8000 ofert, które złożyły przychodnie i szpitale z woj. śląskiego, kon-

traktu nie otrzymało ponad 700, mimo doświadczenia i bogatego zaplecza. Tysiące pacjentów w województwie z dnia na dzień straciło swoich lekarzy. Przerwanie ciągłej opieki nad chorymi oraz brak opieki medycznej w rejonach, w których nie podpisano kontraktów na udzielanie świadczeń medycznych, zagraża bezpieczeństwu zdrowotnemu mieszkańców naszego regionu.

Zastosowane przez NFZ zasady wyboru nie uwzględniają w należyтым stopniu wiedzy, kompetencji, doświadczenia zawodowego i rzetelności lekarzy, lecz faworyzują oferentów, którzy zniżają ceny świadczeń. Efektem tych działań będzie niska jakość świadczonych usług, brak profilaktyki leczenia, często ratującej życie, i pozbawienie dużej grupy lekarzy źródła zarobkowania.

Niepokojący jest fakt, iż często miejsce rzetelnie wypełniających kontrakt zajęły placówki, które w ofertach dla NFZ podały wirtualne dane.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia dostrzega niezwykle ważny aspekt społeczny sprawy, a w tym wypadku niepodpisanie kontraktu z poradniami działającymi sprawnie od kilku lat w praktyce naraża ciężko chorych i w większości starszych ludzi na uciążliwe podróże, by skorzystać z pomocy specjalisty, i poniesienie z tego tytułu dodatkowych kosztów i jak to pogodzić ze słowami Pani Minister, że dobro pacjenta jest najważniejsze?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia opracowuje program naprawy dla działań NFZ, w wyniku których okres oczekiwania na poradę specjalisty wydłużył się ponad rok?

3. W jakim czasie Ministerstwo Zdrowia opanuje potęgający się bałagan w służbie zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20866)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wypłat rent strukturalnych

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach z rolnikami, które organizują powiatowe oddziały izb rolniczych, podnoszono problemy związane z funkcjonowaniem rent strukturalnych. W województwie wielkopolskim jest więcej chętnych na skorzystanie z renty strukturalnej, jednak nadal jest brak środków. Pokrycie w Wielkopolsce stanowi 50% wniosków. Ponadto podnoszono celowość powiązania

przyznania renty strukturalnej od uprawnienia syna czy córki do korzystania z premii młodego rolnika.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o informację, jakie działania podejmie Ministerstwo, aby zwiększyć środki na renty strukturalne.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20867)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie równych warunków ubezpieczeń społecznych dla producentów rolnych

Szanowna Pani Minister! Na podstawie prawa spółdzielczego działają zrzeszenia rolników, jako spółdzielnie produkcji rolnej. Jako członkowie spółdzielni mają obowiązek pracy za wynagrodzeniem w formie udziału w dochodzie podzielnym spółdzielni. Wynagrodzenie członków podlega opłaceniu składek na ubezpieczenie społeczne na zasadach obowiązujących w ZUS-ie, a nie KRUS. Jest to obciążenie znacząco wyższe w stosunku do ubezpieczonych w KRUS.

W związku z tym proszę o informację, czy resort przewiduje możliwość ubezpieczenia członków spółdzielni produkcji rolnej w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20868)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie uruchomienia środków z rezerwy celowej przeznaczonych na potrzeby melioracji dla samorządu wojewódzkiego

Szanowny Panie Ministrze! Według przeprowadzonych jesienią 2010 r. przeglądu stanu technicznego urządzeń melioracyjnych, opracowanego przez służby Zarządu Melioracji i Urządzeń Wodnych w Poznaniu, niezbędnych robót konserwacyjno-eksploatacyjnych w 2011 r. na powyższy cel należałoby zabezpieczyć środki w wysokości około 200 mln zł.

Zapisany w ustawie budżetowej na 2011 r. limit środków w kwocie 11 mln pokrywa zaledwie 5, 7%

potrzeb zgłaszanych przez samorząd województwa, co pozwala na objęcie konserwacją zaledwie około 8% stanu ewidencyjnego cieków naturalnych i kanałów istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa.

W związku z tym, że wojewoda wielkopolski wystąpił z wnioskiem o uruchomienie rezerwy celowej na potrzeby melioracyjne dla województwa wielkopolskiego, proszę o informacje, jakie będzie stanowisko Pana Ministra w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20869)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie importu z Niemiec mięsa wieprzowego, które jest zarażone dioksynami

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji otrzymywanych na portalach rolnych wynika, że niemiecka wieprzowina stała się hitem na polskim rynku, nawet ta z zagrożonych dioksynami terenów. Przez bardzo duży import półtuszy oraz żywca z Niemiec spadły ceny na polskim rynku. Mimo że oferta afery dioksynowa zaczęła się w Niemczech ponad 10 miesięcy temu, to handel nadal rośnie. Zdaję sobie sprawę, że ministerstwo nie ma wpływu na import zdrowego mięsa czy żywca, ale w przypadku Niemiec można, powołując się na bezpieczeństwo polskiego konsumenta, zakazać sprowadzania podobnie jak Słowacja.

W związku z tym proszę o informację, jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby uniemożliwić import zakazanego dioksynami mięsa i żywca z Niemiec.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20870)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu dworca kolejowego w Poznaniu

Szanowny Panie Ministrze! W Poznaniu w 2012 r. będą odbywać się będą spotkania piłkarskie w ramach mistrzostw Europy w piłce nożnej. Natomiast stan otwarcia PKP jest w stanie opłakanym, nieod-

powiadającym podstawowym warunkom dla podróży. Miał być budowany nowy obiekt, obecnie trwa ją remonty peronów, natomiast brak działań w zakresie modernizacji budynku dworca.

W związku z tym proszę o informację, czy remont peronów oraz budynku dworca zostanie zakończony przed rozpoczęciem mistrzostw Europy w piłce nożnej oraz jakie są perspektywy budowy nowego dworca.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20871)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania tzw. lokat dziennych

Szanowny Panie Ministrze! Część banków, aby zyskać klientów rozlicza odsetki od lokat dziennie, przez co podatek, który nie przekracza 0, 50 zł, nie podlega naliczeniu. Formalnie jest to zgodne z prawem, jednak ministerstwo finansów może w tej sprawie podjąć działania przez zmniejszenie np. do 0, 10 zł sumy podatku, które nie podlega naliczeniu lub zobowiązania płatnika do miesięcznego rozliczania podatku. Na takim działaniu można zyskać rocznie od 400 do 600 mln zł, gdyż taka sumę traci budżet przy rozliczaniu odsetek od lokat dziennie.

W związku z powyższym proszę o informację, jakie jest stanowisko Pana Ministra w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 20 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20872)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie braku możliwości uwzględnienia przy ustalaniu prawa do emerytury rolniczej okresów ubezpieczenia innego niż w rolnictwie

Szanowna Pani Minister! W wyniku zmian wprowadzonych ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych dokonano zmian, w wyniku których osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. nie mogą korzystać z przepisu, który pozwala na uwzględ-

nienie przy ustalaniu prawa do emerytury rolniczej okresów ubezpieczenia innego niż rolnicze. Powyższe rozwiązanie jest niekorzystne dla osób, które pracowały na podstawie umowy o pracę lub prowadziły działalność gospodarczą, a obecnie zajmują się działalnością rolniczą, prowadząc własne gospodarstwo rolne, np. w wyniku spadku po rodzicach.

W związku z tym proszę o informację, jakie działania podejmie Pani Minister, aby zmienić tę niekorzystną dla rolników urodzonych po 31 grudnia 1948 r. sytuację.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20873)

do ministra zdrowia

w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego

Szanowna Pani Minister! W załączniku nr 2 do zarządzenia nr 9/2010/D 4L prezesa NFZ z 22 stycznia 2010 r. wynikają zasady kwalifikowania do programu leczenia stwardnienia rozsianego. Jednym z głównych warunków jest uzyskanie 21 punktów według punktowego systemu kwalifikacji. Klasyfikacja jest krzywdząca dla osób, które przekroczyły 40 lat, gdyż punkty zmniejszają się o 3, często brakujące do 21, oraz w przypadkach gdy okres choroby się wydłuża. Pozostawienie osób, które w ostatnim roku skończyły 40 lat, bez możliwości korzystania z programu to wyrażenie zgody na znaczny postęp choroby i pogłębienie się inwalidztwa.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o informację, czy resort wpłynie na bardziej korzystne warunki do leczenia stwardnienia rozsianego u osób, które w roku ubiegłym ukończyły 40 lat życia.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20874)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie realizacji dodatkowej dopłaty bezpośredniej do użytków zielonych

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniach z rolnikami w powiecie grodziskim w województwie wielkopolskim podnoszono problem zalanych łąk w wy-

niku nadmiernych opadów w miesiącu styczniu i lutym bieżącego roku. Jest obawa, że na wiosnę 2011 r. nie będzie możliwości dokonania zbioru siana, co uniemożliwi otrzymanie dopłaty.

W związku z tym proszę o informację, czy Pan Minister podejmie decyzje w sprawie uznania działania siły wyższej również w 2011 r., która uniemożliwia zbiór z zalanych łąk.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20875)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie premii dla młodego rolnika

Szanowny Panie Ministrze! Na forum rolniczym w powiecie grodziskim w województwie wielkopolskim podnoszono problem braku pokrycia na finansowanie premii dla młodych rolników, którzy złożyli właściwe wnioski. W tej sytuacji podnoszono wątpliwości odnośnie do celowości podniesienia wysokości premii z 50 do 75 tys. zł, jeżeli brakuje środków na ten cel.

W związku z tym proszę o informację, jakie działania podejmie Pan Minister, aby zabezpieczyć realizację wszystkich wniosków o wypłatę premii dla młodych rolników.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20876)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie stosowania przepisów ustawy Kodeks wyborczy

Stan faktyczny: Przepisy Kodeksu wyborczego przewidują ograniczenia dotyczące m.in. wielkości plakatów i hasel wyborczych. Zabrania się umieszczania plakatów i hasel wyborczych o powierzchni większej niż 2 m².

Podczas debaty w parlamencie pojawiły się problemy z interpretacją, na które nie uzyskano jednoznacznej odpowiedzi, stąd pozwolę sobie zadać następujące pytania.

Pytania:

1. Czy przepisy te należy odnosić również do telebimów oraz innych reklam wyświetlanych np. na

ekranach, murach za pomocą urządzeń takich jak np. rzutniki?

2. Czy dopuszczalna jest sytuacja, kiedy różne plakaty wyborcze, z których każdy ma mniejszą powierzchnię niż 2 m², po naklejeniu ich obok siebie utworzą hasło lub obraz wyborczy?

Z wyrazami szacunku

Posel Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20877)

do ministra finansów

w sprawie podwyższania stawek podatku akcyzowego

Szanowny Panie Ministrze! W związku z sejmową dyskusją nad podwyższaniem stawek podatku akcyzowego na papierosy oraz tytoń do palenia (jesień 2010 r.) oraz z pojawiającymi się doniesieniami medialnymi o rozkwicie szarej strefy na rynku tytoniu, a także informacjami od przedstawicieli branży tytoniowej, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest główna motywacja rządu dla podwyższania stawek podatku akcyzowego na tytoń do palenia oraz na papierosy?

2. Jaka była intencja gwałtownego podwyższenia akcyzy na tytoń do palenia w 2009 r. i jak, zdaniem rządu, ona wpłynęła na wpływy do budżetu, rynek tytoniu oraz szarą strefę na tym rynku?

3. Czy wzrostowi stawek akcyzy na tytoń do palenia (a także papierosy) towarzyszy proporcjonalny wzrost wpływów do budżetu z tego tytułu?

4. Jakie były wpływy do budżetu z tytułu podatku akcyzowego na tytoń do palenia oraz na papierosy (proszę o informację osobno dla tych dwóch kategorii) w latach 2008, 2009, 2010?

5. Czy rząd prowadzi szacunki co do wielkości szarej strefy na rynku tytoniu? Jeśli tak, to jaka jest wielkość szarej strefy i jak zmieniała się w ubiegłych latach (2008–2010) oraz w jaki sposób jest szacowana?

6. Czy i na jaką wielkość szacowane są straty budżetu państwa w związku z funkcjonowaniem szarej strefy na rynku tytoniu do palenia oraz papierosów?

7. Czy rząd planuje dalsze podwyższanie akcyzy na tytoń do palenia w najbliższych latach?

8. Jakie kroki ma zamiar przedsięwziąć rząd w celu walki z rosnącą szarą strefą na rynku tytoniu?

Posłowie Wiesław Kilian
i Waldemar Wiązowski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20878)

do ministra infrastruktury

w sprawie cyfryzacji radiofonii i telewizji w Polsce

Światowa Konferencja Radiokomunikacyjna (WRC) jest najważniejszym forum poświęconym radiokomunikacji, radiofonii i telewizji, organizowanym przez Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU). Postanowienia podjęte na WRC regulują sposób wykorzystania widma częstotliwości radiowych oraz orbit satelitarnych, czyli limitowanych zasobów dóbr naturalnych, we wszystkich 192 krajach świata zrzeszonych w ITU. Użytkowanie tych zasobów dramatycznie narasta wraz ze zwiększającą się rolą społeczeństwa informacyjnego i związanym z tym coraz większym zapotrzebowaniem na wymianę informacji. Pośród spraw poruszanych na konferencjach WRC dominują kwestie związane z regulacją przyszłej i obecnej działalności różnych służb radiowych: radiokomunikacji stałej i ruchomej (np. systemów komórkowych), telewizji, radiofonii, radiowych badań ziemi i kosmosu, służb bezpieczeństwa publicznego, meteorologii, systemów radionawigacyjnych oraz służb ratownictwa na lądzie, morzu, w powietrzu i w kosmosie.

Konferencje WRC organizowane są co kilka (cztery lub pięć) lat. Biorą w nich udział głównie przedstawiciele administracji państwowych i wspomagających je ośrodków naukowych, światowych i regionalnych organizacji telekomunikacyjnych oraz liczni operatorzy telekomunikacyjni, nadawcy radiowi i telewizyjni oraz producenci sprzętu. W poprzedniej konferencji WRC-07 brało udział ok. 4000 uczestników, w tym 23 osoby z Polski. Najbliższa konferencja WRC organizowana będzie w przyszłym roku. Przygotowania do niej trwają już 4 lata. Obecnie (14–25.02.2011) w Genewie odbywa się mityng przygotowawczy do WRC-12, w którym udział bierze ponad 1000 uczestników z całego świata, w tym tylko 3 delegatów z Polski (wg oficjalnego wykazu ITU – 2 z Ministerstwa Infrastruktury i 1 z Ministerstwa Obrony Narodowej).

Pojawia się pytanie, dlaczego reprezentacja naszego prawie 40-milionowego kraju jest tak mała (dla porównania Republika Czadu ma 8 delegatów, a Sułtanat Omanu – 11 delegatów), dlaczego w naszej delegacji brak jest przedstawicieli Urzędu Komunikacji Elektronicznej – jedyne krajowego regulatora telekomunikacyjnego czy Państwowego Instytutu Łączności – naturalnego zaplecza naukowego ministra właściwego ds. łączności, skutkiem czego mamy mniej niż minimalny wpływ na rozwój telekomunikacji i zdani jesteśmy na łaskę i niełaskę firm zagranicznych inwestujących w naszym kraju, za którymi stoi poparcie ich rządów. Dlaczego w Polsce nie utworzono, jak w przypadku poprzednich konferencji, żąd-

nego zespołu przygotowawczego do konferencji WRC-12, który przygotowałby polskie stanowisko (lub wpisał się w stanowisko Unii Europejskiej), jak to było w przypadku konferencji poprzednich? Jakiego działania przygotowawczego do WRC-12 zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury wraz z podległymi jednostkami?

Słychać narzekania, że Polska nie ma właściwej reprezentacji w Unii Europejskiej czy w organizacjach światowych i mamy niewielki wpływ na podejmowanie decyzji na różnych forach. Jednak w przypadku telekomunikacji minister właściwy ds. łączności nie zrobił nic, by taką reprezentację zapewnić. I tak, wśród 750 specjalistów pracujących w Międzynarodowym Związku Telekomunikacyjnym znajduje się tylko jeden Polak delegowany kilkanaście lat temu przez polską administrację łączności (nb. udający się w przyszłym roku na emeryturę) a np. w składzie kilkunastoosobowego personelu Europejskiego Biura Łączności (European Communications Office) nie znajdziemy żadnej osoby z naszego kraju. Obserwuje się brak woli administracji polskiej, by brać udział w pracach organów europejskich i światowych w dziedzinie telekomunikacji. Skutkiem tego Polska staje się jedynie rynkiem zbytu dla produktów telekomunikacyjnych, a nie jest żadnym partnerem w rozwoju telekomunikacji i społeczeństwa informacyjnego. Jak więc Ministerstwo Infrastruktury zamierza wzmocnić reprezentację naszego kraju w telekomunikacyjnych organizacjach światowych i europejskich?

Postęp cywilizacyjny na świecie i dążenie do uzyskania coraz większej ilości informacji wymusił cyfryzację mediów elektronicznych. Obecnie obserwujemy postępującą cyfryzację telewizji, niedługo stanimy przed problemem cyfryzacji radiofonii. W dziedzinie cyfryzacji telewizji naziemnej jesteśmy najbardziej zapóźnionym krajem Unii Europejskiej, całkowite pokrycie obszaru Polski jednym tylko multipleksem telewizji cyfrowej (na planowanych obecnie trzech multipleksów) planowane jest do końca 2013 r. Całkowite wyłączenie telewizji analogowej nastąpi jeszcze (prawdopodobnie 2 lata) później. Wcześniej od nas scyfryzują telewizję wszystkie kraje Unii Europejskiej. Stąd pytania: Dlaczego wszystkie otaczające nas kraje mogły przejść na technikę cyfrową szybciej od nas? Dlaczego u nas proces ten przebiega tak wolno? Co Ministerstwo Infrastruktury wraz ze swymi nadzorowanymi bądź podległymi jednostkami zrobiło, aby ten proces przyspieszyć?

W przypadku cyfryzacji radiofonii znajdujemy się na etapie ustalania zakresów częstotliwości, w których cyfryzacja nastąpi, oraz systemów cyfrowych, które będą wprowadzane do użytku. W końcu października 2010 r. Unia Europejska przygotowała raport w sprawie przyszłości radiofonii (cyfrowej) w Europie. Raport ten powstał w oparciu o odpowiedzi udzielone przez administracje łączności krajów unijnych na ankietę opracowaną przez unijną Grupę ds. Polityki Widma Radiowego. Na 27 krajów unijnych nie uzyskano odpowiedzi od administracji z trzech

krajów: Bułgarii, Rumunii i Polski. Dlaczego Polska wyklucza się z możliwości wpływu na rozwój radiofonii w Europie? Dlaczego Ministerstwo Infrastruktury nie widzi potrzeby współdziałania w ramach Europy w ustalaniu kierunków rozwoju radiofonii? Czy planowane są jakiegokolwiek działania mające na celu ustalenie perspektyw cyfryzacji radiofonii w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Kilian

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20879)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie sytuacji w policealnych szkołach niepublicznych

Szanowna Pani Minister! W imieniu Zarządu Powiatu Nowotarskiego zwracam się do Pani Minister z prośbą o podjęcie działań w celu rozwiązania problemu dotyczącego podwójnego przekazania dotacji na jednego ucznia dla szkół niepublicznych. W wyniku kontroli stwierdzono, iż bardzo wielu uczniów zapisanych jest do dwóch szkół równocześnie i dotacja na tych uczniów przekazywana jest dwukrotnie, dla każdej ze szkół, do której zostali zapisani. W okresie kontrolowanym, tj. od maja do sierpnia 2010 r., w powiecie nowotarskim co miesiąc dotacje przekazywano dwukrotnie na 124 uczniów. W takich przypadkach jest to przekazywanie z budżetu dotacji na osoby, które tylko formalnie figurują w dokumentacji szkolnej, ale nigdy nie uczestniczyły w zajęciach szkolnych i nie są klasyfikowane, a szkoła z tego powodu nie świadczy usług edukacyjnych i nie ponosi żadnych wydatków. Mimo takiej sytuacji powiat nie ma możliwości wstrzymania bądź ograniczenia dotacji na takie osoby.

Z programu ODPN wynika, iż proceder ten trwa nadal. Coraz większe środki przekazywane są dla szkół i dotacja pobierana jest w nadmiernej wysokości przez te podmioty. Z analizy liczby uczniów i dotacji udzielonych w latach 2009 i 2010 dla poszczególnych szkół w Nowym Targu wynika, że kwota przekazanej dotacji wzrosła ponad 2-krotnie. Jako reprezentant i obywateli ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Ile środków w 2010 r. przekazano na rzecz policealnych szkół niepublicznych w Polsce?
2. Jak Ministerstwo Edukacji Narodowej kontroluje prawidłowość wydatkowania środków z dotacji budżetu państwa przez niepubliczne szkoły policealne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20880)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie wprowadzenia odpłatności
za drugi kierunek studiów**

Szanowna Pani Minister! Zapisy nowelizowanej ustawy o szkolnictwie wyższym zakładają od roku akademickiego 2011/2012 obowiązek odpłatności za drugi kierunek studiów. Zmiany te w znaczący sposób ograniczają młodym ludziom dostęp do edukacji.

Wymagania, jakie stawiają obecnie pracodawcy zatrudniający nowych pracowników, są bardzo wysokie. W celu zdobycia dobrze płatnej i satysfakcjonującej pracy studenci muszą stale podnosić swoje kwalifikacje. Część studentów chcących poszerzyć swoje kompetencje wybierała dodatkowy kierunek nauki, aby stać się bardziej konkurencyjnymi na rynku pracy. Z możliwości tej korzystali przede wszystkim studenci najbardziej zdolni, potrafiący poradzić sobie z łąčeniami obowiązków na dwóch kierunkach. To właśnie ta grupa najlepiej rokujących młodych ludzi, mogących w przyszłości stanowić elitę Rzeczypospolitej, w wyniku wprowadzonych zmian będzie poszkodowana.

Po wejściu w życie zapisu o odpłatnym drugim kierunku studiów, wielu studentów znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej będzie musiało zrezygnować z dodatkowego kształcenia i, co za tym idzie, będzie miało trudności ze znalezieniem pracy. Warto zauważyć, że wprowadzane zmiany wejdą w życie w okresie rosnącego bezrobocia i znacznego wzrostu cen związanych m.in. z podwyżką stawki podatku VAT oraz rosnących kosztów utrzymania – szczególnie dotkliwych dla studentów. Trudno wyobrazić sobie gorszy moment na wprowadzanie tego typu rozwiązań.

Biorąc pod uwagę powyższe fakty proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego oszacowało, ilu studentów zrezygnuje z dodatkowego kształcenia w wyniku wprowadzanych zmian oraz jakie będą miały one wpływ na rynek pracy?

2. Czy może Pani zapewnić, że procedowane przez parlament zmiany ustawy o szkolnictwie wyższym nie są pierwszym krokiem na drodze do wprowadzenia pełnej odpłatności za studia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 31 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20881)

do ministra infrastruktury

**w sprawie kierunków zmian
w transeuropejskiej sieci transportowej
TEN-T**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prowadzonymi pracami w ramach aktualizacji i nowej listy priorytetów na lata 2014–2020 opinia publiczna wskazuje na założenia prezentowane przez urzędników Komisji Europejskiej, którzy chcą, aby w Polsce powstały kolejne drogi i tory na linii Wschód – Zachód. Bruksela miałaby je wpisać do swoich priorytetów transportowych na najbliższe lata. To oznacza wyższe wsparcie finansowe z Unii.

Jak nieoficjalnie mówił w rozmowie z „Rzeczpospolitą” urzędnik KE zajmujący się tym projektem, na mapie Europy wyraźnie brakuje korytarzy drogowych i kolejowych w kierunku Wschód – Zachód, od granicy rosyjskiej w stronę Berlina. I to zarówno przez środek Polski, jak i wzdłuż wybrzeża oraz na południu kraju. Podkreślał, że jest bardzo wysokie prawdopodobieństwo, że ten kierunek będzie uwzględniony na nowej liście priorytetów, a to oznacza, że poza wyznaczonymi już dwoma korytarzami transportowymi przez środek i południe Polski Komisja Europejska powinna wytyczyć następne. O konieczności rozwoju infrastruktury drogowej łączącej wschód Europy z zachodem mówił niedawno „Rzeczpospolitej” Siim Kallas, unijny komisarz transportu. Twierdził on, że wyraźnie widać historyczny deficyt infrastruktury.

Państwa Unii przedstawiły swoje propozycje dotyczące zmiany w sieci. Polska ubiega się o rozbudowę sieci TEN-T (transeuropejskiej sieci transportowej), która obecnie obejmuje 4,8 tys. km dróg, 5,2 tys. km torów, osiem lotnisk i cztery porty morskie. Resort infrastruktury chciał ją rozszerzyć o kolejne 2,5 tys. km dróg, 1,8 tys. km torów kolejowych, w tym m.in. projektowaną linię kolejową dużych prędkości z Warszawy przez Łódź do Poznania i Wrocławia z wyjściem na Berlin i Pragę. Na liście TEN-T mają przybyć również dwa lotniska (w Łodzi i w Bydgoszczy) oraz o port morski w Policach.

W 2008 r. zgłosiliśmy siedem projektów o wartości 12,3 mln euro. Dodatkowo poparliśmy wraz z Szwecją i Holandią 3 projekty dotyczące autostrad morskich, które będą realizowane przez firmy portami morskimi. Mowa o autostradach morskich Gdańsk – Rotterdam, Świnoujście – Ystad i Gdynia – Karlskrona. W 2007 r. Polska z tego funduszu uzyskiwała wsparcie w wysokości ponad 9 mln euro.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy uda się rozszerzyć i rozbudować sieć TEN-T w Polsce, a jeśli tak, to w jakich proporcjach?

2. Jakie rozwiązania proponował resort infrastruktury, jeżeli chodzi o rozbudowę korytarzy wschód – zachód, od granicy rosyjskiej w kierunku Berlina?

3. Czy w ramach korytarzy wschód - zachód brano pod uwagę najkrótszy ciąg komunikacyjny w oparciu o drogę ekspresową i drogę krajową nr 22?

4. Czy resortowi udało się wywalczyć „ujednoliczenie stanu transeuropejskiej sieci transportowej”, zgodnie z założeniami i stanowiskiem przedstawionym m.in. przez rzecznika resortu p. M. K.?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20882)

do ministra środowiska

w sprawie niewystarczającego wdrożenia ptasiej dyrektywy i pozwania Polski przez Komisję Europejską do Trybunału Sprawiedliwości UE

Szanowny Panie Ministrze! Polska Agencja Prasowa przekazała niedawno niepokojący komunikat informujący, że Komisja Europejska pozwała 16 lutego 2011 r. Polskę do Trybunału UE za niewystarczające wdrożenie ptasiej dyrektywy.

Bruksela zarzuca niezapewnienie wystarczającego zakresu ochrony wszystkim gatunkom ptaków występujących w Europie, jakie przewiduje polskie prawodawstwo. Podaje, że w Polsce zakres zwolnień z systemu ścisłej ochrony ptaków jest szerszy niż dopuszcza to dyrektywa. Ponadto polskie przepisy dotyczące ochrony dzikiego ptactwa przewidują szereg dodatkowych wyjątków, które, zdaniem KE, wyraźnie wykraczają poza ducha dyrektywy ptasiej.

KE wskazała konkretne niedociągnięcia już na wcześniejszych etapach postępowania o naruszenie przepisów UE, które poprzedzają skierowanie sprawy do Trybunału w Luksemburgu. W komunikacie KE podała, że w marcu ub.r. Polska zgodziła się na zmianę swojego prawa, lecz zmiany nie zostały dotąd przyjęte, dlatego KE podjęła decyzję o pozwaniu Polski przed Trybunał UE.

Dyrektywa ptasia jest jednym z podstawowych aktów prawnych UE w dziedzinie ochrony środowiska. Zapewnia ona ochronę różnorodności biologicznej poprzez ochronę gatunków ptaków i ich siedlisk. Państwa członkowskie są zobowiązane do wyznaczenia obszarów specjalnej ochrony dla 194 gatunków ptaków zagrożonych oraz dla wszystkich gatunków ptaków wędrownych.

Drugim zasadniczym aktem prawnym jest unijna dyrektywa siedliskowa z 1992 r. zobowiązująca do ochrony siedlisk cennej fauny i flory. Także w tym przypadku KE zarzuciła Polsce zbytne odstępstwa od rygorystycznych unijnych przepisów i w listopadzie ub. skierowała sprawę do Trybunału Sprawiedliwości UE.

Obie dyrektywy są podstawą unijnej sieci cennych przyrodniczo obszarów Natura 2000, które kraje członkowskie mają obowiązek wytyczyć i objąć ochroną.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie działania podjął resort ochrony środowiska w celu wyeliminowania błędów na etapie legislacji przepisów dotyczących ochrony dzikiego ptactwa?

2. Czy Ministerstwo Środowiska wskazywało na błędy przy implementacji ww. dyrektyw?

3. Dlaczego, mimo że w marcu 2010 r. Polska zgodziła się na zmianę swojego prawa, zmiany nie zostały dotąd przyjęte, skutkiem czego jest pozwanie naszego kraju przed trybunał UE? Czy resort podjął w tym zakresie jakieś kroki począwszy od marca 2010 r.?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20883)

do ministra zdrowia

w sprawie trudności z utworzeniem centralnego rejestru niespokrewnionych dawców szpiku

Szanowna Pani Minister! Coraz częściej można spotkać się z sygnałami wskazującymi na trudności z utworzeniem centralnego rejestru niespokrewnionych dawców szpiku. Mówi się o konflikcie między resortem zdrowia a fundacjami zajmującymi się jego pozyskiwaniem.

Na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia opublikowano komunikat, w którym informuje się, że żadna z fundacji nie przekazała resortowi baz danych potencjalnych dawców i grozi to zakazaniem działalności fundacjom. Fundacje bronią się, że przepisy prawa nakazują przekazywać dane ośrodkom dawców, a nie fundacjom. W dalszym ciągu istnieje problem z interpretacją przepisów tzw. ustawy transplantacyjnej.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Kiedy powstanie centralny rejestr niespokrewnionych dawców szpiku?

2. Czy jego powstanie jest zagrożone w związku ze sporem co do interpretacji przepisów ustawy?

3. Jakie kroki poczynił resort w celu rozwiązania opisanej wyżej sytuacji?

4. Kiedy spór z fundacjami zostanie rozwiązany?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20884)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji
w Stoczni Marynarki Wojennej**

Szanowny Panie Ministrze! Opinia publiczna, władze i pracownicy są głęboko zaniepokojeni sytuacją w Stoczni Marynarki Wojennej. Wprowadzie ogranicza ona zatrudnienie i wprowadzono działania mające na celu restrukturyzację zakładu, aby zwiększyć szanse na układ z wierzycielami, to jednak nie ma gwarancji ich powodzenia, a tym samym uratowania stoczni.

Pierwsze problemy dotyczą wstrzymania przez Ministerstwo Obrony Narodowej finansowania i prac nad budową korwety Gawron, realizowanych dotychczas przez SMW. Radykalne ograniczenie przez MON nakładów na jej budowę powoduje, że z braku serwisu gwarancję tracą kolejne, drogie urządzenia już zabudowane w kadłubie.

Sytuacja w stoczni jest bardzo poważna, a zachodzi przecież pilna potrzeba utrzymania okrętowej spółki na powierzchni i ułożenia się z ok. 800 wierzycielami. Gdyńska stocznia już teraz musi zwolnić 400 z zatrudnionych obecnie 1050 pracowników. 99% jej udziałów ma Agencja Rozwoju Przemysłu. Właścicielem wszystkich akcji agencji jest Skarb Państwa, a prawa głosu na walnym zgromadzeniu wykonuje minister skarbu państwa.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Z czego wynika tak zła sytuacja podległej de facto Panu stoczni?

2. Czy podejmował Pan i ustalał wspólnie z szefem MON działania mające na celu ratowanie Stoczni Marynarki Wojennej?

3. Czy wypracowany został jakikolwiek plan jej ratowania?

4. Jakie kroki podejmie resort w najbliższym czasie w celu ustabilizowania sytuacji w zakładzie?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20885)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wstrzymania budowy
korwety Gawron i dramatycznej sytuacji
Stoczni Marynarki Wojennej**

Szanowny Panie Ministrze! Wprowadzie Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni ogranicza zatrudnienie, aby zwiększyć szanse na układ z wierzycielami, to jednak wskazuje się na zagrożenia związane z planem budowy wartej 1,3 mld zł korwety Gawron.

W projekt jej powstania zainwestowano już pół miliarda złotych, a na kontynuowanie prac brakuje pieniędzy. Prasa podnosi, że nieserwisowane, kosztowne agregaty zainstalowane na okręcie tracą gwarancję. Radykalne ograniczenie przez MON nakładów na jej budowę powoduje, że z braku serwisu gwarancję tracą kolejne, drogie urządzenia już zabudowane w kadłubie. Resort obrony narodowej sam wielokrotnie przyznaje, iż gdyńska stocznia jest ekskluzywnym partnerem armii przy remontowaniu i modernizowaniu jednostek Marynarki Wojennej. Nikt inny nie jest w stanie naprawiać systemów uzbrojenia eksploatowanych w polskiej flocie, a na remonty łodzi podwodnych SMW ma praktycznie wyłączność.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajduje się projekt budowy korwety Gawron?

2. Czy MON planuje wznowienie prac związanych z korwetą i czy zadania te będą realizowane przez SMW?

3. Czy MON przewiduje w najbliższym czasie zlecenia kierowane do SMW?

4. Jakie kroki podjęło MON w celu ratowania strategicznego partnera, jakim jest dla resortu SMW? Jakie działania są w tym zakresie planowane w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20886)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie opieszałości przy rozpatrywaniu
przez ARiMR wniosków o pomoc
na tworzenie nowych firm na wsi**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa podnosi ostatnio („Dziennik Gazeta Prawna z dnia 15 lutego 2011 r.,

„Opieszali urzędnicy ARiMR blokują rozwój wsi: z 10 tys. wniosków pozytywnie rozpatrzyli 190”), że urzędnicy ARiMR niewiele robią, żeby sprawnie wydać 4 mld zł na tworzenie firm na wsi. Wskazuje się, że środki te pozwoliłyby stworzyć na obszarach wiejskich ok. 40 tys. nowych miejsc pracy. Tymczasem na 10 tys. wniosków od przedsiębiorców, które przyjęto do oceny w 2010 r., ARiMR rozpatrzyła pozytywnie tylko 190 (sic!).

Wskazuje się, że „Urzędnicy mnożą absurdalne wymogi, nie wywiązują się z zobowiązań i opóźniają podejmowanie decyzji. Zniechęceni inwestorzy mówią, że agencja nie radzi sobie z obsługą programu. W efekcie rezygnują z planowanych przedsięwzięć i nie tworzą nowych miejsc pracy na wsi”.

Tymczasem Polska otrzymała z UE ponad 4 mld zł na tworzenie nowych małych firm na obszarach wiejskich i rozwój już istniejących. ARiMR wydała jedynie 327 mln zł, co stanowi niecałe 10%. Wskazuje się, że przy tak dużych opóźnieniach, jakie już teraz ma ARiMR, nie ma szans na wykorzystanie całej tej kwoty. Nawet jeśli zwiększy się przyjmowanie wniosków w naborze w 2011 r. i kolejnym, to system informatyczny agencji ich nie obsłuży. Eksperti ostrzegają, że jeśli Polska nie przyspieszy tempa wydawania tych pieniędzy, większość przepadnie.

W związku z zaistniałą sytuacją przytoczoną powyżej kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego ARiMR tak opieszale postępuje z wnioskami przysyłanych przedsiębiorców? Dlaczego, uśredniając, wnioski są tak długo rozpatrywane? Po co robić i ogłaszać kolejne nabory, skoro wnioski nie są rozpatrywane?

2. Dlaczego ARiMR wydała do tej pory tylko 327 mln zł?

3. ARiMR tłumaczy m.in., że blisko 90% złożonych wniosków wymaga uzupełnienia i poprawienia. Czy zatem nie powinno się usprawnić udzielania porad i świadczenia pomocy rolnikom – potencjalnym inwestorom – przy wypełnianiu wniosków? Może problem leży nie w błędach rolników, ale w nienależytej pomocy przy wypełnianiu wniosków?

3. Czy do 30 czerwca 2015 r. ARiMR rozdysponuje całą kwotę?

4. Jakie działania podejmie resort w celu poprawy procesu tworzenia nowych miejsc pracy i nowych źródeł dochodów na wsi oraz wydawania unijnej pomocy?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20887)

do ministra infrastruktury

w sprawie zapowiadanej redukcji połączeń kolejowych na trasie Białystok – Warszawa

Szanowny Panie Ministrze! Połączenia kolejowe pomiędzy Warszawą a Białymstokiem, nie mówiąc już o dalszym odcinku do Augustowa i Suwałk, należą do najgorszych w kraju.

Mimo dużej liczby przemieszczających się pasażerów częstotliwość połączeń pomiędzy stolicą kraju a największym w północno-wschodniej Polsce miastem Białystok jest mała, a w późniejszych godzinach wieczornych i nocnych nie ma na tej trasie żadnego połączenia kolejowego. Tabor kolejowy obsługujący tę linię jest przestarzały i wyeksploatowany, warunki podróży pasażerów urągają elementarnym cywilizacyjnym standardom, a czas przejazdu jest niewspółmiernie długi.

Okazuje się, że nawet i te uwarunkowania komunikacyjne mają zostać jeszcze pogorszone. Według zapowiedzi spółki PKP InterCity z dniem 1 marca 2011 r. mają zostać zlikwidowane pociągi TLK z Białegostoku do Warszawy (odjazd o godz. 8.41), Wrocławia przez Warszawę (odjazd o godz. 9.41) i Kielc przez Warszawę (odjazd o godz. 11.41). Ostatni z tych pociągów stanowił dotychczas dodatkowo jedyną możliwość dojazdu z przesiadką w Białymstoku w godzinach rannych i południowych z Suwałk, Augustowa, Dąbrowy Białostockiej, Sokółki i Czarnej Białostockiej do Warszawy.

Oprócz tego mają nastąpić także inne niekorzystne zmiany dotyczące godzin przyjazdu niektórych pociągów TLK z innych miast przez Warszawę do Białegostoku.

Zapowiadane zmiany są tak niekorzystne, że zbulwersowały mieszkańców województwa podlaskiego. Protestują oni przeciwko likwidacji części spośród i tak nielicznych połączeń kolejowych pomiędzy Białymstokiem a Warszawą i innymi dużymi miastami w Polsce. Protest wspierają regionalne środki publicznej przekazu.

Istotnym aspektem tej sytuacji jest przesuwanie w czasie zaplanowanej przez poprzedni rząd modernizacji linii kolejowej Warszawa – Białystok – Suwałki – granica państwa oraz zaniechania i opóźnienia w budowie dróg ekspresowych S8, S19 i S61 oraz obwodnic wokół miast w województwie podlaskim.

Wobec powyższego – działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) – uprzejmie proszę Pana Ministra o podjęcie stosownej interwencji, by zapobiec eliminowaniu kolejnych połączeń kolejowych na wskazanej trasie (nie jest to pierwsza redukcja częstotliwości połączeń), oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny zapowiadanego zmniejszenia przez spółkę PKP InterCity liczby połączeń kolejowych pomiędzy Białymstokiem a Warszawą?

2. Jakie działania zamierza podjąć resort infrastruktury w celu polepszenia komunikacji osobowej na trasie Warszawa – Białystok z przedłużeniem do Augustowa i Suwałk?

3. Czy Pan Minister tym razem, po ostatnich kompromitujących doświadczeniach (chaos na kolei po ostatniej zmianie rozkładu jazdy pociągów), zechce wykorzystać posiadane instrumenty w celu spowodowania, aby spółka PKP InterCity wycofała się z planowanego ograniczenia połączeń kolejowych pomiędzy województwem podlaskim a stolicą kraju i innymi miastami w Polsce?

Oczekuję od Pana Ministra pilnych, konkretnych i skutecznych kroków w tej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Zieliński

Białystok, dnia 11 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20888)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku nadzoru Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad nad rozliczaniem się firm ze sprzedanych winiet

NIK po przeprowadzonej kontroli stwierdziła, że GDDKiA nie sprawowała nadzoru nad sprzedażą winiet na samochody ciężarowe. Po sprawdzeniu przez NIK dokładnych rozliczeń z firmami sprzedającymi winiety okazało się, że do końca lipca 2010 r. dystrybutorzy winiet nie przekazali GDDKiA 4,5 mln zł. Przez brak nadzoru, brak monitorowania i brak windykacji należności przedawniły się roszczenia na kwotę 4,2 mln zł.

W ocenie NIK odpowiedzialność za dopuszczenie do takiej sytuacji ponosi kierownictwo GDDKiA. Zaniedbania uniemożliwiają odzyskanie pieniędzy z powodu przedawnienia roszczeń.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy znany jest Panu problem, o którym mowa w niniejszej interpelacji?

2. Jakie działania ministerstwo zamierza podjąć, by przeciwdziałać ww. patologiom?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20889)

do ministra gospodarki

w sprawie narastającego problemu upadłości małych sklepów

W ostatnim czasie coraz częściej bankrutują małe sklepy. „Gazeta Prawna” podaje, że z badania rynku wynika, że w 2010 r. zbankrutowało aż 7 tys. placówek. Wynika to głównie z wchodzenia na polski rynek kolejnych dużych sieci handlowych. Z badań wynika wręcz, że duże zagraniczne sieci przejmują polski rynek. Dotyka to praktycznie wszystkich branż – branży wyposażeniowej, odzieżowej, spożywczej, elektronicznej.

Konsekwencją upadłości małych polskich sklepów jest głównie narastające bezrobocie.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy znany jest Panu problem, o którym mowa w niniejszej interpelacji?

2. Jakie działania ministerstwo zamierza podjąć, by przeciwdziałać ww. sytuacji i wspierać polski handel?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20890)

do ministra infrastruktury

w sprawie przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych

Zwracam się z prośbą o rewizję ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z dnia 6 września 2005 r.). Ustawa ta przyznaje niebezpiecznie duże przywileje Polskiemu Związkowi Działkowców i faworyzuje tę organizację w prowadzeniu i zarządzaniu rodzinnymi ogrodami działkowymi. Zastanawia przede wszystkim treść art. 6 ustawy, że rodzinne ogrody działkowe może zakładać tylko i wyłącznie Polski Związek Działkowców. Ponadto art. 10 mówi, że grunty należące do Skarbu Państwa lub gminy są przekazywane w bezpłatne użytkowanie PZD, ale już stowarzyszenia chcące utworzyć lub prowadzące ogrody działkowe muszą za nie płacić. Organizacje, które chcą założyć lub prowadzące rodzinne ogrody działkowe, są zobowiązane do płacenia podatków, z których to zwolniony jest związek działkowców. Na mocy obowiązującej ustawy praktycznie niemożliwe jest odłączenie się od

PZD przy jednoczesnym zachowaniu prawa do użytkowania działki (członkostwo w związku jest ściśle związane z prawem użytkowania działki). Ustawa wprowadza także minimalną liczbę działek potrzebną do utworzenia ogrodu działkowego, co jednoznacznie monopolizuje związek działkowców i utrudnia powstawanie ogrodów w ramach stowarzyszeń i innych organizacji społecznych. W związku z powyższym, ale i większością artykułów rozdz. 1 i 2 ustawy wydaje się uzasadnione podjęcie działań zmierzających do jej zmiany i wprowadzenia przepisów, które zgodnie z Konstytucją RP wprowadzą zasadę równości w obszarze ogrodów działkowych w Polsce.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy była badana zgodność ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych lub jej poszczególnych przepisów z Konstytucją RP?

2. Kto jest autorem ustawy i czy przechodziła ona konsultacje społeczne?

3. Czy prowadzone są przez Ministerstwo Środowiska prace nad nową ustawą lub nad zmianami obecnej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20891)

do ministra finansów

w sprawie przepisów ustawy o podatku od towarów i usług w odniesieniu do kosztów rehabilitacji osób niepełnosprawnych

W styczniu 2011 r. zmianie uległa ustawa o VAT. W związku z tym pojawił się problem przy sposobie naliczania podatku od pobytu w sanatorium, poświęconym rehabilitacji. W wyniku wprowadzonych zmian pojawia się wątpliwość, czy zawsze rehabilitacja jest zwolniona z VAT. Ustawa bowiem wprowadza rozróżnienie organizatorów turnusów na jednostki będące ZOZ-ami i na te, które nimi nie są.

Doliczanie VAT do kosztów pobytu na turnusie rehabilitacyjnym znacznie podnosi wydatki chorych na leczenie, a w konsekwencji wielu osobom uniemożliwia korzystanie z niezbędnych działań w celu odzyskania sprawności fizycznej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki jest cel zmian wprowadzonych w ustawie VAT w powyższej sprawie?

2. Dlaczego osoby chore, korzystające z pomocy rehabilitacyjnej na turnusach mają być obciążane

podatkiem, skoro usługi w zakresie opieki medycznej są od podatku zwolnione?

3. Czy Panu Ministrowi znany jest przedstawiony przeze mnie problem?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20892)

do ministra edukacji narodowej,
ministra rozwoju regionalnego
oraz
ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży

Wiadomość o tym, że Niemcy przy pomocy zachęt finansowych chcą ściągnąć polską młodzież na naukę zawodu i do pracy, zaniepokoiła wszystkich, ale nie rząd. Niemiecki program powstał przy ogromnym wsparciu środków unijnych.

Czy instytucje rządowe, samorządowe, gospodarcze, minister rozwoju regionalnego, minister pracy i polityki społecznej oraz minister edukacji narodowej mają konkurencyjną propozycję? My zajmujemy się szkoleniem bezrobotnych i rozwijaniem przede wszystkim biznesu szkoleniowego, gdy tymczasem program niemiecki dotyczy kształcenia młodzieży. Co proponują nasze wcześniej wymienione ministerstwa w tym obszarze? Praktycznie niewiele. Przedstawiają swoje priorytety i przedsięwzięcia jako: „diagnozowanie, modernizowanie, analizowanie, doradzanie, wdrażanie” itp. Natomiast wspólną cechą tych „działań” resortów jest to, że żadna złotówka nie trafia bezpośrednio do młodzieży – głównym beneficjentem są firmy realizujące te programy!

Kształcenie zawodowe jest traktowane w Polsce po macoszemu. Zawodówki i część techników zlikwidowano, wychodząc pewnie z założenia, że fryzjer, elektryk, murarz, szewc czy hydraulik powinien zostać magistrem i później na własną rękę zdobyć zawód (pewnie w trakcie szkolenia dla bezrobotnych!). Uczniowie z Polski, którzy zdecydowali się na naukę w niemieckich ośrodkach szkolenia zawodowego, otrzymują: zakwaterowanie, wyżywienie, wynagrodzenie na poziomie do 1,5 tysiąca euro miesięcznie i gwarancję dobrze płatnej pracy. Czy przy takich warunkach wrócą oni kiedyś do Polski? Ilu młodych ludzi wróci? Czy w kolejnym pokoleniu będą jeszcze Polakami?

Co robi w tej sprawie nasz rząd? Polski rząd ogranicza w budżecie państwa środki Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych o 70%! Ktoś powie, że są

do wydania środków unijne. Przecież Program Operacyjny „Kapitał ludzki” zdaje się być idealny do tego celu. Na lata 2007–2013 przewidziano w nim aż 11,5 miliarda euro na projekty edukacyjne. Niestety, większość tych środków skierowana jest do dorosłych i przeznaczona na przeszkolenia osób od dawna zatrudnionych w rzemiośle, natomiast oferta dla młodzieży kończącej gimnazja jest praktycznie zerowa. Rozkwita natomiast szkoleniowy biznes. W tych szkoleniach nie chodzi chyba o to, by kogoś czegoś nauczyć, lecz żeby podmioty szkolące mogły ciągle szkolić, kształcić, organizować w drogich ośrodkach tzw. eventy, podsumowania swej szkoleniowej działalności – zawsze przy suto zastawionych stołach. Oferta szkoleń równie bogata, co zupełnie nieprzystępna: pobudzanie aktywności, kształtowanie wizerunku kobiety sukcesu, czterodniowy kurs masażu i rehabilitacji itd. Pracownicy administracji rządowej i urzędów skarbowych mają uczyć się kultury obsługi, zwalczania stresu, podnoszenia jakości świadczonych usług i jeszcze wielu innych tak bardzo „przydatnych” umiejętności.

Biznes kształceniowy świetnie się kręci dla wybranych w różny sposób podmiotów realizujących te często nikomu niepotrzebne przedsięwzięcia za duże pieniądze. Najbardziej przykry jest fakt, że to nie Unia Europejska, lecz my sami przyjęliśmy ten szkodliwy wręcz program. Czy Polska jest przygotowana do stawienia czoła drenażowi naszego rynku pracy? Może jedynie rząd polski (korzystając ponoc ze swych świetnych relacji) może prosić Niemców o obniżenie oferty finansowej dla polskiej młodzieży? Prawda jest jednak brutalna. Polska nie jest przygotowana do stawienia czoła niemieckiej konkurencji na rynku pracy, pomimo że wydaje miliardy unijnych euro z różnych programów na rozmaite projekty edukacyjne. Zastanówmy się nad tym problemem, na przykład kalkulując swoją przyszłą emeryturę. Odpowiedzmy sobie na pytanie, skąd znajdą się na nią pieniądze, jeśli młodzi ludzie wyjadą z Polski.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania podejmie ministerstwo przeciw drenażowi rynku pracy i emigracji młodych ludzi?

2. Kiedy rząd wróci do finansowania kształcenia zawodowego młodzieży?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20893)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie uchwały Bundestagu
o ustanowieniu dnia wypędzonych**

W odpowiedzi z dnia 9 maja 2008 r. na moją interpelację z dnia 9 kwietnia 2008 r. sekretarz stanu w imieniu ministra spraw zagranicznych stwierdził, że Polska nie weźmie udziału w sprawach dotyczących Widocznego Znak, ale jednocześnie dodał, że rząd polski nie zamierza poczynić jakichkolwiek kroków w tej kwestii. Oto i efekty tej bierności. Niemiecki parlament przyjął uchwałę o ustanowieniu dnia wypędzonych. Czy polski rząd, na przykład w osobie ministra spraw zagranicznych, wciąż zamierza się „przyglądać, czy może podejmie wreszcie konkretne działania będące stanowczą reakcją na uchwałę Bundestagu, wpisującą się w cały łańcuch działań mających na celu wypaczanie faktów historycznych i tworzenie napięcia między narodami polskim i niemieckim? Uchwała ustanawiająca narodowy dzień pamięci wypędzonych jest jawną gloryfikacją karty wypędzonych, która nie tylko szkodzi naszym stosunkom z zachodnim sąsiadem, ale i utrwała kłamliwą wersję historii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego zdaniem Pana Ministra taka uchwała została przyjęta? Czy nie jest to efekt bierności polskiego rządu?

2. Dlaczego w publikacjach prasy europejskiej tak często pojawia się stwierdzenie „polski obóz koncentracyjny”? Czy rząd ma konkretny schemat działania w takich sytuacjach?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20894)

do ministra finansów

**w sprawie zmian zasad udzielania dotacji
do posiłków w barach mlecznych**

W dniu 1 stycznia 2011 r. weszło w życie nowe rozporządzenie ministra finansów w sprawie stawek, szczegółowego sposobu i trybu udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych. W rozporządzeniu ustalono stawki dotacji przedmiotowych do posiłków sprzedawanych w barach mlecznych oraz określono szcze-

główny sposób i tryb udzielania i rozliczania dotacji.

Załącznik nr 1 do ww. rozporządzenia określa wykaz surowców do sporządzania posiłków w barach mlecznych, do których mogą być udzielane dotacje. Nowy wykaz dotowanych surowców nie zawiera już m.in. mrożonek i przypraw oraz mrożonych warzyw. W konsekwencji posiłki w barach mlecznych będą droższe. Uderzy to przede wszystkim w najbiedniejszych, którzy często korzystali z niskich cen posiłków w barach mlecznych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Czy znany jest Panu problem, o którym mowa w niniejszej interpelacji?

2. Jakie są argumenty przemawiające za wprowadzeniem omówionych zmian?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Ożóg

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20895)

do ministra środowiska

w sprawie wzrostu kosztów eksploatacji kotłowni olejowych

W okresie ostatnich piętnastu lat Ministerstwo Ochrony Środowiska oraz organizacje ekologiczne podejmowały różnorodne działania mające na celu propagowanie ekologicznego ogrzewania, szczególnie kotłowni olejowych, w budynkach użyteczności publicznej, tj. szkołach, szpitalach, urzędach itp. W środowiskach masowego przekazu popularyzowano wprowadzanie kotłowni olejowych również w budynkach jednorodzinnych.

Poprawa warunków ekologicznych i odpowiednio niska cena eksploatacji tych technologii, przykładowo cena za litr oleju grzewczego wynosiła wtedy zaledwie 0,90 zł, wpłynęła na znaczne zwiększenie ilości kotłowni olejowych, szczególnie w szkołach. Wydatkowano w samorządach znaczne środki budżetowe na te cele, by zmodernizować system grzewczy, kosztem innych niezbędnych inwestycji w oświacie.

Niestety, w ostatnich latach wystąpił olbrzymi wzrost cen oleju opałowego, z 0,90 zł do 3,50 zł za litr. A zatem w dość krótkim czasie odnotowano ponad trzykrotny wzrost kosztów ogrzewania. Obecnie większość samorządów rozważa powrót do systemu grzewczego funkcjonującego w budynkach szkolnych w latach ubiegłych. Będzie konieczne wydzielanie niezbędnych środków z ubogiej kasy gminnej na te cele, a co najważniejsze będzie to zaprzeczenie funkcji proekologicznej.

Podobne problemy z funkcjonowaniem i opłacalnością kotłowni olejowych występują w gospodarstwach domowych. Jednak powrót do kotłowni węglowych rodzi tu dodatkowe koszty dla właściciela, a przede wszystkim dodatkowe problemy, które nie występowały jeszcze kilkanaście lat temu. W kotłowniach węglowych masowo spala się opakowania plastikowe oraz wiele innych szkodliwych dla otoczenia przedmiotów i substancji, których ostatnio coraz więcej trafia do gospodarstw domowych.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

1. Co rząd zamierza uczynić, by pomóc samorządom, aby ten rodzaj ogrzewania nie generował tak wielkich kosztów w eksploatacji kotłowni olejowych, szczególnie funkcjonujących w szkołach oraz w gospodarstwach domowych?

2. Czy w obecnej sytuacji finansowej państwa i samorządów jest zasadne dokonywanie wymiany inwestycji grzewczych, tj. powrotu do kotłowni węglowych, i zaprzeczenie idei proekologicznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Szczęsny Zarzycki

Wieluń, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20896)

do ministra infrastruktury

w sprawie propozycji zmiany art. 22 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych

Zwracam się z prośbą o dokonanie zmiany brzmienia art. 22 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Przedstawiona poniżej propozycja ma na celu zapewnienie sprawnej i niezakłóconej problemami wynikającymi z braku środków finansowych działalności organów administracji publicznej w zakresie ustalania odszkodowań za nieruchomości, które zostały przejęte pod budowę dróg.

Proponuję, aby art. 22 ust. 1 powołanej ustawy otrzymał następujące brzmienie: Koszty nabycia nieruchomości pod drogi, w tym odszkodowania wraz z kosztami ich ustalenia, finansowane są na podstawie przepisów o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego, przepisów o drogach publicznych oraz przepisów o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Tym nowym brzmieniem proponuję zastąpić dotychczasowe brzmienie tego artykułu: Koszty nabycia nieruchomości pod drogi, w tym odszkodowania, finansowane są na podstawie przepisów o finansowaniu infrastruktury

transportu lądowego, przepisów o drogach publicznych oraz przepisów o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Wyjaśniam, że tak sformułowany zapis art. 22 ust. 1 spowoduje, iż podmioty realizujące inwestycje drogowe będą zobowiązane do ponoszenia kosztów operatów szacunkowych, które są niezbędne w procesie ustalania odszkodowań za nieruchomości nabyte w trybie specustawy drogowej. Obecnie wobec braku takiego rozwiązania koszty te muszą być ponoszone przez organy zobowiązane do ustalania odszkodowań, tj. wojewodów w stosunku do dróg wojewódzkich i krajowych oraz starostów w stosunku do dróg powiatowych i gminnych. Rozwiązanie to jest niekorzystne z kilku powodów.

Po pierwsze, organy wydające decyzje o odszkodowaniach są zobowiązane do zapewnienia środków finansowych, które umożliwiają uzyskanie niezbędnych operatów szacunkowych. Jest to sytuacja bardzo uciążliwa ze względu na fakt, iż organy, planując budżet, muszą uwzględniać ewentualne inwestycje drogowe niezależnych od siebie podmiotów. Dochodzi wówczas do sytuacji, kiedy organ jest zaskakiwany koniecznością prowadzenia postępowań, nie mając na to zabezpieczonych niejednokrotnie znacznych środków. Taki stan rzeczy może spowodować opóźnienia w ustalaniu i wypłacie odszkodowań, co z kolei może przełożyć się na trudności związane z prowadzeniem prac przy budowie inwestycji.

Po drugie, nawet jeśli organ wojewódzki czy starosta dysponuje odpowiednimi finansami, to nie ma powodu, aby środki te były przeznaczone de facto na finansowanie inwestycji drogowych jednostek samorządu terytorialnego. Proponowane rozwiązanie likwiduje przedstawione powyżej problemy. Nie będzie również stanowiło szczególnego obciążenia zarządców dróg planujących inwestycje, ponieważ wobec kosztów całej inwestycji niezbędne środki na operaty szacunkowe stanowią minimalny ułamek.

Biorąc pod uwagę istotę problemu, proszę o przedstawienie stanowiska Ministerstwa Infrastruktury w niniejszej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20897)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przekazywania samorządom majątku będącego w zarządzie urzędów wojewódzkich

Zwracam się z interpelacją, jakie działania podejmie ministerstwo w celu usprawnienia przekazywania samorządom majątków będących w administracji

urzędów wojewódzkich, a w szczególności na jakim etapie i kiedy zostanie przekazana nieruchomość położona w Chełmie przy ul. Niepodległości 1 –obecnie nieruchomość jest w posiadaniu (w trwałym zarządzie) Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego – samorządowi miasta Chełm, który wystąpił z wnioskiem o przekazanie ww. nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20898)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmian systemowych w ZUS

W ramach reorganizacji jednostek ZUS następują daleko idące zmiany w strukturach organizacyjnych w Polsce Wschodniej. Zmiany dotyczą przenoszenia etatów i kompetencji z inspektoratów do oddziałów. Podobna sytuacja dotyczy jednostki ZUS w Chełmie. Prowadzić to może do drastycznego oddalenia nawet o 120 km np. orzeczników od ciężko chorych i niepełnosprawnych osób ubiegających się o świadczenia. Takie działania powodują pogarszanie sytuacji tych osób, które i tak znalazły się w trudnych czy wręcz dramatycznych sytuacjach życiowych. Jednocześnie prowadzi to do rozrostu aparatu biurokratycznego w oddziałach. W związku z powyższym proszę o interwencję i powstrzymanie dalszej degradacji inspektoratów ZUS w Polsce Wschodniej, a w szczególności w Chełmie. W związku z tym składam interpelację: Czy, a jeżeli tak, to o ile, zmiany organizacyjne w ZUS w poszczególnych latach 2006–2010 doprowadziły do ograniczenia ilości etatów w centrali ZUS w Warszawie oraz do redukcji etatów w oddziałach w Biłgoraju i Lublinie, bez uwzględniania redukcji etatów w inspektoratach?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20899)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie projektu ustawy o systemie oceniania jakości edukacji

Projekt ustawy zwany ustawą o systemie oceniania skierowany został do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Ustawa, która w za-

mierzeniu jej twórców ma podwyższyć jakość funkcjonowania systemu oświaty w Polsce, ma wejść w życie z dniem 1 września br. Akt zakłada daleko idące zmiany, m.in. w systemie nadzoru pedagogicznego. Dokonując wstępnej analizy projektu, środowiska pracowników kuratoriów oświaty i pedagogów są zaniepokojone zmianami mogącymi prowadzić do likwidacji jednostki kuratorium oświaty w Chełmie, której funkcjonowanie w mojej ocenie jest niezbędne. Zwracam się z pytaniem: Czy nowe rozwiązania zapewniają funkcjonowanie ww. jednostki?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20900)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
na torowiskach**

W związku z ogromnym zaniedbaniami inwestycyjnymi dotyczącymi bezpieczeństwa przechodniów na torowiskach zwracam szczególną uwagę Pana Ministra na ww. problem. Interpeluję o informacje, jakie środki zostaną przekazane na inwestycje poprawiające bezpieczeństwo przechodniów na torowiskach w 2011 r. w Polsce, a w szczególności kiedy dokonany zostanie remont kładki dla pieszych na torowisku dworca kolejowego Chełm Główny. Obecny stan techniczny zagraża życiu i zdrowiu przechodniów, a chodzenie pieszych po szerokim na kilkadziesiąt metrów torowisku może doprowadzić do tragicznego wypadku.

Z poważaniem

Posel Grzegorz Raniewicz

Chełm, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20901)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wsparcia książki, czytelnictwa
i rozwoju bibliotek publicznych**

W naszym przekonaniu edukacja i kultura mają największy wpływ na przyszłość Polaków. Wykształcenie i kultura stanowią o naszym miejscu we współczesnym świecie. Często kultura służy bardzo dobrej promocji Polski w Europie i w świecie. W sferze kul-

tury ważne miejsce zajmuje polska książka i stan czytelnictwa naszych rodaków.

Rząd PO-PSL przykładła dużą wagę do rozwoju i upowszechniania kultury w naszym kraju. W tej kadencji Sejmu z udziałem Pana Ministra odbyły się co najmniej dwie debaty poświęcone stanowi i perspektywom rozwoju kultury. Z roku na rok polepsza się współpraca Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z samorządami lokalnymi, często bezpośrednio z organizatorami przedsięwzięć kulturalnych. Niewątpliwie wspólnymi siłami należy podjąć działania na rzecz wsparcia czytelnictwa i rozwoju bibliotek publicznych. Musi bowiem niepokoić obecny stan czytelnictwa. Zbyt bowiem często książka przegrywa np. z mediami elektronicznymi, z telewizją w szczególności.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytujemy:

1. Jak obecnie przedstawia się stan czytelnictwa w naszym kraju? Jakie zmiany w tym zakresie zaszły w ostatnich dwudziestu latach?

2. Jak Pan Minister ocenia obecny stan czytelnictwa w naszym kraju?

3. Jakie możliwości ma Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie wspierania książki i rozwoju czytelnictwa?

4. Jaka jednostka, i w jakim zakresie merytorycznym, zajmuje się szeroko rozumianą problematyką książki w ministerstwie kultury?

5. Jakie ważniejsze targi książki w naszym kraju i za granicą odbywają się przy wsparciu finansowym ministerstwa kultury?

6. W jakim stopniu ministerstwo kultury wspiera system bibliotek publicznych w naszym kraju?

7. Jakie inne działania podejmuje lub podejmie ministerstwo kultury na rzecz upowszechniania czytelnictwa w naszym kraju?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20902)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie studiującej młodzieży w Polsce
i prognoz na przyszłość**

W naszym przekonaniu przyszłość Polski zależy przede wszystkim od poziomu edukacji i nauki. W ostatnich dziesięciu latach nastąpił prawdziwy boom edukacyjny. Szczęśliwie nadal blisko 2 mln Polaków stu-

diuje. Taki stan rzeczy sytuuje Polskę w ścisłej czołówce europejskiej.

Rząd Donalda Tuska dużą wagę przykładą do rozwoju szkolnictwa wyższego i nauki. Pomimo kryzysu finansowego w świecie i Europie nakłady finansowe w Polsce na szkolnictwo i naukę nie spadają, a nawet wzrastają. Pani Minister osobiście i z dużym zaangażowaniem wspiera reformę szkolnictwa wyższego. Niewątpliwie trzeba nadal podejmować wysiłki i działania na rzecz upowszechniania wykształcenia wyższego. Zapewne należy mieć na uwadze co najmniej najbliższych 10 lat.

W tej intencji uprzejmie Panią Minister zapytujemy:

1. Jak kształtował się stan (liczba) studiującej młodzieży w Polsce w latach 1989–2009?

2. Ile ogółem młodzieży studiuje w Polsce w roku akademickim 2010/2011?

3. Jak przedstawia się struktura studiującej młodzieży w roku akademickim 2010/2011?

4. Jak wygląda podział organizacyjny studiującej młodzieży w uczelniach publicznych i uczelniach niepublicznych?

5. Jaka obecnie ilość (odsetek) studentów korzysta z pomocy materialnej naszego państwa?

6. W jakim stopniu nowe Prawo o szkolnictwie wyższym wpłynie na liczbę i poziom studiujących w Polsce?

7. Jaka prognoza dysponuje Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w zakresie stanu studiujących w kolejnych dziesięciu latach?

8. Jakie działania podejmuje i będzie podejmować ministerstwo, aby utrzymać w Polsce wysoki i dobry poziom studiujących?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20903)

do ministra gospodarki

**w sprawie sytuacji finansowej
polskich przedsiębiorstw**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje, że z przeprowadzonego przez wywiadownię gospodarczą D&B Poland badania wynika, iż spośród niemal 270 tys. przeanalizowanych firm aż 54% jest w złej lub bardzo złej kondycji finansowej. Fatalnie wygląda sytuacja w branży budowlanej, która już w ubiegłym roku była w tarapatkach, przez cały 2010 r. kwota opóźnionych płatności oraz zaległości w tej branży

przekroczyła 2 mld zł. Najgorzej rzecz ma się z producentami odzieży, ponieważ aż 73% ogłosiły w 2010 r. upadłość lub likwidację. Niewiele lepiej jest w wypadku producentów żywności oraz wyrobów chemicznych. Oczekiwania na najbliższe miesiące nie są optymistyczne. Firmy obawiają się negatywnego wpływu podniesienia stawki VAT do 23%. Wiele sieci handlowych, nie chcąc zniechęcać klientów, wzięło podwyżkę na siebie i nie podnosi cen, co zapewne negatywnie odbije się na ich kondycji finansowej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo planuje wsparcie dla branż szczególnie narażonych na problemy finansowe?

2. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby poprawić wskaźnik ilości firm w dobrej i bardzo dobrej kondycji finansowej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20904)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie obowiązku wykonywania orzeczeń
Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy wytknęło Polsce ostatnio rażące uchybienia. W swojej rezolucji zaliczyło Polskę do państw, które nie wywiązują się z obowiązku wykonywania orzeczeń Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. Polska postawiona została w jednym szeregu z krajami, które nie mają chlubnej kultury praw człowieka. Strasburg karał Polskę najczęściej za trwające latami procesy sądowe i tymczasowe aresztowania. Na 87 przegranych w 2010 r. spraw ponad 70 dotyczyło naruszenia praw do wolności i uczciwego procesu sądowego oraz przewlekłości postępowań.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby zmniejszyć ilość zaskarżanych do Trybunału wyroków?

2. Czy ministerstwo zamierza wprowadzić odpowiednie mechanizmy nadzorujące wykonywanie orzeczeń strasburskich?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20905)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zatrudnienia w administracji

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że w ostatnim półroczu ministerstwa i urzędy wojewódzkie zwiększyły zatrudnienie o 30%. Urzędnicy to najszybciej rosnąca grupa zawodowa, twierdzi „Dziennik Gazeta Prawna”. Rząd już drugi rok próbuje zredukować zatrudnienie w podległych urzędach. Bezskutecznie, w ostatnim półroczu zatrudnienie dramatycznie wzrosło. Z sondy przeprowadzonej przez DGP wynika, że od 30 czerwca 2010 r. w ministerstwach zatrudnienie wzrosło o 32,5%, a w urzędach wojewódzkich o 37,4%. Podobno to efekt obowiązku likwidacji gospodarstw pomocniczych i jednostek budżetowych. Ustawodawca zakładał, że przyniesie to spore oszczędności, bo pracę straci wiele osób tam zatrudnionych. Stało się odwrotnie. Praktycznie wszystkie urzędy i ministerstwa przejęły dawnych pracowników. Tak zrobiło np. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które z 77 pracowników przejęło 76. W Świętokrzyskim Urzędzie Wojewódzkim na 109 takich osób przejęto 101. Wyjątek stanowi resort sprawiedliwości, który wprawdzie nie zatrudnił żadnego z pracowników zamykanych jednostek, ale i tak zwiększył liczbę etatów urzędniczych. Nawet kancelaria premiera wykorzystała lukę w przepisach i zamiast zlikwidować swoje gospodarstwo pomocnicze, zmieniła po prostu jego nazwę. Zamiast centrum obsługi premier ma teraz Centrum Usług Wspólnych. W efekcie tylko 5 urzędów, na 33 sprawdzane przez DGP, w ostatnich sześciu miesiącach nie zwiększyło zatrudnienia. Urzędników dalej przybywa szybciej niż w jakimkolwiek sektorze gospodarki, pisze gazeta.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. W jaki sposób rząd wyjaśni wzrost zatrudnienia w administracji publicznej mimo wcześniejszych zapowiedzi co do jego ograniczenia?
2. W jaki sposób Rada Ministrów zamierza wprowadzić rzeczywiste oszczędności w administracji rządowej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20906)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ofensywy legislacyjnej

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, iż zamierza Pan znacząco okroić plan pracy rządu na 2011 r.

Dokument pierwotnie zawierał spis ponad stu ustaw. Po zmianach lista ma się skurczyć do 20–30 pozycji. Zgodnie z zasadą dyskontynuacji Sejm, kończąc swoją kadencję, musi zamknąć wszystkie sprawy, nad którymi pracował. To, czego nie zdąży się uchwalić, nie jest przekazywane parlamentowi kolejnej kadencji, dlatego poproszono ministrów, by w tej sytuacji każdy z resortów wybrał jeden najważniejszy projekt i na nim się skoncentrował. W praktyce oznacza to, że z pierwotnego planu pracy rządu na 2011 r. może zostać wykreślonych nawet 70–80 ustaw.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby usprawnić proces legislacyjny umożliwiając pracę nad jak największą liczbą projektów ustaw?
2. Jakimi kryteriami kieruje się rząd przy wyborze projektów, nad którymi obecna kadencja ma zakończyć pracę?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20907)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie umundurowania
polskich żołnierzy w Afganistanie**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują, iż kurtki polskich żołnierzy w Afganistanie potencjalnie zagrażają ich życiu. Odnaleziono wyniki badań materiału z kaptura przeprowadzone w cywilnym Instytucie Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Łodzi, które pokazują, że kaptury nie maskują głowy żołnierza i są szczególnie widoczne w noktowizorach, nie zapewniają odpowiedniego maskowania w warunkach bojowych. Cała kurtka powinna się zlewać z tłem, a w tym przypadku kaptur będzie się wyróżniać, szczególnie na jaśniejszym tle, na przykład światła księżyca czy gwiazd. Żołnierz w nocy staje się znakomitym celem.

Podczas eksperymentu przy użyciu noktowizora na kurtce widoczne było maskowanie ochronne, ale kaptur był jedną ciemnoszarą plamą. Ministerstwo Obrony Narodowej za 45 tys. ubrań ochronnych, w tym kurtek z demaskującymi kapturami, zapłaciło w 2009 r. blisko 40 mln zł. Kolejne zamawiane kurtki będą już szyte według tego samego wzoru. Ponadto w przetargu na kurtki wojskowe tak sformułowano specyfikację tkaniny na kurtkę, że idealnie odpowiadała ona warunkom technicznym produktów tylko jednej firmy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy w związku z podejrzeniem zagrożenia życia żołnierzy ministerstwo rozważy wprowadzenia zmian w umundurowaniu polskich żołnierzy w Afganistanie?

2. Jakimi kryteriami kierowano się przy formułowaniu specyfikacji tkaniny na kurtkę w przetargu na kurtki?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20908)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie gospodarczych planów
polskiego rządu na przyszłość**

Szanowny Panie Premierze! Prasa zagraniczna, a konkretnie tygodnik wydawany w Londynie, z kolumnami sięgającymi XIX w., „The Economist”, napisał ostatnio o Polsce, że przypomina gmach, który za piękną, różową fasadą niebezpiecznie trzeszczy. Tygodnik zarzucił rządowi, że zamiast zająć się gospodarką, przede wszystkim finansami publicznymi, roztrząsa różne inne tematy. Dziennikarze i zarazem analitycy gospodarczy prestiżowego magazynu o zasięgu globalnym, który czytają inwestorzy i maklerzy na całym świecie, wytknęli obecnemu gabinetowi brak jasnych, gospodarczych planów na przyszłość. Zauważyli, że Ministerstwo Finansów dwoi się i troi, starając się wzmocnić złotego, żeby obniżyć w ten sposób wartość zadłużenia walutowego kraju. O stanie polskiej infrastruktury napisali, że w wielu regionach Polski jest wprost tragiczna; o administracji rządowej, że została rozdęta – od 2007 r. liczba urzędników publicznych zwiększyła się w Polsce o 10%.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby ograniczyć wysokość potężnego długu samorządów terytorialnych, długu kolejowego i drogowego oraz dotacji do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych?

2. W jaki sposób rząd zamierza obniżyć inflację oraz dług publiczny, największe bolączki finansów publicznych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20909)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie paktu na rzecz konkurencyjności

Szanowny Panie Premierze! Prasa informuje, że podczas marcowego szczytu państw członkowskich UE w Brukseli zostanie ostatecznie potwierdzona

Europa dwóch prędkości: po pierwsze, państw strefy euro z jedną walutą, jedną polityką gospodarczą, podobnymi standardami – tak naprawdę jedno państwo – po drugie, tych wszystkich państw, które nie spełniają minimum, bez prawa głosu, bez preferencji kredytowych, poza orbitą wpływów. Strefa euro zacieśnia współpracę i, jak przyznał przewodniczący Rady Europejskiej Herman van Rompuy, zapowiedzi dotyczące Europy dwóch prędkości stały się faktem. Po powstaniu Europy dwóch prędkości znaleźlibyśmy się w drugim, a nie, jak dzisiaj, w pierwszym szeregu państw europejskich. Istnienie Europy dwóch prędkości Polska może odczuć, gdy zostanie przyjęty nowy budżet UE. Część pieniędzy z Funduszu Spójności, z którego korzysta Polska, może zostać przesunięta na rozwój nowoczesnych technologii, do czego gotowe są najlepiej rozwinięte kraje Unii. Ponadto kraje, które posługują się euro, mogą, nie oglądając się na innych członków UE, prowadzić własną politykę gospodarczą.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd bierze pod uwagę przyłączenie Polski do paktu na rzecz konkurencyjności?

2. W jaki sposób rząd zamierza utrzymać pełną jedność UE, równocześnie wzmocniając zarządzanie gospodarcze?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20910)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmiany zasad świadczenia nocnej
i świątecznej opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Prasa informuje, że od 1 marca w całym kraju obowiązywać będą nowe zasady udzielania świadczeń nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej w podstawowej opiece zdrowotnej. Obecnie w dni powszednie po godz. 18.00, czyli po zamknięciu przychodni, a także w dni wolne od pracy pacjent może skorzystać z pomocy tylko w placówce dyżurnej, z którą jego lekarz zawarł wcześniej umowę. Od 1 marca takich punktów będzie znacznie mniej niż dotąd – z 813 działających w całym kraju punktów zostanie tylko 491. Dotychczas lekarze rodzinni przekazywali listę swoich pacjentów wybranemu podmiotowi, który świadczył opiekę nocną. Po zmianie w niektórych miejscowościach w ogóle nie będzie nocnego dyżuru lekarza, więc pacjenci w sytuacjach nadzwyczajnych będą musieli jechać do innych, często odległych placówek. Wraz ze zmniejszeniem liczby punktów zniknąc ma rejonizacja.

Zmiana zasad świadczenia usług zdrowotnych została wprowadzona bez analizy możliwości i potrzeb lokalnych społeczności, a przede wszystkim bez konsultacji z samorządami, które statutowo odpowiadają za bezpieczeństwo, w tym także bezpieczeństwo zdrowotne mieszkańców. Istotą dotąd realizowanego systemu opieki całodobowej jest świadczenie pomocy w miejscu zamieszkania pacjenta, także w jego domu, poprzez wizyty w stanach nagłych bądź dostępność pomocy medycznej w przychodni, w miejscu zamieszkania, w dni wolne i święta, a także w nocy. W ramach tak podjętej opieki całodobowej lekarz rodzinny wspierał dotychczas pacjenta w rozwiązywaniu jego problemów zdrowotnych w oparciu o wiedzę o jego chorobach, przyjmowanych lekach, uwarunkowaniach zdrowotnych o charakterze przewlekłym.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo w celu dostosowania się do przepisów mówiących o tym, iż pod opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki może znaleźć się 50 tys. pacjentów?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza rozwiązać problem ograniczonego dostępu do opieki nocnej w małych miejscowościach oraz na terenach wiejskich?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20911)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przyłączenia się Polski
do paktu na rzecz konkurencyjności**

Szanowny Panie Premierze! Prasa informuje, że Niemcy i Francja namawiają Polskę do przyłączenia się do paktu na rzecz konkurencyjności. Zakłada on wyrównanie stawek podatku od zysków firm. Według raportu Ernst & Young spowoduje to likwidację nawet 160 tys. miejsc pracy w Polsce. Prezydenci Polski i Francji oraz kanclerz Niemiec po raz pierwszy od 4 lat spotkali się w ramach Trójkąta Weimarskiego. Podczas spotkania omawiany był, forsowany przez Berlin i Paryż, plan budowania Unii pierwszej i drugiej kategorii.

Irlandzki oddział Ernst & Young opublikował opracowanie, które zawiera analizę skutków harmonizacji podatków od przedsiębiorstw, gdyby zostały przyjęte w kształcie zaproponowanym przez tandem Niemcy – Francja w całej UE, w tym w Polsce. Głównym beneficjentem zmian będzie Francja. Nasz budżet na tym nie straci, ale w Polsce ubędzie 160 tys. miejsc pracy. Ernst & Young stwierdza, że nowy system doprowadzi do zmiany lokalizacji wielu zakładów z poważnym uszczerbkiem dla zatrudnienia.

Najwięcej stracą: Irlandia (wzrost bezrobocia o 1,2%), Luksemburg (1,1%) i Polska (1%). Zyskają: Francja (zatrudnienie zwiększy się tu o 0,4%), Hiszpania (0,1%) i Belgia (0,1%).

Nowy układ miałby też zasadniczy wpływ na wielkość przychodów z podatku CIT dla poszczególnych państw. Aż 8% tej części dochodów straciłby skarb Danii, 7,5% – Holandia, a 5,5% – Irlandia. Największym beneficjentem także i w tym przypadku okazałaby się Francja (dochody z podatku CIT zwiększyłyby się o 5%), a następnie Grecja (4%) i Łotwa (3,8%). Dla Polski harmonizacja podatków oznaczałaby tylko minimalny spadek dochodów podatkowych. Łącznie podatek od zysków europejskich koncernów wzrósłby o 13%.

Decyzja o wprowadzeniu nowego systemu w Unii wymagałaby jednomyślnej zgody krajów „27”. Ale, zgodnie z traktatem lizbońskim, jest też druga możliwość: podjęcie wzmocnionej współpracy przez przynajmniej 9 krajów UE.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd bierze pod uwagę przyłączenie Polski do paktu na rzecz konkurencyjności?

2. Czy prawdą jest, że spowoduje to likwidację nawet 160 tys. miejsc pracy?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20912)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie sytuacji prawnej
aplikanta radcowskiego, który zdał
egzamin radcowski, a nie został jeszcze
wpisany na listę radców prawnych**

Szanowny Panie Ministrze! W obecnie obowiązującym stanie prawnym regulującym kwestię aplikacji radcowskiej wyłonił się problem, który dotyczy sytuacji prawnej aplikanta radcowskiego, który zdał egzamin radcowski, a nie został jeszcze wpisany na listę radców prawnych. Jak wynika z brzmienia art. 35¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r., Nr 167, poz. 119, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po upływie sześciu miesięcy od rozpoczęcia aplikacji radcowskiej aplikant radcowski może zastępować radcę prawnego przed sądami rejonowymi, organami ścigania i organami administracji publicznej; po upływie roku i sześciu miesięcy od rozpoczęcia aplikacji radcowskiej aplikant radcowski może zastępować radcę prawnego także przed innymi sądami, z wyjątkiem Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego i Trybunału Konstytucyjnego; uprawnienia dotyczą rów-

niez spraw objętych świadczeniem pomocy prawnej z urzędu; aplikant radcowski może sporządzać i podpisywać pisma procesowe związane z występowaniem radcy prawnego przed sądami, organami ścigania i organami administracji publicznej – z wyraźnego upoważnienia radcy prawnego, z wyłączeniem apelacji, skargi kasacyjnej i skargi konstytucyjnej; aplikant adwokacki może zastępować radcę prawnego na takich samych zasadach jak adwokata, jeżeli radca prawny jest współnikiem w spółce adwokacko-radcowskiej.

Natomiast zgodnie z art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy aplikacja radcowska trwa trzy lata. Ponadto zgodnie z art. 23 przedmiotowej ustawy prawo wykonywania zawodu radcy prawnego powstaje z chwilą dokonania wpisu na listę radców prawnych i złożenia ślubowania.

Mając powyższe na uwadze, skoro aplikacja radcowska trwa trzy lata, to po jej zakończeniu i zdaniu egzaminu osoba aplikująca nie jest już aplikantem radcowskim. Natomiast wykonywanie zawodu radcy prawnego powstaje, obok złożenia ślubowania, z chwilą dokonania wpisu na listę radców prawnych. Jeżeli aplikant radcowski pozytywnie zaliczył egzamin radcowski oraz złożył wniosek o wpis na listę radców prawnych to powstaje problem, czy w okresie do uprawomocnienia się uchwały dokonującej wpisu na listę radców prawnych jest członkiem samorządu i czy posiada nadal uprawnienia przysługujące aplikantowi radcowskiemu. A zatem powstaje problem, który dotyczy sytuacji prawnej aplikanta radcowskiego, który zdał egzamin radcowski, a nie został jeszcze wpisany na listę radców prawnych: Czy nadal zgodnie z art. 35¹ ustawy o radcach prawnych aplikant radcowski może zastępować radcę prawnego?

Postuluję więc o uregulowanie statusu aplikanta radcowskiego, który przystąpił do egzaminu radcowskiego, a jeszcze nie został wpisany na listę radców prawnych.

Należy również zauważyć, że aplikant radcowski po negatywnym zaliczeniu egzaminu radcowskiego nie będzie miał w sposób oczywisty możliwości wpisania się na listę radców prawnych i nie będzie już aplikantem radcowskim. Zatem postuluję również o doprecyzowanie statusu osoby, która ukończyła aplikację radcowską, ale nie przystąpiła do egzaminu radcowskiego lub nie zdała egzaminu radcowskiego. Mając na uwadze odbycie 3-letniej aplikacji (aktualnie rocznik 2007–2011 nawet 3,5-letnia aplikacji), posiadany zasób wiedzy, doświadczenie zdobyte podczas praktyk oraz zajęć szkoleniowych organizowanych przez okręgowe izby radców prawnych należałoby umożliwić absolwentowi aplikacji na możliwość zastępowania radcy prawnego, zgodnie z art. 35¹ ustawy o radcach prawnych. W tym miejscu należy wspomnieć, że aplikant radcowski już na pierwszym roku, po upływie sześciu miesięcy od rozpoczęcia aplikacji może w ograniczonym zakresie zastępować radcę prawnego.

Wnioskując, tym bardziej takie uprawnienia powinny być podtrzymane dla osoby, która ukończyła

aplikację radcowską, nawet na czas ograniczony od chwili zakończenia aplikacji. Podkreślić również należy, że zgodnie z art. 36¹ ust. 9 egzamin radcowski przeprowadza się raz w roku w terminie wyznaczonym przez ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Krajową Radą Radców Prawnych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy wobec tego, iż sytuacja prawna aplikanta radcowskiego po odbyciu aplikacji radcowskiej oraz po przystąpieniu do egzaminu radcowskiego budzi poważne wątpliwości, ministerstwo planuje rozpoczęcie prac zmierzających do uregulowania przedstawionych powyżej sytuacji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 20913)

do ministra infrastruktury

w sprawie odcinka autostrady A1 między Piekarami Śląskimi a Zabrzem

Szanowny Panie Ministrze! Według prokuratury aż 11 tys. ton kruszywa skradziono pod budowanym odcinkiem autostrady między Piekarami Śląskimi a Zabrzem. Proceder, w który zamieszani są szefowie dwóch budujących ten odcinek A1 firm oraz dwaj ich pracownicy, trwał kilka miesięcy. Wartość skradzionego kruszywa oscyluje w granicach pół miliona złotych. Złodzieje wydobywali kruszywo spod gotowych już odcinków lub poboczy, a powstałe w ten sposób dziury zasypywali ziemią z hałd. Powołani przez prokuraturę biegli zrobili na A1 kilkadziesiąt odwiertów. Z ich opinii wynika, że struktura podłoża budowanej autostrady jest niezgodna z zapisami projektu inwestorskiego. Śledczy chcą więc powołać kolejnych biegłych, aby ocenili jakość materiałów użytych do budowy A1 oraz bezpieczeństwo jej użytkowania. Tymczasem Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zrobiła własne badania, których wyniki odbiegają od ustaleń biegłych powołanych przez prokuraturę. Według drogowców „nie ma podstaw do stwierdzenia, że z korpusu budowanej autostrady A1 kradziony był zabudowany materiał, który następnie miał być wykorzystywany do budowy autostrady, a ubytki miały być zastępowane materiałami gorszej jakości”.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Skąd się biorą rozbieżności między opinią powołanych przez prokuraturę biegłych a badaniami przeprowadzonymi przez GDDKiA?

2. Które zatem badanie jest bardziej rzetelne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20914)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie środków na prace konserwatorskie

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zmianami stawek VAT na realizację prac konserwatorskich potrzeba w Toruniu dodatkowych milionów złotych. Chodzi o prowadzony przez miasto projekt „Toruńska Starówka – ochrona i konserwacja dziedzictwa kulturowego UNESCO”. Rok temu przedsięwzięciu o wartości 38,5 mln zł Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznało 19 mln zł dofinansowania ze środków unijnych. Niestety Ministerstwo Finansów od stycznia tego roku podniosło stawkę podatku VAT na prace konserwatorskie. Na niektóre z 0 aż do 23%. Konserwatorzy czują się oszukani, ponieważ zachęcano ich, aby korzystali ze środków unijnych, gromadzili wkład własny, brali kredyty. Kiedy już to zrobili, zmieniono nagle zasady gry. W następstwie tego po podwyższeniu podatku koszty prac np. w katedrze św. Janów w Toruniu wzrosły o 1,3 mln zł. Podobny problem jest w kościele pw. Świętego Ducha w Toruniu. Wobec powyższego zagrożony jest cały projekt „Toruńska Starówka”. Żaden z jego uczestników – Muzeum Okręgowe w Toruniu, Kuria Diecezjalna, Dom Zakonny Towarzystwa Jezusowego, parafie pw. Świętych Janów, Wniebowzięcia NMP oraz św. Jakuba – nie może się teraz wycofać. Gdyby tak się stało, musieliby zwrócić otrzymane wsparcie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby rozpoczęte prace konserwatorskie mogły być objęte, do czasu ich ukończenia, poprzednimi stawkami VAT?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20915)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie raportu na temat
przyczyn tragedii w Smoleńsku**

Szanowny Panie Ministrze! Rodziny ofiar katastrofy smoleńskiej domagają się od MSWiA zapoznania ich z końcowym raportem komisji na temat przyczyn katastrofy przed jego publicznym zaprezentowaniem. Rodziny podkreślają, że nie chcą się dowiadywać z mediów o ustaleniach dotyczących katastrofy smoleńskiej i dlatego chciałyby poznać wcześniej

założenia raportu komisji Millera. Nie może być tak, że rodziny, których kwestie katastrofy bezpośrednio dotyczą, dowiadują się o różnych okolicznościach z mediów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo pozwoli rodzinom ofiar katastrofy smoleńskiej zapoznać się z końcowym raportem komisji na temat przyczyn katastrofy przed jego publicznym zaprezentowaniem?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20916)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie sytuacji
polskich Sił Powietrznych RP**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że ogólna sprawność techniczna samolotów będących na stanie 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego kształtuje się na poziomie 20–30%. Zgodnie z konkluzją utajnionego przez Ministerstwo Obrony Narodowej raportu, sporządzonego w maju ubiegłego roku na najwyższym szczeblu dowództwa Sił Powietrznych RP, po 2012 r. polskie Siły Powietrzne czeka zapaść. Adresatami dokumentu są minister obrony i szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego. Autorzy dokumentu piszą, że: „Ograniczenia budżetowe wpływają bezpośrednio na poziom eksploatacji statków powietrznych, stan techniki lotniczej i bezpieczeństwo wykonywanych zadań. Stan ten w naszych Siłach Powietrznych, m.in. z powodu długotrwałego niedofinansowania, jest zatrważający”. W przyszłym roku służbę zakończy większość będących w wyposażeniu polskich Sił Zbrojnych samolotów SU-22, TS-11 i JAK-40. Dzień przed katastrofą smoleńską, 9 kwietnia ub.r. szef Departamentu ds. Bezpieczeństwa Lotów Ministerstwa Obrony Narodowej sporządził raport na temat wniosków i zaleceń z 52. Konferencji Bezpieczeństwa Lotów. Jego adresatem był ówczesny szef Sztabu Generalnego WP gen. F. G., który jednak tego dokumentu nie zdążył przeczytać. Dzień później zginął w katastrofie rządowego tupolewa na lotnisku Smoleńsk-Siewiernyj. Tak samo dowódca Sił Powietrznych RP gen. A. B. „Rok 2009 był wyjątkowo ciężki dla lotnictwa państwowego. Stan bezpieczeństwa lotów w lotnictwie Sił Zbrojnych uległ znacznemu pogorszeniu i jest na najniższym od 2001 r. poziomie” – napisał płk G.

Jednym z powodów tego stanu rzeczy jest m.in. trwający od lat proces ubywania doświadczonych inżynierów i dowódców kluczy, powodujący powstanie tzw. dziury pokoleniowej. Efektem tego były trzy

ciężkie wypadki. W celu poprawy stanu bezpieczeństwa lotów należy przede wszystkim zwiększyć nakłady finansowe na szkolenie lotnicze, zapewnić limity paliwowe i reśursowe statków powietrznych na poziomie gwarantującym w cyklu rocznym każdemu czynnemu pilotowi nalot w wymiarze co najmniej 40 godzin na indywidualne szkolenie i trening – zaleca płk G. Druga obligacja dotyczy zwiększenia nakładów na infrastrukturę lotniskową oraz zakupu i wprowadzenia do wyposażenia personelu latającego indywidualnych radiostacji ratowniczych emitujących sygnał na częstotliwości 406 MHz, co pozwoli na ponowne korzystanie z systemu satelitarnego i namierzanie rozbitych wojskowych statków powietrznych. W 2009 r. główną przyczynę wypadków, określanych mianem lżejszych, stanowiły uszkodzenia zespołów napędowych powodujące konieczność ich naprawy w zakładach produkcyjnych lub remontowych. Polskie służby ratownictwa, jak zauważa płk G., pozbawione są także możliwości szybkiej lokalizacji rozbitek wojskowych statków powietrznych z wykorzystaniem systemu Cospas-Sarsat w związku z wyłączeniem namierzania przez satelitarne elementy systemu sygnałów niebezpieczeństwa na częstotliwości 121,5 MHz i niezakupieniem dla personelu latającego radiostacji ratowniczych emitujących sygnał na częstotliwości 406 MHz. Podobne konkluzje zawarł w raporcie sporządzonym już po katastrofie smoleńskiej, bo w maju ubiegłego roku, gen. K. Z., który wówczas czasowo pełnił obowiązki szefa Sił Powietrznych RP.

Wiele miejsca w dokumencie poświęcono dramatycznej sytuacji 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego, który zajmuje się przewozem najważniejszych osób w państwie. Ten, uważany za niezwykle elitarny, pułk od kilku już lat boryka się bowiem z problemami, o czym gen. Z. wielokrotnie informował zarówno Ministerstwo Obrony Narodowej, jak i premiera Donalda Tuska. W skierowanych do nich jeszcze dwa lata przed katastrofą smoleńską raportach ówczesny dowódca Sił Powietrznych pisał o dramatycznej sytuacji kadrowej i zatrważająco niskiej sprawności samolotów będących na wyposażeniu pułku. Rząd jednak do dzisiaj nic z tą wiedzą nie zrobił, pozostawiając dowódców samym sobie. Konsekwencją tego były chociażby katastrofy w Mirosławcu i Smoleńsku.

Poziom finansowania Sił Powietrznych RP systematycznie spada. I choć analiza budżetu Sił Zbrojnych RP w ostatniej dekadzie wskazuje tendencję wzrostową (z niemal 14 mld zł w 2000 r. do 25,5 mld w ubiegłym roku), to jednak same Siły Powietrzne RP od lat są niedoinwestowane. Ich budżet od 2000 r. pozostaje na niezmiennym poziomie kształtującym się w granicach 2–2,5 mld zł. Jak też wynika z raportu gen. Z., udział procentowy wydatków przeznaczonych dla Sił Powietrznych w stosunku do budżetu MON wykazuje stałą tendencję spadkową, z 16% w roku 2001 do około 10% w roku 2010. Dla porów-

nia, procentowe udziały budżetów sił powietrznych w budżetach obronnych innych państw kształtują się na poziomie ok. 30%. Taka wielkość stanowi niezbędne minimum utrzymania techniki bojowej. Zabezpieczenie środków finansowych na pokrycie potrzeb w zakresie techniki lotniczej na ten rok wynosi zaledwie 44%. „Zapowiadana decyzja o kolejnym zwiększeniu limitu paliw lotniczych, bez wzrostu nakładów na eksploatację statków powietrznych, pozostaje tylko zabiegiem socjotechnicznym i manipulowaniem opinią publiczną, zwłaszcza że decyzja ta nie była konsultowana z dowództwem Sił Powietrznych” – pisze gen. Z. Z 842 do 332 maszyn zmniejszył się od 1996 r. stan ilościowy eksploatowanych statków powietrznych. Przy czym i tak większość z nich praktycznie nie nadaje się już do eksploatacji, a to z racji wieku (średnia wieku eksploatowanych samolotów wynosi od 18 lat w przypadku samolotów transportowych do 19 lat dla samolotów bojowych i szkolno-bojowych) i utraty reśursów. Pozostałe zaś stoją w ciągłych kolejkach do remontu. Dlatego też ogólna sprawność techniczna samolotów będących na stanie Sił Powietrznych RP nie przekracza w skali roku 50%. Jeżeli zaś przyrzeć się dokładnie poszczególnym grupom maszyn, to często ta sprawność jeszcze spada, jak na przykład w przypadku samolotów Bryza, których sprawność techniczna wynosi 41%, MI-8 – około 35%, samolotów Orlik – jedynie 28%, samolotu C-130 – 27%, dane z maja 2010 r.

Jeszcze gorzej statystyki te przedstawiają się w przypadku 36. pułku, w którym średnia wieku statków powietrznych wynosi: w grupie samolotów transportowych – 19,5 roku, zaś w grupie śmigłowców – 23 lata. Sprawność techniczna kształtuje się zaś na poziomie 20–30%. Ponadto już w piśmie z marca 2008 r. gen. K. Z. i gen. F. G. informowali premiera Donalda Tuska, iż oba będące w wyposażeniu 36. SPLT samoloty TU-154M zgodnie z planem powinny zakończyć swój reśurs techniczny kolejno w 2009 i 2010 r.

Drastyczne zmniejszenie nakładów na lotnictwo skutkuje zmniejszeniem godzin nalotu indywidualnego na szkolenia i trening ciągły. Najniższy nalot w ciągu ostatnich 10 lat odnotowano w 2004 r., kiedy wyniósł on łącznie 28 895 godzin, przy stanie ewidencyjnym 561 pilotów i 498 statków powietrznych. W kolejnych latach nalot co prawda systematycznie wzrastał, ale przy jednoczesnym zmniejszaniu się liczby pilotów i samolotów. To z kolei oznacza wzrost obciążenia personelu latającego, technicznego i zabezpieczającego. Problem ten podnoszono już po katastrofie samolotu CASA ze stycznia 2008 r. Chodziło o nadmierne obciążenie 13. Eskadry Lotnictwa Transportowego w Krakowie. Na planowane w 2007 r. 4500 godzin nalotu wykonała ich ponad 5913, co stanowiło 131% planu. Na samym tylko samolocie CASA wykonano nieco ponad 3931 godzin, co stanowiło 156% planu. „Największe przekroczenie planu nastąpiło na rzecz dowództwa operacyjnego Sił Zbrojnych,

gdzie na planowane 1500 godzin eskadra zrealizowała 2811,08, co stanowiło 187% planu. W rejonach objętych konfliktem zrealizowano 111 zadań. Powodowało to niewątpliwe przeciążenie personelu” – czytamy w raporcie gen. Z. Mimo systematycznego wzrostu liczby zadań transportowych na rzecz Sił Zbrojnych nie podjęto decyzji o zwiększeniu liczby statków powietrznych CASA 295M, o co w 2008 r. zwracał się dowódca Sił Powietrznych gen. A. B., a nawet zmniejszono liczbę planowanych do zakupu samolotów M-28 Bryza, które miały zabezpieczać przewóz najważniejszych osób w państwie na krótkich dystansach.

Nierozwiązanym problemem dla Sił Powietrznych RP pozostaje też nadal zakup samolotów długoi średniodystansowych. Od drugiej połowy lat 90. Siły Powietrzne znajdują się także w stanie permanentnej restrukturyzacji, która wiąże się przede wszystkim ze stałą redukcją etatów osobowych, co zdaniem MON, pozwoli na obniżenie kosztów. W wyniku tego procesu od stycznia 1995 r. do stycznia roku 2010 zredukowano kadrę 72,6 tys. do 26 tys. żołnierzy. W związku z odgórnie narzucanymi limitami w jednostkach brakuje niemal 9 tys. żołnierzy, co z kolei przekłada się bezpośrednio na jakość realizowanych zadań. Rozdzielenie w latach 1999–2000 eskadr lotnictwa od baz lotniczych, a następnie reformowanie w 2007 r. korpusów obrony powietrznej spowodowało całkowite zdeformowanie systemu szkolenia lotniczego, naruszenie jego strony metodycznej i sparaliżowanie nadzoru nad samym szkoleniem lotniczym, o czym informował w maju ub.r. Bogdana Klicha ówczesny dowódca Sił Powietrznych. Dodatkowo do 2005 r. bazy lotnicze podporządkowane były dowódcy Korpusu Obrony Powietrznej, a eskadry lotnicze dowódcy brygady lotnictwa. To z kolei oznaczało, że bieżące problemy szkolenia lotniczego rozstrzygano na szczeblu korpusu, a nie, jak powinno być, w jednostce.

Drastyczny ubytek pilotów odnotował też 36. Specjalny Pułk Lotnictwa Transportowego. Doświadczeni piloci przechodzą do firm cywilnych, oferujących dużo lepsze warunki finansowe oraz pracę na nowocześniejszych i sprawnych maszynach. Tylko od 2008 r. do początku roku 2009 z elitarnego 36. SPLT odeszło aż 12 doświadczonych pilotów, w tym dowódca pułku płk T. P. oraz dowódca eskadry płk J. M., którzy byli jedynymi dowódcami załóg, dodatkowo płk P. był jedynym instruktorem na samolotach TU-154M. W związku z powyższym, będąc już na etapie wypowiedzenia, płk P. prowadził szkolenie nowych załóg w trybie alarmowym i przy jednym dostępnym samolocie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby uchronić od zapaści polskie Siły Powietrzne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20917)

do ministra infrastruktury

w sprawie sprzedanych winiet na ciężarówki

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że prokuratura sprawdza, dlaczego przez pięć lat Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie pilnowała, aby firmy rozliczały się ze sprzedanych winiet na ciężarówki. Kontrolerzy NIK sprawdzili, w jaki sposób GDDKiA nadzorowała sprzedaż winiet na samochody ciężarowe między 2004 a 2008 r. Według informacji prasowych w rachunkowości dyrekcji panował taki bałagan, że kontrolerzy nie byli w stanie zweryfikować całej dokumentacji. Ostatecznie sprawdzili dokładnie rozliczenia z trzema największymi dystrybutorami winiet. Do końca lipca 2010 r. organizacje te nie przekazały GDDKiA 4,5 mln zł. Przez zaniedbania urzędników przedawniła się kwota 4,2 mln zł – wynika z rachunków inspektorów przesłanych do prokuratury. Do budżetu powinno wpłynąć z tego tytułu ponad miliard złotych. Ile wpłynęło, nie można ustalić. Organizacje zrzeszające przewoźników drogowych, które zajmowały się dystrybucją winiet, niesolidnie rozliczały się z dyrekcją, a szefowie GDDKiA niemal przez pięć lat taki stan rzeczy tolerowali.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby podobne zaniedbania nie miały miejsca w przyszłości?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20918)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie likwidacji Komisji Majątkowej

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że z dniem 1 lutego 2011 r. wchodzi w życie przepisy likwidujące Komisję Majątkową. Do końca miesiąca ma ona przygotować sprawozdanie z prac. Dopiero wtedy zakończy ostatecznie działanie. Sprawozdanie będzie jednym z tematów spotkania Komisji Wspólnej Rządu i Episkopatu Polski. Jego uczestnicy powinni się też zająć sposobem likwidacji Komisji Majątkowej, gdyż w opinii części prawników może mieć on znaczące konsekwencje. Komisję zlikwidowano w wyniku nowelizacji ustawy o stosunku państwa do Kościoła katolickiego z 17 maja 1989 r. Nowelę zgłosił rząd bez uprzedniego podpisania porozumienia między przedstawicielami rządu i episkopatu, co stanowi złamanie zasady dwustronności w stanowieniu ak-

tów prawnych dotyczących działania wspólnot religijnych w Polsce. Art. 27 i 22 konkordatu wykluczają obowiązek uzgadniania w formie umowy między państwem a Kościołem regulacji prawnych dotyczących spraw finansowych, rząd może zrobić to jednostronnie, niemniej byłoby bardzo niedobrze, gdyby czynił to bez konsultacji z episkopatem. Komisja Wspólna ma się też zająć oceną realizacji deklaracji dotyczącej polityki rodzinnej, którą podpisała w 2008 r. i prawdopodobnie prezydencją Polski w UE.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Jakie działania podejmie rząd w związku z tym, iż obowiązki Komisji Majątkowej mają przejąć sądy i tak bardzo obciążone ilością rozpatrywanych spraw?

2. Czy rząd zamierza podejmować również inne jednostronne decyzje np. likwidację Funduszu Kościelnego lub ulgi podatkowej na działalność charytatywną i kultu religijnego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20919)

do ministra zdrowia

**w sprawie niewystarczających limitów
przyjąć pacjentów przez lekarzy specjalistów**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że pielęgniarki nie będą mogły pracować na kontraktach. To rozwiązanie uderzy w kilkanaście tysięcy siostr, które zrezygnowały z umów o pracę, by zarabiać więcej, pracując na kontraktach. Parlamentarzyści pracujący w sejmowej podkomisji wprowadzili poprawki do projektu ustawy o lecznictwie, które zakazą pielęgniarkom pracy na kontraktach w szpitalach. Lekarzom taką możliwość pozostawiono. W ustawie znalazły się rozwiązania, które im to ułatwiają i tę formę zatrudnienia porządkują. Nieoficjalnie mówi się, że przez zmianę formy zatrudnienia zarobki mogą wzrosnąć z 3 do 6 tys. zł brutto. Umowa oparta na kontrakcie jest rozwiązaniem korzystnym, umożliwia indywidualne negocjowanie zarobków z pracodawcą, podczas gdy o siatce płac, która obowiązuje przy umowach o pracę, rozmawia szpitalny związek zawodowy z dyrektorem.

Wielu dyrektorów szpitali od wielu lat zatrudnia pielęgniarki na kontraktach, to szansa na lepsze zarobki, ale też na bardziej elastyczne zatrudnienie, dla osób, które np. wychowują dziecko i chcą przychodzić do szpitala tylko na dyżury, by nie stracić kontaktu z zawodem. Są wysoko wykwalifikowane specjalistki, które uczestniczą tylko w niektórych zabiegach wykonywanych w szpitalu. Jest jeszcze drugi powód, dla którego dyrektorzy wolą kontrakty. Unijne przepisy ograniczają czas pracy osoby zatrudnionej do 40 godzin tygodniowo. Szpitale mają problem z obsadze-

niem dyżurów nocnych czy świątecznych i spełnieniem tych norm. Dlatego wybierają kontrakty, które pozwalają wydłużać czas pracy.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Dlaczego ministerstwo zmieniło decyzję w sprawie możliwości zatrudniania pielęgniarek w oparciu o kontrakty?

2. Jaka propozycję w zamian ma dla dyrektorów szpitali i pielęgniarek pracujących do tej pory na kontraktach?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20920)

do ministra finansów

w sprawie zadłużenia samorządów

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że zadłużenie samorządów wynosi zaledwie 5% długu publicznego. Niestety Ministerstwo Finansów robi wszystko, by zahamować prężny rozwój gmin w Polsce. A wszystko za sprawą rozporządzenia ministra finansów w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji zobowiązań do państwowego długu publicznego, które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. Od nowego roku do długu zaliczają się również umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, papiery wartościowe, umowy sprzedaży, które spłacane są w ratach, czy umowy leasingu. Samorządowców martwi najbardziej to, że na liście znalazły się umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, ponieważ nie do końca można je traktować jako dług, a raczej jak zobowiązanie na przyszłość. Na przykład jeśli przychodzi nas inwestor i chce w mieście zbudować aquapark pod warunkiem, że w jakiejś części gmina pomoże mu go utrzymać, np. wykupując godziny dla szkół. Dla miasta jest to opłacalne, ponieważ w mieście powstaje ważny obiekt. Inwestor wychodzi na swoje, wszyscy są zadowoleni. Jeśli teraz taka forma finansowania staje się długiem, to niestety trzeba będzie inwestorowi odmówić, ponieważ konieczne będzie pilnowanie poziomu zadłużenia. Jest to potężny cios dla rozwoju gmin. Być może będą musiały ograniczyć pewne wydatki czy zrezygnować z niektórych przedsięwzięć.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Dlaczego ministerstwo wprowadziło szkodliwe rozporządzenie w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji zobowiązań do państwowego długu publicznego, które hamuje rozwój gmin?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20921)

do ministra finansów

w sprawie zmian w systemie emerytalnym

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że może nie powieść się plan zmian w systemie emerytalnym od 1 kwietnia. Rząd przyznaje, że realniejsza data to 1 maja, a nawet 1 czerwca. Tymczasem każdy miesiąc opóźnienia zwiększa groźbę przekroczenia progu 55-procentowego długu publicznego do PKB na koniec roku. Ustawa powstała znajduje się w konsultacjach, które zakończą się 24 lutego. Jeśli nie będzie opóźnień, rząd przyjmie projekt 1 marca i wtedy trafi on do Sejmu. Aby ustawa weszła w życie 1 kwietnia, w ciągu miesiąca muszą ją przyjąć Sejm, Senat i podpisać prezydent. Takie ekspresowe tempo, nie dość, że spowoduje błędy w ustawie, to jeszcze da przeciwnikom zmian argumenty, by zaskarżyć ją do Trybunału Konstytucyjnego. A ten w swoich orzeczeniach wielokrotnie zwracał uwagę, że poważne zmiany legislacyjne muszą być poprzedzone odpowiednim *vacatio legis*. Zdaniem konstytucjonalistów wymagane *vacatio* w przypadku tej ustawy może być dłuższe. Jak wynika z orzecznictwa TK w sprawach podatkowych, *vacatio* powinno wynieść co najmniej miesiąc. Ile w przypadku tej ustawy uznałby trybunał, nie wiadomo. Każdy miesiąc zwłoki we wprowadzaniu zmian w życie będzie kosztował budżet 1,25 mld zł. Według ocen resortu finansów dług publiczny w 2010 r. wyniósł 53,5% PKB. Opóźnienie ustawy może grozić przekroczeniem ostrożnościowego progu 55-procentowego zadłużenia. To oznaczałoby przeprowadzenie drastycznych cięć wydatków budżetowych. Tak zapisano w ustawie o finansach publicznych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jak przesunięcie składek z OFE do ZUS wpłynie na wysokość emerytur?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20922)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wideorejestratorów w radiowozach

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że nowe szybkie radiowozy Policji marki Alfa Romeo, które już od początku grudnia miały służyć policjantom z drogówki w całym kraju, zamiast namierzać piratów drogowych 120 samochodów ostatnie dwa miesiące spędziło na parkingach. Powodem tego jest konflikt w policyjnej komisji odbiorczej, której obowiąz-

kiem jest precyzyjne sprawdzenie, czy auta spełniają wszystkie wymogi stawiane w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Jeden z doświadczonych policjantów, który na co dzień pracuje w biurze ruchu drogowego Komendy Głównej Policji, nie chciał podpisać protokołu. Jego wątpliwości budził system wideorejestratora sprzężonego z radarem. Dzięki temu systemowi policjanci w alfach mogą również rejestrować prędkość, z jaką się poruszają auta nadjeżdżające z naprzeciwka, a to daje możliwość dokumentowania na wideo również w sytuacji, gdy policjant stoi obok radiowozu i ręcznym radarem mierzy prędkość. W obecnie jeżdżących radiowozach policjanci nie mają takich możliwości, mogą jedynie nagrywać auta, za którymi jadą radiowozem. Problemem jest brak homologacji na połączenie radaru Iskra z wideorejestratorem, choć każde z tych urządzeń ma oddzielną homologację, to nie zostało przebadane, jak działają połączone. Brak homologacji jest kluczowy z prawnych względów: wyniki uzyskiwane za pomocą radarów służą do prowadzenia postępowań karnych, więc nie może być wątpliwości, które później można by wykorzystać przed sądem. Z tego to właśnie powodu każdy radar, czy np. alkotest, musi mieć zgodę Głównego Urzędu Miar. Specjalne zarządzenie komendanta głównego Policji nakazuje kalibrować te urządzenia dwa razy w roku. Jednak w przypadku nowych, niesprawdzonych wcześniej urządzeń procedura jest dość długotrwała, np. zwykłe radary przed uzyskaniem homologacji były badane przez ok. 8 miesięcy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy wideorejestratory zainstalowane w nowych radiowozach posiadają już atest Głównego Urzędu Miar?

2. Od kiedy nowe radiowozy będą mogły rozpocząć patrole?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20923)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie rządowego programu
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy program „Moje boisko – Orlik 2012” wkracza w końcową fazę. Tymczasem kontrola NIK ujawniła, że podczas powstawania boisk doszło do całego szeregu nieprawidłowości. Dlatego w najbliższym czasie kontrolerzy NIK wkroczą do Ministerstwa Sportu i Turystyki, aby przyjrzeć się działaniom kolejnych ministrów odpowiedzialnych za program „Orlików”. NIK rozpoczęła kontrolę budowy „Orlików” od szczebla najniższe-

go, od samorządów. W ramach I i II edycji (2008–2009) rządowego programu „Moje Boisko – Orlik 2012” na 31 skontrolowanych gmin tylko dwie wybudowały boiska bez zarzutu. We wszystkich pozostałych kontrolerzy stwierdzili nieprawidłowości w prowadzonych inwestycjach. Choć Ministerstwo Sportu i Turystyki przekazywało zainteresowanym szczegółowe wytyczne o lokalizacji i sposobie wykonania „Orlików”, a także organizowało odpowiednie spotkania i szkolenia, to wykonawcom i samorządowcom nie udało się uniknąć błędów. Najwięcej uwag dotyczy kwestii kluczowych: wykonania i zagospodarowania boisk. Nieco lepiej kontrolerzy ocenili procesy przygotowań i rozliczeń, choć i tutaj samorządowcy popełnili wiele uchybień. Gminy nie stosowały się rzetelnie do wytycznych ministerstwa dotyczących sposobu wykonania „Orlików”. Kontrola wykazała brak dbałości o jakość wykonania boisk, a także lekceważące traktowanie obowiązującego prawa. NIK zwraca uwagę, że na budowę „Orlików” wydano ogromne kwoty, ale w efekcie powstały obiekty obciążone wadami, zdaniem NIK jakość boisk zbyt często budzi zastrzeżenia. W 12 gminach, czyli w blisko połowie nowych obiektów, kontrolerzy stwierdzili braki w wyposażeniu, usterki, zamianę materiałów i przypadki niesolidnego wykonania projektu. Najczęściej powtarzającą się nieprawidłowością było oszczędzanie na tzw. piłkochwytach. Zamiast instalować je przed ogrodzeniem – zgodnie z zaleceniami ministerstwa jako dodatkową konstrukcję chroniącą płot przed zniszczeniem – wykonawcy podwyższali nieco ogrodzenie, aby następnie twierdzić, że dzięki temu pełni ono podwójną funkcję, między innymi piłkochwyty. W Bychawie kontrolerzy stwierdzili poobrywane mocowania siatek w bramkach, niebezpiecznie wystające śruby i plastikowe, zamiast metalowych, mocowania w ogrodzeniu, które zresztą szybko popękały. W Granowie wykonawca nie zainstalował lamp i wentylatorów, a z zamówionych 180 m² piłkochwyków ustawił tylko 60 m². W Klimontowie z kolei wybudowano boisko o 15 m² mniejsze niż zakładały to plany i specyfikacja.

Kontrolerzy odnotowali przypadki lekceważenia prawa budowlanego i to zarówno przez gminy, jak i przez inspektorów nadzoru inwestorskiego. W 25% skontrolowanych gmin plany zaplecza „Orlików” były niedostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych. W niemal wszystkich przypadkach zrealizowano takie wadliwe projekty (ze zbyt wysokimi progami, bez podjazdów itp.) i dopuszczono je do użytku. Tylko w jednym przypadku inspektor nadzoru sanitarnego nakazał usunięcie barier i wykonanie podjazdu.

NIK zwraca także uwagę, że samorzady muszą bardziej dbać o pełne wykorzystanie „Orlików”, a zwłaszcza o właściwy nadzór nad obiektami. Zdarza się, że gminy lekceważą obowiązek zatrudniania wykwalifikowanego trenera jako osoby prowadzącej zajęcia i dbającej o bezpieczeństwo. Część gmin powierza bezpieczeństwo dzieci osobom nieuprawnio-

nym, np. konserwatorom lub stażystom. Inne zatrudniają tylko pojedynczych animatorów (wyłącznie w ramach rządowego dofinansowania), a w przypadku ich urlopu lub choroby boiska stoją niewykorzystane przez wiele tygodni. Są także gminy, które w planach wydatków rocznych w ogóle nie uwzględniają ani pensji trenerów, ani innych kosztów związanych z działaniem „Orlików”, zapominając, że nie są to obiekty samofinansujące się.

Finansowanie boisk i bezpieczeństwo ich użytkowania to sprawy tak znaczące, że NIK proponuje gruntownie rozważyć zmiany przepisów i inwestycję uznawać za zakończoną dopiero po potwierdzeniu przekazania obiektu do użytku oraz zapewnieniu środków na jego użytkowanie i zatrudnienie wykwalifikowanego trenera. Według NIK samorzady przystąpiły do programu bez rzetelnej wiedzy na temat rzeczywistych kosztów budowy boisk. W swoich obliczeniach opierały się na szacunkowych kwotach podawanych przez ministerstwo. Jednak na 29 „Orlików” wybudowanych w wariantach podstawowym zaledwie w czterech przypadkach gminy zmieściły się w przedziale szacowanym przez ministerstwo (ok. 1100 tys.). Wiele samorządów dołożyło nawet dwa razy więcej pieniędzy niż pierwotnie zakładano. Zamiast szacowanych 400 tys. gminy rekordzistki (Szemudy, Chęciny, Mikołajki Pomorskie) dołożyły ponad milion zł, każda do jednego boiska. Tak ogromne rozpiętości pomiędzy szacunkami a rzeczywistymi wydatkami samorzady tłumaczyły znikomym zainteresowaniem ze strony przedsiębiorców. Zwłaszcza w I edycji niewielu było chętnych do złożenia oferty, do czego mogła się przyczynić ówczesna sytuacja na rynku.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby podczas realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” zniwelować wskazane przez NIK nieprawidłowości?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20924)

do ministra obrony narodowej

w sprawie szkolenia żołnierzy

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że re-sort obrony wysłał żołnierzy na ekstremalny kurs przetrwania w warunkach zimowych do Szwecji, ale ich nie ubezpieczył. Ośmiu żołnierzy z kilku jednostek Wojsk Lądowych pojechało 10 stycznia br. do wojskowego ośrodka szkoleniowego w Szwecji. Przez ponad dwa tygodnie razem z żołnierzami z kilku krajów NATO uczestniczyli w kursie przetrwania w eks-

tremalnych, arktycznych warunkach. Zajęcia dotyczyły na przykład tego, jak uchronić organizm przed hipotermią, odmrożeniami, jak działać w niskich temperaturach. Były też zajęcia z jazdy na nartach. Przed wyjazdem żołnierze usłyszeli od urzędnika MON, że nie zostaną dodatkowo ubezpieczeni, dlatego sami wykupili polisy, ponieważ na takim kursie bardzo łatwo o kontuzję.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego polscy żołnierze nie zostali dodatkowo ubezpieczeni przed wyjazdem na szkolenie do Szwecji?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zmienić procedury w tym zakresie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20926)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie budowy lotniska regionalnego
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się o zbadanie, zgodnie z przedłożoną dokumentacją, działań administracyjno-decyzyjnych podejmowanych przez Zarząd Województwa Podlaskiego od roku 2005 do chwili obecnej w sprawie budowy lotniska regionalnego z uwzględnieniem różnych wariantów lokalizacyjnych. Lotnisko regionalne w województwie podlaskim w perspektywach jego rozwoju gospodarczego i komunikacyjnego, a szczególnie miasta Białystok jako prężnego ośrodka gospodarczego, jest nieodzowne. Niestety, proces decyzyjny dotyczący wyboru lokalizacji dla tego lotniska oraz przeznaczanych środków publicznych na kolejne ekspertyzy, audyty budzi poważne wątpliwości co do racjonalności ich wykorzystywania, ale także rodzi wiele znaków zapytania i niejasności, czy nie dochodzi do zjawisk szeroko rozumianej korupcji. Nie będę w tym momencie nakreślał ogółu zjawisk i tła, znajdzie się to w załącznikach, pismach i artykułach prasowych, które są dołączone^{*)}. Pozwolę sobie powyższe zagadnienie podzielić na dwie następujące kwestie:

1. Lokalizacja lotniska regionalnego na Krywlanach. Obecny status lotniska jest sportowo-rekreacyjny. Rada Ministrów 8 maja 2007 r. przyjęła „Program rozwoju sieci lotnisk i lotniczych urządzeń naziemnych”, opracowany przez Ministerstwo Transportu. W załączniku do tego programu wskazano modernizację lotniska na Krywlanach jako możliwą opcję lotniska regionalnego w województwie podlaskim. Nadano jednocześnie docelowo referencyjność

kategorii przyszłego lotniska 4D, co daje możliwość obsługi pasażerskiej obejmującej 250 tys. pasażerów rocznie i co wiąże się z pasem startowym o długości minimum 2000 m. Oczywiście wskazanie prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego w tym zakresie jest intencyjne, decyzje pozostają w gestii samorządu. W latach 2005–2008 do I kwartału na prace koncepcyjne, projektowe i przygotowawcze lotniska z lokalizacją na Krywlanach wydano kwotę 1314 tys. zł. Uchwałą sejmiku 31 marca 2008 r. odstąpiono od lokalizacji lotniska na Krywlanach i rozpoczęto procedurę poszukiwania innych miejsc. Nasuwają się zasadne pytania:

— Jakie były rzeczywiste motywy odstąpienia od tego projektu?

— Czy interes publiczny nie poniósł na tym uszczerbku?

— Czy jedną z przyczyn nie była atrakcyjność inwestycyjna terenu lotniska, która przekreśliła szansę na budowę portu lotniczego?

— Jaka była – należy zbadać – rola urzędników miejskich w urbanizacji strefy ochronnej lotniska na Krywlanach?

2. Lokalizacja lotniska Sanniki. Zarząd Województwa Podlaskiego uchwałami 86/1171/08 oraz 86/1172/08 podjął decyzję o wytypowaniu kilku lokalizacji i ich ocenie pod względem możliwości budowy regionalnego lotniska. W tym celu przeprowadzono przetarg. Na koncepcję techniczno-przestrzenną portu lotniczego, którą przygotowało polsko-hispańskie konsorcjum firm: Sener sp. z o.o. oraz Biuro Studiów i Projektów Lotniskowych Polconsult sp. z o.o. z Warszawy, zarząd województwa wydał 720 tys. zł. Ogłoszono także przetarg na opracowanie raportu oddziaływania na środowisko z analizą wielokryterialną. Wygrało ten przetarg konsorcjum firm Ove Arup & Partners International Limited z Warszawy oraz Ekoton sp. z o.o. z Białegostoku, które przedstawiło ofertę na kwotę 1862 tys. zł.

Wątpliwości budzi przeprowadzony przetarg rozstrzygnięty na korzyść konsorcjum Arup/Ekoton. Zarząd województwa przyjął do przetargu kwotę bazową 1500 tys. zł. Z ofert, które przeszły etap formalny, dopuszczono dwie, z czego wybrano najmniej korzystną finansowo za 1800 tys. zł, czyli ofertę konsorcjum Arup/Ekoton, przeznaczając o 362 tys. zł więcej wynosiła pierwotna wartość zamówienia. Marszałek województwa argumentował to w ten sposób, iż nie chce, aby procedura przedłużyła się o dodatkowe 2 miesiące, stąd podjął taką decyzję.

W marcu 2009 r., zgodnie z sugestiami firm konsorcjum, jako najkorzystniejszą lokalizację wskazano lotnisko w Topolanach. W kwietniu 2008 r. Sejmik Województwa Podlaskiego podjął uchwałę, która wskazywała na sporządzenie raportu środowiskowego dla lokalizacji w Topolanach jako pożądanej przez zarząd województwa. Wynika stąd, iż konsorcjum z ekspertyzą dostosowało się do oczekiwań zarządu, wskazując w raporcie najkorzystniejszą lokalizację w Topolanach, którą przedstawiło w marcu 2009 r.

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Kilka miesięcy później, pod koniec 2009 r., nastąpił nieoczekiwany zwrot i okazało się, iż najkorzystniejszą lokalizacją są Sanniki pod Tykocinem. Raport oddziaływania na środowisko sporządzony przez konsorcjum zaczął preferować tę lokalizację, a zarząd województwa przedstawił ją jako najkorzystniejszą dla realizacji inwestycji.

Następnie raport przygotowany przez konsorcjum trafił do Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, która po trzech wezwaniach autorów do poprawki przyjęła raport i podjęła pozytywną decyzję o lokalizacji lotniska w Sannikach. Nastąpiły odwołania do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, która decyzją z dnia 5 stycznia 2011 r. wydała decyzję uchylającą w całości decyzję regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Białymstoku o środowiskowych warunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska regionalnego dla województwa podlaskiego oraz przekazała sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Należy zacytować konkluzję decyzji Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: „Bardzo ważne jest dla nas bezpieczeństwo ludzi. Istotne wydaje się także finansowanie inwestycji z unijnych funduszy. Gdybyśmy utrzymali decyzję organu pierwszej instancji w mocy, zagrożone byłoby i jedno, i drugie”.

Nasuują się więc zasadnicze pytania:

— Czy jest to tylko niekompetencja Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, czy działanie zgodnie z chęcią i zapotrzebowaniem zarządu województwa?

— Czy przeprowadzenie przez Regionalną Dyrekcję Ochrony Środowiska takiego buble przygotowanego przez konsorcjum nie było działaniem na rzecz i noszącym znamiona nieprawidłowości?

Obserwując postępowanie przetargowe, w drodze którego wyłoniono konsorcjum Arup/Ekoton, należy postawić pytania:

1. Czy w świetle przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wybierając najdroższą ofertę, nie dopuszczono się korupcji?

2. Czy doszło do lobbingu na rzecz firmy Ekoton?

3. Czy wybranie tej ilości lokalizacji do przygotowania oceny środowiskowej było uzasadnione merytorycznie, czy tylko miało na celu podwyższenie wartości zamówienia publicznego?

4. Jaki był mechanizm typowania lokalizacji do przygotowania oceny środowiskowej?

5. Czy w trakcie procedowania przez Zarząd Województwa Podlaskiego i głosowania nad tą uchwałą nie doszło do wywierania nacisków?

Proszę Pana Premiera o zbadanie przedstawionej dokumentacji oraz procesu administracyjno-decyzyjnego dotyczącego budowy lotniska regionalnego w województwie podlaskim.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tołwiński

Białystok, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20927)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w związku z porozumieniem wystosowanym przez wojewodę łódzkiego do wszystkich środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi

Szanowna Pani Minister! W związku z koniecznością podpisania z wojewodą łódzkim porozumienia określającego sposób wykonywania przez gminy zadań z zakresu pomocy społecznej polegających na prowadzeniu i rozwoju infrastruktury środowiskowych domów samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi powyższe placówki zostały zobowiązane do zaakceptowania następującego zapisu: W przypadku prowadzenia domu jako własnej jednostki organizacyjnej j.s.t. zobowiązuje się do zapewnienia funkcjonowania domu w formie wyodrębnionej jednostki organizacyjnej pomocy społecznej na zasadach określonych dla jednostek budżetowych w ustawie o finansach publicznych. Jest to warunek konieczny, aby otrzymywać dotację na prowadzenie działalności. Zapis ten odbieramy jako jednoznaczne zobowiązanie gminy (j.s.t.), która nie zleca zadania określonego porozumieniem innym podmiotom wskazanym w art. 25 ustawy o pomocy społecznej, do prowadzenia domu (środowiskowego domu samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi) w formie wyodrębnionej jednostki budżetowej.

W przekonaniu j.s.t. nakładanie na gminę takiego obowiązku nie znajduje podstaw w obowiązujących przepisach. Z art. 110 ustawy o pomocy społecznej wynika, iż zadania pomocy społecznej w gminach wykonują jednostki organizacyjne – ośrodki pomocy społecznej. Kolejny przepis art. 111 ww. ustawy daje gminie możliwość tworzenia również innych jednostek organizacyjnych w celu realizacji zadań pomocy społecznej, ale nie nakłada takiego obowiązku. O prawno-finansowej formie działania jednostek organizacyjnych pomocy społecznej rozstrzygają przepisy ustawy o finansach publicznych. Wykonywanie zadań z zakresu pomocy społecznej odbywa się poprzez jednostki budżetowe, zaś w przypadku zadań własnych z zakresu pomocy społecznej możliwe jest działanie samorządowych zakładów budżetowych. Również przepisy ustawy o pomocy społecznej dotyczące bezpośrednio środowiskowych domów samopomocy nie przesądzają o konieczności wyodrębniania ich w jednostki organizacyjne działające jako jednostki budżetowe.

Stanowisko jednostek samorządu terytorialnego wskazuje jednoznacznie – środowiskowe domy samopomocy działają w strukturach OPS. Jest to jeden z przejawów kompleksowości świadczeń z zakresu pomocy społecznej, a ponadto pozwala na rozsądne gospodarowanie środkami finansowymi i wyposaże-

niem. Wykonanie zapisu porozumienia przekazanego przez wojewodę łódzkiego polegające na przymusowym wyodrębnieniu środowiskowych domów samopomocy wymagałoby dodatkowych nakładów finansowych i zwiększyło koszty utrzymania jednostek pomocy społecznej w gminie. Jednostki samorządu terytorialnego nie widzą zasadności podjęcia takich kroków ani w sferze prawnej ani też w sferze racjonalnej gospodarki środkami publicznymi.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jednostka samorządu terytorialnego jest zobowiązana do podpisania porozumienia w kształcie przedstawionym powyżej?

2. Czy niepodpisanie zaproponowanego porozumienia w zakresie wątpliwego zapisu będzie skutkować wstrzymaniem dotacji?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20928)

do ministra środowiska

**w sprawie dofinansowania inwestycji
w ekologiczne ogrzewanie
w gospodarstwach indywidualnych**

Szanowny Panie Ministrze! Duża część indywidualnych gospodarstw w Polsce do ogrzewania domów czy wody korzysta ze środków, które niekorzystnie wpływają na środowisko. Ich jedyną zaletą jest to, że są tańsze. Przykładem tego może być węgiel kamienny, który jest jednym z najpopularniejszych w kraju środków grzewczych. Również sama instalacja do węgla kamiennego jest o wiele tańsza niż te służące do ogrzewania środkami ekologicznymi. Pomimo większych kosztów wielu Polaków inwestuje lub chce inwestować np. w kolektory słoneczne, piece na ekogroszek lub kotły opalane biomasa. Istnieje możliwość częściowego sfinansowania takiej inwestycji ze środków unijnych. Niestety coraz częściej pojawiają się informacje, że niektóre gminy w ogóle nie wiedzą o możliwości pozyskiwania takich środków.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska prowadzi politykę informacyjną wśród gmin dotyczącą dofinansowania ekologicznego ogrzewania?

2. Czy Ministerstwo Środowiska dysponuje informacjami, ile gospodarstw indywidualnych w Polsce skorzystało w 2010 r. z dofinansowania do ogrzewania ekologicznego?

3. Czy Ministerstwo Środowiska wspomaga samorządy w zakresie szkoleń w celu pozyskiwania funduszy na ekologiczne inwestycje?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20929)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian warunków
udzielania kredytów**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach doszło do gruntownych zmian w warunkach udzielania kredytów oraz zmian w programie „Rodzina na swoim”. Z wieloma zmianami należy się zgodzić, ponieważ mogą one pozytywnie wpłynąć na stabilizację finansową polskich gospodarstw. Przykładem tego może być odmowa przyznania kredytu w sytuacji, gdy kwota rat kredytów przekraczałaby połowę dochodów potencjalnego kredytobiorcy. Wydaje się to uzasadnione, biorąc pod uwagę problemy ze spłatą kredytów przez mieszkańców Europy Zachodniej czy Stanów Zjednoczonych. Z drugiej strony zaostrzenie warunków przyznawania kredytów może spowodować, iż Polacy będą mniej wydawać i inwestować, co może negatywnie odbić się na polskiej gospodarce.

Zaostrzenie warunków udzielania kredytów powoduje między innymi, iż banki odmawiają udzielenia kredytów długoterminowych osobom zatrudnionym na czas określony, krótszy niż planowany czas spłaty kredytu, co szczególnie w przypadku ludzi młodych jest poważną przeszkodą w pozyskaniu długoterminowego kredytu hipotecznego.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czym uzasadnione jest ograniczenie programu „Rodzina na swoim” tylko do mieszkań z rynku pierwotnego?

2. Czy zaostrzenie warunków udzielenia kredytów wyklucza osoby posiadające umowę o pracę na czas określony z możliwości pozyskania kredytu hipotecznego, którego okres kredytowania wynosi 20 czy 30 lat?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20930)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rozszerzenia pomocy państwa
dla żołnierzy górników**

Szanowna Pani Minister! Stowarzyszenia i organizacje kombatanckie sygnalizują problem nierównego traktowania przez państwo żołnierzy górników, którzy w PRL-u w ramach zastępczej służby wojskowej byli kierowani przymusowo do pracy w kopalniach węgla kamiennego, kamieniołomach i zakładach wydobywania uranu. Wiele z tych osób straciło życie lub zostało inwalidami.

Żołnierze górnicy domagają się objęcia ich środowiska regulacjami właściwymi dla kombatanatów i inwalidów wojskowych oraz pomocą określoną w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile osób korzysta z dodatków z tytułu ustawy obejmującej żołnierzy górników?

2. Jakie grupy kombatanatów i osób represjonowanych korzystają ze świadczeń innych niż dodatek w maksymalnej wysokości dodatku kombatanckiego i jakie to są świadczenia?

3. Czy rząd przewiduje zmiany legislacyjne poszerzające pomoc państwa dla żołnierzy górników oraz osób represjonowanych w wyniku deportacji do pracy przymusowej?

4. Ile środków finansowych i dla jakich grup kombatanatów, osób represjonowanych oraz inwalidów wojennych jest przewidywanych w budżecie państwa w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20931)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie środków finansowych
na inwestycje strategiczne
dla polskiego sportu rozpoczynane w 2011 r.
i latach następnych**

Szanowny Panie Ministrze! Ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej dofinansowywane są inwestycje sportowe prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego oraz inne podmioty prawne w ramach uchwalonych przez sejmiki wojewódzkie programów rozwoju bazy sportowej.

Druga transza środków finansowych z ww. funduszu w obszarze inwestycji przeznaczana jest na dofinansowanie tzw. inwestycji strategicznych dla rozwoju sportu polskiego.

Ukształtowana na przestrzeni wielu lat relacja między wydatkami na inwestycje terenowe a strategiczne wahała się od 30% do 50% na rzecz inwestycji strategicznych. W 2010 r. media i resort informowały o znaczącym zmniejszeniu się wpłat na fundusz w odniesieniu do planu funduszu.

Wobec powyższego prosimy Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jakie były w 2010 r. wpływy z wpłat na fundusz i jak to się miało do planu wpływów na rok 2010?

2. Jakie środki z wpływów na fundusz w 2010 r. przeznaczono na dofinansowanie inwestycji, w tym w podziale na inwestycje terenowe i strategiczne?

3. Prosimy o wykaz inwestycji strategicznych realizowanych w 2010 r. wraz z kwotą ich dofinansowania z funduszu?

4. Jakie środki finansowe planuje się przeznaczyć z funduszu na inwestycje sportowe w 2011 r. o charakterze terenowym i strategicznym?

5. Jakie inwestycje strategiczne planuje się rozpocząć w 2011 r. i z jaką kwotą dofinansowania?

6. Czy wśród inwestycji strategicznych, których dofinansowanie rozpocznie się w 2011 r. lub w latach następnych, jest budowa lodowiska w Sosnowcu na potrzeby m.in. funkcjonowania szkoły mistrzostwa sportowego prowadzonej przez Polski Związek Hokeja na Lodzie?

7. Jakie inwestycje strategiczne planuje się rozpocząć w roku 2011 i w latach następnych na terenie województwa wielkopolskiego?

Z poważaniem

Posłowie Witold Klepacz
i Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20932)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przepisów dotyczących
zatrudniania osób z orzeczeniem
o niepełnosprawności**

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy zasad, na jakich zatrudniane są osoby o różnych stopniach niepełnosprawności. Kwestia dotyczy paradoksu polegającego na tym, iż osoby zdrowe lub z lekkim stopniem niepełnosprawności spotykają się ze znacznie większymi trudnościami podczas szukania zatrudnienia niż osoby charakteryzujące się znaczną niepełnosprawnością. Owa absur-

dalna sytuacja jest wynikiem dofinansowania płynącego z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Firmy i przedsiębiorstwa zatrudniające osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności mogą bowiem liczyć na najwyższe dopłaty. Jest to niewątpliwie sytuacja opłacalna dla przedsiębiorców, wynikająca ze szczerych i dobrych pobudek – pomocy w znalezieniu pracy osobom niepełnosprawnym. Jednak prowadzi ona do sytuacji, w której dochodzi do dyskryminacji osób zdrowych i o lekkim stopniu upośledzenia, których szanse na znalezienie posady lub uzyskanie awansu zawodowego znacznie maleją. Tego rodzaju segregacja powoduje z kolei zjawisko występowania usilnych dążeń osób sprawnych oraz przedstawiających lekki stopień niepełnosprawności do starania się o orzeczenia o stopniu umiarkowanym lub znacznym, co zwiększa szanse na zatrudnienie, ale jest krzywdzące w stosunku do pozostałych, a także naraża państwo na dodatkowe i zbędne koszty.

Praktyka zatrudniania tzw. osób z grupą staje się wśród pracodawców coraz popularniejsza. Tego rodzaju tendencja bardzo niepokoi wielu bezrobotnych, którzy poszukują pracy i zgłaszają się po interwencję do biur poselskich, gdyż przyczynia się do zaistnienia kolejnego paradoksu charakteryzującego się bardzo wysokim wzrostem zatrudnienia osób znacznie niepełnosprawnych kosztem osób zdrowych.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy problem, który zgłaszam, znany jest ministrowi i czy nie skłania on do głębszych przemyśleń, tak aby stworzyć zasady wspierające osoby niepełnosprawne, ale niedoprowadzające do paradoksu dyskryminowania osób pełnosprawnych z rynku pracy, a jednocześnie do patologicznej sytuacji, że posiadanie I grupy inwalidzkiej jest przez wielu mocno pożądana?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć jakiegokolwiek inne kroki mające na celu wyeliminowanie opisanego procederu?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20933)

do ministra zdrowia

w sprawie rozdziału środków finansowych w postępowaniu w trybie konkursu ofert, organizowanym przez NFZ na usługi stomatologiczne, na przykładzie miasta Chorzowa

Szanowna Pani Minister! W związku z ogłoszeniem wyników postępowania w trybie konkursu ofert

na nowe kontrakty dla gabinetów stomatologicznych, prowadzonego przez Narodowy Fundusz Zdrowia, pojawiły się liczne krytyczne uwagi ze strony prowadzących tego typu działalność.

W opinii wielu zainteresowanych, zarówno pacjentów, jak i osób prowadzących zakłady opieki stomatologicznej, wyniki konkursów świadczą o tym, że komisje konkursowe nie brały pod uwagę tak ważnych aspektów, jak równomierne rozmieszczenie gabinetów na terenie miast oraz dotychczasową ilość obsługiwanych pacjentów.

Stomatolodzy z Chorzowa twierdzą, że wyniki konkursu ofert prowadzonego przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia umożliwiają podpisanie kontraktów przez nowe gabinety w dzielnicach licznie posiadających już tego typu placówki, natomiast pojedyncze zakłady w dzielnicach zostały pozbawione tej możliwości. Warto podkreślić, że na terenie Chorzowa są dzielnice, w których brak gabinetów z bezpłatną opieką stomatologiczną.

Dlatego też proszę o odpowiedzi na pytania:

1. Jakie kryteria brano pod uwagę przy wyborze ofert?

2. Czy spośród kryteriów znalazły się takie warunki, jak dotychczasowe wyniki kontroli gabinetów stomatologicznych, ich równomierne rozmieszczenie na terenie miast i ilość obsługiwanych pacjentów?

3. Dlaczego przy wyborze ofert nie brano pod uwagę dobra pacjentów, jak w przypadku miasta Chorzowa, w którym w opinii zarówno pacjentów, jak i prowadzących gabinety stomatologiczne, wybrano oferty nowo powstających gabinetów w dzielnicach, gdzie już przed ogłoszeniem konkursu było ich kilka, natomiast nie wybrano z dzielnic, gdzie działa jedynie jeden gabinet lub nie działa żaden i już obecnie dostęp pacjentów do usług stomatologicznych jest bardzo ograniczony?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20934)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie oznakowania świń rzeźnych

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt oznakowanie świń rzeźnych może być realizowane za pośrednictwem dwóch metod stosowanych zamiennie. Dopuszcza się wytautowanie świni numeru identyfikacyjnego zwierzęcia gospodarskiego albo założenie na lewą małżowinę uszną kolczyka z numerem identyfikacyjnym zwie-

rzędzia gospodarskiego albo duplikatu takiego kolczyka. Jedna i druga metoda jest więc dopuszczalna i akceptowana przez polski system prawny.

Niepokojące są jednak przypadki błędnej interpretacji ustawy przez lekarzy weterynarii, którzy nierzadko dopuszczają tylko jeden rodzaj oznakowania zwierząt (zazwyczaj kolczykowanie). Sytuacja taka miała miejsce w Starachowicach, gdzie powiatowy lekarz weterynarii z początkiem 2011 r. wstrzymał ubój znacznej ilości tuczników (ok. 30 000 sztuk) z powodu braku kolczyków – wszystkie zwierzęta oznakowane były za pośrednictwem tatuazu. Konsekwencją takiej decyzji może być konieczność utylizacji zwierząt, której kosztem obarczeni zostaną hodowcy. Decyzja powiatowego lekarza weterynarii o niewłaściwym (jego zdaniem) oznakowaniu zwierząt może także spowodować nałożenie na hodowcę kary pieniężnej, jak również częściowe wstrzymanie wypłaty dotacji obszarowych z tytułu prowadzenia gospodarstwa.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie:

1. Czy ministerstwo posiada wgląd w decyzje wydawane przez powiatowych lekarzy weterynarii z możliwością ich weryfikacji?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki zmierzające do uniemożliwienia dowolnej interpretacji zapisów ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20935)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niejasnych okoliczności
związanych z reprivatyzacją nieruchomości
budynkowych i gruntowych w m.st. Warszawa
oraz potencjalnych nieprawidłowości
w postępowaniu urzędników prezydenta
m.st. Warszawy w związku
z tym procederem reprivatyzacyjnym**

W dniu 17 grudnia 2010 r. dziennik „Puls Biznesu” w publikacji „Tajna reprivatyzacja hula w Warszawie” wskazał na mający miejsce – pod rządami pani Hanny Gronkiewicz-Waltz, prezydent m.st. Warszawy z rekomendacji Platformy Obywatelskiej oraz wiceprzewodniczącej Platformy Obywatelskiej – bezkarny, wątpliwy prawnie i etycznie proceder reprivatyzacji nieruchomości budynkowych i gruntowych znajdujących się w Warszawie.

Wątpliwość dotyczy reprivatyzacji nieruchomości budynkowych i gruntowych znajdujących się w Warszawie.

Zgodnie z ustaleniami dziennikarzy „Pulsu Biznesu” kilka dobrze zorganizowanych grup specjalizujących się w zawilej procedurze reprivatyzacyjnej dokonuje przejmowania – w złej wierze – od prawowitych właścicieli i ich spadkobierców (często celowo wprowadzonych w błąd lub poprzez podstęp) roszczeń do konkretnych nieruchomości rynkowych oraz budynkowych o dużej wartości rynkowej. Proceder ten ma podobno miejsce w porozumieniu i za wiedzą pracowników Urzędu m. st. Warszawy, podległych i nadzorowanych przez panią Hannę Gronkiewicz-Waltz, prezydent Warszawy i wiceprzewodniczącą PO.

Uzasadnione wątpliwości dziennikarzy wzbudza to „że niektóre z tych osób mają niestandardowo dobre kontakty z urzędnikami wydziału spraw dekretowych”.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie mi szczegółowych wyjaśnień w następującym zakresie:

1. Czy i jakie działania procesowe lub pozaprocesowo-analityczne zamierzają podjąć w związku z ujawnionym powyżej wątpliwym prawnie procederem reprivatyzacyjnym w Warszawie, realizowanym w wyniku niejasnych relacji z urzędnikami samorządowymi podlegli Panu Premierowi:

— minister spraw wewnętrznych i administracji wraz z komendantem stołecznym Policji i wojewodą mazowieckim,

— minister skarbu państwa,

— minister finansów (generalny inspektor kontroli skarbowej),

— szef ABW oraz

— szef CBA?

Jeżeli nie zamierzają oni podejmować jakichkolwiek działań prawnoprocesowych, to dlaczego?

2. Jakie konkretnie nieruchomości budynkowe lub gruntowe w Warszawie z podziałem na poszczególne lata, począwszy od 2 grudnia 2006 r., oraz o jakiej wartości i na jakiej podstawie prawnej zostały przekazane przez urzędników samorządowych m.st. Warszawy osobom lub podmiotom niebędącym właścicielami lub spadkobiercami prawowitych właścicieli?

3. Czy Pan Premier lub minister spraw wewnętrznych i administracji zamierzacie zlecić zbadanie dotychczasowych decyzji i działań urzędników samorządowych m.st. Warszawy, którzy dokonali już przekazania nieruchomości budynkowych lub gruntowych osobom nieuprawnionym, działającym w wyspecjalizowanych i zorganizowanych grupach?

4. Czy zdaniem:

— ministra spraw wewnętrznych i administracji,

— ministra finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej i generalnego inspektora informacji finansowej),

— szefa CBA,

— szefa ABW oraz

— komendanta głównego Policji

za nowym procederem reprivatyzacyjnym w Warszawie mogą stać tak naprawdę zorganizowane grupy przestępcze specjalizujące się w przestępczości ekonomicznej, dla których jest to nowe źródło pozyskiwania środków finansowych lub też wyśmienita możliwość legalizowania środków finansowych uzyskanych z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł (pranie pieniędzy)?

Czy zamierzają oni podejmować działania we wskazanym powyżej kierunku?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20936)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie tworzenia nowego regionalnego systemu zapewnienia jakości edukacji na bazie okręgowych komisji egzaminacyjnych, przy jednoczesnej likwidacji kuratoriów oświaty, o czym mowa w projekcie ustawy z dnia 21 grudnia 2010 r. o systemie oceniania jakości edukacji

Szanowna Pani Minister! Jako parlamentarzysta regionu świętokrzyskiego, a także wieloletni pedagog chciałbym w szczególny sposób zwrócić uwagę Pani Minister na zagadnienie lokalizacji na terenie całego kraju 7 okręgowych ośrodków jakości edukacji w dotychczasowych siedzibach okręgowych komisji egzaminacyjnych zgodnie z przytoczonym powyżej projektem ustawy oraz wskazać negatywne konsekwencje płynące z wprowadzenia w życie powyższych „eksperymentów edukacyjnych”.

Planowana działalność okręgowych ośrodków jakości edukacji w celu pełnej realizacji zadań przed nimi postawionych wymagać będzie stałego kontaktu ze szkołami, co wydaje się być fikcją, biorąc pod uwagę tak skromną liczbę planowanych ośrodków na terenie całego kraju.

Utworzenie zaledwie 7 ośrodków niewątpliwie pozostaje w sprzeczności z założeniami decentralizacji państwa, prowadząc do osłabienia i marginalizacji mniejszych regionów, w których z założenia nie będzie funkcjonował ośrodek. Tego rodzaju rozwiązania kwestionują skuteczność i efektywność działania tych instytucji mających w swoim zakresie dwa lub trzy województwa.

Także ostatnie propozycje MEN dotyczące utworzenia sieci komórek organizacyjnych okręgowych ośrodków jakości edukacji w terenie, na czele których mają stać rejonowi inspektorzy jakości edukacji, są

sprzeczne z oczekiwaniami zarówno samorządów województwa świętokrzyskiego, jak i świętokrzyskich środowisk edukacyjnych. Takie rozwiązanie może doprowadzić do rozdrobnienia systemu nadzoru pedagogicznego, a nie, jak planowano, do jego ujednolicenia i wzmocnienia.

Mamy tu bowiem do czynienia z mnożeniem różnego rodzaju podmiotów decyzyjnych w obrębie systemu nadzoru pedagogicznego, co w żaden sposób nie sprzyja podniesieniu jakości edukacji, a jedynie może spowodować dezinformację i rozproszenie odpowiedzialności za wdrażane projekty i osiągnięte wyniki.

Moje zaniepokojenie budzi również planowane utworzenie Krajowego Ośrodka Rozwoju Edukacji z siecią lokalnych centrów rozwoju edukacji, które miałyby działać w oparciu o placówki doskonalenia nauczycieli, biblioteki pedagogiczne i poradnie psychologiczno-pedagogiczne bez uszczegółowienia miejsc oraz zadań wymienionych placówek w nowym systemie oceny jakości edukacji.

Dalszymi kwestiami, które nie zostały doprecyzowane, pozostają: warunki rekrutacji uczniów czy też zagadnienie konkursów przedmiotowych dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów, których organizacja należała do zadań kuratoriów oświaty.

Coraz częściej można również zaobserwować niepokojące próby przekazywania samorządom terytorialnym zadań z zakresu edukacji bez jednoczesnego wskazania źródeł ich finansowania, czego logiczną konsekwencją jest znaczne ograniczenie możliwości prawidłowej realizacji zadań oświatowych.

W mojej opinii Kuratorium Oświaty w Kielcach byłoby odpowiednim partnerem do realizacji działań w ramach projektowanego systemu oceny jakości edukacji. Świadectwem tego może być dotychczasowa dobra współpraca tego organu z samorządami wszystkich szczebli z terenu województwa świętokrzyskiego. W kuratorium funkcjonują wydzielone komórki organizacyjne odpowiadające planowanym strukturom nadzoru pedagogicznego wraz z wyspecjalizowaną kadrą pedagogiczną, o czym należałoby pamiętać w aspekcie tworzenia nowego regionalnego systemu zapewnienia jakości edukacji.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jakimi racjonalnymi przesłankami kierowali się twórcy projektu ustawy z dnia 21 grudnia 2010 r. o systemie oceniania jakości edukacji, postulując wprowadzenie na terenie całego kraju jedynie 7 okręgowych ośrodków jakości edukacji w dotychczasowych siedzibach okręgowych komisji egzaminacyjnych?

Dlaczego stanowisko Ministerstwa Edukacji Narodowej dotyczące wprowadzenia tak skromnej liczby opisanych powyżej ośrodków stoi w sprzeczności z założeniami decentralizacji państwa, prowadząc do osłabienia i marginalizacji mniejszych regionów?

Czy standardy edukacyjne, którym sprzyja współpraca pomiędzy środowiskiem samorządowym a oświatowym, mają służyć tylko niektórym, silniejszym czy lepiej rozwiniętym regionom kraju, skazując mniej-

sze ośrodki na powolną degradację wypracowanych przez wiele lat standardów oświatowych i pedagogicznych?

Posel Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20937)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektowanej zmiany granic
właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach**

Szanowny Panie Ministrze! Jako parlamentarzysta regionu świętokrzyskiego, a tym samym przedstawiciel społeczności lokalnej woj. świętokrzyskiego chciałbym w szczególny sposób zwrócić uwagę Pana Ministra na niepokojące próby zmiany granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach, polegające na wyłączeniu Sądów Rejonowych w: Sandomierzu, Opatowie i Staszowie oraz na włączeniu ich do granic właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu.

W mojej ocenie, popartej konsultacjami z szerokim gronem wyborców, a także opierając się na ponadpolitycznej opinii społeczności lokalnej regionu świętokrzyskiego, działanie takie jest nieracjonalne i całkowicie nieuzasadnione.

Obecna właściwość Sądu Okręgowego w Kielcach pokrywa się z granicami administracyjnymi woj. świętokrzyskiego i jest dostosowana do organizacji instytucji administracji publicznej, w szczególności do jednostek Policji i prokuratury.

Skutkiem proponowanych zmian będzie konieczność reorganizacji tych służb oraz podejmowania przez nie działań poza obszarem województwa, czego dalszą konsekwencją będzie konieczność zmiany sposobu finansowania, a efektem końcowym będzie znaczące zmniejszenie skuteczności ich funkcjonowania. Nie zapominajmy, że województwo stanowi zintegrowaną całość i ingerencja w tę strukturę wpłynie (w tym przypadku bardzo niekorzystnie) na życie mieszkańców. Dotychczasowa współpraca organów wymiaru sprawiedliwości z organami władzy samorządowej w Sandomierzu, Opatowie i Staszowie przebiegała wzorcowo. Należy również pamiętać, że dzięki znacznemu wysiłkowi finansowemu ze strony lokalnych samorządów zostały otwarte nowe siedziby sądów w Staszowie i Opatowie.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Jaka argumentacja uzasadnia postulowane zmiany w zakresie dotyczącym korekty granic właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach, polegające na wyłączeniu Sądów Rejonowych w: Sandomierzu, Opatowie i Staszowie oraz na włączeniu ich do granic właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, a za-

tem dlaczego wprowadza się sztuczne dzielenie woj. świętokrzyskiego?

Czy zostały przeprowadzone jakiekolwiek konsultacje społeczne z mieszkańcami woj. świętokrzyskiego w powyższej sprawie, których przecież ona żywnie dotyczy?

Czy przeprowadzono jakąkolwiek kalkulację kosztów związaną z projektowanymi zmianami?

Dlaczego Ministerstwo Sprawiedliwości przeprowadza powyższe „eksperymenty organizacyjne”, jeżeli stan faktyczny, na który wpływ ma obecne sprawne funkcjonowanie prawno-organizacyjne Sądów Rejonowych w: Sandomierzu, Opatowie i Staszowie, wcale tego nie uzasadnia, mówiąc krócej, dlaczego zmieniać coś, co aktualnie funkcjonuje bez zarzutów?

Posel Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20938)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży przez Skarb Państwa
udziałów w KWB Konin w Kleczewie SA,
KWB Adamów SA i ZE PAK SA**

Minister skarbu państwa w dniu 22 września 2010 r. podjął decyzję o dopuszczeniu Rafako SA na okres 2 miesięcy do etapu negocjacji wyłącznych w procesie prywatyzacji spółek: KWB Adamów SA, KWB Konin w Kleczewie SA oraz ZE PAK SA. Termin ten minął 22 grudnia 2010 r.

Szanowny Panie Ministrze, wobec powyższego prosimy o odpowiedź na przedstawione pytania:

1. Jak wygląda obecnie harmonogram dalszych działań w procesie prywatyzacji ww. spółek?

2. Kiedy planowane jest rozpoczęcie rozmów ze związkami zawodowymi w sprawie pakietów socjalnych dla pracowników zbywanej KWB Konin w Kleczewie SA i spółek zależnych?

3. Czy występują obecnie zakłócenia procesu inwestycyjnego budowy nowych odkrywek węgla brunatnego w rejonie działań KWB Konin, stanowiące zagrożenie dla ciągłości w dostawach węgla do ZE PAK obecnie lub w przyszłości?

Posłowie Witold Czarnecki
i Adam Hofman

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20939)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmniejszenia składek do OFE

Ostatnio coraz głośniejsze mówi się o rządowych propozycjach reformy systemu emerytalnego, w związku z którą do otwartych funduszy emerytalnych będzie trafiało mniej składek pracowniczych niż dotychczas. Obecnie jest to 7,3% wynagrodzenia brutto, zaś wkrótce ma to być 2,3%. Zadaniem OFE jest pomnażanie naszego kapitału, inwestując one w różnego rodzaju obligacje oraz lokowane są na giełdzie. Zmniejszenie składki trafiającej do funduszy zgodnie z opiniami analityków może doprowadzić w krótkim czasie nawet do 30-procentowego obniżenia świadczeń emerytalnych. Z tego wynika, że już za kilka lub kilkanaście lat Polska znowu będzie zmuszona do obciążania budżetu państwa, aby wypłacać emerytury w obiecanej kwocie. Od września 2007 r. do września 2010 r. OFE otrzymały prawie 65 mld zł składek. Odliczając prowizje i opłaty, miały do dyspozycji ok. 20 mld zł rocznie. Już od 2011 r. będą mieć do zainwestowania ok. jednej trzeciej tego, co dotychczas, czyli niecałe 7 mld zł rocznie. W latach 2011–2017 do OFE trafi łącznie ok. 60 mld zł. A trzeba też pamiętać, że OFE zaczęły już wypłacać emerytury, co uszczupla posiadane przez nie aktywa. Od września 2009 r. do września 2010 r. ubyło im z tego tytułu ponad 400 tys. zł. Na razie co prawda nie są to kwoty wysokie, ale co roku będą się zwiększać. Skutki ograniczenia wysokości przekazywanych funduszem emerytalnym składek o ponad dwie trzecie z pewnością odczuje cały rynek kapitałowy i finansowy. Zmieni się w znaczący sposób struktura aktywności działających na nim podmiotów. W moim mniemaniu nie można łączyć obecnej dziury budżetowej kosztem przyszłych emerytów, dlatego uważam propozycje obniżenia składki do OFE za szkodliwe dla kraju i niedopuszczalne.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo nie obawia się, że w wyniku zmniejszenia składki do OFE emerytury za kilka lat będą znacznie niższe niż te, które wypłacane są dziś?

2. Jakże według Pani Minister skutki długofalowe dla gospodarki będzie mieć odpływ kapitału z OFE?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20940)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie trudnej sytuacji finansowej emerytów i rencistów

Szanowny Panie Premierze! W trakcie swojej pracy poselskiej wielokrotnie spotykam się z dramatycznymi prośbami o pomoc emerytów i rencistów, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej. Starsze osoby narzekają na to, że wydatki na leki i mieszkanie pochłaniają ponad 50% ich rent i emerytur. Zapowiadał Pan w 2010 r. wprowadzenie kwotowej waloryzacji rent i emerytur. Skorzystaliby na tym emeryci i renciści o najniższych świadczeniach. Z obietnic premiera rząd się nie wywiązał i nadal przeprowadza waloryzację procentową, co opłaca się jedynie emerytom otrzymującym najwyższe świadczenia. Waloryzacja procentowa daje w 2011 r. emerytom otrzymującym najmniej pieniędzy dodatkowo jedynie 17,91 zł, co przy stale rosnących cenach gazu, prądu, żywności, leków itd. nie pokrywa realnych potrzeb świadczeniobiorców. Polski emeryt musi żyć za 616,72 zł. Po odliczeniu pieniędzy na leki i opłaty za mieszkanie na jedzenie zostaje mu nieco ponad 100–200 zł. Nie wyobrażam sobie, w jaki sposób można przeżyć miesiąc za taką kwotę. Państwo powinno szczególną troską obejmować osoby w podeszłym wieku, a szczególnie te, które mają najniższe emerytury i renty, a ich sytuacja finansowa nie pozwala na leczenie oraz godne życie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby pomóc najbiedniejszym emerytom i rencistom?

2. Kiedy rząd wprowadzi kwotową rewaloryzację rent i emerytur?

3. Dlaczego rząd Platformy Obywatelskiej pomija osoby, które szczególnie potrzebują pomocy państwa?

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20941)

do ministra infrastruktury

w sprawie problemów dotyczących dostosowania planów zagospodarowania przestrzennego do ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych

Szanowny Panie Ministrze! Wojewodowie sygnalizują problemy z planami zagospodarowania prze-

strzennego. Sprawa dotyczy zgodności obowiązujących planów z ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Wynika z niej, że plany miejscowe nie mogą ustanawiać zakazów, a także uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej.

Tak zwana megaustawa zakłada, iż gminy do lipca 2011 r. mają obowiązek dostosować się do tego wymogu. Jeżeli się to nie uda, wojewoda ma obowiązek wydać w trybie nadzorczym zarządzenie zastępcze. Zdaniem przedstawicieli urzędów wojewódzkich gminy nie wykonają ciążącego na nich obowiązku. Samorządy potrzebują teoretycznie trzy (a w praktyce sześć) miesięcy na dokonanie zmian w planie zagospodarowania.

Wojewodowie wyjaśniają, że w tej sytuacji obowiązek dostosowania planów spadnie najprawdopodobniej na urzędy wojewódzkie, które nie są przygotowane do wypełnienia tego obowiązku. Ponadto wydanie zarządzeń zastępczych może zakończyć się kilkoma tysiącami skarg złożonymi do sądów administracyjnych (prawo skargi przysługuje m.in. gminom).

Przekazując powyższe, pragnę zapytać:

1. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy w ocenie resortu infrastruktury obawy przedstawicieli urzędów wojewódzkich są uzasadnione?

3. Czy samorządy przekazują informacje o problemach związanych z dostosowaniem planów do ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20942)

do ministra zdrowia

w sprawie udzielania osobom bezrobotnym refundacji na zakup aparatów słuchowych

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującymi przepisami refundacja aparatów słuchowych na oboje uszu przysługuje tylko osobom czynnym zawodowo, dzieciom do 18 lat lub osobom do 26 lat, jeżeli wciąż się uczą. Bezrobotni są z tego grona wyłączeni. W związku z tym mogą starać się o dopłaty z Narodowego Funduszu Zdrowia na zakup tylko jednego aparatu. Stowarzyszenia pacjentów proponują zmiany w stosownych rozporządzeniach, a docelowo zrezygnowania z definicji osoby czynnej zawodowo.

W związku z powyższym, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy do Ministerstwa Zdrowia napływają informacje o tego typu problemach?

2. Czy planuje się w najbliższym czasie dokonać zmian w przepisach prawa tak, aby osoby bezrobotne mogły ubiegać się o refundację na aparaty słuchowe na oboje uszu?

3. Czy rozważana jest propozycja zmierzająca do zrezygnowania z definicji osoby czynnej zawodowo w odpowiednich rozporządzeniach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20943)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nakładania grzywien przez funkcjonariuszy Policji w postępowaniu mandatowym wobec sprawców wykroczeń niemających stałego zamieszkania na terytorium RP

Szanowny Panie Ministrze! Nakładanie grzywiny w drodze mandatu karnego i rodzaje mandatów regulują przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Zgodnie z art. 98 § 2 mandat karny gotówkowy uiszczany bezpośrednio funkcjonariuszowi może być nałożony jedynie wobec osoby czasowo przebywającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub niemającej stałego miejsca zamieszkania albo pobytu.

Natomiast już w rozporządzeniu Rady Ministrów z 24 października 2000 r. w sprawie nakładania grzywien w postępowaniu mandatowym znajduje się zapis, iż funkcjonariusze Policji wobec sprawców wykroczeń niemających stałego miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej nakładają grzywiny w drodze mandatu karnego gotówkowego. Zatem nałożenie przez policjanta takiej grzywiny jest obligatoryjne.

Istota problemu leży w tym, iż mandat gotówkowy staje się prawomocny z chwilą uiszczenia go funkcjonariuszowi. Płacąc, kierowca jest więc pozbawiony prawa odwołania się do sądu. Takie rozwiązanie jest nie do pogodzenia z konstytucyjną zasadą prawa do sądu, równości wobec prawa czy sprawiedliwości społecznej. Zdaniem prawników przepisy te powinny zostać jak najszybciej poprawione.

Godny naśladowania w tym zakresie jest model niemiecki, gdzie kierowca przyjmujący mandat składa kwotę wymierzoną tytułem grzywiny do depozytu i zachowuje prawo odwołania do sądu. W polskich realiach cudzoziemcy oraz obywatele polscy bez stałego miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypos-

spolitej w przypadku popełnienia wykroczenia drogowego mają dwie możliwości. Pierwsza: przyjmują mandat gotówkowy i tracą prawo odwołania się do sądu. Druga opcja wymaga odwagi cywilnej, bo wiąże się z odmową przyjęcia mandatu. Wówczas funkcjonariusze mają obowiązek doprowadzić ukaranego przed sąd.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy resort spraw wewnętrznych i administracji dostrzeżę potrzebę zmiany przepisów w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy podzielany jest pogląd, iż powyższe przepisy mogą być przesłanką do uznania ich za niezgodne z konstytucyjną zasadą prawa do sądu, równości wobec prawa czy sprawiedliwości społecznej?

3. Jakie stanowisko prezentuje ministerstwo w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20944)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wątpliwości przy stosowaniu
przepisów Prawa upadłościowego
i naprawczego**

Szanowny Panie Ministrze! Obecny kształt Prawa upadłościowego i naprawczego budzi szczególne liczne wątpliwości wśród praktyków. Przepisy jasno nie wskazują, kiedy można przeprowadzić postępowanie upadłościowe z możliwością zawarcia układu. Stanowią one jedynie, że taką upadłość ogłasza się, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że w tym trybie wierzyciele zostaną zaspokojeni w wyższym stopniu niż byłoby to możliwe po przeprowadzeniu postępowania obejmującego likwidację majątku dłużnika.

Prawnicy wskazują, że decydujący głos przy ustalaniu, czy dane postępowanie powinno być prowadzone z możliwością zawarcia układu, należałoby przyznać wierzycielom działającym ewentualnie w porozumieniu z dłużnikiem, a nie jak dotychczas – sądom. Szczególnie dużo problemów jest związanych z upadłością obejmującą międzynarodową grupę kapitałową. Obecne przepisy nie przewidują bowiem wspólnego postępowania dla całego koncernu, chociaż za niewypłacalnością każdego z jej członków kryją się zwykle te same przyczyny. Jak podkreślają prawnicy, prawo powinno zapewniać mechanizm, który umożliwia koordynację między tymi spółkami także po ogłoszeniu ich upadłości.

W praktyce oznacza to konieczność wniesienia osobnych wniosków o ogłoszeniu upadłości. Postępo-

wanie wobec jednego członka może zatem zakładać likwidację majątku dłużnika, a innego – możliwość zawarcia układu. Co więcej, dla każdego z nich powołuje się odrębnego sędziego komisarza i syndyka. Sprawy jednego prowadzić więc może kilka sądów upadłościowych, mimo że w imieniu wierzycieli i dłużników działają te same osoby. Powoduje to wydłużenie i zwiększenie kosztów całego postępowania.

Podstawowym celem Prawa upadłościowego i naprawczego jest zabezpieczenie interesów majątkowych wierzycieli. Dlatego też jego przepisy charakteryzują się wysokim poziomem rygorystyki w stosunku do dłużnika. Nie zawsze jest to potrzebne. Jako przykład prawnicy wskazują postępowanie wszczęte wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, czyli tzw. upadłość konsumencką. Za wadę upadłości konsumenckiej wskazuje się również uzależnienie jej przeprowadzenia od posiadania środków na pokrycie kosztów postępowania. Oznacza to bowiem, że osoby nieposiadające żadnego majątku nie mogą być nią objęte.

Zdaniem ekspertów ograniczenia występują także w postępowaniu naprawczym wobec przedsiębiorców zagrożonych niewypłacalnością. Dostęp do niego jest wyjątkowo ograniczony. Przykładowo w razie odmowy zatwierdzenia układu w postępowaniu naprawczym wobec przedsiębiorcy wydawane jest postanowienie o upadłości obejmującej likwidację majątku.

Przekazując powyższe, pragnę zadać następujące pytania:

1. Czy w ocenie ministerstwa istnieje konieczność zmian w Prawie upadłościowym i naprawczym? Jeżeli tak, to jakich?

2. Czy do resortu docierają informacje o wątpliwościach w stosowaniu ww. przepisów?

3. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo w opisanej przeze mnie sprawie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20945)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie pozbawienia wierzyciela
uprawnień do wyboru innego komornika
niż właściwy miejscowo w sprawach
dotyczących egzekucji z nieruchomości**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z zapisem art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 1997 Nr 133, poz. 882, ze zm.) wierzyciel ma prawo wyboru komornika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wy-

jątkiem spraw o egzekucję z nieruchomości oraz spraw, w których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio. W przypadku wyboru komornik działa poza obszarem swojego rewiru komorniczego. Wprowadzenie wyżej przytoczonej zmiany umożliwiającej dokonanie wyboru innego komornika niż właściwy miejscowo ze względu na przydzielony mu rewir komorniczy w dużej mierze polepszyło sytuację wierzyciela, który zmuszony był do tej pory powierzyć egzekwowanie swoich należności jedynie ściśle określone komornikowi, co w wielu sytuacjach mogło doprowadzić do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, gdyż nawet tryb skargowy przewidziany w odpowiednich zapisach Kodeksu postępowania cywilnego nie pozwalał na szybsze zakończenie postępowania egzekucyjnego i zaspokojenie roszczeń wierzyciela, chociażby z uwagi na ilość spraw prowadzonych przez konkretny organ. Tak więc przytoczona wyżej zmiana pozwoliła na przyspieszenie postępowań egzekucyjnych, a także w pewnym sensie stała się czynnikiem wpływającym na sprawniejsze działania komorników. Możliwość usprawnienia postępowania we wskazany wyżej sposób została jednak ograniczona do postępowań, których przedmiotem nie jest nieruchomości. Jednakże w wielu przypadkach to właśnie nieruchomości stanowi całość masy majątkowej dłużnika. Prowadzi to do niczym nieuzasadnionego podziału wierzycieli na tych, którzy mogą wyegzekwować należnych im świadczeń powierzyć wybranemu ze względu na sprawne działanie komornikowi, oraz na tych, którzy tej możliwości zostali przez ustawodawcę pozbawieni z tego tylko powodu, że kierują swoje roszczenie do składnika mienia dłużnika, jakim jest nieruchomości. Wskazane w ustawie mechanizmy kontroli komorników, takie jak np.: podstawy odmowy przyjęcia wniosku od wierzyciela na podstawie art. 8 ust. 5 ww. ustawy, czy też skargi na czynności przewidziane w prawie cywilnym procesowym lub inne środki ochrony prawnej zabezpieczałyby zarówno interesy stron, jak i samego organu egzekucyjnego.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: Czy właściwe i zasadne jest dalsze utrzymywanie możliwości wyboru organu egzekucyjnego w zależności jedynie od przedmiotu postępowania, który de facto w wielu przypadkach czyni wprowadzoną i jak najbardziej sprawdzającą się w praktyce zmianę o możliwości wyboru komornika przez wierzyciela za niemającą żadnego wpływu na szybkość i sprawność postępowania egzekucyjnego, skoro i tak strona egzekwująca jest zobligowana do złożenia wniosku do komornika, w którego rewirze znajduje się należąca do dłużnika nieruchomości?

Z należnym szacunkiem

Poseł Irena Tomaszak-Zesiuk

Turek, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20946)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie programów oszczędnościowych w administracji publicznej

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładamy Panu Premierowi, jako konstytucyjnemu zwierzchnikowi służby cywilnej, interpelację w sprawie programów oszczędnościowych w administracji publicznej.

Jak wynika z informacji uzyskanych z Sieci UE ds. Administracji Publicznej – EUPAN oraz Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju – OECD, w wielu krajach Europy są podejmowane działania doraźne i programy oszczędnościowe w administracji publicznej. Zmiany idą zasadniczo w dwóch kierunkach: zmniejszenia zatrudnienia oraz zamrożenia lub redukcji wynagrodzeń.

W kwestii zmniejszenia zatrudnienia należy zauważyć, że w przeciwieństwie do Polski ten proces w innych krajach był często poprzedzony audytem przeprowadzonym w administracji (np. Wielka Brytania czy Kanada) i rozłożony na kilka lat (np. na 4 lata w Holandii, Irlandii, Wielkiej Brytanii czy Estonii). Owszem, na Węgrzech realizowany jest program zmniejszenia administracji publicznej o 10%, jednak obejmuje on także administrację samorządową i docelowo zatrudnienie w administracji rządowej w tak krótkim okresie czasu ma spaść o 5%. W Słowenii redukcja etatów w administracji jest realizowana od 6 lat i każdego roku o 1%. Przy czym w Austrii czy Francji można zatrudniać 1 pracownika na 2 zwalnianych, we Włoszech 1 na 5 zwalnianych, zaś w Grecji i Hiszpanii 1 na 10 zwalnianych.

Międzynarodowy Fundusz Walutowy w Economic Outlook 2010 podkreśla, że gwałtowne cięcia w administracji publicznej mogą mieć negatywny wpływ na PKB, szczególnie w sytuacji kiedy działania takie podejmowane są jednocześnie w wielu krajach. Jak wynika z opracowania przygotowanego przez Departament Służby Cywilnej w KPRM, „w krótkim okresie cięcia wydatków publicznych ograniczać będą wzrost gospodarczy i zwiększać stopę bezrobocia”. Według Komitetu Doradczego Związków Zawodowych przy OECD (Trade Union Advisory Council TUAC) w najbliższych latach sektor publiczny w Europie zmniejszy się o milion miejsc pracy, co ma doprowadzić do likwidacji 1,5–2 mln stanowisk pracy w sektorze prywatnym.

Większość krajów wdraża programy oszczędnościowe poprzez zamrożenie lub redukcję wynagrodzeń w administracji, które w niektórych krajach są często wyższe niż w przypadku porównywalnych stanowisk w sektorze prywatnym. Na Węgrzech zrezygnowano z 13 pensji i nagród. Również we Włoszech ograniczono premie i nagrody pieniężne, a u najwyższych opłacanych urzędników zmniejszono wynagrodzenie

o 5%. W Portugalii zmniejszenie wynagrodzenia od 3,5 do 10% (w zależności od wielkości zarobków) obejmuje tych urzędników, którzy zarabiają powyżej 1500 euro miesięcznie. Od 1 stycznia 2010 r. realizowany jest w irlandzkiej służbie cywilnej program progresywnego zmniejszania wynagrodzeń. W przypadku wynagrodzeń pomiędzy 125 tys.–165 tys. euro rocznie nastąpiła redukcja wynagrodzenia o 8%, w przedziale 165 tys.–200 tys. euro – o 12%, zaś wynagrodzenia powyżej 200 tys. euro rocznie objęła redukcja 15%.

Aby właściwie ocenić działania podejmowane przez rząd polski w obszarze realizowanych programów oszczędnościowych w administracji publicznej, na tle działań podejmowanych przez inne rządy, uprzejmie prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

Czy rząd przeprowadził badania lub jest w posiadaniu badań przeprowadzonych przez np. związki zawodowe lub pracodawców, które wskazywałyby na konsekwencje dla sektora prywatnego, na wzrost gospodarczy i stopę bezrobocia zwolnienia 10% urzędników w ciągu 1 roku?

W Danii zwalniani pracownicy administracji są kierowani do zatrudnienia w publicznym sektorze szeroko rozumianej opieki społecznej. Jakiego rodzaju zamiar podjąć działania, aby zwalniani polscy urzędnicy nie zasilili rosnącej armii bezrobotnych?

Prosimy o przekazanie informacji na temat średniego wynagrodzenia w administracji rządowej, z rozbiciem na poszczególne ministerstwa i urzędy, w tym na urzędy wojewódzkie. Prosimy także, aby dane odnosiły się odrębnie do osób piastujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej i zwykłych pracowników. Będziemy również wdzięczni za informację, jaka jest średnia wynagrodzeń pracowników urzędów marszałkowskich.

Poseł Jarosław Zieliński
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20947)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania należności
z tytułu wygaśnięcia spółdzielczego prawa
do lokalu mieszkalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Przedmiotowy problem chciałbym zilustrować na podstawie grudzieńskich spółdzielni mieszkaniowych.

1. Ustalenie należności z tytułu wygaśnięcia spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego.

Zgodnie ze statutem spółdzielni i art. 11 ust. 2¹ i 2² ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (w brzmieniu obowiązującym od 31 lipca 2007 r.), w przypadku wygaśnięcia prawa do lokalu mieszkalnego spółdzielni wypłaca osobie uprawnionej wartość rynkową tego lokalu. Wartość ta nie może być jednak wyższa od kwoty, jaką spółdzielnia uzyskała od osoby obejmującej lokal w wyniku przetargu.

Z wartości rynkowej lokalu potrąca się przypadającą na dany lokal część zobowiązań spółdzielni związanych z budową, w tym w szczególności niewniesiony wkład mieszkaniowy oraz kwoty zaległych opłat i koszty określenia wartości rynkowej lokalu.

2. Przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

W myśl definicji określonej w art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przychodem są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Według art. 10 ust. 1 pkt 9 i art. 20 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych należności wypłacane z tytułu wygaśnięcia prawa do lokalu mieszkalnego kwalifikuje się jako przychody z innych źródeł.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c tej ustawy oraz dochodów, od których na podstawie przepisów ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

W rozpatrywanej sytuacji na szczególną uwagę zasługuje przepis art. 21 ust. 1 pkt 50 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, który stanowi, że wolne od podatku dochodowego są przychody otrzymane w związku ze zwrotem wkładów w spółdzielni do wysokości wniesionych wkładów.

W konsekwencji literalnego brzmienia ww. organy podatkowe od pewnego czasu uznają, że ze zwolnienia od podatku dochodowego korzysta jedynie nominalna wartość przednio wniesionego wkładu mieszkaniowego. Natomiast nadwyżka pomiędzy uzyskanym zwrotem a wniesionym wkładem (tj. kwota wynikająca z waloryzacji wkładu) stanowi przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Waloryzacja wkładu mieszkaniowego wniesionego przez lokatora (najczęściej wiele lat wcześniej) ma na celu urealnienie jego wartości do wartości rynkowej mieszkania.

Przykład: Lokator w 1991 r. wniósł wkład mieszkaniowy w kwocie 352,44 zł (3 524 400,00), co stanowi 54% wartości lokalu mieszkalnego. Na dzień dzisiejszy rynkowa wartość lokalu ustalona przez rzeczoznawcę wynosi 72 000,00 zł. Zwaloryzowany wkład wynosi 38 880,00, ponieważ spółdzielnia zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych potrąciła niewniesiony wkład (46%) i w ta-

kiej wysokości zwraca lokatorowi z tytułu wygaśnięcia prawa do lokalu mieszkalnego (najczęściej są to dłużnicy, więc nic nie dostają). Według organów podatkowych kwota 38 527,56 (38 880,00 – 352,44) winna być opodatkowana w wysokości 7320,24 zł (19%). Kwota 352,44 zł w 1991 r. stanowiła dużo wyższą wartość aniżeli dzisiaj.

Ze stanowiskiem organów podatkowych można się nie zgadzać, odwołując się do norm wyrażonych w art. 11 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (obowiązującym do 30 lipca 2007 r.) w związku z art. 358 § 2 Kodeksu cywilnego, który umożliwia ograniczenie powszechnie obowiązującej na gruncie prawa cywilnego zasady nominalizmu, poprzez zastosowanie umownych klauzul waloryzacyjnych.

Jednak należy realnie liczyć się z tym, że organy podatkowe zajmą niekorzystne dla podatników stanowisko.

W świetle powyższego kwestia zasadności opodatkowania waloryzacji wkładu mieszkaniowego jest kontrowersyjna.

Zapytuję Pana Ministra: Czy resort przewiduje możliwość (konieczność) wydania jednolitej dyrektywy interpretacyjnej w przedmiotowym zakresie?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20948)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji w Cukrowni Kruszwica
i Cukrowni Nakło**

Szanowny Panie Ministrze! Niniejsze wystąpienie podyktowane jest skierowanym na adres mojego biura poselskiego pisemnym wystąpieniem pracowników tychże cukrowni zaniepokojonych działaniami dyrekcji noszących – zdaniem załogi – cechy niegospodarności. Cytuję: My, pracownicy KSC, piszemy do pana, ponieważ na naszych oczach rozkradany zostaje majątek Krajowej Spółki Cukrowej. Od wielu już lat w oddziałach kujawskich (zwłaszcza w Cukrowni Nakło) trwa kryminogeny układ dyrekcji zakładu z jednym z lokalnych przedsiębiorców. Stworzył się tam nieformalny układ biznesowo-towarzyski pana M. z panem N. Firma transportowa pana N. swymi maczkami oplotła niemal połowę oddziałów KSC. Jesteśmy głęboko poruszeni brakiem wyciągnięcia konsekwencji z przebiegu kampanii cukrowej 2010/2011. Stała się rzecz niebywała, osoby bezpośrednio uwikłane w aferalne sprawy z przewoźnikami nadal piastują swe funkcje. Miliony złotych wypływają z państwowego molocho, wypychając kieszenie i konta kilku za-

przyjaźnionych ze sobą panów. Przez ten układ dwa zakłady, które mogłyby przerabiać ok. 12 000 t/d, wykorzystują połowę swych mocy.

Powaga sytuacji wymagałaby podjęcia działań sprawdzających.

Zapytuję więc Pana Ministra: Czy i jakie działania w tym zakresie zostaną podjęte?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20949)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu ustawy o systemie
oceniajania jakości edukacji**

Szanowna Pani Minister! Podzielając niepokój środowisk oświatowych spowodowany planami likwidacji kujawsko-pomorskiego Kuratorium Oświaty w Bydgoszczy i urzędu kujawsko-pomorskiego kuratora oświaty w Bydgoszczy, w załączeniu przesyłam stanowisko Rady Miasta Bydgoszczy z 26 stycznia 2011 r. w sprawie projektu ustawy*).

Mając powyższe na względzie, zapytuję Panią Minister: Czy planowana likwidacja poprzedzona została dogłębną analizą i czy resort dopuszcza możliwość zmiany stanowiska w tym zakresie?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20950)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przejęcia spółki ENEA SA
przez państwową spółkę francuską EdF**

Szanowny Panie Ministrze! Niniejsza interpelacja podyktowana jest skierowanym na moje ręce wystąpieniem organizacji związków zawodowych pracowników Grupy Kapitałowej ENEA. Zdaniem związkowców sprzedaż przedsiębiorstwa energetycznego ENEA SA firmie kontrolowanej w pełni przez rząd innego kraju, jakim jest francuski EdF, wiąże się z szeregiem zagrożeń:

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

1. Zagrożenie dla bezpieczeństwa energetycznego Polski. Utrata kontroli nad sieciami energetycznymi na prawie 20% obszaru Polski.

2. EdF nie będzie realizował inwestycji sieciowych, które w zachodniej części Polski wymagają kwoty (w najbliższych 3 latach) ponad 3,5 mld zł. Jest to kwota wyrażana jako wymagane minimum, a włączając w to inwestycje w tzw. inteligentne sieci i opomiarowanie, powinna być wielokrotnie wyższa.

3. Zagrożenie dla realizacji bloku węglowego 1000 MW w Kozienicach jako sprzecznego z polityką EdF. Ograniczenie inwestycji w energetykę węglową trzeba rozciągnąć na polski przemysł wydobywczy (górnictwa) ze świadomością negatywnych konsekwencji społecznych i finansowych.

4. Możliwość złożenia „pustych” zobowiązań inwestycyjnych przez EdF.

5. Dotychczasowe poczynania zachodnich branżowych inwestorów w energetyce pokazują, iż konsekwentnie dążą do wprowadzenia własnych dostawców (w tym przypadku francuskich) i eliminacji polskich kooperatorów. Spowoduje to poważne konsekwencje dla lokalnych rynków województwa wielkopolskiego, zachodniopomorskiego, lubuskiego, kujawsko-pomorskiego i mazowieckiego.

6. Praktycznie uniemożliwienie uratowania zakładów Cegielskiego, które od dłuższego czasu przygotowują wspólnie z ENEA produkcję małych elektrowni w oparciu o silniki produkowane w Cegielskim. Francuski inwestor z założenia nie będzie rozwijał tego projektu (uwaga pkt 2).

7. Trzeba mieć świadomość, iż inwestor „zachodni” nie przyniesie jakiegoś szczególnego know-how (np. TP SA) ani nie zainwestuje zbędnej złotówki więcej niż zdolność kredytowa ENEA. Jest banalną rzeczą przypomnienie, że w każdym układzie właściwym kończącym płatnikiem jest finalny odbiorca. Należy zauważyć, że EdF jest jedną z najbardziej zadłużonych firm energetycznych mających wielkie zobowiązania inwestycyjne w swoim kraju (40-letnie i wyeksploatowane elektrownie atomowe).

Zapytuję Pana Ministra: Jak resort ocenia realność powyższych zagrożeń dla bezpieczeństwa energetycznego kraju?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciół

Grudziądz, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20951)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Rozwoju Regionalnego skierowało do konsultacji społecznych

projekt dokumentu pt. „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”.

Lektura tego projektu wzbudza wątpliwości co do właściwej oceny i wyboru ośrodków miejskich określonych jako „miasta współtworzące policentryczną metropolię sieciową o znaczeniu regionalnym” (rozdział III, punkt 3.2.1, rozdz.VI punkt 6.1.2). Wydaje się, że eksperci zespołu realizacyjnego niezbyt przyrzekli się Wielkopolsce, a szczególnie jej południowo-wschodniej części.

Korzystając z uprawnień poselskich, składam niniejszą interpelację w sprawie pominięcia miasta Kalisza na liście miast o znaczeniu regionalnym.

Konsultacje odbywają się w określonym trybie i prezydent miasta Kalisza nadesłane stosowne własne uwagi. Jako poseł PO z okręgu kaliskiego nie mogę milczeć w tej sprawie.

Szanowna Pani Minister! Kalisz ma obecnie około 110 tysięcy mieszkańców. Jest znaczącym ośrodkiem gospodarczym: istnieją tu duże zakłady przemysłu lotniczego tworzące rodzaj klastra (Pratt Whitney Kalisz, PZL WSK Kalisz, Meyer Tool Poland, inne firmy z branży właśnie się lokują), zakłady włókiennicze i odzieżowe (Big Star, Haft, Runotex), zakłady spożywcze (Nestle Winiary, Kaliszanka, Hellena z siedzibą w podkaliskim Opatówku). Jest ośrodkiem handlowym, działa tu kilka wielkopowierzchniowych galerii (2 galerie Tesco, Carrefour, Leroy Merlin, Castorama, Media Markt, Macro, Nomi, trzy kolejne w budowie). Jest ośrodkiem edukacyjnym i akademickim (8 szkół średnich, silna Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa zajmująca zwykle pierwszą lokatę w rankingu krajowym, Uniwersytet Adama Mickiewicza, Kolegium Języków Obcych, Seminarium Duchowne, placówki innych szkół wyższych niepublicznych – łącznie jest tu kilka tysięcy studentów). Jest ośrodkiem życia kulturalnego (teatr im. W. Bogusławskiego, Filharmonia, Centrum Kultury i Sztuki, liczne stałe festiwale m.in. Kaliskie Spotkania Teatralne, Schola Cantorum, Festiwal Pianistów Jazzowych).

Również w zakresie ekologii Kalisz odrywa rolę regionalną: posiada grupową oczyszczalnię ścieków obsługującą także miejscowości okoliczne i ma kluczową rolę w eksploatacji nowoczesnego Zakładu Utylizacji Odpadów Komunalnych, wspólnego przedsięwzięcia Kalisza, Sieradza i Turku, a także licznych gmin tworzących związek komunalny.

Ponadpowiatowa i regionalna rola Kalisza wynika również z historii – Kalisz był miastem wojewódzkim w czasach I Rzeczypospolitej, Królestwa Kongresowego i w latach 1975–1999. Jak napisał Długosz: „Kalisz – miasto w Wielkiej Polsce drugie i przednie”.

W ocenie regionalnej roli Kalisza ważne jest również współdziałanie z miejscowościami sąsiednimi. Od kilku lat funkcjonuje porozumienie o aglomeracji kalisko-ostrowskiej, do której weszły miasta Kalisz, Ostrów Wielkopolski, Nowe Skalmierzyce (które tworzą rodzaj trójmiasta) oraz gminy i mniejsze miejscowości powiatów kaliskiego i ostrowskiego. Na terenie

aglomeracji mieszka obecnie ponad 400 tysięcy osób. Aglomeracja podejmuje we współpracy z marszałkiem województwa wielkopolskiego działania w zakresie planowania przestrzennego, komunikacji, edukacji itp. Mówimy więc o populacji porównywalnej z dużymi ośrodkami wojewódzkimi.

Pominięcie Kalisza dziwi tym bardziej, że na liście umieszczono ośrodki mniejsze lub porównywalne, takie jak Słupsk, Bielsko-Biała, Rybnik i Płock.

Warto dodać, że wg obecnych koncepcji w rejonie Kalisz – Ostrów Wielkopolski powstanie stacja rozjazdowa kolei dużych prędkości łączącej Wrocław, Poznań i Łódź (Kaliską oczywiście!), a dalej do Warszawy.

Dlatego pytam uprzejmie Panią Minister, czy dokona ponownej analizy listy ośrodków „współtworzących policentryczną metropolię sieciową o znaczeniu regionalnym”, uzupełnieni ją o miasto Kalisz i wprowadzi wynikające z tego korekty do programu.

Z poważaniem

Poseł Witold Sitarz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20952)

do ministra finansów

w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. określającego szczegółowy sposób klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra finansów z 23 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 252, poz. 1692) określa szczegółowy sposób klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia do kategorii kredytów i pożyczek zaliczono umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, które mają wpływ na poziom długu publicznego.

Znaczenie formuły partnerstwa publiczno-prywatnego w realizacji inwestycji zostało zaznaczone w komunikacie Komisji Europejskiej z 19 listopada 2009 r. w sprawie wspierania inwestycji publiczno-prywatnych (19.11.2009, KOM[2009] 615), w którym podkreślono, że w sytuacji kryzysu finansowego i gospodarczego partnerstwa publiczno-prywatne mogą oferować skuteczne sposoby realizacji projektów inwestycyjnych w obszarze infrastruktury, świadczenia usług publicznych oraz wprowadzania szerzej zakrojonych innowacji. Zwrócono uwagę na fakt, że partnerstwa publiczno-prywatne są interesującym narzędziem długoterminowego rozwoju strukturalnego obszarów infrastruktury i usług łączącym korzyści płynące zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego. W sytuacji spowolnienia gospodarczego partnerstwa publiczno-prywatne mogą wspoma-

gać finanse publiczne, stanowić dodatkowe źródło kapitału.

Instrument ten stanowi rozwiniętą formę inwestowania w sektor publiczny w większości krajów, natomiast w Polsce zaczyna dopiero nabierać znaczenia. Zaś wprowadzenie przywoływanego rozporządzenia z pewnością zahamuje tego typu inicjatywy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakimi argumentami kierowano się, wprowadzając niniejsze rozporządzenie?

2. Jakie rozwiązania zaproponowano jednostkom samorządu terytorialnego, które przez wprowadzenie przywoływanego rozporządzenia straciły możliwość zaciągania zobowiązań?

3. Dlaczego zdecydowano wprowadzić rozporządzenie bez okresu *vacatio legis*?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Lamczyk

Kartuzy, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20954)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie nowelizacji ustawy o opłatach abonamentowych

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się mieszkańcy w sprawie zwolnienia z płatności abonamentu za radio i telewizję. Z dniem 1 marca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 czerwca 2008 r. o zmianie ustawy o opłatach abonamentowych zwalniająca z opłat za abonament emerytów i rencistów. Z uzyskanych przeze mnie informacji okazuje się, że nie dotyczy to osób otrzymujących rentę rodzinną po współmałżonku. Z jednej strony osoby te otrzymały z tego tytułu niewiele wyższe świadczenia, z drugiej ponownie muszą płacić abonament za radio i telewizję, co dla wielu z nich jest poważnym obciążeniem.

Jak wynika z rozmów z mieszkańcami, odmowę przy składaniu wniosku o zwolnienie z abonamentu uzyskali ze strony Poczty Polskiej, która powołuje się na wytyczne Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz wspomnianej ustawy.

W związku z tym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy przewiduje wprowadzenie nowelizacji ustawy, w wyniku której osoby pobierające świadczenia z tytułu renty rodzinnej będą zwolnieni z opłaty za abonament radiowo-telewizyjny?

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20955)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie problemów z uzyskaniem
przez dużą liczbę ekologicznych producentów
rolnych dofinansowania do poniesionych
kosztów certyfikacji (kontroli) za 2009 r.**

Producenci rolni, w tym rolnicy ekologiczni, którzy zajmują się wytwarzaniem produktów rolnych w ramach wspólnotowych i krajowych systemów żywności, mogą przez 5 lat ubiegać się m.in. o zwrot (do określonej kwoty) kosztów kontroli. Gospodarstwa te otrzymują potem certyfikaty i świadectwa jakości.

W 2009 r. w ramach ww. programu pojawiła się informacja o możliwości składania w danym roku wniosków o przyznanie pomocy. Niestety, właśnie w tym okresie wprowadzono zmiany dotyczące warunków otrzymania pieniędzy przez ww. grupę osób, czego skutkiem wielu z nich zostało pozbawionych możliwości uzyskania zwrotu poniesionych kosztów kontroli za 2009 r. Czy bezpowrotnie? Szczególnie w związku z tym, iż faktury wystawione za kontrolę tychże gospodarstw w tym właśnie 2009 r. co do terminu nie pokrywały się czasowo z okresem refundacji wynikającym z Pana rozporządzenia. Proszę objaśnić, dlaczego tak się stało. Czy intencją było świadome pozbawienie rolników dofinansowania w tym względzie? Efekt końcowy jest taki, że pomimo poniesionych kosztów rolnicy nie wiadomo dlaczego tej pomocy nie dostaną. Czy Pan Minister o tym wie? Czy zamierza Pan Minister wydać rozporządzenie, które może skorygować i przywrócić terminy na składanie wniosków w taki sposób, aby każdy rolnik, który zapłacił za kontrolę gospodarstwa w 2009 r., otrzymał refundację części kosztów?

Firmy certyfikujące wystawiały faktury za kontrolę tych gospodarstw w okresach, które nie są zsynchronizowane z terminami zawartymi w rozporządzeniu, stąd jedni dostaną zwrot, a inni nie. Ponadto zmiany przyczyniły się do powstania chaosu informacyjnego, wynikającego z braku właściwego przeszkolenia doradców rolnośrodowiskowych.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego w treści rozporządzenia Pana Ministra z dnia 1 kwietnia 2009 r. usunięto możliwość składania wniosków o pomoc, co spowodowało, iż większość z tych producentów mogła dopiero złożyć swój wniosek o pomoc w III i IV kwartale 2009 r.?

2. Dlaczego ww. termin przesunięcia składania wniosków przez producentów tak znacząco wpłynął na wypłacanie dofinansowań (których zresztą rolnicy nie otrzymali do tej pory)?

3. Dlaczego doradcy rolnośrodowiskowi nie zostali odpowiednio przeszkoleni w ww. zakresie celem

właściwego informowania o zmianach w procedurze ubiegania się o dofinansowanie?

4. Czy Pan Minister przygotuje i wyda rozporządzenie, które naprawi błąd, przywróci termin i pozwoli jednakowo wszystkim rolnikom na refinansowanie części kosztów kontroli, które ponieśli w 2009 r., a w myśl obecnych przepisów nawet przy zachowaniu wszystkich terminów administracyjnych odmawia się im zwrotu jakiegokolwiek części kosztów kontroli za omawiany rok?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20956)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie informacji o realizacji na arenie
międzynarodowej zapowiedzianych działań
organów władzy państwowej RP w związku
z wypowiedziami prezesa Rady Ministrów
oraz ministra spraw zagranicznych
Radosława Sikorskiego po publikacji raportu
końcowego Międzypaństwowego Komitetu
Lotniczego (MAK) z siedzibą w Moskwie
w styczniu 2011 r.**

Po publikacji raportu końcowego przez Międzypaństwowy Komitet Lotniczy z siedzibą w Moskwie z dnia 12 stycznia br., komentując ów dokument, prezes Rady Ministrów pan Donald Tusk oświadczył, cytując: Konwencja daje nam scenariusz dalszego postępowania, a także dochodzenia czy szukania szansy na wspólne stanowisko, a więc w dalszym ciągu strona polska ma możliwości ubiegania się o uwzględnienie naszych uwag. Konwencja chicagowska daje precyzyjne procedury, a także opisuje obowiązki i uprawnienia każdej ze stron uczestniczącej w postępowaniu. W związku z tym będziemy wykorzystywali tę możliwość. Gdyby była taka potrzeba, także możliwości odwołania się do instytucji międzynarodowych, jeśli rozmowy nie doprowadzą do uzgodnienia wspólnego stanowiska, co także przewiduje przyjęta przez nas konwencja chicagowska (wystąpienie premiera z dnia 13 stycznia 2011 r.).

Pan Radosław Sikorski, minister spraw zagranicznych, w dniu 13 stycznia w wypowiedzi na antenie TVN24 stwierdził, iż, cytując: Należy skorzystać z możliwości odwołania się. Ta możliwość odwołania się istnieje tylko dzięki konwencji. A więc to już wiemy, że zdecydowanie się na konwencję chicagowską to była słuszna decyzja. Dalej stwierdził, cytując: Dzięki konwencji mamy wersję rosyjską, a jeżeli nie zgadzamy się z nią i nie uda się ustalić wspólnego tekstu raportu, to możemy się odwołać – art. 84 za-

łatwianie sporów, art. 85 postępowanie rozjemcze. Bez konwencji tego by nie było.

Zważyć należy, że strona polska, działając poprzez akredytowanego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej, wielokrotnie zwracała się do strony rosyjskiej o udostępnienie wielu danych i dokumentów istotnych z punktu widzenia badania przyczyn wypadku lotniczego, nie otrzymała większości z nich do chwili obecnej.

Zważyć należy, że na mocy decyzji obydwu państw przepisy konwencji chicagowskiej powinny być stosowane bez ograniczeń.

A także zważywszy, że uwagi strony polskiej do projektu raportu końcowego MAK nie zostały uwzględnione, a komisja ta uznała badanie katastrofy lotniczej z 10 kwietnia 2010 r. za zakończone, zwracam się do Pana Premiera po upływie pięciu tygodni od publikacji raportu z następującymi pytaniami:

1. Kiedy władze Rzeczypospolitej Polskiej wniosą do rady organizacji lotnictwa międzynarodowego zastrzeżenie nieporozumienia w trybie art. 84 i 85 konwencji, które było zapowiadane przez Pana Premiera Donalda Tuska po publikacji raportu MAK?

2. Czy władze Rzeczypospolitej Polskiej sporządziły oficjalne stanowisko wskazujące naruszenia konkretnych postanowień załącznika 13 konwencji chicagowskiej, jakich w ocenie strony polskiej dopuszczono się w czasie badania wypadku przez komisję MAK, i czy takie stanowisko jest gdziekolwiek znane opinii publicznej w Polsce i na arenie międzynarodowej?

3. Czy nie jest kompromitacją państwową sytuacja, w której w sześć tygodni po publikacji raportu końcowego MAK rząd nie może wyegzekwować prawnego obowiązku, aby uwagi Rzeczypospolitej Polskiej do treści raportu były nadal dostępne na stronie internetowej MAK wyłącznie w języku polskim, a nie w języku rosyjskim, w którym przekazano uwagi do raportu końcowego?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20957)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie działań rządu na rzecz ograniczenia ubóstwa dzieci w Polsce

Szanowny Panie Premierze! W Sejmie 21 lutego 2011 r. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka został przedstawiony Raport Krajowej Polskiej Koalicji Social Watch i Polskiego Komitetu European Anti-Poverty Network dotyczący ubóstwa i wykluczenia społecznego w Polsce.

W rozdziale zagrożone zbiorowości i obszary wykluczenia ubóstwo i wykluczenie społeczne dzieci to jeden z najważniejszych problemów w Polsce.

Z danych GUS wynika, że w 2008 r. osoby poniżej 18. roku życia stanowiły 34% populacji zagrożonej skrajnym ubóstwem, a stopa ubóstwa skrajnego wynosi dla tej kategorii wieku ok. 9%.

Polska na podstawie komunikatu Eurostatu z 18 stycznia 2010 r., znalazła się w zdecydowanej większości krajów UE, w których zasięg ubóstwa wśród dzieci przekracza odpowiedni wskaźnik dla ogółu społeczeństwa, czyli 17%.

Prawdopodobieństwo zagrożenia ubóstwem i opadnięcia w skrajną biedę zwiększają takie czynniki jak bezrobocie, świadczenia społeczne, niskopłatna praca, wielodzietność, zamieszkiwanie na wsi i małych miasteczkach, zwłaszcza w regionach ze strukturalnym bezrobociem.

Bardzo niepokojącym faktem jest to, że bieda w Polsce była i nadal jest przede wszystkim biedą wsi. Ubóstwo wsi było w 2009 r. dwukrotnie większe niż dla miast.

W Polsce prawdopodobieństwo życia w biedzie rośnie wraz z liczbą dzieci w rodzinie.

W 2009 r. 21,9% osób z rodzin wielodzietnych żyło poniżej minimum egzystencji. Zasięg ubóstwa wśród rodzin wielodzietnych jest ponad trzykrotnie wyższy niż wskaźnik dla całego społeczeństwa. Drastyczny wzrost kosztów utrzymania, wzrost bezrobocia, brak waloryzacji progów dostępu do świadczeń rodzinnych, pomocy społecznej od 2004 r. powodują narastanie biedy, zwłaszcza wśród dzieci.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podjął rząd Pana Premiera w latach 2007–2010 na rzecz ograniczenia ubóstwa zwłaszcza wśród dzieci i rodzin wielodzietnych?

2. Jakie instrumenty polityki prorodzinnej będą w 2011 r. chronić rodziny przed ubóstwem w związku ze wzrostem kosztów utrzymania?

3. Jakie działania planuje rząd na rzecz ograniczenia ubóstwa całego społeczeństwa, a zwłaszcza dzieci w latach 2011–2012?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20958)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie realizacji założeń programu „Solidarność pokoleń 50+”

Szanowna Pani Minister! Pomimo tego, iż od półtora roku realizowany jest program „Solidarność po-

koleń 50+”, pracodawcy wciąż niechętnie zatrudniają osoby w średnim wieku i starsze. Dane zebrane przez powiatowe urzędy pracy wskazują, że bezrobotnych w Polsce jest ok. 1,95 mln osób, z czego ok. 257 tys. stanowią osoby powyżej 55. roku życia. Przy czym co czwarta z tych osób jest trwale bezrobotna. Rok temu wyjściem dla tych osób była możliwość nauki nowego zawodu prowadzonej przez Związek Rzemiosła Polskiego, z czego w zeszłym roku skorzystało kilkaset osób w ramach Funduszu Pracy. Niestety w tym roku rząd nie przekazał na projekt żadnych środków finansowych.

Szanowna Pani Minister! Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie?
2. Czy resort przewiduje przywrócenie możliwości dokształcania osób z grupy 50+?
3. Jak Pani Minister ocenia realizację założeń programu „Solidarność pokoleń 50+”?
4. W jaki sposób resort planuje zwiększyć szansę osób z grupy 50+ na znalezienie nowego zatrudnienia?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20959)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rozmów o zaangażowaniu
firm zagranicznych w eksploatację
polskich złóż węgla kamiennego**

Szanowny Panie Premierze! W styczniu i lutym 2011 r. doszło do kilku spotkań z udziałem polityków polskich, niemieckich i francuskich. Jednym z tematów tych spotkań były problemy energetyczne. Z lakonicznych komunikatów i wypowiedzi można wyciągnąć wnioski, że Niemcy i Francja są zainteresowane naszym przemysłem energetycznym, w tym także górnictwem. Niemieccy eksperci są zdania, że węgiel ponownie wróci do łask i zostanie uznany za najważniejszy surowiec energetyczny na świecie. Niemcy wytwarzać będą energię w ok. 50% z importowanego węgla kamiennego i w ok. 15% z węgla brunatnego. Zaniepokojenie sytuacją wykazują też sąsiedzi Niemiec, którzy korzystają z zasobów gazu ziemnego na Morzu Północnym. Zasoby te skończą się do roku 2025. Ostatnie spotkania z udziałem przedstawicieli Polski, Francji i Niemiec świadczą, że trwają na razie ukryte za dyplomatycznymi ogólnikami zabiegi o udziały w eksploatacji polskich złóż węgla kamiennego.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przedstawiciele polskiego rządu prowadzą jakiegokolwiek rozmowy o przejęciu Katowickiego Holdingu Węglowego przez jakąś firmę energetyczną niemiecką lub francuską?

2. Czy przedstawiciele Katowickiego Holdingu Węglowego prowadzą rozmowy, których efektem byłoby zaangażowanie firm zagranicznych z Niemiec lub Francji w uzdrowienie finansów Katowickiego Holdingu Węglowego poprzez objęcie udziałów w KHW? A może takie rozmowy prowadzi jakaś firma na zlecenie albo z udziałem przedstawicieli KHW?

3. Na ile trudna sytuacja finansowa KHW SA ułatwi zagranicznym firmom objęcie kontrolą znacznych zasobów węgla kamiennego w Polsce?

4. Czy możliwe jest zaangażowanie firm francuskich i niemieckich w przedsięwzięcia związane z naszym górnictwem węgla kamiennego w taki sposób, aby nasz rząd nie stracił kontroli nad polskim górnictwem?

5. Czy przedstawiciele naszego rządu złożyli jakiegokolwiek obietnice, zapewnienia albo oferty zmierzające do finansowego zaangażowania się firm niemieckich i francuskich w przejmowanie polskich kopalń węgla kamiennego?

6. Kiedy rząd polski przedstawi pełną informację na temat rozmów z przedstawicielami innych państw na temat naszej energetyki oraz górnictwa węgla kamiennego?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Motowidło

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20960)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zainicjowania reformy służb nadzoru i kontroli rynku żywnościowego w Polsce (Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, Inspekcji Weterynaryjnej) celem poprawy sytuacji na krajowym rynku żywnościowym oraz perspektyw rozwoju polskiego rolnictwa i przemysłu żywnościowego w kontekście polskiej prezydencji w UE i wspólnej polityki rolnej po 2013 r.

Szanowny Panie Ministrze! Pragniemy poinformować Pana Ministra, iż do biur poselskich wpłynął dokument od kierownictwa Wojewódzkiego Inspektoratu Weterynarii w Zielonej Górze zawierający informacje związane z ogólną sytuacją Inspekcji Weterynaryjnej w Polsce i wyzwaniem, z jakimi musi zmierzyć się ww. instytucja.

W niniejszym dokumencie stwierdza się, że zapowiadane po 28 lutym br. strajki lekarzy weterynarii wolnej praktyki mogą doprowadzić do pełnego paraliżu gospodarczego. Inspekcja Weterynaryjna nie zabezpieczy wykonywania tych czynności, które wykonują lekarze weterynarii wolnej praktyki. Przy ogromnej ilości obowiązków wykonanie zadań przez pracowników inspekcji staje się niemożliwe. Zaznacza się, iż propozycja dla lekarzy weterynarii wolnej praktyki: kto wykona za niższą cenę, stworzy bardzo niezdrową atmosferę, skonfliktuje środowisko weterynaryjne, co w efekcie może doprowadzić do całkowitego paraliżu w tym zakresie. Propozycja dodatkowego „dorobienia” jest również nierealna do wykonania, klóci się to z ustawą o Inspekcji Weterynaryjnej – lekarz z inspekcji nie może wykonywać tych czynności, które ustawowo nadzoruje. Stworzy to możliwości korupcyjno- i konfliktogenne.

Z treści pisma dostarczonego do naszych biur poselskich wynika również, iż istnieje realne ryzyko całkowitego załamania programu zwalczania choroby Aujeszkiego w Polsce, które jest wynikiem niewykonania w terminie badań w zwalczaniu tejże choroby. Polska wydała ogromne środki finansowe (jest to kwota rządu 700 mln zł), które mogą zostać zaprzepaszczone. Taka sytuacja może doprowadzić do blokady handlowej trzody chlewnej w UE.

Jak wskazują autorzy pisma, polska Inspekcja Weterynaryjna jest postrzegana w UE jako wzór sprawnie działającej inspekcji, szczególnie w zakresie bezpieczeństwa żywności. Dlatego też wiele osób z tego środowiska z niechęcią podchodzi do ciągłych propozycji reform. Lekarze Inspekcji Weterynaryjnej w całym kraju są zaniepokojeni takim stanem rzeczy, który skutkuje m.in. brakiem chętnych do pracy w tym sektorze rynku pracy i dużą rotacją. Sytuację ratują jeszcze młodzi, pozbawieni doświadczenia absolwenci. Mimo szacunku dla tej grupy zawodowej ważne jest tu ogromne doświadczenie, jednak coraz częściej osoby z dłuższym stażem pracy poszukują innego, mniej stresującego zawodu.

W odniesieniu do wyżej przedstawionej sytuacji w sektorze Inspekcji Weterynaryjnej wysunięte zostają następujące pytania:

1. Czy Pan Minister uważa, iż koniecznością staje się doprowadzenie do rozmów w szerszej grupie zawodowej, gdzie oprócz strony rządowej powinni uczestniczyć: główny lekarz weterynarii, prezes Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, dyrektor Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, rektorzy czterech uniwersytetów przyrodniczych wraz z dziekanami wydziałów medycyny weterynaryjnej, dodatkowo wojewódzcy lekarze weterynarii i prezesi izb lekarsko-weterynaryjnych z poszczególnych województw? Skoro we wszystkich krajach UE problem służb nadzorujących rynek artykułów żywnościowych został pomyślnie rozwiązany drogą dyskusji, to czemu nie można tego zrealizować również w Polsce?

2. Czy zdaniem Pana Ministra – biorąc pod uwagę kwestię bezpieczeństwa żywności – właściwe byłoby

niepodejmowanie pochopnych decyzji, które niekorzystnie odbiją się na kondycji Inspekcji Weterynaryjnej w Polsce? Czy zmiany w funkcjonowaniu tejże służby nie mogłyby ograniczyć się do włączenia w skład Inspekcji Weterynaryjnej oddziału higieny żywności, żywienia i przedmiotów użytku wraz z epidemiologią chorób odzwierzęcych oddziału epidemiologii Państwowej Inspekcji Sanitarnej? Tak wzmocniona Inspekcja Weterynaryjna ma sens (bez nakładów finansowych), gdyż pozwoli to na uzyskanie całkowitego bezpieczeństwa żywności na wszystkich etapach jej produkcji, a przez to zagwarantuje skuteczną ochronę zdrowia publicznego.

3. Czy nie sądzi Pan Minister, że Polska, zapewniając te zasady – priorytetowe w UE, a dotyczące bezpieczeństwa żywności i ochrony zdrowia publicznego – może być głównym pionierem nie tylko w strukturach Unii, ale także poza jej granicami? Związane jest to bezpośrednio z całym naszym ekologicznym rolnictwem i branżą przetwórstwa rolno-spożywczego, które są naszym ogromnym kapitałem, wymagającym naszego nieustannego wsparcia i troski, bez względu na opcje partyjne.

Przytoczone powyżej pytania pragniemy uzupełnić o kolejne:

4. Kiedy Pan Minister zamierza wprowadzić odpowiednie regulacje prawne, które włączyłyby wszystkie pomioty (strony) rynku żywnościowego w Polsce w dyskusję dotyczącą perspektyw rozwoju i zagrożeń dla tego właśnie rynku? Utworzenie prawnych ram dyskursu w tej materii z pewnością przełoży się na bardziej dynamiczny rozwój branży spożywczej na rynku krajowym i zagranicznym. Inicjacja takowej dyskusji ze strony Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi odnosiłaby się w pierwszej kolejności do problemu podniesienia jakości polskich artykułów rolno-spożywczych, co rzutowałoby z kolei na wzrost konkurencyjności rodzimych produktów za granicą. Pragniemy jednocześnie podkreślić, że aktualna sytuacja na polskim rynku produktów rolno-spożywczych sprowadza się w większości do degradacji tejże żywności, co obserwowane jest w wielu kręgach z rosnącym zaniepokojeniem.

5. Z jakimi problemami zamierza zmierzyć się Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w trakcie polskiej prezydencji w UE? Jakie będą Pańskie priorytety w kontekście rolnictwa i przemysłu żywnościowego? Jak miałyby zdaniem Pana Ministra wyglądać wspólna polityka rolno-żywnościowa po roku 2013 i jaką rolę odgrywać miałyby w niej Polska?

6. Jakie działania pragnie Pan Minister podjąć w sprawie budowy jakości, tradycji i marki polskich produktów żywnościowych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20961)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków
Funduszu Pracy na 2011 r. na finansowanie
programów promocji zatrudnienia i innych
fakultatywnych zadań w ramach
tzw. algorytmu oraz projektów systemowych
Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”**

Szanowna Pani Minister! W związku z redukcją środków pieniężnych Funduszu Pracy na rok 2011 o ponad 107 mln zł w stosunku do roku ubiegłego (co daje łącznie kwotę wielkości 42 mln zł do dyspozycji na rok obecny) i związaną z tym faktem sytuacją osób bezrobotnych w przedziale wiekowym do 25 lat pragniemy skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy przewiduje Pani Minister jakiekolwiek działania skierowane do ww. grupy osób bezrobotnych? Pragnę zaznaczyć, iż to właśnie te osoby ponoszą największe koszty złej sytuacji gospodarczej w kraju, a co za tym idzie, niekorzystnych tendencji na rynku pracy. Oni także w sposób najbardziej dotkliwy odczuwają niekorzystne zmiany w wielkości przyznanych środków w ramach aktywizacji bezrobotnych na rynku pracy.

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej posiada (adekwatną do aktualnych zmian na rynku pracy) strategię skierowaną do osób bezrobotnych w młodym wieku?

3. Czy w podejmowanych na tym polu działaniach korzystamy z tzw. dobrych praktyk innych krajów członkowskich UE? Dla przykładu Włosi, wprowadzając rozwiązania na rynku pracy dla osób młodych, do 25. roku życia, dokonują obniżek określonych podatków, co zachęca pracodawców do zatrudnienia tej grupy społecznej.

4. Czy istnieje możliwość uruchomienia dodatkowych środków pieniężnych, które adresowane byłyby wprost do osób bezrobotnych w wieku do 25 lat?

5. Czy zdaniem Pani Minister Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej powinno (mając na uwadze rozwój lokalnych rynków pracy, a tym samym zmniejszenie stopy bezrobocia) podjąć we współpracy z jednostkami samorządu terytorialnego odpowiednie działania w kierunku inicjacji współpracy z sektorem przedszkoli niepublicznych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20962)

do ministra finansów

w sprawie reformy systemu ubezpieczeń

Szanowny Panie Ministrze! W związku z zaplanowanymi przez rząd zmianami w systemie emerytalnym zakłada się możliwość dokonywania dobrowolnych, dodatkowych, indywidualnych wpłat w ramach funduszy emerytalnych lub IKE. Te dodatkowe wpłaty będzie można odliczyć od podstawy opodatkowania. Zatem będzie to przyznana osobom fizycznym dodatkowa ulga podatkowa. Następstwem takiego rozwiązania jest utrata przez jednostki samorządu terytorialnego znaczącej części dochodów z udziałów w podatku dochodowym od osób fizycznych. Gminy utraciły część dochodów z udziałów w podatku dochodowym od osób fizycznych przez obniżenie skali podatkowej w 2009 r. Przykładem może być gmina miejska Głogów, gdzie dochody z tego tytułu zmniejszyły się w roku 2009 w stosunku do roku poprzedniego o 20%. Jest to duży ubytek dochodów, co stawia również gminę w trudnej sytuacji, jeżeli chodzi o powierzone jej zadania. Utracone przez gminy dochody nie zostały w żaden sposób zrekompensowane.

Reasumując, chcielibyśmy zapytać: Czy kolejne zmiany w podatku dochodowym od osób fizycznych, które są wynikiem kolejnych ulg podatkowych, znowu uderzą bezpośrednio w budżety samorządów terytorialnych?

Jak i czy będą zrekompensowane utracone dochody samorządów terytorialnych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Klaudiusz Balcerzak
i Łukasz Borowiak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20963)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wysokości
świadczenia pielęgnacyjnego**

Szanowna Pani Minister! W mojej interpelacji chciałabym zwrócić Pani uwagę na problemy rodzin wychowujących dzieci niepełnosprawne. W obecnym stanie prawnym osoba opiekująca się osobą niepełnosprawną w stopniu głębokim może liczyć na niewielką pomoc państwa w tym zakresie. Może ona ubiegać się o zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 153 zł oraz świadczenie pielęgnacyjne w kwocie 520 zł. Ostatnie świadczenie przysługuje jedynie rodzicowi,

który rezygnuje z pracy zawodowej w celu opieki nad chorym dzieckiem. Świadczenia pielęgnacyjnego nie otrzyma także rodzic, który ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty socjalnej, zasiłku stałego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego. Co więcej, świadczenie pielęgnacyjne wypłacane jest w takiej samej kwocie niezależnie od liczby niepełnosprawnych dzieci, którymi rodzic się opiekuje.

Kwota 520 zł, wypłacana jako rekompensata za rezygnację z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Wysokość tego świadczenia jest za niska, by w rzeczywistości zrekompensować komukolwiek rezygnację z pracy. Osoba pobierająca świadczenie pielęgnacyjne de facto zrezygnowała ze swojej pracy zarobkowej po to, by równie ciężko pracować w domu dla dobra osoby niepełnosprawnej. Niezrozumiałe jest także uzależnienie wypłaty świadczenia rodzinnego od powstrzymania się od jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Dziś w Polsce minimalna płaca wynosi 1386 zł brutto, jest więc większa niż zasiłek rodzinny. Nie widzę potrzeby, by dodatkowo karać rodziców opiekujących się dziećmi niepełnosprawnymi poprzez odbieranie im możliwości osiągnięcia dodatkowych dochodów – np. do łącznej wysokości 110% płacy minimalnej. Trudno bowiem mówić, by kwota 520 zł była wystarczająca, aby zaspokoić podstawowe potrzeby życiowe. Tym bardziej że w znacznej mierze i tak przeznaczana jest na potrzeby niepełnosprawnego dziecka.

Ponadto w myśl ustawy jest to swoistego rodzaju zadośćuczynienie osobie, która rezygnuje z pracy zarobkowej na rzecz opieki nad osobą niepełnosprawną, i w związku z tym przysługuje jej świadczenie pielęgnacyjne. W myśl tej zasady tylko raz rezygnuje z pracy i stąd nie jest ono uzależnione od liczby osób niepełnosprawnych, którymi się opiekuje. Według mnie takie postawienie sprawy jest krzywdzące dla rodzin, które opiekują się większą ilością niepełnosprawnych dzieci. Choć państwo opłaca składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz zdrowotne osobom, którym wypłacane jest świadczenie pielęgnacyjne (przez co będą mogły liczyć w przyszłości na emeryturę), to brak jest jakichkolwiek rozwiązań systemowych umożliwiających późniejszy powrót rodzica do pracy.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy możliwe jest określenie kwoty maksymalnej, którą może „zarobić” rodzic, który pobiera świadczenie pielęgnacyjne?

2. Czy możliwe jest, by w przyszłości wysokość świadczenia pielęgnacyjnego była uzależniona od liczby osób, którymi świadczeniobiorca się opiekuje?

3. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Socjalnej pracuje obecnie nad rozwiązaniami, które poprawią byt rodzin wychowujących dzieci niepełnosprawne?

Z poważaniem

Posel Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20964)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zamiaru likwidacji sądów pracy w niektórych miejscowościach będących siedzibami powiatów, na przykładzie woj. świętokrzyskiego

Szanowny Panie Ministrze! Kolejny już raz występuję do ministra sprawiedliwości powodowany troską o sprawne funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości w naszym państwie. Moje wcześniejsze interpelacje dotyczyły funkcjonowania w dotychczasowym wymiarze tych instytucji w woj. świętokrzyskim. Problem jest nadal aktualny, gdyż minister sprawiedliwości zmierza do faktycznej likwidacji niektórych sądów pracy w województwie. Kategorycznie sprzeciwiam się tej reorganizacji wymiaru sprawiedliwości samorządu terytorialne miast i powiatów, których problem ten dotyka. Popierając stanowisko samorządowców, jako poseł ziemi świętokrzyskiej wyrażam swój osobisty sprzeciw wobec zamiaru likwidacji sądów pracy. Zniweczenie dotychczasowych osiągnięć w dziedzinie sądownictwa powszechnego przysporzy obywatelom dodatkowych kłopotów i trudności, oddalając od nich wymiar sprawiedliwości, co z całą pewnością łamie standardy demokratycznego państwa prawnego.

Mając na uwadze podniesienie kultury prawnej obywateli i ich dostęp do instytucji wymiaru sprawiedliwości, szczególnie w obecnym czasie, kiedy na skutek kryzysu ekonomicznego w naszym państwie mamy do czynienia ze znaczącą ilością zwolnień z pracy, bardzo często jest tak, że sądy pracy są „ostatnią deską ratunku” w sprawowaniu niezależnej kontroli nad stosunkami pracy. Wydaje się więc, iż tego typu działania nie mogą zasługiwać na poparcie, a minister sprawiedliwości winien stać na straży sprawnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Wielce krytycznie odnoszę się do proponowanej przez Pana Ministra reorganizacji sądów pracy, de facto polegającej na likwidacji tych instytucji w niektórych miastach powiatowych w woj. świętokrzyskim, i stawiam Panu Ministrowi pytania, wyrażając nadzieję, iż odstąpi Pan od planów likwidacji tych instytucji wymiaru sprawiedliwości w woj. świętokrzyskim.

Pytam więc uprzejmie Pana Ministra:

Jakie przesłanki legły u podstaw wzmoczonej aktywności resortu zmierzającej do reorganizacji sieci sądów pracy de facto oznaczającej likwidację tych instytucji w niektórych miastach będących siedzibami powiatów?

Dlaczego minister sprawiedliwości nie konsultuje planów reorganizacji sądownictwa ze stroną samorządową, tj. poszczególnymi jednostkami samorządu terytorialnego bezpośrednio zainteresowany-

mi propozycjami zmian w funkcjonowaniu sieci sądów pracy?

Czy podejmując ostateczną decyzję, resort uwzględni liczne protesty środowisk samorządowych przekazanych do Ministerstwa Sprawiedliwości?

Jakie korzyści dla budżetu przyniesie proponowana przez resort reorganizacja sądownictwa pracy?

Jak odniesie się Pan Minister do działań zmierzających do ograniczenia konstytucyjnego prawa obywateli do niezawisłego sądu?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20965)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie możliwości objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym osób fizycznych prowadzących szkoły publiczne

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 5 pkt 3 ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) organem prowadzącym szkołę podstawową, w tym również publiczną, może być m.in. osoba fizyczna. Zgodnie z treścią art. 83a powyższej ustawy prowadzenie szkoły nie jest jednak działalnością gospodarczą. W praktyce zdarza się, iż osoby fizyczne prowadzące szkołę pełnią jednocześnie funkcje dyrektora. Taka sytuacja często ma miejsce w małych wiejskich szkołach, które istnieją i funkcjonują głównie dzięki zaangażowaniu i wytrwałości osób prowadzących te placówki.

Osoby fizyczne prowadzące szkoły oraz pełniące w nich funkcję dyrektora, pomimo braku możliwości uzyskania przez nie wpisu w ewidencji działalności gospodarczej, uiszczają, nierzadko przez kilka lat, składki na ubezpieczenie społeczne na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorców. Pomimo to w ostatnim czasie po przeprowadzeniu kontroli przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w publicznych szkołach podstawowych, których organem prowadzącym i jednocześnie dyrektorem jest ta sama osoba, wydano szereg decyzji stwierdzających brak podstaw do podlegania przez te osoby obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu (ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu).

Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje w sposób wyraźny podstawę ubezpieczenia dla osób fizycznych prowadzących szkoły niepubliczne (art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.), nie reguluje nato-

miast w sposób wyraźny sytuacji osób prowadzących szkoły publiczne.

Osoby prowadzące szkoły publiczne nie mogą zostać uznane za pracowników szkoły bądź organu ją prowadzącego. Jako organ prowadzący szkołę i jej dyrektor musiałaby bowiem zawierać umowę o pracę sama ze sobą, co z punktu widzenia prawa jest niedopuszczalne. Nie mogą one zostać również objęte ubezpieczeniem społecznym jako przedsiębiorcy ze względu na treść art. 83a ustawy o systemie oświaty. Dyrektorzy prowadzący jednocześnie swoje szkoły publiczne nie ponoszą za taki stan rzeczy odpowiedzialności, ponoszą natomiast jego skutki. Brak wyraźnej podstawy do objęcia osób fizycznych – organów prowadzących szkoły publiczne obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w sposób zupełnie nieuzasadniony (osoby te chcą odprowadzać składki i robią to) pozbawia ludzi zaangażowanych w rozwój lokalnej społeczności oraz dbających o edukację najmłodszych należnych im praw.

Niezwykle ważne, szczególnie dla lokalnych społeczności, jest to, aby udało się utrzymać niewielkie szkoły funkcjonujące na obszarach wiejskich. Szkoły te stanowią główny ośrodek życia tych społeczności oraz zapewniają najmłodszym mieszkańcom wiosek w bliskim otoczeniu dostęp do kultury i edukacji. Obecnie obowiązujące przepisy prawa dotyczące obowiązkowego ubezpieczenia społecznego w interpretacji przyjętej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zniechęcają osoby prowadzące szkoły publiczne do ponoszenia przez nie wysiłku związanego z prowadzeniem tego typu placówki. Zróznicowanie sytuacji osób prowadzących szkoły publiczne i niepubliczne w taki sposób jest niesprawiedliwe oraz sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Ponadto wątpliwości budzi konstytucyjność takich zapisów.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie, czy – a jeżeli tak, to na jakiej podstawie – możliwe jest objęcie ubezpieczeniem społecznym dyrektorów szkół. Jednocześnie proszę o wskazanie przyczyn odmiennego potraktowania osób fizycznych prowadzących szkoły publiczne od tych prowadzących placówki niepubliczne.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Sławewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20966)

do ministra środowiska

**w sprawie braku właściwego zabezpieczenia
przeciwpowodziowego gm. Lubomia
w pow. wodzisławskim oraz opóźnień
w budowie zbiornika Racibórz Dolny**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zgłoszoną do mnie interwencją przez wójta gminy Lubomia oraz mieszkańców sołectw: Buków, Nieboczowy i Ligota Tworkowska, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zajęcie stanowiska w przedstawianych poniżej sprawach oraz podjęcie skutecznych działań zmierzających do rozwiązania problemów właściwego zabezpieczenia przeciwpowodziowego terenów doliny nadodrzańskiej położonych w gminie Lubomia.

Są trzy bardzo poważne, nierozwiązane dotąd problemy, które zagrażają ww. sołectwom gminy Lubomia i ziemi raciborskiej:

1. Podczas powodzi w maju 2010 r. uszkodzona została śluza wałowa mieszcząca się na działce nr 1010/4, k.m.3, obręb Buków, przy ośrodku rekreacyjno-wypoczynkowym KWK Jas-Mos w Jastrzębiu-Zdroju. Działka ta jest własnością Skarbu Państwa w trwałym zarządzie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach. Przedmiotowa śluza odprowadza wodę ze zbiornika, który również należy do Skarbu Państwa i jest trwałym zarządzie Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach. Uszkodzona śluza stanowi poważne zagrożenie dla mieszkańców sołectwa Buków. Do dnia dzisiejszego nie ustalono, kto powinien przedmiotową śluzę wyremontować, a później utrzymywać jej sprawność techniczną, tak aby nie stanowiła zagrożenia zalania miejscowości Buków. Dnia 8 grudnia 2010 r. odbyło się spotkanie zainteresowanych stron w Starostwie Powiatowym w Wodzisławiu Śląskim, które miało na celu ustalenie stanu prawnego i faktycznego śluzy. Z uwagi na to, że nie doszło do porozumienia pomiędzy Śląskim Zarządem Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Katowicach a Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej w Gliwicach, starosta zwrócił się z prośbą do Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach jako podmiotu odnoszącego korzyści ze śluzy oraz podmiotu pełniącego funkcję właściciela w stosunku do nieruchomości, na której znajduje się śluza, o podjęcie działań zmierzających do jej remontu w możliwie szybkim terminie. W piśmie starosta informuje, że w przypadku zaniechania działań ze strony RZGW w Gliwicach zmierzających do odbudowy śluzy poinformuje wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego celem podjęcia przez niego działań w trybie przepisów ustawy Prawo budowlane, co też uczynił postanowieniem z dnia 1 lutego 2011 r. W związku z tym, że do tej pory nie poczyniono konkretnych ustaleń co do przedmiotowej śluzy, a mieszkańcy Bukowa przy każdym wezbraniu wody w Odrze obawia-

ją się zalania, istnieje najwyższa konieczność rozwiązania problemu.

2. Drugim bardzo ważnym problemem stanowiącym zagrożenie powodziowe dla sołectw Nieboczowy i częściowo Ligoty Tworkowskiej jest odtworzenie i zabezpieczenie przerwanego prawostronnego filara ochronnego rzeki Odry w obrębie Ligoty Tworkowskiej (tzw. Kurowiec). W czasie powodzi w maju 2010 r. powstała tam wyrwa na długości ok. 200 m. Po kilkakrotnych interwencjach ze strony gminy Lubomia wyrwa została zasypana systemem gospodarczym przez wykorzystanie nadkładu ziemi z pobliskiego zakładu kruszyw (w porozumieniu z RZGW Oddział w Raciborzu). Usypany wał jest bez jakichkolwiek zabezpieczeń, co przy spiętrzeniu wody w Odrze grozi jego podmyciem. Ponadto wał jest o ok. 1,5 m za niski, a w końcowym odcinku szerokość filara jest zbyt mała, co w dalszym ciągu stwarza poważne zagrożenie powodziowe dla wsi Nieboczowy. W odpowiedzi na kolejną interwencję gminy RZGW Racibórz w piśmie z dnia 2 listopada 2010 r. odpowiada: „Nie ma żadnych możliwości zintensyfikowania – przyspieszenia prowadzonych obecnie prac związanych z odtworzeniem i doraźnym zabezpieczeniem prawostronnego filara rzeki Odry w obrębie Ligoty Tworkowskiej”. Zaniedbania w powyższej sprawie rodzą niebezpieczeństwo, że sołectwo Nieboczowy po raz kolejny może zostać zalane. Mieszkańcy Nieboczów już czwarty rok oczekują na przesiedlenie i budowę zbiornika Racibórz, którego realizacja nadal się opóźnia, co również stwarza bardzo poważne perturbacje dla normalnego funkcjonowania gminy Lubomia jak i dla jej mieszkańców. Brak podjęcia skutecznych działań i opóźnienia związane z budową zbiornika Racibórz Dolny mogą spowodować, że planowany termin jego realizacji nie będzie dochowany.

3. Kolejnym ważnym problemem dla mieszkańców wsi Nieboczowy są cieki wodne Plinc I i Plinc II biegnące wśród pól. Cieki te po powodzi w 2010 r. pozostały zamulone, a ponadto z uwagi na rosnące w nich drzewa (samosiejki) utrudniające przepływ wody, często dochodzi do podtopień i zalań okolicznych pól i uniemożliwia ich uprawę. Na interwencję gminy skierowaną do Śląskiego Zarządu Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Katowicach jako administratora cieków SZMiUW informuje, że zmieniło się nazewnictwo cieków Plinc na Pleńnica, jakby to była dla rolników uprawiających tam swoje pola najważniejsza sprawa. Poinformowano również, że ciek ten znajduje się w czaszy projektowanego zbiornika Racibórz Dolny, a więc prowadzone są tam prace związane z eksploatacją żwiru, a koordynatorem tych prac jest RZGW Biuro Wdrażania Projektu Zbiornika Racibórz Dolny. Jest to więc kolejny spór kompetencyjny pomiędzy instytucją administracji rządowej, RZGW, a podmiotem administracji samorządu woj. śląskiego – SZMiUW. Dualizm administracji, jednostek sprawujących nadzór i zarząd nad zabezpieczeniami przeciwpowodziowymi i obiektami „wodnymi”, których likwidację w czasie powodzi w 2010 r. zapowiadał pre-

mier Donald Tusk, nadal istnieje, zaś najważniejszymi problemami w zakresie ochrony przed powodzią stały się spory kompetencyjne, zamiast realnych działań, co może po raz kolejny okazać się brzemienne w skutkach. Gmina wystosowała pismo do RZGW Racibórz z prośbą o wyjaśnienie, do kogo należy konserwacja i doraźne wyczyszczenie cieku Pleśnica.

Proszę zatem o podjęcie skutecznych działań zmierzających do rozwiązania nabrzmiałych problemów, gdyż opisane zaniedbania utrudniają rolnikom uprawę ich pól oraz narażają mieszkańców powiatów wodzisławskiego i raciborskiego na niebezpieczeństwo kolejnej powodzi.

Proszę ponadto o rzetelną odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaką odpowiedzialność ponosi Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach za zaniechania działań zmierzających do odbudowy śluzy?

2. Kiedy zostanie odbudowana i naprawiona śluza zabezpieczająca teren gminy Lubomia i ziemię raciborską?

3. Kiedy nastąpi odtworzenie i zabezpieczenie przerwanej prawostronnej filara ochronnego rzeki Odry w obrębie Ligoty Tworkowskiej?

4. Jakie podjęcie Pan Minister działania zmierzające do przyspieszenia budowy zbiornika Racibórz Dolny?

5. Czy opóźnienia związane z budową zbiornika Racibórz Dolny mogą spowodować, że planowany termin jego realizacji nie będzie dochowany?

6. Czy ministerstwo dokonało oceny skutków zaniedbań, które przyczyniły się do tak poważnych opóźnień?

7. Kto odpowiada, w jaki sposób i kiedy zostaną udroźnione i wyczyszczone cieki wodne Plinc I i Plinc II (wg nowej nazwy Pleśnica) biegnące wśród pól sołectwa Nieboczowy w gminie Lubomia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20967)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r.
i wstępnych zasad udzielania wsparcia
finansowego na rzecz aktywizacji
bezrobotnych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z informacją Głównego Urzędu Statystycznego o bezrobociu w Polsce w grudniu 2010 roku „grudzień 2010 r. był kolejnym miesiącem, w którym odnotowano wzrost liczby bezrobotnych i stopy bezrobocia zarówno w stosunku

do poprzedniego miesiąca, jak i do analogicznego okresu 2009 r.”. Stopa bezrobocia zarejestrowanego w tym okresie wynosi 12,3%.

Tymczasem plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2011 wprowadza radykalne ograniczenia wydatków. Skutkiem tego urzędy pracy w całej Polsce będą dysponowały 1/3 dotychczasowych środków na aktywizację osób bezrobotnych. Biorąc pod uwagę, że powiatowe urzędy pracy mogą zaciągać zobowiązania na kolejny rok do wysokości 30% limitu danego roku, większość urzędów otrzyma środki wyłącznie na pokrycie zobowiązań z roku 2010. Spowoduje to radykalne zmniejszenie zakresu wsparcia osób bezrobotnych, poszukujących pracy i pracodawców.

Nieunikniony wzrost stopy bezrobocia zostanie dodatkowo spotęgowany przez zahamowanie rozwoju małej i średniej przedsiębiorczości w regionach. W wyniku ograniczenia limitu środków Funduszu Pracy spadnie liczba firm zakładanych dzięki dotacjom udzielanym przez powiatowe urzędy pracy. Stale pogarszająca się sytuacja rynku pracy w Polsce nie rokuje szans na znaczący wzrost liczby miejsc pracy w ciągu 2011 r.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zostały podjęte przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w celu podniesienia poziomu dofinansowania aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

2. Czy ograniczenia planu finansowego Funduszu Pracy, tłumaczone koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa, były wcześniej konsultowane z przedstawicielami urzędów pracy pod kątem ich dotychczasowej działalności i prognozowanych potrzeb na rok 2011?

3. Na jakie wsparcie ze strony Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej mogą liczyć osoby bezrobotne, które planują założenie własnych firm?

4. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wobec znaczącego ograniczenia możliwości aktywizacji bezrobotnych przez urzędy pracy zakłada wprowadzenie dodatkowych programów wspomagających walkę z bezrobociem?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20968)

do ministra finansów

w sprawie ulgi podatkowej dla honorowych dawców krwi przewidzianej w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych

Szanowny Panie Ministrze! Podatnicy, którzy są honorowymi dawcami krwi, mogą skorzystać w rocznym zeznaniu podatkowym z tzw. ulgi na krew. Zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w ramach tego zwolnienia od dochodu odlicza się wysokość ekwiwalentu pieniężnego za pobraną krew. Na mocy rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie określenia rzadkich grup krwi, rodzajów osocza i surowic diagnostycznych wymagających przed pobraniem krwi zabiegu uodpornienia dawcy lub innych zabiegów oraz wysokości ekwiwalentu pieniężnego za pobraną krew i związane z tym zabiegi, ekwiwalent za jeden litr popranej krwi wynosi 130 zł. Wśród honorowych krwiodawców są osoby, które są dawcami płytek krwi. Pobrane płytki krwi przeznaczone są m.in. dla chorych, którzy poddawani są chemio- i radioterapii z powodu nowotworów złośliwych i chorób krwi, np. białaczki. U tych osób terapia uszkadza komórki szpiku kostnego, które są odpowiedzialne za tworzenie płytek krwi, w związku z tym narażeni są oni na krwotok nawet z niewielkich ran, na nadmierne krwawienie podczas operacji lub na groźne dla życia krwotoki mózgowie. Transfuzje płytek krwi potrzebne są także osobom operowanym z powodu chorób serca w krążeniu pozaustrojowym i w przebiegu intensywnej terapii po wypadkach komunikacyjnych w urazach wielonarządowych. Osoby będące dawcami w poprzednich latach za jednostkę płytek krwi, która wynosi 250 ml, mogli odliczyć od dochodu ekwiwalent w wysokości 130 zł. W rozliczeniu podatkowym za rok 2010 za jedną oddaną jednostkę płytek krwi honorowy dawca może odliczyć sobie od dochodu jedynie 32 zł. Krwiodawcy uważają tę sytuację za krzywdzącą ich, a przedstawiciele regionalnych stacji krwiodawstwa argumentują, że taka jest obowiązująca interpretacja Ministerstwa Finansów odnośnie do przepisów dotyczących przedmiotowej ulgi.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jaki jest powód zmniejszenia stawki za jednostkę płytek krwi, którą honorowy dawca może odliczyć sobie w ramach ulgi przewidzianej w art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, i czy kierowany przez Pana resort zamierza to zmienić?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20969)

do ministra finansów

w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.) kieruję do Pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, interpelację w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki VAT na turnusy rehabilitacyjne.

29 października 2010 r. została przyjęta nowelizacja o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług. Nowelizacja ta w sposób szczególny godzi w interesy najbardziej potrzebujących. Wprowadzenie 23-procentowej stawki VAT na turnusy rehabilitacyjne ogranicza możliwości rehabilitacji, która jest elementem koniecznym do całkowitego lub częściowego odzyskania zdrowia. Tak radykalne podniesienie kosztów uniemożliwia wielu rodzicom wysłanie dzieci na obozy rehabilitacyjne, a niestety bez intensywnej rehabilitacji stan zdrowia pacjentów ulega jedynie pogorszeniu.

Przeciętny koszt roczny ponoszony na rehabilitację jednej osoby sięga kilkudziesięciu tysięcy złotych, a wprowadzenie tak wysokiej stawki VAT na usługi wcześniej zwolnione z podatku daje w konsekwencji niemożność uczestnictwa w odpowiednio zintensyfikowanej rehabilitacji. Osoby niepełnosprawne muszą uczestniczyć w obozach rehabilitacyjnych kilka razy w roku, by przyniosło to pożądane efekty. Niestety nowelizacja ustawy z ubiegłego roku ogranicza tę możliwość korzystania z rehabilitacji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Jacka Rostowskiego, ministra finansów, z pytaniami:

1. Czy planowane jest zwolnienie turnusów rehabilitacyjnych z podatku VAT?
2. Kiedy będzie możliwe wprowadzenie ww. zmiany?
3. Jak Ministerstwo Finansów zamierza pomóc osobom, którym obecna sytuacja uniemożliwia odpowiednią rehabilitację?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20970)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dopłat dla polskich producentów tytoniu w 2011 r. i latach następnych

Szanowny Panie Ministrze! Jeszcze w 2009 r. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, mimo licznych monitów ze strony związków plantatorów tytoniu, zbyt późno przesłało do Komisji Europejskiej stosowny wniosek o unijne dopłaty dla polskich producentów tytoniu. Skutkiem tej opieszałości oraz kolejnych zaniechań było skazanie ok. 60 tys. polskich rolników na utratę konkurencyjności oraz stabilności finansowej produkcji w ramach unijnego rynku tytoniowego. Rządy Hiszpanii, Włoch, Francji, Węgier i Bułgarii potrafiły zadbać o przyszłość swoich rolników. Nasz polski rząd i reprezentujące go Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, mimo nacisków i próśb ze strony świadomych swoich praw w ramach Unii Europejskiej rolników – producentów tytoniu, nie skorzystał z tej szansy. Rok temu ministerstwo złożyło podobny wniosek, ale został on odrzucony, ponieważ o taką pomoc państwa członkowskie UE mogą ubiegać się tylko raz na dwa lata.

Plantatorzy tytoniu z terenu Lubelszczyzny są rozgorzyczni, a jednocześnie zaniepokojeni brakiem skutecznego działania ministerstwa w celu wsparcia prowadzonej produkcji rolnej. Wynika to z faktu wielokrotnie publicznie składanych zapewnień i obietnic, które następnie okazywały się jedynie wprowadzaniem w błąd tysięcy plantatorów tytoniu. Ostatecznym brakiem odpowiednio prowadzonej polityki rolnej (na przykładzie dopłat do produkcji tytoniu, można zapytać, czy ona w ogóle istnieje) było pozbawienie ich należnych dopłat.

Na terenie naszego regionu tytoń jest uprawiany głównie w rodzinnych niewielkich gospodarstwach. Tego rodzaju działalność rolnicza jest niejednokrotnie jedynym źródłem utrzymania całych rodzin.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie prosimy Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i w jakiej kwocie plantatorzy tytoniu mogą liczyć na otrzymanie dodatkowych środków finansowych na wypłatę płatności de minimis, jako zadośćuczynienie ich braku w 2010 i 2011 r., do powierzchni uprawy tytoniu w roku 2011?

2. Czy ministerstwo złożyło już do UE wnioski o dopłaty jakościowe – od roku 2012, zgodnie z zapisami art. 68 rozporządzenia (WE) nr 73/2009?

3. Jakie działania prowadzi kierowany przez Pana Ministra resort w celu wprowadzenia rozwiązań korzystnych dla polskich rolników, w tym plantatorów tytoniu, w kontekście zbliżającej się polskiej prezydencji w UE?

4. Czy wobec wielkich strat budżetu państwa wskutek zniesienia kontroli obrotu surowca tytoniowego obliczanego nawet na 6 mld zł rząd podejmie

działania mające za zadanie prawne zlikwidowanie stworzonej szarej strefy?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawiślak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20971)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie aktualizacji kryteriów tworzenia listy tzw. kierunków zamawianych

Pani Minister! W 2008 r. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego stworzyło wybór tzw. kierunków zamawianych – ich ranking stworzono na podstawie danych wojewódzkich urzędów pracy oraz w oparciu o ankiety TNS OBOP. Wykaz ten nie był dotychczas aktualizowany, uniemożliwia to brak wiarygodnych instytucji, które prognozowałyby w wielu aspektach rynek oraz rynek pracy w Polsce. Nadal, na co wskazują eksperci, słabym ogniwem w procesie aktualizacji listy jest brak współpracy z licznymi organizacjami pracodawców.

Przykładem potrzeby takiej aktualizacji może być 17,7 tys. studentów inżynierii środowiska stanowiących ubiegłoroczną ilość osób podejmujących studia na tym kierunku (dla porównania w USA na tym kierunku kształci się rocznie 200 osób – zgodnie z wymogami rynku). Wedle bieżącego stanu i kierunku rozwoju firm w Polsce również i biotechnologia stanie się w Polsce „kierunkiem przyszłości” dopiero za kilka lat.

Pani Minister! Kolejnym aspektem, wielokrotnie już przedstawianym, (niezależnym wprawdzie od resortu nauki), który przekreśla ideę „kierunków zamawianych” są warunki płacowe – absolwent mechatroniki w Polsce po studiach otrzyma wynagrodzenie rzędu 2–3 tys. zł miesięcznie.

Proszę Panią Minister o wyjaśnienia:

1. Kiedy resort przewiduje stworzenie nowej listy kierunków zamawianych? Na podstawie jakich danych będzie tę listę projektował?

2. Czy resort zamierza podjąć stopniowe działania, które doprowadzą do powstania wiarygodnej instytucji monitorującej rynek i rynek pracy w Polsce, zajmującej się dopasowaniem szkolnictwa wyższego do potrzeb rynku pracy?

Z poważaniem

Posłowie Jarosław Żaczek
i Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20972)

do ministra finansów

**w sprawie oszustw podatkowych
w obrocie złomem**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach ma miejsce coraz częściej proceder przestępczy związany z wyłudzeniami podatku VAT przy handlu złomem. Nieuczciwe firmy przyciąga dostępność złomu, wysoka wartość, przede wszystkim nieszczelność systemu podatkowego. Ofiarą pada Skarb Państwa lub rzetelni przedsiębiorcy. Ministerstwo Finansów ujawniło, że urzędy kontroli skarbowej tylko w 2008 r. oraz I półroczu 2009 r. przeprowadziły łącznie 363 postępowania kontrolne wobec grupy podatników zajmującej się handlem złomu. Kontrole wykazały nieprawidłowości prowadzące do zaniżenia zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego na kwotę ogółem 317 885 340 zł.

Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu podała, że roczne straty budżetu państwa z tego tytułu w minionym roku wyniosły przynajmniej 2 mld zł (nieoficjalne dane urzędników wskazują na 10 mld zł). Proceder przestępczy – jak wiadomo – polega na wprowadzaniu do obrotu przez firmy słupek fikcyjnych faktur z wykazaniem podatkiem VAT do zwrotu, pomimo że nie odzwierciedlają one faktycznej sprzedaży, nie są ewidencjonowane, a wykazany w nich podatek VAT faktycznie nie został uiszczony. Kolejnym etapem takiego proceduru jest ponowne bezpodstawne odliczenie przez kontrahenta takiej firmy podatku wynikającego z tych faktur. Firmy tworzą fikcyjny łańcuch sprzedaży, podbijając jednocześnie wartość złomu, na koniec eksportując surowiec z Polski, występują do urzędu skarbowego o zwrot VAT.

Dotychczasowa walka z tym procederem, w którą zaangażowane są organy podatkowe, Policja, prokuratury oraz ABW – w świetle danych z Izby Gospodarczej Metali Nieżelaznych i Recyklingu – nie przyniosła w minionym roku oczekiwanych rezultatów. Od kilku lat prowadzony jest monitoring podmiotów działających w tej branży, nakierowany jest na segmenty podatników z obszarów ryzyka. Na poziomie Ministerstwa Finansów, zgodnie z realizowaną od 2005 r. „Strategią zarządzania ryzykiem zewnętrznym”, tworzona jest corocznie lista szczególnych zagrożeń. Typowanie poszczególnych kategorii podatników do kontroli w ramach tej strategii odbywało się na podstawie wyników przeprowadzonych kontroli podatkowych.

Panie Ministrze! Warto podkreślić, że kierunki działań urzędów skarbowych w „Krajowym planie dyscypliny podatkowej” na rok np. 2009 nie wskazywały obszaru obrotu złomem jako priorytetowego i choć nie ograniczono w tej kwestii indywidualnej

decyzyjności naczelników urzędów skarbowych co do objęcia kontrolą tych obszarów, to jednak – jak wykazują już wyraźnie dane podane przez IGMNiR – tak ustalone priorytety zaskutkowały rozszerzeniem się tego proceduru w minionym roku. Obrotem złomu jako priorytetowym obszarem ryzyka były zainteresowane w 2008 i 2009 r. jedynie urzędy skarbowe w woj. łódzkim i małopolskim.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź:

1. Jak – w związku ze stwierdzonymi przypadkami współudziału w procedurze wyłudzenia zwrotów VAT przez podmioty działające na terenie innych państw UE, które deklarują dostawy wewnątrzwspólnotowe – przebiegała współpraca z administracjami podatkowymi innych krajów UE w minionym roku?

2. Dlaczego projekt wprowadzający rozwiązanie systemowe do ustawy o VAT polegający na zastosowaniu mechanizmu reverse charge polegającego na nałożeniu obowiązku rozliczania podatku na nabywcę, a nie na sprzedającego, czekał na akceptację resortu od dwóch lat?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20973)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie udziału spółek Skarbu Państwa
w procesie pozyskiwania gazu
niekonwencjonalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Polska jest jednym z europejskich krajów o największych zasobach gazu niekonwencjonalnego pozyskiwanego z łupków. Gaz ten zrewolucjonizował już amerykański rynek w tym sektorze, a nawet uczynił USA eksporterem tego surowca na światową skalę.

Tereny poszukiwań gazu z łupków obejmują ponad 10% powierzchni Polski, ale wciąż nie ma udokumentowanych jego zasobów. Według firmy badawczej Wood MacKenzie w polskich złożach może być 1,4 bln m³, Advanced Resources szacuje je nawet na 3 bln m³.

Złoża węglowodorów, stosownie do postanowień art. 7 ust. 1 Prawa geologicznego i górniczego, są przedmiotem własności Skarbu Państwa, ale zgodnie z ust. 2 tego artykułu Skarb Państwa może, z wyłączeniem innych osób, korzystać ze złóż kopaliny oraz rozporządzać prawem do nich tylko drogą ustanowienia użytkowania górniczego. Skarb Państwa winien

więc dążyć do użycia swoich narzędzi, w tym spółek Skarbu Państwa.

Posiadane przez PGNiG SA koncesje na obszarach, na których będą prowadzone prace poszukiwawcze, zostały sukcesywnie pozyskane w latach 2009–2010. Obszary te są równomiernie rozłożone we wszystkich częściach strefy potencjalnego występowania gazu łupkowego w Polsce i zostały zaklasyfikowane wg najnowszej wiedzy geologicznej jako najlepsze w danych rejonach. PGNiG SA posiada kilkanaście koncesji, które obejmują obszary występowania innego rodzaju gazu niekonwencjonalnego (tight gas).

PGNiG SA będzie wymagało wydania kwoty w przedziale 2–3 mld zł w okresie kilku lat. Aktualne zobowiązania koncesyjne PGNiG SA dotyczące prac ukierunkowanych na węglowodory konwencjonalne (ropa naftowa i gaz ziemny) stanowią kwotę rzędu 2,5 mld zł. W sumie zobowiązania przewidywane w zakresie poszukiwania węglowodorów konwencjonalnych i niekonwencjonalnych mogłyby przekroczyć zdolności inwestycyjne. Tak tłumaczy się brak wzmoczonej aktywności spółek Skarbu Państwa, które nie posiadają również technologii na wydobycie gazu z łupków. Dlaczego zatem PGNiG nie pozyskał koncesji na większość obszarów po to, by w przyszłości dopuszczać jedynie partnerów posiadających technologię wydobycia?

Panie Ministrze! Fakty mówią już same za siebie – Lane Energy, który wierci w okolicach Lęborka, nie ujawnia już wyników swoich prac. Czy nie są to fakty zasługujące na szczególną uwagę i wyciągnięcie wniosków z przyjętej przez resort strategii kierowania procesem, który w dalszej przyszłości może uniezależnić Polskę?

W związku z tym proszę o odpowiedź:

1. Jakie nowe narzędzia prawne wykorzysta resort do zwiększenia korzyści Skarbu Państwa w eksploatacji przyszłych złóż celem ustalenia zasad podziału zysku z przyszłej eksploatacji złóż?

2. Czy firmy zagraniczne dokonujące odwiertów posiadają obowiązek informowania polskiej opinii publicznej o wynikach swoich prac?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20974)

do ministra zdrowia

**w sprawie ustawy o systemie informacji
w ochronie zdrowia**

Pani Minister! Dzięki przyjętej konstrukcji prawnej w sprawie rejestrów medycznych minister zdro-

wia będzie mógł określić zasady i podstawy prawne funkcjonowania rejestrów medycznych, takich jak np. Rejestr Onkologiczny, Wad Genetycznych (rejestry te mają być połączone z Systemem Informacji Medycznej), które z uwagi na charakter danych muszą pozostać pod kontrolą ministra. Jakże zatem konkretne rozwiązanie systemu kontroli tych danych i nadzoru nad nimi przyjmie resort?

Projekt przewiduje bowiem dwa rodzaje dokonywanych kontroli. Pierwsza z nich ma być kontrolą realizacji sektorowych projektów informatycznych i systemów teleinformatycznych działających w ramach systemu informacji w celu zapewnienia spójnego ich działania oraz prawidłowości i kompletności przekazywanych do systemu danych i byłaby dokonywana na zasadach określonych w przepisach art. 25–35 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Druga natomiast byłaby dokonywana pod względem legalności, celowości i rzetelności prowadzenia baz danych w zakresie ochrony zdrowia oraz przekazywania danych w nich zawartych do systemu informacji. W ustawie znajduje się zastrzeżenie, że ze względu na ograniczone możliwości organizacyjne i kadrowe urzędu obsługującego ministra zdrowia oraz na znaczną liczbę podmiotów prowadzących bazy danych, które podlegałyby kontroli, kontrole te mogą być zlecane przez ministra instytutom badawczym, a także innym jednostkom organizacyjnym podległym lub nadzorowanym, a także specjalistom z poszczególnych dziedzin medycyny. Jak będzie to wyglądało w praktyce i jakie uprawnienia dodatkowe będzie musiał posiadać taki specjalista? Wątpliwości budzi także fakt mechanizmu wyboru takich lekarzy specjalistów, gdyż mechanizm ten nie jest do końca sprecyzowany.

Pani Minister! Chciałbym podkreślić, że wprowadzenie monitorowania zapotrzebowania na określone świadczenia opieki zdrowotnej, stanu zdrowia usługobiorców usprawni wprawdzie pracę służby zdrowia w Polsce, ale niestety bez innych rozwiązań systemowych nie rozwiąże całkowicie problemów związanych z czasem oczekiwania na świadczenia zdrowotne, a ułatwienie przez nowy system informacji medycznej prowadzenia profilaktyki zdrowotnej i realizacji programów zdrowotnych jest tylko częściową próbą rozwiązania szerszego problemu systemu służby zdrowia. Istotnie, system informacji medycznej wymaga od dawna zmian, świadczy o tym chociażby najnowszy upubliczniony raport NIK – z przeprowadzonej kontroli P/09/093 (trwającej od 3 sierpnia 2009 r. do 3 lutego 2010 r.) dotyczącej dostępności wybranych świadczeń opieki zdrowotnej w latach 2006–2009 (I półrocze) w przeciętnym szpitalu wielospecjalistycznym. Wskazał on jednoznacznie na przyczyny ograniczenia dostępności świadczeń medycznych w postaci nieprzestrzegania procedur tworzenia i funkcjonowania list pacjentów oczekujących, wreszcie respektowania kolejności udzielania świadczeń oraz poprawności przepływu danych z placówek

szpitalnych do NFZ zawierających informację o liczbie pacjentów i czasie oczekiwania na określoną usługę. W sytuacji ograniczonej dostępności świadczeń listy oczekujących prowadzono z naruszeniem ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.).

Pani Minister! Czy jednak projektowane w ustawie zmiany wniosą oczekiwany wkład w proces udzielania świadczeń w jednostkach szpitalnych i będą stanowiły wiarygodne źródła informacji?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20975)

do ministra gospodarki

w sprawie społecznych i ekonomicznych skutków dyrektyw unijnych związanych z CCS, których następstwem jest rezygnacja koncernu Vattenfall z budowy strategicznej elektrowni konwencjonalnej wraz z ZA Puławy SA

Panie Ministrze! Jak wiadomo, obecnie trwa w Polsce nadal proces konsolidacji poszczególnych przedsiębiorstw energetycznych (wytwórców i dystrybutorów energii), jego celem jest przygotowanie naszego kraju do udziału w międzynarodowym rynku energii oraz sprostaniu przyszłej konkurencji firm zagranicznych na rynku krajowym. W skali międzynarodowej w rynku tym uczestniczyć mogą kraje, których systemy elektroenergetyczne są wzajemnie połączone i w praktyce tworzą jeden wspólny system. Do października 2010 r. szwedzki Vattenfall będący państwową własnością wydawał się dobrym gwarantem realizacji tego celu w Polsce, m.in. poprzez realizację projektu budowy elektrowni w Puławach oraz elektrowni w Opaleniu. W Polsce obecnie prowadzi działalność 8 spółek tego potentata szwedzkiego: Vattenfall Poland sp. z o.o. (spółka reprezentuje Biuro Krajowe Vattenfalla); Vattenfall Heat Poland SA (produkcja ciepła sieciowego dla Warszawy i okolic); operator systemu dystrybucyjnego na Górnym Śląsku Vattenfall Distribution Poland SA; sprzedawca energii Vattenfall Sales Poland sp. z o.o. utrzymująca i eksploatująca sieć elektroenergetyczną na Górnym Śląsku); Vattenfall Trading Services sp. z o.o. (hurtowy handel energią elektryczną); Vattenfall Wolin – North sp. z o.o. (produkcja energii wiatrowej); Vattenfall Business Services Poland sp. z o.o. (Centrum Wspólnych Usług dla spółek Vattenfall).

Analizy ekspertów wykazują, że jednolity rynek energii elektrycznej w Europie znajduje się obecnie w przejściowej fazie tworzenia – nie są to już wyłącznie oddzielne rynki narodowe, ale jeszcze nie jest to jeden rynek europejski. Znaczącą rolę przez najbliższe lata będzie nadal odgrywał skandynawski rynek regionalny, a współpraca z nim jest postrzegana jako istotny krok pośredni danego państwa przed uczestnictwem już w jednolitym rynku europejskim.

Tymczasem, zgodnie z nową strategią firmy (stanowić mają ją wyłącznie inwestycje na rynkach: szwedzkim, niemieckim i holenderskim), prezes jej zarządu w Polsce ogłosił całkowite wycofanie się z polskiego rynku, co oznacza w pierwszym rzędzie zrezygnowanie z realizacji w dotychczasowym wymiarze projektu budowy elektrowni w Puławach oraz elektrowni w Opaleniu. Jest to wyraźny efekt szkodliwej dla polskiego sektora energetycznego polityki klimatyczno-energetycznej Unii Europejskiej, gdyż Vattenfall został zmuszony do redukcji swojej ekspozycji na CO₂. Dotychczasowa emisyjność wynosi 92–93 mln ton CO₂ rocznie, zaś po ukończeniu budowy dwóch elektrowni węglowych w Niemczech emisyjność, tak jak podają badania, wzrośnie o 7 mln ton. Przy założeniu, że cena uprawnień do emisji 1 tony CO₂ wyniesie po 2012 r. 20 euro, koncern musiałby wydawać 2 mld euro rocznie na zakup 100% uprawnień do emisji CO₂, co wpłynęłoby negatywnie na jego konkurencyjność. Dyrektywa wychwytywania i składowania CO₂ zakłada także, że wszystkie nowo budowane elektrownie węglowe po 2015 r. powinny być wyposażone w instalacje CCS, dlatego państwa członkowskie w trakcie budowy nowych elektrowni muszą już od roku 2009 zapewnić miejsce dla budowy tych instalacji.

Panie Ministrze! Spółka ZA Puławy w okresie od 1 lipca do 30 września 2010 r. zanotowała 452,2 mln zł przychodów ze sprzedaży (w I kwartale roku obrotowego 2009/2010 przychody z tego tytułu wynosiły 384,8 mln zł). Przychody z tytułu wzrostu eksportu wyniosły 273,4 ml zł min zł i były wyższe o 65,3%, w stosunku do ubiegłorocznego okresu rozliczeniowego. W I kwartale roku obrotowego 2010/2011 kontynuowała ona bogaty program inwestycyjny związany z realizacją projektu pn. „Tlenownia, amoniak, mocznik” o nakładach blisko 55 mln zł. Znaczące kwoty przekazano na realizację zadań: Przebudowa instalacji demineralizacji wody I, Budowa instalacji odsiarczania spalin oraz Rozbudowa składowiska popiołu, żużla i szlamu oraz na nowe instalacje w ramach nowego kompleksu nawozowego.

W grudniu 2010 r. ZA Puławy podpisały umowę w sprawie nabycia 89,46% kapitału zakładowego Fosforów. Podejmowane działania w postaci fuzji i przejęć pozwalają na optymalizację wykorzystywanych zasobów, wpisują się też w trendy światowe w zakresie koncentracji produkcji nawozowej.

Strategiczna budowa tej wspólnej konwencjonalnej elektrowni o mocy powyżej 1400 MW miała nastąpić więc w najlepszym czasie funkcjonowania na-

szego potentata chemicznego i przyczynić się do rozwoju całej Polski Wschodniej, a zwłaszcza systemu elektroenergetycznego w Polsce.

Zapowiadana inwestycja zmieniłaby diametralnie wizerunek Polski Wschodniej stymulując rynek pracy w wielu sektorach w całym województwie oraz poprawiając kondycję finansową miast, chociażby ze względu na kwoty uiszczane z tytułu podatku od nieruchomości oraz pensji pracowniczych jako udziału w podatku dochodowym. Inwestycja ta poprzez możliwość stworzenia nowej sieci wzajemnych powiązań usługowo-ekonomicznych była niepowtarzalną szansą na budowę nowej jakości ekonomicznej i konkurencyjności Lubelszczyzny, miała stanowić stabilne zaplecze dla Bogdanki SA umożliwiające ciągłość kontraktowania.

Panie Ministrze! Dlatego za zasadne uznaję pytania:

1. Dlaczego mimo faktu, że elektrownie w Moorburgu i Boxbergu są, tak jak te dwie planowane w Polsce, elektrowniami węglowymi doczekają się szczęśliwego finału realizacji budowy? Czy resort zastosował wszystkie możliwe środki łącznie z lobbym polskich interesów, by Vattenfall zrealizował wszystkie swoje inwestycje także i w Polsce?

2. Jak resort zamierza przekonać inwestorów strategicznych, że warto jest inwestować w elektrownie konwencjonalne w Polsce, skoro firmy międzynarodowe zakładają w swoich strategiach ograniczenie takich inwestycji na rzecz inwestycji w technologie energii odnawialnej? Przypomnę, że jedynym źródłem konwencjonalnym wybudowanym w Polsce w ostatnich latach przez zagraniczny koncern jest elektrociepłownia Fortum w Częstochowie.

3. Panie ministrze, bez systemowego rozwiązania nie będzie możliwa dalsza realizacja z nowym partnerem projektu budowy elektrowni systemowej przez ZA Puławy. Czy resort wesprze dalszą realizację tej cennej dla najbardziej zubożałego regionu w UE inwestycji?

4. Czy w obecnej sytuacji polityczno-ekonomicznej możliwe jest pozyskanie w przyszłości dla polskiego sektora energetycznego tak strategicznego partnera jak Vattenfall?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20976)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie podjęcia przez Ministerstwo Sprawiedliwości natychmiastowych decyzji administracyjnych dotyczących sprawnego funkcjonowania jedynego w Polsce sądu elektronicznego mieszczącego się w XVI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w Lublinie

Panie Ministrze! Ponadroczne już funkcjonowanie lubelskiego e-sądu orzekającego w prostych sprawach cywilnych rozstrzygających spory dotyczące niezapłaconych rachunków telefonicznych, rat kredytów, czynszów itp., jak wiadomo na podstawie doniesień prasowych, przyniosło nieoczekiwaną popularność placówce. Pierwotnie resort sprawiedliwości zakładał wprawdzie, że z uwagi na wysokie koszty funkcjonowania sąd taki będzie funkcjonował w miejscowościach podwarszawskich lub we Wrocławiu.

Dziś widzimy, że takie przedsięwzięcie może być skuteczne także na Lubelszczyźnie i właśnie w tym najbardziej zubożałym regionie UE z uwagi na utworzenie łącznie kilkuset nowych miejsc pracy przyczyniło się do podniesienia poziomu życia, a przede wszystkim wniosło ogromny wkład w kształtowanie nowego wizerunku tego regionu. Świadczą o tym wyniki e-sądu potwierdzone przez jego sekretariat, które wykazują, że do dnia 15 grudnia 2010 r. wpłynęło do niego łącznie 613 098 spraw, z których załatwiono 560 013. Wśród załatwionych wydano 540 631 nakazów zapłaty, a w 10 465 sprawach stwierdzono brak podstaw do takiego orzeczenia. Blisko 9 tys. spraw umorzono, zwrócono bądź odrzucono.

Z uwagi na sukces tego przedsięwzięcia ministerstwo powinno dołożyć wszelkich starań, by ułatwić dalszą pracę sądu i wesprzeć w ten sposób swoją inicjatywę. Zwiększenie budżetu na ten cel w lipcu ubiegłego roku nie odpowiada bieżącym już potrzebom tego pierwszego w Polsce przedsięwzięcia.

Jak Panu wiadomo, na serwerach sądu zalegają już olbrzymie ilości danych, a serwery te będą wyłączone w najbliższych tygodniach do czasu stworzenia nowej technologii ich archiwizowania, od 14 lutego e-sąd nie będzie przyjmował więc tą drogą pozwów. Składanie ich w biurze podawczym będzie miało jednak negatywny wpływ na dalszą jakość pracy. Także przy tymczasowych rozwiązaniach archiwizacyjnych przerwy pracy sądu będą następować cyklicznie.

Obecnie w sądzie pracuje 85 osób, w tym 23 referendarzy, którzy wydają wyroki na miejscu, 43 kolejnych z całej Polski (logują się w systemie i orzekają zdalnie). Problem stanowi także wygaśnięcie delegacji do e-sądu zdalnym referendarzom.

Proszę o wyjaśnienia:

1. Jaki budżet na ten rok przewiduje dla tej instytucji Ministerstwo Sprawiedliwości? Czy będzie on w stanie zapewnić realizację jej zadań i obowiązków?

2. Czy przychyła się Pan do opinii, że warto wykorzystać po raz kolejny intelektualny potencjał Lubelszczyzny, zatrudniając tym razem pracowników stacjonarnych – absolwentów dwóch publicznych uczelni z wydziałami prawa oraz osób kończących tu aplikację?

3. Czy wyrazi Pan zgodę na 70 dodatkowych etatów w e-sądzie, w tym dla 45 referendarzy i jednego sędziego? Kiedy resort ogłosi w tej sprawie decyzję?

4. Kiedy resort przedstawi zakres niezbędnych zmian w archiwizacji dokumentów e-sądu?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20977)

do ministra zdrowia

w sprawie dokonania nakazanej ustawą korekty listy refundacyjnej leków

Pani Minister! W 2009 r. resort wydał trzy wykazy leków refundowanych. Pomimo licznych zapewnień resortu, w bieżącym roku żaden projekt listy leków refundowanych nie został przesłany do konsultacji (stan na dzień dzisiejszy) – resort nie podał także do informacji publicznej, jakie leki zostaną do powyższej listy dopisane. Tym samym w tragicznej sytuacji znajdują się już od siedmiu lat pacjenci przyjmujący nowoczesne długo działające analogi insuliny. Polska nadal pozostaje jedynym krajem w UE, który nie zapewnia swoim diabetykom refundacji długo działających analogów insuliny. Pacjenci są więc zmuszeni kupować te leki na własny koszt, co stanowi wydatek rzędu 200–400 zł miesięcznie.

Pani Minister, pragnę przypomnieć, że na początku września ubiegłego roku Ministerstwo Zdrowia poinformowało, że długo działające analogi insuliny nie znajdują się na listach refundacyjnych, zaś w wypowiedzi dla Polskiej Agencji Prasowej przedstawiciel Biura Prasy i Promocji Ministerstwa Zdrowia stwierdził, że na decyzję tę wpłynęły „w szczególności możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia oraz doniesienia o możliwych działaniach ubocznych stosowania jednego z długo działających analogów insuliny”. Dlatego proszę o wyjaśnienia:

1. Jakie długo działające analogi insuliny znajdują się na nowej liście refundacyjnej?

2. Czy zgodnie z tzw. ustawą refundacyjną możliwa jest w przyszłości aktualizacja listy refundacyjnej

leków co dwa miesiące, która byłaby wydawana w formie obwieszczenia ministra? Jakie wyznaczniki refundacji przyjąłby wówczas resort, ustanawiając taką listę?

3. Co stało się przyczyną braku wydania nowych list leków refundowanych w bieżącym roku?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20978)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe dotyczącego spreadów walutowych w bankach oraz jego pozytywnych i negatywnych skutków dla klientów banków

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim okresie czasu media wskazały na opracowany w Ministerstwie Gospodarki projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe.

Przedmiotowy projekt nowelizacji ustawy – naszym zdaniem słuszny – zakłada ograniczenie spreadów walutowych w bankach tzw. instytucjach zaufania publicznego, które działając w sytuacji uprzywilejowanej i w warunkach tzw. zmowy, drenują dodatkowe środki finansowe od swoich klientów, którzy spłacają kredyty mieszkaniowe w walutach obcych.

Projekt zakłada w tym zakresie określenie, iż banki będą mogły sprzedawać waluty po średnim kursie NBP lub też aby klienci mogli sami kupować sobie waluty po korzystnej cenie w kantorach po czym wpłacać je na swój rachunek kredytowy w banku.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o enumeratywnie udzielenie mi przez Pana lub z upoważnienia przez pana Waldemara Pawlaka, wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki następujących informacji:

1. Jakie są dokładnie założenia oraz jaka ocena skutków ekonomicznych, społecznych i budżetowych projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, opracowanego w Ministerstwie Gospodarki?

2. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Finansów w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, a w szczególności nadzorującego legislacyjnie zasady funkcjonowania rynku finansowego pana Dariusza Daniluka, podsekretarza stanu w MF, który jest odpowiedzialny za rażące zaniedbania niewydziałania w wymaganych terminach wielu dyrektyw UE, których wdrożenie było obligatoryjne i które

miały wzmocnić bezpieczeństwo funkcjonowania sektora finansowego w Polsce?

W związku z ich niewdrożeniem Komisja Europejska wystąpiła przeciwko Polsce z odpowiednimi wnioskami prawnymi do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, których wynikiem może być ukaranie Polski wielomilionową karą finansową

3. Jakim zdaniem Dariusza Daniluka, podsekretarza stanu w MF, w projekcie ustawy opracowanym przez Ministerstwo Gospodarki, należałoby wprowadzić raczej dalsze przywileje i preferencje finansowe oraz prawne dla działających w Polsce banków komercyjnych z udziałem kapitału zagranicznego lub oddziałów banków zagranicznych, tak aby mogły one jeszcze więcej zarabiać na polskich przedsiębiorcach i polskim społeczeństwie, coraz bardziej ubożających pod rządami takich wiceministrów z ramienia PO jak on, przy czym zyski tych banków byłyby transferowane za granicę Polski?

4. Czy stanowisko wskazane powyżej stanowisko podsekretarza stanu w MF oraz cytowane w mediach, jest tak naprawdę stanowiskiem zredagowanym i opracowanym w izbie bankowo-lobbingowej Związku Banków Polskich, działającym na rzecz finansujących go banków komercyjnych z udziałem kapitału zagranicznego lub oddziałów banków zagranicznych?

5. Czy podczas prac w MF nad stanowiskiem dot. opracowanego pod kierunkiem pana Waldemara Pawlaka, wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe, pracownicy Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego MF oraz nadzorujący go pan Dariusz Daniluk, podsekretarz stanu w MF bezwzględnie przestrzegali w kontaktach z przedstawicielami bankowych izb lobbingowych rygorów i postanowień zawartych w ustawie o lobbingu w procesie stanowienia prawa?

6. Jakie jest stanowisko prezesa Narodowego Banku Polskiego w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

7. Jakim jest stanowisko prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

8. Jakim jest stanowisko ministra pracy i polityki społecznej w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

9. Jakim jest stanowisko prezesa Rządowego Centrum Legislacji w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

10. Jakim jest stanowisko Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej w odniesieniu do opracowanego

w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

11. Jakim jest stanowisko Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

12. Jakim jest stanowisko ministra rolnictwa i rozwoju wsi w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

13. Jakim jest stanowisko ministra spraw zagranicznych w odniesieniu do opracowanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz w odniesieniu do stanowiska Ministerstwa Finansów?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20979)

do ministra infrastruktury

w sprawie konkursów internetowych i gier SMS-owych

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku miesięcy w mediach elektronicznych na różnych portalach informacyjnych pojawiają się ostrzeżenia o SMS-owych oszustwach. Jak wiadomo, coraz więcej zagranicznych spółek za pośrednictwem znanych osób (prezenterów telewizyjnych, aktorów czy piosenkarzy) reklamuje w mediach konkursy typu „wyślij darmowy, pusty SMS na numer XXX, a wygrasz YYY zł”. Obietnica nie ma końca. Wielu Polaków wysłało SMS-y z nadzieją na wygraną, a przede wszystkim ze świadomością, że dana usługa nic nie kosztuje. Dopiero gdy na koniec miesiąca przyjdzie rachunek wraz z billingiem, okazuje się, że darmowy SMS kosztował ponad 20 zł, a nawet więcej. Jak podaje portal money.pl w artykule pt. „Komórkowi naciągacze? SMS-owe konkursy pod lupą” z dnia 3 listopada 2010 r.: „Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęło bardzo wiele skarg na konkursy SMS-owe oraz strony internetowe zachęcające do płacenia przez SMS. Dotyczą one m.in. niedostępności regulaminu czy uzależnienia zdobycia nagrody od wysłania tylko jednego SMS-a, gdy okazuje się, że należy ich wysłać wiele.

Najnowsze postępowanie dotyczy Internetq Poland – organizatora konkursu „pusty SMS”. Postępowanie jest wynikiem wielu skarg konsumentów.

Jak informuje UOKiK, przeanalizowano m.in. regulamin konkursu, wzory SMS-ów, listę laureatów oraz nagród, które otrzymali, a także treść reklam telewizyjnych i prasowych. Ustalono, że osoby, które zdecydowały się wziąć udział w loterii, dostawały różne wiadomości ponagające do dalszego wysyłania SMS-ów. Jak podkreśla UOKiK, organizowanie konkursu i nieprzyznanie nagrody, a także wywoływanie wrażenia, że jej uzyskanie jest pewne, gdy w rzeczywistości np. gwarantuje się nam jedynie udział w losowaniu, jest nieuczciwą praktyką rynkową. Ponadto sprzeczne z prawem jest nieudostępnianie regulaminu czy zatajenie informacji o cenie wiadomości.

W ostatnim czasie loterię SMS-ową „pusty SMS” reklamuje znany prezenter, który zachęca do wygrania 2,5 mln zł. Jeden z mieszkańców Krakowa wysłał SMS na numer 8043 i otrzymał odpowiedź, że wygrał 10 tys. zł. Jednak, aby to potwierdzić, musiał wysłać kolejne SMS-y. Jak donosi wp.pl, gdy „znudziła” mu się już zabawa, po kilku dniach zaczął otrzymywać wiadomości przypominające i wzywające do wysłania kolejnych SMS-ów o nieprzyjemnej i wulgarnej treści. Wiele osób po takich przypomnieniach nie przestaje grać, wydaje bardzo dużo pieniędzy na rachunki, a wysyłanie SMS-ów staje się pewnego rodzaju hazardem. Były również przypadki osób, które zakończyły wysyłanie wiadomości, po czym dostawały SMS-a zwrotnego, że wygrały jakąś sumę pieniędzy, która do odebrania jest np. w Warszawie, jednak gdy stawily się po wygraną, okazywało się, że żadna nagroda im się nie należy. Za to otrzymywały tłumaczenia, że SMS informujący o wygranej to tylko chwyt marketingowy. Jest wiadomo, że te firmy w ewidentny sposób oszukują „klientów”, nie mając zamiaru wypłacać żadnych nagród. UOKiK stwierdził, że takie praktyki to jawne oszustwo i podkreśla, że dobry konkurs nie tylko mówi o wygranej, ale o warunkach udziału jasno i precyzyjnie. Czasem jest to np. odesłanie do regulaminu na stronie internetowej. A takie praktyki w sytuacji loterii typu puste SMS-y nie istnieją.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo kontroluje loterie typu „pusty SMS”, które reklamowane są w polskich mediach, pod względem ich rzetelności oraz udostępnienia regulaminu zgodnego z obowiązującym prawem?

2. Czy ministerstwo ma zamiar wyciągnąć stosowne konsekwencje w stosunku do spółek i firm oszukujących Polaków, poprzez zachęcanie do wysyłania „darmowych” SMS-ów, które skutkują finalnie wysokimi, ukrytymi kosztami na rzecz konsumenta?

3. Czy tzw. tłumaczenie się spółek oferujących ww. konkursy, że ich zabiegi to chwyt marketingowy, nie wydaje się ministerstwu nieetyczne w stosunku do konsumenta?

4. Czy reklamowanie ww. konkursów przez znane medialnie osoby jest zgodne z prawem? I czy te osoby powinny ponieść odpowiedzialność karną za nama-

wianie do oszustwa, bowiem biorą świadomie udział w przestępstwie?

5. Czy ministerstwo ma zamiar zmienić obowiązujące przepisy dotyczące konkursów tego typu w bardziej restrykcyjne, by ustrzec konsumentów od oszustw, jakie w chwili obecnej są powszechne?

6. Na jakich zasadach określa się cenę za wysłanego SMS-a i dlaczego na początku nie wiadomo, jaki jest jego faktyczny koszt? Kto ustala te ceny i w jaki sposób są one kontrolowane?

Prosimy o rzetelne odpowiedzi na zadane pytania.

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20980)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niekorzystnych
dla woj. podlaskiego
społeczno-gospodarczo-przestrzennych
rozwiązań zawartych w rządowym projekcie
„Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” dotyczących
pozbawienia Białegostoku aspiracji
w zakresie osiągnięcia statusu metropolii
oraz przesunięcia realizacji kluczowych
inwestycji infrastrukturalnych w zakresie
budowy dróg ekspresowych S8 i S19
oraz modernizacji linii kolejowej Rail Baltica**

Przedstawiony przez rząd koalicji PO-PSL projekt „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK) przewidziany jest jako najważniejszy dokument określający politykę państwa w dziedzinie przestrzennego zagospodarowania kraju.

Autorzy dokumentu wprost określają go jako dokument koordynujący zamierzenia krajowych i regionalnych strategii, planów i programów rozwoju społeczno-gospodarczego w zakresie, w jakim oddziałują one na trendy rozwoju przestrzeni (...) który ponadto może wpływać na zmianę podejścia i treść strategii, programów i planów sektorowych (...) wskazując kierunki działań i priorytety inwestycyjne w zakresie infrastruktury. Takie zapisy nadają „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” szczególną wagę i pozycję wśród dokumentów strategicznych przewidzianych w porządku planistycznym przygotowywanych dla całego kraju.

Odrębnym dokumentem, który ma wyznaczać harmonogram i uszczegóławiać realizację ww. kon-

cepcji, ma być opracowywany plan działań KPZK 2030.

KPZK 2030 wprowadza nowe pojęcie obszarów funkcjonalnych jako zwartych układów przestrzennych składających się z funkcjonalnie powiązanych terenów, charakteryzujących się wspólnymi uwarunkowaniami i przewidywanymi, jednolitymi celami rozwoju, bazując jednocześnie na zapisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które precyzują jedynie definicję obszarów problemowych i metropolitalnych.

Koncepcja zakłada szereg naturalnych rozwiązań w zakresie koordynacji polityki przestrzennej, koordynacji działań i korelacji dokumentów lokalnych, regionalnych i krajowych w powyższym zakresie.

Zamysł KPZK 2030 opiera się na uzasadnionej praktycznie i dostrzeżonej już od wielu lat tendencji w zakresie koncentracji ośrodków wzrostu wokół największych aglomeracji miejskich. Jest to naturalna tendencja obserwowana od dziesiątek lat na całym świecie i od kilkunastu w naszym kraju.

Nowoczesne jednak podejście do tego zjawiska, warunkujące zrównoważony rozwój i uwzględniające europejską politykę spójności, zakłada stymulowanie rozwoju wszystkich ośrodków, które mają największą szansę na aktywizację społeczno-gospodarczo-prze-strzenną poszczególnych regionów naszego kraju.

Bezspornie wydawało się, że ośrodkami tymi mają być stolice województw (a w niektórych silnie zurbanizowanych regionach również inne ośrodki), które pomimo różnicowania gospodarczego i społecznego odgrywają kluczowe role w swoich regionach i proporcjonalnie do swoich potencjałów są motorem wzrostu i instrumentem równoważącym rozwój regionalny i niwelującym zapóźnienia związane z uwarunkowaniami historycznymi.

Tymczasem przy formułowaniu 4 kategorii funkcjonalnych obszarów miejskich jako ośrodków: metropolitalne, regionalne, subregionalne i lokalne, Białystok jako stolica woj. podlaskiego został pominięty w klasyfikacji jako ośrodek metropolitalny (w której znalazły się Warszawa, Katowice, Kraków Łódź, Trójmiasto, Poznań, Wrocław, biopól Bydgoszcz – Toruń, Szczecin i Lublin) i zakwalifikowany został do ośrodków regionalnych (tj. Gorzów Wielkopolski, Kielce, Opole, Olsztyn, Rzeszów i Zielona Góra).

Kryteria wyznaczania obszaru metropolitalnego określone były nie do końca w sposób obiektywny i składały się na nie: liczba ludności powyżej 300 tys. mieszkańców, zatrudnienie w sektorze usług rynkowych (pośrednictwo finansowe oraz obsługa nieruchomości i firm) powyżej 40 tys., liczba studentów kształcących się w danym mieście w roku akademickim 2007/2008 powyżej 60 tys., współpraca instytucji naukowo-badawczych w 5. i 6. Programie Ramowym UE, lokalizacja portu lotniczego obsługującego ruch pasażerski, lokalizacja hoteli cztero- i pięciogwiazdkowych, międzynarodowe wystawy w obiektach działalności wystawienniczej w latach 2006–2008.

Białystok jest stolicą woj. podlaskiego i największym miastem północno-wschodniej Polski, zajmuje wg danych z 2008 r. obszar 102,12 km², liczy 294 153 mieszkańców (to tylko niecałe 6 tys. mniej niż określa kryterium), ale gęstość zaludnienia wynosi 2880 osób na km², co w gronie miast wojewódzkich plasuje go na 2 miejscu po Warszawie (ta cecha w KPZK występuje jako poważny atut, tj. koncentracja procesu urbanizacji, a nie została wyeksponowana w kryteriach). Słabo uzasadnionym merytorycznie i jakościowo jest postawienie tak wysokiej poprzeczki przy kryterium liczby studentów, w Białymstoku studiuje 46 tys. studentów, w tym na kilku uznanych w Polsce uczelniach, jak Politechnika Białostocka, Uniwersytet Medyczny czy Uniwersytet w Białymstoku (ranking uczelni wyższych nie był w ogóle brany pod uwagę).

Ponadto w kryteriach powinny znaleźć się również zapisy dotyczące potencjału środowiskowego związanego z ekologią (ten wskaźnik nie znalazł uznania, choć w całym dokumencie podkreśla się aspekt ochrony środowiska i walorów naturalnych).

Projektodawcy kryteriów nie pochyliłi się również nad danymi dotyczącymi amplitudy tempa wzrostu liczby mieszkańców Białegostoku w ostatnich latach czy też poziomu bezpieczeństwa publicznego i dostępności opieki zdrowotnej, a te elementy wydatnie wskazywałyby, że stolica woj. podlaskiego zasługuje na miano obszaru metropolitalnego, gdyż dynamizm jej rozwoju predestynuje ją do tego.

Kolejnym argumentem za uznaniem Białegostoku za metropolię jest jego transeuropejskie położenie na szlaku do krajów bałtyckich, a także na Białoruś i do Rosji, co w przyszłości może mieć duże znaczenia dla rozwoju Podlasia, ale i całego kraju.

Uznanie Białegostoku za ośrodek tylko regionalny jest tym bardziej niezrozumiałe, iż na stronie 21 teźże KPZK 2030 czytamy: Największa koncentracja ludności następuje w obszarach funkcjonalnych głównych ośrodków miejskich, tj. Warszawa, Kraków, Olsztyn, Białystok...

Klasyfikacja ta nie jest tylko kwestią prestiżu, snobistycznym rankingiem niemającym cech użytkowych, ale ma wymiar czysto pragmatyczny i funkcjonalny.

To do tych ośrodków zakwalifikowanych jako metropolitalne będzie płynął szeroki strumień środków determinujących rozwój. To te ośrodki zakwalifikowane jako koła napędowe procesów społeczno-gospodarczych będą beneficjentami w zakresie inwestycji oraz programów prorozwojowych.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż w czerwcu 2009 r. rząd Donalda Tuska przedstawił opinii publicznej dokument pt. „Raport Polska 2030 – wyzwania rozwojowe”. Dokument ów, którego myślą przewodnią było wdrożenie modelu polaryzacyjno-dyfuzyjnego, zakładał model podziału kraju na „centralny sześciokąt – rdzeń gospodarczy (w którym koncentrowałyby się większość procesów gospodarczych Polski oraz zielony pierścień (w skład którego wchodziłyby obszary słabo rozwinięte, które pośrednio

miałyby korzystać z rozwoju rdzenia. Model ten zakładał akceptację nierówności tempa rozwoju przy mgliście założonych perspektywach na rozwój dla regionów zielonego pierścienia.

Powszechna krytyka zaproponowanego modelu pozwalała przypuszczać, że rząd PO-PSL zmodyfikuje te koncepcje i zaproponuje nowe spojrzenie uwzględniające aspiracje i oczekiwania wszystkich regionów z uwzględnieniem ciężaru gatunkowego procesów społeczno-gospodarczych charakteryzujących te obszary.

Analiza przedmiotowego dokumentu pt. „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju” 2030 jest przeformułowaną kopią pomysłów lansowanych raportem Polska 2030.

Poprzednia KPZK jako główny, nadrzędny cel polityki przestrzennej przyjmowała poprawę spójności terytorialnej kraju w wymiarze krajowym i międzynarodowym, nowy dokument o tej samej nazwie z dopiskiem 2030 milczy o spójności terytorialnej i przeczy zasadom zrównoważonego rozwoju regionów.

Jednoznacznie należy stwierdzić, że przedłożony przez rząd PO-PSL projekt KPZK 2030 w sposób zawołowany powtarza błędne i szkodliwe dla województwa podlaskiego założenia określone wcześniej w raporcie Polska 2030.

Pozostanie przy tej koncepcji i jej realizacja postawi Podlasie w dryfie cywilizacyjnym, doprowadzając do marginalizacji i pauperyzacji społeczno-gospodarczej regionu.

W ostatnich miesiącach rząd premiera Donalda Tuska wyraźnie pokazał, na czym ma polegać model polaryzacyjno-dyfuzyjny zaproponowany raportem Polska 2030 w aspekcie przestrzennym przekonwertowany na projekt KPZK 2030 oraz czego mieszkańcy tzw. peryferyjnych regionów mogą się spodziewać podczas jego realizacji.

W grudniu ubiegłego roku rząd w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przesunął w czasie realizację dwóch najważniejszych inwestycji drogowych dla Podlasia, tj. dokończenie drogi ekspresowej S8 (na trasie Wyszaków – Białystok, do 2013 r. zaplanowana jest jedynie realizacja odcinka Jeżewo – Choroszcz – Białystok plus obwodnica Zambrowa i Wiśniewa o łącznej długości 35,6 km z całości 111,8 km, natomiast pozostała część tej najważniejszej dla Podlasia arterii komunikacyjnej w opinii rządu może zostać rozpoczęta do 2013 r., ale gwarancji w tym zakresie nie ma i dotychczasowe posunięcia rządu wskazują, że Podlasie nie może liczyć na równe traktowanie).

Kolejną newralgiczną inwestycją, która miała zapewnić zrównoważony rozwój tzw. ściany wschodniej, była zaplanowana i przyjęta do realizacji budowa odcinka drogi ekspresowej S19 na trasie Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów – Kraśnik – Stobiernia, która zaplanowana do realizacji do roku 2014 została ostatecznie przez rząd PO-PSL przesunięta do listy zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, a więc de facto bez realnych perspek-

tyw jej realizacji w jakiejś dającej się precyzyjnie określić perspektywie czasowej.

Podobnie jak w stosunku do drogi ekspresowej S19, obecny rząd postąpił wobec odcinka drogi krajowej nr 8 na odcinku Białystok – Augustów – Budzisko, która również okazuje się mieć nikłą szansę na realizację, nie mówiąc już o planach budowy obwodnic Sztabina, Korycina, Suchowoli czy Suwałk (o których w ogóle się nie wspomina).

Wszystkie te inwestycje drogowe zaplanowane i skutecznie uwzględnione w programie budowy dróg przez rząd Prawa i Sprawiedliwości są planowo, bezwzględnie i, co najgorsze, skutecznie albo zarzucane, albo odkładane w czasie uniemożliwiającym uprawdopodobnienie ich realizacji w przyszłości.

W tym samym czasie z planów strategicznych warunkujących zrównoważony rozwój spadła też inwestycja kolejowa tzw. Rail Baltica, której realizację przesunięto do roku 2014.

W dniu 24 lutego 2011 mieszkańcy Podlasia mogli ponownie z doniesień prasowych usłyszeć, iż w zakresie budowy linii kolejowej E75 Rail Baltica do roku 2014 zostanie oddany tylko odcinek Warszawa – Tłuszcz, tak więc region podlaski de facto został pozbawiony głównych determinant rozwojowych, gdyż to właśnie infrastruktura transportowa w ogromnym stopniu przyczynia się do zwiększenia atrakcyjności inwestycyjnej obszarów i determinuje rozwój społeczno-gospodarczy.

Pragnę zaznaczyć, że ww. arterie komunikacyjne drogowe i kolejowe są absolutnie kluczowymi i wręcz niezbędnymi elementami rozwoju Polski północno-wschodniej. Bez tych determinant rozwojowych wszelkie starania bardzo mobilnej i aktywnej gospodarczo społeczności Podlasia mogą stać się niewystarczające w procesie wyrównywania szans, dążenia do zrównoważonego rozwoju i zapewnienia dobrobytu wszystkim obywatelom bez względu na miejsce ich zamieszkania.

Konkludując należy stwierdzić, że projekt KPZK 2030 zawiera szereg racjonalnych rozwiązań w zakresie systematyzowania i koordynowania polityki rozwojowej w aspekcie przestrzennym. Niestety dyskwalifikującym go elementem (przynajmniej dla części regionów kraju) jest pozostawiona w nim, a nie nazwana wprost koncepcja polaryzacyjno-dyfuzyjna. Koncepcja ta może znaleźć swoje dobre przełożenie na rzeczywistość, ale będąc jedynie realizowana na poziomie samorządów. Należy stworzyć takie warunki, aby w każdym z istniejących województw wykreślać lokomotywy/lokomotywę wzrostu, które będą miały oddziaływanie lokalne (ośrodki metropolitalne – stolice województw). To społeczność regionalna (samorządy województw), mając pełną analizę i wiedzę odnośnie do szans i zagrożeń poszczególnych obszarów, w oparciu o taką wiedzę podejmować powinna decyzje o alokacji zasobów rozwojowych. Każda decyzja podjęta centralnie, rzutuująca strategicznie, będzie obciążona błędem i niebezpieczeństwem wystąpienia dysonansu społeczno-ekonomicznego. Błędem

byłoby centralne wyznaczanie granic rozwojowych i zawężanie ich do obszarów o dotychczasowej najwyższej dynamice rozwojowej. Dlatego najlepszym pomysłem do zapewnienia realizowania polityki spójności była zaplanowana i zapisana przez rząd Prawa i Sprawiedliwości koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju (KPZK) z 2005 r., ustanawiająca zasadę obszarów metropolitalnych skoncentrowanych wokół największych metropolii wojewódzkich. Dawała ona najbardziej obiektywne kryteria, kreowała procesy decyzyjności na poziomie regionalnych uzgodnień, zapewniała transparentność i względny egalitaryzm w dostępie do mechanizmów i czynników rozwoju.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego rząd PO–PSL po raz kolejny zaproponował dokument (KPZK 2030), który jest wysoce niekorzystny dla woj. podlaskiego i stanowi rażące naruszenie zasad spójności terytorialnej, akceptujący de facto wykluczenie regionu z możliwości walki o zrównoważony rozwój i poprawę sytuacji społeczno-gospodarczej jego mieszkańców?

2. Dlaczego rząd PO–PSL planuje pozbawienie Białegostoku statusu metropolii, który od lat pozostaje w strukturach Unii Metropolii Polskich, i skoro w 2008 r. ówczesny minister spraw wewnętrznych i administracji, a obecny marszałek Sejmu Grzegorz Schetyna zapewniał, iż stolica Podlasia znajdzie się wśród 12 metropolii krajowych określonych w projektowanej ustawie o metropoliach?

3. Dlaczego rząd PO–PSL tak uparcie dąży do opóźnienia, a nawet pozbawienia woj. podlaskiego głównych determinant rozwojowych w zakresie budowy drogowych ciągów komunikacyjnych (tj. dróg ekspresowych S8 i S19, drogi krajowej nr 8 i obwodnic miast), jak też trasy kolejowej dużej prędkości Warszawa–Białystok?

4. Kiedy rząd RP zamierza rozpocząć prace nad dokumentem pt. plan działań KPZK 2030 i jakie podstawowe założenia, determinanty będą go charakteryzować?

5. Czy dla celów określonych w KPZK 2030 sformułowano już zakres działań i zadań, które będą determinować ich realizację, oraz wskaźniki obrazujące stopień ich osiągnięcia?

6. Czy rząd RP może rozważyć zmianę kryteriów klasyfikowania obszarów funkcjonalnych w zakresie wyznaczania obszarów metropolitalnych uwzględniając aspiracje stolic wojewódzkich?

7. Na jakie wsparcie ze strony rządu będą mogły liczyć obszary metropolitalne, regionalne, subregionalne i lokalne?

8. W jakim zakresie zakwalifikowanie danego ośrodka miejskiego do obszaru metropolitalnego będzie determinowało rozwój?

9. Czy w związku z utratą przez poszczególne ośrodki swojej metropolitalnej pozycji będą one mogły liczyć na jakieś działania czy środki kompensacyjne?

10. Czy dla obszarów wiejskich, które zostały potraktowane w KPZK 2030 w sposób marginalny, przewidziano jakieś plany działania rozwiązujące ich problemy?

11. W jakich obszarach działań gospodarczych rząd RP widzi szanse rozwojowe dla woj. podlaskiego (jeżeli nie będą to determinanty infrastrukturalne przyciągające inwestorów) i co może zaproponować woj. podlaskiemu jako bodźce rozwojowe?

12. Jeżeli rząd RP odgórnie w sposób arbitralny pozbawia woj. podlaskie bodźców rozwojowych w zakresie infrastruktury drogowo-kolejowej, to czy może rozważyć koncepcję, aby na terenie Podlasia skoncentrować wysiłki i środki związane z rozwojem gospodarki opartej na wiedzy i innowacyjności oraz wspomóc te działania logistycznie i finansowo (tak aby na tym terenie lokowane były inwestycje niezagrażające środowisku naturalnemu, a gwarantujące rozwój w perspektywie lat następnych zgodnie z koncepcjami lansowanymi przez UE w nowej perspektywie budżetowej 2014–2020)?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20981)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konfliktu interesów
podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
nadzorującego Departament Audytu
Sektora Finansów Publicznych
w Ministerstwie Finansów i pełniącego
jednocześnie funkcję prezesa
prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia
Audytorów Wewnętrznych IIA**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 28 marca 2008 r. prezes Rady Ministrów Donald Tusk powołał pana D. D. na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów oraz na głównego rzeczownika dyscypliny finansów publicznych.

Zgodnie z informacjami zawartymi na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pan D. D. jako podsekretarz stanu w MF i główny rzecznik dyscypliny finansów publicznych oraz członek kierownictwa MF do czerwca 2008 r. pełnił funkcję prezesa prywatnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA Polska.

Należy zauważyć, iż w tym okresie nadzorował on jednocześnie działalność regulacyjno-nadzorczą Departamentu Audytu Sektora Finansów Publicznych w Ministerstwie Finansów, w którego zakresie zadaniowym było i jest ustalanie norm prawnych i stan-

dardów zawodowych funkcjonowania audytorów wewnętrznych oraz kontrolowanie działalności związanej z przeprowadzaniem przez audytorów wewnętrznych audytów w jednostkach sektora finansów publicznych.

Tkwiał on w tym zakresie w rażącym konflikcie interesów, polegającym na tym, iż jednocześnie kierował prywatno-komercyjnym Stowarzyszeniem Audytorów Wewnętrznych IIA Polska, skupiającym audytorów wewnętrznych, i jednocześnie odpowiadał w Ministerstwie Finansów, a de facto w rządzie PO, za nadzorowanie, regulowanie i kontrolowanie zasad funkcjonowania audytorów wewnętrznych.

Nadmieniam, iż jednym ze sztandarowych haseł wyborczych Platformy Obywatelskiej było wdrożenie zasady uczciwości i transparentności osób zajmujących wysokie stanowiska publiczne w rządzie PO.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Premiera lub, z upoważnienia, pana Tomasza Arabskiego, szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, oraz Panią Julię Pitere, sekretarza stanu w KPRM, o enumeratywne udzielenie mi następujących wyjaśnień:

1. Jak Pan Premier, pan Tomasz Arabski, szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, oraz pani Julia Pitera, sekretarza stanu w KPRM, pełnomocnik rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, oceniają etykę postępowania podległego sobie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów D. D., który przez pewien okres czasu funkcjonował w stanie ewidentnego konfliktu interesów, polegającego na tym, iż jednocześnie kierował prywatno-komercyjnym stowarzyszeniem skupiającym audytorów wewnętrznych i odpowiadał w Ministerstwie Finansów, a de facto w rządzie PO, za nadzorowanie, regulowanie i kontrolowanie zasad funkcjonowania audytorów wewnętrznych?

2. Czy pan D. D., pełniący funkcję podsekretarza stanu w MF oraz głównego rzecznika dyscypliny finansów publicznych, z tytułu jednoczesnego pełnienia funkcji prezesa zarządu prywatno-komercyjnego Stowarzyszenia Audytorów Wewnętrznych IIA pobierał dodatkowe wynagrodzenie? W jakiej wysokości?

3. Czy postępowanie pana D. D., podsekretarza stanu w MF, nie naruszyło rygorów postępowania zagrożonych sankcjami dyscyplinarnymi i karnymi określonymi w ustawie o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne? Czy ujawnił on tę ww. kwestię w składanym corocznie oświadczeniu majątkowym? Jakie jest w tej sprawie stanowisko szefa CBA, szefa ABW oraz pana Jacka Cichockiego, sekretarza stanu w KPRM, sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych?

4. Czy Pan Premier, pan Tomasz Arabski, szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, oraz pani Julia Pitera, sekretarz stanu w KPRM, pełnomocnik rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych wie-
dzieli o wskazanym w pkt 1–3 konflikcie interesów

i możliwym naruszeniu prawa przez wskazanego członka kierownictwa MF?

5. Czy w okresie pełnienia przez pana D. D. obu funkcji w sektorze prywatnym i publicznym kierował on wprowadzaniem przez MF lub na szczeblu rządowym określonych zmian w zasadach funkcjonowania audytorów wewnętrznych, dzięki którym niewspółmiernie wysokie korzyści, w tym również ekonomiczne, uzyskało kierowane przez niego Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych IIA?

6. Czy podniesiona przez nas kwestia była przedmiotem szczegółowego i wnikliwego zainteresowania operacyjno-kontrolnego organów odpowiedzialnych za ochronę ekonomicznych interesów państwa, tj. CBA oraz ABW? Jakie jest w tej sprawie stanowisko pana Jacka Cichockiego, sekretarza stanu w KPRM, sekretarza Kolegium ds. Służb Specjalnych?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20982)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nieprawidłowości w sprawowaniu nadzoru i kontroli nad działalnością komórek wywiadu skarbowego Ministerstwa Finansów w aspekcie zatrudniania w nim byłych funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa MSW w PRL

Szanowny Panie Premierze! Na mocy art. 10 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej powołany przez Pana Premiera generalny inspektor kontroli skarbowej, w randze podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów, sprawuje nadzór nad działalnością pracowników wywiadu skarbowego w zakresie realizacji zadań określonych w ustawie.

Pragniemy nadmienić, iż pracownicy wywiadu skarbowego MF dysponują:

— bardzo szerokimi uprawnieniami prawnymi i możliwościami technicznymi do pozyskiwania informacji w toku niejawnych czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz kontroli operacyjnej,

— dostępem do wielu baz danych ogólnie niedostępnych, zawierających informacje o podmiotach gospodarczych i obywatelach RP oraz uzyskiwanych przez nich przychodach, tj. np.: PESEL, KCIK, ISKOS, ALERT, CEPiK, POLTAX oraz KEP,

— dostępem do informacji zawartych w oświadczeniach majątkowych pracowników MF oraz administracji skarbowej, podatkowej i celnej,

— dostępem do informacji zebranych podczas czynności operacyjno-rozpoznawczych przez organy Policji, Żandarmerii Wojskowej oraz cywilne i wojskowe służby specjalne,

— dostępem do informacji i danych posiadanych przez banki oraz inne instytucje finansowe.

Niestety, w ostatnich dniach marca 2010 r. miały miejsce działania realizacyjne Centralnego Biura Śledczego KGP, nadzorowane przez Wydział ds. Przystępności Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku, związane z ujawnianiem tajemnicy służbowej oraz tajemnicy skarbowej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez pracowników Departamentu Wywiadu Skarbowego Ministerstwa Finansów oraz Wydziału Wywiadu Skarbowego UKS w Opolu.

Informacje pochodzące od związków zawodowych z MF wskazują, iż nowe kierownictwo Ministerstwa Finansów, wywodzące się z rządu Pana Premiera oraz z Platformy Obywatelskiej, które to deklarują „pochodzenie posolidarnościowe oraz wartości chrześcijańskie w administracji państwowej i bliskie związki z Kościołem katolickim”, po przejęciu władzy:

— ponownie przywróciło do pracy w komórkach organizacyjnych wywiadu skarbowego w MF oraz w UKS-ach, a także w komórce organizacyjnej kontroli skarbowej w MF oraz w UKS-ach,

— dopuściło do dostępu do tajemnicy państwowej oraz informacji wrażliwych stanowiących tajemnicę skarbową o wielomilionowej rzeszy podatników byłych negatywnie zweryfikowanych funkcjonariuszy komunistycznej Służby Bezpieczeństwa MSW z okresu PRL, zajmujących się zwalczaniem niepodległościowej opozycji z NSZZ „Solidarność” oraz Kościoła katolickiego.

Mając powyższą kwestię na uwadze, zwracani się do Pana Premiera z prośbą o następujące informacje:

1. Czy Pan Premier, a w konsekwencji również Kolegium ds. Służb Specjalnych sprawują jakąkolwiek kontrolę nad zadaniowaniem oraz nad wewnętrznymi zasadami funkcjonowania komórek organizacyjnych wywiadu skarbowego w MF oraz w UKS-ach?

2. Czy okoliczności związane z bardzo poważnymi zagrożeniami i konsekwencjami dla bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, związane z procederem sprzedawania przez pracowników wywiadu skarbowego informacji stanowiących tajemnicę służbową oraz tajemnicę skarbową, uzasadniają konieczność dokonania likwidacji tej służby i przeniesieniem jej zadań oraz środków finansowych do Centralnego Biura Antykorupcyjnego? Jeżeli nie, to dlaczego?

3. Czy osoby zatrzymane przez CBS KGP na polecenie Wydziału ds. Przystępności Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku w końcu marca 2010 r., zajmujące się sprzedawaniem osobom nieupoważnionym informacji stanowiących tajemnicę służbową i tajemnicę skarbową, zostały ponownie zatrudnione w resorcie finansów kierowanym przez Jacka Rostowskiego, ministra finansów

z rekomendacji PO, w komórkach organizacyjnych wywiadu skarbowego w MF oraz w UKS, przez Ministerstwo Finansów (generalnego inspektora kontroli skarbowej), pomimo tego, że były one funkcjonariuszami byłej komunistycznej Służby Bezpieczeństwa MSW w okresie PRL?

4. Ilu byłych funkcjonariuszy komunistycznej Służby Bezpieczeństwa MSW z okresu PRL minister finansów oraz generalny inspektor kontroli skarbowej, wywodzący się z Platformy Obywatelskiej, ponownie zatrudnili w komórkach organizacyjnych wywiadu skarbowego oraz w komórkach organizacyjnych kontroli skarbowej w MF oraz w UKS-ach?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20983)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie stosowania przepisów art. 130a
ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz
art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r.
o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 4 września 2010 r. weszły w życie zmienione przepisy art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. oraz art. 10–13 ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 22 lipca 2010 r. Zmiany wprowadzone przez ustawodawcę nadają nowe kompetencje starostom powiatowym. W noweli ustawy zostali oni zobligowani do składania wniosków o przepadek na rzecz powiatu pojazdów samochodowych usuniętych z dróg a nieodebranych przez właścicieli z parkingów, na które zostały odholowane.

Przepisy ustaw rozróżniają różne sytuacje faktyczne i prawne, które mają różne konsekwencje dla prowadzonych spraw. Niestety niektóre paragrafy znowelizowanej ustawy są nieprecyzyjne i powodują niepewność prawną. Zachodzi także podejrzenie, iż istniejąca od września 2010 r. konstrukcja prawna ustawy otwiera drogę dla właścicieli pojazdów do bezkosztowego pozbywania się bezwartościowych pojazdów, które powinny być złomowane przez właścicieli. Takie działania mogą być realnym zagrożeniem dla budżetu powiatu oraz wywołają spory kompetencyjne pomiędzy poszczególnymi organami.

Wskazane wyżej problemy powodują chaos w stosowaniu przepisów ustawy, generują koszty składowania pojazdów, których ciężar ponoszą powiaty. Ewentualna wartość przejętego w ten sposób mienia jest znikoma i nie pokryje poniesionych przez samorządy kosztów związanych z przejęciem pojazdów.

Ponadto zachodzi prawdopodobieństwo uznania powyższych przepisów za niekonstytucyjne. Nakładanie na powiaty przez niewykonalne przepisy niewykonalnych obowiązków jest przekraczaniem kompetencji prawotwórczych. Konstytucja umożliwia nakładanie zadań na samorządy w drodze odpowiednich przepisów, jednak muszą one być sprecyzowane w taki sposób, by obowiązki i prawa z nich wynikające były jasne i wykonalne.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. W art. 11 czytamy, iż w przypadkach, w których bieg sześciomiesięcznego terminu rozpoczął się i nie zakończył przed 4 września 2010 r., przepadek pojazdów orzeka się na rzecz powiatu. Czy powyższe stwierdzenie oznacza, że w pozostałych przypadkach przepadek będzie orzekany na rzecz Skarbu Państwa? Czy z ewentualnym wnioskiem do sądu o przepadek na rzecz Skarbu Państwa ma występować starosta?

2. W art. 12 czytamy, iż postępowania na rzecz przejęcia pojazdów na rzecz Skarbu Państwa rozpoczęte, a niezakończone przed 4 września 2010 r. umarza się, a sprawy przekazuje starostom. W takim przypadku na czym rzecz mają być składane wnioski o przejęcie?

3. W art. 13 ustawy czytamy, iż Skarb Państwa ponosi koszty przechowywania pojazdów, które powstały po upływie sześciomiesięcznego terminu do dnia 4 września 2010 r. oraz których sześciomiesięczny termin od dnia ich usunięcia upłynął w okresie od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia 4 września 2010 r. W związku z tym, czy Skarb Państwa będzie ponosił koszty tylko takich pojazdów i na jakiej podstawie oraz kto będzie wystawiał decyzje administracyjne na Skarb Państwa i na jakie statio fisci występuje za Skarb Państwa?

4. Jeżeli postępowania na rzecz Skarbu Państwa nie wszczęto przed 4 września 2010 r., stosuje się termin sześciomiesięczny, czyli w takim przypadku wnioski składa się na rzecz powiatu?

5. Jaki podmiot ma obowiązek skompletować niezbędne dokumenty do złożenia wniosku o przepadek mienia na rzecz powiatu: właściciel parkingu, dyspozytor usunięcia czy też podmiot składający wniosek?

6. Zgodnie z K.p.a. do wystawienia decyzji o kosztach na rzecz właściciela właściwy jest starosta ze względu na miejsce zamieszkania strony. Jeśli pojazd usunięty z terenu jednego powiatu ma właściciela z terenu innego powiatu, jak wyglądać mają kompetencje i ewentualne współdziałanie powiatu wydającego decyzję i prowadzącego egzekucję administracyjną a powiatu, który poniósł koszty składowania?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 20984)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie dodatkowych obciążeń finansowych nakładanych na starostwa powiatowe w trybie art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 10–13 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 4 września 2010 r. weszły w życie zmienione przepisy art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. oraz art. 10–13 ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 22 lipca 2010 r. Zmiany wprowadzone przez ustawodawcę nadają nowe kompetencje starostom powiatowym. W noweli ustawy zostali oni zobligowani do składania wniosków o przepadek na rzecz powiatu pojazdów samochodowych usuniętych z dróg a nieodebranych przez właścicieli z parkingów, na które zostały odholowane.

Przepisy ustaw rozróżniają różne sytuacje faktyczne i prawne, które mają różne konsekwencje dla prowadzonych spraw. Niestety niektóre paragrafy znowelizowanej ustawy są nieprecyzyjne i powodują niepewność prawną. Zachodzi także podejrzenie, iż istniejąca od września 2010 r. konstrukcja prawna ustawy otwiera drogę dla właścicieli pojazdów do bezkosztowego pozbywania się bezwartościowych pojazdów, które powinny być złomowane przez właścicieli. Takie działania mogą być realnym zagrożeniem dla budżetu powiatu oraz wywołają spory kompetencyjne pomiędzy poszczególnymi organami.

Wskazane wyżej problemy powodują chaos w stosowaniu przepisów ustawy, generują koszty składowania pojazdów, których ciężar poniosą powiaty. Ewentualna wartość przejętego w ten sposób mienia jest znikoma i nie pokryje poniesionych przez samorządy kosztów związanych z przejęciem pojazdów.

Ponadto zachodzi prawdopodobieństwo uznania powyższych przepisów za niekonstytucyjne. Nakładanie na powiaty przez niewykonalne przepisy niewykonalnych obowiązków jest przekraczaniem kompetencji prawotwórczych. Konstytucja umożliwia nakładanie zadań na samorządy w drodze odpowiednich przepisów, jednak muszą one być sprecyzowane w taki sposób, by obowiązki i prawa z nich wynikające były jasne i wykonalne.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. W art. 11 czytamy, iż w przypadkach, w których bieg sześciomiesięcznego terminu rozpoczął się i nie zakończył przed 4 września 2010 r., przepadek pojazdów orzeka się na rzecz powiatu. Czy powyższe stwierdzenie oznacza, że w pozostałych przypadkach przepadek będzie orzekany na rzecz Skarbu Państwa? Czy z ewentualnym wnioskiem do sądu o przepadek na rzecz Skarbu Państwa ma występować starosta?

2. W art. 12 czytamy, iż postępowania na rzecz przejęcia pojazdów na rzecz Skarbu Państwa rozpoczęte, a niezakończone przed 4 września 2010 r. umarza się, a sprawy przekazuje starostom. W takim przypadku na czyją rzecz mają być składane wnioski o przejęcia?

3. W art. 13 ustawy czytamy, iż Skarb Państwa ponosi koszty przechowywania pojazdów, które powstały po upływie sześciomiesięcznego terminu do dnia 4 września 2010 r. oraz których sześciomiesięczny termin od dnia ich usunięcia upłynął w okresie od dnia 11 czerwca 2009 r. do dnia 4 września 2010 r., w związku z tym, czy Skarb Państwa będzie ponosił koszty tylko takich pojazdów i na jakiej podstawie oraz kto będzie wystawiał decyzje administracyjne na Skarb Państwa i na jakie statio fisci występuje za Skarb Państwa?

4. Jeżeli postępowania na rzecz Skarbu Państwa nie wszczęto przed 4 września 2010 r., stosuje się termin sześciomiesięczny, czyli w takim przypadku wnioski składa się na rzecz powiatu?

5. Jaki podmiot ma obowiązek skompletować niezbędne dokumenty do złożenia wniosku o przepadek mienia na rzecz powiatu: właściciel parkingu, dyspozytor usunięcia czy też podmiot składający wniosek?

6. Zgodnie z K.p.a. do wystawienia decyzji o kosztach na rzecz właściciela właściwy jest starosta ze względu na miejsce zamieszkania strony. Jeśli pojazd usunięty z terenu jednego powiatu ma właściciela z terenu innego powiatu, jak wyglądać mają kompetencje i ewentualne współdziałanie powiatu wydającego decyzje i prowadzącego egzekucję administracyjną a powiatu, który poniósł koszty składowania?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20985)

do ministra środowiska

**w sprawie zasad sprzedaży drewna
tartacznikom przez PGL Lasy Państwowe**

Szanowny Panie Ministrze! Po raz kolejny zwracam się z interpelacją poselską w sprawie zasad sprzedaży drewna tartacznikom przez PGL Lasy Państwowe.

Od kilku lat na terenie Kotliny Kłodzkiej, gdzie przez lata doskonale prosperowało wiele tartaków, dochodzi do ich stopniowego upadku w wyniku przejęcia dostępu do surowca przez zagraniczne koncerny, które są w stanie płacić zbyt wysoką cenę za drewno.

Z tego to powodu na terenie Kotliny Kłodzkiej upadło już wiele tartaków. W związku z tym i wielu pracowników straciło pracę, jedyne źródło swojego utrzy-

mania. Ponad 10-krotny wzrost eksportu drewna z Polski jest tylko dowodem na to, że przemysł drzewny w naszym kraju zmierza ku upadkowi. Przebieg kolejnych przetargów organizowanych przez Lasy Państwowe na sprzedaż drewna już na 2011 r., podczas których doszło do wzrostu cen drewna ponad jakikolwiek uzasadniony ekonomicznie poziom, wskazuje, że już w całej Polsce postępuje proces przejmowania przez zachodnie firmy rynki drewna okrągłego.

Polscy tartacznicy nie chcą szczególnych preferencji. Jedynie chcą płacić za drewno zwyczajne ceny rynkowe. Firmy te, aby funkcjonować, muszą dysponować stabilnymi warunkami dostępu do drewna i mieć gwarancję podpisanych na te dostawy umów z Lasami Państwowymi.

Niestety, Lasy Państwowe w żadnej mierze nie chcą odstąpić od narzuconych tartacznikom zasad sprzedaży.

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Środowiska jako bezpośredni organ nadzorujący Lasy Państwowe ma wpływ na ustalanie zasad sprzedaży drewna w kraju.

Czy w związku z licznymi protestami środowiska tartaczników i notowaniem upadłości kolejnych przedsiębiorstw z uwagi na zaporowe ceny drewna Pan Minister podjął kroki, by wesprzeć to środowisko, i wpłynie na zmianę zasad sprzedaży drewna rodzimym tartacznikom?

Panie Ministrze, w ostatnich wystąpieniach do prezesa Rady Ministrów grupy tartaków z Kotliny Kłodzkiej podniesiono temat wprowadzenia zasad sprzedaży drewna na takich warunkach, jakie obowiązują w Szwecji, Finlandii czy w Niemczech. Zapytuję Pana Ministra: Czy i jakie rozwiązania zostały podjęte w tej kwestii?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20986)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
młodocianych pracowników**

Szanowna Pani Minister! W dniu 16 lutego br. do mojego biura wpłynęło pismo od organizacji Cechu Rzemiosł Różnych w Koninie informujące o głębokim zaniepokojeniu oraz niezrozumieniu sytuacji, jaka wytworzyła się wokół kwestii refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników. W styczniu środowisko rzemieślnicze otrzymało pismo od wojewódzkiego komendanta Ochotniczych Hufców Pracy w Poznaniu, że w związku z decyzją Departamentu Rynku Pracy

Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej niemożliwe jest zawieranie umów o refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników pomiędzy pracodawcami a wojewódzkim komendantem OHP. Z wyjaśnień komendanta OHP wynika, że refundacja wynagrodzeń młodocianych pracowników, zgodnie z przepisem art. 12 pkt 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ma charakter wyłącznie fakultatywny, więc w żaden sposób nie można go traktować obligatoryjnie.

Co prawda art. 12 pkt 6 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. w swoim sformułowaniu nie określa zdecydowanie o zwrocie poniesionych kosztów, lecz, idąc dalej, pkt 8 tego samego paragrafu daje możliwość właściwemu ministrowi uregulowanie szczegółowych warunków i trybu refundacji w drodze rozporządzenia. Na tej podstawie minister pracy i polityki społecznej wydał rozporządzenie z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom, które zostało zmienione aktem z dnia 19 grudnia 2008 r., którego § 11 brzmi „pomoc jest udzielana do dnia 31 grudnia 2013 r., z tym że realizacja podpisanych w tym czasie umów nastąpi nie później niż do dnia 31 lipca 2016 r.”. Jasno więc wynika, że tym przedsiębiorcom, którzy spełniają warunki określone w rozporządzeniu, przysługuje refundacja kosztów.

Kolejną rzeczą, która budzi wiele kontrowersji, jest sprawa wniosków składanych przed zawarciem umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego młodocianych pracowników zgodnie z rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2008 r.

Wnioski, o których mowa, zostały złożone przez pracodawców zrzeszonych w cechu najpóźniej do 31 sierpnia 2010 r. Tymczasem z informacji, jakie przekazał komendant wojewódzki, wynika, że decyzja Departamentu Rynku Pracy ograniczająca dopływ środków finansowych na potrzeby refundacji zastała przekazana za pośrednictwem komendanta głównego OHP pismem z dnia 30 września 2010 r. W związku z tym, mając na względzie podstawową zasadę, że prawo nie działa wstecz, moc tej decyzji może dotyczyć jedynie okresu po jej opublikowaniu.

Powyższe działania ministerstwa stwarzają w kręgu pracodawców poczucie niepewności i niestabilności. Tego typu praktyki w znaczący sposób uniemożliwiają planowanie zatrudnienia młodocianych pracowników.

Wobec powyższego proszę o wyjaśnienie, jak doszło do zaistniałej sytuacji. Jakie będą podjęte działania zapobiegające powstawaniu tak destabilizujących warunków funkcjonowania przedsiębiorstw, których bezpośrednio ten problem dotknął?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Streker-Dembińska

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20987)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie drastycznego obniżenia
środków Funduszu Pracy na aktywizację
bezrobotnych w 2011 r.**

Szanowny Panie Premierze! Z danych statystycznych wynika, że pod koniec stycznia br. mieliśmy ponad 2,1 mln bezrobotnych, tj. 13% stopy bezrobocia rejestrowanego.

W ciągu miesiąca do rejestrów w urzędach pracy wpisało się ponad 302 tys. osób. W porównaniu z grudniem 2010 r. do 25% zmalała w styczniu liczba staży i szkoleń oraz prawie sześć razy liczba miejsc pracy subsydiowanej. Pracodawcy zapowiedzieli, że w ramach zwolnień grupowych zamierzają zwolnić 29,5 tys. pracowników.

Bezrobocie to jedna z podstawowych przyczyn biedy, zwłaszcza w rodzinach wielodzietnych oraz na terenach o strukturalnym bezrobociu. Apel o zwiększenie środków na aktywizację bezrobotnych kierują powiatowe rady zatrudnienia oraz Wojewódzka Rada Zatrudnienia w Poznaniu.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd o ponad 40% w porównaniu do 2010 r. obniżył wydatki na aktywne formy zwalczania bezrobocia mimo nadwyżki w Funduszu Pracy?

2. Kiedy rząd dokona korekty w planie finansowym Funduszu Pracy w celu zwiększenia środków na aktywację bezrobotnych oraz realizację umów dla pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników, a obsługiwanych przez OHP?

3. Czy w kolejnych latach rząd będzie obciążał wydatki Funduszu Pracy kosztami niezwiązanymi z rynkiem pracy, jak staże podyplomowe dla lekarzy, pielęgniarek i położnych?

4. Jakie środki finansowe z w 2010 r. otrzymało województwo wielkopolskie, a jakie otrzyma w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20988)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania Funduszu
Rozwiązywania Problemów Hazardowych**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych ustanowiła w art. 88 Fundusz Rozwiązywania Problemów Hazardowych

jako państwowy fundusz celowy. Przychodem funduszu jest 3% wpłat z dopłat do gier liczbowych.

Art. 88 ust. 4 ustawy o grach hazardowych określa cele, na jakie mogą być przeznaczone środki funduszu. Na podstawie art. 88 ust. 6 ustawy Pani Minister w porozumieniu z ministrem właściwym ds. finansów publicznych określiła w drodze rozporządzenia z dnia 16 grudnia 2010 r. szczegółowe warunki uzyskiwania dofinansowania realizacji zadań z zakresu ochrony zdrowia, trybu składania wniosków oraz przekazywania środków z Funduszu Rozwiązywania Problemów Hazardowych.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile środków finansowych wpłynęło na ww. fundusz od wejścia w życie ustawy do 31 grudnia 2010 r.?

2. Jakie środki finansowe zaplanowane są po stronie przychodów funduszu w 2011 r.?

3. Dlaczego w rozporządzeniu z dnia 16 grudnia 2010 r. nie uwzględniono możliwości dofinansowania dla organizacji pozarządowych w drodze otwartego konkursu ofert na podstawie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie?

4. Kiedy w 2011 r. Pani Minister ogłosi nabór wniosków o udzielenie dofinansowania z funduszu?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20989)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian dotyczących
bezpłatnej pomocy lekarskiej
w zakresie podstawowej opieki medycznej,
na przykładzie gmin Zamojszczyzny**

Szanowna Pani Minister! Mieszkańcy naszego kraju, w tym Zamojszczyzny, są zaniepokojeni zmianami, jakie mają nastąpić od 1 marca br. w dostępie do bezpłatnej pomocy lekarskiej w zakresie podstawowej opieki medycznej. Informują, iż jako pacjenci będą mieli możliwość skorzystania z ww. świadczeń w dowolnym miejscu, niezależnie od tego, gdzie zamieszkują oraz u którego lekarza rodzinnego złożyli wcześniej leczniczą deklarację.

Według ww. informacji dotychczas każdy pacjent podstawową opiekę medyczną, nocną, świąteczną oraz w weekendy, miał zapewnioną w przychodniach, z którymi stosowną umowę zawarł wcześniej jego lekarz rodzinny. W takich przypadkach pacjenci mogli zostać objęci tylko tzw. miejscową lub tylko wyjazdową opieką lekarza lub pielęgniarki. Zgodnie z informacjami docierającymi do pacjentów nowy system w przedmiotowym zakresie jakoby miałby umożliwić

pacjentom nocną i świąteczną opiekę medyczną w każdej placówce, która ma podpisany kontrakt z NFZ.

Przekazywane także przez media informacje, ale również publiczne wypowiedzi przedstawicieli Narodowego Funduszu Zdrowia, wydają się jednak stać w sprzeczności z realną możliwością łatwiejszego dostępu do ww. usług medycznych po wprowadzeniu nowych zasad kontraktowania. Otóż w czasie prowadzenia pracy poselskiej otrzymałem wiele negatywnych opinii w tej sprawie. Dotarły do mnie pisemne negatywne stanowiska samorządów lokalnych, np. uchwała Rady Miejskiej w Zwierzyncu w sprawie pozbawienia dostępności świadczeń zdrowotnych w rodzaju nocna i świąteczna podstawowa opieka zdrowotna dla mieszkańców gminy Zwierzyniec oraz gmin: Szczepleszyn, Radecznica i Sułów.

Niestety w przypadku mieszkańców ww. gmin nowe zmiany mające ułatwić dostępność gwarantowanych usług medycznych będą prawdopodobnie polegały na konieczności dojazdu do Zamościa, co wynika z faktu ustalenia przez Lubelski Oddział NFZ konkursu na ww. świadczenie dla obszaru zamieszkałego przez więcej niż 150 tys. mieszkańców. Wydaje się zatem, iż wielu z nich będzie miało utrudniony dostęp do omawianych świadczeń medycznych, co może wiązać się z przypadkami zagrożenia życia lub zdrowia pacjentów.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ilu pacjentów w dotychczas obowiązującym systemie, tj. w 2010 r., przypadało na lekarza (zespół udzielający pomocy) w zakresie świadczenia podstawowej opieki medycznej świadczonej nocą, w święta oraz w weekendy?

2. Ile podmiotów świadczących ww. usługi medyczne na terenie kraju miało podpisane kontrakty z NFZ w 2010 r.? Ile podmiotów otrzyma takie kontrakty w 2011 r.?

3. Proszę o podanie ilości jednostek służby zdrowia z terenu województwa lubelskiego, w tym w szczególności z terenu Zamojszczyzny, tj. powiatów biłgorajskiego, hrubieszowskiego, tomaszowskiego i zamojskiego, które dotychczas udzielały świadczeń w rodzaju: podstawowa opieka medyczna oraz tych, które będą to czynić od 1 marca br.

4. Jaka jest rzeczywista przyczyna, dla której mieszkańcy wielu gmin w Polsce nie będą mogli skorzystać z dotychczas świadczonych usług medycznych w omawianym zakresie podstawowej opieki zdrowotnej w pobliżu swojego miejsca zamieszkania?

5. Czy w okresie wzmożonego ruchu turystycznego osoby goszczące na obszarze gmin turystycznych, takich jak, np. Zwierzyniec, będą miały zapewnioną nocną, świąteczną i weekendową podstawową opiekę medyczną?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20990)

do ministra zdrowia

**w sprawie sposobu podziału środków
z NFZ na świadczenia okulistyczne,
na przykładzie miasta Zamościa**

Szanowna Pani Minister! Trwa postępowanie odwoławcze w sprawie kontraktów na świadczenia zdrowotne finansowane ze środków NFZ na lata 2011–2013. Niemal wszystkie podmioty, które złożyły odwołania od niekorzystnych decyzji zapadłych w oddziałach regionalnych NFZ, otrzymały pisma informujące o konieczności wydłużenia czasu rozpoznania odwołania z uwagi na ogromną ilość odwołań, które spłynęły do centrali NFZ z całej Polski.

Z jednej strony to dobry sygnał mogący oznaczać, iż w Centrali NFZ, i być może także w kierowanym przez Panią Minister resorcie, trwa rzetelna analiza procedur konkursowych zmierzająca do naprawienia poważnych krzywd, jakie wyrządzone zostały wielu podmiotom od lat świadczącym usługi medyczne na bardzo dobrym poziomie. Podmiotom, które w tym roku z niezrozumiałych przyczyn kontraktu nie uzyskały. W takiej właśnie sytuacji znajdują się specjalistyczne przychodnie okulistyczne w Zamościu – w naszym mieście kontrakt został przydzielony niewielu podmiotom i to znajdującym się wyłącznie w jednej części miasta, podczas gdy kilka innych, znanych i renomowanych, pozostało bez środków z NFZ. Jedynym znany zaś powodem, dla którego odmówiono tym podmiotom kontraktu, jest brak certyfikatu ISSO.

Takich przykładów można mnożyć bardzo wiele i to nie tylko w województwie lubelskim, ale także w innych regionach naszego kraju. Przedłużająca się procedura odwoławcza powoduje, że podmioty te mają coraz większe trudności finansowe – często utrzymują zatrudnienie personelu pomocniczego z nadzieją na to, iż ich odwołanie przyniesie skutek. Przedłużająca się procedura uniemożliwia im także wystąpienie do organów sądowych, a ostatecznie również do Trybunału Konstytucyjnego (jeśli decyzja NFZ, a później WSA byłaby dla nich niekorzystna). Determinacja do wykazania absurdalności rozstrzygnięć dokonanych przez NFZ, a także leżących u podstaw tych decyzji przepisów prawa – jeśli były one przestrzegane – jest tak duża, że sprawa w przypadku braku oczekiwanej reakcji Centrali NFZ z pewnością może znaleźć swój finał w sądach i TK.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest przyczyna zwłoki w rozpatrywaniu odwołań od decyzji oddziałów regionalnych NFZ w sprawie kontraktów na lata 2011–2013?

2. Czy resort zdrowia, kierowany przez Panią Minister, uczestniczy bezpośrednio w analizach dotyczących ww. odwołań w NFZ?

3. Czy zdaniem Pani Minister jest szansa na to, że podmioty odwołujące się, wykazujące absurd i sprzeczność z konstytucją decyzji NFZ, otrzymają jeszcze kontrakty na najbliższe 3 lata? Jaka jest szansa na bezkonfliktowe rozwiązanie problemu braku kontraktu dla części okulistów na terenie Zamościa?

4. Jak Pani zdaniem należy rozumieć konstytucyjną zasadę równego dostępu do świadczeń zdrowotnych finansowanych z NFZ w kontekście sytuacji opisywanych w niniejszej i poprzednich interpelacjach?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20991)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy miasta
Ostrołęki w ciągu drogi krajowej nr 61
(Warszawa – Augustów)**

Wnoszę o niezwłoczne podjęcie działań mających na celu opracowanie studium uwarunkowań technicznych i realizację jej budowy.

Uzasadnienie:

W listopadzie 2010 r. międzynarodowa korporacja papiernicza Stora Enso podjęła decyzję o rozbudowie zakładu zlokalizowanego na terenie miasta Ostrołęki przy drodze krajowej nr 61.

W 2007 r. miasto Ostrołęka uchwałą Rady Ministrów włączyło przyszły zakład Stora do warmińsko-mazurskiej strefy ekonomicznej. Wraz z rozpoczęciem inwestycji zakład zapowiedział zwiększenie natężenia ruchu pojazdów ciężarowych dojeżdżających do zakładu po drogach krajowych o ok. 110 000 rocznie. Łączna wartość tej inwestycji to ok. 1,5 mld zł.

Równoległe ostrołęcka elektrownia, będąca własnością grupy kapitałowej ENERGA, zapowiedziała kolejną olbrzymią inwestycję związaną z miastem, czyli budowę bloku energetycznego o mocy 1000 MW. Ta wielomiliardowa inwestycja realizowana przez ENERGA Elektrownie Ostrołęka SA również wiąże się z dużym wzrostem natężenia ruchu na drogach krajowych, ale także kolejowym. Obecnie przez miasto Ostrołęka odbywa się ruch tranzytowy z krajów Europy Zachodniej do Litwy, Łotwy i Estonii, a także ruch turystyczny ze stolicy na Pojezierze Mazurskie. Znaczący wzrost ilości pojazdów, pogarszający się stan dróg i mostu, przebieg głównych ciągów komunikacyjnych przez środek miasta jest przyczyną wypadków drogowych, zagrożenia bezpieczeństwa mieszkańców oraz pogarszania stanu technicznego nawierzchni jezdni i konstrukcji obiektów mostowych. Budowa obwodnicy miasta to kluczowy i nie-

zbędny – ale niejedyny – warunek powodzenia tych 2 wielkich inwestycji. Kolejnym krokiem powinna być przebudowa mostu w mieście Ostrołęka, które poprzez niefortunne ustawodawstwo jako miasto na prawach powiatu pełni zarząd nad tym obiektem. Dojazd ciężkich samochodów poprzez niedostosowany do tego ww. most wraz z kolejnymi latami może być niemożliwy.

Rada Ministrów, mając na względzie powodzenie inwestycji 2 ostrołęckich gigantów przemysłowych oraz dobro i bezpieczeństwo mieszkańców miasta Ostrołęki i powiatu ostrołęckiego, powinna natychmiast podjąć konkretne i kompleksowe działania usprawniające zaplecze infrastrukturalne, zwłaszcza drogowe.

Kiedy ministerstwo podejmie działania mające na celu opracowanie studium uwarunkowań technicznych i realizację budowy obwodnicy?

Posel Arkadiusz Czartoryski

Ostrołęka, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20992)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji w GE ENERGA SA

Szanowny Panie Ministrze! Przed niespełna rokiem udzielał mi Pan odpowiedzi dotyczącej spółki ENERGA. Pomimo uspokajającego jej tonu i zapewnienia, że wszystko idzie w jak najlepszym kierunku, nie milkną głosy pracowników, którzy zwracają się do mnie o interwencję. Ich zdaniem sytuacja GE ENERGA jest dużo gorsza niż przedstawia ją oficjalnie zarząd. Wskazują na ogromne zadłużenie, trudną sytuację pracowników, kolejne utrudnienia dla klientów i wreszcie rosnące koszty. Skarżą się na olbrzymie kwoty wypłacane w ramach odpraw, nagród za oszczędności czy gratyfikacji za niepotrzebne, ich zdaniem, analizy i strategie.

Oprócz niepokojącej sytuacji w samej spółce i trudnej sytuacji pracowników wielką niewiadomą pozostaje kwestia budowy II stopnia wodnego na Wiśle. W tę inwestycję zaangażować miała się właśnie ENERGA. Warto pamiętać, że taka regulacja Wisły to konieczność w sytuacji, gdy każdego roku już nawet po kilka razy borykamy się z problemami powodziowymi.

Szanowny Panie Ministrze, w związku z powyższym czuję się w obowiązku prosić Pana o wyjaśnienie kilku kwestii:

1. Jak obecnie wygląda zaangażowanie GE ENERGA w sprawę budowy II stopnia wodnego na Wiśle i jakie są plany na przyszłość?

2. W ramach restrukturyzacji GE ENERGA powstają nowe spółki. Proszę o podanie ich aktualnej ilości i przedstawienie zakresu działania.

3. Ile posterunków energetycznych zostało zlikwidowanych w czasie restrukturyzacji? Proszę o odrębną analizę sytuacji w rejonie energetycznym Włocławek.

4. Ile osób straciło pracę w ramach trwającej restrukturyzacji? Jak realizowane są zapisy umowy społecznej? Czy i w jakiej wysokości wypłacane są pracownikom odprawy w ramach programu odejść?

5. Ile wynosi obecne zadłużenie GE ENERGA i z jakiej przyczyny powstało?

6. Jakie kwoty przeznaczane są przez GE ENERGA na zlecenie analiz i czego one dotyczą? Ile kosztowało opracowanie regulaminu restrukturyzacji?

7. W związku z planowanym wprowadzeniem liczników zdalnego odczytu proszę o odpowiedź: Jakie będą koszty realizacji tego projektu i jakich podwyżek opłat za energię mogą z tego tytułu spodziewać się klienci?

8. Jakie podwyżki opłat za energię elektryczną planuje w tym roku GE ENERGA?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20993)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie ograniczenia
godzin nauczania historii**

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję dotyczy planowanego ograniczenia nauczania historii najnowszej. Nauka ta jest często niedoceniana i spychana na boczny tor; traktowana jest jako drugorzędny przedmiot, który nie ma zastosowania w praktyce i nie jest niezbędny do prawidłowego funkcjonowania jednostki ludzkiej. Niestety to błędne przekonanie jest coraz powszechniejsze. Co jakiś czas jesteśmy świadkami kolejnych zapowiedzi o rewolucjach w oświacie i nauce, a te po wprowadzeniu okazują się być chybione. Niemal z każdym rokiem daje się zauważyć niepokojącą tendencję polegającą na zmniejszającej się świadomości historycznej młodych ludzi. W wielu przypadkach młodzież zapytana o tak podstawowe sprawy, jak roczne daty wybuchu wojen światowych, nie potrafi udzielić odpowiedzi lub też kojarzy te wydarzenia z wiekiem, o zgrozo, XVIII. Tak przedstawiający się stan rzeczy budzi niepokój i powinien on zostać wzięty pod uwagę podczas planowania kolejnych reform. Sytuacji na pewno nie jest w stanie poprawić ograniczenie nauczania historii. Co ważne kwestia braku wiedzy czysto historycznej i niemożliwość odpowiedzenia na proste pytania z tej dziedziny nie stanowi wyłącznego problemu. Warta

podkreślenia jest także sprawa wielorakich funkcji, jakie spełnia znajomość tej problematyki. Wiedza historyczna jest współodpowiedzialna za tworzenie się poczucia przynależności i więzi międzyludzkich pomiędzy jednostkami powiązanych wspólną historią; pomaga ona w formowaniu identyfikacji z dziejami narodu oraz świadomości społecznej umożliwiającej zrozumienie mechanizmów kierujących daną zbiorowością ludzką i trzeźwe uczestnictwo w jej życiu. Jedną z niewątpliwie najważniejszych funkcji, które spełnia znajomość historii, jest także sposobność wyciągania z niej wniosków, uczenia się na błędach poprzedników, zauważania zależności i procesów, przewidywania zdarzeń przyszłych oraz podejmowania właściwych decyzji prowadzących do rozwoju społeczeństwa, a nie stagnacji czy też regresu. Co więcej znajomość historii jest nieodłącznym elementem kształtowania postawy patriotycznej i poczucia dumy narodowej, których ubytek zaczynamy odczuwać coraz dotkliwiej.

Jeśli uczniowie zakończą edukację na etapie gimnazjum, która tam kończy się na roku 1918, nie będą mieli okazji do poznania historii najnowszej, tak ważnej w dziejach Polski. Nie posiadają wiedzy na temat zbrodni katyńskiej, powstania warszawskiego, odwilży, stanu wojennego czy „Solidarności”. A więc wydarzeń, których skutki odczuwamy do dziś i mają wpływ na nasze życie.

Zredukowanie liczby godzin nauczania historii nie uderzy tylko w uczniów, ale także w ich rodziców, narażając ich na dodatkowe koszty związane z nowymi podręcznikami, a także w nauczycieli tego przedmiotu, na których spadnie zapotrzebowanie.

Próba ograniczenia nauczania historii i, co za tym idzie, umniejszenia jej znaczenia alarmująco przypomina sytuację panującą w Polsce w latach powojennych i późniejszych, kiedy to stalinowski reżim i władze PZPR charakteryzowały się podejmowaniem usilnych zabiegów mających na celu niedoinformowanie społeczeństwa, przemilczanie lub przeinaczanie wielu istotnych faktów. Ponadto zatracanie pamięci narodowej, jaka niewątpliwie łączy się z ograniczaniem dostępu do wiedzy historycznej, może przyczynić się do utraty wolności, o czym należy szczególnie pamiętać, mając na uwadze historyczną agresywność państw sąsiadujących.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pani, iż współczesna młodzież powinna być wychowywana w duchu patriotyzmu i służbie wartościom, a nie jedynie w atmosferze aprobaty dla postawy czysto konsumpcyjnej?

2. Czy Pani zdaniem tego rodzaju odhumanizowanie młodych pokoleń dobrze rokuje na przyszłość?

3. Co jest celem redukcji wiedzy historycznej młodych pokoleń będących przyszłością narodu? Czyżby zakwalifikowanie patriotyzmu do zjawisk niepostępowych, traktowanie obywatelstwa jedynie w kontekście przynależności do Unii Europejskiej

i uczynienie Internetu podstawowym źródłem wiedzy na omawiany temat?

4. Czy nie uważa Pani, że ograniczenie do minimum nauczania przedmiotu, który wyposaża młodzież w elementy niezbędne do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, pomaga kreować postawy patriotyczne i przyczynia się do formowania tożsamości narodowej nie jest redukowaniem edukacyjnej, a także wychowawczej funkcji szkoły?

5. Czy licea ogólnokształcące nie powinny dostarczać wiedzy ogólnej, a więc ze wszystkich przedmiotów, jak sama nazwa wskazuje?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20994)

do ministra finansów

w sprawie decyzji podejmowanych przez Ministerstwo Finansów, które mogą w znaczący sposób wpłynąć na zahamowanie rozwoju jednostek samorządu terytorialnego

Szanowny Panie Ministrze! Dlaczego rozszerzono katalog tytułów dłużnych o umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, a także jakie argumenty przemawiają za ograniczeniem limitów deficytu w stosunku do dochodów jednostek samorządu terytorialnego do 4% w 2012 r., a następnie po 1% w kolejnych 3 latach?

Podczas spotkań z przedstawicielami jednostek samorządu terytorialnego oraz w otrzymany od nich listach (kserokopia jednego z nich w załączeniu)*) podnoszony jest problem podejmowanych decyzji przez resort finansów, które mogą w znaczący sposób wpłynąć na zahamowanie rozwoju jednostek samorządu terytorialnego.

Jedną z tych decyzji jest zmiana w rozporządzeniu MF z 23 grudnia 2010 r., która rozszerza katalog tytułów dłużnych o umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym, co może skutkować ograniczeniem lokalnych inwestycji realizowanych w ramach tegoż partnerstwa. Również zapowiedź ograniczenia deficytu j.s.t. w stosunku do ich dochodów do maksymalnego poziomu 4%, a następnie do dalszego zmniejszenia o 1% w kolejnych 3 latach może drastycznie ograniczyć realizację inwestycji infrastrukturalnych z uwagi na brak możliwości wygenerowania odpowiedniej

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wielkości wkładu własnego, by móc w pełni wykorzystać np. środki unijne.

Rodzi się przy tym również pytanie: Czy obawy samorządowców są przesadzone, czy też resort widzi inne możliwości wyjścia naprzeciw oczekiwaniom j.s.t?

Z wyrazami szacunku

Poseł Eugeniusz Kłopotek

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20995)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postulowanej zmiany
liczby wydziałów pracy w sądach rejonowych
w woj. świętokrzyskim**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Pana Ministra o odstąpienie od postulowanej likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych funkcjonujących na terenie woj. świętokrzyskiego, w tym w Sądzie Rejonowym w Staszowie.

Uzasadnienie: województwo świętokrzyskie swoją właściwością obejmuje 13 powiatów ziemskich i 1 powiat grodzki kielecki. W jego granicach administracyjnych obecnie w 10 sądach rejonowych funkcjonują wydziały pracy. Zatem już dziś niektóre wydziały swoimi właściwościami obejmują obszar dwóch powiatów. Dla przykładu Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie rozstrzyga sprawy mieszkańców powiatu staszowskiego i opatowskiego.

W ostatnich latach w naszym województwie odnotowujemy znaczący wzrost bezrobocia, w kolejnych zakładach pracy zapowiadana jest kolejna redukcja zatrudnienia, rośnie liczba niewypłaconych wynagrodzeń dla pracowników.

Według danych Rocznika Statystycznego liczba bezrobotnych w województwie świętokrzyskim według stanu na 30 grudnia 2010 r. wynosiła 83 800 osób, natomiast na dzień 31 stycznia 2011 r. wyniosła już 88 747 osób. W ciągu roku przybyło 4947 bezrobotnych. Stopa bezrobocia na koniec stycznia 2011 r. osiągnęła poziom 15,6%. Wśród bezrobotnych aż 22,6% to osoby do 25. roku życia, zaś 83,1%, czyli 73 705 osób stanowi grupa bezrobotnych bez prawa do zasiłku. Jest to gremium wielkością dorównujące liczbie mieszkańców Ostrowca Świętokrzyskiego, drugiego co do wielkości miasta w województwie. W skali kra-

ju województwo świętokrzyskie pod względem bezrobocia jest na 11 miejscu. Pracownicy w rozstrzygnięciu swoich trudnych spraw potrzebują wsparcia sądów pracy.

Brak racjonalnego uzasadnienia dla postulowanej likwidacji 6 z 10 funkcjonujących wydziałów pracy w sądach rejonowych na terenie województwa świętokrzyskiego. Likwidacja wydziałów wygeneruje koszty społeczne, którymi w dużym stopniu obciążeni zostaną osoby bezrobotne. Konieczność dochodzenia swoich praw przed sądem pracy oddalonym dla niektórych mieszkańców o 70 km spowoduje rezygnację przez nich z ochrony ich praw pracowniczych. Skutkiem tej decyzji będzie pozbawienie mieszkańców naszego województwa jednego z podstawowych konstytucyjnie gwarantowanych praw, jakim jest prawo do sądu.

Mając na uwadze powyższe argumenty, proszę Pana Ministra o odstąpienie od planowanych działań zmierzających do likwidacji sześciu wydziałów pracy w sądach rejonowych funkcjonujących na terenie województwa świętokrzyskiego.

Wobec powyższych faktów proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na podstawie jakich kryteriów i argumentów Ministerstwo Sprawiedliwości postuluje redukcję do 4 wydziałów pracy w sądach rejonowych funkcjonujących na terenie województwa świętokrzyskiego?
2. Czy postulowane przez Pana Ministra zmiany granic były poddane konsultacji społecznej, jeżeli tak, to z jakimi środowiskami i jakie reprezentowali stanowiska w tej sprawie?
3. Jakie oszczędności, w tym ekonomiczne, uzyska ministerstwo z tytułu likwidacji?
4. Ile osób utraci pracę w wyniku niniejszej decyzji?
5. Jaka jest struktura zawodowa osób tracących pracę i ich dotychczasowy staż pracy?
6. Czy odstąpi Pan Minister od zamiaru likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych funkcjonujących na terenie województwa świętokrzyskiego?

Wnoszę również o poinformowanie mnie o decyzjach, jakie Pan Minister podjął w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20996)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rosnącego bezrobocia
w woj. świętokrzyskim i zatrważająco
niskich kwot środków finansowych
przyznanych powiatowym urzędem pracy
z Funduszu Pracy na zwalczanie bezrobocia**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora, kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, uprzejmie proszę Panią Minister o przyznanie z Funduszu Pracy dla powiatowych urzędów pracy w województwie świętokrzyskim większych środków finansowych na zwalczanie rosnącego bezrobocia.

Szanowna Pani Minister! Według danych Rocznika Statystycznego liczba bezrobotnych w województwie świętokrzyskim według stanu na 30 grudnia 2010 r. wynosiła 83 800 osób, natomiast na dzień 31 stycznia 2011 r. wyniosła już 88 747 osób. W ciągu roku przybyło 4947 bezrobotnych. Stopa bezrobocia na koniec stycznia 2011 r. osiągnęła poziom 15,6%. Wśród bezrobotnych aż 22,6% to osoby do 25. roku życia, zaś 83,1%, czyli 73 705 osób, stanowi grupa bezrobotnych bez prawa do zasiłku. Jest to gremium wielkością dorównujące liczbie mieszkańców Ostrowca Świętokrzyskiego, drugiego co do wielkości miasta w województwie. W skali kraju województwo świętokrzyskie pod względem bezrobocia jest na 11. miejscu w kraju.

Wobec tak zatrważającej sytuacji rząd dla powiatowych urzędów pracy zabezpieczył z Funduszu Pracy na rok 2011 na zwalczanie bezrobocia kwotę 65 438 900 zł. W 2010 r. urzędy na ten cel otrzymały kwotę 227 702 900 zł. Zatem przy rosnącym bezrobociu będą dysponowały kwotą zaledwie na poziomie 28,74% wykonania roku 2011. Należy jednak pamiętać, że w roku ubiegłym wykonanie było znacznie poniżej potrzeb. Na jaką pomoc w takich warunkach mogą liczyć mieszkańcy powiatu skarżyskiego, w którym stopa bezrobocia na koniec 2010 r. wynosiła 25%, przy zagospodarowanych środkach finansowych w ciągu roku w wysokości 21 115 500 zł. W bieżącym roku mieszkańcy tego powiatu mogą liczyć na pomoc w kwocie 5 699 500 zł, tj. 27% wykonania ubiegłego roku. Podobna sytuacja jest w innych powiatach np. w powiecie staszowskim, gdzie stopa bezrobocia wynosi 11%, natomiast na ten rok powiatowy urząd pracy otrzymał kwotę 2 777 800 zł, co stanowi 26,92% wykonania roku ubiegłego, które wyniosło 10 319 500 zł.

Wobec powyżej opisanej sytuacji na rynku pracy w województwie świętokrzyskim proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

Jak w tych warunkach PUP powinny realizować swoje zadania, na ile ich działania będą efektywne?

Czy koszty funkcjonowania tych placówek nie zostały zrównane z wysokością środków przeznaczonych na realizację ustawowych zadań?

Dlaczego rząd niedobory środków finansowych w budżecie pokrywa kosztem osób mających trudności z rozwiązaniem własnych problemów?

Czy dokona Pani Minister zwiększenia środków finansowych z Funduszu Pracy dla PUP w woj. świętokrzyskim na walkę z rosnącym bezrobociem?

Ponadto proszę o pisemną informację o podjętych przez Panią Minister działaniach w celu rozwiązania powyższych problemów.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20997)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zawieszenia prawa do emerytury
w przypadku kontynuowania zatrudnienia
przez emerytów**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) od dnia 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2011 r. ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego. Ta zasada odnosi się także do emerytów, którzy ukończyli wiek wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

To rozwiązanie jest najbardziej niekorzystne dla osób, które skorzystały z możliwości przeniesienia środków finansowych z OFE do ZUS, jednakże zgodnie z ówczesnie obowiązującym prawem mogły to zrobić, tylko przechodząc na emeryturę. W największej liczbie dotyczy to osób urodzonych w latach 1949 i 1950. Wiele z nich nie podjęłoby decyzji o przejściu na emeryturę, gdyby nie ten wymóg. Pracodawcy niechętnie zatrudniają emerytów, raczej dążą do likwidacji etatów. Dlatego wprowadzenie wymogu rozwiązania stosunku pracy oraz ponownego podpisania umowy o pracę stanowi barierę dla tych osób, które chcą kontynuować zatrudnienie. W większości przypadków pracodawca zgodzi się ponownie zatrudnić emeryta jedynie na 1/2 etatu. W związku z niezadowolaniem społecznym z wprowadzonych zmian prezydent RP złożył obietnicę wystąpienia z inicjatywą

ustawodawczą pozwalającą utrzymać emerytom już nabyte prawa. Czy przetrzeźwi się ta obietnica w konkretny projekt nowelizacji?

Wprowadzone uregulowania łamią zasadę praw nabytych oraz zasadę niedziałania prawa wstecz. Emeryci, którym przyznano emeryturę przed 1 stycznia 2011 r. bez wymogu rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, podejmując decyzję o przejściu na emeryturę, mieli i nadal mają prawo oczekiwać, że ich sytuacja nie ulegnie zmianie. Zmiana przepisów uzasadniana była potrzebą oszczędności, jednakże nie należy ich szukać u pracujących emerytów. Ponadto emeryci kontynuujący zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą nie otrzymali odpraw. Większość z nich pracuje w sferze budżetowej, a przy wyborze między przychodem z tytułu pracy a świadczeniem emerytalnym – wybierze emeryturę.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z zapytaniami:

1. Czy na etapie projektowania tego zapisu nowelizacji ustawy o finansach publicznych były prowadzone konsultacje społeczne oraz z zakresu prawa pod względem ich konstytucyjności?

2. Jakie działania zamierza podjąć Pani Minister w celu zrekompensowania emerytom niekorzystnych zapisów nowelizacji ustawy o finansach publicznych?

3. Czy została obliczona wysokość środków finansowych potrzebna na pokrycie następujących w wyniku przyjętej w grudniu 2010 r. nowelizacji odpraw związanych z rozwiązaniem stosunku pracy przez emerytów?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20998)

do ministra gospodarki

w sprawie prognozowanego 60-procentowego wzrostu cen energii elektrycznej

Jedno z kluczowych zagadnień w pracach polskiego rządu powinno stanowić bezpieczeństwo energetyczne kraju oraz dbanie o możliwie wysokie tempo wzrostu gospodarczego. Wydaje się, że obecna polityka rządu nie prowadzi do realizacji tych postulatów, szczególnie w zakresie polityki prorozwojowej polskiej gospodarki. Moje głębokie zaniepokojenie budzi fakt, że Rada Ministrów nie zabiega o korzystniejsze rozwiązania dotyczące ograniczenia emisji CO₂ w latach 2013–2020.

Eksperci nie mają żadnych wątpliwości, że utrzymanie zasady drastycznego ograniczenia emisji CO₂

oraz wykupu praw do jego emisji automatycznie spowoduje, że od 2013 r. nastąpi radykalny wzrost ceny energii elektrycznej nawet o 60%. Warto przy tym zaznaczyć, że dla Polski te przepisy są najmniej korzystne spośród wszystkich państw UE, bowiem wielkość produkcji energii obciążonej emisją CO₂ w Polsce wynosi ponad 90%.

Doktor Zdzisław Muras z Departamentu Przedsiębiorstw Energetycznych w Urzędzie Regulacji Energetyki kreśli następującą prognozę: „Przemysł w Polsce odbiera około 40% energii. Jeżeli jej cena będzie bardzo wysoka, to może okazać się, że wszelka produkcja może przestać być opłacalna. Redukcja emisji CO₂ nie może być hamulcem rozwoju gospodarczego. Polska gospodarka jest zależna od sektorów energochłonnych, a więc będących źródłem znacznej emisji CO₂. To oznacza, że obowiązkowa redukcja emisji może być dla gospodarki bolesna, zwłaszcza gdy przedsiębiorstwa za prawa do emisji będą musiały płacić”. Podobne stanowisko sformułowała Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska, jednocześnie apelując do rządu o podjęcie natychmiastowych rozmów z Komisją Europejską w celu złagodzenia przepisów w tym zakresie.

Wobec powyższych argumentów proszę o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy podziela Pan Minister stanowisko i prognozy doktora Zdzisława Murasa?

2. Czy w ostatnich 3 latach polski rząd na forum Komisji Europejskiej podejmował jakiegokolwiek działania w celu zmiany niekorzystnych rozwiązań w zakresie polityki ograniczania emisji CO₂?

3. Przy szacunkowej wartości polskiego rynku uprawnień do emisji CO₂ w sektorze elektroenergetycznym (po 2012 r. ok. 5,8 mld euro) zakłada się 70-procentową derogację w pierwszym roku obowiązywania. Czy Pan Minister ma wiedzę o wskaźniku derogacji na kolejne lata do 2020 r.?

4. Czy Pan Minister zamierza zabiegać o przyznanie Polsce prawa do bezpłatnej emisji CO₂ na poziomie większym niż 70%?

5. Czy Ministerstwo Gospodarki przeprowadziło symulacje wpływu drastycznego wzrostu cen energii elektrycznej na polską gospodarkę?

6. Czy Pan Minister uważa, że rozwiązania zaproponowane przez Komisję Europejską w zakresie ograniczenia CO₂ przyczynią się do poprawy konkurencyjności polskiej gospodarki i wpłyną korzystnie na rozwój polskiego przemysłu?

7. Czy Pan Minister ma wiedzę o tym, które państwa najbardziej skorzystają na handlu prawem do emisji CO₂?

8. Czy zasadne jest, aby ciężar ograniczania emisji CO₂ przy produkcji energii spoczywał w największym stopniu na państwach rozwijających się?

Poseł Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 20999)

do ministra finansów

**w sprawie podwyżki stawek podatku VAT
na artykuły dziecięce**

Od wielu tygodni na adres mojego biura poselskiego przychodzą zasadne prośby o interwencję u ministra finansów w sprawie podwyżki VAT na artykuły dziecięce. Zdaję sobie sprawę z faktu, że wyrokiem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości jesteśmy zobligowani do zaprzestania stosowania preferencyjnej stawki VAT na ww. artykuły. Jednakże o ile jest mi wiadomo, Trybunał nie wyznaczył konkretnego terminu wprowadzenia zmian w tym zakresie. Dlatego z punktu widzenia polityki prorodzinnej powinno się twardo negocjować odłożenie w czasie tych niekorzystnych zmian.

Z wyliczeń Centrum im. Adama Smitha wynika, że planowana podwyżka najboleśniej uderzy w rodziny wielodzietne, które będą zmuszone zwiększyć swoje roczne wydatki o minimum 500 zł. Dla prawie 10 mln rodzin zmiana ta będzie oznaczać dodatkowo koszt rządu 2,72 mld zł rocznie. Do tego należy doliczyć podwyżkę VAT na artykuły spożywcze, która stała się faktem od 1 stycznia i już przyczyniła się do drastycznego wzrostu cen żywności. Jednocześnie zarówno Ministerstwo Finansów, jak i Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w żaden sposób nie zamierzają zrekompensować rodzinom poniesionych wydatków.

Z moich informacji wynika, że w Unii Europejskiej są państwa, które mimo nacisków Wspólnoty utrzymują niską stawkę VAT (Wielka Brytania – 0%, Luksemburg – 3%). Dlatego apeluję do Pana Ministra, aby przy podejmowaniu konkretnych działań zważył na trudną sytuację polskich rodzin, a szczególnie dzieci, których wedle statystyk aż 29% żyje w biedzie.

1. Czy Pan Minister zamierza negocjować utrzymanie preferencyjnej stawki VAT na artykuły dziecięce?

2. Czy polska strona wyrokiem ETS-u została zobligowana konkretnym terminem do wprowadzenia podwyżki VAT?

3. Czy Ministerstwo Finansów w przypadku podwyżki VAT przygotowuje rozwiązania rekompensujące polskim rodzinom wyniki z tego tytułu straty?

4. Czy Pan Minister będzie czynił starania, aby polityka prorodzinna, w tym utrzymanie preferencyjnej stawki VAT na artykuły dziecięce, stały się jednym z priorytetów polskiej prezydencji w Unii Europejskiej?

5. Czy Ministerstwo Finansów ma świadomość konsekwencji w zakresie funkcjonowania rodzin w związku z planowaną podwyżką?

6. Ile jeszcze tego typu podwyżek polski rząd zamierza zafundować obywatelom?

Poseł Tadeusz Wita

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21000)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wdrożenia tzw. programu
oszczędnościowego w Poczcie Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Przygotowany przez Zarząd Poczty Polskiej SA tzw. program oszczędnościowy wzbudza uzasadnione zaniepokojenie pracowników tej firmy, którzy obawiają się zwolnień z pracy, a w związku z tym braku źródeł utrzymania. Wyżej wymieniony program jest również przedmiotem licznych artykułów prasy ogólnopolskiej i lokalnej podnoszących ten ważny problem społeczny. Jednymi z planowanych elementów zmian mają być: reorganizacja struktury istniejących dotychczas urzędów pocztowych oraz przeprowadzenie zwolnień grupowych.

W uzasadnieniu dla tych działań wskazuje się m.in. na przyczyny ekonomiczne, tj. konieczność dalszej poprawy sytuacji ekonomicznej spółki w 2011 r. poprzez poprawę rentowności prowadzonej działalności. Powołuje się również na potrzebę ujednoczenia sposobu określania oraz dostosowania umów o pracę pracowników Centrum Poczty Polskiej i Centrum Logistyki Poczty Polskiej do zmian w organizacji pracy tych jednostek. Podnosi się ponadto wymóg wdrożenia optymalizacji zatrudnienia, która ma wpłynąć na poprawę efektywności pracy. Zwolnienia grupowe mają objąć pracowników wszystkich grup zawodowych, poczynając od szczebla zarządzającego, aż do obsługi gospodarczej.

W związku z planowanym wprowadzeniem ww. programu przewiduje się także m.in. reorganizację w Centrum Rachunkowości Poczty Polskiej, w tym likwidacji niektórych lokalizacji wewnętrznych komórek organizacyjnych, reorganizację w Centrum Obsługi Finansowej Poczty Polskiej, w tym zakończenie wdrożenia elektronicznego przekazu emerytalnego i centralizację komórek przetwarzania dokumentów, zmiany procesów technologicznych w Centrum Poczty Polskiej oraz ograniczenie działalności handlowej prowadzonej przez placówki pocztowe.

Część ekspertów branży pocztowej, nie podważając potrzeby przeprowadzenia niezbędnych zmian w Poczcie Polskiej SA, wskazuje jednocześnie na to, iż faktycznie uzyskane oszczędności z dokonania tego rodzaju działań będą zdecydowanie niższe od tych zakładanych.

Mając na uwadze powyższe wątpliwości oraz troskę o pozytywne rozwiązanie ważnego problemu spo-

łecznego, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są uzasadnienie ekonomiczne oraz kalkulacja planowanej kolejnej już tury zwolnień grupowych w Poczcie Polskiej SA? W miarę możliwości proszę o przedstawienie stosownych dokumentów w ww. zakresie.

2. Jakie oszczędności uzyskała ww. firma po dotychczasowym przeprowadzeniu trzech tur zwolnień grupowych w rozbiciu na koszty osobowe i bezosobowe? O ile zmniejszeniu uległo zatrudnienie (w etatach) w poszczególnych województwach w rozbiciu na grupy zawodowe?

3. Jaka część dotychczasowych pracowników Poczty Polskiej SA pozostanie na zajmowanych stanowiskach lub zostanie przeniesiona do jednostek pocztowych w pobliżu swojego miejsca zamieszkania? Proszę o informację w formie tabeli, ze szczególnym uwzględnieniem czterech powiatów Zamojszczyzny.

4. Ile osób z podziałem na grupy pracownicze planuje się zwolnić na terenie Zamojszczyzny?

5. Dlaczego planowane zwolnienia grupowe kierowane są po raz kolejny przede wszystkim do pracowników eksploatacji pocztowej, którzy bezpośrednio wypracowują przychody?

6. Proszę o przedstawienie kalkulacji oszczędności, jakie wynikają z przeprowadzonej centralizacji Centrum Rachunkowości Poczty Polskiej. Proszę również o odpowiedź, na czym polega usprawnienie działalności tego centrum w kontekście informacji, iż pracownicy CR wypracowują znaczne ilości godzin nadliczbowych.

7. Kto osobowo odpowiedzialny jest za decyzję dotyczącą centralizacji służby doręczeń z kilku gmin do jednej? Jakie były kryteria oceny podziału na tzw. gminy lepsze i gorsze?

8. Czy dokonano kalkulacji wynikającej z przekształcenia urzędu pocztowego w agencję pocztową? Proszę o podanie kosztów i przychów.

9. Jaki zakres usług będzie oferowany w agencjach pocztowych? W jakim wymiarze czasowym (ile godzin dziennie) agencje będą świadczyły usługi? Jaki będzie koszt przeprowadzonych zmian?

10. Czy i na jakich zasadach agencja pocztowa będzie obsługiwała Bank Pocztowy, w którym klienci mają założone konta bankowe?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21001)

do ministra zdrowia

**w sprawie precyzyjnego określenia
kwalifikacji i wykształcenia
ratowników medycznych**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłaszają się pracownicy samodzielnych publicznych stacji pogotowia ratunkowego i transportu sanitarnego, w tym z terenu Zamojszczyzny, z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie wyjaśnienia problemu dotyczącego zaszerogowania pracowników działalności podstawowej, którzy ukończyli odpowiadające charakterowi wykonywanej przez nich pracy wyższe licencjackie studia zawodowe.

Moi interesanci skierowali do dyrekcji ww. instytucji wnioski w przedmiotowej sprawie. W odpowiedzi otrzymali opinię prawną dotyczącą stanowiska ratownika medycznego z wyższym wykształceniem.

W ww. opinii prawnej wskazano, iż zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm) rodzaje stanowisk pracy w publicznych zakładach opieki zdrowotnej i kwalifikacje wymagane od pracowników na tych stanowiskach określa rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 29 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 30, poz. 300, z późn. zm.). Poinformowano również, iż wedle zapisów ww. rozporządzenia w publicznych ZOZ-ach występuje stanowisko starszy ratownik medyczny oraz stanowisko ratownik medyczny, natomiast nie występuje stanowisko ratownik medyczny specjalista. Kwalifikacje wymagane na stanowiskach ratownik medyczny i starszy ratownik medyczny określają art. 10 i art. 58 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz rozporządzenie MZiOS w zakresie nieuregulowanym tą ustawą.

Podniesiono ponadto, że nie ma tytułu zawodowego ratownik medyczny specjalista, gdyż nie przewidują tego przepisy określające nadawanie tytułów zawodowych. W przedmiotowej opinii prawnej zakomunikowano, że absolwentowi studiów wyższych I stopnia jako tytuł zawodowy nadaje się tytuł licencjata o kierunku lub specjalności, na której odbył studia (art. 2 ust. 1 pkt. 2 i art. 167 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm. oraz § 2 rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z 19 grudnia 2008 r. w sprawie rodzajów tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów i wzorów dyplomów wydawanych przez uczelnie (Dz. U. Nr 47, poz. 387). Oznajmiono także, iż dla pracowników działalności podstawowej w ww. jednostkach przewiduje się stanowiska starszego specjalisty i specjalisty, jeżeli posiadają wykształcenie wyższe oraz odpowiednią specjalizację (tab. I poz. 11 i poz. 13 załącznika do rozporządzenia MZiOS z 1999 r.). W powyższej

opinii prawnej poinformowano dodatkowo, że ani ustawa o PRM, ani inne przepisy (np. wydane na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy o ZOZ rozporządzenie ministra zdrowia z 30 września 2002 r.) nie przewidują odbywania specjalizacji czy zdobywania tytułu specjalisty przez ratowników medycznych. Nie uzyskują oni tytułu specjalisty przez sam fakt ukończenia studiów wyższych pierwszego stopnia.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie dokładnie kwalifikacje i wykształcenie, zgodnie z obowiązującym prawem, powinna posiadać osoba wykonująca zawód ratownika medycznego?

2. Czy ratownicy medyczni, którzy ukończyli wyższe licencjackie studia zawodowe, odpowiadające charakterowi wykonywanego przez nich zawodu, mają prawo do ich zaszeregowania na stanowisku ratownik medyczny specjalista? Takie praktyki stosowane są wedle mojej wiedzy w innych regionach Polski.

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21002)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie płatności
dla gospodarstw niskotowarowych**

Szanowny Panie Ministrze! Znacząca część polskich gospodarstw rolnych to gospodarstwa niskotowarowe, a więc takie, których dochód pozwala na uzyskanie dodatkowych dopłat z tego tytułu, przewidzianych w budżecie Unii Europejskiej do roku 2013. Rolnicy spełniający warunki dopłat mogliby zatem otrzymywać corocznie średnio ok. 5 tys. zł, realizując przy pomocy tych środków dodatkowe inwestycje wpływające na rozwój ich gospodarstw. Mogliby, gdyby nie zastopowanie naboru w ramach tego działania.

Ostatni taki nabór odbył się bowiem w roku 2007. Od tej pory Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa nie przyjmuje wniosków w tym zakresie, choć rolnicy informowani byli o tym, że nabór będzie ogłaszany każdego roku, aż do 2013 r.

Pojawia się w tym miejscu zasadnicze pytanie: Dlaczego nie uruchamia się naboru, skoro w budżecie Unii Europejskiej są przecież środki na ten cel? Oczywiście wiadomo, iż część dopłaty finansowana jest z budżetu naszego państwa i tu zapewne tkwi przyczyna wstrzymania naboru, upatrywana przez rolników.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy planowany jest w najbliższym czasie nabór wniosków na dopłaty dla gospodarstw niskotowarowych?

2. Czy w budżecie naszego państwa zarezerwowane są środki na ten cel?

3. Czy ministerstwo rolnictwa posiada jakikolwiek alternatywny plan pomocy dla gospodarstw niskotowarowych?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21003)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wstrzymania refundacji
ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń
wypłacanych młodocianym pracownikom**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął pisemny wniosek przedstawicieli jednego z Cechu Rzemiosł Różnych i Przedsiębiorczości Zamojszczyzny z prośbą o podjęcie interwencji w celu możliwości przywrócenia należnych wypłat środków finansowych za wynagrodzenia wypłacane młodocianym pracownikom.

Moi interesanci podnoszą, iż zgodnie z informacjami uzyskanymi od Związku Rzemiosła Polskiego w planie finansowym Funduszu Pracy na rok bieżący nie zabezpieczono środków na pokrycie zobowiązań na tzw. proces refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników, dla umów o pracę, w celu przygotowania zawodowego zawartych jeszcze w 2010 r.

Wyżej wymienieni wskazują jednocześnie, iż proces praktycznej nauki zawodu realizowany na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego dotyczy szkolenia i nadania kwalifikacji zawodowych młodocianym pracownikom. Uzyskiwane na powyższe cele środki finansowe w postaci tzw. refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom stanowią bardzo ważny element wspierający prowadzoną działalność.

Wyżej wymienieni zaznaczają zarazem, iż przepisy prawne stanowiące podstawę do ubiegania się o refundację oraz tryb składania wniosków o zawarcie umowy o refundację nie uległy w ostatnim okresie jakiegokolwiek zmianie i w świetle obowiązujących przepisów pracodawca zatrudniający młodocianych pracowników może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację do właściwej terytorialnie jednostki OHP, a jednostka ta powinna zawiadomić pracodawcę o sposobie rozpatrzenia wniosku.

W chwili obecnej wnioski złożone przez pracodawców w roku ubiegłym nie zostały rozpatrzone ani pozytywnie, ani negatywnie, a jedynie poinformowano pracodawców o wstrzymaniu refundacji. Dlatego też

moi interesanci wyrażają stanowczy protest wobec istniejącej sytuacji, w której pracodawców szkolących młodocianych zachęca się do brania udziału w procesie kształcenia pracowników między innymi poprzez możliwość uzyskania wsparcia finansowego w postaci refundacji, a następnie zniechęca się poprzez jej wstrzymanie, co w dalszej perspektywie może skutkować stopniowym upadkiem praktycznego kształcenia zawodowego.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość, aby uruchomić wstrzymany proces refundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom?

2. Czy moi interesanci mogą liczyć na pokrycie zobowiązań na tzw. proces refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników, dla umów o pracę, w celu przygotowania zawodowego zawartych jeszcze w 2010 r.? Jeżeli nie byłoby to możliwe, z jakich innych źródeł mogą oni pozyskać zwrot środków finansowych za wynagrodzenia wypłacane młodocianym pracownikom?

3. Jakie działania są prowadzone w kierowanym przez Panią Minister resorcie w celu rozwoju praktycznego przygotowania zawodowego?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiaślak

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21004)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie bezdomności

W czasie naszych spotkań z wyborcami coraz częściej sygnalizowany jest problem pogłębiającego się zjawiska biedy i bezdomności w naszym kraju. Potwierdzają to również nasze spostrzeżenia z terenu Trójmiasta, Warszawy, Krakowa, Lublina czy innych dużych miast. Do niedawna miejscem bytowania osób bezdomnych poza miejscami specjalnie do tego przeznaczonymi były głównie kanały ciepłownicze, dworce i halle większych centrów handlowych. Wzrastająca liczba takich osób powoduje, że gdy tylko temperatura spada poniżej 0°C, swego rodzaju domem stają się dla nich także środki komunikacji miejskiej. Chroniąc się przed mrozem, ci nieszczęśliwi ludzie po prostu jeżdżą, praktycznie bez przerwy, najczęściej co lepiej ogrzewanymi autobusami. Są to na ogół mężczyźni. Bywa, że w czasie jednego tylko przejazdu widuje się nawet kilkusobowe grupy bezdomnych dosypiających w miejskich autobusach i tramwajach. Podróżują często z całym swoim dobytkiem stano-

wiącym zastępujące ubranie brudne szmaty, zapakowane w wygrzebane ze śmietników torby. Z reguły ludzie ci wyglądają na chorych. Według naszej nieprofesjonalnej oceny w większości przypadków chodzi o gruźlicę i inne choroby zakaźne. Zatrważające jest to, że obok lub za chwilę na to samo miejsce siadają bardzo małe dojeżdżające do przedszkoli i szkół dzieci. Nieznane nam są jakiegokolwiek przypadki zainteresowania ze strony władz hańbiącym nasz kraj, a co gorsza narastającym, problemem zamiany pojazdów komunikacji publicznej w schroniska ludzi bezdomnych.

W przedstawionej sytuacji uważamy, że jest naszym nie tylko poselskim, ale czysto ludzkim, obowiązkiem poinformowanie o tym Pani Minister. Jednocześnie w trybie interpelacji poselskiej prosimy o pisemne przedstawienie:

1. Formalnej oceny skali przedstawionego zjawiska i jego skutków oraz zagrożeń dla życia i zdrowia osób bezdomnych, a także zagrożeń z tytułu rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych dla mieszkańców dużych aglomeracji, a w szczególności dzieci.

2. Środków, jakie zamierza Pani podjąć dla usunięcia zagrożeń, o których mowa wyżej.

Uważamy, że problemy: wykluczenia ekonomicznego, ubóstwa i bezdomności w związku z niespotykanym po 1989 r. nasileniem powinny stać się w najbliższym czasie przedmiotem obrad Sejmowych Komisji: Polityki Społecznej i Rodziny, Sprawiedliwości i Praw Człowieka, Zdrowia, a gdy zajdzie taka potrzeba – również plenarnego posiedzenia Sejmu

Z poważaniem

Posłowie Jolanta Szczypińska
i Kazimierz Smoliński

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21005)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie planowanego zniesienia Sądu Rejonowego we Wschowie

Szanowny Panie Ministrze! W ubiegłym roku w związku z przygotowaniem przez Ministra Sprawiedliwości projektu rozporządzenia w sprawie zniesienia Sądu Rejonowego we Wschowie i utworzenia w to miejsce ośrodka zamiejscowego Sądu Rejonowego w Lesznie zwróciłem się do Ministra Sprawiedliwości z interpelacją w tej sprawie. Opierając się na negatywnych opiniach prezesów Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz samorządu gminnego i powiatowego Wschowy, podnosiłem bezzasadność likwidacji sądu we Wschowie.

Również w ubiegłym roku, mniej więcej w tym samym czasie, wspólnie z przewodniczącym lubuskiego zespołu parlamentarnego Józefem Zychem oraz poseł Bożenną Bukiewicz sygnalizowaliśmy powyższy problem w bezpośredniej rozmowie z Panem Ministrem. Po tym spotkaniu marszałek Józef Zych uzyskał zapewnienie, że Ministerstwo Sprawiedliwości wycofa się z planów zniesienia sądu we Wschowie. Niestety, odpowiedź na interpelację, którą otrzymałem w późniejszym terminie, przeczyła tej deklaracji i zapowiedziała likwidację Sądu Rejonowego we Wschowie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Jak się okazało, Ministerstwo Sprawiedliwości istotnie podtrzymało swoje stanowisko, bowiem przygotowany przez resort projekt rozporządzenia zakłada zniesienie wschowskiego sądu z dniem 1 kwietnia 2011 r.

Przewodniczący lubuskiego zespołu parlamentarnego poinformował na początku lutego opinię publiczną, że ostatecznie jednak do likwidacji sądu we Wschowie nie dojdzie.

W tej sytuacji proszę o odpowiedź: Jakie są plany Ministerstwa Sprawiedliwości w stosunku do Sądu Rejonowego we Wschowie? Czy Minister Sprawiedliwości wycofał się z planów jego likwidacji, a jeżeli tak, to czym były spowodowane ponowne konsultacje w sprawie jego zniesienia z Sądem Okręgowym w Zielonej Górze oraz innymi zainteresowanymi podmiotami?

Z poważaniem

Poseł Marek Ast

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21006)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Wschowy

Szanowny panie Ministrze! Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad w 2010 r. przedstawiła samorządowi województwa lubuskiego plany inwestycyjne w zakresie budowy dróg krajowych na terenie regionu lubuskiego. Zgodnie z przedstawionym harmonogramem obwodnica Wschowy w ciągu drogi krajowej nr 12 miała być realizowana w latach 2011–2012. Nie wiem, na jakich podstawach oparto to optymistyczne założenie, tym bardziej, że, jak mi wiadomo, prace nad projektem tej inwestycji jeszcze nie zostały zakończone.

W lutym bieżącego roku Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ponownie zaprezentowała Sejmikowi Województwa Lubuskiego swoje plany inwestycyjne. Niestety w przedłożonym materiale zamiast informacji o przewidywanym rozpoczęciu

budowy obwodnicy Wschowy znalazła się propozycja budowy ronda przy wjeździe do Wschowy od strony Leszna (skrzyżowanie ulic Daszyńskiego i 55. Poznańskiego Pułku Piechoty).

Czy oznacza to, że po grudniowych decyzjach ministra infrastruktury budowa obwodnicy Wschowy została skreślona z planów inwestycyjnych w najbliższym czasie? Jeżeli nie, to w jakim okresie można spodziewać się realizacji tego zadania i na jakim etapie znajdują się przygotowania do jego rozpoczęcia?

Z poważaniem

Poseł Marek Ast

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21007)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi,
ministra środowiska
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie rezygnacji przez regionalny zarząd gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego

Szanowni Panowie Ministrowie! W ramach swojej pracy poselskiej otrzymałem bardzo niepokojące informacje dotyczące rezygnacji regionalnego zarządu gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego.

Jednym z zadań zbiornika włocławskiego jest ochrona przeciwpowodziowa terenów znajdujących się nad jego brzegami. Są to przede wszystkim gminy należące do powiatu plockiego (Nowy Duninów, Gąbin, Słubice, Wyszogród, Bodzanów, Mała Wieś i Słupno), które niejednokrotnie już doznały powodzi, a jej zagrożenie wzrasta z roku na rok jeszcze bardziej.

Odcinek Wisły obejmujący zbiornik włocławski do końca lat 60. XX w. nie był regulowany. Obecnie koryto jest zwężone wałami przeciwpowodziowymi. W Kotlinie Płockiej ma miejsce intensywne osadzanie aluwii, na których tworzą się zatory lodowe. Sięgająca tu strefa cofki powyżej tamy we Włocławku ma ok. 58 km długości. Na odcinkach Wisły w okolicach Rakowa czy Kępy Polskiej głębokość jest na tyle niska, że uniemożliwia wypłynięcie lodofamaczy, których zanurzenie wynosi ponad 2 m, a takie właśnie jednostki pływają w trakcie akcji kruszenia kry na Wiśle w zalewie włocławskim, tj. L-1000 Jaguar, L-1000 Niedźwiedź i L-1000 Gepard.

Wg szacunków specjalistów firmy Hydroprojekt, oczyszczenie dna Wisły od miejscowości Soczewka do Troszyna z co najmniej 5 mln m³ namułu jest niezbędne dla uniknięcia tragedii. W chwili obecnej na całym odcinku zbiornika włocławskiego Wisła zanie-

czyszcza się niezwykle szybko, co roku przybywa ok. 1,5 mln m³ namułu, a RZGW wydobywa ok. 250 tys. m³ czyli nawet nie 1/4 zanieczyszczeń. Daje to wyobrażenie, jak duże w ciągu ostatnich lat nastąpiło uwypuklenie dna Wisty na terenie zbiornika włocławskiego.

Nie trzeba chyba przypominać, do jakich nie-szczęść z tego tytułu doszło w maju zeszłego roku. Najwięcej na ten temat mogą powiedzieć mieszkańcy gmin Gąbin i Słubice, którzy do dnia dzisiejszego nie doprowadzili swoich domów do stanu użyteczności, a zdarza się, że nadal mieszkają w kontenerach. Dla tych ludzi rezygnacja RZGW z pogłębiania dna Wisty to nic innego, jak kolejna wizja nadciągającej wraz z wiosennymi roztopami lub wzmożonymi opadami deszczu klęski powodzi. Ile jeszcze trzeba narażać tych ludzi na dramat?

Zdaję sobie sprawę z tego, że wieloletnie zaniedbania w temacie ochrony przeciwpowodziowej doprowadziły do sytuacji, w której wały wymagają renowacji, a dno Wisły oczyszczenia. Nie można jednak, szczególnie na tym strategicznym terenie, kontynuować tych zaniedbań.

Powódź stulecia, która nawiedziła Polskę w 1997 r., pokazała, że nasz kraj nie jest przygotowany na wielkie klęski żywiołowe. Rok 2010 utwierdził nas jedynie w tym przekonaniu, a bieżące informacje tylko pokazują, że nadal nie zostały wyciągnięte żadne wnioski z tej bolesnej lekcji.

W 2007 r. rząd Jarosława Kaczyńskiego, jako pierwszy, wykorzystując dofinansowanie unijne, przygotował kompleksowy pakiet inwestycji przeciwpowodziowych. Jego plan opierał się na tzw. liście Grażyny Gęsickiej, ponieważ to właśnie ona, jako minister rozwoju regionalnego, przygotowała projekty kilkudziesięciu inwestycji przeciwpowodziowych. Plan inwestycji przeciwpowodziowych zakładał remonty i budowę nowych zbiorników wodnych, polderów, tam, wałów, kanałów. Większość tych inwestycji była zlokalizowana na terenach najbardziej zagrożonych powodzią, w tym również na obszarze zbiornika włocławskiego. Komisja Europejska przyznała na realizację tych inwestycji 556 mln euro ze środków unijnych.

Niemniej jednak obecny rząd już w 2008 r. zrezygnował z realizacji tych inwestycji przeciwpowodziowych, czego efektem było wszczęcie przez Komisję Europejską postępowania przeciwko Polsce za niewdrożenie dyrektywy z 2007 r. o zapobieganiu powodziom, tzn. planu inwestycji przeciwpowodziowych autorstwa Grażyny Gęsickiej.

Szanowny Panie Ministrze! Żywiół powodzi już nie raz nauczył nas pokory w stosunku do natury, ale nie robiąc nic, narażamy nasze społeczeństwo na nierówną walkę, która niestety jest dla człowieka z góry przegrana. Po zeszłorocznych wydarzeniach i ciągle nękającej możliwości powtórzenia się powodzi na terenie powiatu plockiego, jest dla mnie skandalem rezygnacja regionalnego zarządu gospodarki wodnej z pogłębiania dna Wisły na terenie zbiornika wło-

cławskiego. Wiemy, czym kończą się oszczędności na wszelkiego rodzaju zabezpieczeniach przeciwpowodziowych. Gdyby były zrealizowane założenia pakietu działań przygotowanego przez minister Gęsicką, z pewnością Polska nie poniosłaby w 2010 r. strat w wysokości 3 mld euro, czyli sześciokrotnie więcej od środków przeznaczonych przez Komisję Europejską na działania przeciwpowodziowe.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były przyczyny zdjęcia z planu inwestycyjnego środków przeznaczonych na oczyszczenie dna Wisły na obszarze zbiornika włocławskiego?

2. Jakie rozwiązanie proponuje rząd polski wobec realnego zagrożenia powodzią na terenie powiatu plockiego?

3. Jakie działania zostały podjęte w związku z naprawą szkód po powodzi w 2010 r. na terenie powiatu plockiego?

Z szacunkiem

Poseł Wojciech Jasiński

Płock, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21008)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie stosowania praktyk nieuczciwej konkurencji

Szanowny Panie Premierze! Jestem zaniepokojony raportem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, z którego wynika, że 60% konsumentów w starszym wieku nie analizuje podpisywanych umów. Prowadzi to do sytuacji, w której starsze osoby są ofiarami oszustów. Nieuczciwi sprzedawcy i akwizytorzy bez skrupułów nakłaniają na niepotrzebne towary z wygórowaną ceną. Emeryci nie czytają dokumentów, ponieważ, jak twierdzą, druk jest zbyt mały, język niezrozumiały. Ponadto około 40% starszych konsumentów nie wierzy, aby bank lub inna instytucja mogła ich oszukać. Starsze osoby nie znają obowiązujących przepisów, dlatego często są przekonane, że sprzedawcy mogą sprzedawać przeterminowane produkty. Niebezpieczeństwa czyhają w telemarketingu czy zaproszeniach na promocje.

Według art. 16 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji czynem nieuczciwej konkurencji w zakresie reklamy jest w szczególności: reklama uchybiający godności człowieka, dobrymi obyczajami; reklama wprowadzająca w błąd i mogąca przez to wpłynąć na decyzję co do nabycia towaru i usługi; reklama odwołująca się do uczuć klientów przez wywołanie lęku, wykorzystywanie przesądów lub łatwości dzieci; reklama, która stanowi istotną ingerencję w sferę prywatności, w szczególności przez uciążliwe dla klientów nagabywanie w miejscach pu-

blicznych, przesyłanie na koszt klienta niezamówionych towarów lub nadużywanie technicznych środków przekazu informacji; wypowiedź, która, zachęcając do nabywania towarów lub usług, sprawia wrażenie neutralnej informacji.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o zajęcie stanowiska w wyżej wymienionej kwestii. Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. W jaki sposób państwo może wpłynąć na ograniczenia praktyk nieuczciwej konkurencji?
2. W jaki sposób państwo zamierza chronić starsze osoby przed sytuacjami przedstawionymi wyżej?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21009)

do ministra zdrowia

**w sprawie przekroczenia kontraktu z NFZ
przez skierniewicki szpital**

Szanowna Pani Minister! Dochodzą do mnie niepokojące sygnały dotyczące oczekiwania na lekarza ortopedę w skierniewickim szpitalu. Wielu chorych jest przewożonych do szpitali w innych miastach. Sytuacja zdaje się być bardzo poważna, ponieważ kiedy do szpitala trafił młody mężczyzna z urazem ręki, na konsultacje musiał czekać ponad cztery godziny. Parę dni później do szpitala przywieziono starszą kobietę z urazem barku. Specjalista zbadał ją po kilku godzinach, po czym kobietę przewieziono do Łodzi.

Pani dyrektor skierniewickiego szpitala twierdzi, że nie ma mowy o żadnych ograniczeniach i specjaliści mają obowiązek natychmiast reagować i udzielać chorym pomocy. Dlatego dziwi mnie fakt, że niektórzy muszą czekać na ortopedę lub chirurga kilka godzin.

Według danych ortopedia zaliczana jest do tych oddziałów skierniewickiego szpitala, które mają największe przekroczenia kontraktu ustalonego przez NFZ. Do końca października szpitala przekroczył limit o 1,3 mln zł.

Należy również podkreślić fakt, że ortopedię w skierniewickim szpitalu otwarto w lutym 2010 r.

W związku z zaistniałym problemem zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy szpital może liczyć na pomoc finansową, która pozwoli na rozwiązanie problemów związanych z oczekiwaniem na lekarzy?
2. Dlaczego zawsze jest tak, że cierpią zwykli ludzie, w tym przypadku pacjenci?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21010)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie braku domu studenckiego
w Skierniewicach**

Szanowna Pani Minister! Jako poseł na Sejm RP chciałbym zwrócić uwagę na brak domu studenckiego w Skierniewicach.

Studenci dwóch skierniewickich uczelni: Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej oraz Wyższej Szkoły Ekonomiczno-Humanistycznej narzekają na brak akademika. Są takie osoby, które mieszkają poza Skierniewicami i są zmuszane dojeżdżać. Nie każdego jest stać na wynajem mieszkania, przez co są zmuszeni pokonywać codziennie nawet 70 km. Brak akademika jest uciążliwy dla kilkuset z ponad tysiąca studentów dojeżdżających nie tylko z okolic gmin, ale także z Grodziska Mazowieckiego czy z Łodzi. Sporo jest takich studentów zaocznych, którzy przyjeżdżają na wykłady na weekend i są zmuszeni płacić za hotel. Na ogrodnictwie studiuje coraz więcej osób z Ukrainy.

Problem związany jest nie tylko z brakiem finansów na powyższe przedsięwzięcie, ale także wiąże się z wyborem miejsca, w którym miały powstać akademiki.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy przewiduje Pani możliwość dofinansowania budowy przyszłego domu studenckiego w Skierniewicach?
2. W jaki sposób można rozwiązać problem dojeżdżających studentów do czasu powstania nowego domu studenckiego?

Z poważaniem

Poseł Dariusz Seliga

Skierniewice, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21011)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie gospodarowania etatami
w Policji i Straży Granicznej**

Panie Ministrze! Powszechnie jest przekonanie, że brakuje pieniędzy na Policję, a także na inne formacje ochrony porządku, bezpieczeństwa i granic. Jako poseł, członek Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych, chciałbym mieć pewność, że skromne środki budżetowe przeznaczone na te formacje są

optymalnie wykorzystane. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z niniejszą interpelacją.

Zgodnie z art. 12 pkt 2 ustawy o Policji komendant główny Policji określać ma zasady naliczeń etatowych w Policji, zaś zgodnie z art. 6 pkt 2 ppkt 3 ustawy o Straży Granicznej komendant główny Straży Granicznej w drodze zarządzenia ma określić liczbę i rodzaj etatów w jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej.

Czynniki, wedle których dokonuje się naliczeń etatowych, zmieniają się. Przepięczość, która do 2003 r. rosła, od tego roku wyraźnie spada, dokonują się zmiany demograficzne, trwają procesy deindustrializacyjne, dokonana została zmiana podziału administracyjnego kraju. Jeśli chodzi o Straż Graniczną, kapitalne znaczenie miało wejście przez Polskę do Unii Europejskiej, a następnie do strefy Schengen.

Wszystkie wymienione powyżej czynniki (zresztą niejedynie), na których opierały się naliczenia etatowe, w ostatnim okresie uległy zmianie.

W związku z tym proszę o udzielenie mi odpowiedzi: Jak zmieniły się naliczenia etatowe wedle zarządzeń komendanta głównego Policji w latach 2000–2010 i jak skutkowało to ilością etatów w poszczególnych komendach wojewódzkich i powiatowych? Proszę też o podanie, jak w oparciu o zarządzenia komendanta głównego Straży Granicznej zmieniły się naliczenia etatowe przed wejściem do UE i strefy Schengen oraz po tych wydarzeniach.

Proszę też o nadesłanie tekstów wspomnianych zarządzeń komendantów głównych.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21012)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie interpretacji przepisów prawnych dotyczących możliwości ścigania zbrodniarzy wojennych z Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów i Ukraińskiej Powstańczej Armii odpowiedzialnych za masowe mordy ludności polskiej dokonane na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej

Panie Ministrze! Wobec odżywiania i upowszechniania nacjonalistycznej ideologii na terenie Ukrainy przez organizacje OUN-UPA, szkodzącej interesom państwa i narodu polskiego oraz wobec wątpliwości co do interpretacji prawa dotyczącego możliwości ścigania zbrodniarzy odpowiadających za masowe mordy ludności polskiej, a także osób gloryfikujących taką działalność w Polsce w imieniu m.in. środowisk Kresowian wnoszę następujące pytanie:

Czy prawdą jest, że w świetle aktualnych przepisów polskiego prawa OUN-UPA przestały być traktowane jako organizacje przestępcze? Czy uchylona została kwalifikacja prawna, którą działaniom tych organizacji nadawały orzeczenia Sądu Najwyższego (wydane na podstawie art. 4 § 1 dekretu PKWN z 31 sierpnia 1944 r. o wymiarze kary dla faszystowsko-hitlerowskich zbrodniarzy winnych zabójstwa i znęcania się nad ludnością cywilną i jeńcami oraz dla zdrajców narodu polskiego)?

Jeśli tak, to na jakiej podstawie merytorycznej inicjatorzy tych zmian w Kodeksie karnym uchylili dotychczasową kwalifikację prawną działań OUN-UPA? Kto był inicjatorem tych zmian?

Co stoi na przeszkodzie, aby rzezie dokonywane przez OUN-UPA na Kresach Wschodnich RP uznane zostały przez polski wymiar sprawiedliwości jako akty ludobójstwa?

Czy istniejące przepisy prawa umożliwiają dokonywanie ekstradycji i karanie członków OUN-UPA za przynależność do organizacji zbrojnych o charakterze przestępczym?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21013)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie współpracy z Polonią na świecie

Szanowny Panie Ministrze! Nie do przecenienia jest rola, jaką w budowaniu pozytywnego wizerunku naszego kraju w świecie spełniają nasi rodacy, zamieszkujący na stałe poza jego granicami. Wspierana odpowiednio wysokimi środkami finansowymi i dyplomatycznymi Polonia może i powinna być doskonałym i skutecznym ambasadorem naszego kraju. Warunkiem sine qua non urzeczywistnienia tej wizji jest spójna i konsekwentna polityka rządu wobec organizacji polonijnych.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Pan Minister ocenia współpracę z organizacjami polonijnymi w latach 2007–2011?

2. Jakie środki w ww. okresie zostały przekazane na wspieranie działalności Polonii na świecie?

3. Ile w chwili obecnej funkcjonuje sformalizowanych organizacji zrzeszających Polaków mieszkających na stałe poza granicami naszego kraju?

Z poważaniem

Poseł Jacek Pilch

Tarnów, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21014)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy odcinka autostrady A4
z Brzeska do Wierzchosławic**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka dni temu media poinformowały opinię publiczną o zerwaniu przez polsko-macedońskie konsorcjum NDI i SB Granit umowy dotyczącej budowy odcinka autostrady A4 z Brzeska do Wierzchosławic. Powodem takiego stanu rzeczy ma być niewywiązywanie się przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad ze zobowiązań finansowych względem wykonawców.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy zostanie rozpisany nowy przetarg na budowę ww. odcinka autostrady A4?
2. Ile w związku z zaistniałą sytuacją wyniesie opóźnienie w oddaniu do użytkowania ww. odcinka?
3. Czy Panu Ministrowi znany jest ten problem i czy wobec NDI i SB Granit zostaną podjęte kroki prawne?

Z poważaniem

Poseł Jacek Pilch

Tarnów, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21015)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia nowej
kategorii prawa jazdy AM na motorowery
o pojemności silnika do 50 cm³**

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 r. ogłoszono, że prowadzone są prace nad projektem ustawy wprowadzającym nową kategorię prawa jazdy – AM. Miała ona skutecznie poprawić bezpieczeństwo na polskich drogach poprzez kontrolę osób, które będą zasiadały za kierownicą popularnych motorowerów. Celem tegoż projektu miało być także ograniczenie liczby młodocianych kierowców, którzy częstokroć bez znajomości elementarnych przepisów ruchu drogowego poruszają się po drogach, będąc niejednokrotnie sprawcami groźnych kolizji i wypadków.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie są prace nad wspomnianą ustawą?
2. Kiedy możemy się spodziewać, że trafi ona pod obrady Sejmu?

3. Z jakimi kosztami ze strony Skarbu Państwa będzie wiązało się jej uchwalenie?

Z poważaniem

Poseł Jacek Pilch

Tarnów, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21016)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zaostrenia kar za przestępstwa
związane ze znęcaniem się nad zwierzętami**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka tygodni temu całym krajem wstrząsnęła informacja o grupie młodzieży, która przywiązawszy do samochodu psa, ciągnęła go za sobą i w efekcie doprowadziła do śmierci zwierzęcia. Ten nadzwyczaj okrutny i nikczemny czyn wstrząsnął wszystkimi bez wyjątku i obudził na nowo debatę dotyczącą zarówno przewidzianych Kodeksem karnym sankcji za podobne czyny, jak i sądowej praktyki, która ze względu na wadliwe przepisy niepokojąco często sprowadza się do orzekania wyroków w zawieszeniu.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prowadzone są prace nad nowelizacją Kodeksu karnego, która zaostrzałaby kary za znęcanie się nad zwierzętami?
2. Czy Pan Minister dysponuje dokładną statystyką częstotliwości orzekania przez sądy kar w zawieszeniu za wyżej opisane czyny?
3. Jaka jest w chwili obecnej dokładna liczba osób odbywających karę pozbawienia wolności za czyny związane ze znęcaniem się nad zwierzętami?

Z poważaniem

Poseł Jacek Pilch

Tarnów, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21017)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wspierania przez państwo
regionalnych instytucji kultury**

Szanowny Panie Ministrze! Kwestią prymarną z punktu widzenia państwa powinno być krzewienie kultury narodowej poprzez wspieranie regionalnych, niewielkich instytucji pełniących tę misję. Niewątpliwie sfera kultury wymaga zainteresowania i współ-

działania wielu instytucji i partnerów życia publicznego – zarówno na szczeblu centralnym, jak i samorządowym. Niezbędny jest także dalszy wzrost nakładów finansowych na kulturę i pewien mecenat państwowy. Z rządem pana Donalda Tuska wielu ludzi kultury wiązało spore nadzieje, że mecenat państwa nad tym cennym, choć niematerialnym dobrem, zostanie usprawniony. Niestety, po trzech latach rządów koalicji PO–PSL dają się słyszeć coraz głośniejsze i bardziej stanowcze głosy krytyki w tej sprawie.

W związku z tym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Pan Minister ocenia realizację polityki kulturalnej państwa w latach 2007–2011?

2. Jak we wspomnianym okresie kształtował się poziom nakładów państwa na szeroko rozumianą politykę kulturalną?

3. Jak w okresie 2007–2011 wyglądała współpraca Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego z organizacjami pozarządowymi w zakresie wzmocnienia lokalnych ośrodków kulturalnych?

Z poważaniem

Posel Jacek Pilch

Tarnów, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21018)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie utylizacji materiałów
wybuchowych w miejscowości Nowosady**

Szanowny Panie Premierze! Nowosady, wieś w gminie Hajnówka, leżąca nieopodal Puszczy Białowieskiej. Jedyne miejsce w Europie, w którym zachowana jest dziewiczość rezerwatu i otaczającej ją przyrody.

W tym oto miejscu planowana jest budowa spalarni do utylizacji materiałów wybuchowych. Ma być do tego celu wykorzystana stara żwirownia, znajdującą się obok wsi Dubińska Ferma. Mieszkańcy powyższej wsi nie zgadzają się na powyższą inwestycję.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?

2. Czy jest opracowany system chroniący przyrodę i znajdujący się tam rezerwat?

3. Czy inwestycja ta nie stanowi zagrożenia życia dla mieszkańców pobliskich wsi?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21019)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie remontu lokomotyw typu SU 45

Szanowny Panie Premierze! Utrudnienia na trasach szynowych spowodowane są brakiem remontów lokomotyw SU 45 oraz brakiem składów na trasie Sokółka – Suwałki są przyczyną wielu nieudogodnień na powyższej trasie. Lokomotywy te często się psują i wymagają renowacji. Trasa Ełk – Korsze nie ma podłączenia sieciowego, co jest dużym utrudnieniem dla tamtego rejonu. Główna lokomotywnia to Warszawa Olszynka Grochowska.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?

2. Czy są planowane zakupy nowych lokomotyw?

3. Czy stare lokomotywy będą remontowane?

4. Ile jest lokomotyw spalinowych?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21020)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty
w Białymstoku**

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo edukacji planuje zmiany dotyczące reformy szkolnictwa. Kuratorium oświaty, jak i okręgowe komisje egzaminacyjne zostaną zlikwidowane. Szkołami będą kierować regionalne ośrodki jakości edukacji. Należy jednak mieć na uwadze, iż przedmiotowa reforma instytucji nadzoru pedagogicznego powinna być przeprowadzona w spójności z istniejącym podziałem administracyjnym (wojewódzkie instytucje nadzoru w siedzibie władz województwa). Natomiast podlaski ośrodek ma powstać w Łomży.

Białystok, stolica województwa, jest centralnie położony, tym samym zapewnia sprawny dostęp do wszystkich instytucji oraz posiada dogodne połączenie komunikacyjne z terenem całego województwa, a także z Warszawą jako jednostką centralną. Ponadto jest to miasto akademickie, które posiada osiemnaście uczelni wyższych, i tym samym jest największym w województwie ośrodkiem akademickim umożliwiającym współpracę i współdziałanie instytucji nadzoru z uczelniami wyższymi.

W mieście ma siedzibę większość instytucji, organizacji, stowarzyszeń, które na co dzień współpracują z systemem edukacji, w tym również z organem sprawującym nadzór pedagogiczny. Dodatkowym atutem jest obecna siedziba kuratorium oświaty, która posiada odpowiednią bazę lokalową zapewniającą dobre warunki dla funkcjonowania nowej instytucji.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż to w Białymstoku pracuje większość wyszkolonych pracowników realizujących zadania w zakresie nadzoru pedagogicznego, w tym ewaluacji, natomiast w Łomży jest obecnie tylko dwóch ewaluatorów. Kolejnym argumentem przemawiającym za utworzeniem ośrodka w Białymstoku jest liczba nadzorowanych szkół. W mieście Białystok jest ich ok. 460, a w powiecie białostockim ok. 150, natomiast w Łomży ok. 130 szkół, a powiecie łomżyńskim ok. 60 placówek. W związku z powyższym zasadny wydaje się postulat, aby w Łomży utrzymać jedynie siedzibę okręgowej komisji egzaminacyjnej, ale jako realizatora zadań egzaminacyjnych, natomiast regionalny ośrodek jakości edukacji utworzyć w Białymstoku.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Co jest planowane w powyższej sprawie?
2. Co się stanie z pracownikami kuratorium?
3. Jakie są ewentualne skutki finansowe planowanej reformy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21021)

do ministra zdrowia

**w sprawie złego przepływu informacji
pomiędzy ZUS a NFZ**

Szanowna Pani Minister! W województwie podlaskim kilkadziesiąt tysięcy pacjentów miesięcznie ma problemy z dostaniem się do lekarza rodzinnego, mimo iż regularnie opłacają składki zdrowotne. Wynika to ze złego przepływu informacji na linii ZUS – NFZ. Z wyliczeń lekarzy wynika, że skala problemu jest znacząca. Co miesiąc w województwie nieubezpieczonych, mimo opłacenia składki zdrowotnej, jest kilkadziesiąt tysięcy osób. Według NFZ nieubezpieczone są również niektóre dzieci do 18. roku życia, kobiety w ciąży, emeryci i renciści, czyli osoby, którym według przepisów należy się bezpłatna opieka zdrowotna. Dodatkowo do przedmiotowej grupy zaliczają się także osoby prowadzące działalność gospodarczą czy pracownicy firm, które zmieniają swoje struktury.

Narodowy Fundusz Zdrowia ma coraz lepszy system informatyczny, natomiast złą komunikację z ZUS-em. Objawia się to w tym, że ludzie wpłacają pieniądze właśnie do ZUS-u, a ten przekazuje informacje do NFZ z opóźnieniem dwumiesięcznym. Przez ten czas wielu pacjentów jest nieubezpieczonych. W związku z tym nie tylko pacjenci, ale również lekarze mają ogromne kłopoty. Dodatkowo sytuację komplikuje stanowisko funduszu, stwierdza, że jeżeli osobie nieubezpieczonej lekarz wypisze receptę, to będzie musiał nie tylko zwrócić środki, ale zapłacić także 5 tys. zł kary.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Z czego wynika przedmiotowe dwumiesięczne opóźnienie w przekazywaniu informacji do Narodowego Funduszu Zdrowia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21022)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ubóstwa i wykluczenia
społecznego w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Social Watch jest międzynarodową siecią organizacji z ponad 60 krajów świata, które działają na rzecz rozwoju społecznego opartego na idei praw człowieka: osobistych, politycznych, ekonomicznych, socjalnych i kulturowych. Z polskiego raportu Social Watch pt. „Ubóstwo i wykluczenie społeczne w Polsce” wynika, że państwo i instytucje nie radzą sobie z tym problemem w naszym kraju.

Poziom zatrudnienia osób starszych w Polsce jest niski, instytucje niedostatecznie pomagają w wyrównywaniu szans dzieci z ubogich rodzin, osoby z niepełnosprawnością dotyka problem wykluczenia cyfrowego. Do 2035 r. odsetek osób starszych w Polsce wzrośnie z 13,9% do 23,2%. Najważniejszym czynnikiem wykluczającym osoby starsze z rynku pracy w Polsce jest brak akceptacji społecznej dla pracujących seniorów, w szczególności kobiet. Jedynie ustawowe wydłużenie wieku emerytalnego mogłoby szybko zmienić tę sytuację i wydłużyć aktywność zawodową tychże osób. Kolejnym czynnikiem jest niedoceniana rola przedszkoli w wyrównywaniu niedoborów edukacji, kultury, umiejętności wyniesionych przez dzieci z domu. Najmniejszy odsetek dzieci ob-

jętych wychowaniem przedszkolnym jest na wsiach i w małych miasteczkach, czyli tam, gdzie są największe skupiska ubóstwa i innych problemów społecznych. Od kilkunastu lat polska społeczna polityka mieszkaniowa stoi na krawędzi zapaści, bo aż 35,5% ludności Polski mieszka w złych lub bardzo złych warunkach. Problem wykluczenia cyfrowego odnosi się do Internetu. Coraz częściej rekrutacje pracowników odbywają się wyłącznie w sieci. Osoby, które nie korzystają z Internetu, są w większym stopniu zagrożone wykluczeniem społecznym i ekonomicznym. Jedynie 19% osób z niepełnosprawnością korzysta z Internetu, a przecież Internet mógłby przyczynić się zwiększenia ich szans w zdobyciu pracy.

Dlatego, mając powyższe na uwadze zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. W których województwach sytuacja jest najgorsza i z czego to wynika?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21023)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie produkcji
niebezpiecznych zabawek**

Szanowny Panie Premierze! Coraz więcej zabawek dostępnych na polskim rynku stwarza zagrożenie dla dzieci. Blisko 650 grzechotek groźnych dla zdrowia, a nawet życia dzieci, wprowadził na rynek importer zabawek z Gdyni. Grzechotki były niewłaściwie oznakowane, co wzbudziło podejrzenia celników, którzy sprawdzali je w bazie kontenerowej oraz zabawek.

Próbki kontrolne zostały wysłane do specjalistycznego laboratorium badania zabawek w Lublinie. Podczas testów grzechotki rozpadły się, wystąpiły plastikowe odłamki, wypadły grzechoczące kuleczki. Takie reakcje stwarzają ryzyko uduszenia albo udławienia. Ponadto te zabawki mogą spowodować uszkodzenia słuchu. Wadliwy towar mógł trafić nie tylko do sklepów w Trójmieście, ale mógł być rozprowadzony na terenie całego kraju. Jednak ze względu na niezadowalające wyniki kontroli sprawa trafiła już do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?

2. Czy planowane jest wzmocnienie sankcji dla producentów i importerów niebezpiecznych zabawek?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21024)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rosnącego bezrobocia
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Premierze! Statystyki są zatrważające, gdyż prawie 70 tys. osób w województwie podlaskim jest bez pracy. Jak podał GUS, stopa bezrobocia w Podlaskiem to ponad 14%, podczas gdy w całym kraju wynosi 13. Urzędy pracy alarmują, że od dawna nie mieli tylu zarejestrowanych bezrobotnych. O pracę najtrudniej w powiatach: grajewskim, sejneńskim i kolneńskim – tam stopa bezrobocia przekracza 20%. Co ciekawe, podobny poziom jest także w powiecie białostockim. Największe trudności ze znalezieniem pracy mają kobiety, osoby przed 25. rokiem życia i po 50., bez kwalifikacji. Co niepokojące, w porównaniu ze styczniem ubiegłego roku wzrosła liczba długotrwale bezrobotnych – w regionie mamy ich już 34 tys.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy planowana jest reforma systemu walki z bezrobociem?

3. Czy podlaskie urzędy pracy mogą liczyć na dodatkowe wsparcie i dofinansowanie ze strony państwa?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21025)

do ministra zdrowia

**w sprawie poprawy skuteczności leczenia
chorób nowotworowych w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Z najnowszego raportu Krajowego Rejestru Nowotworów, wynika, iż w Polsce poprawiła się skuteczność leczenia raka, ale szan-

se na przeżycie chorych w dużym stopniu zależą od tego, gdzie się leczą. Adres zamieszkania jest czynnikiem prognostycznym, który mówi o tym, jakie szanse na przeżycie ma w Polsce chory na raka. Dzieje się tak dlatego, iż nie wszędzie dostęp do terapii jest taki sam. W Polsce nie wszystkie ośrodki dysponują tymi samymi możliwościami leczenia. Wiele z nich nie ma sprzętu medycznego do terapii i diagnostyki niezbędnych w leczeniu różnego typu nowotworów. Potrzebni są też doświadczeni specjaliści zarówno ci, którzy planują i koordynują leczenie, jak też chirurdzy. Według zaleceń Unii Europejskiej na 500 tys. mieszkańców powinien przypadać jeden ośrodek specjalizujący się w kompleksowym leczeniu raka piersi. W Polsce powinno być zatem około 80 takich placówek. Tymczasem takie leczenie oferują jedynie centra onkologii, m.in. w Warszawie, Gliwicach, Bydgoszczy, Krakowie i Kielcach oraz niektóre większe szpitale wojewódzkie. Dlatego chorzy coraz częściej szturmują szpitale oferujące większe możliwości leczenia. Skutkiem tego są coraz dłuższe kolejki zarówno do przychodni, jak i w izbach przyjęć tych ośrodków. Do warszawskiego Centrum Onkologii każdego dnia zgłasza się około tysiąca chorych, którzy od wczesnych godzin rannych ustawiają się długich kolejkach do rejestracji. Jeśli w najbliższym czasie nie nastąpi poprawa, to kolejki będą coraz dłuższe, bo zachorowalność na nowotwory w Polsce od 30 lat gwałtownie rośnie. W 2008 r. zarejestrowano 156 tys. nowych zachorowań i 93 tys. zgonów. W 2025 r. przewiduje się, że na raka zachoruje już 176 tys. Polaków.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w powyższej sprawie?
2. Czy jest możliwość większego dofinansowania dla onkologicznych szpitali wojewódzkich?
3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi i jakiego rzędu będą to kwoty?
4. Jakie kroki ma zamiar podjąć rząd, aby wpłynąć na poprawę zaistniałej sytuacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21026)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie dyplomowanych bezrobotnych

Szanowny Panie Premierze! W dzisiejszych czasach ukończenie studiów przestało gwarantować znalezienie pracy. Już co dziesiąty bezrobotny ma

dyplom wyższej uczelni. Ich liczba zaczęła lawinowo rosnąć – w ciągu ostatniego roku kolejnych 30 tys. osób dołączyło do rzeszy osób bez pracy, pomimo iż posiadają dyplom wyższej uczelni. To skok o blisko 15%, podczas gdy średni wzrost bezrobocia wyniósł w 2010 r. ponad 3%. Natomiast w 1997 r. bezrobotnych z wyższym wykształceniem było 25 tys. i stanowili zaledwie 1,4% bezrobotnych. W 2010 r. – już 10,5%.

Szybkiemu rozwojowi edukacji nie towarzyszy bowiem jakość kształcenia. Na dodatek do niskiego poziomu dochodzi zła struktura. Uczelnie wciąż opuszczają humaniści czy spece od marketingu i zarządzania, choć rynek od lat jest nimi nasycony. Potrzeba nam inżynierów, których kształcenie jest kosztowne i większości niepublicznych szkół się nie opłaca.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jaki kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?
2. Czy jest szansa na większe, efektywniejsze dofinansowanie kierunków potrzebnych na rynku pracy?
3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21027)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”

Szanowna Pani Minister! „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” jest długo oczekiwanym dokumentem planistycznym, który uporządkuje czy też usystematyzuje regionalne i lokalne programy rozwoju, a także związane z tym znaczące nakłady finansowe.

Istotne jest zatem, by dokument taki uwzględniał potrzeby społeczności poszczególnych regionów, tak by mogli oni identyfikować się z przyjętymi założeniami rozwoju.

W tym też kontekście przy zapisach dotyczących Konurbacji Górnośląskiej z niepokojem zauważa się brak zapisów dotyczących Zagłębia Dąbrowskiego będącego tak istotnym elementem regionu.

W zgodzie z powyższym za niezbędne do wprowadzenia uznać należy poniższe zmiany:

1) w miejsce zwrotu „Konurbacja Górnośląska” (str. 32, 33, 43, 71, 94, 98, 99, 167 i 168) wprowadzić „Konurbacja Górnośląsko-Zagłębiowska”;

2) w miejsce zwrotu „Górnośląski Obszar Metropolitalny” (str. 32) wprowadzić „Górnośląsko-Zagłębiowski Obszar Metropolitalny”.

Strategia dla metropolii górnośląsko-zagłębiowskiej nie może być pisana z punktu widzenia tylko Katowic, bo to powoduje, że w Zagłębiu w ciągu ostatnich 20 lat nie było żadnej dużej inwestycji centralnej.

Powyższe zmiany w tak ważnym dokumencie krajowym oddadzą prawdziwy charakter naszego regionu, w którym silna i owocna współpraca jest połączona z pielęgnacją lokalnych indywidualności.

W sprawie tej kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy do Pani Minister docierają sygnały, że mieszkańcy Sosnowca, Dąbrowy Górniczej, Będzina z ogromnym powiatem i Zawiercia, czujący się Zagłębiakami, pytają, czy z Warszawy nie widać Zagłębia z jego potencjałem?

2. Czy oznacza to, że Zagłębie zostanie zepchnięte na margines całego województwa ze szkodą dla gospodarki, inwestycji, kultury i budownictwa?

3. Jakie są szanse, że „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju” uwzględni słuszne aspiracje mieszkańców Zagłębia do harmonijnego rozwoju tego regionu w oparciu o środki finansowe, których rozdział w większym niż dotychczas stopniu uwzględni potencjał Zagłębia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21028)

do ministra obrony narodowej

w sprawie Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Zgierzu

Szanowny Panie Ministrze! Interesując się losami zgierskiego garnizonu, podczas jednego ze spotkań organizowanych w Zgierzu otrzymałem informację, że w miejsce działającej jednostki przy ul. Konstantynowskiej w Zgierzu, która zostanie rozformowana do końca 2011 r., zostanie utworzony wojskowy oddział gospodarczy. Zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej z dnia 12 grudnia 2010 r. WOG-i zaczną działać od 1 stycznia 2012 r. Uzyskałem jednocześnie informację, że jak dotąd nie ma jeszcze podpisanego rozkazu odnośnie do utworzenia Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Zgierzu.

Garnizonowy ośrodek mobilizacyjny, gdzie ma się mieścić wspomniany oddział gospodarczy, jest doskonale umiejscowiony na granicy Zgierza i Łodzi. Dodatkowym atutem jest bliskość budowanej obwodnicy S14 i przez to szybki dostęp do najważniejszych autostrad A1 i A2 (północ – południe oraz wschód – zachód). Powierzchnia, jaką zajmuje jednostka, to 23

ha. W ostatnim okresie w jednostkę zgierską zostało zainwestowane ok. 10 mln zł i są podejmowane kolejne inwestycje. Aktualnie jest zatrudnionych, świetnie przygotowanych merytorycznie, 30 osób kadry wojskowej i 60 osób kadry cywilnej.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Kiedy zostanie podpisany rozkaz o utworzeniu Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Zgierzu?

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21029)

do ministra środowiska
oraz
ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie przepisów dotyczących inwestycji wpływających na środowisko

Szanowni Panowie Ministrowie! Do mojego biura poselskiego zgłosili się sąsiedzi państwa H. i Z. S. oraz A. i J. S., właściciele ferm kurzych znajdujących się w Zgierzu. Jak wynika z ich wyjaśnień, od czasu powstania kurników poważnym problemem jest hałas wentylatorów oraz nieprzyjemny zapach wydobywający się z hodowli. Aktualnie na działce państwa S. funkcjonują 2 kurniki o ilości 120 tys. kur, natomiast docelowo inwestycja jest przewidziana na ok. 260 tys. kur. Otrzymałem informację, że dom pani A. R. znajduje się w odległości ok. 80 m, natomiast planowany nowy kurnik będzie się znajdował ok. 68 m od zabudowań.

Z informacji, jakie przekazali mi okoliczni mieszkańcy, inwestor w dniu 28 kwietnia 2009 r. zobowiązał się na piśmie do wykonania stosownych działań, by ograniczyć uciążliwości. W ciągu 3 miesięcy w odpowiedniej odległości miała zostać usypana skarpa i umieszczone na niej 3 metrowe ekrany, a dodatkowo posesje miały zostać oddzielone pasem zieleni. Jak zostało mi przekazane, inwestorzy jedynie postawili płot betonowy.

Od zainteresowanych otrzymałem kopię raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko „Kurnik – hodowla drobiu B. S. Zgierz, ul. (...)”. Zgodnie z jego treścią tak intensywny chów drobiu spowoduje, że określone zanieczyszczenia mogą mieć wpływ na otaczające je środowisko. Raport przewiduje, że nie będzie uciążliwości w zakresie hałasu, jednak przeczy to jednoznacznie informacjom mieszkańców. Według nich hałas jest już bardzo duży, a w przyszłości ulegnie prawdopodobnie co najmniej podwojeniu ze względu na uruchomienie kolejnych kurników.

Jak mnie poinformowali mieszkańcy, decyzją prezydenta miasta o wyrażeniu zgody na inwestycję zo-

stała przez nich zaskarżona do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi, które uchyliło decyzję. Inwestor złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który podtrzymał decyzję Samorządowego Kolegium Obywatelskiego i nałożył na inwestora obowiązek sporządzenia nowego raportu, ze szczególnym uwzględnieniem kumulowania się oddziaływań planowanego kurnika wraz z istniejącymi budynkami inwentarskimi drobiu. Od państwa S. wiem, że postępowanie jest zawieszono do czasu wykonania kolejnego raportu.

Z uzyskanych informacji wynika, że docelowy łączny chów drobiu ma wynieść około 500 tys. kur w 8 kurnikach położonych w sąsiedztwie domów jednorodzinnych. W związku z tym zwracam się z dwoma pytaniami:

1. Czy istnieją przepisy zobowiązujące inwestora w takiej sytuacji do zapewnienia sąsiadom jak najmniejszej uciążliwości (hałas, nieprzyjemny zapach) poprzez odpowiednie zabezpieczenie terenu (pas zieleni, ekrany itp.)?

2. Jakie działania powinien podjąć inwestor na początkowym etapie realizacji inwestycji dla zapewnienia ochrony środowiska naturalnego i osób zamieszkujących w pobliżu?

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21030)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zmian ustawowych w zakresie prowadzenia ksiąg wieczystych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach odbyłem szereg spotkań z notariuszami oraz Łódzką Izbą Notariacką w sprawie proponowanych przez nich założeń do zmian ustawowych w zakresie prowadzenia ksiąg wieczystych. Bardzo proszę Pana Ministra o zapoznanie się z propozycjami znajdującymi się w załączniku^{*)} i udzielenie mi informacji, czy Ministerstwo Sprawiedliwości rozpatruje możliwość wprowadzenia zaproponowanych zmian do przedstawionych ustaw.

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21031)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie ograniczenia środków Funduszu Pracy na refundację kosztów wynagrodzeń i składek ZUS przedsiębiorcom prowadzącym szkolenia i naukę zawodu dla młodocianych

Ustawa o rzemiośle nakłada na przedsiębiorców – rzemieślników obowiązek prowadzenia nauki zawodu. Programy dostosowania profilu kształcenia do potrzeb rynku pracy tworzone przez rząd i samorządy regionalne określają naukę zawodu prowadzoną przez pracodawców jako bardzo istotny priorytet, którego realizacja jest niezbędna dla modernizacji systemu kształcenia. Przedstawiciele rządu – m.in. minister edukacji narodowej – postulują reformę szkolnictwa zawodowego polegającą na zwiększeniu liczby godzin praktyk zawodowych i lepsze powiązanie szkół z firmami działającymi na lokalnym rynku pracy przez ich współuczestniczenie w tworzeniu programów edukacyjnych. W systemie mistrz-czeladnik uczy się w Polsce ok. 90 tys. osób.

Przedsiębiorcy szkolący uczniów otrzymują refundację wynagrodzenia i składek ZUS szkolonych uczniów z Funduszu Pracy. Nie są jednak refundowane wszystkie wydatki rzemieślników ponoszone w związku z prowadzoną nauką zawodu.

Plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2011 zawiera radykalne zmniejszenie środków – o ok. 30% w porównaniu z rokiem 2010 na ww. refundacje. Wobec ograniczenia środków wojewódzka komenda Ochotniczych Hufców Pracy w Krakowie realizująca refundację dla przedsiębiorców w Małopolsce wstrzymała zawieranie umów o refundację z przedsiębiorcami. Ta sytuacja ma miejsce w trakcie realizacji przez przedsiębiorców umów o szkolenie uczniów zawartych na rok szkolny 2010/2011. Nie dość na tym, komenda OHP wstrzymuje wypłaty z racji już podpisanych umów, co stawia przedsiębiorców w bardzo trudnym położeniu.

W związku z opisaną sytuacją kieruję do Pani Minister poniższe pytania:

1. Czy tworząc plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2011, wzięto pod uwagę koszty realizacji już podpisanych umów, a jeżeli tak, to czy Pani Minister nadzoruje sposób wykonania przez OHP obowiązujących umów o refundację z przedsiębiorcami?

2. Czy są należycie koordynowane wewnątrz rządu programy usytuowane na pograniczu kompetencji różnych ministrów? Dlaczego minister edukacji tworzy programy edukacyjne zwiększające ilość godzin nauki zawodu, a minister pracy i polityki społecznej ogranicza środki finansowe na tę naukę zawodu?

3. Dlaczego Pani Minister naraża przedsiębiorców na dodatkowe trudności i kłopoty wynikające z konieczności ponoszenia kosztów nauki zawodu, które nie są refundowane przez powołane do tego instytu-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

cje państwowe, co podważa zaufanie przedsiębiorców do państwa?

4. Czy w polityce cię finansowych bierze się pod uwagę szkody w systemie realizacji praktycznej nauki zawodu młodzieży, jakie wywoła utrata zaufania przedsiębiorców do władz publicznych?

Posel Anna Paluch
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21032)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wydania publikacji
„Chopin New Romance”**

Panie Ministrze! W celu promocji Polski i Chopina w niemieckich szkołach została wydana na zlecenie MSZ publikacja pod tytułem „Chopin New Romance”. Jak poinformowali dziennikarze i potwierdziło MSZ, komiks ten zawiera liczne wulgaryzmy, które zostały zupełnie przypadkowo odkryte przez osobę postronną, a niestety umknęły uwadze osób odpowiedzialnych za przygotowanie tej publikacji. Gdyby ktoś nie zadał sobie trudu przekartkowania całego komiksu, niemiecka młodzież poznałaby polskiego kompozytora w sposób nieakceptowany przez społeczeństwo polskie. Osoby, które obejrzały ten komiks, stwierdziły, że jest on kompromitacją pomysłu na promocję czegokolwiek oraz gdziekolwiek. Dodatkowo do opinii publicznej dotarły bulwersujące informacje, że ten niezwykle kontrowersyjny komiks, który miał jakoby być wyrazem polskiego posłannictwa kulturowego na Zachód, został sfinansowany z pieniędzy Ministerstwa Spraw Zagranicznych, a w związku z zaistniałą sytuacją zostanie zniszczony.

Wobec pobieżnego i niewystarczającego wytłumaczenia zaistniałej sytuacji przez wiceszefa MSZ pana Jana Borkowskiego, który zbagatelizował całą sprawę, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie konsekwencje służbowe zostaną wyciągnięte w stosunku do pracowników ministerstwa odpowiedzialnych za projekt wydania komiksu „Chopin New Romance”?

2. W jakim nakładzie wydano tę publikację?

3. W jakiej kwocie MSZ poniosło koszty realizacji całego projektu, którego efektem finalnym miało być wydanie tego komiksu? Czy prawdą jest, że wydawnictwo, które wydało ten komiks, zwróciło całą kwotę ministerstwu?

4. Czy prawdą jest, że tego typu publikacje – wydawane na zlecenie MSZ, których koszty ponosi polski podatnik, nie są recenzowane przed wydaniem przez osoby wyznaczone do tego przez resort?

5. Jakie działania podjął resort, by w przyszłości uniknąć podobnych sytuacji?

6. Jaki jest koszt wydanych na zlecenie MSZ wszystkich tego typu publikacji w 2010 r.?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21033)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmiany podstawy programowej
nauczania historii**

Polska szkoła nigdy nie uchylała się od zadań wychowawczych, od kształtowania świadomości młodych obywateli Rzeczypospolitej poprzez przekaz wiedzy historycznej o wielkich i trudnych kartach naszej historii. Absolwenci polskich szkół i uczelni mają być nie tylko przygotowani do realizacji ról zawodowych, ale także do świadomego udziału w życiu społeczno-politycznym, którego istotnym elementem jest znajomość najnowszej historii Polski.

Nowa podstawa programowa nauczania historii w szkołach ponadgimnazjalnych, która obowiązywać będzie od przyszłego roku szkolnego, zmieni sposób nauczania historii najnowszej w szkołach. W wyniku zmian zarządzonych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej nauczanie dziejów najnowszych, tj. historii Polski i świata w latach 1918–2004, zostanie przesunięte z poziomu szkoły gimnazjalnej do szkół ponadgimnazjalnych. Obejmuje ono jedynie pierwszy rok nauczania.

Pani Minister, najnowsza historia to nie tylko fakty, to przede wszystkim wielka lekcja o systemach totalitarnych, demokracji i społeczeństwie obywatelskim. Taką wiedzę zrozumie w pełni 18-, 19-latek, a nie uczeń pierwszej klasy liceum. Wybitni historycy zwracają uwagę, że przez proponowaną przez MEN nową podstawę programową o powstaniu warszawskim i „Solidarności” większość uczniów usłyszy obowiązkowo po raz ostatni w wieku lat 16, co według specjalistów jest nie do przyjęcia.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego program nauczania historii w gimnazjum będzie kończył się na I wojnie światowej? Czyż nie oznacza to, że corocznie kilkadziesiąt tysięcy młodych ludzi, którzy po gimnazjum realizują obowiązek nauki w formach pozaszkolnych, nigdy nie uzyska usystematyzowanej wiedzy o najnowszej historii Polski, Europy, świata?

2. Czyż tak okrojony i skrócony program nauczania historii w liceach i technikach nie spowoduje, że

nasza młodzież nie będzie znała najnowszej historii Polski?

3. W związku z tym, iż zmiany programowe w szkołach ponadgimnazjalnych zostaną wdrożone od roku szkolnego 2012/2013, jest jeszcze czas, aby przynajmniej wprowadzić obowiązkowy moduł (nie do wyboru), który zapewni dostęp wszystkim uczniom w klasach II i III liceów oraz II–IV techników do wiedzy najnowszej Polski. Czy jest możliwe takie rozwiązanie?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21034)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie usunięcia z ustawy
Karta Nauczyciela zapisu art. 42 ust. 2 pkt 2
dotyczącego realizacji przez nauczycieli
dodatkowych nieodpłatnych godzin
w ramach prowadzonych zajęć**

Pani Minister! Jak informują członkowie NSZZ „Solidarność” Sekcji Oświaty i Wychowania do chwili obecnej mimo wielu apeli oraz próśb wystosowanych na Pani ręce, nie wykreślono kontrowersyjnego zapisu art. 42 ust. 2 pkt 2 KN. Środowisko zawodowe nauczycieli wielokrotnie podnosiło wady ww. zapisu oraz liczne patologie w jego funkcjonowaniu.

Wiem, że w założeniach Ministerstwa Edukacji Narodowej zapis ten miał jedynie dookreślić, iż nauczyciele szkół podstawowych i gimnazjów oraz szkół ponadgimnazjalnych, w tym specjalnych, są zobligowani do realizacji innych zajęć i czynności wynikających z zadań statutowych szkoły. Zajęcia te miały zwiększać szanse edukacyjne uczniów poprzez pracę z uczniem zdolnym lub z uczniem mającym trudności w nauce oraz rozwijać zainteresowania uczniów. Zajęcia te, jak tłumaczą przedstawiciele MEN, powinny „wychodzić naprzeciw indywidualnym potrzebom uczniów poprzez udzielanie im pomocy w przezwyciężaniu trudności, rozwijaniu zdolności lub pogłębianiu zainteresowań, a także poprzez sprawowanie nad nimi opieki, zależnie od potrzeb”. Niestety po ponad dwóch latach funkcjonowania tegoż zapisu okazuje się, że w praktyce prowadzi on do powstawania wielu negatywnych zjawisk. Wielu dyrektorów szkół znalazło sposób obejścia reguł i poczynienia oszczędności, np. poprzez rozwiązanie umowy z osobą pracującą w świetlicy i wykorzystanie dodatkowych godzin nauczycieli do zapewnienia funkcjonowania tejże świetlicy. W ten oto sposób zmniejsza się koszty o jeden etat, co w warunkach np. małej wiejskiej szkoły jest znaczną oszczędnością. Bardzo czę-

sto też w ramach „karcianej” godziny nauczyciele są wysyłani na zastępstwa z całą klasą. Przy takim niezgodnym z intencją i prawem wykorzystaniu tych godzin nauczyciel nie ma już później obowiązku zostać z uczniami, którzy potrzebują pracy indywidualnej.

Ponadto środowisko zawodowe nauczycieli podnosi, że pojawiają się trudności z organizacją tego typu zajęć, szczególnie na terenach wiejskich, gdzie uczniowie są dowożeni. Przy założeniu indywidualizacji zajęć pojawia się problem z zorganizowaniem dowozu uczniów – kończą oni lekcje w różnych godzinach i w małych, kilkusobowych grupach, co jednoznacznie uniemożliwia zorganizowanie dla nich powrotu do domu. Dodatkowo zdarzają się też sytuacje, że w szkołach w godzinach odpowiadających nauczycielowi oraz uczniom brakuje wolnych sal do zrealizowania tychże godzin i w związku z tym dyrektorzy placówek nakazują organizację godzin „karcianych” w soboty wbrew woli wszystkich zainteresowanych – nauczycieli i uczniów. Podsumowując, można stwierdzić, że realizacja przez nauczycieli dodatkowych, nieodpłatnych godzin w ramach prowadzonych zajęć rozmija się z założeniami MEN i prowadzi często do sytuacji absurdalnych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy Pani Minister bierze pod uwagę usunięcie z ustawy Karta Nauczyciela zapisu art. 42 ust. 2 pkt 2 uchwalonego 21.11.2008 r. (o realizacji przez nauczycieli dodatkowych, nieodpłatnych godzin w ramach prowadzonych zajęć)? Jeżeli nie, jakie działania podejmie MEN w celu wyeliminowania zjawisk negatywnych, które pojawiły się w efekcie tego zapisu (wymienione powyżej)?

2. Czy i w jaki sposób Pani Minister weźmie pod uwagę jednoznacznie negatywną opinię o ww. zapisie dwóch związków zawodowych zrzeszających nauczycieli – NSZZ „Solidarność” oraz Związku Nauczycielstwa Polskiego, które jednomyślnie stwierdzają, że rozwiązanie to jest nieefektywne z punktu widzenia praktyki szkolnej?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21035)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie projektu
kodeksu etyki nauczyciela**

Zasady etyki zawodowej wprowadzane są dla tak zwanych wolnych zawodów jak lekarze, adwokaci,

sędziowie, zrzeszonych w samorządach zawodowych, nazywanych niekiedy korporacjami, którzy w kwestiach sposobu wykonywania zawodu nie podlegają ingerencji pracodawcy lub wykonują zawód na własny rachunek. W takich sytuacjach mamy nieodłącznie do czynienia także z wewnętrzną odpowiedzialnością w ramach korporacji za niezgodne z ustalonymi zasadami wykonywanie zawodu lub naruszenie zasad etyki zawodowej, np. w postaci zawieszenia lub utraty prawa do wykonywania zawodu.

Zawód nauczyciela nie należy jednak do wolnych zawodów, a nauczyciele nie są zrzeszeni w samorządach zawodowych. Ich sposób wykonywania pracy i zasady etyki zawodowej, a także zasady odpowiedzialności zawodowej są określone w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, ze zm.).

Docierają do mnie informacje od zaniepokojonych nauczycieli, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej prowadzi prace nad projektem kodeksu etycznego nauczyciela. W związku z tym pytam:

1. Czy prawdą jest, iż MEN opracowuje ww. projekt, a jeśli tak, to na jakim etapie są te prace?

2. Czy wprowadzanie w szkołach takiego kodeksu jest zgodne z prawem?

3. Dlaczego projekt ten nie został przedstawiony do powszechnej konsultacji ze środowiskiem oświatowym? Czyż nie dochodzi do absurdu sytuacji, iż kodeks etyki nauczyciela jest opracowywany bez opinii doświadczonych pedagogów?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21036)

do ministra finansów

**w sprawie opodatkowania
turnusów rehabilitacyjnych dla osób
niepełnosprawnych 23-procentową stawką
podatku VAT**

Panie Ministrze! Okazało się, że na mocy nowelizacji ustawy o VAT z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. 226, poz. 1476) od 1 stycznia 2011 r. koszt turnusów rehabilitacyjnych dla osób niepełnosprawnych wzrósł o 23%, ponieważ turnusy te zostały obłożone podstawową stawką podatku VAT, czyli 23% (do 31 grudnia 2010 r. turnusy rehabilitacyjne były zwolnione z podatku VAT).

Jak poinformowała oficjalnie w imieniu resortu finansów pani Wiesława Drózdź, zmiana ta nie leżała w intencji pracowników Pana ministerstwa, po-

nadto „wkradła” się do ustawy też nie z ich winy: „Podczas prac nad projektem nie zgłaszano nam takich sygnałów – ani w trakcie konsultacji międzyresortowych, ani podczas konsultacji społecznych” – podkreśliła pani Drózdź. W mediach pojawiły się informacje, iż do końca lutego br. Pan Minister wyda w tej sprawie odpowiednie rozporządzenie, na podstawie którego turnusy rehabilitacyjne zostaną zwolnione z VAT. Rozporządzenie to ma podobno działać wstecz – od 1 stycznia br.

W związku z zaistniałą przedziwną sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy już zostało podpisane przez Pana Ministra rozporządzenie zwalniające turnusy rehabilitacyjne z podatku VAT? Jeżeli nie, to w jakim terminie zostanie podpisane?

2. Czy w czasie prac nad nowelizacją ustawy o VAT z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług Ministerstwo Finansów wystąpiło o opinię do pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych?

3. Jak należy rozumieć deklaracje przedstawiciele MF, że przedsiębiorcy, którzy naliczyli od turnusu rehabilitacyjnego 23-procentowy podatek VAT, będą mogli go odzyskać w drodze korekty deklaracji, a różnicę będą mogli zwrócić swoim klientom? Czy należy to rozumieć, iż będzie to jedynie dobra wola przedsiębiorców, a w razie jej braku niepełnosprawny nie będzie mógł odzyskać zapłaconego przez siebie podatku VAT?

4. Czy MF posiada dane liczbowe, ile osób niepełnosprawnych od 1 stycznia br. do dnia opublikowania nowego rozporządzenia zapłaciło podatek VAT za turnus rehabilitacyjny?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21037)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowych zasad udzielania
świadczeń nocnej i świątecznej opieki
lekarskiej i pielęgniarskiej**

Od 1 marca 2011 r. będą obowiązywać nowe zasady udzielania świadczeń nocnej i świątecznej opieki lekarskiej i pielęgniarskiej. W 2010 r. tego rodzaju punktów i umów było 813 w skali całego kraju, liczba ta obecnie ma być zmniejszona, jak wynika z doniesień medialnych, do 491. W niektórych miejscowościach w ogóle nie będzie dyżuru nocnego lekarza, a więc pacjenci będą musieli jechać do innych, często odległych o kilkadziesiąt kilometrów placówek. Spo-

woduje to gigantyczne obciążenie takich punktów i totalny bałagan w opiece lekarsko-pielęgniarskiej nad pacjentami.

Jedną z głównych zasad medycyny rodzinnej jest ciągłość opieki nad pacjentem i w związku z tym istotna jest możliwość wpływania m.in. na to, co z pacjentem dzieje się po godzinach pracy jego lekarza. Obecnie proponowane rozwiązanie od 1 marca spowoduje złamanie tej zasady z powodu kontrakowania tego typu usług z całkowitym pominięciem lekarza rodzinnego.

W związku z tym pytam:

1. Czy ograniczenie punktów udzielania świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej nie spowoduje ograniczenia dostępności do tego typu usług, zwłaszcza pacjentom z terenów wiejskich? Proszę o podanie liczby tych punktów w skali całego kraju.

2. NFZ informuje, że wraz z ograniczeniem punktów udzielających takich świadczeń zniknie rejonizacja i każdy będzie mógł korzystać z pomocy w dowolnym punkcie. Ale czy takie rozwiązanie nie spowoduje chaosu, gigantycznych kolejek, a tym samym odsyłania potrzebujących pomocy z punktu do punktu, nieraz oddalonych od siebie o kilkadziesiąt kilometrów, z powodu przepełnienia w jednym z punktów świadczących taką opiekę medyczną?

3. Czy zmniejszenie liczby punktów całodobowej opieki nie przyczyni się do zwiększenia liczby pacjentów w szpitalnych oddziałach ratunkowych i tym samym do pogorszenia jakości świadczonych usług medycznych? Jakiego kroku podjęło ministerstwo, by do takiej sytuacji nie dopuścić?

4. Dlaczego NFZ zdecydował o zamknięciu aż 40% punktów medycznych i jakie punkty przeznaczono do likwidacji?

5. Jakie placówki na terenie Lubelszczyzny będą świadczyć usługi nocnej i świątecznej opieki medycznej? Proszę o przedstawienie wykazu tych placówek.

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21038)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie niejasnej sytuacji dzieci objętych edukacją przedszkolną i wczesnoszkolną

W myśl podstawy programowej wychowania przedszkolnego z 2002 r. zasadniczym celem wychowania przedszkolnego jest wspomaganie i kierunkowanie rozwoju dziecka zgodnie z jego wrodzonym potencjałem i możliwościami rozwojowymi w relacjach ze środowiskiem społeczno-kulturowym i przy-

rodniczym. Powyższe zadania nauczyciel miał realizować w ramach określonych obszarów edukacyjnych. W ramach obszaru edukacyjnego „Poznanie i rozumienie siebie i świata” dzieci nabywały i rozwijały umiejętności czytania i pisania, w tym czytania i pisania liczb. Następnie umiejętności te dziecko rozwijało w szkole.

Od 1 września 2009 r. we wszystkich formach wychowania przedszkolnego (przedszkola, oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych, inne formy wychowania przedszkolnego) nastąpiły poważne zmiany. 6-letnie dzieci zostały objęte obowiązkiem szkolnym, z tym że rodzice dzieci urodzonych w latach 2004–2006 mają prawo zamiast do I klasy szkoły podstawowej posłać swoje 6-letnie dziecko do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, ewentualnie w oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej (tzw. zerówce) lub w innej formie wychowania przedszkolnego. Ministerstwo edukacji zapewniało, że dzięki nowej podstawie programowej dzieci w I klasie szkoły podstawowej nie będą powtarzały programu z zerówki.

Jednak w praktyce okazało się, że znikomy odsetek 6-latków został zapisany do I klasy szkoły podstawowej. Pozostałe maluchy zgodnie z wolą rodziców nadal uczęszczają do przedszkoli, zerówek lub korzystają z innych form wychowania przedszkolnego.

W związku z powyższą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Według jakiej podstawy programowej są obecnie kształcone 6-latki, które nie uczęszczają do I klasy szkoły podstawowej, tylko uczą się w przedszkolach, zerówkach lub innych placówkach? Czy dzieci te są przygotowywane przez nauczycieli do nauki czytania i liczenia, jak to było przed reformą z 2009 r., czy też nauczyciele mają w programie koncentrować się tylko na zabawach?

2. Czyż nie dochodzi do absurdu sytuacji, że dzieci 6-letnie „powtarzają” program 5-latków?

3. Czy ministerstwo dysponuje danymi, jaki odsetek dzieci 6-letnich we wrześniu tego roku rozpocznie naukę w I klasie szkoły podstawowej, a jaka liczba dzieci nadal będzie uczęszczać do przedszkoli lub zerówek?

4. W jaki sposób ministerstwo chce wyrównać poziom wiedzy dzieci 6- i 7-letnich, które razem uczęszczają do I klasy szkoły podstawowej? Czyż nie dojdzie do sytuacji, że będzie realizowany „program zerówkowy” w szkole, by wyrównać braki edukacyjne ogromnej liczby dzieci, które rok dłużej uczęszczały do przedszkoli i zerówek, które z powodu przeoczenia Ministerstwa Edukacji Narodowej nie posiadają podstawy programowej dla 6-latków?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21039)

do ministra środowiska

**w sprawie zapewnienia w nowelizacji ustawy
o ustanowieniu programu wieloletniego
„Program budowy Zbiornika Wodnego
Świnna Poręba na lata 2006–2010” środków
finansowych na realizację zadania IV:
Ochrona zlewni zbiornika**

Niezrealizowanie postanowienia ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na lata 2006–2010” w zakresie wysokości środków przyznanych na realizację zbiornika w latach 2006, 2008 i 2009 spowodowało konieczność wprowadzenia do niej zmian w zakresie terminu i kosztów realizacji oraz źródeł finansowania.

W dotychczas obowiązującej ustawie na wykonanie zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika, w ramach którego realizowane są podstawowe zadania związane z ochroną jakości wód oraz uporządkowaniem gospodarki wodno-ściekowej gmin położonych w jego bezpośrednim sąsiedztwie, w latach 2006–2009 poniesiono nakłady w wysokości 53,5 mln zł. Natomiast opracowany projekt (zawarty w druku nr 3814) do roku 2013 nie przewiduje żadnych środków finansowych na ochronę zlewni zbiornika, przerzucając ciężar tej inwestycji na gminy Stryszów, Mucharz i Zembrzyce.

Należy zauważyć, że budżety lokalnych samorządów są stosunkowo niskie, a zaciągnięte zobowiązania kredytowe i pożyczki nie pozwolą na zakończenie zadań związanych z gospodarką wodno-ściekową. Ponadto stan budżetów i obciążenia kredytowe uniemożliwiają gminom staranie się o środki unijne z innych programów, ze względu na niemożliwość zabezpieczenia udziału własnego w projektach. Dlatego też zapewnienie środków na dokończenie budowy systemów kanalizacyjno-wodociągowych znacznie odciążłoby gminy i pozwoliłoby na ochronę zbiornika przed zanieczyszczeniami, zapewniając dobrą jakość wód w sztucznym jeziorze i rzeczywistą ochronę środowiska.

Podkreślenia wymaga również fakt, że przez okres realizacji inwestycji gminy w jej otoczeniu były narażone na znaczne uciążliwości związane z prowadzonymi pracami, likwidacją zakładów pracy spowodowaną planowaną inwestycją, przebudową układu komunikacyjnego. Zabezpieczenie odpowiedniej kwoty na uporządkowanie gospodarki wodno-ściekowej w gminach: Mucharz, Stryszów i Zembrzyce jest ziarnkiem piasku w zbiorczym zestawieniu kosztów inwestycji, a może być rekompensatą dla lokalnych wspólnot samorządowych za liczne uciążliwości związane z budową zbiornika.

Ukończenie tej najdłuższej realizowanej inwestycji hydrotechnicznej wpłynie na dynamikę rozwoju

gmin i regionu, zaktywizuje przedsiębiorców oraz rynek pracy, poprawi sytuację ekonomiczną. Uzależnione jest to od realizacji infrastruktury towarzyszącej zbiornikowi.

Pytania:

1. Z jakich powodów rząd odstąpił od zabezpieczenia w nowelizacji ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na lata 2006–2010” środków finansowych na realizację zadania IV: Ochrona zlewni zbiornika?

2. Czy rząd przewiduje włączenie tego zadania do ustawy poprzez zabezpieczenie środków finansowych na dokończenie budowy systemów kanalizacyjnych i wodociągowych na terenie wspomnianych gmin?

Pozostajemy z wyrazami szacunku

Posłowie Anna Paluch
i Marek Polak

Andrychów, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21040)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podjęcia działań zmierzających
do usunięcia uwłaczających godności
tragicznie zmarłych ofiar katastrofy
smoleńskiej tez, ekspertyz i informacji
zamieszczonych na stronie internetowej
MAK**

Szanowny Panie Marszałku! Interpelacja w sprawie podjęcia działań zmierzających do usunięcia, uwłaczających godności tragicznie zmarłych ofiar katastrofy smoleńskiej, tez, ekspertyz i informacji zamieszczonych na stronie internetowej MAK.

12 stycznia byliśmy świadkami upublicznienia przez Międzypaństwowy Komitet Lotniczy, na konferencji prasowej, raportu obciążającego Polskę i Polaków winą za tę tragedię. W sposób szczególnie uwłaczający godności osoby zmarłej potraktowano dowódcę polskich Sił Powietrznych.

Tuż po wspomnianej konferencji na stronie internetowej MAK umieszczono dokumentację z sekcji jego zwłok. Dokumentacja ta zawiera wiele drastycznych szczegółów z przeprowadzonych badań oraz z opisu stanu ciała. Przypomnę, że nie był on członkiem załogi samolotu TU-154M i w związku z tym, w moim przekonaniu, MAK nie miał prawa takich danych upubliczniać.

1. Czy zamieszczenie takiej dokumentacji ma stronie MAK jest naruszeniem przepisów polskiego prawa?

2. Czy nie została naruszona prywatność i dobro osobiste osób zmarłych i ich rodzin?

3. Czy dokumentacja z sekcji zwłok ofiar katastrofy nie jest objęta, w związku z toczącym się śledztwem, tajemnicą?

4. Jakie działania podjął pan premier, aby zmienić opisane powyżej decyzje MAK, a tym samym obronić godność tragicznie zmarłych osób, a szczególnie dowódcy polskich Sił Powietrznych?

Z poważaniem

Posel Piotr Polak

Podębice, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21041)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie Wydziału Pracy
Sądu Rejonowego w Giżycku**

Szanowny Panie Ministrze! Dotarły do mnie niepokojące sygnały o tym, iż planowana jest likwidacja Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Giżycku co spowoduje, że mieszkańcy z terenu powiatu Giżycko wnoszący sprawy do sądu pracy zmuszeni będą podlegać pod jurysdykcję sądu w Kętrzynie. Są to plany dalece niekorzystne przede wszystkim dla najbardziej niebezpiecznej części społeczności.

Planowane zmiany w organizacji sądów nastroczą problemów związanych z kosztownymi dojazdami. Dostęp do sądu będzie nie tylko trudniejszy, ale także kosztowniejszy. Powiat giżycki, podobnie jak całe województwo warmińsko-mazurskie, charakteryzuje się niskim poziomem dochodu ludności. Niestabilność oraz krótkookresowość zatrudnienia sprzyjają częstym sporom wynikającym ze stosunku pracy. Przy obecnie trudnej sytuacji społeczno-ekonomicznej reorganizacja wydziałów pracy doprowadzi prawdopodobnie do rezygnacji osób pokrzywdzonych z walki o swoje prawa. Zwiększenie odległości do sądu ludziom zamieszkującym najbardziej niebezpieczny region kraju w dużym stopniu utrudni drogę do konstytucyjnego prawa dostępu do sądu.

Panie Ministrze!

Co zamierza Pan uczynić, aby mieszkańcy powiatu giżyckiego nadal cieszyli się dogodnym dostępem do Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Giżycku?

Co uczyni Pan, aby dochodzenie praw pracowników nie było uciążliwe dla mieszkańców powiatu giżyckiego?

Z poważaniem

Posel Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21042)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji placówek pocztowych

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy drastycznego ograniczenia dostępu obywateli do usług pocztowych oraz masowych zwolnień w placówkach pocztowych, będących rezultatem planowanych oszczędności. Redukcja etatów przewidyje zwolnienie nawet do 4900 pracowników, a część dotychczasowych urzędów ma zostać przekształcona w tzw. agencje pocztowe. Tego typu rozwiązanie nastrożające wielu wątpliwości co do jego słuszności spotkało się ze zdecydowanym sprzeciwem związków zawodowych. Według rzecznika Poczty Polskiej restrukturyzacja nie wpłynie negatywnie na jakość usług pocztowych, wręcz przeciwnie – przyczyni się ona do optymalizacji zatrudnienia i poprawy efektywności pracy. Okazuje się jednak, iż oświadczenie to nie opisuje faktycznego stanu rzeczy, a jednym z dowodzących tego przykładów jest korzystanie z kont założonych w Banku Pocztowym, albowiem po wejściu w życie przebudowy systemowej zostanie ono znacznie ograniczone. Osoby, które do tej pory umieszczały swoje renty i emerytury na ww. rachunkach, nie będą mogły w dalszym ciągu korzystać z tego rodzaju usług finansowych, jeśli nie prowadzą działalności gospodarczej. Utrudnienia będą dotyczyły także dodatkowych kosztów i nakładów czasu wymaganych przez podróżowanie do znacznie oddalonych placówek pocztowych. Co więcej, centralizacja listonoszy polegająca na przenoszeniu ich z małych urzędów do większych nie rokuje optymistycznie, biorąc pod uwagę obniżenie wydatków; co gorsza, może je wywindować, w związku koniecznością pokrycia większych kosztów transportu. Należy także nadmienić, że centralizacja nie jest jedynym elementem pociągającym za sobą dodatkowe koszty. Kolejnym czynnikiem wymuszającym zwiększenie środków finansowych jest bowiem wymiana dokumentów, pieczętek etc., jaką niesie każda zmiana systemowa. Nieznany jest również los pracowników, którzy stracą zatrudnienie w likwidowanych oddziałach.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy tak radykalne posunięcie, jak likwidacja wielu urzędów pocztowych, jest jedynym i słusznym – według ministerstwa – sposobem na uzyskanie oszczędności?

2. Czy likwidacja urzędów pocztowych nie powinna wiązać się z wcześniejszym referendum przeprowadzonym wśród lokalnych władz i społeczności?

3. Co stanie się ze zwolnionymi pracownikami likwidowanych oddziałów? Czy zostanie zapewnione im przeniesienie do innych jednostek, jak np. węzły ekspedycyjno-rozdzielcze? Czy w takiej sytuacji zo-

staną zachowane dotychczasowe warunki zatrudnienia?

4. Kto zostanie obarczony ponoszeniem kosztów związanych z przekształcaniem placówek pocztowych w agencje pocztowe?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21043)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia opłaty dworcowej za korzystanie z infrastruktury kolejowej

Od kilku miesięcy trwają przygotowania do wprowadzenia przez spółkę Dworzec Polski tzw. opłaty dworcowej. Analiza opublikowanych w Internecie planowanych stawek za dostęp do infrastruktury kolejowej przez poszczególnych przewoźników daje podstawy do stwierdzenia, że część przewoźników będzie ograniczała postoje handlowe na mniejszych stacjach, chcąc w ten sposób zaoszczędzić. Stracą na tym jak zwykle pasażerowie oraz kolejni przewoźnicy. Wg wyliczeń ekspertów sama opłata dworcowa będzie kosztowała spółkę Przewozy Regionalne ok. 100 mln zł rocznie. Także sam sposób naliczania opłat budzi wątpliwości ekspertów i dziennikarzy z branży. „Widać więc bardzo wyraźnie, że opłata uderzy właśnie w przewozy regionalne, ponieważ tutaj pomimo małej liczby przewożonych pasażerów występuje duża zmienność wysokości opłaty, natomiast długie i pojemne pociągi dalekobieżne zatrzymujące się na wybranych stacjach mają stosunkowo niską i niewiele zmieniającą się opłatę. I niewiele zmienia tutaj fakt, że kolejne kategorie dworców są tańsze, natomiast zatrzymanie na podstawowym peronie będzie kosztowało od 1,29 do 5,16 zł. Takich opłat obecny system przewozów pasażerskich, zwłaszcza regionalnych, nie wytrzyma (...) – pisze R. P. w artykule „Haracz dworcowy z nieco innego punktu widzenia”.

Ta sytuacja może doprowadzić do dalszej zapaści spółki Przewozy Regionalne, a z całą pewnością przełoży się na wzrost cen biletów. Niejasny jest także fakt, co w zamian za wprowadzenie opłaty dworcowej otrzyma pasażer. Czy będzie miał możliwość oczekiwania na pociąg w czystej i ogrzewanej poczekalni lub skorzystania z bezpłatnego WC na dworcu?

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy ministerstwo przygląda się planowanym działaniom spółki Dworzec Polski?

2. Jakie będą dokładne koszty administracyjne działania spółki Dworzec Polski? Ile osób będzie ona zatrudniała? Czy będą oddziały wojewódzkie spółki?

3. Czy zdaniem ministerstwa planowane opłaty nie doprowadzą do masowej redukcji postojów handlowych na mniejszych stacjach i przystankach osobowych, które nie generują dużego ruchu pasażerów?

4. Czy zdaniem ministerstwa wprowadzenie opłaty dworcowej nie doprowadzi do dalszej zapaści Przewozów Regionalnych, które już teraz znajdują się w trudnej sytuacji finansowej?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21044)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie podwyżek cen pieczywa od początku 2011 r.

Od początku bieżącego roku obserwujemy ciągły wzrost cen pieczywa. Przyczyną tego stanu rzeczy jest głównie drożejąca mąka oraz zboże. W ciągu ostatnich dwóch miesięcy średnia cena pszenicy wzrosła o ponad 150 zł na tonie, a mąki pszennej piekarniczej o prawie 200 zł na tonie (wg publikacji „Rynek zbóż” zamieszczanych na stronach internetowych Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi). Dla wielu piekarzy i cukierników podwyżka cen swoich wyrobów jest swoistym być albo nie być w branży. Według najnowszych informacji już niebawem cena za jeden bochenek chleba przekroczy 5 zł. Będzie to miało drastyczne konsekwencje społeczne – podwyżka uderzy szczególnie w bezrobotnych, emerytów, rencistów i osoby o niskich dochodach.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rolnictwa zamierza podjąć działania zmierzające do zmniejszenia i ustabilizowania cen zboża i produktów pochodnych?

2. Czy istnieje szansa na uruchomienie państwowych rezerw zbożowych w celu ustabilizowania cen rynkowych i zmniejszenia napięcia, jakie panuje w branży zbożowej?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21045)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia liczby placówek
oferujących świadczenia podstawowej
opieki zdrowotnej wieczorami
i w dni wolne od pracy**

Według dotychczasowych zasad pacjenci w razie potrzeby skorzystania ze świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej w nocy oraz w dni wolne od pracy mogą skorzystać z pomocy swojego lekarza rodzinnego lub innego lekarza w placówce, z którą podpisano umowę o współpracę (podwykonawstwo). Na chwilę obecną system ten wydaje się rozsądny, gdyż pacjenci nie mają problemów z udaniem się we właściwe miejsce w celu uzyskania pomocy, natomiast placówki medyczne wiedzą, jak sprawnie i skutecznie ją świadczyć.

Niestety od 1 marca 2011 r. Narodowy Fundusz Zdrowia wprowadza nowe uregulowania, które wydają się niekorzystne dla pacjentów. W myśl nowych przepisów poszczególne województwa zostały podzielone na rejony (od 50 do 150 tys. mieszkańców), w których podstawową opieką zdrowotną w nocy i dni wolne od pracy zajmą się mają podmioty wyłonione w ramach konkursu. Pacjenci oprócz możliwości dowolnego wyboru placówki, w której uzyskają pomoc w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej w dni wolne i wieczorami, na ww. zmianach nie zyskają nic. Co więcej, analitycy rynku usług medycznych i sami lekarze twierdzą, że są to zmiany na gorsze.

Poprzez całkowite pominięcie lekarza rodzinnego w porze nocnej oraz w dni wolne od pracy dokumentacja medyczna (karta leczenia pacjenta) straci swoją ciągłość, co doprowadzi do chaosu, w skrajnych przypadkach może nawet zagrażać życiu, a NFZ narazi na dodatkowe koszty wynikające np. z dublowania tych samych badań u jednego pacjenta.

Niepokój budzi również fakt, że redukcji ulegnie liczba placówek, które będą prowadziły ten rodzaj opieki medycznej, a co za tym idzie, zmniejszy się również liczba lekarzy i pielęgniarek, co znacznie wydłuży czas oczekiwania na wizytę lekarską. Szczególnie trudna sytuacja może zapanować na obszarach wiejskich, gdzie odległość do najbliższej placówki świadczącej pomoc w godzinach nocnych oraz w dni wolne od pracy może wzrosnąć nawet do kilkudziesięciu kilometrów. Sprawi to, że ludzie zamiast jechać kilkadziesiąt kilometrów do najbliższej placówki, będą dzwonić po pogotowie, co znacznie zwiększy koszty obsługi, a co za tym idzie, oszczędności, jakie planuje uzyskać NFZ, wprowadzając nowe przepisy, mogą się okazać tylko pozorne. Może dojść do sytuacji, w których pacjenci nawet z drobnymi dolegliwościami będą zgłaszać się na szpitalny oddział ratunkowy. Obecnie obowiązujące przepisy miały tego typu sytuacjom zapobiec.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy NFZ przeprowadził jakiejkolwiek analizy, które jednoznacznie rozwiązałyby wątpliwości związane z wprowadzeniem nowych rozwiązań odnośnie do opieki nocnej i świątecznej?

2. Dlaczego NFZ podejmuje decyzje, które znacznie utrudnią dostęp do opieki medycznej świadczonej w godzinach nocnych oraz w dni wolne od pracy, szczególnie dla mieszkańców wsi?

3. Na ile szacowane są oszczędności w NFZ w związku z wprowadzeniem nowych przepisów dotyczących udzielania świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej wieczorami i w dni świąteczne?

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21046)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dramatycznej sytuacji na rynku
pracy w związku z obciążeniem funduszy
na zwalczanie bezrobocia i aktywizację
ludzi dotkniętych skutkami bezrobocia**

Szanowny Panie Premierze! Pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera na istotny problem, który dotyka polskie społeczeństwo, którego warunki bytowe ulegają drastycznemu pogorszeniu, a znaczący na to wpływ ma bez wątpienia bardzo trudna sytuacja na rynku pracy. Wzrasta bezrobocie. Jak podaje Główny Urząd Statystyczny, na koniec stycznia 2011 r. stopa bezrobocia wyniosła 13%. Według „Miesięcznej informacji o bezrobociu w Polsce w styczniu 2011 r.” GUS opublikowanej w dniu dzisiejszym „Styczeń 2011 r. był kolejnym miesiącem, w którym odnotowano wzrost liczby bezrobotnych i stopy bezrobocia zarówno w stosunku do poprzedniego miesiąca, jak i do analogicznego okresu 2010 r. (...) Liczba bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy w końcu stycznia 2011 r. wyniosła 2105,0 tys. osób (w tym 1080,5 tys. kobiet) i była wyższa niż przed miesiącem o 150,3 tys. osób (tj. o 7,7%). W ujęciu rocznym wzrosła o 52,5 tys. (w analogicznym okresie 2010 r. zanotowano wzrost o 159,8 tys., tj. o 8,4%)”. Te niekorzystne wskaźniki winny być sygnałem alarmowym dla polskiego rządu – że w tej tak ważnej dziedzinie, jaką jest dbałość o godność człowieka, która nierozdzielnie związana jest z tworzeniem odpowiednich warunków socjalno-bytowych, należy zweryfikować podejmowane działania (a w zasadzie brak tych działań), tak aby w odczuwalny sposób na rynku pracy nastąpiły zmiany skutkujące zmniejszeniem bezrobocia poprzez stworzenie przyjaznych warunków dla zaistnienia nowych oraz utrzymania dotychczasowo-

wych miejsc pracy. Niewątpliwie na ten stan rzeczy ma wpływ dekonstrukcja gospodarcza spowodowana błędną decyzją rządu, a następnie polskiego parlamentu o podwyższenie podatku VAT, co przekłada się na wzrost bezrobocia. Wielce niezrozumiałe jest również podejście rządu w kontekście nakładów finansowych założonych w budżecie państwa na 2011 r. i zamrożenie przy tym Funduszu Pracy na kwotę 4 mld zł, przez co powiatowe urzędy pracy na aktywizację bezrobotnych dostaną trzy razy mniej pieniędzy niż w zeszłym roku. Zabraknie środków finansowych na staże, prace interwencyjne, roboty publiczne, pomoc dla pracodawców, którzy tworzą nowe miejsca pracy, i wsparcie dla tych bezrobotnych, którzy mogliby utworzyć własną działalność gospodarczą. Takie podejście do Funduszu Pracy jest tym bardziej niezrozumiałe, gdyż tworzony on jest ze składek odprowadzanych przez pracodawców. Tak krótkowzroczne spojrzenie na funkcjonowanie rynku pracy w nie tak odległej perspektywie spotęguje jego dramat, a w końcowym efekcie może przyczynić się do zapaści gospodarczej naszego państwa. Wzrost bezrobocia skutkował będzie znaczącym pogorszeniem się sytuacji polskich rodzin, przyniesie niekorzystne skutki dla budżetu państwa i z pewnością pogłębi deficyt finansów publicznych. Pomny na Pańskie exposé, kiedy w Sejmie RP zapewniał Pan o podjęciu skutecznych działań zmierzających do zmniejszenia bezrobocia, stawiam istotne pytania, wyrażając nadzieję, iż składane obietnice zostaną dotrzymane:

1. Jakie kryteria zadecydowały o tak drastycznym ograniczeniu środków finansowych na aktywne formy zwalczania bezrobocia?

2. W jaki sposób powiatowe urzędy pracy mają aktywizować bezrobotnych w sytuacji tak znaczących cięć budżetowych?

3. Jakie alternatywne formy przeciwdziałania bezrobociu może zaproponować rząd wobec bezrobotnych skłonnych uruchomić własną działalność gospodarczą?

4. Jakie korzyści dla budżetu państwa i stanu finansów publicznych przyniesie działanie polegające na obcięciu dotacji na walkę z bezrobociem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21047)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni
Zabrze SA**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 3 stycznia 2011 r. firma Fortum Power and Heat Polska Sp. z o.o. na-

była akcje spółki Elektrociepłownia Zabrze SA na podstawie umowy kupna zawartej z Ministerstwem Skarbu w dniu 24 listopada 2010 r. Doniesienia medialne oraz konsultacje społeczne, w których brały udział środowiska związkowe, ukazują problemy w związku z podpisywaniem umowy kupna z firmą Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. Najważniejszą kwestią jest brak tzw. pakietu socjalnego dla pracowników zakładu zapewniającego załodze elektrociepłowni ich podstawowe prawa. Szczególny niepokój może wywoływać brak porozumienia pomiędzy nowym właścicielem a Wspólnym Związkowym Zespołem Negocjacyjnym EC Zabrze w kwestii zabezpieczeń socjalnych dla pracowników zakładu. W tej sprawie można również usłyszeć, że rozmowy pomimo pełnej mobilizacji i gotowości do współpracy obydwu stron są bardzo trudne, a data ich finalizacji jest nadal nieznana.

W tej sytuacji proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ilu potencjalnych inwestorów zgłosiło się do procedury prywatyzacyjnej dotyczącej Elektrociepłowni Zabrze SA?

2. Jakie były główne kryteria, które zadecydowały, że Ministerstwo Skarbu podpisało umowę z firmą Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. pomimo braku pakietu socjalnego dla załogi sprywatyzowanej Elektrociepłowni Zabrze SA?

3. Za jaką kwotę sprzedano zakład i czy środki zostały już wpłacone na rzecz Skarbu Państwa?

4. Czy ministerstwo ma zamiar pomóc Wspólnemu Związkowemu Zespołowi Negocjacyjnemu EC Zabrze w rozmowach z nowym właścicielem w kwestii pakietu socjalnego?

5. Jaka oferta inwestycyjna w celu odbudowy mocy wytwórczej przedstawiła firma Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o.?

Z poważaniem

Poseł Lucjan Karasiewicz

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21048)

do ministra finansów

**w sprawie zmian przepisów
dotyczących sytuacji podatkowej
honorowych dawców krwi**

Szanowny Panie Ministrze! Honorowe Krwiodawstwo w Polsce stanowi jedną z najlepszych tradycji społecznych pozwalających obywatelom angażować się w udzielanie bezinteresownej pomocy potrzebującym. Z tego powodu słuszną praktyką jest udzielanie krwiodawcom ulg podatkowych w wyrazie uznania za ich poświęcenie i pożytek społeczny, jaki ich

postawa przynosi. Praktyka ta jednak, choć przez nikogo niepodważana w zasadniczym zakresie, wydaje się w ostatnim czasie zagrożona przez niekorzystne praktyki instytucji podatkowych.

W związku z ostatnimi doniesieniami prasowymi dotyczącymi przepisów regulujących wysokość ulgi z tytułu darowizny na cele krwiodawstwa prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy wprowadzono z dniem 1 stycznia 2011 r. nowe zasady ewidencji służącej do obliczania wysokości ulgi z tytułu darowizny na cele krwiodawstwa?

2. Czy sztywne interpretowanie istniejących przepisów podatkowych w omawianym zakresie nie będzie skutkowało zmniejszeniem ilości osób pragnących działać jako honorowi dawcy krwi?

3. Czy wprowadzenie komputerowego systemu ewidencji było uzgodnione z Ministerstwem Zdrowia?

4. Czy stosowne informacje były przekazane z odpowiednim wyprzedzeniem honorowym krwiodawcom?

5. Czy ministerstwo monitoruje wielkość udzielonej ulgi z tytułu honorowego krwiodawstwa? Jakie kwoty były przeznaczane z tytułu ulg w latach 2007–2010?

6. Czy w związku ze wskazanymi wyżej zagrożeniami planowane jest podwyższenie kwoty ulgi podatkowej w celu należytego uhonorowania aktywności honorowych dawców krwi w Polsce?

7. Czy Ministerstwo Finansów razem z Ministerstwem Zdrowia planuje wprowadzić inny system ekwiwalentu za oddaną krew?

Z poważaniem

Poseł Lucjan Karasiewicz

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21049)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie przewidywanych opłat za przejazd odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia

Szanowny Panie Premierze! Kwestia odpłatności za przejazd odcinkiem autostrady A1 będącym fragmentem obwodnicy Torunia budzi coraz większy niepokój mieszkańców i gospodarzy miasta. Budowa autostrady przebiegającej obok miasta powinna być dla niego dobrodziejstwem i komunikacyjnym ułatwieniem. Tymczasem proponowane opłaty staną się źródłem problemów i zagrożeniem dla jego rozwoju. Pogorszy to sytuację komunikacyjną w mieście, a dla mieszkańców, ich zawodowej aktywności i ich życiowych spraw będzie istotnym utrudnieniem. Płatna obwodnica Torunia, którą koalicja rządowa PO i PSL

chce unieszczęśliwić torunian, a taką przecież będzie A1, spowoduje m.in., że część kierowców wybierze przejazd przez miasto, co będzie miało fatalny wpływ na zabytkową Starówkę wpisaną na listę dziedzictwa narodowego UNESCO, na płynność ruchu i zwiększy uliczne korki. Niepokój torunian jest przez koalicję PO i PSL lekceważony, a wystąpienia i pytania gospodarzy miasta w tej sprawie pozostają bez odpowiedzi ministra infrastruktury.

Torunianie nie zamierzają się z taką arogancją władzy godzić. Nie zamierzają też opłacać z prywatnych kieszeni i budżetu miasta tego, co należy do obowiązków państwa. Moim obowiązkiem zaś jest bronić ich interesów i praw.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego minister infrastruktury nie podejmuje decyzji w opisanej sprawie, zgodnie ze słusznym oczekiwaniem obywateli Torunia, przez co bezzasadnie próbuje wyciągnąć od nich nienależne opłaty?

2. Jakie kroki podejmie Pan Premier, aby zdyscyplinować podległych sobie urzędników, rozwiązać problem i zlikwidować tę absurdalną sytuację?

3. Kiedy władze Torunia i jego mieszkańcy otrzymają oczekiwaną decyzję potwierdzającą ich niekwestionowane prawa i najgłębsze przekonanie, że władza jest służbą publiczną i ma działać w interesie swoich obywateli?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21050)

do ministra infrastruktury

w sprawie rozszerzenia transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prowadzonymi pracami w ramach aktualizacji i nowej listy priorytetów na lata 2014–2020 opinia publiczna wskazuje na założenia prezentowane przez urzędników Komisji Europejskiej, którzy chcą, aby w Polsce powstały kolejne drogi i tory na linii Wschód–Zachód. Bruksela miałaby je wpisać do swoich priorytetów transportowych na najbliższe lata. To oznacza wyższe wsparcie finansowe z Unii.

Na mapie Europy wyraźnie brakuje korytarzy drogowych i kolejowych na kierunku Wschód – Zachód, od granicy rosyjskiej w stronę Berlina. I to zarówno przez środek Polski, jak i wzdłuż wybrzeża oraz na południu kraju. Oznacza to, że poza wyznaczonymi już dwoma korytarzami transportowymi przez środek i południe Polski, Komisja Europejska

powinna wytyczyć następne. O konieczności rozwoju infrastruktury drogowej łączącej wschód Europy z zachodem mówił niedawno „Rzeczpospolitej” Siim Kallas, unijny komisarz transportu. Twierdził on, że wyraźnie widać historyczny deficyt infrastruktury. Państwa Unii przedstawiły swoje propozycje dotyczące zmiany w sieci.

Polska ubiega się o rozbudowę sieci TEN-T (trans-europejskiej sieci transportowej), która obecnie obejmuje on 4,8 tys. km dróg, 5,2 tys. km torów, osiem lotnisk i cztery porty morskie. Do roku 2013 trans-europejska sieć transportowa zostanie dofinansowana z funduszy strukturalnych i pomocowych w wysokości 43 mld euro. Europejski Bank Inwestycyjny przeznaczy na ten cel 65 mld euro.

W związku z powyższym, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Jak przebiegają prace nad aktualizacją sieci TEN-T?

2. Jakie są w tej mierze aktualne ustalenia i czy zapadły jakieś wiążące decyzje?

3. Czy sieć TEN-T w naszym kraju zostanie rozszerzona?

4. Jakie rozwiązania w tym zakresie forsował Pani resort?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21051)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zasad regulujących postępowania dyscyplinarne wobec nauczycieli

Szanowna Pani Minister! Z prośbą o interwencję do mojego biura poselskiego zgłosił się pan A. S., mieszkaniec Lublina, w sprawie dotyczącej zasad regulujących postępowanie dyscyplinarne wobec nauczycieli.

Poruszony przeze mnie problem najlepiej przedstawić na gruncie konkretnego stanu faktycznego. Na skutek przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarne złożył wniosek do Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli o wszczęcie postępowania w stosunku do dyrektora Młodzieżowego Domu Kultury w Zamościu oraz o wymierzenie kary ostrzeżenia z naganą. Dyrektorowi zarzucono uchybienie godności zawodu nauczyciela i obowiązkowi nauczyciela, o których mowa w art. 6 Karty Nauczyciela, poprzez niewłaściwe traktowanie podległych mu pracowników. Przed Kuratorium Oświaty w Lublinie odbyła się już rozprawa w stosunku do dyrektora placówki. Obwiniony zwrócił się z wnioskiem do

komisji dyscyplinarnej, przed którą toczyła się rozprawa, o udostępnienie akt z postępowania wyjaśniającego prowadzonego wobec niego i sporządzenia ich kserokopii. Komisja odmówiła wglądu do akt i sporządzenia kserokopii, powołując się na przepis § 27 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnej dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64, z późn. zm.). Na rozprawie odmówiono też obwinionemu doręczenia odpisu oraz wglądu do protokołu z rozprawy, powołując się na przepis § 39 tego rozporządzenia – wskazując, że protokół z przebiegu rozprawy zostanie sporządzony w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia dyscyplinarnego.

Należy postawić pytanie: Czy powołane przez komisję przepisy nie naruszają podstawowych zasad konstytucyjnych?

Jedną z głównych zasad, jakie ustawodawca zapewnił uczestnikom postępowania, jest prawo do sądu, jawnego i sprawiedliwego procesu oraz prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania. Gwarancje te wynikają z art. 45 ust. 1 i art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, natomiast analiza przepisów ustawy Karty Nauczyciela z dnia 26 stycznia 1982 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, ze zm.) oraz rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnej dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64) może wskazywać, że standardy konstytucyjne nie zostały dochowane w postępowaniu dyscyplinarnym wobec nauczycieli.

Zasady prowadzenia postępowań dyscyplinarnych wobec osób wykonujących zawody zaufania publicznego były wielokrotnie przedmiotem oceny ze strony Trybunału Konstytucyjnego. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem trybunału przepisy art. 42–45 Konstytucji RP znajdują zastosowanie do oceny nie tylko regulacji o charakterze stricte karnym, ale też odpowiednio do innych regulacji o charakterze represyjnym (zob. np. wyrok TK z dnia 27 lutego 2001 r., sygn. akt K 22/00, wyrok TK z dnia 11 września 2001 r., sygn. akt SK 17/00, wyrok TK z dnia 4 marca 2008 r., sygn. akt SK 3/07, w których trybunał zgodnie uznał, że ww. przepisy konstytucji mają zastosowanie do podstaw i procedury dyscyplinarnej).

Należy podkreślić, że rozprawa charakteryzująca się możliwością przedstawienia przez strony swoich wniosków, twierdzeń i okoliczności faktycznych odbywa się w warunkach zapewniających kontradyktoryjność, bezpośredniość, równość, koncentrację materiału procesowego. Ustawodawca zapewnia realizację zasady jawności we wszystkich rodzajach postępowań. W ramach szerokiego pojęcia jawności można wyróżnić jawność zewnętrzną, tj. możliwość uczestnictwa w rozprawie innych osób poza stronami procesu (np. art. 152 K.p.c.), oraz jawność wewnętrzną, tj. prawo uczestników procesu do przeglądania akt sprawy i do otrzymywania odpisów, kopii lub wyciągów z tych akt (np. art. 9 K.p.c.). Czy to prawo –

prawo obwinionego nie zostało naruszone w niniejszym postępowaniu poprzez odmowę udostępnienia mu kopii akt sprawy oraz poprzez odmowę jego pełnomocnikowi wglądu do protokołu z rozprawy? Należy tu dodać, że nie pozwolono też na rejestrację przebiegu rozprawy w formie nagrania.

Czy powyższe może wskazywać na naruszenie naczelnych zasad procesowych w przepisach rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64, z późn. zm.)? Mianowicie:

— § 27, zgodnie z którym „obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy oraz sporządzać wypisy i notatki do czasu rozpoczęcia rozprawy”. Czy odmowa udostępnienia akt sprawy nie narusza prawa do jawnego i sprawiedliwego procesu oraz prawa do obrony w każdym stadium postępowania, bowiem § 27 powołanego przez komisję rozporządzenia dopuszcza możliwość wglądu do akt tylko do czasu rozprawy?

— § 39, zgodnie z którym „protokół powinien być sporządzony w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia dyscyplinarnego”. Waga protokołu posiedzenia decyduje, że strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia tego protokołu, a tym samym – co najważniejsze – wpłynąć na brzmienie orzeczenia rozstrzygającego. Udostępnienie protokołu rozprawy po wydaniu orzeczenia nie ma zatem sensu z punktu widzenia obrony procesowej.

Co więcej, sądy apelacyjne kilkakrotnie uznały postępowanie dyscyplinarne prowadzone na podstawie rozporządzenia MEN z dnia 22 stycznia 1998 r. za nieważne. Przykładem może być wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 września 2009 r., sygn. akt III Apa 13/09, w którym sąd stwierdził nieważność postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez Komisję Dyscyplinarną dla Nauczycieli przy Województwie Lubuskim, ponieważ przedmiotowe rozporządzenie, na które powołuje się również komisja w niniejszej sprawie, utraciło moc prawną z dniem 6 października 2000 r. Sytuacja ta zaistniała na skutek wejścia w życie z dniem 6 kwietnia 2000 r. ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 19, poz. 239). Zdaniem Sądu Apelacyjnego komisja dyscyplinarna orzekała bez umocowania prawnego. W art. 16 tej ustawy zapisano, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidywanych w ustawie, o której mowa w art. 1 (tj. Karta Nauczyciela z 26 stycznia 1982 r.), zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze w zakresie, w jakim nie są sprzeczne z ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W praktyce oznacza to, że z dniem 6 października 2000 r. straciły moc obowiązującą wszystkie przepisy wykonawcze wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w Karcie Nauczyciela.

Rozporządzenie MEN z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych zostało wydane

na podstawie art. 85 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela. W ocenie Sądu Apelacyjnego rozporządzenie to utraciło moc z dniem 6 października 2000 r., a to z uwagi na treść powołanego już wcześniej art. 16 ustawy nowelizującej Kartę Nauczyciela z 18 lutego 2000 r. Chodzi tu o całą ustawę Kartę Nauczyciela, bez konieczności wymienienia poszczególnych artykułów.

W oparciu o powyższe czy nie można stwierdzić, że postępowania dyscyplinarne prowadzone w oparciu o przedmiotowe rozporządzenie są nieważne, gdyż prowadzone są w oparciu o nieobowiązujące przepisy?

W obowiązujących przepisach, wydaje się, nie ma uregulowań wynikających z delegacji ustawowej zawartej w art. 85 ustawy Karta Nauczyciela, ponieważ nie zostało wydane po 6 października 2000 r. stosowne rozporządzenie, które regulowałoby wymogi określone w art. 85 Karty Nauczyciela, potrzebne dla funkcjonowania komisji dyscyplinarnych. Może to rodzić określone negatywne konsekwencje prawne i wiązać się z niemożliwością realizacji zadań wynikających z ustawy przez zobowiązane podmioty. Komisje dyscyplinarne zostały powołane na podstawie rozporządzenia MEN z 1998 r., jednak wobec uregulowań prawnych przywołanych powyżej rozporządzenie to utraciło moc z dniem 6 października 2000 r. Może to z kolei oznaczać, że działania podmiotów funkcjonujących na mocy nieobowiązujących już przepisów rozporządzenia nie mogą wywierać skutków prawnych.

Takie samo stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt III Apa 38/06, oraz w wyroku z dnia 6 lutego 2004 r., sygn. akt III Apo 1/03.

Uregulowania zawarte w Karcie Nauczyciela w art. 75–85 stanowią jedynie ogólne zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczyciela. Sam ustawodawca uznał je za niewystarczające, skoro szczegółowe kompetencje co do postępowania dyscyplinarnego przekazał w delegacji ustawowej dla właściwego ministra. Czy konsekwencją tego nie może być uznanie całego postępowania dyscyplinarnego za nieważne?

Istnieją również odmienne poglądy dotyczące ważności przedmiotowego rozporządzenia. Zdaniem rzecznika dyscyplinarnego występującego w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym (sygn. akt III Apo 1/03), jak również zdaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaprezentowanym w wyroku z dnia 13 lutego 2002 r., sygn. akt III Apo 15/01, rozporządzenie MEN z 22 stycznia 1998 r. nie utraciło mocy obowiązującej na mocy art. 16 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. nowelizującej Kartę Nauczyciela tylko dlatego, że przepis art. 1 ustawy nie wymienia zmienionych przepisów art. 85 Karty Nauczyciela.

Oznacza to pewną niejasność co do możliwości stosowania tego rozporządzenia przez komisje dyscyplinarne dla nauczycieli, a tym samym możliwość naruszania przez nie wymienionych we wstępie zasad postępowania, tj. prawa do sądu, jawnego i spra-

wiedliwego procesu oraz prawa do obrony we wszystkich stadiach postępowania.

Pani Minister! Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie jest stanowisko Pani Minister wobec dominujących od lat w wykładni prawa, stawianych w licznych orzecznictwie sądowym (przedstawionym powyżej) zarzutów, iż postępowania dyscyplinarne prowadzone w sprawach nauczycieli po dniu 6 października 2000 r. na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz. U. Nr 15, poz. 64) dotknięte są nieważnością, i jakie działania wobec powyższego ministerstwo zamierza podjąć?

Czy Pani Minister zamierza zmienić treść przepisów regulujących postępowanie dyscyplinarne w zakresie, w jakim pozbawia uczestników postępowania dyscyplinarnego możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania wypisów i notatek – w każdym stadium postępowania – oraz pozbawia uczestników możliwości wglądu do protokołu?

Z poważaniem

Posel Lidia Staroń

Olsztyn, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21052)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 22
na odcinku Chojnice – Czernik**

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 22 jest ważnym elementem układu drogowego północnej Polski. To historyczny trakt Berlin – Królewiec (Kalininograd). Codziennie w ruchu tranzytowym i lokalnym przemieszczają się po nim tysiące pojazdów. Na odcinku Chojnice – Czernik droga ta nie odpowiada standardom bezpieczeństwa. Wiele głębokich i rozległych wyrw oraz pęknięć w nawierzchni zagraża użytkownikom drogi. Doraźne łatanie dziur ma znamiona syzyfowych prac, bo ciągle powstają nowe ubytki. Taka metoda utrzymywania przejezdności w dłuższej perspektywie jest kosztowna i nieefektywna. Zdesperowani kierowcy zamierzają wystąpić na drodze sądowej wobec zarządcy drogi z zarzutem narażania zdrowia i życia ludzi. Brak decyzji o generalnym remoncie w bieżącym roku (GDDKiA podaje jako najwcześniejszy termin 2013 r.) spowodował ludzi do organizowania blokady w dniu 8 marca 2011 r., o czym informują za pośrednictwem mediów lokalnych oraz akcji na portalu Facebook. Ten swoisty przejaw „obywatelskiego nieposłuszeństwa” jest wraz z dezaprobatą dla nieskuteczności działań par-

lamentarzystów i samorządowców w sprawie modernizacji drogi nr 22. Pilny kompleksowy remont wzmiankowanej nawierzchni jest nakazem chwili przede wszystkim ze względu na bezpieczeństwo tysięcy użytkowników krajowych i międzynarodowych.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Kiedy zostanie zmodernizowana droga krajowa nr 22 na odcinku Chojnice – Czernik?

Z poważaniem

Posel Leszek Redzimski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21053)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nieodpłatnego nabycia akcji
Poczty Polskiej SA przez pracowników**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z § 2 rozporządzenia ministra skarbu państwa z dnia 29 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników przedsiębiorstwo podlegające komercjalizacji powinno w terminie miesiąca od dnia komercjalizacji wezwać uprawnionych pracowników do złożenia oświadczenia o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji. Wezwania dokonuje się przez ogłoszenie w gazecie o zasięgu ogólnokrajowym i gazecie lokalnej, przez wywieszenie ogłoszenia w siedzibie spółki oraz we wszystkich jej oddziałach i zakładach. Wezwanie może być także rozpowszechnione w inny zwyczajowo przyjęty sposób. Wezwanie powinno zawierać w szczególności:

- 1) firmę (nazwę), siedzibę oraz adres spółki;
- 2) termin i miejsce składania oświadczeń;
- 3) informację o skutkach niezłożenia oświadczeń w terminie;
- 4) informację zawartą w art. 2 pkt 5 ustawy;
- 5) informację o terminie i miejscu wywieszenia list uprawnionych pracowników oraz pouczenie o sposobie i terminach wnoszenia i rozpatrzenia reklamacji;
- 6) informację, że prawo do nieodpłatnego nabycia akcji może być wykorzystane przez uprawnionych pracowników tylko w jednej spółce.

Spółka powinna ponownie wezwanie w określony powyżej sposób po upływie 2 miesięcy od dnia ukazania się ogłoszenia po raz pierwszy, nie później niż na miesiąc przed upływem terminu, w którym uprawnieni pracownicy mogą złożyć pisemne oświadczenie o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji.

W ostatnim czasie otrzymałem informacje od byłych pracowników Poczty Polskiej, iż określone po-

wyżej wymagania nie zostały dotrzymane przy komercjalizacji tego przedsiębiorstwa. Poczta Polska nie potrafiła udowodnić byłym pracownikom, iż rzeczywiście dopełniła wszystkich obowiązków wynikających z § 2 przywołanego wyżej rozporządzenia. Sprawa jest o tyle istotna, iż wskutek braku odpowiedniej informacji duża grupa byłych pracowników Poczty nie zdążyła w odpowiednim terminie złożyć wniosków o nieodpłatne nabycie akcji.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy, według wiedzy Pana Ministra, Poczta Polska w trakcie swojej komercjalizacji dopełniła wszystkich obowiązków wynikających z § 2 rozporządzenia ministra skarbu państwa z dnia 29 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników?

2. Czy Pan Minister dysponuje dowodami na spełnienie wskazanych wyżej wymogów przez Poczte?

3. W jaki sposób byli pracownicy Poczty mogliby zapoznać się z wyżej wymienionymi dowodami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21054)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ochrony konsumentów
przed nieuczciwymi praktykami w zakresie
loterii i konkursów SMS-owych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z doniesień medialnych, do Urzędu Komunikacji Elektronicznej napływa coraz więcej skarg osób, które zostały podstępem wciągnięte do konkursów i loterii SMS-owych, w których wcale nie zamierzały brać udziału. Dowiadują się o tym najczęściej dopiero w momencie otrzymania rachunku telefonicznego, często horrendalnie zawyżonego w stosunku do wcześniejszych okresów płatności. Tego rodzaju loterii i konkursów pojawia się w ostatnim czasie coraz więcej i robią je w zasadzie wszyscy operatorzy sieci komórkowych. Większość z nich bazuje jednak na niewiedzy lub braku uwagi konsumentów.

Pojawiają się również pomysły, w jaki sposób chronić klientów przed praktykami sieci komórkowych, np. poprzez możliwość uprzedniego zablokowania wszystkich numerów o podwyższonej opłacie albo ustanowienia maksymalnej kwoty, jaką można zapłacić za usługi telekomunikacyjne lub usługi o podwyższonej opłacie, a także poprzez obowiązkowe po-

dawanie pełnej informacji o cenie SMS-a i konsekwencjach jego wysłania. Najbardziej radykalnym rozwiązaniem mógłby być zakaz organizowania loterii i konkursów SMS-owych, natomiast pewnym wyjściem pośrednim – nakaz uzyskania jednoznacznej zgody klienta na udział w konkursie w formie pisemnej.

W związku z narastającą skalą problemu pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Jakie działania na rzecz ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami w dziedzinie loterii i konkursów SMS-owych zostały w ostatnim czasie podjęte i jakie są plany takich działań w najbliższej przyszłości?

2. Czy istnieje potrzeba wprowadzenia zmian legislacyjnych w tej dziedzinie, które będą lepiej chronić konsumentów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21055)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planu finansowego
Funduszu Pracy na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Wojewódzka Rada Zatrudnienia w Poznaniu przedstawiła mi niepokojące informacje dotyczące planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011. Przewidziane w nim środki na aktywizację bezrobotnych oraz zagrożonych wykluczeniem z rynku pracy są niższe o 50,5% od planowanego wykonania w roku ubiegłym i nie gwarantują, zdaniem rady, możliwości realizacji oczekiwanego społecznie zakresu i poziomu zadań na rzecz promocji zatrudnienia. Spadek wydatków oznaczać będzie ograniczenie ofert pracy subsydiowanej i zmniejszenie liczby tworzonych ze wsparciem publicznym nowych miejsc pracy dla bezrobotnych. Z kolei ograniczenie wydatków na finansowanie kształcenia młodocianych pracowników spowoduje brak możliwości realizacji zawartych w OHP na kilka lat umów dotyczących refundacji wynagrodzeń i realizacji ustawowego zadania nałożonego na gminy w zakresie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia pracowników młodocianych.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie czynniki spowodowały obniżenie środków na aktywizację bezrobotnych i zagrożonych wykluczeniem z rynku pracy oraz na finansowanie kształcenia młodocianych pracowników?

2. Czy przy obecnie przeznaczonych środkach na wyżej wymienione cele możliwa jest realizacja ocze-

kiwanego zakresu i poziomu zadań w ramach polityki rynku pracy?

3. Czy możliwe jest zwiększenie w ciągu roku budżetowego 2011 środków na wskazane wyżej cele?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21056)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji wydziałów
pracy w sądach rejonowych w Jaśle,
Łańcucie i Kolbuszowej**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Sprawiedliwości planuje kolejną reorganizację w strukturach wymiaru sprawiedliwości, tym razem sprowadzając się do likwidacji w części sądów rejonowych funkcjonujących w nich wydziałów pracy. Ewentualne zmiany z całą pewnością nie poprawią komfortu obsługi petentów. Co więcej, przygotowując zmiany, Ministerstwo Sprawiedliwości zupełnie zapomniało o obywatelach, ignorując wszelkie kwestie dotyczące uciążliwości, jakie interesantom z pewnością przyniosą zmiany. To jakby ewidentne zaprzeczenie obietnic obecnego rządu sprzed trzech lat. W zasygnalizowanej sytuacji oczywiste dla każdego staje się, że priorytetem, jakim kierował się resort przy podejmowaniu takich, a nie innych decyzji, były wyłącznie kwestie oszczędnościowe. Jednakże w zgodnej opinii osób, które doskonale orientują się w problemie, ewentualne korzyści, jakie mogą przynieść planowane zmiany będą daleko niewspółmierne do trudności i dyskomfortu, które staną się udziałem potencjalnych klientów sądów. Powiem więcej – przeprowadzając reorganizację, rząd i Ministerstwo Sprawiedliwości zupełnie pominęli dodatkowe koszty, jakie w tej sytuacji poniosą potencjalni klienci likwidowanych wydziałów pracy, którzy teraz swoje sprawy będą zmuszeni załatwiać w odległych o co najmniej kilkanaście kilometrów innych placówkach. To będą zarówno wymierne koszty finansowe, jak i inne, których wysokości w tej chwili trudno jednoznacznie określić, a spowodowane m.in. większym wymiarem czasowym niezbędnym do załatwienia sprawy.

Pragnę zwrócić uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt, którego nie uwzględnił resort sprawiedliwości. Otóż praktycznie we wszystkich sądach rozpatrujących skargi z zakresu prawa pracy systematycznie rośnie liczba spraw. Tak jest m.in. w sądzie jasielskim – w którym, jak już wcześniej zaznaczyłem, planowana jest likwidacja wydziału – gdzie początek roku jest rekordowy pod względem zakładanych

spraw. Przeciwno planom reorganizacyjnym jednym głosem wypowiadają się zarówno pracownicy, jak i pracodawcy.

Panie Ministrze, nie wyobrażam sobie działań rządu bez uwzględnienia racjonalnych opinii lokalnych społeczności oraz stanowisk wyrażanych przez przedstawicieli placówek sądowych. W przeciwnym razie będzie to jedynie świadczyło o arogancji władzy i braku szacunku z jej strony dla obywateli.

Panie Ministrze!

Czy jedynym powodem likwidacji znacznej ilości wydziałów pracy w sądach rejonowych były wyłącznie kwestie natury finansowej?

Dlaczego, planując reorganizację, zupełnie pominięto interes społeczny? Czy tak ma wyglądać realizacja programu przedstawionego przez obecny rząd koalicyjny w 2007 r.?

Czy resort sprawiedliwości przed opracowaniem programu likwidacyjnego przeprowadził jakiegokolwiek konsultacje z lokalnymi społecznościami (samorządy, kierownictwo sądów)?

Czy likwidacja wydziałów pracy z sukcesami funkcjonujących do tej pory przy sądach rejonowych w Jaśle, Łańcucie i Kolbuszowej jest postanowieniem ostatecznym? Jeżeli tak, to proszę o przedstawienie konkretnych argumentów przemawiających za taką decyzją?

Proszę o udostępnienie wyczerpujących danych – zarówno z uwzględnieniem ewentualnych korzyści, jak i oczywistych negatywów – jakie przyniesie wdrożenie planu restrukturyzacyjnego.

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21057)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie udzielenia informacji dotyczących
zaoszczędzonej przez Generalną Dyрекcję
Dróg Krajowych i Autostrad kwoty 16 mld zł**

Szanowny Panie Premierze! Podobno Polska od pewnego czasu boryka się z poważnymi problemami finansowymi, które były powodem zwiększenia przez pański rząd obciążeń podatkowych spoczywających na obywatelach. Jednakże jeżeli słyszy się o tym, że minister pańskiego gabinetu nie wie, co stało się z 16 mld zł, jakie na przestrzeni ostatnich dwóch lat udało się zaoszczędzić na kontraktach drogowych, to w kontekście tego, co napisałem na wstępie, można się poważnie zastanawiać, czy ocena kondycji finan-

sowej państwa dokonywana przez resort finansów jest miarodajna. Bulwersować musi przede wszystkim fakt, że problem dotyczy nie kilku tysięcy złotych, lecz kwoty dużo, dużo większej, której nie sposób przeoczyć przy księgowaniu.

Jak wynika z informacji udzielanych przez GDDKiA, w latach 2009–2010 udało się zaoszczędzić aż 16 mld zł będących różnicą pomiędzy wartością kosztorysową realizowanych inwestycji a sumą zawartych z wykonawcami kontraktów. Według stanowiska GDDKiA pieniądze te trafiły do budżetu centralnego. Lecz okazuje się – zgodnie ze stanowiskiem Ministerstwa Finansów – że taka suma „nie dotarła” do resortu.

Opisana sytuacja obrazuje, jaki „porządek” panuje w pańskim rządzie, oraz, nie pierwszy zresztą raz, daje obraz kompetencji i fachowości niektórych współpracowników Pana Premiera.

Panie Premierze, pański rząd dokonał znacznych cięć finansowych dotyczących realizowania inwestycji drogowych w roku bieżącym oraz na najbliższe lata, nierzadko nie biorąc pod uwagę pilnej potrzeby ich realizacji ze względu na fatalną infrastrukturę drogową zagrażającą bezpośrednio bezpieczeństwu uczestników ruchu drogowego. Problem ten – dotyczący drogi krajowej nr 4 na odcinku od Łańcuta do wschodniej granicy państwa – podjąłem we wcześniejszej mojej interpelacji adresowanej do ministra infrastruktury. Jednakże w sytuacji „zaginięcia” tak znacznej kwoty dochodzę do wniosku, że istnieje realna szansa na modernizację i remonty wielu dróg, w tym wspomnianej wyżej czwórki. Swoją optywizm buduję na tym, że Pan Premier skutecznie pomoże ministrowi Rostowskiemu odszukać owe 16 mld zł.

Panie Premierze!

Proszę o rzetelną i wyczerpującą informację dotyczącą opisanego wyżej problemu.

Kto jest odpowiedzialny za zaistniałą sytuację, czy poniesie stosowne konsekwencje i na czym będą one polegały?

Czy w przypadku „odnalezienia” 16 mld zł istnieje realna szansa na przeznaczenie jej na jakże potrzebne inwestycje drogowe, przede wszystkim na Podkarpaciu?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21058)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych ustaw – w zakresie wychowania fizycznego

Szanowna Pani Minister! Kierownictwo Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II zwróciło się do mnie z prośbą o wsparcie zmian nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych ustaw – w zakresie wychowania fizycznego.

Od kilku lat Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II prowadzi zajęcia wychowania fizycznego na pierwszym roku studiów stacjonarnych. Obowiązkowe zajęcia są w wielu przypadkach jedyną szansą, by obowiązkowo wprowadzić dla studentów formy ruchu, tak bardzo ważnego dla prawidłowego rozwoju każdego, zwłaszcza młodego, organizmu. Dwie godziny w tygodniu obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego będą doskonałą okazją do nauczania studentów aktywności fizycznej i zadbania o swoją kondycję, także chwilą odpoczynku od codziennej nauki.

Są również tacy studenci, którzy uczestniczą w sekcjach sportowych, doskonaląc swoje umiejętności w poszczególnych dyscyplinach sportowych, by po zakończeniu nauki kontynuować swoją sportową karierę zawodowo.

Do chwili obecnej zapis o wychowaniu fizycznym uregulowany był w standardach kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów stacjonarnych w wymiarze 60 godzin dydaktycznych rocznie dla jednego roku studiów.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy istnieje możliwość zmian zapisu o wychowaniu fizycznym w nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych ustaw?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 7 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21059)

do ministra obrony narodowej

w sprawie orzekania przez wojskowe komisje lekarskie o zdolności do czynnej służby wojskowej

Szanowny Panie Ministrze! W ramach działalności poselskiej kierowane są do mnie prośby obywateli o wyjaśnienie bądź podjęcie interwencji w związku z orzecznictwem wojskowych komisji lekarskich. Istotą tego rodzaju spraw jest sytuacja, w której obywatele, wobec których WKL orzekły o niezdolności do czynnej służby wojskowej, podważają podjęte w tym względzie decyzje. W większości sygnalizowanych tego rodzaju spraw, jak zaznaczają zainteresowani, przedmiotowe decyzje zamykają im drogę do możliwości ubiegania się o przyjęcie do zawodowej służby wojskowej. Podstawę do podważania orzeczeń WKL stanowią wyniki badań ich stanu zdrowia przeprowadzonych w publicznych, cywilnych (jak często podkreślają zainteresowani – wysokospecjalistycznych) jednostkach służby zdrowia. W niektórych przypadkach podnoszony jest jednocześnie argument, iż w procedurze kwalifikacyjnej przyjęcia do służby w innych formacjach mundurowych (np. w Policji), w których określone są również – porównywalne do tych w służbie wojskowej – wymagania zdrowotne, jakim powinien odpowiadać kandydat, w stosunku do zainteresowanych nie wskazano jakichkolwiek przeciwwskazań zdrowotnych.

Przesyłając w załączeniu list pana D. W. z Kielc^{*)}, który stanowi miarodajny przykład problemów, z jakimi zwracają się do mnie obywatele, w związku z działalnością wojskowych komisji lekarskich, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko resortu w tego rodzaju sprawach, które – zdaniem obywateli – w istotny sposób wpływają na możliwości realizacji ich planów życiowych dotyczących pełnienia zawodowej służby wojskowej, w sytuacji gdy zachodzą zasadnicze rozbieżności w ocenie stanu zdrowia kandydata między WKL a cywilnymi, publicznymi jednostkami służby zdrowia?

2. Czy obecnie obowiązujące uregulowania w tym względzie, a zwłaszcza praktyka funkcjonowania WKL, w dostateczny sposób zabezpieczają obywateli w dochodzeniu swoich praw, gdy istnieją uzasadnione, poparte stosownymi wynikami badań innych niż wojskowe publiczne jednostki służby zdrowia, podstawy do kwestionowania orzeczeń WKL odnośnie do oceny stanu zdrowia kandydata?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21060)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie braku środków w Centrum Edukacji i Pracy Młodzieży OHP w Lesznie na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom

Szanowna Pani Minister! Do mego biura poselskiego zwróciło się kilku przedsiębiorców. Od 2004 r. refundację wynagrodzeń wypłaconych młodocianym pracownikom oraz składek na ubezpieczenia społeczne ich zakłady otrzymują od ochotniczego hufca pracy. Poprzednie były refundowane przez urząd pracy.

Przykładowo pismem z dnia 10.08.2010 r. Polmozbyt sp.j w Kościanie otrzymał informację, że wniosek o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń dla 6 uczniów I klasy został rozpatrzony pozytywnie. Po weryfikacji kompletnego wniosku w Wojewódzkim Centrum Refundacji w Poznaniu sporządzona miała być umowa o refundację i przesłana do wnioskodawcy celem podpisania. Do dnia dzisiejszego nie została ona jednak podpisana. Od września 2010 r. do końca stycznia przedsiębiorstwo poniosło już koszty w kwocie blisko 4,5 tys. zł. Do firmy wpłynęło kolejnych 6 wniosków uczniów chętnych do nauki w zawodzie mechanik pojazdów samochodowych na rok szkolny 2011/2012, które prawdopodobnie zostaną załatwione negatywnie z powodu braku refundacji.

Do mego biura poselskiego docierają niepokojące sygnały, że żaden pracodawca nie przyjmuje młodocianych na naukę zawodu z powodu braku refundacji.

W związku z powyższym, zwracam się do pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jak duże są zaległości przedsiębiorstw (w skali kraju) z tytułu niezapłaconych refundacji wynagrodzeń wypłaconych młodocianym pracownikom oraz składki na ubezpieczenia zdrowotne regulowane przez OHP?

2. Co ministerstwo zamierza zrobić, aby tę sytuację poprawić?

3. Czy Polmozbyt sp.j. w Kościanie ma szansę na zwrot wypłaconych wynagrodzeń wraz z pochodnymi młodocianym uczącym się zawodu? Czy będą środki na zatrudnienie kolejnej grupy młodych ludzi?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 21 lutego 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21061)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na aktywne formy
zwalczania bezrobocia w powiatowych
urzędach pracy w regionie leszczyńskim:
w Lesznie, Kościanie, Rawiczu, Gostyniu**

Szanowna Pani Minister! Do mego biura poselskiego docierają sygnały o braku w 2011 r. środków na aktywne formy walki z bezrobociem w powiatowych urzędach pracy w regionie leszczyńskim. Środki, które otrzymały na 2011 r. w wysokości podobno 25–30% środków z roku 2010, wystarczą na zapłacenie zobowiązań z roku poprzedniego i może na I kwartał 2011 r. Urzędy odmawiają zawierania nowych umów.

Już niedługo na rynku pojawią się nowi absolwenci szkół średnich i wyższych. Dla nich nie będzie w ogóle środków.

Zwracam się zatem do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie środki otrzymały w 2011 r. na aktywne formy walki z bezrobociem urzędy pracy w: Lesznie, Kościanie, Rawiczu i Gostyniu?

2. Jaki stanowią one procent w stosunku do roku 2010?

3. Czy ministerstwo przewiduje w ciągu roku zwiększenie tej puli, jeśli tak, to o ile i kiedy?

4. Ile mniej środków przeznaczył rząd na walkę z bezrobociem w roku 2011 w stosunku do lat poprzednich?

5. Jak ministerstwo zamierza przeciwstawić się narastającemu bezrobociu?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21062)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nadawania uprawnień
zawodowych przez głównego geodetę kraju**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 45 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.), uprawnienia zawodowe nadaje główny geodeta kraju na podstawie wyników postępowania kwalifikacyjnego przeprowadzonego przez komisję kwalifikacyjną do spraw uprawnień zawodowych. Nadanie uprawnień zawodowych stwierdza się świadectwem.

Odmowa nadania uprawnień zawodowych następuje w drodze decyzji. Główny geodeta kraju powołuje komisję do spraw uprawnień zawodowych z udziałem przedstawicieli stowarzyszeń społeczno-zawodowych działających w dziedzinie geodezji i kartografii, a także prowadzi centralny rejestr osób posiadających uprawnienia zawodowe. Koszty postępowania kwalifikacyjnego ponosi osoba ubiegająca się o nadanie uprawnień zawodowych.

W wykonaniu delegacji ustawowej zawartej w art. 45 ust. 5 minister infrastruktury określił tryb składania wniosków o nadanie uprawnień zawodowych, sposób i warunki uznania praktyki zawodowej, organizację działania komisji kwalifikacyjnej, sposób przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego, sposób ustalania kosztów postępowania kwalifikacyjnego, sposób prowadzenia i zakres danych centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia zawodowe, wzory świadectw uprawnień zawodowych.

Kwestie związane ze sposobem ustalania kosztów postępowania kwalifikacyjnego regulują § 26, § 27 i § 28 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 30 lipca 2003 r. w sprawie uprawnień zawodowych w dziedzinie geodezji i kartografii (Dz. U. Nr 143, poz. 1396). Stosownie do ich brzmienia wysokość kosztów postępowania kwalifikacyjnego ustala się na podstawie analizy przewidywanych kosztów, stosownie do prognozowanej liczby osób zainteresowanych w danym roku budżetowym. Koszty postępowania kwalifikacyjnego obejmują koszty bezpośrednie (wynagrodzenia, przejazdów, noclegów i diet członków zespołu kwalifikacyjnego, wynajmu sal na egzamin i posiedzenia zespołu, materiałów i prac biurowych związanych z przeprowadzeniem postępowania kwalifikacyjnego, w tym druku formularzy zawierających pytania egzaminacyjne) oraz koszty pośrednie (koszty organizowania okresowych posiedzeń komisji kwalifikacyjnej lub posiedzeń zespołów kwalifikacyjnych mających na celu ujednoczenie zasad postępowania kwalifikacyjnego wobec wszystkich osób zainteresowanych oraz podsumowanie doświadczeń wynikających z prowadzonych postępowań kwalifikacyjnych, koszty opracowania pytań egzaminacyjnych, koszty wydawnictw informacyjno-szkoleniowych, koszty związane z obsługą prac komisji kwalifikacyjnej, w tym obsługą księgową i obsługą administracyjno-prawną). Ponadto w przypadku niedopuszczenia osoby zainteresowanej do części sprawdzającej postępowania kwalifikacyjnego osobie tej zwraca się 50% wpłaty wniesionej na poczet pokrycia kosztów postępowania kwalifikacyjnego.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w ubiegłym roku opracowano pytania egzaminacyjne, a jeśli tak, to jaki był koszt tego opracowania?

2. Jakie są przyczyny potrącania 50% opłaty egzaminacyjnej w sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o nadanie uprawnień zawodowych nie została dopuszczona do części sprawdzającej? Czy rzeczywiście

przeprowadzenie wobec takiej osoby jedynie części wstępnej postępowania kwalifikacyjnego polegającej na badaniu dokumentów pod względem formalno-prawnym oraz ocenie spełnienia przez osobę zainteresowaną warunków wymaganych do ubiegania się o uprawnienia zawodowe uzasadnia potrącenie tak znacznej części opłaty egzaminacyjnej? Czy w ubiegłym roku zdarzały się takie przypadki?

3. Prognozowano, iż o uprawnienia zawodowe w roku 2010 ubiegać się będzie 700 osób, podczas gdy z informacji zamieszczonej na www.geoforum.pl wynika, iż do egzaminów przystąpiło 1450 osób? Co jest przyczyną zaistniałej sytuacji? W jaki sposób tak znaczący wzrost liczby zdających wpłynął na wysokość opłaty egzaminacyjnej?

4. Jak często główny geodeta kraju w drodze wyjątku zezwala na organizowanie postępowania kwalifikacyjnego poza siedzibą Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii? Jaka jest średnia różnica w kosztach postępowania kwalifikacyjnego organizowanego w siedzibie Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii a postępowania organizowanego poza jego siedzibą?

5. Jakie są koszty wynajmu sal egzaminacyjnych w obu przypadkach?

Z poważaniem

Posel Wiesław Andrzej Szczepański

Leszno, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21063)

do ministra środowiska

w sprawie składowisk odpadów przemysłowych

Szanowny Panie Ministrze! W Wałbrzychu w 2001 r. powstało składowisko odpadów przemysłowych innych niż niebezpieczne z wydzieloną kwaterą na azbest. Od 2004 r., kiedy utworzono tam zakład recyklingu odpadów, lokalni mieszkańcy zmagają się z wieloma niedogodnościami i obawą o zdrowie i życie swoje i najbliższych. Do składowiska prowadzi jedna droga wjazdowa, przy której od dawna (na długo przed ww. decyzją) zlokalizowane były budynki mieszkalne.

Mieszkańcy okolicznych osiedli narzekają na fetor, pochodzący z tego składowiska. Wskazują również na przekroczenia norm natężenia hałasu powyżej 55 dB emitowanego przez ciężarówki jeżdżące w dzień i w nocy. Składowisko zlokalizowane jest w odległości mniej niż 300 m od zabudowań mieszkalnych. Składowisko to usytuowane jest w granicach aglomeracji miejskiej Wałbrzycha i Szczawna-Zdroju.

Ponadto istnieją uzasadnione obawy związane ze składowaniem na terenie składowiska odpadów nie-

bezpiecznych, oraz odpadów przywożonych zza granicy, na co spółka Mo-BRUK, wg przekazywanej przez władze Wałbrzycha na pytania dziennikarzy wiedzy, nie posiada pozwolenia, a mieszkańcy niejednokrotnie widzieli ciężarówki z tablicami rejestracyjnymi innymi niż polskie. W opiniach mieszkańców niejednokrotnie pojawiają się obawy o ich stan zdrowia w przyszłości, bowiem niektóre odpady przemysłowe oddziałują w szkodliwy sposób.

Firma MO-BRUK działa w oparciu o pozwolenie zintegrowane wojewody dolnośląskiego, znak: SR.IV.66/9/W63/5/06/07, z dnia 27.07.2007 r. (ważne do 27.07.2017 r.) zmienione decyzją znak: DM-S.V.7650-78/170-III/09 z dnia 11 czerwca 2010 r.

Profil działania zawarty w pozwoleniu:

- produkcja paliw alternatywnych, wykorzystywanych w przemyśle cementowym,
- składowanie odpadów przemysłowych innych niż niebezpieczne,
- składowanie odpadów azbestowych w wydzielonej kwaterze.

W Internecie zamieszczono wiele dokumentujących ww. opisane zdarzenia nagrań, na których bardzo wyraźnie widać, że na składowisku odpady są składowane w niewłaściwy sposób.

Mieszkańcy Wałbrzycha niejednokrotnie kierowali w tej sprawie skargi do samorządu gminy. Sprawa została przekazana organom wojewódzkim. Jednak wojewódzki inspektorat ochrony środowiska, wg przekazywanych społeczeństwu informacji, pozostaje przy stanowisku, że składowisko działa zgodnie z przepisami prawa i że wykonano tam niezbędne prace, które miały na celu zlikwidowanie uciążliwości. Jednak uciążliwość sąsiedztwa składowiska nie uległa zmianie, a mieszkańcy nie stwierdzają jakichkolwiek form monitoringu tego niebezpiecznego miejsca. Sytuacja ta stanowiła podstawę do społecznego protestu, który odbył się przed wałbrzyskim ratuszem.

Według prasowych informacji Firma Mo-BRUK zamierza w Wałbrzychu rozszerzyć swoją działalność. Mają powstać dwa kolejne zakłady. Istnieje realne zagrożenie dla lokalnego środowiska naturalnego i nie tylko. Decyzje o pozwoleniach na rozpoczęcie budowy kolejnych instalacji nie zostały jeszcze wydane, jednak zostało wydane zezwolenie na wycięcie kilkudziesięciu (ok. 80) drzew z uzasadnieniem, że muszą być usunięte ze względu na przyszłą działalność instalacji.

W tej sytuacji uzasadnionym jest zwrócić się do Pana Ministra z wnioskiem o dokonanie wg kompetencji analizy przedstawionej sytuacji, a zwłaszcza zbadania:

1. Czy przeprowadzane zostały badania specjalistyczne, zgodne z metodyką referencyjną, sprawdzające, czy na składowisku nie znajdują się inne odpady niż dopuszczone w zezwoleniach?

2. Czy warunki, w jakich składowane są tam odpady odpowiadają normom unijnym i krajowym, do-

tyczącym składowania odpadów przemysłowych? Jeśli tak, skąd tak duża uciążliwość tej instalacji?

3. Dlaczego odstąpiono od monitorowania wód powierzchniowych w okolicy składowiska, mimo iż niemal przez składowisko przepływa strumień będący zlewiskiem rzeki Odry?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21064)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożenia utraty środków
na odbudowę wałów przeciwpowodziowych
na Opolszczyźnie**

Szanowny Panie Premierze! Urzędnicza beztroška nie może przesądzać o bezpieczeństwie obywateli. W związku z wiarygodnymi informacjami prasowymi, które nie zostały zdementowane lub sprostowane, dotyczącymi pominięcia województwa opolskiego w podziale środków z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska na odbudowę wałów przeciwpowodziowych ze względu na niedotrzymanie przez urzędników marszałka województwa opolskiego terminów wnioskowania i rzekomego wyczerpania środków finansowych przeznaczonych na ten cel w NFOŚ, proszę Pana o osobiste zainteresowanie się tą ważną i groźną dla Opolszczyzny sprawą, i wygospodarowanie środków, aby tragedie ludzkie z powodzi w 2010 r. nie powtórzyły się ze zwielokrotnionym skutkiem w roku 2011 i następnych.

Obecny stan wałów przeciwpowodziowych w miejscach dotkniętych powodzią w 2010 r. oraz w samym mieście Opolu, którego wał w dzielnicy Metalchem został osłabiony mimo dramatycznej obrony osamotnionych mieszkańców, jest stanem powodującym bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i życia mieszkańców.

Opóźnienia urzędnicze nie mogą mieć wpływu na bezpieczeństwo mieszkańców. Dziurawe wały w gminach Bierawa, Cisek, Reńska Wieś, Kędzierzyn-Koźle grożą tym, że ledwo osuszone budynki i poniesione straty niejednokrotnie całego dorobku życiowego ludzi mogą przy nawet niewielkim wezbraniu Odry się powtórzyć.

Rozmyte i osłabione wały w dzielnicy Metalchem w Opolu grożą zalaniem części miasta, wielkimi stratami i tragediami mieszkańców tej dzielnicy.

Z pewnością urzędnicze zaniedbania i opieszałość we wnioskowaniu o środki powinny zostać przez marszałka województwa z Platformy Obywatelskiej ukarane, aby sytuacja taka nie powtórzyła się w przyszłości. Jednakże na dziś niezbędne są szybkie i sku-

teczne działania Pana Premiera, aby zapobiec ewentualnej nieuchronnej tragedii ludzi, jaka przy obecnym stanie obwałowań na Opolszczyźnie nam bezpośrednio grozi.

Apeluję więc do Pana, aby w tej nadzwyczajnej sytuacji zagrożenia zaangażował się Pan osobiście i znalazł niezbędne środki celem zabezpieczenia zdrowia, życia i dorobku mieszkańców naszego województwa narażonych na powódź. Jakie jest stanowisko Pana Premiera wobec opisanego powyżej problemu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Sławomir Kłosowski

Opole, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21065)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie zwiększenia nakładów
na szkolnictwo wyższe i naukę oraz
uwzględnienia uwag środowiska
akademickiego do projektu ustawy o zmianie
ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym,
ustawy o stopniach naukowych i tytule
naukowym oraz o stopniach i tytule
w zakresie sztuki oraz o zmianie
niektórych innych ustaw**

Szanowna Pani Minister! Społeczność akademicka wyraża głębokie zaniepokojenie systematycznym zmniejszaniem udziału wydatków budżetu państwa na szkolnictwo wyższe: z 0,99% PKB w 2005 r. do 0,88% PKB w roku 2010, a także niewspółmiernie niskimi względem UE nakładami na badania i rozwój. Taka polityka rządu skutkuje degradacją tych obszarów życia społecznego w naszym kraju, które nie tylko warunkują budowę społeczeństwa opartego na wiedzy czy poprawę innowacyjności gospodarki, ale też umożliwią nadrobienie dystansu dzielącego Polskę od krajów Europy Zachodniej. Środowisko akademickie wskazuje również na obniżenie statusu materialnego w stosunku do innych grup zawodowych. Obawy środowiska budzi również fakt, że wielokrotnie składano im obietnice zwiększenia nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe. Niestety do tej pory nie doczekali się ich realizacji.

Podczas prac legislacyjnych dotyczących zmiany ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zwracają się oni z wnioskiem o zagwarantowanie ustawowo poziomu finansowania szkolnictwa wyższego zgodnie z rezolucją Sejmu z 13 października 1995 r. w sprawie założeń polityki edukacyjnej państwa oraz finansowania szkolnictwa wyższego i nauki. Osiągnięcie w najbliższych latach nakładów ze środków publicz-

nych w wysokości 2% PKB na szkolnictwo wyższe i 1% PKB na naukę umożliwi realizację zadań zapisanych w strategii Europa 2020 i pozwoli szkołom wyższym na pełne wdrożenie założeń strategii bolońskiej. Zwracają się również z wnioskiem o to, aby wzorem ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP zapisać ustawowo poziom finansowania szkolnictwa wyższego i nauki (2% szkolnictwo wyższe, 1% nauka). Wnoszą także, aby w pracach legislacyjnych uwzględnić ich zastrzeżenia dotyczące projektu zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Szczególnie dotyczy to zapisów związanych z finansowaniem uczelni, wynagradzaniem pracowników i statusem zawodowym nauczycieli akademickich, a zwłaszcza ochroną ich praw nabytych.

W obecnych czasach zagwarantowanie następnym pokoleniom Polaków odpowiedniej jakości wykształcenia powinno być strategicznym celem władz Rzeczypospolitej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy ministerstwo przychyli się do ww. postulatów przy uchwalaniu zmian w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym?

2. Czy ministerstwo planuje zwiększenie dotacji w projekcie budżetu na rok 2012 o 500 mln zł w dziale 38: Szkolnictwo wyższe z przeznaczeniem na podwyżkę wynagrodzeń pracowników szkół wyższych?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21066)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie prawnych możliwości utworzenia szkoły dla dorosłych w strukturze zespołu szkół

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z interpelacją w sprawie prawnych możliwości utworzenia szkoły dla dorosłych w strukturze zespołu szkół.

Zwróciła się do mnie o pomoc dyrektor jednej ze szkół ponadgimnazjalnych działających na terenie gminy Myślenice. Z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że obecnie w skład zespołu szkół wchodzi: 1) liceum ogólnokształcące; 2) Policealna Szkoła Turystyki i Zdrowia dla młodzieży; 3) Małopolski Ośrodek Doskonalenia i Doskonalenia Zawodowego; 4) internat.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 3g ustawy o systemie oświaty szkoły policealne definiowane są następują-

cym pojęciem: „szkoły policealne o okresie nauczania dłuższym niż 2,5 roku, których ukończenie umożliwia osobom posiadającym wykształcenie średnie uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje po zdaniu egzaminu”.

Opinia Małopolskiego Kuratorium Oświaty traktuje równorzędnie – jako ten sam typ szkół – szkołę policealną dla młodzieży i dla dorosłych, a przecież szkoła dla dorosłych posiada własną organizację kształcenia, ocenienia, klasyfikowania oraz promowania słuchaczy.

W związku z pozyskaną wiedzą, że Ministerstwo Edukacji Narodowej pracuje nad projektem zmian w ustawie o systemie oświaty dotyczących kształcenia zawodowego, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zmiany wprowadzone w ustawie o systemie oświaty będą dotyczyły art. 9 ust. 1 pkt 3g?

2. Czy w aktualnym stanie prawnym istnieje możliwość utworzenia szkoły policealnej dla dorosłych z jednoczesnym pozostawieniem istniejącej szkoły policealnej dla młodzieży?

3. Co należałoby zrobić, aby w tym roku szkolnym (2011/2012 – arkusz organizacyjny do kwietnia 2011 r.) otworzyć szkołę policealną dla dorosłych w istniejącej strukturze zespołu szkół?

Oczekując na odpowiedź Pani Minister, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 9 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21067)

do ministra infrastruktury

w sprawie ustalenia stawki procentowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdy w wyniku wydania decyzji o warunkach zabudowy następuje wzrost wartości nieruchomości, a właściciel dokona zbycia tej nieruchomości, to nalicza się jednorazową opłatę z tytułu wzrostu tej wartości. W przypadku miejscowych planów zagospodarowania stawka opłaty planistycznej jest ustalana w planie jako obowiązkowy element planu. W sytuacji gdy następuje wzrost wartości nieruchomości na skutek wydania decyzji o warunkach zabudowy, procent stawki planistycznej określała rada gminy w odrębnej uchwale.

Niestety sąd administracyjny zakwestionował prawną możliwość co do ustalenia przez RG stawki

opłaty planistycznej w związku z decyzją o warunkach zabudowy.

Przyjmując taki stan prawny (prezentowany przez sądy administracyjne), gminy znalazły się w sytuacji patowej. Ustawa o planowaniu obliguje gminy do naliczania opłat, z którego to obowiązku nie mogą się wywiązać, gdyż ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie wskazuje organu uprawnionego do ustalenia w takich przypadkach stawki opłaty planistycznej.

Pytam Pana Ministra: Czy w rządzie trwają prace nad przepisami w tym zakresie, tak by właściciele nieruchomości byli równi wobec prawa, a gminy mogły pobierać od nich opłatę planistyczną?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Konwiński

Słupsk, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21068)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie wskaźników kosztochłonności kształcenia na poszczególnych kierunkach

Sposób finansowania uczelni publicznych z budżetu państwa określa ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), przy czym art. 94 dotyczący finansowania wszedł w życie 1 stycznia 2007 r.

Zasady podziału dotacji z budżetu państwa określa minister zgodnie z art. 96 pkt 2 ustawy, uwzględniając w szczególności wskaźniki kosztochłonności kształcenia. Zgodnie z art. 96 pkt 1 wskaźniki kosztochłonności ustala także minister drogą rozporządzeń.

Wskaźniki kosztochłonności rozstrzygają o rentowności kształcenia na poszczególnych kierunkach, gdyż decydują o wysokości dotacji budżetowej.

Moim zdaniem, wskaźniki kosztochłonności dla kierunków: architektura i urbanistyka, budownictwo oraz inżynieria środowiska zostały ustalone na zbyt niskim poziomie. To typowo inżynierskie kierunki niezbędne w każdej fazie rozwoju gospodarczego. Względnie wysokie koszty kształcenia wynikają z konieczności prowadzenia zajęć w małych grupach projektowych i laboratoryjnych już na wczesnych semestrach studiów. Kształcenie na kierunkach: budownictwo oraz inżynieria środowiska wiąże się ponadto z koniecznością realizacji wielu zajęć laboratoryjnych w doskonale wyposażonych laboratoriach chemii, materiałów budowlanych, geodezji, wytrzymałości elementów konstrukcji z metalu i betonu oraz pracowniach komputerowych wyposażonych w komputery wysokiej klasy i profesjonalne, bardzo

drogie oprogramowanie. To główne czynniki wpływające na koszty kształcenia na tych kierunkach.

Wskaźniki kosztochłonności kształcenia na poszczególnych kierunkach zostały ustalone w czterech rozporządzeniach minister nauki i szkolnictwa wyższego.

Oto wartości wskaźników kosztochłonności zaczerpnięte z tych rozporządzeń:

- architektura i urbanistyka ks = 2,0,
- budownictwo ks = 2,5,
- inżynieria środowiska ks = 2,5.

Dla porównania:

- bezpieczeństwo narodowe ks = 2,5,
- bezpieczeństwo wewnętrzne ks = 2,5,
- dietetyka ks = 2,5,
- towaroznawstwo ks = 2,5,
- wzornictwo ks = 2,5,

czyli tyle, ile budownictwo i inżynieria środowiska, a więcej niż architektura i urbanistyka.

Zdziwienie musi budzić fakt, że wskaźnik kosztochłonności dla architektury krajobrazu (ks = 2,5) jest wyższy niż dla architektury i urbanistyki (ks = 2,0).

Wskaźniki kosztochłonności tak istotnych dla rozwoju kraju kierunków technicznych zostały wyraźnie niedoszacowane. Jest to zgodna opinia jednostek prowadzących kształcenie na wymienionych kierunkach.

Warto wspomnieć, że absolwenci wymienionych kierunków uzyskują po studiach uprawnienia do prowadzenia samodzielnej działalności zawodowej. Uprawnienia te wydają odpowiednie izby, które stawiają stosowane wymagania co do wymiaru przedmiotów technicznych i form kształcenia gwarantujących właściwe przygotowanie do zawodu. Jeśli połączyć te wymagania z zapisami wprowadzonych w 2007 r. standardów kształcenia, otrzymujemy wymagania, którym naprawdę trudno sprostać przy tak nisko ustawionych wskaźnikach kosztochłonności kształcenia.

Uczelnia, mając do wyboru rozwój kształcenia na kierunku bezpieczeństwo narodowe czy budownictwo lub inżynieria środowiska, wybierze ten pierwszy kierunek, bo jest on zdecydowanie tańszy w realizacji. Nie wymaga bowiem drogiego wyposażenia laboratoryjnego i prowadzenia zajęć o charakterze laboratoryjnym i projektowym.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy dostrzega Pani Minister konieczność korekt w ustalonych rozporządzeniach wskaźnikach kosztochłonności kształcenia na kierunkach: architektura i urbanistyka, budownictwo oraz inżynieria środowiska?

2. Umiejętne sterowanie wskaźnikami kosztochłonności może być instrumentem polityki wspierania kierunków niezbędnych dla gospodarki narodo-

wej. W szczególności może być alternatywą dla programu konkursów na kierunki zamawiane. Wystarczy zwiększyć wskaźnik kosztochłonności, by uczelnie natychmiast podniosły limity przyjęć na dany kierunek. Czy Pani Minister rozważa takie rozwiązanie?

3. Zwiększenie zainteresowania studiowaniem na kierunkach technicznych można stymulować także wysokością stypendiów naukowych przyznawanych studentom. Ten mechanizm mógłby z powodzeniem zastąpić konkursy na kierunki zamawiane. Czy Pani Minister przewiduje możliwość zróżnicowania wysokości stypendiów naukowych w zależności od kierunku studiów?

Z poważaniem

Posel Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21069)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie realizacji programu
„Solidarność pokoleń 50+”**

Szanowna Pani Minister! Osoby, które ukończyły 50 lat, a pozostają bez pracy, mają duże zastrzeżenia do rządowego programu „Solidarność pokoleń 50+”. Na realizację tego programu wydano dotychczas 7,3 mld zł, z tego jedynie 2,3 mld wydano na pomoc bezpośrednią. Co prawda dzięki temu programowi udało się podnieść wskaźnik pracujących Polaków w grupie 5–65 lat do 35%, tym niemniej nadal jest to wynik niezadowalający. Wskaźnik ten może ulec pogorszeniu w momencie zmian w systemie emerytur mundurowych.

W związku z powyższym, kieruję do Pani Minister dwa pytania:

1. Jak ocenia Pani Minister dotychczasową realizację programu „Solidarność pokoleń 50+”?

2. Czy rząd zamierza wprowadzić modyfikację do programu „Solidarność pokoleń 50+”, m.in. w kierunku zwiększenia zachęt dla przedsiębiorców, którzy skłonni byłiby bezrobotnych z tej grupy wiekowej zatrudniać w swoich zakładach pracy?

Wdzięczny będę Pani Minister za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Posel Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21070)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie niezastosowania się
sądu okręgowego pracy i ubezpieczeń
społecznych do wytycznych Sądu
Najwyższego wskazanych w wyroku,
sygn. Akt: I PK 135/06**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Pan K. M. od 1979 r. był zatrudniony w zakładzie pracy Fabryka Kotłów SEFAKO SA w Sędziszowie w województwie świętokrzyskim. Pełnił również od 1979 r. funkcję przewodniczącego Zarządu Zakładowej Organizacji Związkowej NSZZ „Solidarność” i zakładowego społecznego inspektora pracy. W dniu 23 listopada 2004 r. został dyscyplinarnie zwolniony z pracy za udział w dwóch szkoleniach dla zakładowych społecznych inspektorów pracy: w dniach 22 i 28 października 2004 r. W uzasadnieniu zwolnienia dyscyplinarnego pracodawca wskazał, że pracownik niewłaściwie wyjaśnił przyczyny nieobecności w pracy.

Pan K. M. wskazał, że pracodawca już wcześniej podjął działania zlikwidowania komisji zakładowej, by nie występować do komisji o zgodę na zwolnienie go z pracy. W okresie dwóch tygodni około 100 członków złożyło rezygnacje, składając je bez powiadomienia przewodniczącego komisji zakładowej. Tak więc pracodawca nie zwrócił się do statutowo właściwego organu zakładowej organizacji związkowej o wyrażenie zgody na rozwiązanie z panem M. umowy o pracę.

Dnia 3 grudnia 2004 r. pełnomocnik w osobie radcy prawnego skierował w imieniu pana M. do Sądu Rejonowego Wydziału IV Pracy w Jędrzejowie pozew o przywrócenie do pracy. Wyrokiem z dnia 12 maja 2005 r., sygn. akt IV P 1034/04, Sądu Rejonowego w Jędrzejowie Wydział Pracy pan M. został przywrócony do pracy i zasądzono na jego rzecz odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy.

W dniu 29 grudnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział V Pracy zmienił zaskarżony wyrok i powództwo pana M. oddalił. Pełnomocnik powoda złożył kasację do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 15 listopada 2006 r., sygn. akt I PK 135/06, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania. Skarżący w jednym z zarzutów kasacji wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 13 ust 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 o społecznej inspekcji pracy (Dz. U. z 1983 r., Nr 35, poz. 163, ze zm.) poprzez wyjaśnienie, czy pracodawca ma obowiązek uzyskania zgody wszystkich działających w zakładzie pracy zarządów zakładowych organizacji związkowych na rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 K.p. z zakładowym społecznym inspektorem pracy oraz czy brak jakiegokolwiek reakcji

zarządów zakładowych organizacji związkowych przez pięć dni po otrzymaniu pism o wyrażenie zgody na rozwiązanie umowy o pracę ze skutkiem natychmiastowym z pracownikiem szczególnie chronionym może być uznane za wyrażenie zgody w sposób dorozumiany (str. 5–6 uzasadnienia ww. wyroku).

Zdaniem Sądu Najwyższego przedstawiony powyżej aspekt rozwiązania bez wypowiedzenia umowy o pracę z powodem nie stał się w ogóle przedmiotem rozważań oraz odpowiednich ustaleń sądu apelacyjnego, który przyjął, że na dzień rozwiązania stosunku pracy organizacja związkowa liczyła poniżej 10 członków (str. 9–10 ww. uzasadnienia wyroku).

Zdaniem Sądu Najwyższego ta okoliczność uzasadniała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi apelacyjnemu do ponownego rozpoznania na mocy art. 389¹⁴ K.p.c.

Zatem w postępowaniu ponownym sprawy Sąd Najwyższy nakazał ustalić, czy reprezentująca powoda na dzień rozwiązania stosunku pracy zakładowa organizacja związkowa miała ze względu na liczbę członków cechy tzw. reprezentatywnej organizacji związkowej w rozumieniu art. 25¹ ustawy o związkach zawodowych, a w związku z powyższym, czy przysługiwały jej szczególne uprawnienia w przedmiocie ochrony interesów pracowniczych powoda jako członka władz tej organizacji?

Sąd Najwyższy, kierując sprawę do ponownego rozpoznania, wskazał na zbadanie sprawy liczebności organizacji związkowej w myśl art. 25¹ ust 2 K.p. tj. składanie pracodawcy kwartalnych informacji o liczebności związku.

Zdaniem pana K. M., informacje takie były składane pracodawcy po zakończeniu każdego kwartału, organizacja liczyła 16 członków, czyli była reprezentatywna.

Sąd okręgowy, badając sprawę zwróconą przez Sad Najwyższy, nie rozpatrzył sprawy składania kwartalnych informacji, stwierdził jedynie, że związek nie był reprezentatywny, bo liczył poniżej 10 członków. Ocenił to na podstawie zeznań świadków przed sądem rejonowym, którzy zeznali, że się wypisali ze związku, składając swoje rezygnacje do działu kadr w zakładzie, nie powiadamiając o tym organizacji związkowej, do której należeli.

Do pana M. nie dotarły żadne informacje o rezygnacji 15 członków.

Przedstawione powyżej okoliczności wskazują, iż sąd okręgowy nie rozpatrzył sprawy zgodnie ze wskazaniami Sądu Najwyższego. Pan M. kasacji od przedmiotowego wyroku nie złożył, albowiem w tym czasie był już osobą pozostającą bez pracy, będącą na utrzymaniu rodziny i nie posiadał środków finansowych na wynajęcie i opłacenie pełnomocnika z wyboru.

Szanowny Panie Ministrze. Na podstawie powyżej przedstawionej dokumentacji sąd apelacyjny nie wziął pod uwagę wytycznych Sądu Najwyższego w sprawie, co skutkowało wydaniem przezeń wyroku w sposób krzywdzący pana M.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy stan rzeczy, w którym osoba pokrzywdzona przez pracodawcę nie może liczyć na należyłą ochronę jej interesów przez niezależne sądownictwo, można uznać za zgodne ze standardami państwa prawa?

2. Czy sytuacja, w której sąd apelacyjny nie rozpatruje ponownie sprawy zgodnie z wytycznymi Sądu Najwyższego, jest zgodna z intencjami pracodawcy, który ustalił proceduralny przebieg procesu sądowego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21071)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie potraktowania budowy stopnia wodnego Niepołomice oraz stopnia wodnego Podwale jako inwestycji priorytetowych w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: W dniu 07.01.2011 r. zakończyły się konsultacje społeczne ogłoszone przez wojewodę małopolskiego dotyczące projektu „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, w których wzięło udział Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Niepołomickiej.

Wnioski zgłoszone przez stowarzyszenie brzmiały następująco:

„1. Uzupelnienie zadania nr 11: zabezpieczenie przed powodzią aglomeracji krakowskiej ww. projektu o zadanie składowe: budowa stopnia wodnego Podwale dla stabilizacji koryta Wisły.

2. Przesunięcie nakładów finansowych i czasu dla realizacji zadania składowego z:

— prace przedprojektowe i projektowe stopień wodny Niepołomice RZGW Kraków – 20 mln zł do roku 2013,

— budowa stopnia wodnego Niepołomice – 200 mln zł w latach 2014–2020

na:

— prace przedprojektowe i projektowe stopień wodny Niepołomice RZGW Kraków – 10 mln zł do roku 2012,

— prace przedprojektowe i projektowe stopień wodny Podwale RZGW Kraków – 10 mln zł do roku 2012,

— budowa stopnia wodnego Niepołomice – 100 mln zł do roku 2014,

— budowa stopnia wodnego Podwale – 100 mln zł do roku 2014.

3. Wykonanie prac: przedprojektowych, projektowych oraz budowlanych nad wyżej wymienionymi stopniami wodnymi należy zrealizować w trybie, na który zezwala ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. 2009 r. Nr 19, poz. 100).

Podjęcie współpracy z firmami zainteresowanymi budową i eksploatacją przyszłych przystopniowych elektrowni wodnych pozwoli na osiągnięcie obopólnych korzyści zarówno w wymiarze celów przeciwpowodziowych, stabilizacja koryta rzeki Wisły poniżej Krakowa, przyrodniczych, społecznych, jak i komercyjnych tych zadań składowych.

Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Niepołomickiej deklaruje aktywne wsparcie poprzez pomoc w pozyskaniu partnera prywatnego dla realizacji budowy stopnia wodnego Niepołomice oraz stopnia wodnego Podwale przed Nowym Brzeskiem”.

Podstawowe argumenty przemawiające za podjęciem ww. inwestycji to:

1) ochrona dna i brzegów Wisły przed postępującą erozją,

2) ochrona wałów przeciwpowodziowych wzdłuż koryta Wisły przed zniszczeniem na skutek obniżenia się poziomu wód gruntowych,

3) przywrócenie naturalnego poziomu wód gruntowych, a przez to ochrona cennych obszarów przyrodniczych,

4) zwiększenie poziomu zabezpieczenia przeciwpowodziowego dla Krakowa i okolic,

5) przywrócenie żeglowności na tym odcinku rzeki Wisły.

Zważywszy na powyższą argumentację należy zgodzić się, że inwestycja w postaci stopni wodnych Podwale i Niepołomice będzie miała niezwykle korzystne oddziaływanie na wszelkie aspekty związane z gospodarką wodną w okolicach Krakowa i w samym mieście. Biorąc też pod uwagę możliwość wykorzystania tych budowli w celach energetycznych, co budzi nadzieje na pozyskanie inwestorów pozabudżetowych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego, inwestycje te powinny znaleźć się na liście priorytetów w ramach „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy ministerstwo zapoznało się z wnioskami złożonymi przez Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Niepołomickiej wraz z ich uzasadnieniem, a jeśli tak, to jakie jest stanowisko ministerialne wobec nich?

2. Czy w razie znalezienia inwestora ministerstwo podejmie działania w celu przyspieszenia procedur administracyjnych związanych z przeprowadzeniem inwestycji?

3. Czy ministerstwo posiada kalkulacje zysków wynikłych z przeprowadzenia ww. inwestycji w postaci zahamowania erozji, spowolnienia procesu niszczenia wałów przeciwpowodziowych, utrzymania właściwego poziomu wód gruntowych, ochrony miejsc cennych przyrodniczo, ochrony przeciwpowodziowej

Krakowa i okolic, rozwoju żeglugi rzecznej na tym odcinku, pozyskiwania taniej energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, oraz przyrostu miejsc pracy wobec koniecznych nakładów finansowych niezbędnych do przeprowadzenia inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21072)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kontroli w placówkach
opiekuńczo-wychowawczych**

Szanowny Panie Premierze! W ciągu ostatnich kilku miesięcy w mediach kilkakrotnie pojawiły się niepokojące informacje dotyczące nieprawidłowości w funkcjonowaniu placówek opiekuńczo-wychowawczych (socjalizacyjnych i wielofunkcyjnych). Wynika z nich, iż funkcja opiekuńcza placówek jest w wielu przypadkach zaburzona, co skutkuje brakiem poczucia bezpieczeństwa u wychowanków. W wielu domach dziecka nagminnie występuje zjawisko przemocy w relacjach między wychowankami, zaś wychowawcy nie podejmują dostatecznych wysiłków, aby temu zapobiec lub nie są profesjonalnie przygotowani do skutecznych działań w tym zakresie. Niejednokrotnie sami także stosują przemoc wobec wychowanków. Zaburzenie funkcji opiekuńczej powoduje, iż realizacja funkcji wychowawczej staje się w wielu przypadkach wręcz niemożliwa, a placówka, która ma przygotowywać młodego człowieka (niejednokrotnie po traumatycznych przeżyciach, z ogromnymi brakami w sferze wychowania i edukacji) do prawidłowego funkcjonowania w dorosłym życiu, staje się jedynie przechowalnią.

Powszechnie znany jest fakt, iż placówki opiekuńczo-wychowawcze nie są doskonałym rozwiązaniem w dziedzinie opieki nad dziećmi i młodzieżą pozbawioną pieczy rodzicielskiej. Jednakże całkowite zastąpienie ich rozwiązaniami doskonalszymi, takimi jak: rodzina zastępcza, rodzinny dom dziecka czy zawodowa rodzina zastępcza z pewnością jeszcze przez pewien czas nie będzie możliwe. Należy więc podjąć działania, zmierzające do poprawy sytuacji tych placówek w taki sposób, aby zaspokajały nie tylko potrzeby biogenne wychowanków, ale też potrzebę bezpieczeństwa, potrzeby związane z dojrzeniem osobowości społecznej, potrzeby czynnościowe oraz poznawcze.

W związku z zasygnalizowanym wyżej problemem proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kto sprawuje nadzór i kontrolę nad prawidłowym funkcjonowaniem placówek opiekuńczo-wychowawczych?

2. Jakie kontrole kompleksowe, problemowe, do-
rażne i sprawdzające zostały przeprowadzone w pla-
cówkach opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r.?

3. Jakie wnioski i zalecenia pokontrolne zostały
przekazane dyrektorom placówek w wyniku przepro-
wadzonych kontroli?

4. Czy i w jaki sposób sprawdzane są kwalifikacje
i predyspozycje kadry pedagogicznej do pracy w spe-
cyficznych warunkach placówki opiekuńczo-wycho-
wawczej (badania psychologiczne, zaświadczenie o nie-
karalności itp.)?

5. Czy prowadzona jest oraz na czym polega
współpraca międzyresortowa w odniesieniu do funk-
cjonowania tego typu placówek?

6. Jaka jest rola policji w sytuacji kryzysowej pla-
cówki?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Zakrzewska

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21073)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany terminu
rozpoczęcia budowy obwodnicy Wałcza
na drodze krajowej S10**

Szanowny Panie Ministrze! Władze samorządowe
Wałcza są zaniepokojone kolejnym przesunięciem
terminu rozpoczęcia budowy obwodnicy miasta na
drodze krajowej S10, tym razem po roku 2013. Droga
S10 ma bardzo ważne znaczenie gospodarcze dla wo-
jewództwa zachodniopomorskiego. Przebiega bowiem
przez wiele miast i miejscowości, warunkując ich roz-
wój. W Wałczu droga S10 krzyżuje się z drogą krajo-
wą nr 22. Dodatkowo przez Wałcz przebiegają drogi
wojewódzkie nr 178 i 163. Uciążliwość i zagrożenie
w tym mieście jest więc szczególnie dotkliwa. Na ob-
wodnicę Wałcza wydano już dużo środków finanso-
wych. Opracowano dokumentację, wykupiono grunty
i teraz realizowana jest kolejna dokumentacja. Wła-
dze Wałcza bardzo aktywnie uczestniczyły w pracach
międzywojewódzkiego zespołu ds. przebudowy drogi
S10 z nadzieją, że proponowana kolejność zadań zo-
stanie dotrzymana.

W związku z powyższym zwracam się do Pana
Ministra z pytaniem:

1. Dlaczego termin rozpoczęcia budowy obwodnicy
Wałcza został po raz kolejny przesunięty na 2013 r.?

2. Czy Pan Minister może wskazać jednoznaczny
termin rozpoczęcia realizacji budowy obwodnicy
Wałcza na drodze krajowej S10?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21074)

do ministra finansów

**w sprawie podniesienia przedsiębiorstwom
rozliczającym się w Krajowej Informacji
Podatkowej opłaty za interpretację
podatkową**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192
ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
kierujemy do Pana Ministra interpelację poselską
w sprawie podniesienia przedsiębiorstwom rozlicza-
jącym się w Krajowej Informacji Podatkowej opłaty
za interpretację podatkową.

Według rządowego projektu zmian Ordynacji po-
datkowej i ustawy o podatku dochodowym od osób
fizycznych koszty wydawania interpretacji podatko-
wej w całości mają zostać przerzucone na przedsię-
biorców.

Według propozycji zawartych w projekcie przed-
siębiorstwom rozliczającym się w Krajowej Informa-
cji Podatkowej zostaną podniesione opłaty za wyda-
nie interpretacji podatkowej z 40 zł do 1 tys. zł. De-
cyzja taka jest niezrozumiała, bowiem we wrześniu
2008 r. opłata została zmniejszona z 75 zł do 40 zł.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana
Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czym rząd tłumaczy podniesienie przedsię-
biorstwom rozliczającym się w Krajowej Informacji Po-
datkowej opłaty za wydanie interpretacji podatkowej
o 2500%?

2. Dlaczego we wrześniu 2008 r. opłata za inter-
pretację została zmniejszona?

3. Czy rząd planuje zwiększenie opłaty za inter-
pretację podatkową dla osób fizycznych?

4. Dlaczego z Biuletynu Informacji Publicznej
mają zniknąć publikowane dziś wraz z odpowiedzią
ministra wnioski podatników o interpretację?

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 17 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21075)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S8
na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syców**

Szanowny Panie Ministrze! Droga ekspresowa S8 ma bardzo duże znaczenie dla rozwoju nie tylko Wrocławia, ale całego Dolnego Śląska. Obecna trasa nr 8 jest wąska, wiedzie przez wiele wsi i miasteczek. Wskutek tego jedzie się długo, a na drodze kierowcy są narażeni na wiele niebezpieczeństw. Budowa drogi ekspresowej S8 na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syców, do granicy województwa dolnośląskiego. Z informacji prasowych wynika, że trasa kosztować ma 1,183 mln zł. Około 980 mln zł pochodzić będzie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Droga ekspresowa S8 na terenie województwa dolnośląskiego będzie liczyła około 55 km (łącznie z istniejącą już obwodnicą Oleśnicy). Trasa przebiegać będzie poza obszarami zabudowanymi, głównie przez tereny rolne, łąkowe i leśne. Przepisy unijne kładą szczególny nacisk na ochronę środowiska. Dzięki temu na trasie z Wrocławia do Sycowa wybudowanych zostanie blisko 12 km ekranów akustycznych. Powinny być dodatkowo zamontowane bariery energochłonne i osłony przeciwośnieniowe. Powstanie tej trasy ma istotne znaczenie dla rozwoju nie tylko Wrocławia, ale całego Dolnego Śląska. Ułatwi mieszkańcom naszego regionu sprawne i bezpieczne komunikowanie z Warszawą.

W jakim terminie Ministerstwo Infrastruktury zaplanowało zakończenie tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 21 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21076)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S3
na odcinku Nowa Sól – Legnica – Lubawka**

Szanowny Panie Ministrze! Droga ekspresowa S3 to istotny fragment Środkowoeuropejskiego Korytarza Transportowego TEN-T, łączącego granicę państwa z Czechami i Swinoujściem, o dużym znaczeniu dla rozwoju Polski. W grudniu 2007 r. wrocławska Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, zakładała rozpoczęcie budowy fragmentu z Lubawki do Legnicy w 2009 r. i zakończenie w roku 2011. Do roku 2014 miał być gotowy odcinek Nowa Sól – Le-

gnica. W przedstawionym obecnie „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” oba dolnośląskie odcinki drogi ekspresowej S3 (Nowa Sól – Legnica i Legnica – Lubawka) mają być realizowane dopiero w bliżej nieokreślonym czasie po roku 2013. Inwestycję, która jest kluczowa dla rozwoju nie tylko regionu, ale i kraju, przełożono już po raz kolejny. Brak drogi S3 z obwodnicami Polkowice, Lubina i Jawora znacznie opóźni ich rozwój, opóźni rozwój całego województwa dolnośląskiego, a w rezultacie Polski.

Czy Ministerstwo Infrastruktury zakłada możliwość przywrócenia terminu budowy ww. odcinków drogi ekspresowej S3 zgodnie z przyjętym w 2007 r. „Programem budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”?

Z poważaniem

Poseł Ewa Wolak

Wrocław, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21077)

do ministra zdrowia

**w sprawie niezakontraktowania przez NFZ
usług zdrowotnych w niektórych placówkach
ochrony zdrowia i konsekwencjach
tej decyzji dla procesu kształcenia
podyplomowego lekarzy**

Artykuł 16 ustawy o zawodzie lekarza mówi m.in., że: „Lekarz może uzyskać tytuł specjalisty w określonej dziedzinie medycyny po odbyciu przeszkolenia określonego programem specjalizacji”. W programach specjalizacji lekarskich znajdują się obowiązkowe staże na oddziałach i w poradniach specjalistycznych wpisanych na listę prowadzoną przez ministra zdrowia. Warto podkreślić, że poszczególne staże w poradniach i oddziałach w przypadku większości specjalizacji lekarskich trwają wiele miesięcy.

Część poradni i oddziałów, w których do tej pory lekarze odbywali szkolenia specjalizacyjne, po 1 stycznia 2011 r. nie otrzymała kontraktów. Podpisano za to umowy z wieloma nowymi świadczeniodawcami nieposiadającymi akredytacji na przeprowadzanie szkolenia specjalizacyjnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy niezawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez NFZ z niektórymi poradniami i oddziałami, w których do tej pory lekarze odbywali szkolenia specjalizacyjne, nie odbije się negatywnie na procesie kształcenia lekarzy i nie utrudni im ukończenia szkolenia specjalizacyjnego?

2. Czy w związku z powyższym Ministerstwo Zdrowia rozważa weryfikację list oddziałów i porad-

ni, w których można odbywać szkolenie specjalizacyjne?

3. Czy w procedurach konkursowych dotyczących kontraktowania przez NFZ świadczeń zdrowotnych nie powinny być brane pod uwagę również aspekty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym lekarzy?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21078)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niewdrożenia do polskiego
prawodawstwa dyrektywy Parlamentu
Europejskiego i Rady 2008/57/WE
w sprawie interoperacyjności systemu kolei
we Wspólnocie**

Działając na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu RP składam na ręce Pana Ministra interpelację w sprawie niewdrożenia do polskiego prawodawstwa dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie.

Państwa członkowskie UE zobowiązane zostały do wprowadzenia w życie przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie nie później niż do dnia 19 lipca 2010 r.

Polska w przededniu przyjęcia prezydencji w Unii Europejskiej pozostała jednym z ostatnich krajów, w którym nie wdrożono tej najistotniejszej dla kolejnictwa europejskiego dyrektywy, ponieważ minister infrastruktury nie przedłożył w tym zakresie stosownych zmian do ustawy o transporcie kolejowym. Z tego powodu po 19 lipca 2010 r. brak jest w Polsce podstaw do notyfikacji bądź renotyfikacji jednostek odpowiedzialnych za ocenę zgodności pełniących bardzo istotną rolę dla funkcjonowania w Polsce rynku certyfikacji wyrobów przeznaczonych dla kolejnictwa, a polskie jednostki notyfikowane po tym terminie pozostały bez możliwości wydawania certyfikatów dla kolejnictwa i zostały wykreślone z listy europejskiej.

Dyrektywa 2008/57/WE wprowadza zupełnie nowe, w stosunku do obecnie w Polsce obowiązujących, zasady certyfikacji oraz dopuszczania do eksploatacji.

Nowe zasady certyfikowania produktów i usług w kolejnictwie są szczególnie istotne dla krajów modernizujących linie kolejowe i tabor kolejowy z udziałem funduszy europejskich. Nowo budowane i modernizowane linie kolejowe, a także tabor kolejowy produkowany i modernizowany jako przeznaczony do eksploatacji na kolejowej sieci europejskiej zgodnie

z tym, obowiązującym już prawem muszą być interoperacyjne.

Dotychczas po modernizacji odcinka linii kolejowej także wchodzącej w skład tzw. sieci TEN zarządca infrastruktury dokonał odbioru robót i dopuszczał ten odcinek linii do eksploatacji. Natomiast zgodnie z dyrektywą 2008/57/WE zmodernizowany odcinek linii kolejowej powinien być obowiązkowo poddany ocenie na zgodność z wymienionymi interoperacyjności. Wymagane jest w tym względzie uzyskanie od jednostki notyfikowanej certyfikatu weryfikacji WE podsystemu, wystawienie deklaracji zgodności przez zarządcę infrastruktury oraz wystąpienie do Urzędu Transportu Kolejowego o uzyskanie zezwolenia na dopuszczenie do eksploatacji. Dopiero po uzyskaniu takiego zezwolenia, zmodernizowany odcinek linii będzie mógł być oddany do eksploatacji jako zgodny z zasadami interoperacyjności.

Problem szczególnie dotyczy tych obszarów kolejnictwa, w których od dawna obowiązują przepisy unijne nazwane jako techniczne specyfikacje interoperacyjności, takich jak wagony towarowe, ruch kolejowy czy automatyka kolejowa, ale również dla obszaru infrastruktury kolejowej (drogi kolejowe i perony), dla którego techniczne specyfikacje interoperacyjności są znane, a ich wejście w życie planowane jest jeszcze w pierwszym kwartale bieżącego roku.

Przeprowadzenie procesu certyfikowania, w tym oceny zgodności z wymogami interoperacyjności muszą dokonać jednostki notyfikowane. Z powodu braku implementacji wspomnianej dyrektywy 2008/WE aktualnie nie ma w Polsce żadnej akredytowanej jednostki certyfikującej podsystem infrastruktury ani certyfikującej inny podsystem, która posiada notyfikację na tą obowiązującą dyrektywę, natomiast jednostki takie funkcjonują w innych krajach Unii Europejskiej. Tak więc uzyskanie certyfikatu weryfikacji WE na przykład dla podsystemu infrastruktura dla modernizowanego odcinka linii kolejowej od istniejącej polskiej jednostki notyfikowanej jest niemożliwe i prawdopodobnie wymagać będzie angażowania jednostek zagranicznych, analogicznie jak przy budowie pierwszego odcinka automatycznego systemu prowadzenia pociągów (Ertms), gdzie zaszła konieczność zwrócenia się do jednostki austriackiej.

Jednocześnie niewdrożenie przedmiotowej dyrektywy 2008/57/WE powoduje, że polskie firmy działające na polskim rynku kolejowym nie są przygotowane do istniejących już w kolejnictwie europejskim zmian. Brak wiedzy i przygotowania wielu istotnych przedmiotów polskiego rynku kolejowego biorących bezpośredni udział w podstawowych inwestycjach kolejowych może spowodować, że polskie biura projektowe, wykonawcy robót modernizacyjnych linii kolejowych, ale również zarządcy infrastruktury nie będą w stanie realizować swojej podstawowej działalności związanej z modernizacją linii kolejowych. Polskie firmy dotychczas produkujące na rzecz kolei według wymogów krajowych w celu zapewnienia możliwości dostępu do rynku europejskiego wypro-

dukowanym u nas towarom, muszą uzyskać certyfikaty zgodności z wymaganiami unijnymi, określonymi w technicznych specyfikacjach interoperacyjności. Te firmy, które nie będą w stanie uzyskać certyfikatów na swoje usługi i produkty zgodnie z przepisami unijnymi, nie będą mogły uczestniczyć w inwestycjach, ani wprowadzać swoich wyrobów na kolejową sieć europejską również w Polsce.

W celu zagwarantowania zgodnego z przepisami unijnymi prowadzenia inwestycji kolejowych z wykorzystaniem dotacji unijnych konieczne jest pilne wdrożenie obowiązującego już prawa unijnego oraz podjęcie działań przez głównych beneficjentów środków unijnych w zakresie przygotowania swoich pracowników do stosowania nowych uregulowań unijnych na etapie projektowania, organizowania przetargów, wykonania robót i odbiorów tych robót, jak również obowiązku współpracy z jednostkami notyfikowanymi. Aktualnie rozstrzygane przetargi zarówno na nowoczesny tabor, jak i w szczególności na modernizację najważniejszych odcinków linii kolejowych, muszą uwzględnić nowe wymagania dotyczące interoperacyjności, w tym zgodności z obowiązującymi technicznymi specyfikacjami interoperacyjności.

Nieprzestrzeganie powyższych zasad może doprowadzić do utraty, a nawet zwrotu środków finansowych.

W związku z tym mam następujące pytania:

— Kiedy rząd zamierza przedłożyć zmiany do polskiego prawa implementujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie?

— Dlaczego przez tyle miesięcy Ministerstwo Infrastruktury nie przygotowało stosownych propozycji rozwiązań prawnych?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21079)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wadliwych zasad waloryzacji emerytur i rent

Zdaniem niektórych obywateli, dotychczasowa realizacja waloryzacji emerytur i rent przeprowadzana według ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 z 11 marca 2004 r.) jest niezgodna z założeniami tej ustawy, ponieważ nie realizuje głównego jej założenia, tj. rekompensaty wzrostu kosztów utrzymania gospodarstw domowych emerytów i rencistów.

Art. 89.2 mówi, że „wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o których mowa w ust. 1, jest wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów”. W praktyce, chociaż wzrost kosztów jest dla wszystkich jednakowy i stąd wskaźnik dla wszystkich rewaloryzacji również jednakowy, otrzymana rekompensata różni się nawet ponad 10-krotnie.

Przy planowanej waloryzacji w 2011 r. i przy wskaźniku waloryzacji 1,033 wielkość dodatków do emerytur i rent odpowiednio wyniesie:

- przy emeryturze 700 zł dodatek wyniesie 23 zł,
- przy emeryturze 7 tys. zł – ok. 230 zł (10-krotnie wyższy).

Jak mi sygnalizują mieszkańcy, prawdopodobnie ustawa nie odzwierciedla intencji ustawodawców, którzy musieli mieć świadomość, że osoby otrzymujące najniższe emerytury powinny mieć wyższe dodatki niż ci, którzy i bez dodatków mają wysokie emerytury. Według ich opinii, dodatek rewaloryzacyjny powinien być jednakowy dla wszystkich, ponieważ wynika ze wzrostu kosztów towarów i usług, które są jednakowe dla wszystkich niezależnie od wysokości emerytury czy renty.

Obywatele wyrazili opinię, że należy poprawić art. 88.1 rzeczonej ustawy, odnosząc wskaźnik do średniej emerytury lub renty, a następnie obliczoną wielkość przyjąć jako wartość rewaloryzacyjną dla wszystkich emerytów i dla wszystkich rencistów.

W piśmie, które otrzymałem, przedstawiono przykład proponowanego obliczenia dodatku rewaloryzacyjnego, przyjmując przykładowo za średnią emeryturę z 2010 r. w wysokości 1600 zł i wskaźnik rewaloryzacyjny na rok 2011 – 1,033, co daje $1600 \text{ zł} \times 1,033 =$ dodatek rewaloryzacyjny w wysokości ok. 52 zł. „Dla emerytów, szczególnie tych najuboższych, do 1000 zł, dodatek (...) byłby wyższy od dotychczasowo wyznaczanego i, co bardzo ważne, zapobiegłby dalszemu rozwarstwianiu naszego społeczeństwa, a to dotyczy prawie 3,5 mln obywateli – ok. 70% emerytów” – jak napisano w liście.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

1. Czy Pani Minister zgadza się z wyżej przedstawionymi argumentami i wyliczeniami?

Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie w tej sprawie inicjatywę legislacyjną, aby zmienić sytuację prawną na korzyść najuboższych emerytów i rencistów?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21080)

do ministra gospodarki

w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu wstępnego na aplikację rzecznikowską

Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Ministra w związku z informacjami otrzymywanymi ze strony młodych ludzi, którzy rozważają wybór ścieżki kariery poprzez dążenie do uzyskania uprawnień zawodowych rzecznika patentowego. Zawód, o którym mowa, jest zawodem zaufania publicznego, opartym na zasadach samorządu zawodowego. Zgodnie z przepisami ustawy o rzecznikach patentowych, poza nielicznymi wyjątkami, uzyskanie uprawnień zawodowych rzecznika patentowego wymaga zdania egzaminu poprzedzonego 3-letnią aplikacją.

Tym, co budzi nasze zastrzeżenia, jest tryb przeprowadzania egzaminu wstępnego na aplikację rzecznikowską. W ostatnich latach miały miejsce zmiany w przepisach regulujących dostęp do aplikacji w innych zawodach prawniczych: adwokackiej, radcowskiej czy notarialnej. Obecnie pisemna, testowa forma egzaminów wstępnych na powyższe aplikacje gwarantuje ich obiektywny charakter i uzależnienie wyników jedynie od poziomu wiedzy kandydatów. Niestety w przypadku aplikacji rzecznikowskiej sytuacja może przedstawiać się odmiennie.

Według nowych regulacji egzamin ma mieć formę pisemną i ustną. W opinii osób zgłaszających nam powyższe wątpliwości trudno uznać za uzasadniony ustny charakter egzaminu, jeżeli wyłącznie pisemną formę ma np. egzamin wstępny na aplikację adwokacką, która bez żadnych wątpliwości przygotowuje do zawodu o znacznie wyższych wymaganiach w zakresie formułowania wypowiedzi ustnych. Wśród młodych osób rozważających podjęcie aplikacji rzecznikowskiej wątpliwości budzi również stosunkowo mało szczegółowe sformułowanie przepisów, pozostawiające daleko idące pole do interpretacji.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w opinii ministerstwa obecnie obowiązująca ustawa w sposób odpowiedni reguluje zasady przyjęcia kandydatów na aplikację rzecznikowską?

2. Czy ministerstwo planuje lub dopuszcza dalsze nowelizacje ustawy w celu sprecyzowania wspomnianych zasad?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21081)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie zasad organizacji wyjazdów turystycznych do miejsc niebezpiecznych

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie w związku z gwałtownymi wydarzeniami politycznymi w państwach regionu śródziemnomorskiego pojawił się problem bezpieczeństwa turystów. W popularnych miejscach turystycznych odwiedzanych przez wielu Polaków nagle miały miejsce wydarzenia zagrażające ich zdrowiu i życiu. Oczywiście jest w takiej sytuacji reakcja rządu, który natychmiast podjął działania w celu ochrony bezpieczeństwa swoich obywateli, przede wszystkim organizując powrót do kraju.

Sytuacja polityczna w państwach odwiedzanych masowo przez turystów zmienia się dynamicznie. Informacje o jej uspokojeniu skutkują natychmiastowym pojawieniem się ofert biur podróży, które, proponując obniżone ceny, próbują minimalizować straty. Niestety korzystanie z takich ofert wiąże się z ryzykiem wystąpienia istotnego niebezpieczeństwa dla turystów w przypadku ponownych zmian w ciągle niestabilnym regionie.

Powstaje pytanie, czy w takiej sytuacji powinna być prowadzona działalność polegająca na organizowaniu wyjazdów do regionów niebezpiecznych lub na prowadzeniu reklamy w tym zakresie. Konsekwencje skorzystania przez turystów z atrakcyjnych cenowo ofert mogą bowiem ponieść sami turyści, a także państwo zobowiązane do zapewnienia im bezpieczeństwa.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w obowiązującym stanie prawnym rząd dysponuje instrumentami prawnymi pozwalającymi w uzasadnionych przypadkach ograniczyć ruch turystyczny do państw, w których występują rozmaite zagrożenia dla odwiedzających je osób?

2. Jakie działania wobec podmiotów gospodarczych oraz samych turystów prowadzi ministerstwo w celu minimalizacji niebezpieczeństw związanych z pochopnymi wyjazdami do miejsc zagrożonych?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21082)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wzrastających cen podręczników
szkolnych w perspektywie roku szkolnego
2011/2012**

Szanowna Pani Minister! Ceny podręczników szkolnych wzrastają z roku na rok. Już w roku szkolnym 2010/2011, chcąc zaopatrzyć dzieci w komplet niezbędnych dla edukacji dziecka książek, rodzice musieli przeznaczyć średnio 200 zł (edukacja wczesnoszkolna), 300 zł (szkoła podstawowa), a nawet 400 zł (gimnazja). W tym roku należy spodziewać się kolejnego niechlubnego rekordu cenowego – będzie on pochodną m.in. konieczności wprowadzenia unijnej, wyższej stawki na te produkty, która wzrośnie z 0 do 5%. Do tego należy dodać ogólną podwyżkę VAT o 1%, która niewątpliwie odbije się na koszcie produkcji i dystrybucji książek.

Na poprawę sytuacji cenowej podręczników nie wpływa także zmiana ustawy o systemie oświaty wprowadzona w 2009 r. przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, a według której te roczniki, które uczą się według nowej podstawy programowej, nie mogą korzystać z używanych podręczników, ale są zmuszone do zakupu nowych książek.

Truizmem jest stwierdzenie, że wysokie ceny książek koniecznych do kupienia dla edukacji dziecka są ogromnym obciążeniem finansowym dla każdego rodzica.

Wobec powyższego pragniemy zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy ministerstwo prowadzi monitoring zmian cenowych na rynku podręczników? Jakie działania ograniczające wzrost cen podręczników podejmuje w perspektywie roku szkolnego 2011/2012?

2. Czy ministerstwo zamierza zwiększyć zasiłki docelowe przeznaczane na tzw. wyprawkę szkolną, więc w głównej mierze na zakup podręczników dla dzieci z niezamożnych rodzin?

Z poważaniem

Posłanki Izabela Kloc
i Marzena Machałek

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 21083)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków
na aktywizację osób bezrobotnych**

Szanowna Pani Minister! Składamy na Pani ręce interpelację w sprawie zmniejszenia środków na aktywizację zawodową osób bezrobotnych. W bieżącym roku budżet na ten cel ma się zmniejszyć o ok. 70%.

Przykładem drastycznego zmniejszenia funduszy dla urzędów pracy jest chociażby powiat kamiennogórski, gdzie na aktywizację osób bezrobotnych na 2011 r. przewidziano sumę 3 063 000 zł. Z powyższej kwoty powiatowy urząd pracy musi zabezpieczyć 985 280 zł na realizację umów podpisanych jeszcze w 2010 r., więc na podpisanie nowych umów zostanie kwota ok. 2 000 000 zł. Jest to zmniejszenie w stosunku do poprzedniego roku o ponad 8 mln zł (73% środków wykorzystanych w 2010 r.)!

Analogiczna sytuacja ma miejsce w powiecie mikołowskim (woj. śląskie). Tabela porównawcza pomocy przyznanej w roku 2010 w odniesieniu do planu na rok 2011 przedstawia się następująco:

	2010 r. wykonanie	2011 r. plan
1. Ilość dotacji	73	10
2. Ilość refundacji	118	10
3. Ilość osób przeszkolonych	161	21
4. Ilość stażystów	207	115
5. Ilość osób zaktywizowanych z wykorzystaniem Funduszu Pracy (w sumie)	678	207

Zmniejszenie kwot na aktywizację osób bezrobotnych jest posunięciem błędnym i będzie miało bardzo negatywny wpływ na sytuację na rynku pracy. Niedopuszczalne jest zmniejszenie puli środków na ten cel nawet w regionach o bezrobociu znacznie przekraczającym średnią krajową, bowiem w wymienionym powiecie kamiennogórskim wynosi ono ponad 20%.

Ponadto w konsekwencji obniżenia puli środków finansowych przyznawanych urzędowi pracy prawie o 70% w porównaniu z rokiem ubiegłym, w 2012 r. zmniejszy się kwota na finansowanie kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników powiatowych urzędów pracy zgodnie z art. 9 ust. 2a¹-c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Stwarza to zatem realne zagrożenie – konieczność zwolnień pracowników urzędów pracy w roku 2012 (w PUP Mikołowa przekłada się to na ok. 6-7 etatów).

W związku z przedstawioną sytuacją prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki jest powód zmniejszenia puli środków przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych?

2. Czy kierowane przez Panią ministerstwo wykonało analizy dotyczące wpływu decyzji o zmniejszeniu środków na aktywizację bezrobotnych na sytuację rynku pracy?

3. Czy jest możliwa zmiana decyzji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej o ilości środków przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych?

4. Czy ministerstwo dokonało analizy długofalowej przełożenia decyzji o zmniejszeniu puli środków przeznaczonych dla powiatowych urzędów pracy na kwestię zwolnień osób pracujących w urzędach, a więc generowania ilości bezrobotnych?

Z poważaniem

Posłanki Izabela Kloc
i Marzena Machałek

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21084)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ewentualnych zmian
w przepisach prawa spadkowego dotyczących
stwierdzenia nabycia spadku**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpływa wiele sygnałów w sprawie zmiany przepisów prawa spadkowego dotyczących stwierdzenia nabycia spadku. Zainteresowani podkreślają konieczność zmiany w ww. zakresie. Zgodnie z treścią art. 1026 Kodeksu cywilnego stwierdzenie nabycia spadku nie może nastąpić przed upływem sześciu miesięcy od otwarcia spadku, chyba że wszyscy znani spadkobiercy złożą już oświadczenia o przyjęciu lub o odrzuceniu spadku. Taka sytuacja zmusza bardzo często spadkobiercę do długiego oczekiwania na stwierdzenie nabycia spadku, mimo że wolą zmarłego został jedynym spadkobiercą.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy są przewidywane ewentualne zmiany w przepisach prawa spadkowego dotyczących sytuacji nabycia spadku?

2. Jakie kroki zamierza Pan podjąć w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21085)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie sytuacji w spółce PLL LOT SA
i Przedsiębiorstwie Państwowym
Porty Lotnicze**

Szanowna Panie Ministrze! Prasa donosi, że wiele wskazuje na to, iż spółka PLL LOT jest w bardzo złym stanie, jeśli chodzi o stosunki wewnętrzne z zarządem oraz jeśli chodzi o sposób zarządzania i gospodarki finansowej. Zarząd, który funkcjonuje w PLL LOT, od kilku miesięcy wdraża model zarządzania spółką, który z ładem korporacyjnym ma niewiele wspólnego. Narastają również problemy techniczne związane z eksploatacją floty LOT. Porty Lotnicze także z praktycznego punktu widzenia nie mają żadnej wizji rozwoju. Niepokój oraz wątpliwości budzi sposób zarządzania, jak również trafność decyzji wewnętrznych. Nadzór Skarbu Państwa w tej dziedzinie poprzez radę nadzorczą najwyraźniej nie spełnia swojej roli. Obawiam się, iż rząd w stosunku do PLL LOT i Polskich Portów Lotniczych stosuje praktykę zamiatania problemu pod dywan.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy Pan Minister przewiduje debatę na temat sytuacji panującej w spółce PLL LOT?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza spowodować poprawę sytuacji finansowej spółki PLL LOT oraz innych portów lotniczych w Polsce?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21086)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie polskich uwag do projektu
raportu Międzypaństwowego Komitetu
Lotniczego MAK**

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że strona polska miała – w oparciu o zapisy konwencji chicagowskiej – skorzystać z procedury załatwiania sporów lub postępowania rozjemczego. Na razie nie ma akceptowanej przez Polskę i Rosję wersji raportu, ani też działań odwoławczych. Pan Premier sygnalizował możliwości ubiegania się o szersze uwzględnienie polskich uwag w raporcie MAK tuż po publikacji raportu.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Kiedy władze Rzeczypospolitej Polskiej wniosą do rady organizacji lotnictwa międzynarodowego

„zastrzeżenie nieporozumienia” w trybie art. 84 i 85 konwencji?

2. Czy władze Rzeczypospolitej Polskiej sporządziły oficjalne stanowisko wskazujące naruszenia konkretnych postanowień załącznika 13 konwencji chicagowskiej, jakich w ocenie strony polskiej dopuszczono się w czasie badania wypadku przez komisję MAK?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21087)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wypowiedzi na temat
błędu polskich pilotów w katastrofie
pod Smoleńskiem**

Szanowny Panie Ministrze! Media cytują Pana słowa, z których wynika, że według lidera Prawa i Sprawiedliwości pilot z racji tego, że jest Polakiem, nie mógł popełnić błędu, więc jak ktoś mówi, że nie popełnił, to jest niepatriotyczne. Pan Minister wypowiedział następujące zdanie: „Niestety wiemy, że nasi piloci popełniają błędy”. Dodał Pan również, że Polscy piloci ewidentnie popełnili błąd, bo nie powinni byli lądować we mgle i żebyśmy nie wiem, ile zaprzeczali, to nadal będzie to prawdą.

Rian.ru informuje o tym, że szef polskiego MSZ w programie TVN24 głośno powiedział o winie polskich pilotów oraz odniósł się do ostatnich wypowiedzi Jarosława Kaczyńskiego, który stwierdził, że „marka Polski jest dzisiaj w najwyższym stopniu zagrożona”, między innymi przez to, że „obrażani są polscy obywatele, piloci”.

Regions.ru podkreśla, że Polska przyznała, iż „samolot Kaczyńskiego rozbili piloci, a nie kontrolerzy lotu”. Na argumenty Jarosława Kaczyńskiego, że stwierdzenia o błędzie pilotów znieważają pamięć pilotów i uwłaczają polskiej racji stanu minister Sikorski odpowiada, iż polscy piloci też popełniają błędy.

W podobnym tonie wypowiadają się wszystkie większe rosyjskie gazety i portale internetowe, kładąc nacisk na to, że raport końcowy MAK został już opublikowany, wina została jasno określona, a teraz polskie MSZ też wreszcie uznaje, że to polscy piloci są winni katastrofy TU-154 z 10 kwietnia 2010 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Dlaczego Pan Minister, kierując resortem, którego rolą jest obrona wizerunku Polski i dobrego imienia Polaków na arenie międzynarodowej publicznie wskazuje winę polskich pilotów i na jakiej podstawie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21088)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia analogami insuliny**

Szanowna Pani Minister! Z medialnych doniesień wynika, że obecnie Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace nad wprowadzeniem w życie programu terapeutycznego dla analogów insuliny. Polskie Stowarzyszenie Diabetyków Oddział Wojewódzki w Białymstoku stwierdza, że program leczenia cukrzycy nie powinien być ograniczony wyłącznie do refundacji analogów insuliny. Program terapeutyczny powinien umożliwiać zastosowanie u chorych leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną. Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowanie leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści. Obecnie stosowane leczenie cukrzycy nie jest pozbawione wad. Powikłania ich stosowania są z kolei częstą przyczyną drugiego koszyka kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Tworzy się błędne koło, które zmusza do zwiększenia dawek insuliny celem przełamania insulinoodporności. Podnosi to koszty leczenia cukrzycy. Tymczasem na rynku dostępne są leki, które mogą odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii, są to leki z nowej klasy, inhibitorów DPP IV. Leki te uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych (wyrażone w stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu, Byetta®, w leczeniu cukrzycy typu II; stanowisku Rady Konsultacyjnej AOTM nr 20/6/2010 z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum, Victoza®, w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna, Onglyza®, w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna, Galvus®, w leczeniu cukrzycy typu II jako świadczenia gwarantowanego. Do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia nie przygotowuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywną rekomendację AOTM i powinny być finansowane przez państwo?

2. Czy włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla

analogów insuliny pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21089)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie nowelizacji ustawy
o organizowaniu i prowadzeniu działalności
kulturalnej oraz niektórych innych ustaw
wraz z projektami aktów wykonawczych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarł list animatorów kultury województwa świętokrzyskiego. Autorzy zgłaszają zastrzeżenia odnośnie do art. 11.1 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej – podział na instytucje: 1) artystyczne 2) pozostałe. Ustawa nie precyzuje pojęcia „pozostałych instytucji” i nie określa ich formy prawnej w kontekście samorządu i działalności gospodarczej. Z kolei w art. 15.1 o trybie powołania dyrektora w rażący sposób narusza zasady sprawiedliwego i równego traktowania pracowników w porównaniu do innych grup zawodowych. Art. 15.5 otwiera drogę do bezpośredniej marginalizacji instytucji kultury poprzez możliwość takich zapisów w kontraktach, które zakładają np. zmniejszenie nakładów na kulturę, ograniczenie zadań z zakresu edukacji i animacji kultury na rzecz rozrywki. W pkt 15a kontrowersje budzi zapis umożliwiający powierzanie zarządzania instytucją kultury osobie fizycznej lub prawnej przy jednoczesnym pominięciu jakichkolwiek wymagań kwalifikacyjnych w stosunku do pracowników jak i dyrektorów pozostałych instytucji kultury.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy możliwe jest ustalenie stałego minimalnego odpisu procentowego od budżetu miast i gmin z przeznaczeniem na cele kultury?

2. Czy rozwiązaniem powyższego problemu nie byłoby utrzymanie wymogów dotyczących kwalifikacji zatrudnianych pracowników w pozostałych instytucjach?

3. Czy Pan Minister rozważa dopuszczenie innych form zatrudniania dyrektorów poza zatrudnieniem kontraktowym?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21090)

do ministra finansów

**w sprawie zniżki podatku
za oddanie płytek krwi**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że honorowi dawcy krwi dowiadują się, że za darowiznę mogą odliczyć sobie cztery razy mniej niż wcześniej. Do tej pory za oddanie płytek krwi można było liczyć na sporą zniżkę podatku, bo 130 zł za jednostkę płytek (250 ml), czyli cztery razy więcej niż odliczają zwykli krwiodawcy. Tu upust wynosi 130 zł za litr krwi. W tym pierwszym przypadku oddaje się tylko składnik krwi – płytki. Potrzebują ich np. chorzy, także dzieci, poddawani chemio- i radioterapii z powodu raka. Zabieg jest czasochłonny i wymaga wiele zachodu.

Jak się okazuje, dotąd stosowano korzystniejszy przelicznik ministra zdrowia, w którym jednostkę płytek, czyli 250 ml, traktuje się jak litr krwi.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego Pan Minister zdecydował się na zmiany dotyczące dawców płytek krwi?

2. Czy Pan Minister wziął pod uwagę fakt, iż decyzja o wprowadzeniu niekorzystnego przelicznika dla dawców płytek krwi spowoduje spadek zainteresowania krwiodawstwem?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21091)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wydania komiksu promującego
Polskę i muzykę Fryderyka Chopina**

Szanowny Panie Ministrze! Media informują o skandalu związanym z wydaniem obraźliwego komiksu. Jego celem miała być promocja Polski, w szczególności polskiej kultury. Wydanie komiksu sfinansowały polska ambasada w Berlinie i MSZ. Komiks, który miał promować polską kulturę w niekonwencjonalny sposób, ukazał się w grudniu 2010 r. Darmową publikację wydano w 2 tys. egzemplarzy, kosztem 27 tys. euro. Na okładce widnieje znak godła polskiego wraz z informacją, że wydawcą jest ambasada polska w Berlinie. Stwierdził Pan, że nikt z w MSZ nie znał treści komiksu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych zamierza nadal promować Polskę, korzystając z usług wydawnictwa Kultura Gniewu?

2. Komiks kosztował polskich podatników około 120 tys. zł. Cały nakład ma być zniszczony. Czy Pan Minister zamierza wyciągnąć konsekwencje finansowe wobec winnych zaniedbaniom urzędników?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21092)

do ministra finansów

**w sprawie oszczędności
w kontraktach drogowych**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa informuje o 16 mld zł, które udało się zaoszczędzić w ostatnich dwóch latach Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad na niższych, niż szacowano, kontraktach na budowę dróg. Zastanawiający jest fakt, że nikt nie wie, gdzie są te pieniądze. Według dyrekcji cała kwota trafiła do budżetu centralnego. Nic na ten temat nie wie Ministerstwo Finansów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób zostały zaksięgowane wykazane oszczędności w budżecie państwa i krajowym funduszu drogowym w latach 2009–2010 oraz czy one faktycznie zaistniały?

2. Jeśli w latach 2009–2010 miały miejsce tak znaczące „oszczędności” w realizacji inwestycji drogowych w Polsce, to dlaczego w nowym rządowym programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015 dokonano tak znaczących cięć w wymiarze rzeczowym i finansowym?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21093)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie szczegółowego sposobu
klasyfikacji tytułów dłużnych**

Szanowny Panie Premierze! Do biura poselskiego wpłynęło stanowisko Konwentu Prezydentów Miast Województwa Kujawsko-Pomorskiego, wyrażające uzasadnione obawy związane z podpisaniem przez ministra finansów w dniu 23 grudnia 2010 r. rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 252, poz. 1692). Konsekwencje decyzji mi-

nistra finansów będą wiązały się z zahamowaniem rozwoju jednostek samorządu terytorialnego, spowodowane niechęcią do podejmowania działań na rzecz rozwoju partnerstwa publiczno-prywatnego. Nowe przepisy spowodowały, iż wykorzystanie PPP znalazło się poza zasięgiem samorządów.

Wyrażam również moje zaniepokojenie zapowiedziami resortu finansów związanymi z propozycją wprowadzenia sztywnych limitów deficytu jednostek samorządu terytorialnego. Wprowadzenie tych zmian spowoduje wyhamowanie inwestycji infrastrukturalnych przez samorządy.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy w sytuacji, gdy wykorzystanie przez samorządy kredytów, pożyczek, wykupu wierzytelności, umów o partnerstwie publiczno-prywatnym jest niezbędne dla rozwoju miast, Pan Premier liczy się z negatywnym skutkiem ograniczenia możliwości ich wykorzystania?

2. Czy Pan Premier bierze pod uwagę to, iż w wyniku wprowadzenia sztywnych limitów deficytu jednostek samorządu terytorialnego spowoduje w konsekwencji wzrost bezrobocia, spadek wpływów do budżetu państwa i samorządów z podatku PIT, CIT, VAT?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21094)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania
świadczeń zdrowotnych przez NFZ na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Wyniki konkursów na kontraktowanie przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia świadczeń medycznych budzą spore, uzasadnione zaniepokojenie środowisk lekarskich i pacjentów. Skutki rozstrzygnięć konkursu ofert są zagrożeniem dla podstawowego bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców województwa, jak również dla należnych warunków pracy znacznej grupy lekarzy i innych pracowników służby zdrowia.

Przyczyną złej, coraz to bardziej pogarszającej się sytuacji są ostatnie decyzje funduszu, których skutkiem będzie (w wielu przypadkach już jest) przerwanie ciągłości opieki nad chorymi oraz brak opieki medycznej w rejonach, w których nie podpisano kontraktów na udzielanie świadczeń medycznych na warunkach narzucanych odgórnie przez NFZ. Faworyzowanie przez NFZ oferentów, którzy zaniżają ceny świadczeń, prowadzi do jeszcze większego pogorszenia już złej sytuacji, jakości i dostępu do świadczeń. Doszło do sytuacji, w której w wielu placówkach me-

dycznych – przychodniach – niemal za połowę oferowanych świadczeń pacjenci zmuszeni są płacić z własnej kieszeni. Nasuwa się więc pytanie, czy służba zdrowia jest w naszym kraju jeszcze publiczna. Jeśli tak, to dlaczego tysiące pacjentów mają problemy z korzystaniem z gwarantowanych, bezpłatnych świadczeń medycznych?

Zastosowane przez NFZ w konkursach zasady wyboru, nieuwzględniające w należyтым stopniu wiedzy, doświadczenia i kompetencji lekarzy, doprowadziły do sytuacji niedopuszczalnej. Dyskryminująca Śląsk polityka NFZ, znacznie obniżająca finansowanie świadczeń w przeliczeniu na ubezpieczonego w województwie uprzemysłowionym, z ośrodkami o olbrzymim potencjale naukowo-dydaktycznym, wykonującymi wysokospecjalistyczne świadczenia, prowadzi do tragicznej w skutkach sytuacji w ochronie zdrowia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo kontroluje sytuację dostępności i jakości świadczeń medycznych w woj. śląskim?

2. Jakie działania zostaną podjęte, by zapewnić dostęp pacjentom do świadczeń medycznych w tych rejonach województwa, gdzie nie podpisano kontraktów NFZ z poszczególnymi specjalistami?

3. Dlaczego doprowadzono do sytuacji, w której zagrożone jest życie i zdrowie mieszkańców województwa?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21095)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zwrotu składek od wynagrodzenia z tytułu Karty Hutnika i dodatku z tytułu Dnia Hutnika przez ZUS

Szanowna Pani Minister! Związki zawodowe reprezentujące branżę hutniczą podnoszą zaistnienie problemu z prawidłową interpretacją przepisów zawartych w § 2 ust. 1 pkt 27 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie zwrotu składek przedsiębiorcom od wypłaconych wynagrodzeń z tytułu Karty Hutnika i dodatku z tytułu Dnia Hutnika przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Wiele z nich stoi na stanowisku, iż brak jest podstaw prawnych do odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od dodatkowego, specjalnego wynagrodzenia z tytułu Karty Hutnika i dodatku z tytułu Dnia Hutnika. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stoi jednak na stanowisku, iż od ww. dodatków należy odprowadzać stosowne składki.

Odmierna interpretacja tych przepisów przez sporne strony doprowadziła już do wielu spraw sądowych, w których wyroki jednak nie załatwiają ostatecznie zaistniałego problemu.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą, by dokonać ostatecznej wykładni przepisów wspomnianego rozporządzenia, a w sytuacji, w której byłoby to niemożliwe, o wydanie nowego, precyzyjnego rozporządzenia w tej materii.

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji na piśmie: Jakie kroki podjęto w opisaney wyżej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21096)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie drastycznych niedociągnięć polskiej administracji rządowej w przygotowaniu przez UE nowych rozwiązań, na przykładzie rozporządzenia PE i Rady nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy

Stało się złą praktyką, że parlament RP jak i zainteresowane środowiska zawodowe w kraju dowiadują się o skutkach nowych regulacji Unii Europejskiej w momencie, kiedy jest za późno, aby eliminować kolizje z naszymi często już realizowanymi zamierzeniami i rozwiązaniami systemowymi. W konsekwencji na całe dziesięciolecie wdrażane są regulacje prawne szkodzące polskiej gospodarce. Rezygnacja z wcześniejszej konsultacji stanowiska rządu RP w tych sprawach (oprócz negatywnych skutków gospodarczych) w praktyce uniemożliwia także Sejmowi RP wykonywanie uprawnień zapisanych w art. 95 ust. 2 Konstytucji RP.

Brak odpowiednich procedur krajowych, a być może tylko koniecznego pragmatyzmu w tym zakresie, uniemożliwia współdziałanie nie tylko rządu i parlamentu, ale również poszczególnych ministrów w obrębie samego rządu. Świadczą o tym sprzeczne stanowiska wicepremiera ministra gospodarki Waldemara Pawlaka oraz ministra finansów dotyczące zasadności objęcia 23-procentową stawką VAT usług przeładunkowych i składowych w polskich portach. Zaskakująca decyzja ministra finansów o podwyższeniu stawki VAT doprowadziła do masowych społecznych protestów w tej sprawie we wszystkich miastach portowych. Trwają także mocno spóźnione spory od-

nośnie do zasadności objęcia sprzedaży ubranek dziecięcych podwyższoną stawką VAT.

Dobitnym przykładem negatywnych skutków braku odpowiedniego reprezentowania własnych interesów ze strony Polski jest przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej sieci kolejowej ukierunkowanej na konkurencyjny transport towarowy.

Mocą tego rozporządzenia powstaje na obszarze Wspólnoty 9 kolejowych korytarzy towarowych, z których następujące dwa przebiegają przez Polskę

— korytarz północ – południe (P–P), biegnący z Gdyni przez Katowice, Wiedeń, Klagenfurt, Udine, Wenecję i dalej na południe Włoch,

— korytarz wschód – zachód (W–Z), biegnący z Bremerhaven, przez Berlin, Warszawę, Terespol do granicy polsko-białoruskiej (z odgałęzieniem do Kowna).

Uruchomienie ww. korytarzy ma nastąpić w 2015 r., a zgodnie z zapisem w pkt 11 preambuły do rozporządzenia pierwszeństwo przejazdu nimi będą miały pociągi towarowe. O przydziale tras dla przejazdu tych pociągów i koniecznych inwestycjach będą decydowały międzynarodowe organy, tj. rada wykonawcza złożona z przedstawicieli zainteresowanych państw członkowskich i rada zarządzająca złożona z przedstawicieli narodowych zarządców infrastruktury. Nie chodzi oczywiście o to, że polska sieć kolejowa integruje się z sieciami państw Unii Europejskiej, bo jest to naturalna konsekwencja naszych zobowiązań traktatowych. Istnieją także wszelkie przesłanki ku temu, aby mogły to być rozwiązania korzystne zarówno dla polskiego kolejnictwa, jak i naszej gospodarki. Niezależnie jednak od ogólnie słusznej idei o udziale w tych korzyściach decydują szczegółowe zapisy prawa wspólnotowego. W tym przypadku są to dla Polski zapisy z kilku ważnych powodów niekorzystne. Składają się na to następujące przyczyny:

1. Sprawą zasadniczej wagi od samego początku powstania idei korytarza P–P było, aby rozpoczynał się on w Szwecji. Wtedy bowiem tranzyt z Skandynawii, jeśli droga przez Polskę okazałaby się tańsza, dawałby zatrudnienie zarówno polskim portom, jak i przewoźnikom kolejowym i samochodowym oraz przynosił dochody z tytułu opłat za korzystanie z krajowej infrastruktury. Przyjęte rozwiązanie w powiązaniu z ograniczeniem dostępu do Świnoujścia przez gazociąg północny prowadzi do faktycznej marginalizacji naszych portów.

2. W rozporządzeniu dla kierunku P–P wyznaczono także drugi równoległy korytarz kolejowy biegnący ze Sztokholmu przez Kopenhagę, Hamburg, Innsbruck i dalej do Włoch. W rezultacie droga przez Hamburg została formalnie wskazana jako właściwa dla tranzytu między południem Europy a Skandynawią, mimo że zgodnie z regułami wolnego rynku oba kierunki, tj. przez Gdynię i przez Hamburg, powinny zostać potraktowane jako równorzędne w konkurencji o tranzyt na tym kierunku.

3. W sytuacji, o której mowa w pkt 1 i 2, włączenie do europejskiej sieci kolejowych korytarzy towarowych odcinka polskiego Gdynia – Katowice – Cieszyn – Zwardoń powoduje jedynie, że zostanie on podporządkowany bez żadnych korzyści dla strony polskiej międzynarodowemu zarządowi decydującemu o sposobie wykorzystania i wymaganiach inwestycyjnych.

4. Korytarz W–Z na odcinku Poznań – Warszawa jest obecnie bardzo silnie obciążony ruchem pasażerskim. Priorytet przewozów towarowych będzie więc w poważnym stopniu komplikował, jeśli nie uniemożliwił, połączenie stolicy z dwoma ważnymi ośrodkami w kraju, jakimi są Poznań i Wrocław. Na dzień dzisiejszy brak jest jakiegokolwiek koncepcji rozwiązania tej kolizji. Nawet jednak gdyby taka koncepcja była, to jej realizacja do roku 2015 nie jest możliwa.

5. Przed około rokiem w Brześciu (na linii stanowiącej przedłużenie korytarza W–Z po stronie białoruskiej) utworzona została spółka kolei niemieckich i białoruskich. W jednym i w drugim przypadku są to koleje stanowiące własność państwową. Spółka ta działa poza granicami Wspólnoty. Jej działalność nie podlega więc unijnej jurysdykcji. Jednak to właśnie ona będzie decydowała (bez udziału polskiego zarządcy infrastruktury i polskich przewoźników) o kolejności i płynności przejęcia ładunków z granicznej stacji Terespol stanowiącej zakończenie wspólnotowej części korytarza W–Z. Sytuację będzie dodatkowo komplikował fakt, że między Polską a Białorusią nie ma do tej pory podpisanej umowy regulującej pracę stacji granicznych. Dotychczasowa współpraca w omawianym zakresie opiera się na umowie podpisanej w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku jeszcze z byłym Związkiem Radzieckim. W tej sytuacji to umowa spółki utworzonej w Brześciu może mieć decydujące znaczenie dla współpracy na granicy polsko-białoruskiej. Również więc i w tym przypadku, mimo że to polski odcinek korytarza ma szczególne strategiczne znaczenie dla przewozów między wschodem i zachodem Eurazji, wpływ polskich instytucji na jego funkcjonowanie będzie praktycznie żaden.

Położenie na międzynarodowych szlakach handlowych było od tysiącleci uważane za jeden z najistotniejszych atutów rozwoju gospodarczego oraz dobrobytu regionów i całych państw. Jak każde dobro narodowe, atuty lokalizacji transportowej nie mogą być jednak skutecznie zdyskontowane bez aktywnego zaangażowania państwa. Finansowanie rozwoju transportu powszechnie uważane jest za najbardziej efektywny rodzaj inwestycji państwowych. Promowanie, ale zarazem i ochrona korzyści płynących z wykorzystania narodowej sieci transportowej należy do podstawowych obowiązków każdego rządu. Zła sytuacja w zakresie finansowania rozwoju polskiego transportu (w tym szczególnie kolei) była wielokrotnie, choć jak dotąd bezskutecznie, sygnalizowana rządzącej koalicji. Jak się powszechnie oczekuje, projekty odpowiednich zapisów ustawowych w tej sprawie mają być przedmiotem uzgodnień w czasie planowanego pod przewodnictwem prezesa Rady Mini-

strów posiedzenia „okrągłego stołu” dla kolei, które ma się odbyć z udziałem zainteresowanych ministrów, kolejowych związków zawodowych i pracodawców kolejowych. Żądanie w obecnej chwili wyjaśnień w tej podstawowej kwestii mogłoby się więc okazać być może niepotrzebnym wyprzedzeniem. Oczekują jednak rozwiązania pozostałe ważne, lecz zaniedbywane dotychczas przez rząd problemy. Jednym z pierwszych jest promocja i ochrona interesów polskiego transportu na forum międzynarodowym, w tym również na etapie przygotowywania unijnych rozwiązań prawnych i późniejszej ich implementacji do prawa krajowego.

Omówione wyżej niekorzystne dla naszego kraju postanowienia w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 są potwierdzeniem braku koniecznego zainteresowania i staranności w tym zakresie. Odpowiednio aktywne reprezentowanie polskich interesów w pracach Komisji Europejskiej nabiera szczególnego znaczenia teraz, kiedy inicjatywa Niemiec i Francji zmierza do zreformowania prawa Wspólnoty poprzez wprowadzenie do niego rozwiązań wynikających z paktu zdolności konkurencyjnej, przygotowanego przez niemiecką kanclerz panią Merkel. Przewidują one, jak powszechnie wiadomo, wprowadzenie regulacji zapewniających ściślejsze skoordynowanie polityki finansowej, gospodarczej i społecznej wszystkich bądź tylko należących do strefy euro państw członkowskich. Zmiany, jeśli zostaną ostatecznie wprowadzone, będą więc dotyczyły prawie wszystkich sfer funkcjonowania objętych tą reformą państw. Brak skutecznej kontroli przebiegu tych procesów ze strony rządu RP, jak to miało miejsce w przypadku cytowanego wcześniej rozporządzenia, może więc nas również bardzo drogo kosztować.

Sygnalizując tylko niektóre aspekty tych złożonych problemów, pozwalamy sobie zasugerować możliwie pilne wdrożenie procedur koniecznych do ich rozwiązania. Uważamy, że byłoby dobrze, aby w trakcie przygotowywania ważniejszych regulacji przez Komisję Europejską mogły one być konsultowane przez uczestniczące w tym procesie właściwe ministerstwa RP z odpowiednimi komisjami sejmowymi przy udziale najlepszych polskich ekspertów. Jednocześnie prosimy o udzielenie w trybie interpelacji poselskiej odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak organizowane jest obecnie współuczestnictwo polskiej administracji w przygotowywaniu nowych regulacji przez Komisję Europejską? Kto ponosi odpowiedzialność za jego rezultaty i jaka jest skuteczność tych działań z punktu widzenia ochrony polskich interesów?

2. Jakie rozwiązania zamierza wprowadzić minister spraw zagranicznych, aby nie dopuścić do sytuacji podobnej do tej, w jakiej znalazła się Polska w rezultacie przyjętych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010 zapisów?

3. Jakie kierunki długofalowej polityki przyjął minister infrastruktury w odniesieniu do poszczególnych

rodzajów transportu w zakresie zapewnienia Polsce korzyści z tytułu jej tranzytowego położenia?

4. Jak minister infrastruktury zamierza rozwiązać problemy wymienione w pkt 1–5 niniejszej interpelacji, które powstały w związku z uchwaleniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 913/2010?

5. Kiedy i jak uregulowana zostanie sprawa międzynarodowych umów w zakresie funkcjonowania kolejowych stacji granicznych, tam gdzie granice Polski stanowią równocześnie granicę Wspólnoty?

Posłowie Kazimierz Smoliński
i Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21097)

do ministra zdrowia

**w sprawie zagrożenia istnienia sanatoriów
oraz uzdrowisk dla dzieci i młodzieży,
na przykładzie uzdrowiska w Rabce-Zdroju**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z prośbą do Pani Minister o podjęcie odpowiednich działań w celu optymalnych rozwiązań w zakresie opieki uzdrowiskowej i sanatoryjnej dla dzieci i młodzieży, a w szczególności sytuacji Uzdrowiska Rabka SA. W związku z trudnościami w funkcjonowaniu ww. placówka, specjalizująca się do tej pory w leczeniu dzieci i młodzieży, pomału przeobraża się w lecznicę dla dorosłych.

Dzieje się tak ze względu na wyższe stawki leczenia dzieci w porównaniu do dorosłych, wynikające z konieczności całodobowej, kompleksowej opieki wobec dzieci. W ośrodkach leczniczych funkcjonuje całodobowa opieka (medyczna i pedagogiczna) oraz szkoły przysanatoryjne.

Kolejny problem dotyczy tzw. niedojazdów dzieci do placówki leczniczej. Problem ten w większości przypadków dotyczy złej sytuacji finansowej rodziców, którzy nie są w stanie wysłać dziecka na leczenie sanatoryjne.

„Niedojazdy” stanowią dla Narodowego Funduszu Zdrowia argument za ograniczeniem kontraktów z uzdrowiskami i sanatoriami. Leczenie sanatoryjne jest relatywnie tańszą formą profilaktyki we wczesnych stadiach choroby. Według danych zaczerpniętych z ogólnopolskiego programu OLAF duży odsetek dzieci w okresie dzieciństwa zaczyna chorować na otyłość, nadciśnienie, co skutkuje w przyszłości cukrzycą.

Rabka-Zdrój, nosząca tytuł Miasta Dzieci Świata, pomagająca młodzieży w szybkim powrocie do zdrowia przestaje być ośrodkiem pomagającym najmłodszym obywatelom, a ze względu na ich wysokie kosz-

ty leczenia przeobraża się w ośrodek leczenia dorośłych.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Zdrowia, by zapewnić dzieciom i młodzieży opiekę sanatoryjną i uzdrowiskową?

2. Czy Minister Zdrowia włączy się w akcję „Ratujmy sanatoria dzieci”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21098)

do ministra gospodarki

**w sprawie wsparcia oferowanego
małym i średnim przedsiębiorstwom**

Podzielam pańską opinię dotyczącą znaczenia przedsiębiorczości jako głównego czynnika rozwoju społeczno-gospodarczego. Zgadzam się również z tym, że działania na rzecz poprawy warunków funkcjonowania przedsiębiorstw przyczyniają się do podnoszenia konkurencyjności gospodarki, rozumianej jako długookresowa zdolność do sprostania konkurencji zewnętrznej na rynku krajowym, unijnym i krajów trzecich. Natomiast niezrozumiałe jest dla mnie wykluczanie krajowych przedsiębiorstw zatrudniających 250 osób i więcej ze wsparcia oferowanego dla MŚP. W dużej mierze do dużych przedsiębiorstw zaliczane są przedsiębiorstwa, które spełniają jedynie kryterium zatrudnienia 250 osób i więcej przy jednoczesnym rocznym obrocie nieprzekraczającym 50 mln euro oraz całkowitym bilansie rocznym nieprzekraczającym 43 mln euro. Duże przedsiębiorstwa w rozumieniu obowiązującej definicji są często pozostawione same sobie, a to głównie one partycypują w polskim eksporcie towarów i usług. Pozostawienie obecnej definicji MŚP nie sprzyja modernizacji dużych przedsiębiorstw, w których pracochłonność jest na wysokim poziomie.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość rozszerzenia definicji MŚP w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej tak, aby obejmowała większość przedsiębiorstw?

2. Czy istnieje możliwość zmiany źródła definicji MŚP, do których odwołują się rozporządzenia ministra gospodarki na ustawę o swobodzie działalności gospodarczej?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21099)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie ustawy Ordynacja wyborcza
do rad gmin, rad powiatów
i sejmików województw**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z obowiązującym zapisem art. 190 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw, który brzmi: (...) w celu stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego wskutek wyboru na urząd prezydenta miasta niezbędne jest podjęcie przez radę uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu. Podobna sytuacja dotyczy radnych, którzy zrzekają się mandatu.

Panie ministrze, podejmowana w ww. sprawie uchwała ma wyłącznie charakter deklaratoryjny i rada gminy nie ma podstaw prawnych do procedowania nad stanem faktycznym, który zaistniał i doprowadził do wygaśnięcia mandatu, a posiada jedynie legitymację do ustalenia, czy istnieją formalne przesłanki do podjęcia przedmiotowej ustawy. Czy nie wydaje się, że zasadnym byłoby wprowadzenie zmiany art. 190 ust. 2, zgodnie z którą mandat radnego, który składa pisemne zrzeczenie się mandatu, oraz mandat radnego wybranego na urząd prezydenta, wygasa na mocy prawa bez konieczności stwierdzenia tego faktu przez radę gminy w formie uchwały?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21100)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ustawy o samorządzie gminnym

Szanowny Panie Ministrze! Obecny zapis art. 19 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym dotyczący wyboru wiceprzewodniczących rad gmin wprowadza ograniczenia co do ich liczby. Zapis ten obliguje radę do ukonstytuowania się w statutowym składzie, a więc odpowiednio z jednym, dwoma lub trzema zastępcami przewodniczącego.

Panie Ministrze! Czy nie zasadnym wydaje się wprowadzenie zmiany w ww. ustawie, aby liczba wyboru wiceprzewodniczących mogła należeć do samorządu terytorialnego i mogła zostać uregulowana w zapisach statutu miasta? Byłoby to wielkie udogodnienie, gdyż wówczas to rada zachowałaby możliwość wyboru i odpowiednio do okoliczności (np. rozmiaru

zadań lub kondycji finansowej gminy w okresie danej kadencji mogłaby powołać odpowiednią liczbę (większą lub mniejszą) wiceprzewodniczących rady gminy. Byłoby to analogiczne rozwiązanie jak to funkcjonujące chociażby w parlamencie.

Z poważaniem

Poseł Wojciech Saługa

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21101)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie przygotowania specjalnych
programów szkolnych uczących młodzież
szeroko rozumianej tolerancji**

W trakcie spotkań z wyborcami częstym tematem rozmów jest brak tolerancji, traktowany jako negatywna cecha naszego społeczeństwa. Nie uważamy, że zachowania nietolerancyjne są powszechne, niemniej zdarzają się i wymagają podjęcia zdecydowanych działań w celu ich wyeliminowania. Tolerancji można się nauczyć, głównie poprzez poznanie innych kultur, religii, tradycji i historii państw, grup etnicznych, narodowości itp. Nie zawsze odpowiednią wiedzę w tym zakresie znajdujemy w rodzinach, stąd jest to zadanie dla placówek oświatowych w tym przede wszystkim szkół.

W związku z tym pytamy Panią Minister: Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało dla wszystkich szkół specjalny program dotyczący szeroko rozumianej tolerancji i przeciwdziałania zachowaniom nietolerancyjnym ze względu między innymi na: narodowość, kolor skóry, religię, status materialny, niepełnosprawność itp.?

Uzasadnienie: Bardzo często media informują o zachowaniach Polaków świadczących o braku tolerancji. Podstawą tych nietolerancyjnych zachowań jest przede wszystkim brak wiedzy o innych społeczeństwach, grupach etnicznych, religiach, obyczajach, kulturze itp.

W ostatnim czasie ów brak tolerancji spotkał Romów w Poznaniu, o czym pisały niemal wszystkie gazety. Przejawiał się on w szczególnie ostrej i agresywnej formie. Żyjemy w XXI w., świat stał się otwarty i dostępny także dla Polaków. Z jednej strony coraz więcej cudzoziemców odwiedza nasz kraj, interesuje się jego kulturą i mieszkańcami, z drugiej strony w Polsce żyją mniejszości narodowe i etniczne o bardzo ciekawej kulturze, ale stosunkowo mało znane społeczeństwu. Wiedzę o nich, zwłaszcza wśród młodzieży, najlepiej przybliżą właściwie przygotowani nauczyciele przy zastosowaniu nowoczesnych środków audiowizualnych, które przemawiają do młodych

ludzi. Istnieje bowiem potrzeba przygotowania młodego pokolenia na kontakt z ludźmi o innej kulturze, obyczajach czy religii. Tym bardziej że młodzież nie zawsze akceptuje inność i należy ją tego nauczyć.

W tym stanie rzeczy niniejsza interpelacja jest w pełni uzasadniona.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dn. 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. Nr 221/2003, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21102)

do ministra finansów

**w sprawie ustawy z dnia 29 października
2010 r. o zmianie ustawy o podatku
od towarów i usług wprowadzającej
opodatkowanie turnusów rehabilitacyjnych
dla dzieci niepełnosprawnych**

W związku z nowelizacją z dnia 29 października 2010 r. ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. 226, poz. 1476), która wprowadza opodatkowanie podstawową składką VAT turnusów rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych, składam interpelację poselską.

Na mocy nowelizacji ww. ustawy od 1 stycznia 2011 r. turnusy w prywatnych ośrodkach rehabilitacyjnych są opodatkowane podstawową stawką podatku VAT. Warto zaznaczyć, że od wielu lat opiekę rehabilitacyjną nad dziećmi niepełnosprawnymi sprawują ośrodki rehabilitacyjne (prywatne, kościelne, społeczne). Finansowanie pobytu dzieci w tych ośrodkach odbywa się najczęściej poprzez fundacje, a środki pozyskuje się głównie w ramach przekazywania 1% podatku dochodowego.

Pobyt dziecka w takim ośrodku to często jedyna możliwość rehabilitacji.

W systemie NFZ dostęp do specjalistów jest bardzo ograniczony. W ośrodkach dzieci mają około 6–7 godzin zajęć dziennie z rehabilitantami. W zakładach opieki zdrowotnej podobną liczbę godzin, lecz miesięcznie. Dodatkowym problemem jest to, że aby usprawnić dzieci niepełnosprawne (np. z porażeniem mózgowym), takich wyjazdów rehabilitacyjnych w ciągu roku musi być kilka. Dla rodziców chorych dzieci wprowadzenie podatku VAT oznacza ograniczenie możliwości rehabilitacji. Poza działającymi sprawnie ośrodkami nie ma praktycznie możliwości wielokie-

runkowych działań poprawiających stan zdrowia dziecka.

Czy Pan Minister uważa za zasadne opodatkowanie 23-procentową stawką VAT turnusów rehabilitacyjnych, a tym samym pozbawienie dzieci niepełnosprawnych możliwości poprawy ich zdrowia?

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Aldona Młyńczak
oraz grupa posłów

Wrocław, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21103)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie świadczeń opiekuńczych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o przedstawienie zasad udzielania świadczeń pielęgnacyjnych.

Z informacji uzyskanych od rodzin osób niepełnosprawnych wynika, że istnieją trudności w otrzymaniu pomocy finansowej. Jeżeli niepełnosprawni rodzice (z orzeczoną niezdolnością do samodzielnej egzystencji) pozostają w związkach małżeńskich, odmawia się ich dzieciom przyznania świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu opieki nad krewnym.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o przybliżenie reguł przyznawania świadczeń i odpowiedź na pytanie: Czy pełnoletnie dziecko ma prawo do uzyskania świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu opieki nad niepełnosprawnym rodzicem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21104)

do ministra infrastruktury

w sprawie drogi ekspresowej S8 na terenie gm. Rzgów w woj. łódzkim

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy gm. Rzgów w woj. łódzkim w dniu 4 lutego 2011 r. złożyli do Krajowej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad

protest odnośnie do przebiegu drogi ekspresowej S8. Kwestionują w nim rozwiązania lokalizacyjne przebiegu trasy S8 na odcinku biegnącym obrzeżami Rzgowa. Postulują jednocześnie przesunięcie projektowanego przebiegu drogi o 200–400 m na południe w stronę leśnej granicy gminy poza teren zabudowany ich działek.

Zdaniem właścicieli działek informacja na temat konsultacji społecznych w 2009 r., w czasie których prezentowano projektowany przebieg trasy, nie została przekazana zainteresowanym. Szczegóły dotyczące usytuowania drogi obok domów mieszkalnych podano do publicznej wiadomości dopiero po zakończeniu postępowania środowiskowego.

Mieszkańcy przedstawili Krajowej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad swoje propozycje przy uwzględnieniu założeń inwestycji drogowych. Zaproponowali przesunięcie odcinka trasy drogi S8 na obrzeżach Rzgowa od 200–400 m na południe w stronę terenów leśnych tak, aby:

- ominąć tereny zabudowane i uniknąć wyburzeń kilku domów,
- poprowadzić trasę granicą gmin i granicami własności nieruchomości, również w pobliżu Rzgowa,
- uniknąć odcięcia działek rekreacyjnych przy lesie od miasta Rzgowa,
- uniknąć wydatków na długie drogi dojazdowe do odciętych trasą części działek,
- zmniejszyć uciążliwości dla mieszkańców południowych obrzeży Rzgowa związane z dużym ruchem samochodowym przy węźle z drogą krajową.

Mieszkańcy podejmowali działania protestacyjne i sądowe, walcząc o słuszność swoich żądań i broniąc swoich własności. Biorąc pod uwagę ich prośby kierowane do Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, jak i fakt, że dla wielu osób działka stanowi nie tylko wartość materialną, ale również emocjonalną, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy mimo zaawansowania prac na projekcie budowy drogi S8 można przesunąć odcinek trasy na obrzeżach Rzgowa o odległość 200–400 m, o co proszą zainteresowani?

Pozostaję z wielką nadzieją na rozwiązanie przedstawionego wyżej problemu.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21105)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zakładów pracy chronionej

Szanowna Pani Minister! W związku ze skargą wniesioną w sprawie funkcjonowania zakładów pra-

cy chronionej w Łodzi, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o zainteresowanie się sprawą.

Z informacji udzielonej mi przez mieszkańców Łodzi wynika, że wielu pracowników ZPCh uskarża się na niesprawiedliwe traktowanie przez pracodawców. Niepokój budzą skargi dotyczące niejasności związanych z wysokością wypłaty wynagrodzeń.

Szlachetna idea, która przyświeca powstaniu ZPCh, nie powinna być w żaden sposób podważana. Jestem przekonany, że pracodawca decydujący się na zatrudnienie osób niepełnosprawnych ma świadomość wynikającą z tego konsekwencji. Dla wielu inwalidów znalezienie zatrudnienia stanowi prawdziwą trudność. ZPCh ułatwia im odnalezienie się na rynku pracy.

Z wielkim niepokojem przyjąłem informację o doniesieniach mówiących o nieprawidłowościach związanych z wypłacaniem miesięcznych gratyfikacji dla pracowników ZPCh w Łodzi. Dlatego też zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jak często ZPCh poddawane są procesowi kontroli? Czy wyniki kontroli nie budzą zastrzeżeń?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21106)

do ministra infrastruktury

w sprawie TBS-ów

Szanowny Panie Ministrze! Bardzo dziękuję za udzielenie odpowiedzi na moją interpelację poselską w sprawie aktualnego stanu procesów dotyczących TBS-ów.

Zgodnie z informacją zawartą w piśmie (znak: BS-WBSw-0701-2/11/333) z dnia 15 lutego 2011 r. podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury pana Piotra Stycznia w Pana resorcie trwają prace zmierzające do przygotowania rządowego projektu założeń do ustawy zmieniającej ustawę regulującą zasady funkcjonowania i wspierania przez władze publiczne budownictwa społecznego, reformującej program społecznego budownictwa czynszowego realizowany przez TBS.

Ze względu na duże zainteresowanie społeczeństwa polskiego wprowadzeniem norm regulujących korzystanie z mieszkań TBS zwracam się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Kiedy przewiduje się zakończenie prac nad wspomnianym wyżej projektem?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21107)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektowanych zmian
w ustawie Prawo lotnicze**

Szanowny Panie Ministrze! Kwestie ochrony lotnisk nabrały specjalnego znaczenia po wydarzeniach 11 września w Stanach Zjednoczonych, a ostatnio chociażby w związku z zamachami w Moskwie. Ochronę polskich lotnisk zamierza się powierzyć prywatnym firmom ochroniarskim. Jest to sytuacja zupełnie nowa dla wszystkich podmiotów zarządzających i korzystających z lotnisk.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie koszty będą musiały ponieść budżety samorządowe w związku z wprowadzeniem przepisów o wykonywaniu usług ochroniarskich dla lotnisk przez prywatne firmy ochrony?

2. Jaki będzie wpływ zwiększenia wydatków na utrzymanie lotnisk na ruch lotniczy?

3. Jaki będzie wpływ potencjalnego spadku ruchu lotniczego na firmy z sektora lotniczego oraz obsługującego ten sektor?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Stanisław Lamczyk

Kartuzy, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21108)

do ministra gospodarki

**w sprawie zwiększenia możliwości
wykorzystywania biopaliw w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! W „Wieloletnim programie promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 24 lipca 2007 r. Polska zobowiązała się (wypełniając dyrektywę 2003/30/WE z dnia 8 maja 2003 r.) do wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych odnawialnych 5,75% udziału biokomponentów w rynku paliw w 2010 r. oraz 10% udziału w 2020 r.

Już dziś wiele miast w Polsce wykorzystuje biopaliwa w transporcie miejskim, dzięki temu ograniczają one emisję spalin oraz koszt funkcjonowania transportu zbiorowego. Obok wymienionych korzyści rozwój produkcji biopaliw w Polsce to także możliwość uzyskania nowych rynków zbytu dla rolników.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy w ustawie budżetowej na rok 2011 jest uwzględniona niższa stawka podatku akcyzowego dla bioetanolu stanowiącego samoistne paliwo (udział biokomponentów stanowi 95%)?

2. Jakie są plany zwiększenia udziału biopaliw na rynku paliw w Polsce?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Stanisław Lamczyk

Kartuzy, dnia 2 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21109)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie budżetu Funduszu Pracy na 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Budżet Funduszu Pracy na rok 2011 uległ drastycznemu obniżeniu w porównaniu z wydatkami roku poprzedniego. Na aktywne formy walki z bezrobociem przewidziane jest ok. 50% środków mniej. Powoduje to już dziś bardzo wiele niepokojów wśród pracodawców i klientów urzędów pracy. Szczególnie drastycznie odczuwana jest ta sytuacja na terenach dotkniętych wysokim bezrobociem, do których zalicza się kujawsko-pomorskie.

Niepokój spowodowany zablokowaniem w budżecie państwa środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu wyraża również Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego w Bydgoszczy i wojewoda kujawsko-pomorski. Komisja ta, jak i jej przewodnicząca zawarły swoje stanowisko w tej sprawie w formie opinii, którą otrzymał pan premier.

Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości apeluje o odblokowanie środków Funduszu Pracy na refundację wypłaty wynagrodzeń młodocianym pracownikom, w przeciwnym wypadku grozi to zaniechaniem odbywania przez nich praktyk zawodowych i zajęć praktycznych.

Mamy zatem do czynienia z poważnym problemem, który sygnalizowali posłowie SLD już w trakcie tworzenia budżetu, mówiąc, że zahamuje on aktywne zwalczanie bezrobocia.

Zwracam się do Pani Minister Pracy i Polityki Społecznej z pytaniem:

1. Kiedy zostaną odblokowane środki Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

2. Kiedy pracodawcy otrzymają środki refundujące wynagrodzenia młodocianych pracowników?

3. Czy rząd zamierza zwiększyć środki Funduszu Pracy na bieżący rok ponad wielkość ujętą w budżecie państwa?

Z poważaniem

Poseł Anna Bańkowska

Bydgoszcz, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21110)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie warunków organizacyjnych prowadzenia żłobków oraz klubów dziecięcych, zawartych w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3

Stan faktyczny: Zgodnie z zapisami przyjętymi w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, można organizować żłobki oraz kluby dziecięce. Podczas rozmów z samorządowcami pojawiają się informacje, że często w istniejących obiektach przedszkoli lub też zespołów szkolno-przedszkolnych znajdują się wolne pomieszczenia w związku z niżem demograficznym oraz wprowadzeniem 6-latków do szkół podstawowych.

Samorządowcy przejawiają zainteresowanie organizacją żłobków lub klubów dziecięcych w oparciu o ta bazę lokalową. Równocześnie przedstawiciele samorządów szukają możliwości obniżenia kosztów administracyjnych po przez przekazanie żłobków lub klubów dziecięcych pod zarząd dyrekcji i administracji przedszkola lub zespołu szkolno-przedszkolnego.

Pytanie: Czy żłobki i kluby dziecięce mogą być organizowane przez samorządy w formie organizacyjnej np. istniejącego już przedszkola?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21111)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie masowej likwidacji placówek oświatowych

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą się zwracam, dotyczy lawinowej likwidacji szkół lub przekazywania ich innym podmiotom na mocy ustawy uchwalonej przez koalicyjny rząd PO-PSL. Przed wyborami samorządowymi niemożliwe było usłyszenie jakiegokolwiek wzmianki na temat planów likwidacji placówek oświatowych. Obecnie, kiedy wybory należą już do przeszłości, lokalne władze zamykają kolejne szkoły, nie licząc się z ich funkcją społeczną i kulturalną oraz ze sprzeciwami rodziców uczniów z likwidowanych jednostek czy też kadry pedagogicznej, a mając na uwadze tylko i wyłącznie rachunek ekonomiczny. Zjawisko drastycznej redukcji placówek tłumaczone jest ograniczeniem środków z subwencji oświatowej. Zdecydowana większość szkół przegna-

czonych do likwidacji bądź już zamkniętych to placówki znajdujące się na wsi, gdzie ten problem staje się szczególnie dokuczliwy. Wiejskie jednostki oświatowe charakteryzują się stosunkowo dużym rozproszeniem. Kasacja takiej komórki pociąga za sobą znaczne utrudnienia dla uczniów i ich opiekunów wiążące się z uciążliwymi i bardziej kosztownymi dojazdami do oddalonych placówek. Ponadto na obszarach wiejskich, gdzie liczba ośrodków kulturalnych etc. jest silnie ograniczona, szkoła stwarza często jedyną możliwość wpływu na rozwój cywilizacyjny lokalnej społeczności. Zamykanie placówki oświatowej jest zatem nie tylko ograniczaniem możliwości na uzyskanie edukacji, ale ipso facto odsuwaniem wiejskich zbiorowości od życia społecznego i kulturalnego.

Podczas planowania budżetu ministerstwo edukacji gwarantowało posłom opozycji, iż na szkolnictwo przeznaczone zostaną takie zasoby finansowe, które wystarczą na opłacenie nie tylko nauczania, ale też podwyżek dla nauczycieli i wcześniejszą edukację sześciolatek, tymczasem środków brakuje nawet na to pierwsze.

Decyzja o likwidowaniu placówek oświatowych argumentowana jest wystąpieniem zjawiska niżu demograficznego. Należałoby jednak zauważyć, że w najbliższych latach liczba dzieci w szkołach podstawowych zacznie się zwiększać, co będzie implikacją wzrostu liczby urodzeń w lalach 2004–2009.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak gabinet Donalda Tuska zamierza ustosunkować się do swego niegdysiejszego wyjątkowo oszczędnego gospodarowania prawdą, w którym nie było miejsca na nawet najsubtelniejszą sugestię o planach likwidacji placówek oświatowych?

2. Czy rząd dalej zamierza chować się za plecami samorządowców, wymuszając na nich likwidację szkół, a co za tym idzie, inspirować rodziców do organizowania się w komitety obrony szkół wzorem czasów zaborów?

3. Dlaczego na obradach komisji wspólnej rządu i samorządu premier nie podjął tematu likwidowania szkół i prób zniwelowania tego rodzaju działań?

4. Czy Pani zdaniem szukanie oszczędności w edukacji jest właściwym i przyszłościowym posunięciem?

5. Czy ministerstwo zamierza poczęstować oświatę kolejną reformą w przypadku zwiększenia się liczby dzieci w wieku szkolnym w najbliższych latach?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21112)

do ministra środowiska

w sprawie nałożenia na Polskę grzywny za niedostosowanie poziomów odzyskiwania i recyklingu odpadów do wymogów unijnych

Szanowny Panie Ministrze! Polska nie spełnia norm europejskich dotyczących ilości odpadów trafiających na wysypiska śmieci. Podczas gdy w innych krajach europejskich na wysypiska wywożonych jest średnio 40% odpadów, w Polsce ten udział sięga aż 87%. Od 16 lipca 2010 r. Komisja Europejska nalicza krajowi 40 tys. euro dziennie w związku z niedotrzymaniem terminów zredukowania ilości odpadów. Co więcej, od roku 2013 stawka ta ma zwiększyć się do 250 tys. euro dziennie. Polski rząd zobowiązał się do zredukowania ilości odpadów wywożonych na wysypiska śmieci o 25%, tymczasem udało się zredukować tę liczbę jedynie o 8%. Do roku 2014 ilość odzyskiwanych surowców musi wzrosnąć do 60%, z czego co najmniej 55% musi być poddawana recyklingowi.

Największy problem stanowią właściciele odpadów, którymi są firmy transportowe mające największy zysk z wywożenia śmieci na wysypiska. Sytuacja uległaby poprawie, gdyby właścicielami odpadów stały się gminy odpowiadające za utylizację.

Problemową kwestię stanowi także wiedza Polaków na temat segregacji odpadów i recyklingu. Co prawda sytuacja, choć bardzo powoli, poprawia się, wciąż daleko jej do zadowalającego stanu.

Obecny rząd usilnie stara się szukać oszczędności na rozlicznych płaszczyznach. Środki redukowane są m.in. bezrobotnym, pocztowcom, placówkom oświatowym, kolejom państwowym, ofiarom powodzi, a nawet krwiodawcom. Ponadto uszczuplające działanie na portfele obywateli mają także: podwyżka podatku VAT, wzrost cen energii elektrycznej i proponowane zmiany w systemie ubezpieczeń społecznych. Do powyżej wymienionych działań dołączają jeszcze obciążenia z tytułu horrendalnych kar za niedostosowanie się do unijnych dyrektyw.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd zaniechał wdrożenia stosownych rozwiązań w obszarze odzyskiwania i recyklingu odpadów?

2. Czy rząd zamierza podjąć jakiegokolwiek kroki mające na celu usprawnienie gospodarowania odpadami?

3. Czy w najbliższym czasie planowane jest wprowadzenie norm recyklingowych?

4. Czy rząd zamierza obciążyć podatników ponoszeniem kosztów za swoją nieudolność?

5. Czy rządzący nie są świadomi konieczności wywiązywania się z umów łączących się z przynależnością do Unii Europejskiej?

6. Czy są przewidywane jakiegokolwiek kroki mające na celu poprawienie świadomości obywateli w kwe-

stii selektywnej zbiórki odpadów oraz zachęcenia ich do segregowania odpadów?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21113)

do ministra finansów

**w sprawie relacji ustaw podatkowych
do prawa budowlanego**

Szanowny Panie Ministrze! Duża część autorytetów prawnych z zakresu prawa podatkowego oraz sądów nie zgadza się z ferowanym przez organy podatkowe stanowiskiem odnośnie do relacji ustaw podatkowych do prawa budowlanego. Dostrzega się również błędy legislacyjne w tychże aktach.

Odnosząc się konkretnie do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych: akt ten nie zawiera żadnego odesłania do przepisów prawa budowlanego. Mimo to organy podatkowe, w szczególności dyrektorzy izb skarbowych wydający interpretacje indywidualne prawa podatkowego, bezkrytycznie sięgają do prawa budowlanego celem znalezienia znaczenia takich pojęć jak np. nieruchomości mieszkalna i remont, niedefiniowanych przez ustawę podatkową.

Odnosząc się konkretnie do ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych: akt ten nie zawiera żadnego odesłania do przepisów prawa budowlanego. Mimo to organy podatkowe, w szczególności dyrektorzy izb skarbowych wydający interpretacje indywidualne prawa podatkowego, bezkrytycznie sięgają do prawa budowlanego celem znalezienia znaczenia takich pojęć jak np. nieruchomości mieszkalna i remont, niedefiniowanych przez ustawę podatkową.

Podkreśla się, że prawo podatkowe jest wyjątkową gałęzią prawa, którą cechuje duża doza autonomizacji. Działania organów podatkowych godzą w tę zasadę. W konsekwencji najbardziej poszkodowani są podatnicy, którzy muszą płacić wyższe podatki lub nie mogą skorzystać z pewnych zwolnień. Brak jasnych przepisów oraz uzasadnionych działań organów podatkowych skutkuje obniżaniem zaufania obywateli wobec państwa, co może przyczyniać się do wielu innych negatywnych efektów. Istotne jest to, że praktyka organów podatkowych, wbrew pozorom, wprowadza bałagan w zakresie stosowania prawa. Prawo budowlane spełnia zupełnie odmienne funkcje niż prawo podatkowe, w szczególności techniczne, i nie nadaje się do jego wspomagania.

Warto wspomnieć, że ustawa o podatkach i opłatach lokalnych od kilku lat zawiera odesłania do prawa budowlanego. Są one jednak bardzo nieprecyzyjne i wątpliwe. W efekcie zamiast przewidywanego usunięcia wątpliwości interpretacyjnych zostały one w znacznym stopniu pogłębione.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak minister finansów ocenia powyższy problem, chociażby na przykładzie dwóch przytoczonych ustaw?

2. Czy Ministerstwo Finansów pracuje nad zmianami w prawodawstwie, których celem będzie jasne określenie stosunku ustaw podatkowych do prawa budowlanego?

3. Czy nie należałoby wydać interpretacji ogólnej, która ujednoliciłaby stosowanie prawa podatkowego w tym zakresie na terenie całego kraju?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21114)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odpłatności za przejazd
autostradami na odcinkach węzeł
Gliwice-Sośnica – Pyrzowice na A1
i węzeł Gliwice-Kleszczów –
Mysłowice-Brzęczkowice na A4**

Szanowny Panie Ministrze! W udostępnionym na stronach Ministerstwa Infrastruktury projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych prawodawca określił obszar odcinków na terenie miast Metropolii Silesia, na których nie będzie pobierana opłata od pojazdów, od węzła Gliwice-Kleszczów do węzła Katowice-Murkowska na autostradzie A4 oraz od węzła Gliwice-Sośnica do węzła Bytom na autostradzie A1. W opinii prezydentów miast członkowskich Górnośląskiego Związku Metropolitalnego czyni to projekt oraz koncepcję niepełnymi. Postulują oni, by wydłużyć część nieodpłatną odpowiednio: Gliwice-Sośnica – Pyrzowice (port lotniczy) na A1 oraz Gliwice-Kleszczów – Mysłowice-Brzęczkowice na A4, z tego względu, iż odcinki te pełnią rolę nie tylko tranzytową, lecz stanowią kręgosłup komunikacyjny regionu. Przedmiotowe odcinki autostrad stanowią de facto obwodnicę silnie zurbanizowanych miast aglomeracji śląskiej. Przyjęcie zaproponowanych powyżej rozwiązań odciążałoby drogi lokalne (co przynosi wymierne korzyści ekonomiczne w postaci chociażby zmniejszenia nakładu na remonty, eksploatację). Wpłynęłoby również na poprawę bezpieczeństwa ruchu.

Wobec powyższego kierujemy do Pana Ministra następujące pytanie: Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedstawionej powyżej kwestii wydłużenia nieodpłatnej części odcinka autostrad odpowiednio: Gliwice-Sośnica – Pyrzowice (port lotniczy) na A1 oraz Gliwice-Kleszczów – Mysłowice-Brzęczkowice na A4?

Poseł Izabela Kloc

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21115)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przywrócenia refundacji
wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej
za pracowników młodocianych
zatrudnionych w celu nauki zawodu**

Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie przywrócenia refundacji wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej za pracowników młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu.

Kształcenie zawodowe jest szansą dla młodocianych do nauki zawodu w warunkach naturalnej pracy. Refundowanie części kosztów zatrudnienia przyczynia się do przyjmowania do pracy przez pracodawców kolejnych młodocianych. To z kolei przekłada się na oszczędności budżetu państwa, ponieważ nie ma konieczności tworzenia kosztownej bazy kształcenia praktycznego i inwestowanie w jej utrzymanie na właściwym poziomie, te koszty ponoszą pracodawcy.

System ten został zachwiany poprzez decyzję o wstrzymaniu refundacji wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej młodocianych. Zmniejszenie funduszy na refundację o 40 mln zł doprowadzi do niedoboru fachowców na polskim rynku. Już dziś bowiem w Niemczech młodemu Polakom oferowana jest bezpłatna nauka rzemiosła wraz z gwarantowanym wynagrodzeniem oraz dobrze płatną pracą po ukończeniu szkolenia.

Fundusz Pracy, z którego wypłacana jest refundacja, tworzony jest ze składek pracodawców zatrudniających młodocianych. Środki te nie są więc obciążeniem dla budżetu państwa i z zasady powinny służyć głównie rozwiązywaniu problemów rynku pracy. Dlatego sprzeciw środowisk rzemieślniczych budzi przyjęcie radykalnego ograniczania funduszu. Jeżeli refundacja tych tylko częściowo ponoszonych kosztów kształcenia zawodowego nie zostanie utrzymana, to pracodawcy zrezygnują z przyjmowania i szkolenia uczniów, a niebawem nasze rodzime przedsiębiorstwa staną przed problemem braku wykwalifikowanych kadr.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy wobec podniesionych argumentów ministerstwo przywróci refundację wynagrodzeń i składki ubezpieczeniowej za pracowników młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu?

2. Czy ministerstwo dostrzega zagrożenie związane z ewentualnym odpływem pracowników młodocianych, którzy zechcą skorzystać z niemieckiej oferty kształcenia i czy w związku z tym resort przygotowuje rozwiązania systemowe, które mogłyby temu zapobiec?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21116)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie prawa do odprawy pośmiertnej

Zgodnie z art. 93 § 7, odprawa pośmiertna nie przysługuje członkom rodziny, o których mowa w § 4, jeżeli pracodawca ubezpieczył pracownika na życie, a odszkodowanie wypłacone przez instytucję ubezpieczeniową jest nie niższe niż odprawa pośmiertna przysługująca zgodnie z §2 i 6. Jeżeli odszkodowanie jest niższe od odprawy pośmiertnej, pracodawca jest obowiązany wypłacić rodzinie kwotę stanowiącą różnicę między tymi świadczeniami.

Zgodnie z encyklopedią ubezpieczonych, firmowaną przez rzecznika ubezpieczonych (www.rzu.gov.pl), ubezpieczający – osoba/fizyczna, prawna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, zawierająca umowę ubezpieczenia zobowiązana do zapłaty składki ubezpieczeniowej.

W wielu zakładach pracy i instytucjach zawarto z ubezpieczycielami umowy o ubezpieczenie grupowe na życie, do którego przystępują pracownicy po złożeniu imiennej deklaracji wraz ze zgodą na potrącanie składki ze swego wynagrodzenia.

Niektórzy pracodawcy odmawiają członkom rodziny zmarłego pracownika prawa do odprawy pośmiertnej, mimo że składkę opłacał pracownik.

Powyższe powoduje konieczność zadania Pani Minister następujących pytań:

1. Czy umowa na grupowe ubezpieczenie na życie bez opłacania przez zakład składki zwalnia pracodawcę z wypłaty odprawy pośmiertnej lub jej części?

2. Czy członkowie rodziny zmarłego pracownika, który opłacał z własnego wynagrodzenia składkę na grupowe ubezpieczenie na życie, mają prawo do pełnej odprawy pośmiertnej?

3. Czy wobec występowania różnych interpretacji art. 93 § 7 przewiduje się doprecyzowanie jego zapisu?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21117)

do ministra zdrowia

**w sprawie nocnej i świątecznej
pomocy medycznej w pow. zgierskim**

W ostatnim czasie duży niepokój części mieszkańców powiatu zgierskiego, w szczególności miasta

Ozorków, gminy Ozorków oraz gminy Parzęczew, budzi nowy podział rejonowy w świadczeniu nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej. Nowy podział sporządzony przez Narodowy Fundusz Zdrowia pozbawia mieszkańców wyżej wymienionych gmin możliwości skorzystania z nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej w pobliskim do tej pory Ozorkowie. Zgodnie z nowymi podziałami mieszkańcy miasta Ozorków i gminy Parzęczew w przypadku konieczności skorzystania z pomocy lekarskiej muszą udać się do odległego szpitala wojewódzkiego w Zgierzu. Zaznaczyć tutaj trzeba brak możliwości szybkiej komunikacji ze szpitalem w szczególności dla osób starszych, dla których jedynym środkiem lokomocji jest tramwaj jeżdżący z kilkugodzinną częstotliwością. Podobna sytuacja dotknie mieszkańców gminy Ozorków, którzy aby uzyskać pomoc lekarską będą musieli wyjechać poza granice powiatu zgierskiego do odległej Łęczycy. Sytuacja ta może stworzyć powstanie zagrożenia dla zdrowia i życia mieszkańców. Całe zamieszanie spowodowane jest głównie nieprzemyślanym do końca wyłączeniem gmin z terenu obsługi danego powiatu. Należącą do powiatu zgierskiego gminę Ozorków włączono do rejonu łęczyckiego, z którego to wyłączono leżącą w powiecie łęczyckim gminę Piątek, włączając ją do rejonu kutnowskiego. Mając na uwadze ilość udzielonych przez oddział w Ozorkowie świadczeń na przestrzeni ostatnich lat, zasadne wydaje się być pozostawienie i opłacenie przez Narodowy Fundusz Zdrowia obecnie istniejącego punktu w Ozorkowie. W związku z powyższym proszę o podjęcie jak najszybszych i skutecznych działań w celu zabezpieczenia opieki zdrowotnej dla mieszkańców.

Proszę o poinformowanie mnie w najszybszym możliwym terminie o tym, jakie działania i w jakim terminie będą podjęte w celu załatwienia przedmiotowego problemu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21118)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmiany kryteriów uprawniających do zasiłku rodzinnego

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 4 pkt 1 i art. 5 pkt 1 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, ze zm.) zasiłek rodzinny przysługuje osobom, o których mowa w art. 4 ust. 2, jeżeli dochód

rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekracza kwoty 504 zł. W przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo znacznym stopniu niepełnosprawności, zasiłek rodzinny przysługuje, jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekracza kwoty 583,00 zł.

Wysokość prognozy dochodowego uprawniającego do pobierania zasiłku nie uległa zmianie od 2004 r. Od tego czasu wysokość średniego wynagrodzenia wzrosła. Obecna kwota bazowa (504 zł), która uprawnia do zasiłku, w 2004 r. stanowiła 61% wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. W tym roku zaś wysokość kwoty bazowej w stosunku do minimalnego wynagrodzenia, wynoszącego 1386 zł, stanowi tylko 36%.

Wnioskując do Pani Minister o zmianę kryterium przyznawania zasiłku rodzinnego z kwotowego na kryterium procentowe, tak aby prawo do pomocy ze strony państwa odpowiadało zmianie realiów rynkowych i było dostosowane do rosnących gwałtownie kosztów życia, kierujemy do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje zmienić zasady przyznawania zasiłków rodzinnych w związku ze wzrostem kosztów utrzymania, z jakim mamy do czynienia od 2004 r.?

2. Kiedy mogłyby wejść w życie ewentualne zmiany przyznawania zasiłków rodzinnych?

Posłanki Izabela Kloc
i Marzena Machałek

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21119)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie likwidacji szkół
na terenie całego kraju**

Szanowna Pani Minister! Ostatnie tygodnie przynoszą wiele informacji mówiących o planowanej likwidacji placówek oświatowych na terenie całego kraju.

Miasto Wodzisław Śląski pozbędzie się czterech podstawówek, trzech przedszkoli i gimnazjum – „Dziennik Zachodni”, 28 stycznia 2011 r.

Opolskie samorządy likwidują szkoły – kilkanaście szkół podstawowych i gimnazjów może zostać zamkniętych w tym roku w woj. opolskim. Samorządy szukają oszczędności w oświacie – portal samorządowy, 15 stycznia 2011 r.

Władze Łodzi zamierzają zlikwidować kilkanaście szkół – „Rzeczpospolita”, 16 lutego 2011 r.

Takiej akcji zamykania szkół nie było od lat. W tym roku zlikwidowanych lub przekształconych może zostać kilkadziesiąt małopolskich placówek. Zagrożone są głównie małe wiejskie podstawówki, ale gminy zaczynają sięgać również po gimnazja. Powody są dwa i wszędzie te same – demografia i finanse. – „Dziennik Polski – Małopolska”, 16 lutego 2011 r.

Od września w naszym regionie będzie mniej szkół. Przynajmniej o sześć. Z naszych informacji wynika jednak, że na tym się nie skończy – „Gazeta Pomorska”, 15 lutego 2011 r.

Szkoły niepotrzebne – w ubiegłym roku z mapy placówek oświatowych zniknęły szkoły w Podlesiu (gm. Radecznica), Białobrzegach, Siedliskach (gm. Zamość), Hrebennem (gm. Lubycza Król.) – „Tygodnik Zamojski”, 7/2011.

Jak można zauważyć, duża część tych szkół to placówki znajdujące się na wsiach i w małych miasteczkach. W takich szkołach uczniów jest zazwyczaj mniej niż w placówkach miejskich, co jest naturalną konsekwencją mniejszej niż w mieście gęstości zaludnienia. Koszty funkcjonowania takiej szkoły są nieporównywalnie większe niż szkoły położonej w mieście. Nie znajduje to niestety przełożenia w algorytmie subwencyjnym. Skutkuje to tym, że władze samorządowe postawione są niejako w sytuacji „bez wyjścia” i zmuszane – z powodu wadliwego kształtu subwencji – do likwidacji szkół.

Rolą ministra edukacji jest prowadzenie polityki oświatowej państwa, a zapewnienie odpowiednich warunków do nauczania dla najmłodszych to jeden z podstawowych jej elementów. W tym kontekście swoiste dystansowanie się przez ministra edukacji od problemu likwidacji szkół wiejskich i małomiasteczkowych, przrzucanie odpowiedzialności na samorządy za decyzje o likwidacji szkół budzić musi najwyższe zdumienie i niepokój o kształt edukacji w Polsce.

Wobec powyższego pragniemy zadać Pani Minister następujące pytania:

1. Czy w ministerstwie trwają prace nad uelastycznieniem algorytmu subwencyjnego tak, by uwzględnił on konieczność większych nakładów na placówki pozamiejskie?

2. Czy w ministerstwie trwają prace nad znowelizowaniem ustawy oświatowej tak, by określała ona warunki, po spełnieniu których dana placówka oświatowa mogłaby być zlikwidowana?

3. Czy prowadzony jest monitoring geografii zamykanych placówek oświatowych?

Posłanki Izabela Kloc
i Marzena Machałek

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21120)

do ministra infrastruktury

w sprawie propozycji nowelizacji ustawy o drogach publicznych

Szanowny Panie Ministrze! Stosownie do postanowień art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) za „zjazd” należy uznać połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast zasady i obowiązki związane z przebudową i utrzymaniem zjazdów precyzują: art. 29 ust. 1: „Budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu, z zastrzeżeniem ust. 2”. Ust. 2: „W przypadku budowy lub przebudowy drogi budowa lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi.” oraz art. 30: „Utrzymywanie zjazdów, łącznie ze znajdującymi się pod nimi przepustami, należy do właścicieli lub użytkowników gruntów przyległych do drogi”.

Szanowny Panie Ministrze, w świetle cytowanych regulacji prawnych, budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu w drodze administracyjnej zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu, z wyłączeniem budowy lub przebudowy drogi, gdyż wtedy budowa lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi. Niestety, ustawodawca nie przewidział sytuacji, kiedy to w wyniku klęski żywiołowej, jaką jest bez wątpienia powódź, zostaną zniszczone zjazdy i mostki łączące drogę z nieruchomościami. Takie sytuacje zaczynają być powszechne, ponieważ powodzie nawiedzają nasz kraj regularnie.

W związku z tym proponuję zmiany zapisu art. 29 ust. 1 o następującym brzmieniu: Budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 2a: „W przypadku powstałych szkód w wyniku powodzi należy do zarządcy drogi”.

Szanowny Panie Ministrze, biorąc pod uwagę przedstawione argumenty (kiedy to właściciele nieruchomości często w wyniku powodzi tracą cały dobytek życia), proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa na to, że Pan Minister proponuje nowelizację ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych z uwzględnieniem proponowanego przeze mnie zapisu, kiedy to ciężar odbudowy

zjazdu czy mostku łączącego drogę z nieruchomością, zniszczonego w wyniku powodzi, będzie ciężył na zarządcy drogi?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21121)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie interpretacji przepisów
dotyczących całodobowych ośrodków
pobytu dla osób z niepełnosprawnością
intelektualną**

Szanowna Pani Minister! Stowarzyszenie Wspólnota w Wójtówce działa prawie od 20 lat w oparciu o statut stowarzyszenia i prowadzi ośrodek, w którym mieszkają osoby niepełnosprawne intelektualnie. Ośrodek jest stworzony na zasadach ośrodków Camphill działających w Wielkiej Brytanii, Niemczech, Norwegii, Holandii, Szwajcarii, Szwecji oraz w innych krajach Europy i świata. Są one członkami międzynarodowej organizacji Camphill Communities i spełniają jej standardy.

Ośrodek działa na zasadzie „jednostek rodzinnych”, tj. jedna rodzina opiekunów odpowiednio przeszkolonych mieszka z 5–6 osobami niepełnosprawnymi intelektualnie, zwanymi współmieszkańcami, oraz ewentualnymi wolontariuszami, zwanymi współpracownikami. Cała działalność prowadzona jest charytatywnie. Wspólnie żyją i pracują w domu i na gospodarstwie na zasadach terapii. Utrzymanie w pełni jest finansowane przez członków wspólnoty i stowarzyszenia, które będąc OPP, zbiera pieniądze z 1%.

Od 2002 r. stowarzyszenie w ramach zadania zleconego prowadzi środowiskowy dom samopomocy na podstawie umowy z gminą Łądek-Zdrój.

Stowarzyszenie nie pobiera od niepełnosprawnych opłat za usługi w znaczeniu, jakie nadaje temu pojęciu ustawa z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 47, poz. 278), definiując usługę jako „świadczenie wykonywane przez usługodawcę na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, w szczególności usługi budowlane, handlowe oraz usługi świadczone w ramach wykonywanego zawodu”, ani też w znaczeniu, jakim nadaje „usłudze” ustawa o podatku od towarów i usług.

Środki uzyskiwane od niepełnosprawnych stowarzyszenie przeznacza na koszty ich utrzymania, wynagrodzenie pracowników etc., które bez wątpienia nie stanowią dochodu stowarzyszenia. Stowarzysze-

nie nie wypracowuje żadnych zysków, zaś jego działalność nigdy nie była nastawiona na osiągnięcie celów tego rodzaju. W ocenie kadry stowarzyszenia działalność taka wypaczałaby etos pracy członków i sympatyków Stowarzyszenia Wspólnota. Podkreślenia wymaga rozdział dwóch sfer działalności Stowarzyszenia Wspólnota w Wójtówce. Prowadzi ono – bez wyodrębnienia organizacyjnego – środowiskowy dom samopomocy, a także ośrodek wsparcia dla osób niepełnosprawnych intelektualnie.

W lutym 2010 r. kontrola służb wojewody środowiskowego domu samopomocy stwierdziła, że stowarzyszenie prowadzi dom pomocy społecznej bez odpowiednich zezwoleń wojewody. Stowarzyszenie odwołało się, wykazując, że nie prowadzi usług opiekuńczych w rozumieniu prawa handlowego i że prowadzenie ośrodka jest jego działalnością statutową, a nie działalnością gospodarczą. Służby wojewody nie zmieniły zdania i w listopadzie 2010 r. przeprowadziły w stowarzyszeniu doraźną kontrolę, podczas której stwierdzono prowadzenie przez Stowarzyszenie Wspólnota działalności o cechach placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym. W związku z tym wezwał on do niezwłocznego dopełnienia wymagań formalnych związanych z uzyskaniem zezwolenia na prowadzenie w ramach działalności statutowej wskazanej placówki, zgodnie z art. 67 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), w trybie określonym w rozporządzeniu ministra polityki społecznej z dnia 28 kwietnia 2005 r. (Dz. U. Nr 86, poz. 740). Wskazał on ponadto, że niedopełnienie wskazanych wymagań skutkować będzie wykorzystaniem przez służby nadzorcze wojewody środków przewidzianych przepisami prawa.

Stowarzyszenie obawia się o dobro swoich podopiecznych mieszkających w dwóch domach ośrodka Wspólnota w Wójtówce, dla których w większości jest ich jedynym domem rodzinnym i miejscem życia, finansowanym z własnych środków i przy pomocy stowarzyszenia,

Szanowna Pani Minister! Uprzejmie proszę o interpretację przepisów dotyczących całodobowych ośrodków pobytu dla osób z niepełnosprawnością intelektualną, innych niż dom pomocy społecznej.

Jakich sfer działalności może dotyczyć kontrola służb wojewody przy prowadzeniu tego rodzaju ośrodka?

Czy zgodnie z przepisami prawa stowarzyszenie prowadzące opisaną działalność statutową musi dopełnić wskazanych przez wojewodę wymagań formalnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21122)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych

Szanowna Pani Minister! Projekt ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych określa, że środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego nie będą podlegać rejestracji jako produkty lecznicze. Ponadto nowe przepisy dopuszczają składanie wniosków refundacyjnych w każdym czasie. Przewidziano terminy rozpatrywania tych wniosków: 180 dni dla wniosku refundacyjnego, 90 dni dla wniosku o podwyższenie urzędowej ceny zbytu produktu refundowanego oraz 30 dni dla wniosku o obniżenie tej ceny. Prezes AOTM będzie wydawał rekomendacje dotyczące objęcia refundacją danego produktu. Zakłada się, że stanowiska w tych sprawach przed decyzją prezesa AOTM będzie zajmować Rada Przejrzystości. Decyzję w sprawie objęcia produktu refundacją będzie podejmować minister zdrowia. Decyzja ta będzie ważna przez 2 lata.

Art. 15 ust. 5 pkt 1 projektowanej ustawy definiuje podstawę limitu refundacyjnego na poziomie najniższego kosztu 30-dniowego stosowania według cen hurtowych, co będzie automatycznie zamykało drogę do zakupu preparatów nowoczesnych i lepszych. Ponadto powrót do metod leczenia PKU pogorszy standard i tak już trudnego życia z PKU. Koszt żywienia nastolatka z PKU to wydatek rządu 1500 zł miesięcznie, a matki z reguły nie podejmują pracy z uwagi na opiekę nad chorym dzieckiem. Niedostateczna refundacja sprawi, że często będzie dochodziło do zaniechań w leczeniu z powodów czysto finansowych, co jak wiadomo doprowadzić może to trwałego upośledzenia fizycznego i psychicznego dzieci z PKU.

Szanowna Pani Minister! Proszę zatem o odpowiedź na pytanie: Dlaczego projektowana ustawa zakłada wprowadzenie limitów refundacyjnych?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21123)

do ministra zdrowia

w sprawie planowanych zmian w ustawie o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta

Szanowna Pani Minister! Stowarzyszenia broniące pacjentów (m.in. Primum Non Nocere) krytycznie odnoszą się do planowanych w resorcie zdrowia zmian w ustawie o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, według których mają powstać komisje do orzekania o błędach medycznych. Ich przedstawiciele uważają, że utworzenie komisji do orzekania o błędach medycznych, która ma przyspieszyć rozpatrywanie zgłoszeń ewentualnych błędów lekarskich w zamian za rezygnację przez poszkodowanego z drogi sądowej, przysłuży się przede wszystkim państwu i szpitalom, a nie pacjentom.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21124)

do ministra zdrowia

w sprawie konieczności zwiększania wydatków na leczenie chorób neurologicznych związanych z procesami starzenia się społeczeństwa

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Z danych WHO wynika, że w krajach rozwiniętych liczba osób powyżej 65. roku życia wzrośnie do 2030 r. z 10% do 23%, natomiast w krajach rozwijających się z 5% do 10%. Z kolei liczba obywateli, którzy mają więcej niż 80 lat, wzrośnie pięciokrotnie. Te liczby pokazują, w jakim tempie muszą rosnać wydatki na leczenie chorób neurologicznych związanych z większością z procesami starzenia się.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo widzi potrzebę zwiększania wydatków na leczenie chorób neurologicznych związanych z procesami starzenia się społeczeństwa?

2. W 2008 r. pracowało w Polsce ponad 2,5 tys. neurologów, w 2009 r. było około 2200 lekarzy, ale

większość już w starszym wieku. Jak ministerstwo zamierza rozwiązać powiększający się problem braku specjalistów w tej dziedzinie?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21125)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie trudnej sytuacji żołnierzy
poszkodowanych podczas wykonywania
obowiązków służbowych w polskich
kontyngentach wojskowych**

Szanowny Panie Ministrze! Na problemy żołnierzy, którzy doznali różnorodnych obrażeń ciała podczas wykonywania obowiązków służbowych w polskich kontyngentach wojskowych, zwróciła niedawno uwagę rzecznik praw obywatelskich. Do rzecznika docierają liczne sygnały m.in. o przeciągających się procedurach odszkodowawczych związanych z pracą komisji lekarskich oraz przyznawania rent na określony czas. RPO zwraca również uwagę na trudną sytuację finansową, w jakiej znaleźli się poszkodowani żołnierze. Dotyczy to w szczególności tych żołnierzy, których rehabilitacja może trwać wiele miesięcy, a zakup wszelkiego rodzaju protez przekracza ich możliwości finansowe. Sytuacja materialna, w jakiej się znaleźli ci żołnierze, spowodowana została utratą zdrowia w trakcie wykonywania zadań w polskich kontyngentach wojskowych. Ministerstwo Obrony Narodowej takich żołnierzy powinno zatem otaczać szczególną opieką.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany przez RPO problem?
2. Jakie działania na rzecz żołnierzy poszkodowanych podczas wykonywania obowiązków służbowych zostały podjęte po sygnale rzecznika?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21126)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uciążliwości związanych
z funkcjonowaniem urzędzeń oświetleniowych,
między innymi reklam umieszczonych
na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu**

Szanowny Panie Ministrze! Na problemy uciążliwości związanych z funkcjonowaniem urzędzeń oświetleniowych, między innymi reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu zwróciła niedawno uwagę rzecznik praw obywatelskich. Rzecznik informuje o licznie napływających do niej sygnałach od mieszkańców budynków, w okolicy których lub na których umieszczono tego typu urządzenia. Skarżą się oni, iż reklamy świetlne i dźwiękowe, bardzo często o dość dużej powierzchni, umiejscowione są w zbyt bliskiej odległości od budynków mieszkalnych. Ekran reklamowe swym ostrym i migającym światłem nie dość, że oślepiają, to i stwarzają mieszkańcom wysoce niekomfortowe warunki życia, zwłaszcza po zmroku. W ocenie rzecznika obecnie obowiązujące przepisy w tej kwestii nie regulują w sposób zadawalający dopuszczalnych emisji przez ekrany reklamowe pod kątem wizualnym i nie regulują jej w ogóle pod kątem akustycznym. Nieprecyzyjne przepisy mogą wiązać się z szeregiem trudności, a także prowadzić do wielu nadużyć.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany przez RPO problem?
2. Jakie działania zostały podjęte po sygnale rzecznika w celu uregulowania kwestii funkcjonowania urzędzeń oświetleniowych, między innymi reklam umieszczonych na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu pod kątem audiowizualnym?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21127)

do ministra zdrowia

**w sprawie niewykorzystywania przez rektorów
uczelnii medycznych znaczenia inicjującej
i opiniodawczej roli rad społecznych
funkcjonujących przy szpitalach klinicznych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

(Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” negatywnie ocenia niewykorzystywanie przez rektorów uczelni medycznych znaczenia inicjującej i opiniodawczej roli rad społecznych funkcjonujących przy szpitalach klinicznych. Zwraca jednocześnie uwagę na brak spójności obowiązujących przepisów polegający m.in. na zobowiązaniu tych rad do wyrażania opinii w sprawie planu finansowego i planu inwestycyjnego SPZOZ, przy jednoczesnym braku obowiązku przedkładania tych planów do opiniowania przez kierownika SPZOZ.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości i braku spójności w obowiązujących przepisach?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21128)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie przewlekłości postępowań sądowych z zakresu prawa rodzinnego z powodu konieczności długiego oczekiwania na opinię rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Na problem przewlekłości postępowań sądowych z zakresu prawa rodzinnego zwróciła niedawno uwagę rzecznik praw obywatelskich. Na wielomiesięczne opóźnienia w diagnozie psychologicznej dzieci wskazują rodzice w licznych skargach kierowanych do rzecznika. Jak pisze RPO, w badanych przez jej biuro sprawach sądowych z zakresu prawa rodzinnego problem przewlekłości postępowania pojawia się bardzo często, przy czym przyczyną tej przewlekłości jest konieczność oczekiwania na opinię rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany przez RPO problem? Jakie działania zostały podjęte po sygnale rzecznika?

2. Czy i jakie podejmowane są działania zmierzające do usprawnienia procesu opiniowania przez rodzinne ośrodki diagnostyczno-konsultacyjne?

3. Czy planowane jest zwiększenie ilości placówek wykonujących badania bądź zwiększenie ich obsady kadrowej?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21129)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przewlekłości działań organów administracyjnych w załatwianiu spraw dotyczących ustalania prawa do rekompensaty na podstawie ustawy o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Na problem rażącej przewlekłości działań organów administracyjnych w załatwianiu spraw dotyczących ustalania prawa do rekompensaty na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej już od 2008 r. zwracał uwagę rzecznik praw obywatelskich. Rzecznik domagał się podjęcia stosownych działań legislacyjnych i organizacyjnych zapobiegających nadmiernej przewlekłości postępowań administracyjnych.

Działalność ministra spraw wewnętrznych i administracji w tej sprawie jest jednak nieskuteczna, właściwe organy administracji publicznej nadal nie radzą sobie z terminowym rozpatrywaniem roszczeń wynikających z ww. ustawy oraz poprzednich uregulowań prawnych dotyczących roszczeń zabużańskich. Potwierdzają to również skargi obywateli wpływające wciąż do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich. Liczba wniosków pozostałych do rozpatrzenia i dotychczasowe tempo wydawania decyzji w tych sprawach nakazuje przypuszczać, iż załatwienie złożonych do tej pory wniosków w dalszym ciągu nie będzie możliwe przed upływem co najmniej kilku lat, a w konsekwencji rażąco będą naruszane terminy

załatwiania spraw administracyjnych określone przez przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zaszyfrowany przez RPO problem?

2. Jakie działania legislacyjne i organizacyjne zostały podjęte w sprawie nadmiernej przewlekłości postępowań administracyjnych w sprawach roszczeń zabużańskich po sygnale rzecznika w 2008 r.?

3. Jakie działania zostaną podjęte przez ministerstwo w sprawie w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21130)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie słabych efektów funkcjonowania programu „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Program 50+ jest pakietem działań rządowych zmierzających do zwiększenia zatrudnienia osób powyżej 50. roku życia w Polsce. Program ten zakłada z jednej strony działania, które zwiększają zachęty do zatrudnienia przez przedsiębiorców osób w wieku powyżej 50. roku życia, a z drugiej strony działania, które sprzyjają poprawie kwalifikacji, umiejętności i efektywności pracy tych osób. Choć realizowany jest ponad półtora roku, jego efekty są bardzo słabe. Pracodawcy wciąż niechętnie zatrudniają osoby w średnim i starszym wieku. Prawdopodobnie tę potwierdzają informacje dotyczące bezrobotnych. Im bezrobotny jest starszy, tym jego szanse na znalezienie pracy maleją. Jego staż bezrobotnego wydłuża się.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Z czego wynikają słabe efekty półtorarocznej realizacji programu?

3. Jakie działania zostaną podjęte w celu poprawy sytuacji na rynku pracy osób w wieku 50+?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21131)

do ministra zdrowia

w sprawie zbyt późnego wykrywania raka płuc

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W Polsce na raka płuca rocznie umiera ponad 20 tys. ludzi, znaczna większość to mężczyźni. Nowotwór ten wykrywa się w Polsce zbyt późno, najczęściej wtedy, kiedy występują już objawy, a choroba jest mocno zaawansowana. Średnie ryzyko zachorowania w Polsce na raka płuc wynosi 70 na 100 tys.

Klucz do sukcesu w leczeniu tej choroby leży we wczesnym jej wykrywaniu. Średnioroczny koszt leczenia pacjenta z rakiem płuc wynosi ok. 35 tys. zł. Znacznie rozsądniej byłoby wydawać pieniądze na wczesne wykrywanie tego nowotworu. W naszym kraju należy skrócić czas, jaki upływa od wykrycia choroby do rozpoczęcia jej leczenia. Szacuje się, że od pojawienia się pierwszych objawów choroby do pierwszej wizyty u lekarza rodzinnego mija średnio aż 45 dni. Natomiast od pierwszych objawów do rozpoczęcia procesu leczenia – 127 dni!

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Z czego zdaniem ministerstwa wynikają opóźnienia w wykrywaniu raka płuca?

2. Jakie działania podejmie ministerstwo w celu zwiększenia wykrywalności raka płuca we wczesnych stadiach?

3. Czy rozważana jest możliwość wprowadzenia ogólnokrajowego programu badań przesiewowych w kierunku nowotworów płuc, którymi objęto by osoby będące w grupie podwyższonego ryzyka raka płuca?

4. Jakie działania zostaną podjęte w celu zwiększenia świadomości społeczeństwa na temat raka płuca?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21132)

do ministra zdrowia

w sprawie negatywnej oceny NIK w zakresie podejmowanych przez uczelnie medyczne realizacji zadań ośrodków badawczych

Szanowna Pani Minister! NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi

nymi publicznymi szpitalami klinicznymi”, negatywnie ocenia nadzór uczelni medycznych nad szpitalami klinicznymi. Rektorzy uczelni nie realizowali w pełni ustawowego obowiązku przeprowadzania w podległych sobie szpitalach klinicznych okresowych i sprawdzających kontroli będących jednym z podstawowych narzędzi nadzoru nad tymi szpitalami. Brak tych kontroli uniemożliwia weryfikację otrzymywanych ze szpitali sprawozdań, co ograniczało uczelniom możliwość identyfikowania występujących w szpitalach nieprawidłowości oraz podejmowania działań mających na celu ich usunięcie. Oceny działalności szpitali dokonywano w oparciu o dokumentację uzyskaną ze szpitali, bez przeprowadzania czynności kontrolnych i stosowania procedury.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21133)

do ministra finansów

**w sprawie obłożenia turnusów
rehabilitacyjnych 23-procentową stawką
podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Rodzice niepełnosprawnych dzieci alarmują, że po nałożeniu przez Ministerstwo Finansów podatku VAT na turnusy rehabilitacyjne za dwa tygodnie kompleksowej terapii zapłacą zamiast 4 blisko 5 tys. zł.

NFZ refunduje w całości turnusy rehabilitacyjne tylko na oddziałach szpitalnych. Takich placówek jest jednak w kraju za mało, na pobyt w nich dzieci czekają w długiej kolejce. W przypadku wcześniaków, dzieci z zespołem Downa, porażeniem mózgowym lub zespołem wad wrodzonych kompleksowa terapia to często jedyna szansa na w miarę normalne funkcjonowanie. Dlatego rodzice muszą wybierać odpłatne turnusy rehabilitacyjne w niepublicznych ośrodkach.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?
2. Jakie działania podejmie MF w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21134)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nieprawidłowości w realizacji
oświęcimskiego programu rządowego**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Według NIK czternaście lat pracy i 100 mln zł nie wystarczyło, by teren wokół Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau został uporządkowany. Wszystko wskazuje na to, że kolejny etap oświęcimskiego programu rządowego, którego celem jest zapewnienie należytej czci miejscu upamiętniającemu masową zagładę Żydów oraz męczeństwo innych narodów, zakończy się fiaskiem.

Najwyższa Izba Kontroli stwierdziła, że zagrożony jest najważniejszy cel OSPR – uporządkowanie strefy wokół muzeum Auschwitz-Birkenau oraz zbudowanie spójnego obrazu Oświęcimia, wspólnego dla miasta i muzeum. Miały temu służyć wyznaczane kolejno zadania: uporządkowanie strefy wokół byłego obozu zagłady i innych miejsc martyrologii, skandalicznie zaniedbanych i popadających w ruinę, oraz otwarcie międzynarodowego centrum edukacyjnego. Realizacja tych zadań jest jednak zagrożona. Od lat w harmonogramie pojawiają się kolejne opóźnienia i przesunięcia, a część z realizowanych w rzeczywistości zadań przestała odpowiadać zakładanym celom.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega stwierdzone przez NIK nieprawidłowości?
2. Jakie działania podejmie ministerstwo w celu zapewnienia realizacji programu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21135)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie licznych nieprawidłowości
wykrytych przez NIK po kontroli
w samorządach i instytucjach odpowiedzialnych
za ochronę przeciwpowodziową
na Lubelszczyźnie**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK sprawdził stan przygotowania w 2010 r. administracji rządowej i samorządowej na Lubelszczyźnie na wypadek zagrożenia powodzią, a w przypadku jej wystąpienia – skuteczność podejmowanych działań w celu usunięcia szkód w przeciwpowodziowej infrastrukturze technicznej. Wykryła liczne nieprawidłowości, m.in.: nieaktualizowane plany ochrony przed powodzią, zły stan techniczny urządzeń służących ochronie przeciwpowodziowej, brak przeglądów wałów i urządzeń po przejściu każdej fali powodziowej. Nieprawidłowości dotyczące zagadnień związanych z planowaniem ochrony przed powodzią stwierdzono także w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej w Warszawie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wykrytych przez NIK nieprawidłowości i wprowadzenia zaleceń pokontrolnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21136)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie licznych wykrytych przez NIK
nieprawidłowości dotyczących
budowy boisk w ramach programu
„Moje boisko – Orlik 2012”**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Kontrola NIK realizacji przez jednostki samorządu terytorialnego rządowego programu „Moje boisko

– Orlik 2012” ujawniła, że podczas powstawania boisk doszło do całego szeregu nieprawidłowości. Na 31 skontrolowanych gmin tylko dwie wybudowały boiska bez zarzutu. We wszystkich pozostałych kontrolerzy stwierdzili nieprawidłowości w prowadzonych inwestycjach. Najwięcej uwag dotyczy kwestii kluczowych: wykonania i zagospodarowania boisk. Kontrola wykazała brak dbałości o jakość wykonania boisk, a także lekceważące traktowanie obowiązującego prawa. Zdaniem NIK jakość boisk zbyt często budzi zastrzeżenia.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega nieprawidłowości stwierdzone przez NIK?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania i uniknięcia podobnych w przyszłości?

3. Jakie działania były podejmowane przez ministerstwo, kiedy o podobnych co NIK nieprawidłowościach alarmowali już od miesiący media i posłowie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21137)

do ministra zdrowia

**w sprawie niewystarczających
środków finansowych dla zakładów
opiekuńczo-leczniczych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Liczba łóżek we wszystkich placówkach opiekuńczo-leczniczych jest zbyt mała w stosunku do potrzeb. Na miejsce w takim ośrodku czeka się miesiącami. Zdaniem dyrektorów tych placówek brak miejsc mógłby zostać rozwiązany przez lepsze finansowanie. Polityka prowadzona przez NFZ jest dla nich niezrozumiała. Niskie stawki hamują rozwój niepublicznych placówek, które mogłyby odciążać szpitale, przejmować długo leżących pacjentów i zmniejszyć kolejki do ZOL.

W Polsce mamy coraz więcej ludzi starszych, przybywa ludzi bez opieki, przybywa ludzi zaawansowanych wiekiem, opiekujących się jeszcze starszymi. Jest to głębszy problem do rozwiązania w obszarze podstawowej opieki zdrowotnej. Jako społeczeństwo cywilizowane będziemy musieli się z tym problemem uporać. Według prognoz GUS do 2030 r. liczba osób w wieku ponad 60 lat wzrośnie w Polsce z obecnych 7 do 10 mln. Badania Eurostatu progno-

zują zaś, że w 2060 r. odsetek Polaków w wieku 65+ będzie wynosił 36,2%, co uplasuje Polskę na pierwszym miejscu w Europie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem niewystarczających środków finansowych dla zakładów opiekuńczo-leczniczych?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu poprawy dostępu do ZOL w najbliższym czasie oraz okresie długoterminowym?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21138)

do ministra zdrowia

w sprawie nieprawidłowości w rozliczaniu świadczeń związanych z leczeniem cukrzycy i chorób układu krążenia

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Według danych NFZ po kontroli porad udzielanych w związku z leczeniem cukrzycy lub chorób układu krążenia w podstawowej opiece zdrowotnej ponad 60% z zakwestionowanych porad zostało uznanych za niezasadne z powodu nieprzeprowadzenia badania podmiotowego i/lub przedmiotowego. W dokumentacji medycznej brak było jakiegokolwiek wzmianki o wynikach tych badań. Pod datą wizyty odnotowano wyłącznie fakt przepisania recept.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Jakie zmiany w obecnym sposobie finansowania świadczeń udzielanych przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej w związku z leczeniem chorób przewlekłych – układu krążenia i cukrzycy zostaną wprowadzone w celu wyeliminowania ww. nadużyć?

3. Jaka według danych ministerstwa może być wartość nieprawidłowo rozliczonych świadczeń?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21139)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie stwierdzonego przez NIK niepełnego wykorzystania „Orlików” oraz niewłaściwego nadzoru nad tymi obiektami

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Kontrola NIK realizacji przez jednostki samorządu terytorialnego rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” ujawniła, że podczas powstawania boisk doszło do całego szeregu nieprawidłowości. NIK zwraca m.in. uwagę, że samorzady muszą bardziej dbać o pełne wykorzystanie „Orlików”, a zwłaszcza o właściwy nadzór nad obiektami. Zdarza się, że gminy lekceważą obowiązek zatrudniania wykwalifikowanego trenera jako osoby prowadzącej zajęcia i dbającej o bezpieczeństwo. Część gmin powierza bezpieczeństwo dzieci osobom nieuprawnionym, np. konserwatorom lub stażystom. Inne zatrudniają tylko pojedynczych animatorów, w przypadku ich urlopu lub choroby boiska stoją niewykorzystane przez wiele tygodni. Są także gminy, które w planach wydatków rocznych w ogóle nie uwzględniają ani pensji trenerów, ani innych kosztów związanych z działaniem „Orlików”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez NIK nieprawidłowości? Jakie działania zostaną podjęte w celu ich eliminacji?

2. NIK proponuje gruntownie rozważyć zmianę przepisów i inwestycję uznawać za zakończoną dopiero po potwierdzeniu przekazania obiektu do użytku oraz zapewnieniu środków na jego użytkowanie i zatrudnienie wykwalifikowanego trenera. Czy zmiana przepisów w tym kierunku jest rozważana przez ministerstwo?

3. Jakie działania były podejmowane przez ministerstwo, kiedy o podobnych co NIK nieprawidłowościach alarmowali już od miesiący media i posłowie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21140)

do ministra zdrowia

**w sprawie niedofinansowania świadczeń
z zakresu dermatologii**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Zdaniem specjalistów największym problemem polskiej dermatologii jest jej niedoszacowanie przez płatnika. Niedofinansowanie świadczeń z zakresu dermatologii prowadzi do systematycznego zmniejszania liczby łóżek na takich oddziałach, a nawet do ich całkowitej likwidacji. Likwidowane są kolejne oddziały dermatologii. Systematycznie jest zmniejszana również liczba łóżek dla pacjentów dermatologicznych. Aby oddziały dermatologiczne przestały generować straty, NFZ musiałyby co najmniej podwoić obecne stawki na takie usługi.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem niedoszacowania przez NFZ dermatologii?
2. Jakie działania podejmie ministerstwo w tej sprawie?
3. Czy resort zdrowia dostrzega problemy chorych na choroby dermatologiczne?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21141)

do ministra zdrowia

**w sprawie negatywnej oceny NIK
w zakresie nadzoru uczelni medycznych
nad szpitalami klinicznymi**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” negatywnie ocenia nadzór uczelni medycznych nad szpitalami klinicznymi. Rektorzy uczelni nie realizowali w pełni ustawowego obowiązku przeprowadzania w podległych sobie szpitalach

klinicznych okresowych i sprawdzających kontroli, będących jednym z podstawowych narzędzi nadzoru nad tymi szpitalami. Brak tych kontroli uniemożliwia weryfikację otrzymywanych ze szpitali sprawozdań, co ograniczało uczelniom możliwość identyfikowania występujących w szpitalach nieprawidłowości oraz podejmowania działań mających na celu ich usunięcie. Oceny działalności szpitali dokonywano na podstawie dokumentacji uzyskanej ze szpitali, bez przeprowadzania czynności kontrolnych i stosowania procedury.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21142)

do ministra infrastruktury

**w sprawie negatywnej opinii NIK
w zakresie pozyskiwania lokali
i pomieszczeń mieszkalnych
dla osób najuboższych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych” negatywnie ocenia działalność państwa w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkańców w zakresie lokali socjalnych. Z informacji NIK wynika, że ponad 80% osób oczekujących na lokal socjalny nie otrzyma go. Gminy nie nadążają za rosnącymi potrzebami. Wsparcie z budżetu państwa jest zbyt niskie. W kontrolowanych gminach NIK znalazł też lokale socjalne w stanie zagrażającym życiu i zdrowiu.

Tak niski, a w dodatku zmniejszający się stopień zaspokojenia potrzeb społecznych wskazuje, że gminy wbrew art. 75 ust. 1 Konstytucji RP nie wspierają w odpowiednim stopniu rozwoju budownictwa socjalnego. Dlatego NIK negatywnie ocenia ich działalność w tym zakresie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?

2. Jakie działania podejmie ministerstwo w celu wyeliminowania nieprawidłowości wykrytych przez NIK?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21143)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie niewystarczających działań państwa w kierunku zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, a w szczególności przeciwdziałania bezdomności i wspierania rozwoju budownictwa socjalnego

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Władze publiczne – na mocy art. 75 ust. 1 Konstytucji RP – zobowiązane są do prowadzenia polityki sprzyjającej zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, a w szczególności do przeciwdziałania bezdomności i wspierania rozwoju budownictwa socjalnego. Tymczasem z „Informacji o wynikach kontroli pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych” opublikowanej przez NIK wynika, że działalność państwa w tym zakresie jest niewystarczająca i dlatego oceniona została przez NIK negatywnie.

Z informacji NIK wynika, że ponad 80% osób oczekujących na lokal socjalny nie otrzyma go. Żadna ze skontrolowanych przez NIK gmin nie zaspokoiła potrzeb mieszkańców w zakresie lokali socjalnych. Gminy nie nadążają za rosnącymi potrzebami. Wsparcie z budżetu państwa jest zbyt niskie. W kontrolowanych gminach NIK znalazł też lokale socjalne w stanie zagrażającym życiu i zdrowiu. Pozytywnie oceniono jedynie organizowanie schronienia osobom go pozbawionym (np. osobom bezdomnym). Tyle że możliwe to było tylko dzięki noclegowniom prowadzonym przez organizacje pozarządowe (Caritas, Polski Komitet Pomocy Społecznej, Bractwo Miłosierdzia im. św. Brata Alberta i inne).

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez NIK problemy?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu lepszego zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych, a w szczegól-

ności przeciwdziałania bezdomności i wspierania rozwoju budownictwa socjalnego?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21144)

do ministra infrastruktury

w sprawie negatywnej oceny NIK stanu technicznego budynków socjalnych

Szanowny Panie Ministrze!

Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych” negatywnie ocenia działalność państwa w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkańców w zakresie lokali socjalnych. NIK sprawdził między innymi, czy budynki, w których znajdują się lokale socjalne, są bezpieczne dla mieszkańców. Przeprowadzone kontrole wykazały, że w 12 skontrolowanych gminach znaleziono lokale zagrażające bezpieczeństwu zamieszkujących tam ludzi. Główne nieprawidłowości to: niesprawne przewody kominowe, składowanie materiałów palnych w piwnicach, blokowanie dróg ewakuacyjnych, zły stan dachów, brak dokumentów potwierdzających sprawność instalacji elektrycznych i piorunochronowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko w sprawie wykrytych przez NIK nieprawidłowości w zakresie stanu technicznego budynków socjalnych?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu poprawy stanu technicznego budynków socjalnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21145)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niewystarczającego wsparcia
finansowego udzielanego gminom z budżetu
na tworzenie i utrzymanie budynków
socjalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli pozyskiwania lokali i pomieszczeń mieszkalnych dla osób najuboższych” negatywnie ocenia działalność państwa w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkańców w zakresie lokali socjalnych. Z informacji NIK wynika, że ponad 80% osób oczekujących na lokal socjalny nie otrzyma go. Gminy nie nadążają za rosnącymi potrzebami. Jedną z przyczyn pogarszającej się relacji liczby lokali socjalnych w stosunku do zapotrzebowania jest zbyt małe wsparcie finansowe udzielane gminom z budżetu. NIK zwraca uwagę m.in. na potrzebę zwiększenia pomocy państwa w finansowaniu kosztów tworzenia i utrzymania budynków socjalnych, niepokrywanych wpływami ze szczególnie niskich czynszów za lokale socjalne.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany przez NIK problem niewystarczającego wsparcia finansowego udzielanego gminom z budżetu na tworzenie i utrzymanie budynków socjalnych?

2. Jakie działania podejmie ministerstwo na rzecz wsparcia tworzenia i utrzymania budynków socjalnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21146)

do ministra zdrowia

**w sprawie nierzetelnego sprawowania
nadzoru ministra zdrowia nad uczelniami
medycznymi**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora

(Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” wykazuje istnienie szeregu istotnych nieprawidłowości oraz negatywnie ocenia nadzór ministra zdrowia nad uczelniami medycznymi, który sprawowany był nierzetelnie. NIK wykazuje m.in.: minister zdrowia nie egzekwował oraz nie wykorzystywał informacji dotyczących wyników kontroli szpitali klinicznych, do przesyłania których dwukrotnie w roku zobowiązani byli rektorzy uczelni medycznych. Ponieważ nie weryfikował ich treści, nie reagował w przypadkach, gdy informacje te nie spełniały wymogów określonych w obowiązujących przepisach. Minister zdrowia pozbawiał się tym samym możliwości dysponowania tak istotnymi informacjami o sytuacji szpitali klinicznych, jak m.in. realizacja przez nie zadań statutowych oraz dostępność i poziom udzielanych świadczeń. W konsekwencji nie identyfikował nieprawidłowości występujących w uczelniach i szpitalach oraz nie podejmował działań w celu ich wyeliminowania. Inna kwestia, na jaką zwraca uwagę NIK, to fakt, iż minister zdrowia przyznawał szpitalom klinicznym dotacje na finansowanie wydatków inwestycyjnych bez uprzedniej rzetelnej oceny podmiotów ubiegających się o ich otrzymanie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21147)

do ministra zdrowia

**w sprawie wstrzymania finansowania
eksperymentalnych badań klinicznych –
przeszczep komórek macierzystych
zamiast przeszczepu serca**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Ciężko chorzy na serce mieli i szansę, i nadzieję. Dawaly je eksperymentalne badania kliniczne – przeszczep komórek macierzystych zamiast przeszczepu serca. Były na nie pieniądze, ale NIK zrobił kontrolę. W niektórych szpitalach wykrył nieprawidłowości i NFZ wycofał się z finansowania wszystkich badań.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie były dokładne przyczyny decyzji NFZ w ww. sprawie?

2. Czy ministerstwo zgadza się z decyzją NFZ o wstrzymaniu finansowania wszystkich eksperymentalnych badań?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21148)

do ministra zdrowia

**w sprawie nierzetelnego nadzoru
Ministerstwa Zdrowia nad badaniami
klinicznymi produktów leczniczych
i wyrobów medycznych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” jako nierzetelny ocenił nadzór ministra zdrowia nad badaniami klinicznymi produktów leczniczych i wyrobów medycznych, sprawowany za pośrednictwem urzędu rejestracji. Niedostateczny nadzór ministra zdrowia nad samym urzędem rejestracji oraz nieprecyzyjne regulacje prawne w zakresie prowadzenia Centralnej Ewidencji Badań Klinicznych spowodowały, że ewidencja ta nie zawierała kompletnych danych o prowadzonych badaniach, a udzielenie pozwolenia na prowadzenie badań klinicznych nie było poprzedzane rzetelną weryfikacją dokumentacji przedkładanej w celu uzyskania takiego pozwolenia. NIK wykrył również, że minister zdrowia nie nadzorował terminowości i rzetelności działań urzędu poprzedzających wydanie decyzji umożliwiających rozpoczęcie takich badań. Minister zdrowia nie dokonał także oceny poprawności stosowanych w urzędzie rejestracji procedur weryfikacji dokumentacji dotyczącej podjęcia lub zmian w badaniach klinicznych produktów leczniczych. Stwierdzono przypadki, w których prezes urzędu rejestracji

kierował do wnioskodawców pisma o uzupełnienie dokumentacji lub wyjaśnienie uwag po ocenie przez recenzenta, podczas gdy było to w kompetencjach ministra zdrowia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowane przez NIK nieprawidłowości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w związku z wynikami informacji NIK?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21149)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kryzysu
inkubatorów przedsiębiorczości**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Inkubatory przedsiębiorczości powinny być w każdej większej gminie. Tymczasem liczba ich jest mniej więcej taka sama od wielu lat, a do tego borykają się z brakiem pieniędzy. W całej Polsce działa ok. 45 inkubatorów przedsiębiorczości. Jest to jednak za mało, a powinny być podstawowym elementem polityki lokalnej samorządów.

Aby inkubatory przedsiębiorczości mogły skutecznie i efektywnie funkcjonować, muszą radzić sobie z licznymi trudnościami i barierami. W ostatnich latach najczęściej wskazywane trudności wiązały się z niskim budżetem i brakiem wsparcia finansowego. Główna bariera, jaką wskazuje ponad połowa inkubatorów, to brak środków na wyposażenie i adaptację ośrodka. W dalszej kolejności jest to nadal zbyt niski budżet oraz dysponowanie zbyt małym obiektem i niewielką, jak na potrzeby, powierzchnią pod wynajem dla firm.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem kryzysu inkubatorów przedsiębiorczości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu zwiększenia liczby oraz promocji idei inkubatorów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21150)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprawidłowości
w gospodarowaniu majątkiem
przez uczelnie medyczne**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” wykazuje istnienie szeregu istotnych nieprawidłowości w zakresie gospodarowania majątkiem przez uczelnie medyczne. Kontrola NIK ujawniła nieprawidłowości w 9 spośród 12 objętych nią uczelni w zakresie gospodarowania majątkiem przez uczelnie medyczne. Stwierdzono przypadki braku rzetelności przy określaniu wartości majątku nieruchomego (a w konsekwencji nierzetelnej ewidencji księgowej w tym zakresie), jak również przy sporządzaniu deklaracji podatku od nieruchomości, które zostały udostępnione szpitalom klinicznym (co powodowało występowanie nadpłat lub niedpłat tego podatku). Wystąpiły także nieprawidłowości polegające na oddaniu do użytkowania innym podmiotom, bez uzyskania wymaganej zgody ministra skarbu państwa, nieruchomości o wartości rynkowej przekraczającej równowartość 50 tys. euro oraz poniesieniu przez uczelnie nakładów finansowych na obiektach o nieuregulowanym stanie prawnym, bez zabezpieczenia tych nakładów.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21151)

do ministra zdrowia

**w sprawie negatywnej oceny NIK
w zakresie funkcjonowania komisji
bioetycznych powołanych przez rektorów
uczelni medycznych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK w „Informacji o wynikach kontroli sprawowania nadzoru nad samodzielnymi publicznymi szpitalami klinicznymi” negatywnie ocenia funkcjonowanie komisji bioetycznych powołanych przez rektorów uczelni medycznych. Ujawnione nieprawidłowości dotyczyły zarówno merytorycznej działalności, jak też finansowania oraz dokumentowania ich prac. W wyniku kontroli stwierdzono, że 11 z 12 komisji bioetycznych powołanych przez rektorów uczelni medycznych funkcjonowało niezgodnie z obowiązującymi przepisami. Nieprawidłowości polegały m.in. na wydawaniu przez komisje opinii akceptujących rozpoczęcie badania klinicznego, pomimo występowania istotnych braków w dokumentacji niezbędnej do podjęcia odpowiedzialnych decyzji w przedmiocie tych badań, uchwalaniu i wydawaniu ww. opinii przed wniesieniem wymaganej opłaty, jak również na nieprawidłowym ustaleniu wysokości tej opłaty.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa na temat wyniku kontroli NIK?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu wyeliminowania wskazanych przez NIK nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21152)

do ministra zdrowia

**w sprawie narastającego problemu
nadwagi wśród dzieci**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Z badań prowadzonych w szkołach niektórych rejonów kraju wynika, że znaczna otyłość występuje u ok. 5–10% dzieci, a nadmiar masy ciała określany jako nadwaga nawet u 15–20% uczniów. Dramatycznie wzrasta liczba małych pacjentów z cukrzycą, nadciśnieniem, zaburzeniami żywienia, których przyczyn również należy upatrywać w nadwadze. Z zajęć kompensacyjnych dla dzieci otyłych korzysta niewielki odsetek skierowanych tam uczniów, ponieważ rodzice nie widzą problemu. Większość uważa, że dziecko samo wyrośnie z nadwagi. Rosnący problem otyłości wśród dzieci wskazuje jednoznacznie na potrzebę współpracy z dietetykami oraz edukacji. Bez fachowej pomocy tego problemu nie da się rozwiązać.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Ile dzieci według danych ministerstwa dotkniętych jest problemem nadwagi?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu jego ograniczenia?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21153)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie braku rzetelnej wiedzy
na temat rzeczywistych kosztów budowy
„Orlików” przed przystąpieniem
do ich budowy przez samorządy**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Kontrola NIK realizacji przez jednostki samorządu terytorialnego rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” ujawniła, że podczas powstawania boisk doszło do całego szeregu nieprawidłowości. Na 31

skontrolowanych gmin tylko dwie wybudowały boiska bez zarzutu. We wszystkich pozostałych kontrolerzy stwierdzili nieprawidłowości w prowadzonych inwestycjach. Według NIK samorządy przystąpiły do programu bez rzetelnej wiedzy na temat rzeczywistych kosztów budowy boisk. W swoich obliczeniach opierały się na szacunkowych kwotach podawanych przez ministerstwo. Jednak na 29 „Orlików” wybudowanych w wariantach podstawowym zaledwie w czterech przypadkach gminy zmieściły się w przedziale szacowanym przez ministerstwo. Wiele samorządów dołożyło nawet dwa razy więcej pieniędzy niż pierwotnie zakładano.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega nieprawidłowości stwierdzone przez NIK?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania i uniknięcia podobnych w przyszłości?

3. Jakie działania były podejmowane przez ministerstwo, kiedy o podobnych co NIK nieprawidłowościach alarmowali już od miesiący media i posłowie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21154)

do ministra zdrowia

**w sprawie niewystarczającego kontraktu
z NFZ podkarpackiego ośrodka
onkologicznego w Brzozowie**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Jedyny na Podkarpaciu oddział ortopedii onkologicznej działający od początku roku w Szpitalu Specjalistycznym Podkarpacki Ośrodek Onkologiczny im ks. Markiewicza w Brzozowie cieszy się dużym powodzeniem wśród pacjentów. Pacjenci z Podkarpacia, którzy do tej pory leczyli się w Lublinie, teraz szukają pomocy w Brzozowie. Ogromnym problemem szpitala jest jednak zbyt mały kontrakt z NFZ. Kłopotem szpitala są także niezapłacone przez NFZ nadwykonania wobec placówki wynoszące aż 21 mln zł za lata 2009–2010.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem niewystarczającego finansowania podkarpackiego ośrodka onkologicznego w Brzozowie?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu poprawy tej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21155)

do ministra zdrowia

**w sprawie ustawowego wydłużenia
okresu opieki pediatrycznej pacjentów
po ukończeniu 18. roku życia**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

W Polsce system opieki zdrowotnej, biorąc pod uwagę wiek pacjenta, podzielony jest na dwa obszary: pediatrię i internę. Przejście pacjenta z jednego do drugiego wyznacza nieuchronnie data 18. urodzin. System nie pozwala na refundowanie świadczeń zdrowotnych w ośrodkach pediatrycznych dla młodzieży powyżej 18. roku życia. Taka, wkraczająca w dorosłość, osoba automatycznie musi zmienić miejsce leczenia. Zdaniem lekarzy w przypadku pacjentów przewlekle chorych jest to bardzo niekorzystne. Problem dotyczy młodzieży z chorobami nowotworowymi, reumatologicznymi, kardiologicznymi, chorych dializowanych i po transplantacjach narządów, pacjentów z rzadkimi chorobami metabolicznymi.

Zdaniem specjalistów nagłe przejście do systemu opieki skupionej na dorosłym człowieku, który samodzielnie odpowiada za swoją terapię, sam przestrzega zaleceń medycznych, zawsze jest trudnym czasem dla dorastającego pacjenta. Od niego system wymaga już bardzo dojrzałego i drobiazgowego podejścia do profilaktyki oraz terapii, a także samodzielnego zadbania o różne – wydawałoby się – prozaiczne sprawy, jak np. o edukację. Lekarze pediatrizy proponują modyfikację tego systemu, tak by ułatwić terapię przewlekle chorych pacjentów leczonych od dzieciństwa w konkretnym ośrodku.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega potrzebę zmian systemowych w zakresie wydłużenia okresu opieki pediatrycznej pacjentów po ukończeniu 18. roku życia?

2. Jakie działania i kiedy zostaną podjęte w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21156)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności dostosowania się
Polski do prawodawstwa unijnego
w zakresie ochrony lotnictwa**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Unia Europejska wezwała Polskę do pełnego stosowania prawodawstwa unijnego w zakresie ochrony lotnictwa. Według Brukseli Polska nie potrafi zagwarantować tego, że rejsy odbywające się z niektórych lotnisk spełniają unijne wymogi w zakresie bezpieczeństwa. Unijne przepisy nie są stosowane aż w 42 małych portach lotniczych. Jeżeli władze polskie nie poinformują Komisji w ciągu dwóch miesięcy o podjętych środkach w celu przestrzegania unijnego prawa, może ona skierować sprawę do unijnego Trybunału Sprawiedliwości.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w tej sprawie?

2. Jakie działania i kiedy zostaną podjęte w celu dostosowania polskiego prawa do prawa unijnego w zakresie ochrony lotnictwa?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21157)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności doprecyzowania
roli premiera w trakcie sprawowania
przez Polskę przewodnictwa w Radzie
Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikował „Informację o wynikach kontroli realizacji zadań w ramach przygotowań organów administracji rządowej do sprawowania przez Rzeczpospolitą Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej”. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli administracja rządowa dobrze przygotowuje się do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

Kontrolerzy NIK wskazali jednak na pewne uchybienia w procesie przygotowań. NIK zwraca m.in. uwagę, że rola premiera w trakcie sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie UE wymaga doprecyzowania, gdyż zmieniła się ona po wejściu w życie traktatu lizbońskiego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy Pan Premier dostrzega zasygnalizowane przez NIK uchybienia w przygotowaniach Polski do sprawowania przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej?

2. Jakie działania i kiedy zostaną podjęte w celu doprecyzowania roli premiera w trakcie sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie UE?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21158)

do ministra finansów

**w sprawie wykrytych przez NIK uchybień
Ministerstwa Finansów w przygotowaniach
do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikował „Informację o wynikach kontroli realizacji zadań w ramach przygotowań organów administracji rządowej do sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej”. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli administracja rządowa dobrze przygotowuje się do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Kontrolerzy NIK wskazali jednak na pewne uchybienia w procesie przygotowań. NIK zwraca m.in. uwagę, że MF nie przestrzegało zasad opisywania dokumentów księgowych dotyczących wydatków poniesionych w ramach przygotowań do prezydencji, określonych w dokumencie program wieloletni „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” – dokument wykonawczy; czy nie wywiązywało się z obowiązków sprawozdawczych wobec pełnomocnika rządu, wynikających z programu przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega wskazane przez NIK nieprawidłowości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21159)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wykrytych przez NIK uchybień
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
i Administracji w przygotowaniach
do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

NIK opublikował „Informację o wynikach kontroli realizacji zadań w ramach przygotowań organów administracji rządowej do sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej”. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli administracja rządowa dobrze przygotowuje się do polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Kontrolerzy NIK wskazali jednak na pewne uchybienia w procesie przygotowań. NIK zwraca m.in. uwagę, że MSWiA nie przestrzegało procedur kontroli finansowej w zakresie weryfikacji sprawozdań kwartalnych z realizacji programu wieloletniego pn. przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w Radzie UE w II połowie 2011 r., nie przestrzegało zasad opisywania dokumentów księgowych dotyczących poniesionych w ramach przygotowań do prezydencji wydatków, określonych w dokumencie program wieloletni „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” – dokument wykonawczy; czy nie wywiązywało się z obowiązków sprawozdawczych wobec pełnomocnika rządu, wynikających z programu przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega wskazane przez NIK nieprawidłowości?

2. Jakie działania zostaną podjęte w celu ich wyeliminowania?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21160)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania świadczeń
stomatologicznych przez NFZ**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpływają niepokojące informacje dotyczące przebiegu konkursów o udzielanie świadczeń opieki stomatologicznej finansowanych ze środków publicznych.

Apel Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia 04.02.2011 r., nr 1/11/VI, wskazuje, że w wyniku arbitralnej decyzji prezesa NFZ zawartej w zarządzeniu nr 91/2008 nastąpiło znaczące obniżenie wyceny świadczeń w stosunku do wartości z 2008 r. Naczelna Rada Lekarska zarzuca ponadto niestaranność i niesumienność postępowań konkursowych o udzielanie świadczeń opieki stomatologicznej oraz postępowań odwoławczych od decyzji wydanych w tych sprawach, przeprowadzanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Powyższe zarzuty dotyczą przede wszystkim:

- dowolnej interpretacji przepisów działu VI ustawy o świadczeniach,
- niejednolitego sposobu postępowania komisji konkursowych funduszu w tych samych sytuacjach,
- związania komisji konkursowych sprzeczną z ustawą instrukcją przewidującą niewybranie oferty w przypadku braku porozumienia z komisją konkursową,
- szafowania kwalifikacją „oczywistej bezzasadności” składanych protestów,
- utajniania po zakończeniu postępowań konkursowych ważnych dokumentów i odmowy udostępniania ich jako dowodów w postępowaniu odwoławczym.

Ponadto należy wskazać, iż Naczelna Rada Lekarska wyraża przekonanie, iż przedstawione wyżej problemy możliwe są do rozwiązania dopiero w drodze zdecydowanych działań ze strony Pani Minister, które powinny nastąpić po uprzednich uzgodnieniach pomiędzy Panią Minister a przedstawicielami NRL.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pani Minister:

1. Jak Pani ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?
2. Czy możliwa jest zmiana decyzji dotycząca wysokości wyceny świadczeń opieki stomatologicznej finansowanych ze środków publicznych?
3. Jakie kroki zamierza Pani podjąć, aby zmienić obecny stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21161)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie kosztów związanych
z funkcjonowaniem Zakładu
Ubezpieczeń Społecznych**

Szanowna Pani Minister! 4,2 mld zł – tyle mają wynieść koszty funkcjonowania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w bieżącym roku. Można zastanawiać się i dyskutować, czy jest to dużo, czy mało. Wszystko zależy od perspektywy, z jakiej dokonuje się oceny działalności tej instytucji. Jednakże w okresie, gdy państwo boryka się z ogromnymi problemami finansowymi, gdy większość tych obciążeń kładzie na barki podatników, przywołana wyżej kwota musi robić wrażenie. Pozwolę sobie zgłębić nieco problem finansowania ZUS-u, a właściwie – wspierając się informacjami publikowanymi przez media – pokazać, na co ZUS wydatkuje środki pozostające w jego dyspozycji. W planach instytucji jest m.in. zakup płynu do czyszczenia opon, szamponów z woskiem i innych środków do czyszczenia i pielęgnacji karoserii, środków do usuwania owadów i jeszcze wielu innych – jak można przypuszczać niezbędnych – zakupów, bez których zakład nie byłby w stanie funkcjonować. A wszystko to podyktowane jest rzekomo zwiększeniem satysfakcji klientów. Aby być wiarygodnym, że klienci rozumieją strategię ZUS i akceptują politykę obecnego kierownictwa zakładu, zostało zlecone instytutowi SMG/KRC przeprowadzenie stosownych badań. Należy przypuszczać, że za nie również trzeba było zapłacić. Lecz gdy dysponuje się taką „kasą”, to można pozwolić sobie na różne szaleństwa. Z badań wynika – jakże mogłoby być inaczej – że działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dobrze i bardzo dobrze ocenia aż 77% klientów. A może ZUS wyszedł z założenia, że jeżeli go inni nie chwala, to postanowił się sam pochwalić – za pieniądze podatników i ubezpieczonych. Tym ostatnim, tj. rencistom i emerytom, na progu bieżącego roku przygotował podwyżki, które rzekomo mają rekompensować skutki inflacji i rosnących w oszałamiającym tempie każdego dnia kosztów życia. Żenada.

Pani Minister, powyżej przedstawiłem dwa różne światy: świat ZUS-u, którego władarze nie wiedzą, na co mają wydawać pieniądze, oraz świat emerytów i rencistów, o sytuacji których rząd Tuska zupełnie zapomniał. Wielu z nich twierdzi, że w tej chwili o ich losie to już chyba tylko Bóg pamięta.

Działalność ZUS-u zawsze cechowała wyjątkowa rozrzutność i niegospodarność. Jednakże w chwili gdy 13 mln obywateli cierpi ubóstwo, gdy Polakom każe się dalej zaciskać pasa, planowane przez zakład wydatki muszą budzić uzasadnioną frustrację i protest.

Szanowna Pani Minister, proszę o zajęcie stanowiska w następujących kwestiach:

W jakiej wysokości zaplanowano na bieżący rok zabezpieczenie finansowe ZUS? Jak wygląda ono w odniesieniu do środków wydatkowanych przez zakład w ubiegłym roku?

Czy w sytuacji gdy budżet państwa boryka się z poważnymi problemami finansowymi, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie powinien również czuć się w obowiązku oszczędniejszego gospodarowania pieniędzmi?

Czy w sytuacji gdy klienci Zakładu Ubezpieczeń Społecznych otrzymują śmieszne rekompensaty do swoich świadczeń, wydatkowanie pieniędzy przez ZUS na cele, o których wcześniej wspominałem, jest moralnie uzasadnione? Czy znajduje Pani jakieś wytłumaczenie dla zaistniałej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Jan Bury s. Antoniego

Przeworsk, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21162)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie karania kierowców
ostrzegających przed kontrolą policyjną**

Szanowny Panie Ministrze! Miganie światłami drogowymi to praktykowany przez kierowców z różnych części Europy sposób na ostrzeganie innych użytkowników dróg przed kontrolą policyjną. W tej sprawie przeprowadzono w Wielkiej Brytanii specjalną ankietę niedługo po tym, kiedy za ostrzeżenie kilku osób przed patrolem mierzącym prędkość jeden z kierowców został ukarany mandatem.

Z przeprowadzonej ankiety wynika, że ponad połowa kierowców ostrzega innych użytkowników dróg przed kontrolą policyjną, by uchronić ich przed zatrzymaniem albo nałożeniem mandatu. Wśród ankietowanych niemal 70% respondentów stwierdziło, że kierowca nie powinien zostać ukarany. O konieczności nałożenia na niego mandatu było przekonanych 21%. Nietrudno się domyśleć, że przeprowadzenie podobnego badania w Polsce dałoby podobne rezultaty.

Okazuje się jednak, że, ostrzegając światłami przed kontrolą policyjną, nie wszyscy myślą wyłącznie o uchronieniu innych przed mandatem. Prawie 20% kierowców stwierdziło, że błyska światłami w celu poprawy bezpieczeństwa – dla ostrzeżonych kierowców widok patrolu nie będzie zaskoczeniem, więc nie podejmą próby gwałtownego hamowania, co może być przyczyną kolizji. Jedynie co dziesiąty kierowca deklaruje, że używa świateł drogowych wyłącznie do oświetlania drogi. Taka sama grupa osób

używa świateł, by wyrazić dezaprobatę dla niebezpiecznych manewrów.

Również na polskich drogach światła drogowe pełnią wiele funkcji. Polski taryfikator mandatów przewiduje także możliwość ukarania kierowcy 200-złotowym mandatem za korzystanie ze świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami.

Szanowny Panie Ministrze, z uwagi na kontrowersyjny charakter powszechnej także w Polsce praktyki karania kierowców za ostrzeganie przed kontrolą policyjną kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy użycie świateł drogowych w celu ostrzegania innych kierowców podlega lub może podlegać ukaraniu za korzystanie ze świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami?

2. Czy zdaniem Pana Ministra należy karać kierowców ostrzegających innych użytkowników dróg przed kontrolą policyjną?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21163)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie udzielania pomocy weteranom
poszkodowanym w misjach**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z dostępnych informacji, do tej pory w Afganistanie i Iraku rannych zostało 460 polskich żołnierzy. Wśród nich są ofiary m.in. ataków strzeleckich czy pułapek minowych. W przeważającej części są to żołnierze szeregowi.

Wracając do kraju, ranni wymagają opieki medycznej, czasem długotrwałego leczenia. Nierzadko poszkodowani na misjach doznają trwałego uszczerbku na zdrowiu. Koszty większości zabiegów związanych z rekonwalescencją żołnierze ponoszą z własnej renty.

Zgodnie z przepisami ustawy o zakładach zdrowotnych osoba, która przebywa w zakładzie opiekuńczo-leczniczym, opłaca 70% kosztów ze swojej renty lub emerytury. Takie ośrodki istnieją, ale niewielu żołnierzy na to stać, aby pozwolić sobie na opłacenie w nich leczenia i rehabilitacji.

Miesięczny koszt pobytu w ośrodku to ok. 4. tys. zł. Po odjęciu świadczeń NFZ i dotacji z Ministerstwa Obrony Narodowej pozostaje kwota, którą weteran musi zapłacić sam. Kwota ta stanowi zwykle prawie 3/4 renty. A renta jest tym mniejsza, im niższy stopień wojskowy.

Panie Ministrze, ponieważ wiadomo, że resort obrony narodowej planuje pomóc weteranom, poszko-

dowanym na misjach, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Na jakim w chwili obecnej etapie znajdują się prace nad ustawą o weteranach?
2. Czy i na jakich zasadach weterani poszkodowani w misjach otrzymają wsparcie?
3. Jakiego rodzaju będzie to wsparcie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21164)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nakładania przez spółdzielnie
mieszkaniowe klauzul poufności
na dokumenty powszechnie dostępne
dla członków spółdzielni**

Szanowny Panie Ministrze! Zarządy spółdzielni mieszkaniowych nadają klauzulę poufności większości swoich dokumentów i odmawiają wglądu w nie zainteresowanym członkom. Spółdzielnia, ponieważ zarządza wspólnym majątkiem swoich członków, powinna działać w sposób jawny i przejrzysty. Tymczasem w dwóch różnych ustawach są przepisy, z których jeden nakazuje pełną jawność dokumentów spółdzielni, a drugi pozwala zarządom nakładać na nie klauzule poufności według własnego uznania.

Kwestię dostępu do dokumentów regulują przepisy ustawy o spółdzielniach. Ustawodawca wyszedł z założenia, że takich tajemnic powinno być jak najmniej, i wprowadził art. 81 ust. 1 ustawy o spółdzielniach: Członek spółdzielni mieszkaniowej ma prawo otrzymania odpisu statutu i regulaminów oraz kopii uchwał organów spółdzielni i protokołów obrad organów spółdzielni, protokołów lustracji, rocznych sprawozdań finansowych oraz faktur i umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi.

Spółdzielnie zaczęły jednak szukać sposobu na obejście tego przepisu i jawnym dotychczas dokumentom zaczęły nadawać klauzule poufności. Powołują się przy tym na art. 18 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze. W ocenie prawników ten drugi przepis jest stosowany nagminnie, ponieważ pozwala utajnić zarządom dokumenty według własnego uznania. Sformułowanie, że do nadania klauzuli wystarczy uzasadniona obawa, że „członek spółdzielni wykorzysta pozyskane informacje w celach sprzecznych z interesem spółdzielni i przez to wyrządzi jej znaczną szkodę”, jest nieostre. Odwoływanie się za każdym razem do sądu trwa natomiast w nieskończoność i często zniechęca członków spółdzielni do starania się o wgląd do dokumentów. Większość prawników przyznaje, że spół-

dzielnia ma prawo do nadania klauzuli umowom z innymi podmiotami, zawierającym tajemnice handlowe, ale tylko w uzasadnionych przypadkach.

Szanowny Panie Ministrze! Przekazując powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy do resortu napływają informacje o nagminnym stosowaniu przez spółdzielnie mieszkaniowe art. 18 § 3 ustawy Prawo spółdzielcze w celu nakładania klauzul poufności na dokumentach spółdzielczych?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo w zakresie rozwiązania powyższego problemu?

3. Czy w ocenie Ministerstwa Infrastruktury istnieje konieczność ujednolicenia tych przepisów w obowiązujących ustawach?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21165)

do ministra finansów

**w sprawie problemów dotyczących
udzielania kredytów hipotecznych
na podstawie zeznania rocznego PIT
złożonego w formie elektronicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Podatnicy, którzy przesłali swoje roczne zeznania PIT przez Internet, mają problemy z wymogami stawianymi przez niektóre banki. Chodzi o dokumenty wymagane przed udzieleniem kredytu hipotecznego. Nie wszystkie banki akceptują bowiem zeznania roczne przekazane w formie elektronicznej. Nawet jeśli podatnik posiada urzędowe poświadczenie odbioru (UPO) e-zeznania, bank wymaga wydrukowania formularza PIT i UPO albo dodatkowego papierowego zaświadczenia z urzędu skarbowego.

Doradcy podatkowi zwracają uwagę, że prawidłowo złożone zeznanie w formie elektronicznej jest równoważne formie papierowej (pisemnej). Możliwość złożenia zeznań rocznych w formie elektronicznej, bez kwalifikowanego podpisu elektronicznego, dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych wynika wprost z przepisów Ordynacji podatkowej i rozporządzeń wydanych na jej podstawie. Według definicji z ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne UPO zawiera dane elektroniczne (w tym datę i godzinę wprowadzenia dokumentu do systemu teleinformatycznego urzędu) połączone z dokumentem w taki sposób, że

jakakolwiek późniejsza zmiana dokonana w tym dokumencie jest rozpoznawalna.

Dodatkowo w ocenie ekspertów działania banków nie mogą być jednak oderwane od powszechnie obowiązujących przepisów. Ich zdaniem osoby ubiegające się o kredyt mogą zatem skutecznie argumentować, że zarówno przedstawienie zeznania rocznego w wersji papierowej z potwierdzeniem złożenia w urzędzie skarbowym, jak i urzędowego poświadczenia odbioru wraz z kopią e-PIT jest wystarczające na potrzeby procesu przyznawania kredytu.

W związku z powyższym pragnę zadać następujące pytania:

1. Jakie stanowisko prezentuje resort finansów w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy ministerstwo monitoruje na bieżąco tego typu przypadki?

3. Czy w ocenie ministerstwa należy podjąć jakiegokolwiek działania, które przyczynią się do rozwiązania powyższego problemu?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21166)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń
młodych pracowników zatrudnionych
na podstawie umowy o pracę w celu
przygotowania zawodowego oraz składek
na ubezpieczenia społeczne opłaconych
od refundowanych wynagrodzeń**

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) przewiduje możliwość zrefundowania ze środków Funduszu Pracy przedsiębiorcom spełniającym określone warunki kosztów wynagrodzenia młodych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. Refundacji podlegać mogą wynagrodzenie wypłacone młodociane mu oraz opłacone od tego wynagrodzenia składki na ubezpieczenia społeczne.

Możliwość refundowania wypłacanych płac i składek ubezpieczeniowych skutkowałą przeprowadzeniem naboru nowych uczniów we wrześniu 2010 r.

W ostatnim czasie można jednakże zaobserwować wzmożony niepokój środowiska pracodawców związany z istotnym ograniczeniem w 2011 r. wydatków z Funduszu Pracy na aktywne formy ograniczania

bezrobocia, w tym na wspomaganie pracodawców zatrudniających pracowników młodocianych w celu przygotowania zawodowego, a w konsekwencji – z osłabieniem mechanizmu wspierania tej formy kształcenia zawodowego.

Podkreślić należy, iż forma przygotowania zawodowego polegająca na organizacji nauki zawodu w zakładzie pracy znajduje poparcie społeczne – zarówno u pracodawców, jak i w resorcie edukacji. Przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników od lat uznawane jest za najlepszą formę organizacji nauki zawodu, bowiem przebiega ono w realnych warunkach pracy. Ograniczenie wydatków z Funduszu Pracy na cele związane z kształceniem młodocianych dotknęło szczególnie małych i mikropracodawców, w tym rzemieślników zajmujących się świadczeniem usług, często w firmach rodzinnych. Tacy pracodawcy są najlepszymi nauczycielami zawodu, a ich absolwenci – osobami najlepiej przygotowanymi do wejścia na rynek pracy. Obecnie w kształcenie zawodowe młodocianych i dorosłych zaangażowanych jest ok. 28 000 mistrzów – właścicieli zakładów rzemieślniczych, którzy szkolą ok. 95 000 młodocianych. Jest to jedyne zorganizowane środowisko przedsiębiorców kompleksowo kształcących młodzież zgodnie z potrzebami lokalnych rynków pracy i kierunkiem wskazywanym w dokumentach Komisji Europejskiej (m.in. „Nowe umiejętności dla nowych miejsc pracy”) oraz w założeniach procesu kopenhaskiego. Rzemiosło dzięki swojej elastyczności od lat potrafi umiejętnie godzić tradycję z wyzwaniem nowoczesnej Europy.

W interesie społecznym i gospodarczym nie można dopuścić do zaniechania sprawdzonego mechanizmu, zapewniającego dopływ wykwalifikowanych kadr do pracy, szczególnie w mikro- i małych przedsiębiorstwach mających istotny udział w polskiej strukturze gospodarczej, a co za tym idzie – na rynku pracy.

Na marginesie zauważyć należy, iż w ostatnim czasie niepokój wzbudzają również doniesienia o działaniach podejmowanych przez naszych sąsiadów z Niemiec, zachęcające polską młodzież do podjęcia nauki zawodu poza granicami naszego kraju, co z kolei wiąże się z tym, iż rodzime przedsiębiorstwa w niedługim czasie borykać będą się z brakiem wykwalifikowanej kadry pracowniczej. Już na dzień dzisiejszy ok. 51% pracodawców w Polsce deklaruje, iż ma trudności z zatrudnieniem kandydatów o odpowiednich kwalifikacjach.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza w najbliższym czasie podjąć kroki zmierzające do odblokowania środków Funduszu Pracy przeznaczonych m.in. na kształcenie młodocianych i zawarcia umów z tymi pracodawcami, którzy złożyli wnioski w ustalonym przepisami terminie, spełniając określone prawem warunki?

Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć działania, a jeśli tak, to jakie, w sprawie dokonania zmian w planie finansowym Funduszu Pracy wobec niewystarczających środków przeznaczonych na sfinansowanie kosztów kształcenia młodych pracowników?

Z wyrazami szacunku

Posel Ryszard Zawadzki
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21167)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zatrudniania w administracji publicznej w formie telepracy

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie coraz więcej uwagi poświęca się możliwości optymalizacji kosztów zatrudniania w administracji publicznej nie tyle poprzez spore cięcia etatów, skądinąd potrzebne, ale poprzez zmiany w formie zatrudnienia, np. na telepracę. Opinia publiczna wskazuje, że urzędy administracji publicznej, podobnie zresztą jak firmy, nie zachęcają pracowników do przechodzenia na telepracę. Nie przekonuje ich do tego nawet możliwość obniżenia kosztów utrzymania. Tymczasem eksperci proponują w stosunku do firm wprowadzenie ulg za zatrudnianie telepracowników.

Z kolei jako przykład dla innych podmiotów administracji publicznej, w tym rządowej, wskazuje się Urząd Marszałkowski w Lublinie, który jako pierwszy w kraju chce, aby 10% jego pracowników wykonywało obowiązki służbowe w formie telepracy. To oznacza, że urzędnicy pracowaliby w domu, a efekty swojej pracy przesyłaliby drogą elektroniczną. Zdaniem marszałka woj. lubelskiego telepraca przyniesie oszczędności i będzie korzystna dla urzędników, którzy zdecydują się pracować w domu. W lubelskim urzędzie wyliczono, że roczny koszt utrzymania miejsca pracy w biurze wynosi ok. 10 tys. zł, natomiast w systemie telepracy – tylko 1,8 tys. zł. W domu miałyby pracować 10% z blisko 900 urzędników. To przyniosłoby 0,5 mln zł oszczędności rocznie. Podkreśla się, że praca w domu, w dowolnie wybranym czasie, może być atrakcyjna szczególnie dla matek z dziećmi, osób starszych czy urzędników z niepełnosprawnością. Urzędnicy będą rozliczani z efektów, nie zaś z czasu pracy. Elektroniczny obieg dokumentów umożliwi im dostęp do potrzebnych informacji za pośrednictwem Internetu. Urzędnicy, którzy zdecydują się pracować w domu, będą mieli ten sam zakres obowią-

ków i mają otrzymać komputery z dostępem do Internetu oraz ryczałtowy zwrot ponoszonych kosztów.

Mając na uwadze spory zakres oszczędności w budżecie, jakie mogłoby przynieść rozpowszechnienie telepracy w urzędach administracji publicznej jako formy zatrudnienia urzędników, kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Czy rząd rozważał lub rozważa podjęcie kroków faktycznych i prawnych mających na celu rozpowszechnienie telepracy w urzędach administracji rządowej i tym samym wygenerowanie oszczędności w budżecie?

2. Czy prezes Rady Ministrów zamierza zwiększyć zatrudnienie w oparciu o telepracę w jednostkach mu podległych?

3. Ilu pracowników jest zatrudnionych w formie telepracy w jednostkach podległych premierowi?

4. Czy rząd przewiduje zmiany w prawie popularyzujące telepracę wśród firm i ułatwiające pracodawcom zatrudnienie w oparciu o tę formę? Chodzi np. o ograniczenia wynikające z przepisów BHP czy wprowadzenie systemu ulg lub rekompensat dla pracodawców?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21168)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji rządowej

Szanowny Panie Ministrze! Opinia publiczna alarmuje, że w ostatnim półroczu ministerstwa i urzędy wojewódzkie zwiększyły zatrudnienie o 30%, a urzędnicy to najszybciej rosnąca grupa zawodowa. Oficjalnie rząd Platformy Obywatelskiej i PSL już drugi rok próbuje zredukować zatrudnienie w podległych urzędach. Tymczasem według „Dziennika Gazety Prawnej” z sondy przeprowadzonej przez gazetę wynika, że od 30 czerwca 2010 r. w ministerstwach zatrudnienie wzrosło o 32,5%, a w urzędach wojewódzkich o 37,4% (sic!).

Likwidacja gospodarstw pomocniczych i jednostek budżetowych miała dać oszczędności budżetowi państwa, tymczasem stało się odwrotnie – praktycznie wszystkie urzędy i ministerstwa przejęły dawnych pracowników. Jedynie 5 urzędów na 33 sprawdane przez „DGP” w ostatnich sześciu miesiącach nie zwiększyło zatrudnienia. Urzędników dalej przybywa szybciej niż w jakimkolwiek sektorze gospodarki, pisze gazeta.

Z kolei według „Rzeczpospolitej” ponad pół miliona osób pracowało pod koniec ubiegłego roku w różnych urzędach i agendach administracji publicznej.

W ciągu dwóch ostatnich lat administracja rozrosła się o ponad 17% – wynika z kolei z danych zebranych przez tę gazetę. Gazeta także sprawdzała, ile osób pracowało w ministerstwach, urzędach wojewódzkich, marszałkowskich, samorządach wielkich miast oraz w małych gminach, a także w ZUS i NFZ na koniec grudnia 2009 r. i 2010 r. Okazuje się, że w ciągu roku pracę stała i czasową znalazło tam ok. 30 tys. nowych osób. Z przeprowadzonej przez dziennikarzystę „Rzeczpospolitej” ankiety wynika, że urzędy bardziej pilnują limitów etatów niż pracowników, dlatego wzrost zatrudnienia wykazywany w etatach jest niższy od rzeczywistego zwiększania liczby pracowników (bo np. niektórzy są przyjmowani na część etatu).

Ekspert wskazuje, że w ciągu dwóch lat przybyło nam ponad 70 tys. urzędników, podczas gdy np. nasza armia liczy niespełna 100 tys. żołnierzy. Zatrudnienie rosło szybciej w administracji państwowej (o ok. 10%) niż w samorządach (o ok. 4%).

Niesamowity wzrost poziomu zatrudnienia w administracji publicznej, w tym rządowej, nastąpił pomimo dwukrotnych zapewnień i obietnic rządu w 2009 r. i 2010 r., kiedy to zapowiadano zmniejszenie zatrudnienia w urzędach o 10%. Nawet jeśli rząd zrealizuje swoje zamierzenia w przyszłym roku, to w urzędach i tak będzie pracowało więcej osób niż pod koniec 2008 r. W ciągu ostatnich dwóch lat zamierzano zwolnić 10% urzędników, a przyjęto ich prawie dwa razy tyle. Konkludując, po raz kolejny obietnice i plany rządu pozostały bez pokrycia, co nie dziwi już chyba tylko nielicznym.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego mimo obietnic ograniczenia zatrudnienia w administracji nastąpił skutek wręcz odwrotny?

2. Dlaczego w ostatnim półroczu ministerstwa i urzędy wojewódzkie zwiększyły zatrudnienie o 30%?

3. Ilu obecnie zatrudnionych jest pracowników w ministerstwie oraz urzędach wojewódzkich?

4. Jaki jest procentowy wzrost zatrudnienia w jednostkach administracji publicznej podległych MSWiA?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21169)

do ministra finansów

**w sprawie stanowiska
Ministerstwa Finansów w kwestii
przystąpienia Polski do konwencji AGN**

Szanowny Panie Ministrze! Jak podaje portal trojmiasto.pl, po przyjęciu przez Ukrainę konwencji

AGN o śródlądowych drogach wodnych Polska jest jedynym krajem w naszej części Europy, który pozostaje poza tą umową.

Konwencję przygotowała Europejska Komisja Gospodarcza ONZ, określając sieć i parametry żeglownych rzek i kanałów europejskiego znaczenia. Wskazano w niej także brakujące w sieci europejskiej drogi wodne oraz pożądaną rozbudowę szlaków wodnych, które mogą mieć europejskie znaczenie transportowe.

Polski dotyczą m.in. trzy trasy dróg wodnych oraz kilka portów śródlądowych, które potencjalnie mogłyby stanowić elementy jednolitej sieci europejskich dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym. Zaliczono do nich: Odrzańską Drogę Wodną wraz z planowanym kanałem Odra – Dunaj (E30), drogę wodną E40 (Gdańsk – Wisła – Bug – Dniepr – Morze Czarne) oraz drogę E70 (Odra – Wisła – Nogat – Zalew Wiślański). Obszar Polski łączy również dwa wielkie dobrze działające europejskie systemy śródlądowych dróg wodnych – wschodni i zachodni.

Patrząc na doświadczenia krajów zachodnich, w szczególności Niemiec, Belgii czy Holandii, można skonstatować, że transport drogami wodnymi to świetna alternatywa dla transportu drogowego lądowego i kolejowego. Do tego dochodzi ogromny walor w postaci poprawy stanu środowiska naturalnego – tego typu transport jest w porównaniu do transportu lądowego zdecydowanie bardziej ekologiczny. Geograficznie w Polsce mamy bardzo korzystnie rozłożony układ polskich dróg wodnych, które mogłyby przejąć sporą część ładunków przewożonych teraz drogami lądowymi. Szacuje się, że mogłoby to być nawet do 30% ładunków. Do tego wszystkiego dochodzi jeszcze jedna istotna zaleta – infrastruktura i urządzenia hydrotechniczne służą nie tylko transportowi, ale również energetyce, ochronie przeciwpowodziowej itp., co ma ogromne znaczenie w naszym kraju. Niestety stan urządzeń hydrotechnicznych (a raczej ich brak) oraz stan infrastruktury dróg śródlądowych, podobnie zresztą jak lądowych, pozostawia wiele do życzenia. Nie wykorzystujemy szansy na ich rewitalizację i poprawę transportu z wykorzystaniem szlaków wodnych.

Jak wskazałem na początku, Polska jest jedynym krajem Europy Środkowo-Wschodniej, który konwencji nie przyjął. Podpisały je ostatnio takie kraje, jak Ukraina, Białoruś i Mołdawia. Tak więc oprócz zaniechań w dziedzinie stanu infrastruktury dochodzą zaniechania w kwestii przystępowania do międzynarodowych porozumień, mogących przyczynić się do poprawy sytuacji. Ekspert nie bez racji bowiem podkreśla, że podpisanie konwencji AGN byłoby znaczącym pozytywnym zobowiązaniem się Polski do rozwoju ekologicznego transportu.

Jak podnosi portal trojmiasto.pl, przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury jasno mówili, że Polska nie przystępuje do konwencji AGN wskutek sprzeciwu Ministerstwa Środowiska i Ministerstwa Finansów.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie stanowisko w sprawie przystąpienia do konwencji AGN zajmuje resort finansów?

2. Czy Ministerstwo Finansów sprzeciwiło się podpisaniu konwencji?

3. Czy Pański resort jest przeciwny inwestowaniu w infrastrukturę dróg wodnych i urządzenia hydrotechniczne? Czy Ministerstwo Finansów przekazywało środki na ten cel?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21170)

do ministra środowiska

w sprawie stanu polskich śródlądowych dróg wodnych o znaczeniu transportowym w kontekście możliwości przystąpienia do konwencji AGN

Szanowny Panie Ministrze! Jak podaje portal Trojmiasto.pl, po przyjęciu przez Ukrainę konwencji AGN o śródlądowych drogach wodnych Polska jest jedynym krajem w naszej części Europy, który pozostaje poza tą umową.

Konwencję przygotowała Europejska Komisja Gospodarcza ONZ, określając sieć i parametry żeglownych rzek i kanałów europejskiego znaczenia. Wskazano w niej także brakujące w sieci europejskiej drogi wodne oraz pożądaną rozbudowę szlaków wodnych, które mogą mieć europejskie znaczenie transportowe.

Polski dotyczą m.in. trzy trasy dróg wodnych oraz kilka portów śródlądowych, które potencjalnie mogłyby stanowić elementy jednolitej sieci europejskich dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym. Zaliczono do nich: Odrzańską Drogę Wodną wraz z planowanym kanałem Odra – Dunaj (E30), drogę wodną E40 (Gdańsk – Wisła – Bug – Dniepr – Morze Czarne) oraz drogę E70 (Odra – Wisła – Nogat – Zalew Wiślany). Obszar Polski łączy również dwa wielkie, dobrze działające europejskie systemy śródlądowych dróg wodnych: wschodni i zachodni.

Patrząc na doświadczenia krajów zachodnich, w szczególności Niemiec, Belgii czy Holandii, można skonstatować, że transport drogami wodnymi to świetna alternatywa dla transportu drogowego lądowego i kolejowego. Do tego dochodzi ogromny walor w postaci poprawy stanu środowiska naturalnego – tego typu transport jest w porównaniu z transportem lądowym zdecydowanie bardziej ekologiczny. Geograficznie w Polsce mamy bardzo korzystnie rozłożony układ polskich dróg wodnych, które mogłyby przejąć sporą część ładunków, przewożonych teraz drogami lądowymi. Szacuje się, że mogłoby to być

nawet do 30% ładunków. Do tego wszystkiego dochodzi jeszcze jedna istotna zaleta – infrastruktura i urządzenia hydrotechniczne służą nie tylko transportowi, ale również energetyce, ochronie przeciwpowodziowej itp., co ma ogromne znaczenie w naszym kraju. Niestety stan urządzeń hydrotechnicznych (a raczej ich brak) oraz stan infrastruktury dróg śródlądowych, podobnie zresztą jak lądowych, pozostawia wiele do życzenia. Nie wykorzystujemy szansy na ich rewitalizację i poprawę transportu z wykorzystaniem szlaków wodnych.

Jak wskazałem na początku, Polska jest jedynym krajem Europy Środkowo-Wschodniej, który konwencji nie przyjął. Podpisały je ostatnio takie kraje jak Ukraina, Białoruś i Mołdawia. Tak więc oprócz zaniechań w dziedzinie stanu infrastruktury dochodzą zaniechania w kwestii przystępowania do międzynarodowych porozumień, mogących przyczynić się do poprawy sytuacji.

Eksperti nie bez racji bowiem podkreślają, że podpisanie konwencji AGN byłoby znaczącym, pozytywnym zobowiązaniem się Polski do rozwoju ekologicznego transportu. Jak podkreśla dr Piotr Dwojaki, Polska to czarna dziura na europejskiej mapie transportowej. Do tego preferuje się u nas wyłącznie połączenia drogowe: drogie i „brudne”. Konwencja AGN, do której należą m.in. Holandia, Niemcy, Czechy, Słowacja, Białoruś, Litwa czy Rosja, stwarza szansę na rozpatrywanie Polski jako kraju, w którym warto inwestować w logistykę: porty, nadrzeczne centra przeładunkowe. Polskie rzeki mogą przejąć nie tylko ładunki z konieczności przewożone TIR-mi, ale także ładunki omijające Polskę. W niektórych przypadkach uruchomienie połączeń rzecznych służyłoby rozwojowi handlu surowcami i towarami, których inaczej transportować się nie opłaca – np. w relacjach z Białorusią.

Portal Trojmiasto.pl informuje, że przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury jasno mówili, że Polska nie przystępuje do konwencji AGN wskutek sprzeciwu Ministerstwa Środowiska i Ministerstwa Finansów.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy to prawda, że resort ochrony środowiska sprzeciwia się przystąpieniu przez Polskę do ww. konwencji?

2. Czy Pan Minister bądź podlegli Panu urzędnicy opiniowali możliwość przystąpienia do konwencji AGN?

3. Jakie jest stanowisko ministerstwa w kwestii konwencji AGN?

4. Czy ministerstwo prowadzi jakieś prace lub przewiduje podjęcie jakichś działań w kierunku rozwoju ekologicznego transportu drogami wodnymi jako alternatywy dla transportu lądowego?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21170)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stanu polskich śródlądowych
dróg wodnych o znaczeniu transportowym
w kontekście możliwości przystąpienia
do konwencji AGN**

Szanowny Panie Ministrze! Jak podaje portal trojmiasto.pl, po przyjęciu przez Ukrainę konwencji AGN o śródlądowych drogach wodnych Polska jest jedynym krajem w naszej części Europy, który pozostaje poza tą umową.

Konwencję przygotowała Europejska Komisja Gospodarcza ONZ, określając sieć i parametry żeglownych rzek i kanałów europejskiego znaczenia. Wskazano w niej także brakujące w sieci europejskiej drogi wodne oraz pożądaną rozbudowę szlaków wodnych, które mogą mieć europejskie znaczenie transportowe.

Polski dotyczą m.in. trzy trasy dróg wodnych oraz kilka portów śródlądowych, które potencjalnie mogłyby stanowić elementy jednolitej sieci europejskich dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym. Zaliczono do nich: Odrzańską Drogę Wodną wraz z planowanym kanałem Odra – Dunaj (E30), drogę wodną E40 (Gdańsk – Wisła – Bug – Dniepr – Morze Czarne) oraz drogę E70 (Odra – Wisła – Nogat – Zalew Wiślan). Obszar Polski łączy również dwa wielkie, dobrze działające europejskie systemy śródlądowych dróg wodnych: wschodni i zachodni.

Patrząc na doświadczenia krajów zachodnich, w szczególności Niemiec, Belgii czy Holandii, można skonstatować, że transport drogami wodnymi to świetna alternatywa dla transportu drogowego lądowego i kolejowego. Do tego dochodzi ogromny walor w postaci poprawy stanu środowiska naturalnego – tego typu transport jest w porównaniu do transportu lądowego zdecydowanie bardziej „ekologiczny”. Geograficznie w Polsce mamy bardzo korzystnie rozłożony układ polskich dróg wodnych, które mogłyby przejąć sporą część ładunków przewożonych teraz drogami lądowymi. Szacuje się, że mogłoby to być nawet do 30% ładunków. Do tego wszystkiego dochodzi jeszcze jedna istotna zaleta – infrastruktura i urządzenia hydrotechniczne służą nie tylko transportowi, ale również energetyce, ochronie przeciwpowodziowej itp., co ma ogromne znaczenie w naszym kraju. Niestety stan urządzeń hydrotechnicznych (a raczej ich brak) oraz stan infrastruktury dróg śródlądowych, podobnie zresztą jak lądowych, pozostawia wiele do życzenia. Nie wykorzystujemy szansy na ich rewitalizację i poprawę transportu z wykorzystaniem szlaków wodnych. Jak podkreśla dr Piotr Dwojacksi, „Polska to »czarna dziura« na europejskiej mapie transportowej. Do tego preferuje się u nas wyłącznie połączenia drogowe – drogie i »brudne«. Konwencja AGN, do której należą m.in. Holan-

dia, Niemcy, Czechy, Słowacja, Białoruś, Litwa czy Rosja, stwarza szansę na rozpatrywanie Polski jako kraju, w którym warto inwestować w logistykę – porty, nadrzeczne centra przeładunkowe. Polskie rzeki mogą przejąć nie tylko ładunki z konieczności przewożone tirami, ale także ładunki omijające Polskę. W niektórych przypadkach uruchomienie połączeń rzecznych służyłoby rozwojowi handlu surowcami i towarami, których inaczej transportować się nie opłaca – np. w relacjach z Białorusią”.

Jak wskazałem na początku, Polska jest jedynym krajem Europy Środkowo-Wschodniej, który konwencji nie przyjął. Podpisały je ostatnio takie kraje, jak Ukraina, Białoruś i Mołdawia. Tak więc oprócz zaniechań w dziedzinie stanu infrastruktury dochodzą zaniechania w kwestii przystępowania do międzynarodowych porozumień mogących przyczynić się do poprawy sytuacji. Eksperci nie bez racji bowiem określają, że podpisanie konwencji AGN byłoby znaczącym, pozytywnym zobowiązaniem się Polski do rozwoju ekologicznego transportu.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy resort przewiduje w najbliższych latach prace związane z poprawą stanu infrastruktury śródlądowych dróg wodnych w Polsce? Jeśli tak, jakie są to prace?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury wydawało opinię lub w jakikolwiek sposób rekomendowało przyjęcie bądź odrzucenie konwencji AGN?

3. Czy według resortu szlaki śródlądowe, w szczególności trzy wymienione w interpelacji, mają mieć przeznaczenie tylko turystyczne, czy również transportowe?

4. Czy ministerstwo wzorem choćby ww. państw europejskich widzi szansę poprawy transportu w Polsce poprzez przeniesienie części ładunków na szlaki śródlądowe?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21171)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przyjęcia przez Polskę
konwencji AGN i kierunków rozwoju
transportu wodnego**

Szanowny Panie Premierze! Jak podaje portal trojmiasto.pl, po przyjęciu przez Ukrainę konwencji AGN o śródlądowych drogach wodnych Polska jest jedynym krajem w naszej części Europy, który pozostaje poza tą umową.

Konwencję przygotowała Europejska Komisja Gospodarcza ONZ, określając sieć i parametry żeglownych rzek i kanałów europejskiego znaczenia. Wskazano w niej także brakujące w sieci europejskiej drogi wodne oraz pożądaną rozbudowę szlaków wodnych, które mogą mieć europejskie znaczenie transportowe.

Polski dotyczą m.in. trzy trasy dróg wodnych oraz kilka portów śródlądowych, które potencjalnie mogłyby stanowić elementy jednolitej sieci europejskich dróg wodnych o znaczeniu międzynarodowym. Zaliczono do nich: odrzańską drogę wodną wraz z planowanym kanałem Odra – Dunaj (E30), drogę wodną E40 (Gdańsk – Wisła – Bug – Dniepr – Morze Czarne) oraz drogę E70 (Odra – Wisła – Nogat – Zalew Wiślański). Obszar Polski łączy również dwa wielkie, dobrze działające europejskie systemy śródlądowych dróg wodnych: wschodni i zachodni.

Patrząc na doświadczenia krajów zachodnich, w szczególności Niemiec, Belgii czy Holandii, można skonstatować, że transport drogami wodnymi to świetna alternatywa dla transportu drogowego lądowego i kolejowego. Do tego dochodzi ogromny walor w postaci poprawy stanu środowiska naturalnego – tego typu transport jest w porównaniu do transportu lądowego zdecydowanie bardziej ekologiczny. Geograficznie w Polsce mamy bardzo korzystnie rozłożony układ polskich dróg wodnych, które mogłyby przejąć sporą część ładunków przewożonych teraz drogami lądowymi. Szacuje się, że mogłyby to być nawet do 30 ładunków. Do tego wszystkiego dochodzi jeszcze jedna istotna zaleta – infrastruktura i urządzenia hydrotechniczne służą nie tylko transportowi, ale również energetyce, ochronie przeciwpowodziowej itp., co ma ogromne znaczenie w naszym kraju. Niestety stan urządzeń hydrotechnicznych (a raczej ich brak) oraz stan infrastruktury dróg śródlądowych, podobnie zresztą jak lądowych, pozostawia wiele do życzenia. Nie wykorzystujemy szansy na ich rewitalizację i poprawę transportu z wykorzystaniem szlaków wodnych. Jak podkreśla dr P. D. „Polska to „czarna dziura” na europejskiej mapie transportowej. Do tego preferuje się u nas wyłącznie połączenia drogowe – drogie i brudne. Konwencja AGN, do której należą m.in.: Holandia, Niemcy, Czechy, Słowacja, Białoruś, Litwa czy Rosja stwarza szansę na rozpatrywanie Polski jako kraju, w którym warto inwestować w logistykę – porty, nadrzeczne centra przeładunkowe. Polskie rzeki mogą przejąć nie tylko ładunki z konieczności przewożone TIR-ami, ale także ładunki omijające Polskę. W niektórych przypadkach uruchomienie połączeń rzecznych służyłoby rozwojowi handlu surowcami i towarami, których inaczej transportować się nie opłaca – na przykład w relacjach z Białorusią.

Jak wskazałem na początku, Polska jest jedynym krajem Europy Środkowo-Wschodniej, który konwencji nie przyjął. Podpisały je ostatnio takie kraje, jak Ukraina, Białoruś i Mołdawia. Tak więc oprócz zaniechań w dziedzinie stanu infrastruktury dochodzą

zaniechania w kwestii przystępowania do międzynarodowych porozumień mogących przyczynić się do poprawy sytuacji. Eksperti nie bez racji bowiem określają, że podpisanie konwencji AGN byłoby znaczącym, pozytywnym zobowiązaniem się Polski do rozwoju ekologicznego transportu.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Kto został wyznaczony jako organ właściwy do prowadzenia negocjacji oraz jaki był zakres jego upoważnienia?

2. Na jakim etapie znajdują się negocjacje?

3. Czy został złożony wniosek o udzielenie zgody na podpisanie umowy międzynarodowej lub zaproponowana została treść zastrzeżeń strony polskiej do konwencji AGN? Czy, w zależności oczywiście od trybu procedowania, Rada Ministrów planuje podjąć uchwałę udzielającą zgody na podpisanie konwencji AGN czy też jest to umowa wymagająca do ratyfikacji uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie?

4. Dlaczego Polska jako jedyny kraj nie podpisała konwencji?

5. Jakie jest zdanie prezesa Rady Ministrów w kwestii rozwoju transportu rzeczno i większego jego udziału w całym transporcie kosztem lądowego – drogowego i kolejowego?

Z poważaniem

Posel Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21172)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie znaczącego wzrostu zatrudnienia w administracji publicznej mimo zapowiedzi jego ograniczenia

Szanowny Panie Premierze! Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 1996 r. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398), zwracam się do Pana Premiera w sprawie znaczącego zwiększenia zatrudnienia w administracji publicznej w kontekście Pańskich obietnic jego ograniczenia.

Opinia publiczna alarmuje, że w ostatnim półroczu ministerstwa i urzędy wojewódzkie zwiększyły zatrudnienie o 30%, a urzędnicy to najszybciej rosnąca grupa zawodowa. Oficjalnie rząd już drugi rok próbuje zredukować zatrudnienie w podległych urzędach. Tymczasem według „Dziennika Gazety Prawnej”, z sondy przeprowadzonej przez gazetę wynika, że od 30 czerwca 2010 r. w ministerstwach zatrud-

nienie wzrosło o 32,5%, a w urzędach wojewódzkich o 37,4% (sic!).

Likwidacja gospodarstw pomocniczych i jednostek budżetowych miała dać oszczędności budżetowi państwa, tymczasem stało się odwrotnie – praktycznie wszystkie urzędy i ministerstwa przejęły dawnych pracowników.

Podkreśla się, że nawet Pana kancelaria wykorzystała lukę w przepisach i zamiast zlikwidować swoje gospodarstwo pomocnicze, zmieniła po prostu jego nazwę. Zamiast centrum obsługi ma Pan teraz Centrum Usług Wspólnych. W efekcie tylko 5 urzędów na 33 sprawdzane przez „Dziennik Gazetę Prawną” w ostatnich sześciu miesiącach nie zwiększyło zatrudnienia. Urzędników dalej przybywa szybciej niż w jakimkolwiek sektorze gospodarki – pisze gazeta.

Z kolei według „Rzeczpospolitej”, ponad pół miliona osób pracowało pod koniec ubiegłego roku w różnych urzędach i agendach administracji publicznej. W ciągu dwóch ostatnich lat administracja rozrosła się o ponad 17% – wynika z danych zebranych przez tę gazetę. Gazeta także sprawdzała, ile osób pracowało w ministerstwach, urzędach wojewódzkich, marszałkowskich, samorządach wielkich miast oraz w małych gminach, a także w ZUS i NFZ na koniec grudnia 2009 i 2010 r. Okazuje się, że w ciągu roku pracę stała i czasową znalazło tam ok. 30 tys. nowych osób. Z przeprowadzonej przez dziennikarzy „Rzeczpospolitej” ankiety wynika, że urzędy bardziej pilnują limitów etatów niż pracowników, dlatego wzrost zatrudnienia wykazywany w etatach jest niższy od rzeczywistego zwiększania liczby pracowników (bo np. niektórzy są przyjmowani na część etatu).

Ekspertki wskazują, że w ciągu dwóch lat przybyło nam ponad 70 tys. urzędników, podczas gdy np. nasza armia liczy niespełna 100 tys. żołnierzy. Zatrudnienie rosło szybciej w administracji państwowej (o ok. 10%) niż w samorządach (o ok. 4%).

Wszystko to – niesamowity wzrost poziomu zatrudnienia w administracji publicznej, w tym rządowej – stało się, pomimo pańskich dwukrotnych zapewnień i obietnic w 2009 i 2010 r., kiedy to zapowiadał Pan, że chce zmniejszyć zatrudnienie w urzędach o 10%. Oznacza to, że nawet jeśli rząd zrealizuje swoje zamierzenia w przyszłym roku, to w urzędach i tak będzie pracowało więcej osób niż pod koniec 2008 r. W ciągu ostatnich dwóch lat chciał Pan zwolnić 10% urzędników, a przyjęto ich prawie dwa razy tyle. Konkludując, po raz kolejny Pańskie obietnice pozostały bez pokrycia, co nie dziwi już chyba tylko nielicznych.

W związku z powyższym kieruję do Pana następujące pytania:

1. Dlaczego, mimo pańskich obietnic ograniczenia zatrudniania w administracji, nastąpił skutek wręcz odwrotny?

2. Dlaczego nawet w kancelarii premiera zamiast zlikwidować gospodarstwo pomocnicze, zmieniono po prostu tylko jego nazwę?

3. Dlaczego w ostatnim półroczu ministerstwa i urzędy wojewódzkie zwiększyły zatrudnienie o 30%?

4. Może jednak pańskie działania celowo zmierzały do tego, aby urzędnicy w Polsce stanowili najszybciej rosnącą grupę zawodową, jak to jest obecnie?

5. Ilu obecnie zatrudnionych jest pracowników w ministerstwach oraz urzędach wojewódzkich?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21173)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożenia powodziami
i podtopieniami w woj. lubuskim
i zapobiegania im**

W woj. lubuskim mamy bardzo trudną sytuację związaną z zagrożeniem powodziowym i podtopieniami.

Na powyższy stan złożyła się skomplikowana sytuacja hydrologiczna ubiegłego roku, czyli śnieżna zima i wiosenne roztopy oraz letnie powodzie i jesienne opady. Styczeniowe nagłe roztopy br. w połączeniu z wysokim poziomem wód gruntowych, a co się z tym wiąże – brakiem retencji glebowej, oraz wieloletnie zaniedbania w utrzymaniu urządzeń melioracji podstawowych i szczegółowych. Mamy dopiero koniec stycznia, nie wiadomo jeszcze, jaki będzie dalszy przebieg zimy i jak mokry będziemy mieli ten rok. O ile na sytuację hydrologiczną nie mamy wpływu, o tyle stan urządzeń melioracyjnych jest skutkiem braku spójnej i konsekwentnej polityki państwa dotyczącej bezpieczeństwa powodziowego.

1. Nawet te nieliczne inwestycje, polegające na modernizacji odcinków wałów, budowie ścian przeciwpowodziowych, przepompowni i innych budowli inżynierskich na Odrze i jej dopływach, skutecznie zmniejszyły poziom szkód na chronionych terenach w stosunku do szkód spowodowanych przez powódź w lipcu 1997 r.

2. Brak środków na utrzymanie i konserwację istniejących obwałowań i urządzeń powoduje ich dalszą degradację i w coraz wyższym stopniu utrudnia prowadzenie akcji ratowniczej w czasie wystąpienia zagrożenia, a co za tym idzie – zmniejsza jej skuteczność i zwiększa koszt. Po konsultacji ze służbami odpowiedzialnymi za bieżące utrzymanie i eksploatację budowli i urządzeń wodnych stwierdza, że poziom finansowania tej działalności stanowi około 1/10 potrzeb i bez radykalnego wzrostu poziomu finansowania nie jest możliwe zatrzymanie dalszej degradacji istniejących zabezpieczeń.

3. Poziom inwestycji w dorzeczu Odry i Warty od czasu powodzi w 1997 r. jest zdecydowanie za niski, a ich lokalny charakter, z równoczesnym brakiem kontynuacji, znacznie zmniejsza efektywność wydawanych środków. Tylko kompleksowa i szybka realizacja programu dla całego dorzecza może rozwiązać narastający problem zagrożenia powodziowego, które pojawia się przy coraz mniejszym przepływie wody (przepływ wody Odry w czasie powodzi 2010 r. był około 1/3 niższy niż w roku 1997 przy porównywalnych stanach wody).

4. Wieloletnie zaniechania w zakresie prac melioracyjnych, będące wynikiem niskiego finansowania tych prac (na poziomie 1/10 potrzeb), a także nieprzyjmujących do dzisiejszych realiów rozwiązań prawnych skutkują coraz częstszymi, a w niektórych miejscach – permanentnymi podtopieniami terenów, na których w latach ubiegłych takie zjawisko nie występowało.

— Na pokrywanie kosztów akcji ratowniczych i wypłatę odszkodowań wypłacono według informacji prasowych więcej pieniędzy niż wydano na inwestycje oraz utrzymanie i eksploatację istniejących urządzeń i budowli wodnych od czasu powodzi w 1997 r. Jest to najmniej efektywne dysponowanie pieniędzmi publicznymi. Zamiast wydawania środków na zwalczanie skutków należy je inwestować w likwidowanie przyczyny zjawiska.

— Działania przeciwpowodziowe, tj. rekonstrukcje wałów przeciwpowodziowych, winny być ujęte w strategii woj. lubuskiego, a na rzecz tych działań powinny nastąpić przesunięcia finansowe.

Natychmiastowe podjęcie prac w kierunku przystosowania prawa do skuteczniejszego zarządzania ciekami wodnymi i szybszej realizacji inwestycji (m.in. eliminacja problemu nieskutecznego wywłaszczenia), a także nowych, przystających do dzisiejszych realiów, zasad finansowania melioracji podstawowej. Uważam, że niezbędne jest natychmiastowe zwiększenie środków z budżetu państwa przeznaczonych na konserwację i eksploatację istniejących budowli i urządzeń wodnych do poziomu zgłaszanych przez zarządców potrzeb. Wzywam do realizacji programu Odra 2006 (lub jego modyfikacji), z przyjętym harmonogramem robót i harmonogramem finansowania uwzględniającym wykorzystanie funduszy Unii Europejskiej.

Czy resort przygotowuje takie zmiany prawne, które poprawią skuteczność zarządzania ciekami wodnymi lub zasady finansowania melioracji podstawowej?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Rafalska

Gorzów Wielkopolski, dnia 22 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21174)

do ministra środowiska

**w sprawie zagrożenia powodziowego
dotyczącego gmin nadwiślańskich
pow. plockiego**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z często powtarzającą się sytuacją zagrożenia powodziowego dotyczącego gmin nadwiślańskich pow. plockiego oraz ostatnimi informacjami o rezygnacji regionalnego zarządu gospodarki wodnej z pogłębiania Wisły w jej części przebiegającej przez pow. plocki zwracam się z prośbą o wyjaśnienie kwestii dotyczących oczyszczania dna Wisły w obrębie nadmienio-nego obszaru.

Proszę również o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki jest stan przygotowania do udroźnienia koryta rzeki na przedmiotowym odcinku?

2. Jaka jest wysokość środków przekazywanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z rezerw celowych budżetu państwa, jak i pozostałych funduszy na ten cel w kolejnych latach pomiędzy rokiem 2007 i 2011?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 23 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21175)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie projektu ustawy o wspieraniu
rodziny i systemie pieczy zastępczej**

Szanowna Pani Minister! By starać się o pracę w placówce opiekuńczo-wychowawczej, kandydat musi ukończyć pięcioletnie studia magisterskie kierunkowe. Pracownicy, którym udaje się uzyskać pracę, podejmują ją za zróżnicowane wynagrodzenia w zależności od tego, jak ustalą je poszczególne gminy. I tak np. niektóre duże i bogate gminy płacą pracownikom samorządowym 1350–1500 zł netto za miesiąc pracy z dzieckiem trudnym, zdemoralizowanym, przejawiającym zachowania aspołeczne i agresywne. Gmina płaci tylko tyle, bo więcej nie musi. Pracownicy w związku z tym zmieniają się stale, co z całą pewnością nie wpływa korzystnie na podopiecznych.

Ustawa o pieczy zastępczej zakłada, by z dzieckiem przebywał wychowawca jak najdłużej. Jedyną grupą zawodową, w której od lat nie ma żadnej rotacji, są wychowawcy zatrudnieni na Karcie Nauczycy-

ciela, ponieważ mają normalne wynagrodzenie i są traktowani przez pracodawcę podmiotowo, tak jak ich podopieczni.

Na koniec 2008 r. zatrudnionych na Karcie Nauczyciela w systemie pomocy społecznej pozostało w związku z tym 2657 nauczycieli na 13 384 zatrudnionych ogółem w systemie opieki nad dzieckiem (dane ministra pracy i polityki społecznej). Nauczyciele nie są więc dominującą grupą pracowniczą, a z roku na rok zmniejsza się ich ilość, bo kolejni odchodzą na emeryturę. Większość pracowników pedagogicznych pracuje już w systemie ponad dwadzieścia kilka lat.

W toku procedowania nad ustawą warto sprawdzić również, jak kształtują się wynagrodzenia pracowników samorządowych pracujących w placówkach opiekuńczo-wychowawczych w poszczególnych gminach, by ogląd problemu był rzeczowy, a nie zafalszowany. Rozsądne wydaje się więc rozporządzenie o sposobie wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, pracujących z dzieckiem i młodzieżą, ustaliłoby jednolite standardy wprowadzania proponowanej ustawy o pieczy zastępczej.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie uregulowań dotyczących wysokości minimalnego wynagrodzenia pracowników placówek opiekuńczo-wychowawczych?

2. Czy możliwe jest objęcie wszystkich wychowawców, którzy zajmują się opieką nad tzw. dziećmi trudnymi, warunkami wynikającymi z Karty Nauczyciela?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21176)

do ministra infrastruktury

**w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej
w Łomży i powiatach: łomżyńskim,
kolneńskim, zambrowskim,
wysokomazowieckim i grajewskim**

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu swoim, jak również związku zawodowego pracowników Poczty Polskiej w Łomży oraz władz gmin należących do powiatu łomżyńskiego, pragnę zwrócić szczególną uwagę na negatywne skutki, które niesie ze sobą planowana restrukturyzacja Poczty Polskiej i redukcja placówek gminnych na terenie powiatu łomżyńskiego. Są one istotne zarówno punktu widzenia interesów obywateli, jak też prawidłowego funkcjonowania państwa.

Restrukturyzacja Poczty Polskiej zagraża przede wszystkim placówkom i mieszkańcom terenów wiejskich, dla których poczta stanowi ważny punkt administracyjny. W przypadku likwidacji placówek pocztowych na tych terenach mieszkańcy będą zmuszeni do korzystania z usług pocztowych w pobliskich miejscowościach. Wiąże się to z utrudnieniami dotyczącymi transportu, opóźnieniami przesyłek, ograniczonym dostępem do usług świadczonych przez Poczte, obciążeniami finansowymi oraz centralizacją służby doręczeń, w ramach której listonosze będą zmuszeni pracować w sąsiednich gminach. Z takimi niedogodnościami muszą się borykać m.in. mieszkańcy gminy Śniadowo, w której funkcjonuje już nowoutworzona filia urzędu pocztowego. Mieszkańcy Śniadowa po odbiór przesyłek będą zmuszeni pokonać odległość 25 km do najbliższego Urzędu Pocztoowego w Piątnicy.

Zagrożone są również miejsca pracy tysięcy ludzi zamieszkujących obszary wiejskie. W ramach procesów restrukturyzacyjnych liczba osób tracących pracę rośnie, a nowych miejsc pracy nie przybywa. Zgodnie z planami zarządu Poczty Polskiej szacuje się, że ok. 8 tys. osób może zostać pozbawionych pracy, w tym 5 tys. może zostać objętych zwolnieniami grupowymi. Przekwalifikowanie takich pracowników pochłania dużo czasu i pracy, zaś środki finansowe nie są wystarczające. Prowadzi to najczęściej do marginalizacji zawodowej i społecznej, zaś powrót na rynek pracy jest szczególnie utrudniony, a często też niemożliwy.

Budowa agencji pocztowych w miejsce istniejących już placówek pocztowych, która ma być planowana w najbliższym czasie, nie rozwiąże istniejącego problemu. Ponad 3 tys. placówek ma być zastąpionych przez agencje pocztowe prowadzone przez inne podmioty w ramach ich własnej działalności gospodarczej. Likwidacja ta obejmie urzędy pocztowe i filie m.in. w: Klukowie, Śniadowie, Kuleszach Kościelnych, Szepietowie, Kobylinie-Borzymach, Nowych Piekutach, Bronowie, Łomży, Kolnie, Grajewie, Kołakach Kościelnych, Wysokiem Mazowieckiem, Szumowie, Wiźnie, Przytułach, Grabowie, Wąsoszu. W miejsce zlikwidowanej placówki pocztowej mają powstać 2–3 agencje. Takie rozporządzenie nie zagwarantuje jednak usług pocztowych mieszkańcom niewielkich wsi i miejscowości ze względu na niedostateczną liczbę nowych agencji pocztowych. Może to doprowadzić do obniżenia bądź też utraty statusu miejscowości będących siedzibami władz gminnych, w których zabraknie „prawdziwej poczty”.

W wyniku takich decyzji mieszkańcy miast i wsi mogą całkowicie utracić swoje zaufanie do nowo utworzonych agencji pocztowych. Dotyczy to przede wszystkim kwestii zawierzenia pieniędzy lub korespondencji. Stanowiłoby to również ogromny problem dla właścicieli takich placówek, które nie pozyskiwałyby zadawalającej liczby klientów, przyczyniając się do upadku małych firm.

Powyższe argumenty wskazują, że istnieją znacznie korzystniejsze rozwiązania dla restrukturyzacji Poczty Polskiej, które nie godziłyby w interes klientów, jak też samych pracowników. Redukcja zatrudnienia może odbywać się poprzez naturalne odejścia na emeryturę, zaś placówki pocztowe mogłyby zostać zamienione na filie, które gwarantowałyby pełny dostęp do usług pocztowych.

Pytanie: Panie Ministrze, jakie działania podejmie Pan w świetle przedstawionych zagrożeń związanych z zastąpieniem placówek pocztowych agencjami pocztowymi, aby restrukturyzacja Poczty Polskiej nie spowodowała obniżenia jakości usług i powiększenia i tak już rosnącego bezrobocia w Polsce?

Z poważaniem

Posel Lech Kołakowski

Łomża, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21177)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji,
ministra sprawiedliwości
oraz
ministra środowiska

**w sprawie zanieczyszczenia środowiska
naturalnego i zagrożenia życia ludzkiego
w związku ze źle zabezpieczonymi
wysypiskami śmieci, na przykładzie zakładu
Eko Dolina sp. z o.o. w Łęczycach k. Gdyni**

Gdynia, miasto z morza i marzeń. Miasto, w którym nie ma kopalń, zakładów przemysłowych i chemicznych. Miejsce, w którym zachorowalność na nowotwory złośliwe należy do jednych z najwyższych w kraju. Jedną z przyczyn są źle umiejscowione i zabezpieczone wysypiska śmieci. Gdynia ma takie wysypisko zaledwie 3000 m od najbliższych osiedli, zlokalizowane na terenach gminy Wejherowo. Wybrano miejsce najgorsze z możliwych na wysokości 200 m n.p.m. w pięknej okolicy, doskonale nadającej się na miejsce aktywnego wypoczynku. Czyżby zdecydowała dana wysokość zapewniająca doskonały widok na Trójmiejski Park Krajobrazowy; przy okazji zapewniająca spływ zanieczyszczonych wód powierzchniowych na tereny niżej położone? Eko Dolina jest spółką z o.o., zawiązaną przez związek ośmiu gmin występujących pod wspólną nazwą Dolina Redy i Chylonki. Zlokalizowana została na terenach bagiennych, nad głównymi zasobami wody pitnej dla Gdyni, Redy, Rumii. W ciągu siedmiu pierwszych lat działalności zwieziono tu ok. miliona ton śmieci. Recyklingowi poddano z tego zaledwie 5%. Dlatego do Gdyni nie pasuje hasło, które ją promuje: „Uśmiechnij się, jesteś w Gdyni”.

Zagrożeni są nie tylko mieszkańcy, ale też 178 gatunków fauny i flory:

- 49 gatunków podlegających ochronie ścisłej,
- 17 częściowo chronionych,
- 23 gatunki uważane za zagrożone w Polsce,
- 86 ginących i rzadkich na Pomorzu.

Zagrożone są zbiorniki wody pitnej – Główny Zbiornik Wód Podziemnych: GZWP nr 111 Subniecka Gdańska oraz w bliskim sąsiedztwie granicy GZWP nr 110 Pradolina Kaszubska. Eko Dolinę niczym fabrykę leków wyposażono w oczyszczalnię odcieków na bazie osmozy ze względu na koszty, czynną najczęściej jedynie w czasie różnorakich wizyt i kontroli. Eko Dolina zafundowała sobie również gigantyczną kompostownię i sortownię wszystko po to, by zmylić fiskusa i unijne kontrole, które myślą, że skoro są takie obiekty, to zapewne spełniają swoje zadanie. Nic bardziej mylnego. Produkty z sortowni i kompostowni w porażającej większości trafiają na kwatery składowe, a ok. 90% dostaw odpadów całkowicie omija te obiekty i jedzie bezpośrednio na kwatery składowe. Tymczasem po Gdyni rozchodzi się coraz większy smród. Spodziewane są drastyczne skutki wywołane przez gazy wysypiskowe, które w dużych stężeniach są wypuszczane w porach wieczornych. Mieszkańcy Łęczyc i okolic są truci regularnie odorem z wysypiska. Odorem, który przez wiatry rozwiewany jest nad całą aglomerację trójmiejską. Niestety, brakuje rzetelnych, niezależnych ekspertów badających rzeczywisty zasięg degradacji powietrza, gleby, wód powierzchniowych i podziemnych wokół Eko Doliny.

W związku z powyższym zwracam się do ministrów z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy wolno lokalizować wysypiska w obszarach ochronnych Głównych Zbiorników Wody Pitnej?

2. Kto odpowiada za nietrafne decyzje inwestycyjne i rozbudowę zakładu tego i w innych miejscowościach kraju? Dlaczego zdecydowano się na zakup bardzo drogiego sprzętu i rozbudowę sortowni oraz budowę olbrzymiej kompostowni, skoro wiadomo było, że dotychczasowa sortownia nie nadawała się do eksploatacji przy obecnym systemie zbiórki odpadów? Potwierdzają to wypowiedzi zarządu wysypiska: (...) Było wiadomo, że dla tak wielkiej kompostowni brak jest odpowiednio wielkiego strumienia odpadów zielonych, że produkowany kompost ze względu na zanieczyszczenia i tak będzie wywożony na kwatery składowe, że w innych miejscowościach podobne urządzenia również nie zdały egzaminu. Dlaczego mimo posiadania takiej wiedzy i doświadczenia wydaje się i marnotrawi społeczne pieniądze na urządzenia bardzo drogie i nieodpowiednie? Dlaczego nie stosuje się znacznie tańszych urządzeń polskich, czy takie postępowanie nie zahacza o niegospodarność?

3. Kto jest odpowiedzialny za kontrolę prawidłowości funkcjonowania urządzeń zakładu unieszkodliwiania odpadów? Czy jest dopuszczalne, aby eksploatator wysypiska zlecał wykonanie badań szkoldliwości prowadzonego przez siebie zakładu, określał

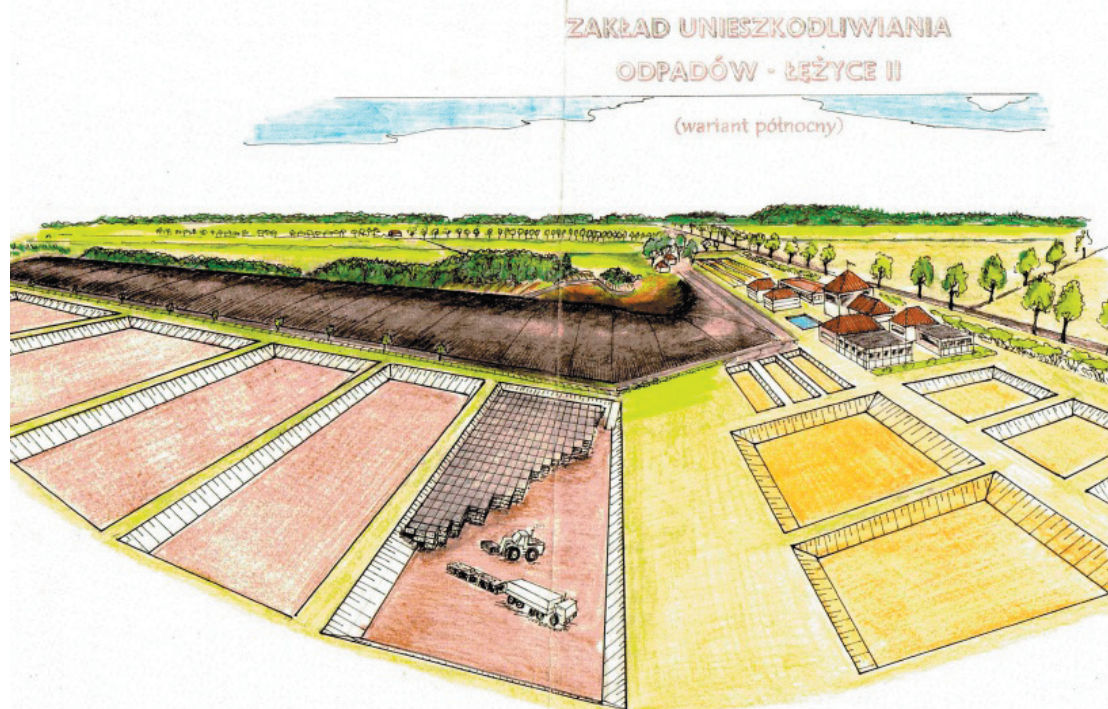
sposób, czas i miejsce prowadzenia tych badań, a następnie w oparciu o tak spreparowane badania składał niepodlegające żadnej weryfikacji oświadczenia rzekomy braku zagrożeń i prawidłowym funkcjonowaniu zakładu? Dlaczego nikt nie weryfikuje tak spreparowanych badań, a organa odpowiedzialne za kontrolę ochronę środowiska (WIOŚ, GIOŚ) mając wiele sygnałów o nieprawidłowościach, w jawny sposób pomijają je i przyjmują przedkładane przez zakład oświadczenia z pełnym zaufaniem jako prawdziwe? Kto jest odpowiedzialny za słabość tych organów wobec przemysłowo-urzędniczego lobby?

4. Czy można demokratycznie przegłosować, że brak jest gazów wysypiskowych i trujących odcieków? W oparciu o obecne regulacje prawne o planach zagospodarowania terenu decydują rady gmin. Rady te nie zawsze posiadają odpowiednio rzetelną wiedzę i merytoryczne przygotowanie. W sytuacjach konfliktowych, gdy za stronę przeciwną mają potężne lobby przemysłowe, dodatkowo wspierane przez związki gmin we władzach których zasiadają wójtowie gmin, burmistrzowie i prezydenci miast są one bezbronne i pod wywieraną na nie presją przegłosowują uchwały nie zawsze zgodne z prawem, prawami fizyki, zdrowym rozsądkiem oraz interesem obywateli i lokalnych społeczności. Okazuje się, że nawet w sytuacjach gdy czuć i gołym okiem widać zagrożenia dla zdrowia i środowiska, to z wyników głosowania wynika, że zagrożeń takich nie ma. Czy organa państwowe mają prawo zasłaniać się takimi uchwałami i są zobowiązane wydawać wadliwe i spo-

lecznie szkodliwe decyzje administracyjne, np. pozwolenia na budowę?

5. Dlaczego z ustawy o ochronie przyrody usunięto i na czyj wniosek wszystkie wcześniej obowiązujące w otulinach parków krajobrazowych ograniczenia i kto za to odpowiada?

6. Dlaczego wbrew uchwale rady gminy i wnioskowi raportu oddziaływania na środowisko wybrano najgorszą z możliwych lokalizacji gdyńskiego wysypiska odpadów i kto za to odpowiada? Pod wpływem nacisków opinii publicznej oraz zgodnie z rygorami wyznaczonymi dla obszarów chronionych „stare wysypisko”, gdzie zgromadzono ok. 4 500 000 m³ odpadów zostało zamknięte i poddane wieloletniej rekultywacji. W raporcie oddziaływania na środowisko sporządzonym dla „starego wysypiska” zawarto jednoznaczne wnioski, że w tym miejscu nie powinno prowadzić się dalszej tego typu działalności, ponieważ będzie to potęgować negatywne skutki dla środowiska i krajobrazu cennego dla Trójmiasta Parku Krajobrazowego. Mimo raportu i bezwarunkowej uchwały Rady Gminy Wejherowo o zamknięciu starego, dzikiego wysypiska śmieci i niekontynuowaniu składowania śmieci na tym terenie to równocześnie obok, w strefie ochronnej starego wysypiska utworzono nowe wysypisko, mimo że naukowcy wytypowali szereg innych lepszych lokalizacji? Rolą tego zakładu miało być sortowanie nadających się do recyklingu, wysortowanych wcześniej przez mieszkańców odpadów komunalnych. Tę sielankę obrazował i reklamował przedłożony do zatwierdzenia projekt jak niżej.

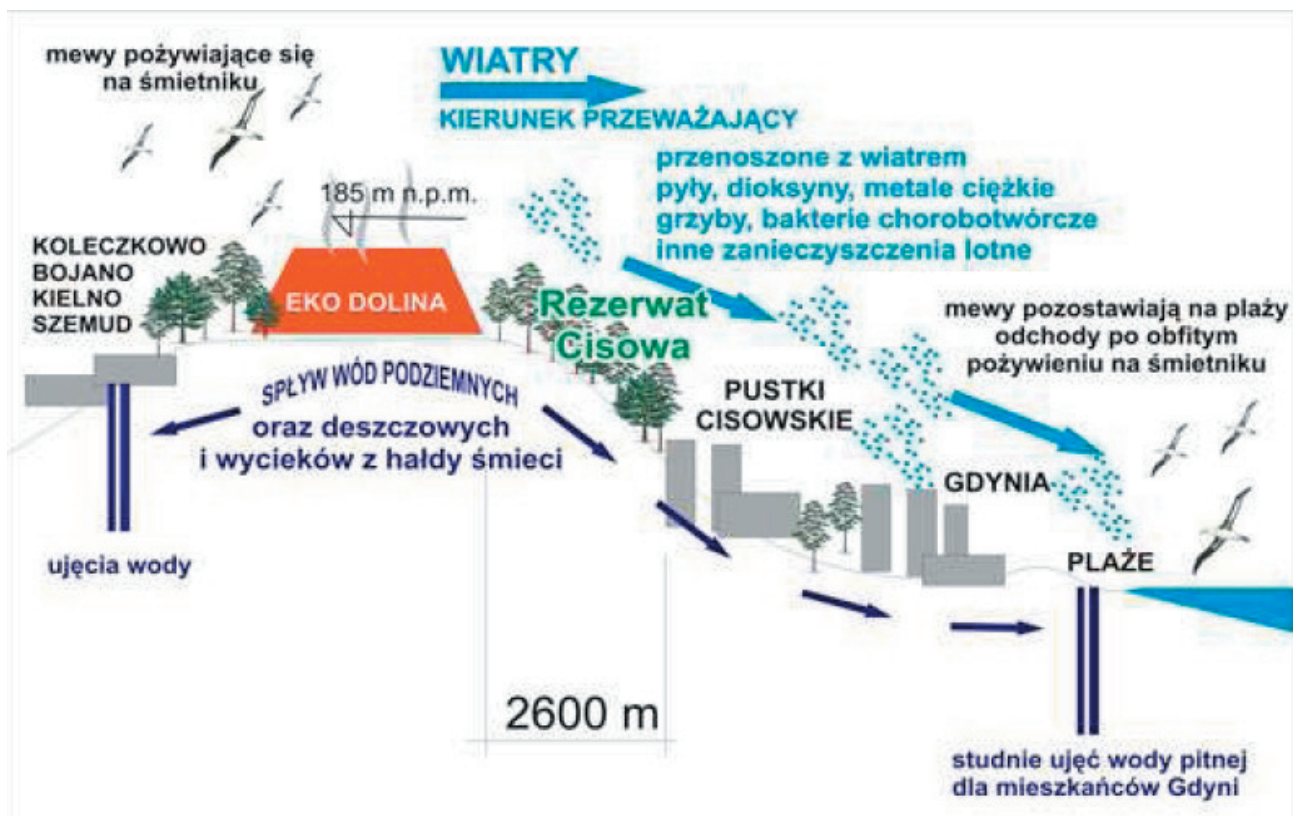

Zabiegając o zatwierdzenie projektu budowy ZUO, projektodawcy zapewniali, że nowe składowisko buduje się z myślą o ochronie ludzi, środowiska i krajobrazu. Szczególną wagę przykładają do estetyki otoczenia. Stosuje się takie techniki i technologie składowania, by zminimalizować uciążliwość. Odpady są prasowane jeszcze przed zdeponowaniem na składowisku, co eliminuje nieprzyjemne zapachy i rozwiewanie odpadów, ogranicza także żerowanie ptactwa. Usytuowanie kwater składowych początkowo w jarze sprawi, że całość składowiska będzie niewidoczna nawet z niewielkiej odległości. Zarządzający będą zobowiązani do przestrzegania wszystkich przepisów sanitarnych i do ścisłej kontroli i ewidencji przywożonych odpadów. Z tych zapewnień nie zrealizowano niczego. Obecnie proekologiczne miasto jak Gdynia wysypuje swoje własne i sprowadza miliony ton cudzych śmieci na swój przysłowiowy balkon. Czyżby Trójmiejski Park Krajobrazowy nie był płucami Gdyni? Jaki ma sens wydawanie przez Gdynię milionowych kwot na profilaktykę i leczenie chorób nowotworowych, krążeniowych oraz płucnych i jednocześnie tworzenie potężnego źródła zachorowań oraz niszczenie setek hektarów Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego? Proszę o wyjaśnienie, jak to się stało, że zamiast zatwierdzonego i opisanego wyżej składowiska mamy dzisiaj wielohektarowe hałdy śmieci o miąższości 40 m, na których luzem deponuje się odpady zmieszane w tym niebezpieczne i biodegradowalne.

7. Czy lokalizacja wysypiska dla Gdyni jest zgodna ze zdrowym rozsądkiem, standardami unijnymi w dziedzinie ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego oraz

kto jest odpowiedzialny za taką lokalizację? Budowa tzw. Zakładu Unieszkodliwiania Odpadów w Łężycach niesie ze sobą wiele nieświadomych lub ukrywanych przed decydentami oraz społeczeństwem Trójmiasta zagrożeń. Jak wynika z praktyki, wpływ wysypiska śmieci sięga zwykle 10 km, a przy niekorzystnym usytuowaniu kilkakrotnie dalej. W przypadku Łężyc potęgują się wszystkie negatywne skutki związane z eksploatacją takich obiektów. W tym kontekście kuriozalnym nieporozumieniem jest przede wszystkim sama lokalizacja tego obiektu:

- a) na szczycie najwyższego w okolicy Gdyni wzniesienia 176 m n.p. morza,
- b) w strefie lokalnych „bryz” oraz bardzo silnych sztormowych wiatrów,
- c) wiatry te najczęściej wieją z zachodu, półn. zachodu i półn. wschodu, a więc w kierunku Gdyni, Wiczlina, Pustek Cisowskich, Sopotu, Rumii i Koleczkowa,
- d) w centrum obszaru zajmowanego przez Trójmiejski Park Krajobrazowy,
- e) w bliskim sąsiedztwie Rezerwatu Przyrody Ciszowa oraz siedlisk ptactwa wodno-bagiennego w tym żurawi,
- f) w bezpośrednim sąsiedztwie dużych osiedli mieszkaniowych Gdyni, Rumii, Koleczkowa,
- g) praktycznie w strefach ochronnych ujęć wody dla Gdyni, Rumi i Łężyc,
- h) na szczycie tzw. wododziału gdzie swoje źródła mają potoki Chylonka, Ciszówka Reda i Marszewski,
- i) ok. 25 m od rozlewisk i wód powierzchniowych mających bezpośrednie połączenie z ww. potokami, których ujścia znajdują się na Gdynskich plażach.

Proszę o skontrolowanie i wyjaśnienie: Czy budowa składowiska odpadów zlokalizowanego w Łężycach jest zgodna z logiką, sztuką budowlaną i zasadami lokalizacji tego typu obiektów, szczególnie biorąc pod uwagę:

- a) wysoką szkodliwość budowanych obiektów dla środowiska,
- b) położenie w centrum obszaru TPK,
- c) sąsiedztwo rezerwatu przyrody Cisowa,
- d) sąsiedztwo źródeł i dorzecza potoków Cisowianki, Marszewskiego, Strugi Zagórskiej,
- e) otoczenie w postaci dużych osiedli mieszkaniowych Gdyni, w tym nowo projektowanych oraz osiedli Rumi i Łężyc,
- f) obszary GZWP 110 i GZWP 111 oraz strefy ochronne ujęć wody dla Gdyni, Rumi oraz Łężyc,
- g) konfigurację terenu projektuje się sypać śmieci do wysokości 193 m n.p.m. w odległości 2–3 km od dużych osiedli Gdyni.

Proszę o skontrolowanie i wyjaśnienie: Czy budowa składowiska odpadów zlokalizowanego w Łężycach ma uzasadnienie ekonomiczne, biorąc pod uwagę wszystkie czynniki, również zdrowotne, estetyczne i niewymierne?

Proszę o skontrolowanie i wyjaśnienie: Dlaczego najcenniejsze tereny stanowiące nie tak dawno Trójmiejski Park Krajobrazowy odległe od centrum Gdyni i plaż zaledwie o kilka kilometrów, na których mogłyby powstać wysokiej klasy osiedla mieszkaniowe, boiska i hale sportowe, lodowiska, aquaparki, wesołe miasteczka, całoroczne stoki narciarskie, ośrodki rekreacyjne, jeździeckie itp. obiekty, na które Gdynia nie ma już terenów i które to tereny mogłyby być jej wizytówką oraz przynosić jej wieloletnie wysokie dochody są marnotrawione i przeznaczane na odkryte nieselektywne składowiska odpadów, które na całym świecie lokalizowane są w miejscach odludnych, niedostępnych i niedających się wykorzystać w żaden inny sposób?

Proszę o skontrolowanie i wyjaśnienie powiązań osób, które miały wpływ na lokalizację nowego wysypiska Eko Doliny np.: Zarząd Wysypiska, Zarząd KZG, Zarząd i Rada miasta Gdynia z osobami, które za marne pieniądze wykupiły państwowe tereny wokół wysypiska: Jedykiewicz, Kariat i sprzedają je gminie lub Eko Dolinie z dużym zyskiem?

8. Kto odpowiada za zniszczenie instalacji kwatery składowej?

Gołym okiem widoczne jest złe funkcjonowanie instalacji kwatery składowej:

— złe funkcjonuje instalacja mająca zbierać trujące odcieki, która została odizolowana tysiącami worków foliowych od złoża odpadów o prawie 30-metrowej miąższości, efektem jest sphywanie odcieków po tych nieprzewidzianych projektem przeponach i wydostawanie się przez ściany kwatery na tereny sąsiednie w tym do wód gruntowych i powierzchniowych sphywających do ujęć wody, Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego, rezerwatów przyrody, a nawet obszarów Natura 2000,

— złe funkcjonująca instalacja mająca zbierać produkowane przez kwaterę składową gazy wysypiskowe odizolowana tysiącami worków foliowych od prawie 30-metrowej miąższości złoża odpadów wydzielającego miliony m³ gazu wysypiskowego – efektem jest wydostawanie się olbrzymiej ilości kancerogennych gazów wysypiskowych do atmosfery oraz przewietrzanie tymi gazami dużych osiedli mieszkaniowych Gdyni, Rumi, Redy, Koleczkowa i dalszych miejscowości:

— złe funkcjonują i nieprawidłowo zostały wybudowane rowy opaskowe wokół kwatery,

— kanały ścieków deszczowych zostały nieprawidłowo wykonane uległy katastrofie budowlanej i zawaleniu,

— zbiornik retencyjny ścieków i odcieków został wybudowany nieprawidłowo co roku następuje zalewanie ściekami terenów parku krajobrazowego i rezerwatu przyrody.

Kto odpowiada za niewprowadzenie przez 15 lat w Gdyni i gminach obsługiwanych przez gdyńskie wysypisko systemu MIX? System MIX miał dostarczać strumień wstępnie wysortowanych przez mieszkańców surowców wtórnych, w oparciu o który miał powstać nowoczesny Zakład Unieszkodliwiania Odpadów. System nigdy nie został uruchomiony, a na wysypisko dowożone są odpady zmieszane o nieznanym składzie, sprasowane, zamoczone i zanieczyszczone, które wg oświadczeń zarządu zakładu nie nadają się do dalszego sortowania i recyklingu?

10. Kto odpowiada za podjęcie i prowadzenie eksploatacji tego zakładu w sytuacji braku odpowiedniego strumienia odpadów? Zainstalowane w zakładzie urządzenia stanowią praktycznie atrapy i pracują na biegu jałowym, a zasadniczy strumień odpadów zmieszanych, a więc również niebezpiecznych, trafia bezpośrednio na wysypisko z pominięciem tych urządzeń. Kreatywna buchalteria i oderwane od rzeczywistości wskaźniki rzekomego odzysku surowców służą jedynie oszukaniu fiskusa i obniżeniu opłaty środowiskowej. Następuje przedwczesne wykorzystanie objętości kwatery składowej, zużycie jej na odpady, które nie powinny się w niej znaleźć, kilkakrotny wzrost kosztu składowania odpadów balastowych nienadających się do recyklingu, a w efekcie konieczność budowy następnych kwater i zajmowanie następnych cennych inwestycyjnie i środowiskowo terenów.

11. Kto odpowiada za brak rekultywacji starego wysypiska?

12. Dlaczego nie respektuje się podstawowych zasad prawa i kto za to odpowiada? Eko Dolina ma się zamykać z uciążliwościami na swoim terenie. Jest to podstawowy warunek funkcjonowania tego zakładu. Jest publiczną tajemnicą, że od pierwszego dnia funkcjonowania warunek ten nie jest spełniony, mimo to nie wyciąga się żadnych konsekwencji. Jakie są przyczyny braku reakcji urzędów kontrolnych i nadzorujących szczebla gminnego, powiatowego

wego, wojewódzkiego do centralnego włącznie, czym się kierują i dlaczego nie egzekwują podstawowych zasad prawa?

13. Dlaczego Eko Dolina stała się przykładem do naśladowania i powielania w całym kraju projektów budowy wysypisk śmieci, skoro wiadomo, że gdyńskie zakłady utylizacji odpadów są porażką inwestycyjno-organizacyjną? Czy ministerstwo zamierza dokonać weryfikacji sytuacji i wycofać się z promocji tego typu zakładów na terenie całego kraju?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21178)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie długości procesu oceny wniosków o unijne dotacje z regionalnych programów operacyjnych

Z analizy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego wynika, że średnia długość całego procesu oceny wniosków o dofinansowanie w ramach konkursów zamkniętych (ocena formalna i merytoryczna) w regionalnych programach operacyjnych zajmowała 119 dni, ale w zależności od województwa rozbieżności w długości oceny wahały się od 78 do nawet 226 dni.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Jak przedstawia się ranking województw pod względem długości oceny wniosków o dotacje w konkursach zamkniętych w RPO i jakie miejsce zajmuje w nim województwo opolskie?

Czy ministerstwo planuje w przyszłości wprowadzenie dodatkowych procedur i praktyk pozwalających na skrócenie całego procesu oceny wniosków konkursowych?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21179)

do ministra środowiska

w sprawie zmiany niekorzystnych dla rolników gm. Urszulin planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego oraz interwencji w sprawie zmiany ustawy Prawo łowieckie w zakresie szkód łowieckich

Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo Lubelskiej Izby Rolniczej dotyczące skarg zaniepokojonych rolników z terenu gm. Urszulin w pow. włodawskim w sprawie planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego, utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie tego parku.

Z proponowanych w projekcie rozporządzenia obszarów aż 12 z nich znajduje się w gm. Urszulin o powierzchni 1307,97 ha, co stanowi 42,44% całej strefy. Tak rozległa strefa ochronna w otulinie parku spowoduje powstawanie dużej ilości szkód łowieckich w uprawach tam prowadzonych. Dodatkowo plany utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku stoją w sprzeczności z publikowanymi na stronach PPN planami ochrony parku, w których pojawia się stwierdzenie o potrzebie redukcji populacji zwierząt żyjących obecnie na jego terenie. Ponadto brak dobrej ustawy o szkodach łowieckich będzie powodował (nie tylko w gm. Urszulin) narastanie konfliktów na tym tle i psuł już i tak niezbyt dobre relacje pomiędzy rolnikami i kołami łowieckimi.

Postulując w imieniu zaniepokojonych rolników, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

Czy Pan Minister podejmie interwencję w tej sprawie?

Czy rozważy Pan możliwość wprowadzenia zmian w ustawie o szkodach łowieckich, zgodnych z oczekiwaniami rolników?

Z poważaniem

Poseł Henryk Młynarczyk
oraz grupa posłów

Krasnystaw, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21180)

do ministra finansów

w sprawie dotacji przewidzianej na działalność Fundacji im. Brata Alberta

W dniu 2 marca br. na portalu poświęconym www.fronda.pl ukazał się artykuł pt. „155 niepełnosprawnych dzieci wylądowało na bruku?”. Pojawiła się tam informacja, że Fundacja im. Brata Alberta prowadząca 27 placówek dla 900 niepełnosprawnych osób stała przed poważnymi problemami finansowymi. Według autora tekstu: Państwowy Fundusz Rehabilitacji

Osób Niepełnosprawnych zamierza zlikwidować 7 świetlic terapeutycznych, co oznacza, że pomocy zostałyby pozbawionych 155 niepełnosprawnych intelektualnie dzieci.

W artykule napisano, że: Zarząd PFRON nagle zdecydował o zmniejszeniu dotacji na świetlice z 83% aż do 36%, czyli o kwotę prawie 1 mln zł. Ponadto zagroził fundacji, że jeżeli nie przyjmie tych warunków do dnia 8 marca br., zostanie całkowicie pozbawiona jakichkolwiek dotacji.

W oświadczeniu, które wydał prezes Zarządu Fundacji im. Brata Alberta ks. Tadeusz Isakowicz-Zalewski czytamy: Jest to autentyczne przystawienie pistoletu do głowy rodzicom dzieci niepełnosprawnych, gdyż fundacja nie znajdzie w tym roku budżetowym tak ogromnej kwoty, gdyż ma wiele innych kłopotów z prowadzeniem pozostałych dwudziestu placówek dla 900 osób niepełnosprawnych intelektualnie. Nawiasem mówiąc, fundacja cały czas wyręcza w tej sprawie państwową opiekę społeczną. Sytuacja wydaje się dramatyczna, gdyż zdesperowani rodzice zwrócili się do władz fundacji z prośbą o rozpoczęcie akcji protestacyjnej. Sami też chcą jechać do Warszawy, aby demonstrować pod siedzibą PFRON.

Tymczasem PFRON wyjaśnia, że nie obniżył dotacji przewidzianej na działalność Fundacji im. Brata Alberta, a jedynie przekazał informację o wysokości zaliczki, którą zamierza przekazać w marcu w celu zapewnienia płynności finansowej Fundacji im. Brata Alberta. I kwoty tej nie należy traktować jako ostatecznej. Zarazem jednak fundusz przyznaje, że nie ma w budżecie zagwarantowanych wystarczających środków i czeka na zgodę ministra finansów na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON. Jeżeli resort wyrazi zgodę na te przesunięcia, to organizacja może liczyć na dotację w łącznej kwocie ok. 1,2 mln zł.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Czy i kiedy Ministerstwo Finansów wyrazi zgodę na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON, by znalazły się środki na działalność Fundacji im. Brata Alberta? Czy ta zmiana będzie wystarczająca i pozwoli funduszowi na wypłacenie fundacji całej potrzebnej kwoty?

Czy Pan Minister zdaje sobie sprawę, że prowadzenie oszczędności kosztem dzieci niepełnosprawnych jest nie tylko niehumanitarne, ale także może wywołać poważne skutki społeczne?

Czy Ministerstwo Finansów zagwarantuje środki na wsparcie Fundacji im. Brata Alberta także w przyszłości i czy będzie monitorowało dysponenta tych środków, aby w kolejnych latach nie odebrał dotacji na funkcjonowanie placówek fundacji, co by niewątpliwie doprowadziło do likwidacji skutecznego wsparcia dla wielu dzieci niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21181)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie umowy o pisowni nazwisk Polaków obywateli litewskich

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z nierozwiązanych problemów, istotnie rzutujących na stan stosunków polsko-litewskich, jest kwestia pisowni nazwisk Polaków obywateli litewskich.

Kwestię tę miała załatwić zapowiadzana traktatem z 1994 r. umowa. Sądząc z rozlicznych wypowiedzi przedstawicieli rządu, a także wypowiedzi różnych polityków polskich, strona polska jest rozczarowana brakiem jednostronnego, dla zainteresowanych tą sprawą Polaków litewskich pozytywnego, załatwienia tej kwestii przez stronę litewską.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy i ewentualnie kiedy strona polska przygotowała projekt zapowiadanej traktatem umowy o pisowni nazwisk Polaków obywateli litewskich i Litwinów obywateli polskich i czy projekt ten przedstawiła stronie litewskiej do negocjacji?

2. Czy prawdą jest, że przed 1996 r. w polskim MSZ został przygotowany projekt takiej umowy, jednak po interwencji ambasady w Wilnie nie przedstawiono go stronie litewskiej, jeśli tak, to jak projekt ten proponował rozwiązanie tego problemu?

3. Czy strona polska, polskie urzędy zgadzają się na używanie w oficjalnych dokumentach (akta stanu cywilnego, dowody osobiste, paszporty) pisowni nazwisk Litwinów obywateli polskich w trzech formach: męskiej i dwóch żeńskich, odrębnych dla mężatek i kobiet niezamężnych?

Bardzo proszę Pana Ministra o precyzyjną odpowiedź na powyższe trzy pytania.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja (nr 21182)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie możliwości nowelizacji przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego regulujących terminy załatwiania spraw w administracji publicznej

Szanowny Panie Ministrze! Regularnie otrzymuję od mieszkańców mojego okręgu wyborczego skargi dotyczące długości postępowania administracyjnych.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że długie oczekiwanie na decyzje organów administracji dotyczy w zasadzie wszystkich jej obszarów i trwa od wielu lat, niezależnie od zmian politycznych. Pomimo widocznej od kilku lat poprawy sytuację nadal należy uznać za niezadowalającą.

W szczególności rzeczywiste terminy postępowania administracyjnych kontrastują z przepisami regulującymi ich długość. Kodeks postępowania administracyjnego ustanawia jako podstawowy 30-dniowy termin załatwienia sprawy, jednak z jego uchybieniem nie są związane żadne poważniejsze konsekwencje, a postępowania toczące się miesiącami są codziennością. Być może zasadne byłoby rozważenie obowiązujących w innych krajach rozwiązań, zgodnie z którymi upływ wskazanego w przepisach terminu jest równoznaczny z wydaniem decyzji zgodnej lub niezgodnej z żądaniem wnioskodawcy. Otwierałoby to drogę do dalszego postępowania i likwidowało możliwość długotrwałego oczekiwania na jakąkolwiek reakcję organu administracji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje danymi dotyczącymi regulacji w zakresie terminów załatwienia spraw administracyjnych w innych krajach?

2. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość nowelizacji K.p.a. poprzez wprowadzenie rzeczywistych konsekwencji niedotrzymania wyznaczonych przepisami terminów?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21183)

do ministra finansów

w sprawie ograniczenia wymiaru czasu pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu

Zgodnie z decyzją Ministerstwa Finansów od dnia 1 kwietnia w Urzędzie Celnym w Nowym Targu oraz Miejscu Wyznaczonym w Chyżnem zostanie ograniczony wymiar czasu pracy – z całodobowego do ośmiu godzin w dniach od poniedziałku do piątku. Decyzja ta, w mojej ocenie, przyniesie wiele negatywnych konsekwencji zarówno w wymiarze ekonomicznym, jak i społecznym, a przede wszystkim zmniejszy w sposób znaczący wpływy uzyskiwane do budżetu państwa.

Urząd Celny w Nowym Targu oraz Miejsce Wyznaczone w Chyżnem to jednostki o istotnym znaczeniu dla obsługi ruchu granicznego w całej Europie, a także poza jej granicami. Chyżne to ważny punkt

szlaku bałkańskiego, a także najkrótsza droga prowadząca z południa Europy do wielu krajów spoza Unii, m.in. do Turcji. W Miejscu Wyznaczonym w Chyżnym odprawiana jest bardzo duża ilość firm w związku z dogodną lokalizacją oraz możliwością całodobowych odpraw. Miejscowe agencje celne dzięki swojemu zaangażowaniu i profesjonalizmowi stworzyły trwałą sieć współpracy z przedsiębiorcami z całej Europy i spoza niej, którzy cenią wysoką jakość oferowanych im usług, a przede wszystkim niezwykle korzystną lokalizację punktu. Kierowcy mają tu do dyspozycji monitorowany i kompleksowo wyposażony parking dla samochodów TIR z zapleczem sanitarnym, żywieniowym i sypialnym. Decyzją inspektora sanitarnego zatwierdzona została tutaj nowoczesna hala rewizyjna do kontroli sanitarnej produktów. W Chyżnem otwiera się karnety TIR dla wszystkich eksportów z terenu całego kraju. W roku 2010 było to ok. 5200 karnetów, a do połowy lutego br. ponad 900. Dzięki całodobowemu funkcjonowaniu Punktu Wyznaczonego w Chyżnem przedsiębiorca mógł odprawić swój towar na granicy i dotrzeć do firmy z towarem gotowym do rozładunku, dzięki czemu firma zyskiwała na czasie i kosztach. Odprawy w tym punkcie są przyjmowane do tej pory przez całą dobę dzięki temu, że urząd celny pracuje 24 godziny na dobę. Jest to sytuacja niezwykle korzystna dla kierowców, którzy odprawiają się w różnych godzinach, wiedząc że punkt posiada taką możliwość, a także potrzebne do tego zaplecze. Poprzez ograniczenie czasu pracy do wymiaru 8-godzinnego znacząco zmniejszą się wpływy do budżetu państwa uzyskiwane do tej pory przez punkt, ponieważ znacząca część przedsiębiorstw będzie odprawiać się w innych krajach UE, gdzie funkcjonują 24-godzinne punkty odpraw (żaden kierowca nie pojedzie do Krakowa, by tam odprawić produkty). Procedura uproszczona odpraw nie rozwiąże tu sytuacji, ponieważ produkty spoza granic UE, a przede wszystkim z Turcji, jadą na karnecie TIR i nie ma możliwości zamknięcia odprawy bez decyzji funkcjonariuszy urzędu celnego. Co więcej z docierających do mnie informacji wynika, że w razie podtrzymania tej decyzji całodobowy punkt odpraw uruchomią nasi słowaccy sąsiedzi. Ograniczenie wymiaru pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu oraz Miejsca Wyznaczonego w Chyżnem wiąże się również z negatywnymi konsekwencjami dla osób pracujących w agencjach celnych w Chyżnym, a także dla przedsiębiorców, którzy udostępniają nowoczesną bazę dla odprawiających się kierowców (parkingi, hala rewizyjna, chłodnie, zaplecze noclegowe i sanitarne). W razie ograniczenia czasu pracy punktu większość z tych osób straci pracę.

Dlatego, biorąc pod uwagę powyższe, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

Jakie argumenty przemawiały za podjęciem decyzji o ograniczeniu wymiaru pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu oraz Miejsca Wyznaczonego w Chyżnem?

Czy możliwe jest ponowne wnikliwe przeanalizowanie tej decyzji?

Jednocześnie apeluję o zmianę decyzji i pozostawienie dotychczasowego całodobowego systemu pracy Urzędu Celnego w Nowym Targu oraz Miejsca Wyznaczonego w Chyżnem.

Z wyrazami szacunku

Posel Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 22 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21184)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie obniżenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na refundację wynagrodzeń pracowników młodocianych

Zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) pracodawca zatrudniający na podstawie umowy o pracę młodocianych pracowników celem przygotowania zawodowego może zwracać się z wnioskiem do Ochotniczych Hufców Pracy o zwrot kosztów poniesionych na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne.

Na 2011 r. w planie Funduszu Pracy przeznaczono na refundację kosztów zawodowego kształcenia młodzieży środki w wysokości 170 mln zł, co stanowi kwotę o 60 mln zł niższą niż w roku ubiegłym. Taki stan rzeczy skutkuje znacznym ograniczeniem zawierania umów Ochotniczych Hufców Pracy z pracodawcami oczekującymi pokrycia poniesionych kosztów. W związku z tym skutki ograniczenia kwot środków przeznaczonych na finansowanie tego zadania będą dotkliwe nie tylko dla rzemieślników, ale również i dla ich uczniów. W przypadku braku przedmiotowego wsparcia ze strony państwa zapewne wielu pracodawców będzie zmuszonych do odmowy prowadzenia kształcenia pracowników młodocianych. Kształcenie zawodowe ma istotny wpływ na krajowy rynek pracy i gospodarkę. W skali kraju z tej formy kształcenia korzysta ok. 100 tys. młodocianych. Obecnie nasi pracodawcy już mają problem ze znalezieniem wykwalifikowanych pracowników, spowodowany sytuacją demograficzną w kraju, jak również wyjazdami osób w poszukiwaniu pracy za granicą.

Należy dodać, że nasi najbliżsi sąsiedzi – Niemcy, rozumiejąc problemy z brakiem wykwalifikowanych pracowników w kontekście potrzeb gospodarki, przygotowali zachęcającą ofertę kształcenia dla młodych ludzi, wspieraną przez państwo, z której młodzi Polacy również będą mogli skorzystać. Decyzja o drastycznym obniżeniu środków finansowych przez rząd

PO i PSL oraz oferta rządu niemieckiego wspierająca kształcenie młodocianych spowodują to, że np. niemiecka gospodarka pozyska wykwalifikowanych pracowników m.in. kosztem naszej gospodarki.

Mając powyższe na uwadze, bardzo proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie były przesłanki podjęcia decyzji o drastycznym, o ponad 60 mln zł, ograniczeniu kwoty przeznaczonej dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników?

2. Czy środki finansowe zaplanowane na 2011 r. zabezpieczą jedynie podjęte w latach 2008–2009 umowy na kształcenie młodocianych?

3. Ile wniosków o nawiązanie umowy o kształcenie młodocianych pozostało bez podpisania umów przez Ochotnicze Hufce Pracy w roku szkolnym 2010/2011?

4. Jakie Pani Minister planuje działania poprawiające sytuację młodzieży pozbawionej kształcenia w systemie nauki zawodu?

5. Czy rząd PO i PSL wzorem rządu niemieckiego planuje przygotowanie pakietu wsparcia dla młodocianych i rodzimych przedsiębiorców?

6. Jakie są dane statystyczne w zakresie podejmowania przez młodych ludzi rzemieślniczej nauki zawodu na przestrzeni ostatnich 3 lat?

Z poważaniem

Posel Marzenna Drab

Grudziądz, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21185)

do ministra infrastruktury

w sprawie wypłaty odszkodowań za nieruchomości położone w pasie projektowanej budowy drogi S7 na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granic woj. mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granic woj. małopolskiego

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust.1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. 2003 Nr 221, poz. 2199; Dz. U. 2004 Nr 210, poz. 2135, Dz. U. 2005 Nr 48, poz. 446; Dz. U. 2006 Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, proszę Pana Ministra o wszczęcie procedury wyceny gruntów i wypłaty odszkodowań za nieruchomości położone w pasie projektowanej budowy drogi S7 na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granic województwa mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granic województwa małopolskiego.

Uzasadnienie: dla mieszkańców województwa świętokrzyskiego droga S7 to droga życia i rozwoju gospodarczego dla regionu. Modernizacja tej drogi prowadzona jest etapami i trwa od lat. Pozostały do modernizacji dwa ostatnie odcinki: Skarżysko-Kamienna do granic województwa mazowieckiego oraz od Jędrzejowa do granic województwa małopolskiego. W proces przygotowywania do realizacji inwestycji na tych dwóch odcinkach intensywnie zaangażowały się samorządy. Dzięki nim rodziny zamieszkujące tereny, przez które będzie przebiegać nowa droga S7, zdecydowały się na wyburzenie dotychczas zamieszkiwanych domów, ich wyburzenie i zlikwidowanie całych gospodarstw rolnych stanowiących dla nich źródło utrzymania. Kilkadziesiąt domów i budynków gospodarczych przeznaczonych zostało do wyburzenia. Namawiani przez przedstawicieli GDDKiA o/Kielce i samorządowców zdecydowali się na budowę domów i budynków gospodarczych w innym miejscu. Zaciągnęli kredyty, licząc, że spłaca je po uzyskaniu odszkodowań za zburzone nieruchomości. Według zapewnień pracowników GDDKiA odszkodowania najpóźniej miały być wypłacone jesienią 2010 r. Kończy się I kwartał 2011 r., a ludzie dotąd nie otrzymali odszkodowań i nikt ich nie chce poinformować, kiedy je otrzymają.

Wypłata odszkodowań to zaledwie niewielki procent z ogólnej wartości kosztów budowy drogi. Wypłata odszkodowań rozwiązałaby bardzo poważne problemy wielu rodzin w naszym województwie. Pragnę podkreślić, że bezrobocie w naszym województwie jest bardzo wysokie i podjęcie dodatkowej pracy w celu spłacenia kredytu jest wręcz niemożliwe. Województwo świętokrzyskie jest na 11. miejscu pod względem wysokości stopy bezrobocia.

Z uwagi na powyższe argumenty uprzejmie proszę Pana Ministra o wszczęcie procedury wyceny gruntów i wypłaty odszkodowań za nieruchomości położone w pasie projektowanej budowy drogi S7 na odcinkach ze Skarżyska-Kamiennej do granic województwa mazowieckiego oraz z Jędrzejowa do granic województwa małopolskiego.

Jednocześnie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostaną wypłacone mieszkańcom odszkodowania za nieruchomości położone na terenach projektowanej trasy drogi S7?

2. Czy przed podjęciem decyzji o wstrzymaniu wypłaty odszkodowań rząd przeprowadził badanie, jak ta decyzja wpłynie na pogorszenie sytuacji finansowej tych osób i ilu rodzin?

3. Czy rząd gwarantuje zwiększenie odszkodowań o wartość równą wysokości odsetek wpłaconych przez poszkodowanych bankom w związku z opóźnioną wypłatą odszkodowań?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21186)

do ministra infrastruktury

w sprawie odstąpienia od postulowanej likwidacji Urzędu Poczтового w Bliżynie i innych małych gminach na terenie woj. świętokrzyskiego

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (jednolity tekst ustawy opracowany na podstawie: t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199; Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135; Dz. U. z 2005 r. Nr 48, poz. 446; Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708), kierując się szeroko pojętym interesem społecznym, proszę Pana Ministra o odstąpienie od postulowanej likwidacji Urzędu Poczтового w Bliżynie i w innych małych gminach woj. świętokrzyskiego.

Uzasadnienie: Samorządy i mieszkańcy woj. świętokrzyskiego z trwogą przyjęli informację o planowanych zmianach organizacyjnych Poczty Polskiej, które to zmiany mają dotknąć wiele urzędów pocztowych funkcjonujących w małych gminach woj. świętokrzyskiego, wśród nich Urząd Pocztowy w Bliżynie.

Zmiany wg prognoz mają polegać na likwidacji placówek pocztowych w wielu małych gminach. Trudno zrozumieć, jakie rząd planuje uzyskać efekty w wyniku tych decyzji. Jedno jest pewne, że w województwie, w którym stopa bezrobocia jest znacznie wyższa niż średnia krajowa, kolejna grupa ludzi straci pracę i ich rodziny pozostaną bez środków do życia. Trudno jest się również doliczyć korzystnych efektów ekonomicznych. Natomiast gołym okiem widoczne są niekorzystne skutki społeczne. Jedno jest pewne – kolejna grupa ludzi straci pracę i pozostanie bez środków do życia. Jednocześnie od mieszkańców tych gmin zostaną oddalone usługi pocztowe.

Dla zobrazowania sytuacji, jaka powstanie po wdrożeniu planowanych zmian, posłużę się przykładem gminy Bliżyn.

Przekształcenie w tej gminie urzędu pocztowego w filię spowoduje, że z obsługą 8600 mieszkańców zamieszkałych w 23 sołectwach na obszarze 141 km² będzie musiała sobie poradzić jedna osoba, gdy już teraz przy czynnych dwóch okienkach w urzędzie ustawiają się kolejki.

Planowane zmiany w organizacji Urzędu Poczowego w Bliżynie przewidują przeniesienie listonoszy do Skarżyska-Kamiennej. Ich droga do końcowego adresata z 12 km wydłuży się do 25 km. Pragnę podkreślić, że Urząd Pocztowy w Bliżynie usytuowany jest bezpośrednio przy drodze krajowej nr 42 z dostępem do obszernego parkingu, co również stanowi ważny argument przemawiający za brakiem uzasadnienia dla jego likwidacji. Nie należy zapominać, że

siedziby urzędów w tych małych gminach w większości były budowane przez lokalną społeczność.

Z uwagi na powyższe uwarunkowania uprzejmie proszę Pana Ministra o odstąpienie od postulowanej likwidacji Urzędu Poczтового w Bliżyni i w innych małych gminach woj. świętokrzyskiego.

Jednocześnie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie względy zdecydowały o przystąpieniu do redukcji liczby urzędów pocztowych funkcjonujących w woj. świętokrzyskim?

2. Jakie kryteria były brane pod uwagę przy typowaniu urzędów pocztowych do likwidacji?

3. Jakiego rodzaju oszczędności i w jakiej wysokości zakłada uzyskać rząd w wyniku likwidacji urzędów pocztowych?

4. Z jakimi środowiskami rząd konsultował i u kogo zasięgał opinii na temat wytypowanych do likwidacji urzędów pocztowych?

5. Czy rząd uwzględni liczne stanowiska rad gminnych krytycznie odnoszących się do projektu likwidacji urzędów pocztowych i odstąpi od jego realizacji?

Wnoszę o poinformowanie mnie, jakie działania podjął Pan Minister w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21187)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie funkcjonowania placówek oświatowych dla dorosłych po wejściu w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych

Szanowna Pani Minister! Przytoczone wyżej rozporządzenie wprowadza w życie regulacje, które znacznie utrudniają osobom dorosłym rozpoczęcie lub kontynuowanie edukacji w placówkach oświatowych dla dorosłych. W praktyce oznacza to, że osoby, które ze względu na obowiązki pracownicze lub rodzinne nie będą mogły uczestniczyć w zajęciach, zostaną skreślone z listy słuchaczy. Po konsultacjach ze środowiskiem kierownictwa takich szkół nasuwa się jeden wniosek – będzie coraz mniej słuchaczy. Pozwolę sobie jednak przypomnieć, że utworzenie szkół

dla dorosłych miało na celu utworzenie alternatywy w konieczności pozyskania nowego zawodu i dostosowania swoich umiejętności do rynku pracy.

W tej sytuacji chcę zadać Pani Minister następujące pytanie: Czy nie jest zasadne, aby jednak zmienić obowiązujące przepisy, tak by ułatwiać, a nie utrudniać osobom dorosłym możliwość pozyskiwania wiedzy w szkołach dla dorosłych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Motowidło

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21188)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wdrożenia przez Rzeczpospolitą Polską dyrektywy 90/434/EWG oraz dyrektywy 2009/133/WE w zakresie dotyczącym wymiany udziałów

Szanowny Panie Premierze! W zakresie podatków dochodowych została wydana przez organy Unii Europejskiej m.in. dyrektywa Rady 90/434/EWG¹⁾, która była następnie kilkakrotnie zmieniana. Zmiany wprowadzone do tej dyrektywy były na tyle istotne, że zdecydowano się je ujednoczyć, co nastąpiło poprzez wydanie 19 października 2009 r. dyrektywy Rady 2009/133/WE²⁾. Z brzmienia dyrektywy wynika m.in., że: „Przy okazji łączenia, podziału lub wymiany udziałów przydział papierów wartościowych, reprezentujących kapitał spółki przejmującej lub nabywającej, na rzecz akcjonariusza spółki przekazującej lub nabywanej w zamian za papiery wartościowe, reprezentujące kapitał tej ostatniej spółki, nie stanowi sam w sobie podstawy do opodatkowania dochodu, zysków lub zysków kapitałowych tego akcjonariusza”.

W ubiegłym roku Rzeczpospolita Polska dokonała implementacji wskazanego przepisu dyrektywy 2009/133/WE w treści przepisu art. 24 ust. 8a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.), a także w odpowiednim przepisie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

¹⁾ Dyrektywa Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wydzieleni, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE pomiędzy państwami członkowskimi.

²⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wydzieleni, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.

Jak rozumiem, przepis art. 24 ust. 8a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych daje możliwość skorzystania z uprawnienia wynikającego z przepisu art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2009/133/WE przy wymianie udziałów dokonywanej pomiędzy polskimi spółkami kapitałowymi, jeżeli kilka osób fizycznych posiada udziały lub akcje, które łącznie dają im ponad 50% praw głosu w spółce kapitałowej, i następnie te osoby fizyczne dokonają wniesienia tych udziałów lub akcji aportem do drugiej spółki kapitałowej w zamian za jej udziały/akcje – o ile wskutek aportu spółka kapitałowa otrzymująca aport od osób fizycznych uzyska bezwzględną większość praw głosu w spółce, której udziały lub akcje są przedmiotem aportu.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy na dzień wniesienia aportu podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych taki aport do polskiej spółki kapitałowej (spółka A) pakietu udziałów lub akcji w innej polskiej spółce kapitałowej (spółka B) przez kilka osób fizycznych, który zapewni spółce otrzymującej aport (spółka A) bezwzględną większość praw głosu w drugiej spółce (spółka B)?

Z poważaniem

Posel Romuald Ajchler

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21189)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie planowanej budowy
farmy wiatrowej przez spółki Synergion
Mladkov a.s. i Synergion Hraniční vrch a.s.
na granicy Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Spółki Synergion Mladkov a.s. i Synergion Hraniční vrch a.s. planują inwestycję polegającą na wybudowaniu farmy wiatrowej składającej się z siedmiu elektrowni wiatrowych na granicy Rzeczypospolitej Polskiej (gmina Międzyzlesie, powiat kłodzki), prowadzoną w imieniu RP przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska w Warszawie postępowaniem transgranicznym (dokumentacja złożona 1 czerwca 2009 r.).

Obywatele miejscowości przygranicznych w gminie Międzyzlesie w powiecie kłodzkim zdecydowanie sprzeciwiają się tej lokalizacji (formalne sprzeciwy mieszkańców Lesicy, Kamieńczyka, Boboszowa, Potoczka i Jodłowa oraz burmistrza Międzyzlesia).

Swój sprzeciw wyrażają również liczne organizacje pozarządowe, aktywnie działające na terenie oddziaływania projektowanej farmy wiatrowej. Stoją na

stanowisku, że interes obywateli Rzeczypospolitej Polskiej jest zagrożony.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn.zm.) mającą na celu konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa w szeroko pojętym procesie budowlanym: od usytuowania obiektu budowlanego, przez jego wznoszenie, po utrzymanie i rozbiórkę, a także poszanowanie w nim wstępnego interesu publicznego i prywatnego.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę zatem uprzejmie o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie możliwe jest lokowanie obiektów budowlanych w pasie granicznym (poszczególne elektrownie wiatrowe mają być usytuowane w odległości minimum 70 m, a maksimum 120 m od granicy Rzeczypospolitej Polskiej)?

2. Na jakiej podstawie możliwe jest wytyczenie dróg do obsługi farmy po linii granicy, jakie przepisy to regulują?

3. Czy zgodnie z dyrektywami Unii Europejskiej możliwe jest zrealizowanie prywatnej inwestycji oddalonej kilkadziesiąt metrów od polskiej granicy i od domów po polskiej stronie wbrew woli polskiego społeczeństwa?

Z wyrazami należnego szacunku

Posel Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21190)

do ministra finansów

**w sprawie rozważenia zmiany
przepisu ustawy o grach hazardowych
dotyczącego loterii fantowych
organizowanych na szczytny cel społeczny**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego docierają od przedstawicieli stowarzyszeń, organizacji społecznych i charytatywnych istotne informacje, że obecna treść ustawy o grach hazardowych całkowicie wyeliminowała z życia publicznego pożyteczne inicjatywy obywatelskie, a w szczególności lokalne loterie fantowe organizowane na szczytny cel społeczny. Te pożyteczne przedsięwzięcia o lokalnym charakterze, częstokroć prowadzone wśród osób sobie znanych (w stowarzyszeniach niepełnosprawnych, przedszkolach, szkołach, parafiach), poddane zostały kosztownym wymogom i rygorom ustawy o grach hazardowych. Tymczasem wygrane w takich loteriach są czysto symboliczne, np. ciasta upieczone przez rodziców czy odręcznie wykonane przez dzieci laurki. Równie symboliczne są też kwoty finansowe zebrane w loteriach. W żadnym razie organizator

tych loterii nie jest w stanie spełnić wymogów ustawowych odnośnie do zezwoleń i opłat.

Szanowny Panie Ministrze! Czy możliwe i wskazane jest podjęcie przez ministra finansów inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany powyższych przepisów, wywołujących negatywne skutki społeczne?

Proszę o rozważenie możliwości działań we wskazanym zakresie*).

Poseł Bogdan Bojko

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21191)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku zapłaty podatku
od nieruchomości według wyższej stawki
w trakcie zawieszenia
działalności gospodarczej**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) przedsiębiorcy przysługuje prawo do zawieszenia działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy. W art. 14a ust. 4 pkt 7 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wskazano, że w stosunku do zobowiązań o charakterze publicznoprawnym zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej wywiera skutki prawne od dnia, w którym rozpoczyna się zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej, do dnia poprzedzającego dzień wznowienia wykonywania działalności gospodarczej. W związku z powyższym przedsiębiorcy zwracają uwagę na problem związany z interpretacją tego przepisu w zakresie obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej. Jak wskazują, w związku z zawieszeniem działalności, a więc w sytuacji gdy przedsiębiorcy nie uzyskują przychodów, opodatkowanie podatkiem od nieruchomości powinno nastąpić według niższej stawki.

Jednakże w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych w art. 1a ust. 1 pkt 3 wskazano, iż grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Sam fakt zawieszenia działalności gospodarczej nie pozbawia statusu przedsiębiorcy. Przepisy są na tyle nieprecyzyjne, że na ich tle powstaje wiele sporów pomiędzy organami podatkowymi a przedsiębiorcami w sprawie stawek w podatku od nieruchomości w trakcie zawieszenia działalności gospodarczej.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W związku z różną interpretacją przepisów prawa proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy możliwa jest zmiana przepisów, która wprost określi sytuację, w której grunty, budynki i ich części związane z prowadzeniem zawieszonych działalności gospodarczej będą podlegały opodatkowaniu według stawek właściwych dla gruntów i budynków pozostałych? W przypadku podjęcia prac nad zmianami czy możliwe jest wprowadzenie regulacji, wg której w czasie zawieszenia działalności gospodarczej przedsiębiorca będzie obciążony podatkiem od nieruchomości według niższej stawki?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21192)

do ministra finansów

**w sprawie nowelizacji ustawy
o finansach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Przedstawiciele samorządów powiatowych zwrócili się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie niekorzystnych dla samorządu powiatowego regulacji wprowadzonych ustawą o finansach publicznych.

W tym roku po raz pierwszy powiaty uchwałyły swoje plany finansowe z uwzględnieniem art. 242 oraz art. 243 cyt. ustawy. Zdaniem samorządowców powyższe regulacje prawne nie przystają do warunków, w jakich działają samorządy powiatowe. Art. 243, zgodnie z którym algorytm, według którego wyliczana jest możliwość zaciągania zobowiązań i ich spłacania, wyklucza w większości powiatów ziemskich działania i inwestycje prorozwojowe. Z kolei zrównanie wydatków z dochodami bieżącymi, o których mowa w art. 242, nie budzi zastrzeżeń, jednakże zaliczenie do kategorii wydatków bieżących także spłat rat kapitałowych kredytów (zaciągniętych na spłatę zadłużenia po SPZOZ) przejętych przez powiaty ogranicza, a niekiedy wyklucza wykonywanie bieżących zadań powiatu.

W związku z powyższym proponuje się, aby wyłączyć spod rygorów ustawy spłaty zadłużenia przejętego po zakończeniu likwidacji publicznych SPZOZ, jak i oparcie bieżących dochodów powiatu o źródła jednoznacznie związane z lokalnym rozwojem społeczno-gospodarczym. Ponadto dokonanie zmian w sposobie wyliczenia indywidualnego wskaźnika zadłużenia lub zmiana wskaźnika, również ze względu na fakt, że aktualnie obowiązujący zniechęca do pozyskiwania środków zewnętrznych na inwestycję nawet przy minimalnym wkładzie własnym, w takim bo-

wiem przypadku wskaźnik z art. 243 ulega zmniejszeniu. Jednocześnie sytuację powiatów mogłoby poprawić prawne dopuszczenie prowadzenia przez powiaty działalności gospodarczej np. w oparciu o zasoby Skarbu Państwa administrowane przez starostów.

Za zmianami w ustawie o finansach publicznych w stosunku do samorządu powiatowego przemawia przede wszystkim fakt, iż powiaty w przeciwieństwie do gmin i województw nie mogą kreować wzrostu swoich dochodów bieżących. Powiaty nie pobierają bezpośrednio podatków i opłat, których wysokość mogą regulować. Ponadto nie mają prawa prowadzić dochodowej, wspomagającej budżet działalności gospodarczej. Włodarze powiatów jednocześnie obawiają się, że sytuacja ich jeszcze się pogorszy w związku z rozporządzeniem ministra finansów, zgodnie z którym do długu wliczać należy również m.in. zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prawnym, leasingu i umów z odroczonym terminem zapłaty dłuższym niż rok.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się z zapytaniem o możliwość uwzględnienia wyżej wskazanych propozycji, które przyczyniłyby się do lepszego funkcjonowania struktur powiatowych.

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21193)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie nowelizacji ustawy
o Karcie Polaka**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie nowelizacji ustawy o Karcie Polaka. Jak wskazali, problem dotyczy wielu Polaków zamieszkałych na terytorium Ukrainy, którzy ubiegali się o obywatelstwo polskie jeszcze przed uchwaleniem ustawy o Karcie Polaka. Po przyznaniu obywatelstwa polskiego, co stanowiło dla nich zadośćuczynienie i dumę za lata trwania i przetrwania w świadomości swej przynależności narodowej, zostali poinformowani, że obywatelowi polskiemu nie przysługuje Karta Polaka, że nie można się nią posługiwać i korzystać z ulg przewidzianych ww. ustawą ani z wizy uzyskanej na jej podstawie. Taka sytuacja dla wielu obywateli polskich zamieszkujących na Ukrainie jest bardzo krzywdząca, z uwagi na fakt, że mieszkając na Ukrainie, nie mogą się zrzec obywatelstwa ukraińskiego, bo to oznaczałoby dla nich nabycie statusu cudzoziemca w kraju, w którym miesz-

kają. Po drugie, podwójne obywatelstwo nie jest zgodne z ukraińskim ustawodawstwem. Koło absurdu i niemocy zamyka się w chwili, kiedy Polacy udają się po wizy z paszportami swego kraju, będąc jednocześnie obywatelami polskimi. Z drugiej strony obawiają się, że przekraczając granicę na polskim paszporcie, mogą mieć problemy z powrotem do kraju, w którym żyją.

Wobec opisanej powyżej sytuacji naszych rodaków zamieszkałych za wschodnią granicą proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy jest możliwe podjęcie prac nad nowelizacją ustawy o Karcie Polaka poprzez zmianę art. 17 ust. 5 cyt. ustawy, który aktualnie stanowi, że: „Karta Polaka traci ważność z chwilą nabycia obywatelstwa polskiego albo uzyskania zezwolenia na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”, na następujące brzmienie: Karta Polaka traci ważność z chwilą osiedlenia się, zameldowania na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21194)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wskaźnika zatrudnienia
pracowników domów pomocy społecznej
prowadzonych przez jednostki samorządu
terytorialnego i domów pomocy społecznej
funkcjonujących na zasadach
działalności gospodarczej**

Szanowna Pani Minister! Domy pomocy społecznej kierowane przez jednostki samorządu terytorialnego są zobligowane ustawowo do przestrzegania wskaźnika zatrudnienia osób pracujących w zespołach terapeutyczno-opiekuńczych. Kwestię tę reguluje akt normatywny ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 października 2005 r. w sprawie domów pomocy społecznej (Dz. U. Nr 217, poz. 1837). Zgodnie z tym rozporządzeniem w domach pomocy społecznej, które są zarządzane przez jednostki samorządu terytorialnego, wymagany jest wskaźnik zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, nie mniej niż 2 pracowników socjalnych na 100 mieszkańców domu. Akt normatywny określa również wskaźniki zatrudnienia pracowników zespołów terapeutyczno-opiekuńczych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w odpowiednim typie domu pomocy społecznej – zarządzanego przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Natomiast domy pomocy społecznej, które są prowadzone przez osoby fizyczne funkcjonujące na zasadach działalności gospodarczej, zgodnie z art. 67–69 ustawy o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.) nie są zobligowane ustawowo do stosowania wskaźnika zatrudnienia pracowników zespołów terapeutyczno-opiekuńczych do liczby mieszkańców. Domy pomocy społecznej, jakie są prowadzone w formie działalności gospodarczej, mogą zatrudniać dobrowolną liczbę pracowników w pełnym wymiarze czasu pracy, optymalizując w ten sposób swój zasób kadrowy względem zapotrzebowania usług opiekuńczych.

Ten stan prawny powoduje, iż jest to działanie nieuczciwie i dyskryminujące wobec domów pomocy społecznych zarządzanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy w chwili obecnej prowadzone są przez resort pracy i polityki społecznej działania mające na celu regulację ww. sytuacji? Jeśli tak, na jakim etapie są prace i jak się kształtują formalnoprawnie?

2. Dlaczego domy pomocy społecznej prowadzone w formie działalności gospodarczej nie zostały zobligowane do przestrzegania wskaźnika zatrudnienia?

3. Czy nie jest to działanie dyskryminujące w stosunku do państwowych domów pomocy społecznej funkcjonujących zgodnie z system pomocy społecznej?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21195)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku składania
właściwemu naczelnikowi urzędu celnego
comiesięcznych zestawień oświadczeń
otrzymywanych od nabywców paliw
przeznaczonych na cele opałowe**

Szanowny Panie Ministrze! Na prośbę przedsiębiorców oraz organizacji reprezentujących sprzedawców i dystrybutorów olejów opałowych zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie zagrożeń, jakie występują w związku ze stosowaniem przez urzędy celne i skarbowe przepisów ustawy o podatku akcyzowym (obowiązującym od marca 2009 r.), a dot. warunków i wymogów formalnych związanych ze stosowaniem obniżonych stawek podatku akcyzowego, a w szczególności obowiązku przedkładania comie-

sięcnego zestawu oświadczeń otrzymywanych od nabywców.

Przedmiotowe zapytanie dotyczy wątpliwości prawnych związanych ze stosowaniem art. 89 ust. 14–16 ustawy o podatku akcyzowym.

Otóż ust. 14 powołanego przepisu wprowadza obowiązki sporządzania i przekazywania do właściwego naczelnika urzędu celnego, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano sprzedaży, miesięcznego zestawienia oświadczeń, a ust. 15 określa, co powinno zawierać te zestawienia (co jest zrozumiałe). Wątpliwości budzi natomiast ust. 16, który określa „sankcję” za niedopełnienie powyższego obowiązku. Sankcja ta sprowadza się de facto do zastosowania wobec sprzedawcy stawki podatku akcyzowego na poziomie kilkukrotnie wyższym od preferencyjnej stawki obowiązującej dla paliw przeznaczonych do celów opałowych. W szczególności pytania przedsiębiorców dotyczą warunków oraz celowości tak rygorystycznych i znaczących sankcji (są one większe niż w innych krajach UE). Oczywiście nie ulega wątpliwości, iż konieczność obciążenia sankcjami przedsiębiorstw niedopełniających ustawowych wymogów jest uzasadniona, niemniej jednak zachodzi pytanie: Czy muszą być one aż tak wysokie oraz jaki jest cel nałożenia tak wysokiej sankcji za niezłożenie w terminie zestawienia oświadczeń, które w ocenie wielu ma jedynie charakter porządkowy czy też statystyczny?

Dla lepszego zobrazowania sytuacji pozwolę sobie przytoczyć informacje uzyskane od przedsiębiorców. Otóż u większości sprzedawców marża oleju opałowego wynosi kilkanaście groszy (max. 0,20 PLN na jednym litrze). Podatek akcyzowy (w preferencyjnej wysokości) stanowi kwotę ok. 0,23 PLN. Tymczasem stawka sankcyjna, w przypadku niezłożenia zestawienia oświadczeń wynosi od ok. 1,8 PLN do ponad 2 PLN za jeden litr. W związku z tym doskonale widać, iż niezłożenie wymaganego zestawienia oświadczeń obwarowane jest sankcją kilkunastokrotnie wyższą od uzyskiwanej przez sprzedawcę marży i niemal dziesięciokrotnie wyższą od stawki podatku akcyzowego przewidzianej dla olejów przeznaczonych do celów opałowych.

Z moich informacji wynika także, iż urzędy celne przestały w chwili obecnej interesować się faktycznym i rzeczywistym przeznaczeniem oleju opałowego.

Ponadto urzędnicy przestali badać poprawność oświadczeń, ich prawdziwość oraz rzetelność, a tym samym przestali realizować naczelny cel i ratio legis uregulowań z art. 89 ustawy o podatku akcyzowym, a mianowicie stwierdzenie, czy olej opałowy sprzedany przy zastosowaniu preferencyjnej stawki podatku akcyzowego faktycznie został przeznaczony na cele opałowe.

Panie Ministrze, z przeprowadzonych z przedsiębiorcami rozmów wynika także, iż wymierzenie określonej w ust. 16 sankcji, czyli podatku akcyzowego w normalnej, a nie preferencyjnej wysokości, doprowadzi do upadku każdej firmy, która tego uchy-

bienia czy też niedopatrzona się dopuściła. Nie ma znaczenia, czy jest to duża i bogata firma, czy też mała rodzinna. Biorąc pod uwagę wielkość sprzedaży i stawkę podatku w wysokości niepreferencyjnej, można przypuszczać, że chyba nie ma podmiotu, który będzie w stanie wykonać nałożoną sankcję. Zastosowanie stawki podatku akcyzowego w wysokości ponad ośmiokrotnie wyższej od preferencyjnej doprowadzi do upadłości każdą firmę. W tym miejscu zachodzi zatem pytanie: Czy na pewno taki był cel ustawodawcy i czy obowiązek składania comiesięcznych zestawień nie można obwarować innymi sankcjami wynikającymi np. z Ordynacji podatkowej czy Kodeksu karnego skarbowego?

Dla przykładu podam, że za niezłożenie w terminie deklaracji dot. podatku VAT nie jest przewidziana sankcja w wysokości kilkakrotności podatku VAT – są inne, mniejsze, co nie oznacza w tym przypadku mniej skuteczne.

W tym miejscu pragnę jeszcze podkreślić, iż zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada proporcjonalności kładzie szczególny nacisk na adekwatność celu i środka użytego do jego osiągnięcia. Zgodnie z poglądami powołanymi w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego oznacza to, że spośród możliwych środków oddziaływania należałoby wybierać te, które są skuteczne dla osiągnięcia założonych celów i jednocześnie możliwie jak najmniej uciążliwe dla podmiotów, wobec których mają być zastosowane. Nie ulega wątpliwości, iż zasada ta przy idei oświadczeń nabywców oleju opałowego została naruszona.

Panie Ministrze, wobec powyższego zwracam się zapytaniem:

1. Czy wymieniony obowiązek składania przez sprzedawcę comiesięcznych zestawień oświadczeń, a w przypadku jego niedopełnienia nakładania na sprzedawcę oleju opałowego sankcyjnej stawki podatku akcyzowego nie narusza art. 31 ust. 3 konstytucji?

2. Czy Ministerstwo Finansów wydało jakiegokolwiek zalecenia podległym jednostkom, w szczególności urzędowi i izbowi celnym, wedle których należy prowadzić restrykcyjne i ściśle trzymające się literalnej wykładni omawianych przepisów postępowania wobec sprzedawców oleju opałowego?

3. Czy podstawowym celem regulacji z art. 89 ustawy o podatku akcyzowym jest ustalenie faktycznego przeznaczenia paliw przeznaczonych na cele opałowe i tym samym eliminacja podmiotów nieuczciwych i tzw. szarej strefy, czy też nałożenie na sprzedawców obciążeń, o których wspominałem powyżej?

4. Czy w sytuacjach gdy sprzedawca nie dopełnił tego obowiązku, możliwe jest zastosowanie instytucji, o której mowa w art. 16 ustawy Kodeks karny skarbowy, tj. tzw. czynnego żalu?

5. Czy w sytuacjach niezłożenia przez sprzedawcę przedmiotowych zestawień wszczęcia postępowania kontrolnego, możliwe jest niejako uzupełnienie tego obowiązku w toku postępowania kontrolnego lub po-

datkowego, zwłaszcza jeśli weźmiemy pod uwagę podstawowe zasady postępowania określone w Ordynacji podatkowej, w szczególności zasadę dążenia do prawdy obiektywnej i dążenia do wyjaśnienia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy?

6. Czy w związku z powyższymi wątpliwościami Ministerstwo Finansów przewiduje nowelizację omawianych przepisów celem rozwiązania opisanych zjawisk?

Z poważaniem

Poseł Roman Kaczor
oraz grupa posłów

Oława, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21196)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie budowy lodowisk
w ramach programu „Biały Orlik”**

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy program „Moje boisko – Orlik 2012” przedstawiony przez premiera rządu Rzeczypospolitej Polskiej Donalda Tuska zakłada budowę ogólnodostępnych, bezpłatnych kompleksów boisk sportowych składających się z: boiska piłkarskiego i boiska wielofunkcyjnego wraz z szatniami i zapleczem socjalnym, w każdej gminie na terenie całego kraju. Założeniem programu jest udostępnienie dzieciom i młodzieży nowoczesnej infrastruktury sportowej w celu aktywnego uprawiania sportu. Takie obiekty zapewniają obywatelom możliwości uprawiania sportu, niezależnie od statusu majątkowego czy pozycji społecznej. Dzięki temu przyczyniają się do popularyzacji aktywnego stylu życia, a więc rodzinnych zawodów sportowych, weekendów ze sportem i turystyką. Samorządy oprócz programu „Orlik 2012” mogą również korzystać z budowy boisk wielofunkcyjnych w ramach programu „Budowa wielofunkcyjnych boisk sportowych ogólnie dostępnych dla dzieci i młodzieży” oraz budowy pełnowymiarowych płyt piłkarskich ze sztuczną nawierzchnią. Ponadto, mając na uwadze rozwój w Polsce sportów zimowych, Ministerstwo Sportu i Turystyki wdrożyło pilotażowy program obejmujący budowę składanych lodowisk sezonowych oraz lodowisk stałych. Lodowiska muszą zostać umiejscowione na terenie kompleksu sportowego powstałego w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Lodowiska składane montowane powinny być na boiskach o nawierzchni poliuretanowej (zbudowanych na podłożu przepuszczalnym), natomiast lodowiska stałe zrealizowane powinny zostać w innym miejscu w bezpośrednim sąsiedztwie „Orlika”, zapewniającym moż-

liwość należytego ich wykonania. Podstawowym warunkiem przystąpienia do programu jest założenie, że budowa obiektu będzie współfinansowana z budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Przez okres dwóch lat funkcjonowania programu „Orlik 2012” powstało ponad 1200 kompleksów boisk i wiele boisk wielofunkcyjnych. Niektóre z samorządów, takie jak miasto i gmina Krotoszyn, z własnych środków wybudowały boiska wielofunkcyjne. Dbając o coraz to lepszy rozwój bazy sportowej, samorzady wyrażają chęć rozbudowy już istniejących boisk ze sztucznej nawierzchni o lodowiska w ramach pilotażowego programu ministerstwa sportu.

W związku z taką sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy samorzady mogą aplikować o dofinansowanie na budowę białych „Orlików”, które byłyby montowane na terenie wybudowanych z własnych środków boisk wielofunkcyjnych?

2. Mając na uwadze, że samorząd już wybudował boisko wielofunkcyjne, czy wniosek w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012” może obejmować tylko boisko piłkarskie o wymiarach 30 m x 62 m wraz z oświetleniem?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21197)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zmiany wzoru legitymacji szkolnych

Szanowna Pani Minister! Uczelnie wyższe uprawione są do wydawania elektronicznej legitymacji studenckiej lub legitymacji w formie papierowej według wzoru określonego w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej. Elektroniczne legitymacje studenckie z reguły posiadają dwa układy elektroniczne:

- układ stykowy tzw. chip (wymagane),
- układ zbliżeniowy MIFARE (opcjonalnie).

Karta podlega tzw. procesowi personalizacji, w trakcie którego nanoszone są dane na kartę zarówno poprzez metodę druku termosublimacyjnego, jak i zapisu w układach elektronicznych karty.

Wiele państwowych dokumentów posiada już taką formę, m.in.: dowód osobisty, prawo jazdy, legitymacja studencka. Stąd wniosek, aby do wyżej wspomnianych dokumentów dołączyć legitymacje szkolne, które dla wielu młodszych uczniów są pierwszym dokumentem, którym się posługują. Plastikowa karta umożliwia naniesienie takich samych danych, jak

w przypadku tradycyjnej legitymacji, a zdjęcie jest drukowane, co pozwala na uniknięcie jego oderwania.

Obecnie obowiązująca legitymacja ma unikatowe rozmiary. Aby ją skutecznie przechowywać i przetranszować (aż do 6 lat w szkole podstawowej) i zachować w stanie, jaki należy się dokumentom, potrzeba specjalnego etui ochronnego. Plastikowa karta mająca format karty bankomatowej z łatwością mieści się np. w portfelu, który już uczniowie gimnazjum stale noszą przy sobie. Wytrzymałość kart plastikowych wielokrotnie przewyższa wytrzymałość papierowych legitymacji. Ilekroć uczniowie są zmuszeni wyrobić nową legitymację tylko dlatego, że „stara się wyprała”, została zalana w tornistrze, pogniotła lub podarła się w wyniku użytkowania. Plastikowa legitymacja, jeśli jest dobrze wykonana, nie ściera się, a jedyny sposób jej zniszczenia to celowe złamanie.

Nowoczesne technologie pozwalają na wprowadzenie do plastikowych legitymacji chipów, które mogą być w nieograniczony sposób wykorzystane. Przykładowo dyrektorzy mogą zainstalować w szkole elektroniczne zamki, które będzie można otworzyć tylko za pomocą karty z zaprogramowanym chipem. Pozwoli to na zwiększenie bezpieczeństwa w budynku szkoły. Niektóre miasta (w tym także Rybnik) wprowadziły e-bilet, który także działa w oparciu o karty z chipem. Gdyby ustawodawca umożliwił taką opcję, legitymacja szkolna ucznia mogłaby jednocześnie być jego biletom autobusowym. Ograniczy to w dość dużym stopniu zapomnienie przez uczniów biletu bądź legitymacji, która uprawnia do tańszego przejazdu.

Drukowanie plastikowych legitymacji nie wymaga żadnej papierowej dokumentacji. Wszystko odbywa się drogą elektroniczną. Pozwala to na przeniesienie obowiązku dystrybucji kart, a co za tym idzie, zakupu specjalistycznych drukarek, ze szkół na organ prowadzący. Szkoła przygotowuje odpowiednią bazę danych i przesyła do miejsca druku legitymacji. Drugim sposobem jest możliwość zlecenia druku zewnętrznym firmom. Rozwiązanie to pozwala uniknąć zakupu drukarek, zrzucania kolejnego obowiązku na barki urzędników, ale wiąże się z nieznacznie wyższym kosztem produkcji.

Plastikowe legitymacje są niewątpliwie droższe od obecnie używanych. Jednak ich trwałość jest dużo wyższa i nie wymaga zakupu etui chroniącego dokument. Obecnie legitymacja jest ważna w momencie, gdy na jej rewersie znajduje się pieczęć szkoły. W przypadku kart plastikowych można wykorzystać system działający na uczelniach wyższych w postaci odpowiednich naklejek.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Na bazie doświadczeń związanych z wprowadzeniem elektronicznych legitymacji studenckich jakie są koszty zaimplementowania tego rozwiązania na poziomie szkół podstawowych, gimnazjów oraz szkół ponadgimnazjalnych?

2. Czy istnieje możliwość takiego ujednoczenia elektronicznych kart, by przechodziły one wraz z uczniem

na kolejne szczeble edukacji (np. z gimnazjum do szkoły ponadgimnazjalnej)?

3. Czy istnieje możliwość pozostawienia swobody dla dyrektorów i władz samorządu, by legitymacja szkolna znalazła szersze zastosowanie, np. służąc jako e-bilet?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21198)

do ministra finansów

**w sprawie dalszych ułatwień
w przekazywaniu przez podatników
1% podatku dochodowego organizacjom
pożytku publicznego**

Szanowny Panie Ministrze! Pierwsze miesiące roku to czas rozliczeń z fiskusem. Każdy podatnik może 1% swojego podatku wesprzeć wskazaną w zeznaniu podatkowym organizację pożytku publicznego. Umożliwia to przyjęta ustawa o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, która weszła w życie 1 stycznia 2004 r. Od tego czasu wprowadzono szereg pozytywnych zmian, które ułatwiły sposób przekazywania 1%.

W zeznaniu podatkowym za 2010 r. (w stosunku do roku 2009) wypełnienie wniosku jest prostsze i polega wyłącznie na podaniu numeru wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego wybranej OPP oraz wysokości kwoty na jej rzecz. Podatnicy nie muszą już przytaczać pełnej nazwy OPP, co jest dla nich dużym ułatwieniem, i na tej podstawie naczelnik urzędu skarbowego przekazuje pieniądze.

Bardzo często pojawia się sytuacja, że podatnik, wybierając daną organizację pożytku publicznego, zapomina wpisać kwoty podatku lub źle go wylicza. W wielu przypadkach chodzi o niewielkie sumy, rzędu kilkudziesięciu groszy, co zgodnie z obowiązującymi przepisami powoduje jednak potrzebę wezwania podatnika i złożenia korekty deklaracji.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytanie: Czy Ministerstwo Finansów we wspomnianych przypadkach rozważa wprowadzenie udogodnienia polegającego na automatycznym i poprawnym wyliczeniu 1% podatku przez urząd skarbowy i jego przekazaniu na wpisaną w deklarację organizację?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Marek Krzakała
i Jarosław Pięta

Rybnik, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21199)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rozwoju obszarów
metropolitalnych i aglomeracyjnych Polski
południowej z uwzględnieniem Ostrawskiego
Obszaru Metropolitalnego**

Szanowny Panie Ministrze! Polska należy do najsłabiej zurbanizowanych krajów Europy, ponieważ jedynie ok. 63% ludności żyje w naszym kraju w miastach. Sposobem na dorównanie Zachodowi jest stworzenie systemu metropolii. Jak wynika z raportu „Polska 2030”, do najbardziej liczących się w naszym kraju metropolii należą Warszawa, Kraków, Poznań, Wrocław oraz Trójmiasto. Są jednak mało konkurencyjne na arenie międzynarodowej w porównaniu z takimi ośrodkami jak Londyn czy Paryż.

Od II połowy XX w. obserwujemy szybki wzrost znaczenia cywilizacyjnego, gospodarczego i kulturalnego metropolii. Obszary metropolitalne i aglomeracyjne Polski południowej (z obszaru województwa śląskiego, małopolskiego i dolnośląskiego z uwzględnieniem Ostrawskiego Obszaru Metropolitalnego – Kraj Morawsko-Śląski, Republika Czeska) odgrywają w chwili obecnej stosunkowo małą rolę. Stanowią głównie centra o charakterze regionalnym, posiadając ograniczone oddziaływanie o charakterze interregionalnym wewnątrz Polski, i żaden z tych obszarów oddzielnie nie jest w stanie odegrać większej roli w skali europejskiej, a tym bardziej globalnej. Rośnie natomiast wpływ metropolii berlińskiej, Centropy (Wiedeń – Bratysława), Trójkąta Saksońskiego. Ścisłsza współpraca między obszarami metropolitalnymi i aglomeracyjnymi Polski może znacząco wpłynąć na zwiększenie znaczenia tych regionów na mapie europejskiej.

Metropolizacja jest jednym z najważniejszych wyznaczników współczesnego modelu rozwoju. Metropolie stają się ośrodkami nowoczesnej, wysoko wydajnej gospodarki o dominacji usług, w tym naukowych, doradczych, finansowych, publikacyjnych i medialnych. Jednak umocowanie ustrojowe obszarów metropolitalnych w strukturze administracyjnej kraju wymaga uchwalenia tzw. ustawy metropolitalnej bądź też wprowadzenia gruntownych zmian w obecnie obowiązujących ustawach samorządowych.

Obszary metropolitalne Polski południowej miałyby szanse na uzyskanie silniejszej pozycji, gdyby wypracowały wspólne kierunki rozwoju i dokonały specjalizacji. Konieczne jest współdziałanie prezydentów miast, samorządów województw oraz funkcjonujących już form współpracy metropolitalnej w celu wzmocnienia pozycji obszarów wzdłuż III transeuropejskiego korytarza transportowego (w układzie: Krakowski Obszar Metropolitalny, Metropolia Silesia, Wrocławski Obszar Metropolitalny) z włączeniem współpracy w ramach VI transeuropejskiego

korytarza transportowego (w układzie aglomeracja częstochowska, rybnicka, bielska oraz Ostrawski Obszar Metropolitalny). Łącznie taki skonsolidowany obszar liczyłby ok. 7 mln mieszkańców i miałby szansę w perspektywie kilkunastu lat na zbudowanie silnej pozycji w Europie Środkowej.

Krokiem naprzód może być realizacja dużych projektów o charakterze ogólnopolskim i ogólnoeuropejskim oraz wspólne pozyskiwanie strategicznych inwestycji zagranicznych. Ze swoim dużym, choć wciąż jakościowo niższym potencjałem edukacyjnym i badawczym nowa metropolia środkowoeuropejska mogłaby także budować swoją pozycję na mapie innowacyjności Europy oraz w sferze zaawansowanych prac badawczo-rozwojowych.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Na jakim etapie są obecnie prace nad regulacją ustroju obszarów metropolitalnych w Polsce oraz jakie są główne elementy hamujące wprowadzenie szybkich zmian?

2. Jaką rolę przewiduje się wobec subregionów, które w ramach jednego województwa nie wchodzą w skład powstających metropolii, np. 650 000-tysięczna aglomeracja rybnicka – subregion zachodni województwa śląskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21200)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wpisania na listę organizacji pożytku publicznego uprawnionych do otrzymania 1% podatku za 2010 r. Ludowego Klubu Sportowego BUK Rudy z siedzibą w Rudach

Szanowna Pani Minister! Klub Sportowy BUK w Rudach działa – z przerwami – od 1945 r. Swoim zasięgiem obejmuje sołectwo Rudy liczące ok. 2314 mieszkańców, skupiając obecnie dwie sekcje sportowe – piłka nożna 3 kategorie wiekowe w klasie A podokręgu Racibórz (seniorzy, juniorzy, trampkarze) – skat sportowy (dwie drużyny w III lidze ogólnopolskiej). Oprócz działalności sportowej, wspólnie z kołem gospodyń wiejskich i radą sołecką, od 5 lat prowadzi dwutygodniowe akcje „Lato” i „Zima” podczas wakacji dla 96 dzieci sołectwa Rudy. Organizuje także biegi przełajowe i konkursy piłkarskie dla ministrantów diecezji gliwickiej (ok. 650 dzieci).

W 2010 r. klub zorganizował całodniową imprezę sportową dla osób niesłyszących z powiatów: racibor-

skiego, gliwickiego, rybnickiego (135 osób). Działalność KS BUK w znacznym stopniu przyczynia się do poprawy sprawności fizycznej zarówno dzieci, młodzieży, jak i osób dorosłych.

W siedzibie klubu znajduje się wybudowana w okresie minionych 5 lat ze środków własnych m.in. siłownia, sala do tenisa stołowego, boisko do siatkówki plażowej, plac zabaw, widownia na 100 miejsc siedzących.

W 2007 r. KS BUK uczestniczył w konkursie grantowym Centrum Rozwoju Inicjatyw Społecznych, otrzymując 4800 zł. Środki te przeznaczone zostały na rewitalizację dwóch kortów do tenisa ziemnego.

W 2010 r. KS BUK otrzymał odpis 1% za 2009 rok w kwocie 2523 zł, które zostały przeznaczone na zakup piłek i wykonanie ławek wokół placu zabaw i boiska do piłki siatkowej plażowej.

W ramach podziękowania wyrażonego darczyńcom zaprojektowany został kalendarz na 2011 r., a dochód ze sprzedaży w kwocie 1500 zł przekazano – w formie czeku – na zakup sprzętu sportowego dla Domu Dziecka w Pogrzebieniu.

Na uwagę zasługuje fakt, iż cała działalność klubu i wszystkie imprezy organizowane są w ramach wolontariatu.

Klub Sportowy BUK przyznaje, że złożył sprawozdanie za 2009 r. po upływie wymaganego terminu, co w konsekwencji spowodowało skreślenie go z listy organizacji uprawnionych do otrzymania 1% podatku za 2010 r. Przyczyna zaistniałego stanu rzeczy tkwi w tym, iż w grudniu 2010 pracownik ministerstwa udzielił przedstawicielowi klubu błędnej informacji, że można sprawozdanie roczne dostarczyć do końca stycznia 2011 r., razem ze sprawozdaniem za rok 2010, i nie wynikną z tego tytułu żadne konsekwencje.

W zaistniałej sytuacji, niezawinionej ze strony władz klubu, cała społeczność klubu, jak i ci wszyscy, którzy są z nim jakkolwiek związani, czują się oszukani i niesprawiedliwie potraktowani. Nieuzyskanie bowiem odpisu 1% podatku z tytułu organizacji pożytku publicznego stało się faktem z powodu powzięcia błędnej informacji od pracownika ministerstwa.

Szanowna Pani Minister! Ponieważ ani moją intencją, ani tym bardziej Klubu Sportowego BUK nie jest szukanie personalnie winnych zaniechania terminu, a odzyskanie 1% podatku za rok 2010 dla Ludowego Klubu Sportowego BUK Rudy, jako że zaniechanie nie nastąpiło z winy władz klubu, kieruję do Pani następujące pytanie:

Czy i na jakich zasadach możliwe jest odzyskanie 1% podatku za 2010 r. z racji statusu organizacji pożytku publicznego?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21201)

do ministra zdrowia

**w sprawie terapeutycznego programu
zdrowotnego domowej antybiotykoterapii
dożylniej w leczeniu zaostrzeń choroby
oskrzelowo-płucnej u pacjentów
z mukowiscydozą**

Mukowiscydoza jest najczęściej występującą genetycznie uwarunkowaną chorobą na świecie. Częstość występowania szacowana jest na 1/2500–5000 urodzeń, co oznacza, że rocznie rodzi się ok. 80 dzieci z mukowiscydozą. Średni czas życia chorego na mukowiscydozę w Polsce wynosi 18 lat.

Chorzy na mukowiscydozę są narażeni na częste infekcje górnych i dolnych dróg oddechowych wymagających włączenia intensywnego leczenia, antybiotykoterapii dożylniej. W związku z tym muszą z tego powodu być leczeni w oddziałach szpitalnych.

Według Polskiego Rejestru Mukowiscydozy prowadzonego przez Polskie Towarzystwo Mukowiscydozy w Polsce na dzień 1 lutego 2011 r. jest zarejestrowanych 1440 żyjących chorych na mukowiscydozę, z tego chorzy w wieku powyżej 1 roku życia to 1350 osób. Wskaźnik częstości hospitalizacji chorych na mukowiscydozę wynosi 1,8 na pacjenta na rok. Szacunkowa średnia liczba hospitalizacji chorych na mukowiscydozę w Polsce z powodu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej to ok. 2400 rocznie. Zaostrzenia choroby oskrzelowo-płucnej, które stanowią wskazanie do przeprowadzenia leczenia antybiotykoterapią dożylną u chorych na mukowiscydozę, rozpoznaje się zgodnie ze standardami Polskiego Towarzystwa Mukowiscydozy. U wielu z tych osób po podaniu pierwszych dawek leku leczenie mogłoby być kontynuowane w warunkach domowych. Wiązałoby się to z polepszeniem komfortu chorego, który przebywałby w swoim przyjaznym domowym środowisku. Niestety duża część antybiotyków stosowanych w leczeniu chorych na mukowiscydozę zarezerwowana jest do stosowania w lecznictwie zamkniętym i jest niedostępna w leczeniu ambulatoryjnym.

Antybiotykoterapia dożylna w warunkach domowych w leczeniu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej u chorych z mukowiscydozą jest już od lat 80. powszechnie stosowana w krajach Europy Zachodniej, w tym m.in. w Szwecji, Anglii, Belgii, Holandii, Niemczech, Hiszpanii, jako tańsza i bezpieczniejsza dla chorych alternatywa dla leczenia szpitalnego.

Badania porównawcze prowadzenia antybiotykoterapii dożylniej w warunkach domowych i w warunkach hospitalizacji wykazały podobną skuteczność i bezpieczeństwo obu sposobów podawania leków. Zastąpienie części hospitalizacji chorych na mukowiscydozę przez domową antybiotykoterapię dożylną wiąże się z wieloma korzyściami, w tym:

— wymiernymi korzyściami dla systemu opieki zdrowotnej polegającymi na obniżeniu kosztu leczenia jednego epizodu zaostrzenia spowodowanym skróceniem hospitalizacji chorego z ok. 2 tygodni do 1 dnia,

— zmniejszeniem ryzyka występowania krzyżowych zakażeń wewnątrzszpitalnych, które wiąże się z wolniejszym tempem progresji choroby oskrzelowo-płucnej, a co za tym idzie, wydłużeniem czasu przeżycia chorych,

— niewymiernymi korzyściami dla pacjentów wynikającymi z przebywania chorych w domu w czasie leczenia (zmniejszenie kosztów psychologicznych, edukacyjnych, traumy u dzieci związanej z pobytem w szpitalu) i związaną z tym poprawą jakości życia chorych.

Wielkim orędownikiem wprowadzenia programu terapeutycznego w zakresie domowej antybiotykoterapii dożylniej w leczeniu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscydozą jest Polskie Towarzystwo Mukowiscydozy i Polskie Towarzystwo Walki z Mukowiscydozą. Wyliczyły one też, że obniżenie kosztów leczenia 1 epizodu zaostrzenia powinno wynosić ok. 4 tys. zł, a w początkowym okresie działania program powinien objąć 30–40% chorych (720–960 domowych leceń dożylnych rocznie).

W związku z powyższym składam na ręce Pani Minister pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia planuje wprowadzenie terapeutycznego programu zdrowotnego – domowa antybiotykoterapia dożylna w leczeniu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscydozą?

2. Jaki byłby szacowany koszt wprowadzenia takiego programu terapeutycznego i jakie oszczędności z powodu zmniejszenia ilości dni hospitalizacji chorych na mukowiscydozę z powodu zaostrzenia choroby oskrzelowo-płucnej?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21202)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia środków
finansowych przeznaczonych na refundację
wynagrodzeń i składek ZUS pracodawcom
zatrudniającym uczniów młodocianych**

Szanowna Pani Minister! Od wielu lat w Polsce wzrasta rola kształcenia zawodowego. W wielu przy-

padkach uczniowie kończący ten rodzaj szkół mają mniejsze problemy ze znalezieniem dobrze płatnej, satysfakcjonującej pracy niż w przypadku absolwentów szkół wyższych. Wynika to m.in. z tego, że podczas nauki uczniowie mają możliwość praktycznej nauki zawodu. Celem kształcenia zawodowego jest przygotowanie do wykonywania konkretnego zawodu. Kształcenie zawodowe w Polsce jest realizowane w systemie szkolnym w zasadniczych szkołach zawodowych, technikach, technikach uzupełniających oraz szkołach policealnych. Zawody, w których mogą kształcić szkoły zawodowe, określone są w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego.

Aktualnie obowiązująca klasyfikacja zawodów szkolnictwa zawodowego ogłoszona jest w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz. U. Nr 124, poz. 860). Zawiera ona 199 zawodów.

Kształcenie zawodowe w Polsce realizują również pracodawcy będący rzemieślnikami. Kształcą oni w 103 zawodach, z czego 53 zawody są zawodami ujętymi w klasyfikacji szkolnej.

Rzemieślnicy realizujący kształcenie są zaniepokojeni stanowiskiem komendanta głównego Ochotniczych Hufców Pracy dotyczącym wstrzymania do odwołania podpisywania nowych umów o refundację z pracodawcami. W wymienionym stanowisku zawarte jest stwierdzenie, że zabezpieczona kwota 170 mln zł w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 zostanie w całości zagospodarowana na realizację umów zawartych w 2009 r.

Pani Minister, w związku z niepokojami środowiska rzemieślników, przekazanymi m.in. przez Cech Rzemiosł Metalowych w Częstochowie, pragnę zadać Pani następujące pytania:

1. Czy w 2011 r. zagrożone jest podpisywanie umów o refundację zatrudnienia uczniów z pracodawcami będącymi rzemieślnikami?

2. Czy ministerstwo dostrzega trudną sytuację, w jakiej znaleźli się rzemieślnicy, a przede wszystkim młodociani pracownicy, uczący się zawodu?

3. Czy znana jest odpowiedź ministra finansów na wniosek Pani Minister o dotację dla OHP na ww. cel?

4. W jaki sposób ministerstwo ma zamiar rozwiązać ten problem w przyszłości?

Z poważaniem

Posłowie Izabela Leszczyna
i Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21203)

do ministra finansów

w sprawie funkcjonowania obecnego systemu rozliczeń szkód powypadkowych

Szanowny Panie Ministrze! Według danych statystycznych Komendy Głównej Policji w 2009 r. (najbardziej aktualne statystyki) odnotowano ponad 44 tys. wypadków oraz ponad 380 tys. kolizji drogowych. Każdy, kto w swoim życiu miał takie przykre zdarzenie, wie, że jeżeli jesteśmy poszkodowanymi, przysługuje nam odszkodowanie od poniesionych szkód.

Obecnie w Polsce istnieją dwa systemy rozliczania szkód komunikacyjnych. Pierwszy polega na przedstawieniu przez poszkodowanego faktury VAT dokumentującej naprawę pojazdu i na tej podstawie ubezpieczyciel dokonuje rozliczenia ubezpieczenia. System ten potocznie zwany jest bezgotówkowym. Drugi polega na gotówkowej wypłacie przez ubezpieczyciela, na podstawie sporządzonego najczęściej przez firmę ubezpieczeniową kosztorysu, kwoty wynikającej z ubezpieczenia. System ten niesie ze sobą wiele problemów. Pierwszy z nich to zaniżanie przez ubezpieczyciela wypłacanej sumy odszkodowania w kosztorysie. Wielokrotnie dochodzi do sporów pomiędzy ubezpieczonym a ubezpieczającym o wysokość wypłacanego świadczenia. Drugi dotyczy braku potrzeby przedstawiania dokumentów (faktur) świadczących o faktycznym naprawieniu pojazdu. To właśnie stąd wynika problem, który chciałabym przedstawić w poniższej interpelacji, a który zasygnalizował mi Związek Rzemiosła Polskiego Ogólnopolska Komisja Rzemiosł Motoryzacyjnych, która również wystąpiła do Pana Ministra z pismem dotyczącym rozwiązania tego problemu.

Gotówkowa wypłata odszkodowania zmusza ubezpieczonego do poszukiwania warsztatu (jeśli zdecyduje się na naprawę pojazdu), który wykona naprawę, wyceniając ją na kwotę nie wyższą niż otrzymana z ubezpieczenia. Niestety w Polsce nadal funkcjonuje szara strefa. Jest ona szczególnie duża w sektorze usług napraw pojazdów. Poszkodowany, który wybiera warsztat, kierując się minimalizacją własnych kosztów, nie zwraca często uwagi na profesjonalizm świadczonych usług, który może wpływać na bezpieczeństwo nas wszystkich – użytkowników dróg. Często naprawy takie nie zapewniają pełnego odzyskania parametrów bezpieczeństwa pojazdu, który ponownie wprowadzany jest do eksploatacji. Działający w szarej strefie warsztaty narażają budżet państwa i Fundusz Ubezpieczeń Społecznych na poważne, idące w miliony złotych, straty.

Doskonałym rozwiązaniem zarówno problemu uszczuplenia dochodów budżetu, jak i poprawy bezpieczeństwa na drogach byłoby wprowadzenie obowiązku przedstawienia faktury VAT dokumentującej dokonanie naprawy. W przypadku gdyby poszkodo-

wany nie zdecydował się na usuwanie szkody, ze względu na niższą niż koszt naprawy wartość rynkową pojazdu, ubezpieczony mógłby otrzymać kwotę odpowiadającą kwocie ubezpieczenia, co zagwarantowane jest przez przepisy ubezpieczeniowe i Kodeks cywilny. W momencie wypłaty odszkodowania w formie gotówkowej pojazd nie mógłby zostać wprowadzony do ponownego użytkowania – podlegać miałby tzw. kasacji, bez dalszego prawa do rejestracji.

Wprowadzenie postulowanych zmian w wydatny sposób przyczyniłoby się do likwidacji części szarej strefy. Działające w niej warsztaty, ze względu na brak możliwości prowadzenia napraw ubezpieczeniowych, stałyby się zupełnie niedochodowe. Według danych Związku Rzemiosła Polskiego dodatkowe wpływy do budżetu państwa, budżetów samorządów terytorialnych oraz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mogą wynieść od 3 do 5 mld zł.

Wraz z powyższą propozycją zmiany w przepisach ubezpieczeniowych konieczne byłoby wprowadzenie zmian w Prawie o ruchu drogowym. Wprowadzenie wymogu dodatkowego badania technicznego w przypadku, gdy taką konieczność orzeczono po szkodzie. Dzięki takim rozwiązaniom uniknąć można wykonywania napraw w sposób i zakresie nieodpowiadającym podstawowym normom bezpieczeństwa.

W związku z przedstawionym problemem i propozycjami jego rozwiązania pragnę zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów rozważa wprowadzenie rozwiązań prawnych zmierzających do zmniejszenia szarej strefy w sektorze usług napraw powypadkowych, polegające na zniesieniu możliwości wypłaty odszkodowania w formie gotówkowej na podstawie kosztorysu?

2. Czy istnieją, a jeśli tak, to jakie, ograniczenia co do wprowadzenia takich przepisów?

3. Czy ministerstwo dysponuje szacunkowymi danymi, ile budżet państwa traci rocznie wpływów z tytułu szarej strefy w sektorze usług napraw powypadkowych pojazdów?

Z poważaniem

Posłowie Izabela Leszczyna
i Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21204)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego
w Częstochowie**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm RP otrzymuję wiele sygnałów o planowanej likwidacji

Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie. Dowodem na to jest apel środowisk gospodarczych zrzeszonych w Regionalnej Organizacji Pracodawców w Częstochowie oraz stanowisko Rady Miasta Częstochowy z dnia 15 lutego 2011 r. Podmioty te wyrażają głębokie zaniepokojenie zamiarem likwidacji tej bardzo ważnej instytucji.

Wśród pojawiających się argumentów należy wymienić te mówiące o tym, że decyzja przekazania spraw gospodarczych z naszego subregionu do Sądu Okręgowego w Katowicach spowoduje bardzo duże utrudnienia w dochodzeniu swoich praw na drodze sądowej przez lokalnych pracodawców. Nie bez znaczenia pozostaje problem dodatkowego czasu, jaki pracodawcy będą musieli poświęcać sprawie. Wyjazd do Katowic to praktycznie strata całego dnia pracy dla wszystkich zaangażowanych w sprawę, nie tylko dla stron, ale również dla świadków. To spowoduje wzrost kosztów oraz niezawinioną utratę zysków.

Do Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie zgodnie ze statystykami w samym tylko 2010 r. wpłynęło aż 669 spraw. Wydział Gospodarczy rozpatruje sprawy z zakresu prawa gospodarczego w I i II instancji o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa 100 tys. zł.

W związku z tym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy rzeczywiście istnieje niebezpieczeństwo likwidacji w Częstochowie sądu gospodarczego? Proszę również o próbę przeanalizowania jeszcze raz sytuacji w częstochowskim sądzie oraz o odstąpienie od zrealizowania tego zamysłu.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman
i Izabela Leszczyna

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21205)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rozwoju sieci jednostek
ochrony przeciwpożarowej w krajowym
systemie ratowniczo-gaśniczym**

Szanowny Panie Premierze! Bardzo ważnym elementem bezpieczeństwa społeczności lokalnych są ochotnicze straże pożarne, zwłaszcza te włączone do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

Pragnę wyrazić podziękowanie władzom samorządowym oraz komendantowi głównemu PSP, komendantom wojewódzkim PSP i komendantom powiatowym PSP za duży wysiłek organizacyjny i finansowy związany z funkcjonowaniem OSP włączonych do KSRG.

W tym projekcie, opartym z jednej strony na wspaniałych ochotnikach, którzy wyrażają gotowość do ratowania życia, zdrowia, mienia i środowiska, a z drugiej strony na łączeniu wysiłku budżetów samorządów gminnych i wojewódzkich, budżetu państwa i instytucji ubezpieczeniowych, jest szansa na dalszy rozwój ochrony ludności, w szczególności ratownictwa.

Systematycznie rośnie udział jednostek OSP z KSRG w działaniach ratowniczych. W 2010 r. ochotnicze straże pożarne z systemu uczestniczyły w 201 763 działaniach ratowniczych, w tym przy gaszeniu 57 442 pożarów oraz likwidacji 141 041 miejscowych zagrożeń.

Mimo wsparcia kosztów funkcjonowania OSP włączonych do KSRG z różnych źródeł nadal zasadniczy ciężar finansowania tych jednostek ponoszą gminy. Moim zdaniem minister spraw wewnętrznych i administracji powinien opracować i przedstawić Radzie Ministrów przy współpracy z korporacjami samorządowymi i Związkiem OSP RP wieloletni program rozwoju jednostek ochrony przeciwpożarowej w KSRG do 2030 r. Wiem, że prace koncepcyjne nad rozwojem sieci OSP w KSRG zostały rozpoczęte. Trzeba wykorzystać również rozpoczynające się prace w państwie i samorządach wojewódzkich nad priorytetami wydatków z Unii Europejskiej w latach 2014–2020.

Żadna służba państwowa, poza Państwową Strażą Pożarną, odpowiadająca za szeroko rozumiane bezpieczeństwo obywateli nie ma tak silnie zaangażowanego, wykonującego swe funkcje z udziałem tylu oddanych ochotników partnera, jakim są OSP i Związki OSP RP.

Mamy szansę, łącząc wysiłek władzy publicznej, ochotników, środków pozabudżetowych i europejskich, umocnić i rozbudować system bezpieczeństwa społeczności lokalnych funkcjonujący bardzo blisko miejsca pracy, zamieszkania i wypoczynku naszych obywateli. Takie działania na forum Sejmu RP wspiera skutecznie od 1993 r. Poselski Zespół Strażaków.

W powiecie gnieźnieńskim w 2010 r. ochotnicze straże pożarne z KSRG, m.in. z Trzemeszna, Niechanowa, Witkowa czy Zdziechowy, brały udział w 109 do 158 działaniach ratowniczych.

Wobec powyższego proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Pan Premier po zakończeniu wieloletniego programu modernizacji służb mundurowych zobowiąże właściwego ministra do przygotowania i przedstawienia do akceptacji Radzie Ministrów wieloletniego programu rozwoju sieci ochrony przeciwpożarowej w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego?

2. Na jakim etapie znajdują się obecnie prace nad przygotowaniem programu rozwoju sieci OSP w KSRG?

3. Ile jednostek OSP, na jakich zasadach i po spełnieniu jakich warunków zostanie włączonych do KSRG w kolejnych latach – 2011 i 2012 i docelowo do 2020 r.?

4. Jak rozwijał się KSRG w latach 2005–2010 i jaki był udział w jego finansowaniu budżetu państwa oraz innych instytucji publicznych (chodzi o samorządy wojewódzkie, firmy ubezpieczeniowe i fundusz ochrony środowiska)?

5. Jak jest planowana pomoc finansowa z budżetu państwa dla OSP z KSRG w 2011 r.?

6. Jakie działania będą realizowane przez Państwową Straż Pożarną w 2011 r. w zakresie szkolenia podstawowego i specjalistycznego na rzecz ochotników z OSP, w wyszczególnieniem działań adresowanych dla ochotników z OSP funkcjonujących w KSRG?

7. Czy dostrzega Pan Premier potrzebę nowych regulacji prawnych dla sprawnego funkcjonowania KSRG? Jeśli tak, to w jakich obszarach funkcjonowania tego systemu bezpieczeństwa społeczności lokalnych zmiany powinny nastąpić?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21206)

do ministra skarbu państwa

w sprawie planów likwidacji drukarni Polskiej Agencji Prasowej

Szanowny Panie Ministrze! Zwróciły się do mnie zakładowe rady związków, komisje związkowe i pracownicy DNT Oddział PAP SA, którzy sprzeciwiają się działaniom prowadzonym przez Zarząd i Radę Nadzorczą PAP SA w sprawie likwidacji drukarni i pozbawienia miejsc pracy ok. 120 osób.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawdziwym powodem zamiaru likwidacji drukarni jest brak rentowności DNT?

2. Czy Zarząd PAP SA na spotkaniu z załogą DNT w dniu 5 stycznia 2011 r. poinformował, że „dla dobra załogi” należy zlikwidować drukarnię? Na czym polegać miałyby owe dobro?

3. Ile warte są grunty należące do drukarni i czy są plany ich sprzedaży?

4. Czy zamiast likwidować DNT, nie należałoby rozważyć możliwości przeznaczenia części majątku ze sprzedaży gruntów na zakup lub wynajęcie nowego pomieszczenia dla drukarni (taki wariant rozważał poprzedni zarząd)?

5. Dlaczego reprezentant Skarbu Państwa, wiceminister Adam Leszkiewicz – zdaniem związków – robi wszystko, by ten zakład został zlikwidowany?

6. Jakie znaczenie dla procesu przekształceń w spółce mają wątpliwości przy wyborze rady nadzorczej, które skończyły się wyrokiem sądu okręgo-

wego, który w całości odrzucił powołanie urzędników ministerstwa skarbu do Rady Nadzorczej PAP (sprawa jest obecnie w sądzie apelacyjnym)?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Napieralski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21207)

do ministra finansów

**w sprawie stworzenia możliwości prawnej
sprzedaży losów w grach liczbowych
i loteriach pieniężnych przez Internet**

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2010 spadły znacząco wpływy z gier liczbowych stanowiących monopol Skarbu Państwa, a prowadzonych przez Totalizator Sportowy sp. z o.o. Wpływy do budżetu z tytułu podatku od gier, dopłat i dywidendy z zysku netto wyniosły w 2010 r. 1,3 mld zł.

Szczególnie martwi nas fakt zmniejszenia się wpłat na Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej. W 2009 r. wpłaty wyniosły 618 mln a w 2010 r. – 489,79 mln.

Zdaniem władz Totalizatora Sportowego, zaprezentowanym na posiedzeniu Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki 2 marca 2011 r., bardzo ważnym elementem, który może wpłynąć na zwiększenie przychodów spółki realizującej monopol państwa w grach liczbowych i loteriach pieniężnych, jest sprzedaż tych produktów przez Internet.

Wobec powyższego prosimy o odpowiedź: Kiedy rząd przygotuje nowelizację stosownych przepisów prawa, które umożliwią spółce Totalizator Sportowy sprzedaż losów gier liczbowych i loterii pieniężnych przez Internet?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21208)

do ministra infrastruktury

w sprawie eksmisji sprawcy przemocy

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. Akt: K 19/06, Z.U. 2010/9A/96

(Dz. U. z 2010 r., Nr 215, poz. 1418) stwierdził, że art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) jest niezgodny z art. 2 i wynikającą z niego zasadą prawidłowej legislacji, z art. 45 ust. 1 oraz z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto w zakresie, w jakim dotyczy wykonania obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego orzeczonego wyrokiem sądowym z powodu znęcania się nad rodziną, jest niezgodny także z art. 71 ust. 1 konstytucji.

Problem braku wyraźnego nałożenia na gminy obowiązku w zakresie dostarczania lokali socjalnych oraz kwestię trudności egzekwowalności wyroków eksmisyjnych Trybunał Konstytucyjny podniósł już w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 4 marca 2008 r., sygn. Akt: S 2/08, Z.U. 2008/2A/33. Pomimo upływu trzech lat od postanowienia trybunału wydaje się, że resort infrastruktury nie podjął żadnych działań legislacyjnych zamierzających do jego wykonania oraz wykazuje się biernością także po wyroku z dnia 4 listopada 2010 r. Na marginesie dodam, że projekt senacki (druk nr 3278) w obecnym kształcie nie przyczyni się do rzeczywistego rozwiązania podniesionych w niniejszej interpelacji problemów, a Ministerstwo Infrastruktury jest odpowiedzialne za prowadzenie polityki mieszkalnictwa.

W obecnym zakwestionowanym stanie prawnym gminy uchylają się od wskazywania eksmitowanym pomieszczeń, zasłaniając się niewystarczającymi zasobami mieszkaniowymi oraz brakiem ustawowego obowiązku dostarczania takich lokali. Liczba niewykonywanych wyroków eksmisyjnych od kilku lat rośnie. Nadal brakuje regulacji umożliwiających wynajmowanie jako pomieszczeń tymczasowych lokali z zasobu mieszkaniowego gminy na czas oznaczony. To samo odnosi się do ustanowienia zasad ustalania wysokości czynszu oraz zasad, na których gminy miałyby udostępniać pomieszczenia tymczasowe. Szczególnie palącym problemem pozostaje w dalszym ciągu niezabezpieczenie ofiar przemocy w rodzinie, które są zmuszone znosić obecność sprawcy przemocy, gdyż komornik musi wstrzymać się od egzekucji do momentu zapewnienia dłużnikowi (sprawcy przemocy w rodzinie) pomieszczenia tymczasowego. W praktyce takie eksmisje w ogóle nie są realizowane, co powoduje, że polityka prorodzinna w kontekście niewydolnej polityki mieszkaniowej staje się w tych przypadkach fikcją.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami do Pana Ministra:

1. Jakie działania zostały podjęte w celu wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. Akt: K 19/06 oraz postanowienia sygnalizacyjnego z dnia 4 marca 2008 r. sygn. akt S 2/08?

2. Czy w ślad za ww. orzeczeniami gminy uzyskują większe wsparcie finansowe z budżetu państwa na cele mieszkaniowe?

3. Czy pański resort współpracuje ww. sprawach (sytuacje, w których nie jest możliwa eksmisja osoby dopuszczającej się przemocy w rodzinie) z Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej i czy w ramach tej współpracy wypracowano wspólny model działań?

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21209)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie określenia przynależności etnicznej w trakcie spisu powszechnego

Szanowny Panie Premierze! Polska po raz kolejny przygotowuje się do spisu powszechnego. Tak jak 10 lat temu zaczyna odżywać dyskusja na temat przynależności narodowej i etnicznej oraz jej określenia w dokumentach spisowych. Przedstawiciele wielu mniejszości zarówno narodowościowych, jak i etnicznych czy grup etnograficznych chcą podkreślić swoją odrębność. GUS, wychodząc naprzeciw tym dążeniom, pytania dotyczące tej cechy pozostawił otwarte, czyli umożliwił respondentom wpisanie w daną rubrykę czegokolwiek, co przystaje do ich osobistych odczuć w tej mierze. Pamiętając zamieszanie i spory podczas ostatniego spisu, jest to na pewno lepsze rozwiązanie. Jednak rozwiązując jeden problem, wprowadza ono inny – niemożliwość podkreślenia własnej polskości przy zachowaniu odrębności etnicznej czy, w zależności od kategorii, etnograficznej.

Jestem posłem z terenów górskich. Zamieszkujący Podhale, Spisz i Orawę górale mają bardzo silne poczucie odrębności, własną oryginalną kulturę i tradycję. Są jednak i zawsze będą Polakami, i to właśnie swoją polskością, a jednocześnie odrębnością etnograficzną chcieliby w spisie powszechnym podkreślić. Niestety obecny formularz spisowy nie daje im takiej możliwości. Próbuje to rozwiązać kolejne pytanie: „Czy czuje Pan/Pani związek z inną narodowością czy mniejszością etniczną?” przez swoje nie najszybsze sformułowanie jest raczej niezrozumiałe i wprowadza sporo niejasności, używając zwrotu „związek”, który jest raczej niejednoznaczny.

Dlatego chciałbym się zwrócić do Pana Premiera z następującym pytaniem: Czy nie byłoby możliwe, w formularzu spisowym, rozdzielenie kategorii narodowości od mniejszości etnicznej, tak by każdy reprezentant mniejszości etnicznej czy grupy etnograficznej mógł podkreślić swoją do niej przynależność,

nie musząc rezygnować ze swojej polskości? Chodzi o to, by żaden obywatel nie musiał wybierać, czy jest Kaszubem, Ślązakiem, góralem, czy też Polakiem.

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21210)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy linii kolejowej
Podłęże – Piekiełko wraz z odgałęzieniem
w kierunku Nowy Targ – Zakopane**

Wejście do Unii Europejskiej dało naszemu krajowi nowe możliwości rozwojowe. Dało szanse na modernizację naszej infrastruktury transportowej. Jest to nie tylko szansa, ale także obowiązek, gdyż nasze szlaki komunikacyjne stały się szlakami UE. Małopolska leży na kluczowym szlaku północ – południe, łączącym porty bałtyckie z Morzem Czarnym. By powstał on realnie, konieczne jest wybudowanie jednego łącznika, który połączy polską sieć kolejową z istniejącym już słowackim odcinkiem Plavec – Presov – Koszyce, będącym częścią TEN-T (transeuropejskiej sieci transportowej). Łącznikiem tym jest rozważana od lat linia Podłęże – Piekiełko. Jej wybudowanie nie tylko uzupełniłoby TEN-T, wpisując nasz kraj w europejski system transportowy, ale też w sposób całkowity zmieniłaby dostępność komunikacyjną południowej Małopolski. Czas dojazdu z Krakowa do Nowego Sącza zmniejszyłby się z 3 godzin obecnie do niespełna godziny, a wraz z budową odgałęzienia do Nowego Targu i Zakopanego z absurdalnych 3–4 godzin także do 1 godziny. Dlatego z dużym uznaniem przyjąłem decyzję Pana Ministra o przeznaczeniu 8 mln zł na przygotowanie studium wykonalności tego odcinka. Mam nadzieję, że działania te stanowią początek zdecydowanego procesu inwestycyjnego. Chciałbym jednak doprecyzować pewne informacje, które pojawiają się wokół tej inwestycji:

Czy Ministerstwo Infrastruktury w ramach zamówionego studium rozważy także obok samej linii Podłęże – Piekiełko odgałęzienie na Nowy Targ i Zakopane? Ta linia w sposób całkowity zmieniłaby dostępność komunikacyjną Podhala.

Czy ministerstwo obok działań europarlamentarzystów podejmuje jakiegokolwiek działania na rzecz wpisania tej linii kolejowej w sieć TEN-T? Umożliwiłoby to pozyskanie funduszy europejskich na realizację tego zadania.

I w końcu czy oprócz tych działań Ministerstwo Infrastruktury przewiduje inne inwestycje kolejowe na obszarze południowej Małopolski?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21211)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmian w ustawie
Prawo zamówień publicznych**

W trakcie moich spotkań z samorządowcami wielu z nich zwracało moją uwagę na kwestię ceny w przetargach przez nich przeprowadzanych. Najczęściej spotykanym zarzutem jest to, że Prawo zamówień publicznych narzuca im cenę jako jedyne kryterium. Nie jest to do końca prawda, gdyż ustawa daje wiele możliwości ustalania kryteriów przetargowych, jednak ukazuje dwa problemy: niedookreślenie rażąco niskiej ceny oraz interpretacje przepisów ustawy przez Urząd Zamówień Publicznych.

O rażąco niskiej cenie mówią art. 89 i art. 90 ustawy. Nigdzie jednak w ustawie to pojęcie nie jest sprecyzowane. Co prawda w wypadku podejrzenia rażąco niskiej ceny zamawiający może prosić o wyjaśnienia, jednak praktyka i orzecznictwo Urzędu Zamówień Publicznych niestety każą zamawiającemu zaakceptować jakąkolwiek formę wyjaśnień, niezależnie, jak bardzo absurdalne by były, wychodząc z założenia, że wykonanie zamówienia to problem wykonawcy.

To z kolei prowadzi do dwóch patologicznych sytuacji: pierwszej, w której zaniżający cenę wykonawca usiłuje w robotach dodatkowych wymusić dodatkowe wynagrodzenie, bądź drugiej, w której w wypadku niemożności wywiązania się wykonawcy z zamówienia w założonej cenie istnieje konieczność rozwiązania umowy i rozpoczęcia procesu przetargowego od początku. W ten sposób samorzady nie tylko tracą czas, ale też często prowadzi to do sytuacji, w której nie są w stanie przez dłuższy czas wykonywać ważnych dla lokalnych społeczności zadań, przez co cierpią mieszkańcy.

Dlatego chciałbym zwrócić się do Pana Premiera z następującym pytaniem: Czy planuje się dookreślić kwestię rażąco niskiej ceny, czy też planuje się wzmiankowane wyżej problemy rozwiązać w inny sposób?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21212)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zagrożenia cyberprzemocą

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy coraz poważniejszego zagrożenia, jakim jest przemoc z użyciem mediów elektronicznych, tj. telefonów komórkowych i Internetu. Zjawisko to jest coraz powszechniejsze w związku z wciąż poszerzającym się gronem użytkowników, łatwą dostępnością do tego typu mediów i ciągle obniżającym się wiekiem osób z nich korzystających. Do wzrostu liczby tego rodzaju postępowań przyczynia się także stosunkowo wysoki poziom anonimowości sprawy i niska kontrola społeczna owego procederu. Omawianym problemem zagrożeni są wszyscy użytkownicy mediów elektronicznych, jednak na największe niebezpieczeństwo narażone są dzieci oraz młodzież. To w ich psychice cyberprzemoc odciska największe piętno, które może rzutować na przyszłość zdyskredytowanych młodych ludzi.

Choć cyberbullying może wydawać się problemem stosunkowo błahym i wyglądać niewinnie, istnieją przypadki, w których działania tego typu doprowadziły do bardzo poważnych następstw, a nawet tragedii. Ponadto dochodzi do sytuacji, w których przemoc w sieci prowadzi nie tylko do załamania wizerunku społecznego osoby nękaney, ale stanowi także preludeum do stosowania przemocy fizycznej.

Mimo że przemoc w sieci stała się zagadnieniem coraz bardziej niepokojącym i poważną kwestią społeczną, wciąż traktowana jest po macoszemu.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ogromna część wirtualnego prześladowania ma miejsce w szkołach. Czy nauczyciele nie powinni otrzymać stosownych wytycznych co do postępowania w przypadku odnotowania stosowania tego typu praktyk przez uczniów?

2. Dlaczego nie istnieje system zintegrowanego monitorowania przestępstw popełnianych za pośrednictwem technologii informacyjnych i komunikacyjnych?

3. Czy nie byłoby właściwe jeszcze intensywniejsze nagłośnienie problemu oraz kar groźących za szkody wyrządzane za pomocą środków elektronicznych celem zniechęcenia, zwłaszcza młodszych użytkowników, do popełniania tego rodzaju przestępstw, a także uświadomienia ich o złudności poczucia bezkarności w tej kwestii?

4. Czy przewidywane są inne kroki mające na celu zniwelowanie wyżej opisanego zjawiska?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21213)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zablokowania środków Funduszu Pracy na wypłatę refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy zatrzymania wpływu środków na kształcenie zawodowe, a co za tym idzie – zwrotu kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników od refundowanych wynagrodzeń, będącego elementem zmienionego planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011.

Organizowanie nauki zawodu młodocianych pracowników jest sprawdzonym i efektywnym systemem profilującym właściwie przygotowaną kadrę. Dzięki zatrudnianiu młodzieży w swoich własnych zakładach pracodawcy mają możliwość bezpośredniego wpływania na szkolonych pracowników, co gwarantuje uzyskanie przez nich odpowiednich kwalifikacji, a co za tym idzie – znaczne ułatwienia podczas poszukiwania zatrudnienia.

Pod koniec ubiegłego roku zaistniał problem z zawieraniem umów z pracodawcami o refundację. W efekcie jak do tej pory nie zostały podpisane już dziesiątki tysięcy kontraktów.

Obecna sytuacja na polskim rynku pracy wygląda bardzo niepokojąco, a należy pamiętać, iż kształcenie zawodowe ma ogromny wpływ na ten stan rzeczy. Wcześniejsze działania resortu edukacji hołubiące kształcenie ogólne przyczyniło się do deficytu wyspecjalizowanych kadr. Obecnie sytuacja jeszcze bardziej się pogarsza przez blokowanie funduszy na kształcenie zawodowe dostarczające absolwentów bezpośrednio przygotowanych do pracy.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ograniczanie środków przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych przez powiatowe urzędy pracy oraz na wspieranie form kształcenia zawodowego jest właściwym pomysłem rządu koalicyjnego na walkę z bezrobociem?

2. Kiedy i czy w ogóle ministerstwo planuje odblokować środki na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

3. Na jakiej podstawie prawnej przesadzono o wstrzymaniu zawierania umów o refundację wynagrodzeń młodocianych pracowników?

4. Czy ministerstwo nie jest zaniepokojone zjawiskiem zachęcania polskiej młodzieży do podejmowania nauki zawodu za zachodnią granicą?

5. Dlaczego pracodawcy nie mają prawa decydować o tym, na jaki cel przeznaczone zostaną środki z ich własnych składek?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21214)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66 poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pani Minister interpelację poselską w sprawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy.

Wielu dyrektorów powiatowych urzędów pracy wskazuje, iż niektóre zapisy rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy odbiegają od dotychczasowych sprawdzonych rozwiązań, utrudniają one efektywne wykonywanie zadań w zakresie promocji zatrudnienia przez urzędy pracy. Chodzi m.in. o obowiązek podpisu pracodawcy na ofercie pracy, która może być złożona tylko w formie pisemnej. Pracodawcy zatem nie mogą przedstawiać swoich ofert pracy z wykorzystaniem narzędzi informatycznych, jak faks i e-mail. Dla wielu firm, zwłaszcza dużych przedsiębiorstw, taki wymóg może stanowić problem z negatywnym skutkiem dla osób bezrobotnych oczekujących na oferty zatrudnienia.

Dla dyrekcji urzędów pracy i pracodawców niezrozumiała jest także zasadność przepisu o ograniczeniu możliwości zgłaszania konkretnej oferty pracy jedynie w jednym urzędzie pracy. Nowe przepisy określające sposób przyjmowania ofert pracy przez urzędy pracy są odbierane przez pracodawców jako zbyt biurokratyczne. Dyrektorzy urzędów pracy obawiają się, że będą one skutkowały zmniejszeniem liczby wpływających ofert zatrudnienia.

Dlatego też uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jaka jest zasadność przytoczonych przepisów powyższego rozporządzenia?

2. Czy w związku z wygłaszanymi opiniami przez dyrektorów urzędów pracy i pracodawców wobec niektórych zapisów rozporządzenia resort planuje dokonanie jego zmiany?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21215)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału
Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie**

Szanowny Panie Ministrze! Planowana przez Ministerstwo Sprawiedliwości reorganizacja sądów powszechnych wzbudza zaniepokojenie zarówno lokalnych władz samorządowych powiatu staszowskiego, jak i jego mieszkańców. Mając na uwadze poprawę dostępu do instytucji wymiaru sprawiedliwości, tj. prokuratury i sądu, właściwe wykorzystanie istniejącej bazy lokalowej, polepszenie komunikacji oraz zmniejszenie kosztów dojazdu do tych instytucji zarówno stron, jak i świadków, zasadne byłoby utrzymanie w sieci sądów Sądu Pracy w Staszowie. Reorganizacja w polskim sądownictwie powinna prowadzić do zmniejszenia wydatków, nigdy jednak kosztem najsłabszych. Z sądów pracy korzystają bowiem przede wszystkim ludzie w bardzo trudnej sytuacji życiowej i materialnej. To oni najboleśniej odczuwają te zmiany, gdyż będą zmuszeni do dochodzenia swoich praw przed sądem oddalonym o kilkadziesiąt kilometrów od miejsca zamieszkania, przy jednoczesnym braku połączeń komunikacji zbiorowej. Przemawia za tym także kosztowna inwestycja, jaką było wybudowanie nowej siedziby sądu na miarę XXI wieku, której uroczystego otwarcia dokonano w 2006 r.

Wprowadzanie ograniczeń w liczbie sądów i dostępie do nich narusza przede wszystkim interes społeczny mieszkańców powiatu staszowskiego. Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o wyjaśnienie: Czy w związku z planowaną przez Ministerstwo Sprawiedliwości reorganizacją liczby sądów w Polsce jest szansa na utrzymanie Sądu Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie?

Poseł Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21216)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie redukcji zatrudnienia
osób niepełnosprawnych w zakładach
pracy chronionej**

Pani Minister! Od 1 marca 2011 r. pracodawcy w ramach zakładów pracy chronionej nie mają już prawa do dofinansowania pensji zatrudnionej osoby lekko lub umiarkowanie niepełnosprawnej, która ma prawo do emerytury.

Jeśli pracująca osoba niepełnosprawna ma ustalone prawo do świadczenia emerytalnego, jej pracodawca może się ubiegać o dofinansowanie jej zatrudnienia, o ile pracownik posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. Tak wynika z nowych przepisów ustawy z 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 226, poz. 1475).

W roku 2009 po wprowadzeniu zmian w sposobie wsparcia pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne nastąpił dynamiczny wzrost liczby pracowników niepełnosprawnych, których wynagrodzenia subsydiowane są ze środków PFRON. Zatrudnienie wzrosło z 191 229 etatów osób niepełnosprawnych w grudniu 2008 r. do 231 969 etatów w grudniu 2009 r. Tendencja wzrostowa utrzymywała się również w 2010 r., co było pozytywnie oceniane przez wszystkie środowiska zajmujące się problematyką osób niepełnosprawnych. Jednak rok bieżący w tym zakresie rodzi poważne obawy, ponieważ już od stycznia wiele zakładów straciło dotychczasowe ulgi podatkowe. Pracodawcy zapowiadają, że z powodu tych zmian będą rezygnować ze statusu ZPChr i przechodzić na otwarty rynek pracy. Jedną z najtrudniejszych zmian dla ZPChr jest odebranie im od 1 marca br. dofinansowania do pensji osób z lekkim lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, które mają prawo do emerytury. Pracodawcy podkreślają, że osobom takim nadal będą przysługiwać szczególne uprawnienia pracownicze z tytułu niepełnosprawności (m.in. dodatkowy urlop lub krótszy czas pracy), a firma straci pomoc, jaką otrzymywała na ich zatrudnienie, czyli wsparcie państwa zmalało, a przedsiębiorca przy zatrudnianiu niepełnosprawnego pracownika będzie ponosił znacznie wyższe koszty, niż gdyby zatrudnił pełnosprawną osobę. W efekcie takiej sytuacji pracodawcy powszechnie deklarują przeprowadzenie dużych zwolnień. Oznacza to, że emeryci, którzy często mają świadczenia na poziomie zaledwie kilkuset złotych, pozbawieni będą możliwość dodatkowego zarobkowania, które dotychczas pozwalało im zbilansować domowe budżety. Zdaniem ekspertów zmiany idą w bardzo złym kierunku – należy bowiem mobilizować pracodawców, którzy nie zatrudniają osób niepełnosprawnych, a nie uderzać w tych, co już to robią.

W uzasadnieniu do przedmiotowej nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych mogliśmy przeczytać, że „w systemie wsparcia pracowników funkcjonują instrumenty skierowane bezpośrednio dla osób starszych – rozwiązane przewidziane m.in. w ustawie o promocji zatrudnienia i instrumentach rynku pracy. System oparty jest na szeregu ulg w kosztach zatrudnienia tych osób oraz instrumentach nakierowanych na rozwój pracowników (szkolenia, przekwalifikowanie, rozwój zawodowy). Równocześnie dla osób starszych skierowane są specjalne instrumenty prozatrudnieniowe w ramach działań

urzędów pracy”. Jednak dzisiaj już wiemy, że w ustawie budżetowej na 2011 r. rząd radykalnie zmniejszył środki finansowe na aktywne formy walki z bezrobociem. Wyniosą one jedynie 3 235 080 tys. zł (2010 r. ok. 7 001 574 tys. zł). Uzasadnieniem tak drastycznego obniżenia poziomu finansowania walki z bezrobociem jest oczywiście konieczność racjonalizacji wydatków budżetu państwa, a sama Pani Minister dodaje: „należy stwierdzić, że sytuacja gospodarcza, działania urzędów pracy i środki zaplanowane na aktywizację nie wskazują na zagrożenie nieosiągnięcia w końcu przyszłego roku zakładanego przez rząd obniżenia stopy bezrobocia do poziomu 9,9%”.

W związku z powyższą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy i ewentualnie w jakiej liczbie w roku bieżącym w skali całego kraju przedsiębiorcy zrezygnowali z prowadzenia zakładów pracy chronionej?

2. Czy ministerstwo monitoruje sytuację osób niepełnosprawnych na rynku pracy? Proszę o podanie liczby osób niepełnosprawnych zwolnionych z ZPCh od 1 marca br.

3. Na jakie „instrumenty skierowane bezpośrednio dla osób starszych” mogą liczyć w obecnej trudnej sytuacji finansów państwa osoby niepełnosprawne zwalniane w efekcie nowych przepisów, które weszły w życie 1 marca br.? Na jakim poziomie zagwarantowane jest ich finansowanie?

4. W sytuacji ciągle zmniejszającej się liczby ZPCh jakie działania podejmuje ministerstwo w celu wyrównania szans osób niepełnosprawnych na wolnym rynku pracy, tak by mogły one skutecznie konkurować z osobami zdrowymi?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21217)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie obniżenia Ochotniczym Hufcom Pracy środków na refundację wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom

Szanowna Pani Minister! Od miesiąca września 2010 r. do chwili obecnej Ochotnicze Hufce Pracy nie podpisały umów z mistrzami szkolącymi na wypłatę refundacji i składki ZUS, mimo że wcześniej zostało przyjęte i zaakceptowane zapotrzebowanie na uczniów klas pierwszych. Rzemieślnicy zawarli umowy z uczniami klas pierwszych w dobrej wierze, sądząc, że będą mieć obiecaną pomoc, a więc refundowane wynagrodzenie i składkę ZUS. Rzemieślnicy czują się oszukani, gdyż podpisując umowy w 2010 r., nie byli in-

formowani o fakcie wstrzymania refundacji. Ochotnicze Hufce Pracy wstrzymały przyznanie zwrotów kosztów na młodocianych (uczniów pierwszych klas szkół zawodowych), bowiem Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej o ok. 30% zmniejszyło pulę przyznaną na refundację. Co gorsza, z otrzymanych przeze mnie informacji wynika, że OHP o cięciach środków na refundację zostało zawiadomione 30 września 2010 r., czyli po podpisaniu umów z rzemieślnikami.

Chciałbym zaznaczyć, że bardzo trudna sytuacja finansowa całej rzeszy rzemieślników, którzy uczą zawodu młodocianych, ponosząc duże koszty z tym związane, zniechęci ich do dalszego szkolenia i powoduje duże niezadowolenie w środowisku. W chwili obecnej każdy uczeń pobierający naukę w zakładzie rzemieślniczym jest wspierany finansowo tylko przez pracodawcę rzemieślnika, który przygotowuje i utrzymuje stanowisko pracy, dopłaca do kursów, szkoleń, kupuje odzież roboczą i ponosi wiele innych obciążeń niezbędnych w związku z zatrudnianiem młodocianych. A jak wszyscy wiemy, młodzież trafiająca do zakładów rzemieślniczych w większości jest młodzieżą trudną, nieczęsto pochodzącą z rodzin bardzo biednych czy patologicznych. Dlatego też należy jej poświęcić wiele czasu nie tylko w godzinach pracy.

Obecna trudna sytuacja finansowa rzemieślników (brak zamówień, rosnące koszty utrzymania – ZUS, energia elektryczna, gaz, woda itp.) jest nie do przyjęcia i zmusza rzemieślników do radykalnych kroków. Zdarzają się już przypadki zwalniania uczniów z zakładów, którzy pozostają bez dalszej możliwości kontynuowania nauki, a trzeba jasno podkreślić, że dla dużej ilości młodzieży nauka w zakładzie rzemieślniczym jest jedyną i najtańszą formą zdobycia zawodowych umiejętności. Likwidacja refundacji pozbawi najbiedniejszą część młodzieży dalszego kształcenia – zdobywania zawodu, ponieważ pracodawcy zaprzestaną kształcenia przyszłych fachowców.

W związku z dużym niepokojem środowiska rzemieślników oraz występującą potrzebą uregulowania omawianych kwestii proszę Panią Minister o wdrożenie działań mających na celu rozwiązanie problemu.

Z uwagi na ważny interes społeczny proszę Panią Minister o odpowiedzi na pytania.

1. Czy resort prowadzi działania, które umożliwią zwrot poniesionych przez rzemieślników kosztów związanych z utrzymaniem młodocianego pracownika?

2. Dlaczego MPiPS zmniejszyło pulę na refundację ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom?

3. Dlaczego Ochotnicze Hufce Pracy nie otrzymały informacji o zmniejszeniu nakładów na refundację wynagrodzeń w terminie przed 1 września 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21218)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zmiany obszaru właściwości
Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
poprzez włączenie do jego właściwości
Sądu Rejonowego w Sandomierzu,
Sądu Rejonowego w Opatowie
i Sądu Rejonowego w Staszowie**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z działaniami Ministra Sprawiedliwości dotyczącymi zmiany obszarów właściwości sądów kieruję na ręce Pana Ministra interpelację w sprawie zmiany obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu poprzez włączenie do jego obszaru właściwości Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Opatowie i Sądu Rejonowego w Staszowie (pozostających dotychczas w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach).

Włączenie Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Opatowie i Sądu Rejonowego w Staszowie do obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu znajduje głębokie uzasadnienie merytoryczne i społeczne, a także służy szeroko rozumianemu dobru wymiaru sprawiedliwości.

Od 1976 r. Sąd Rejonowy w Sandomierzu i Sąd Rejonowy w Staszowie, a od 1996 r. (tj. od dnia utworzenia) także Sąd Rejonowy w Opatowie należały do obszaru właściwości Sądu Wojewódzkiego w Tarnobrzegu (do 1995 r. z siedzibą w Sandomierzu!), a następnie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Wiązało się to z utworzeniem województwa tarnobrzeckiego powstałego z części terenu ówczesnych województw: rzeszowskiego, kieleckiego i lubelskiego. Obok tych sądów do wymienionego obszaru właściwości należały także cztery inne sądy rejonowe, a to: w Tarnobrzegu, w Stalowej Woli, w Nisku i w Janowie Lubelskim.

W powyższych strukturach okręg tarnobrzeczki pracą wszystkich wymienionych sądów bardzo dobrze zapisał się w historii polskiego wymiaru sprawiedliwości. Niestety z dniem 1 lipca 2001 r. minister sprawiedliwości zlikwidował Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, czyniąc z niego Wydział Zamiejscowy Sądu Okręgowego w Rzeszowie. Podobnie postąpił wówczas z Prokuraturą Okręgową w Tarnobrzegu, także osiągającą bardzo dobre wyniki w swojej pracy i uznawaną za jedną z najlepszych w kraju.

Z dniem 1 września 2001 r. nowo powołany minister sprawiedliwości Stanisław Iwanicki reaktywował zarówno Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, jak i Prokuraturę Okręgową w Tarnobrzegu, nie zmieniając jednak ich nowej właściwości miejscowej (zasięgu terytorialnego), dostosowanej do nowego wówczas administracyjnego podziału kraju. Wskutek powyższych zmian Sąd Rejonowy w Sandomierzu, Sąd Rejonowy w Staszowie i Sąd Rejonowy w Opatowie prze-

niesione zostały do obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach (jednocześnie Sąd Rejonowy w Janowie Lubelskim znalazł się w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Zamościu, zaś właściwość Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu objęła Sąd Rejonowy w Mielcu, a od 2003 r. także Sąd Rejonowy w Kolbuszowej).

Już po upływie krótkiego czasu od daty powyższej reorganizacji dokonane zmiany zaczęły powodować znaczne komplikacje dla mieszkańców Sandomierza, Staszowa i Opatowa oraz przynależnych im powiatów. Szczególnie społeczeństwo ziemi sandomierskiej i samego Sandomierza odbierało reformę jako zmianę przynoszącą dolegliwą oraz niezawinioną szkodę i krzywdę.

Podkreślenia wymaga, że ewentualna częściowa reorganizacja struktury okręgu Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (w postulowany sposób) nie miałyby na celu i nie wywołałyby efektu w postaci ingerencji w zasięg i funkcjonowanie woj. świętokrzyskiego, a także w postaci naruszenia bądź zmiany administracyjnego podziału kraju. Miasta Sandomierz, Staszów i Opatów w ramach podziału administracyjnego w dalszym ciągu należałyby przecież do woj. świętokrzyskiego, a mieszkańcy tych terenów nadal byłiby jego lojalnymi obywatelami i mieszkańcami. Reorganizacja dotyczyłaby bowiem jedynie zmian organizacyjnych wyłącznie w ramach struktur wymiaru sprawiedliwości.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, uchwalając ustawę z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. z 1998 r. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.), w art. 95 ust. 2 zezwolił na odstępstwo od obowiązku dostosowania struktury sądownictwa powszechnego i prokuratury do nowego podziału terytorialnego kraju. Ten sam Sejm, konsekwentnie podtrzymując powyższe stanowisko, w art. 10 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), nie ustanawiając zakazu w tym zakresie, dał możliwość tworzenia sądów okręgowych, które swoim obszarem działania obejmowałyby tereny położone w różnych województwach.

Względy na dobro wymiaru sprawiedliwości powinny w szerokim zakresie stwarzać możliwość tworzenia obszarów właściwości danego sądu w granicach dwóch lub nawet więcej województw. Odrębność w organizacji obszarów jurysdykcyjnych z obszarami obecnych jednostek podziału administracyjnego państwa znajduje przecież swoje potwierdzenie w konstytucyjnej zasadzie odrębności i niezależności władzy sądowniczej od jakiegokolwiek innej władzy, w tym władzy administracyjnej.

Chciałbym zaznaczyć, że w Polsce funkcjonują aktualnie sądy, których obszary jurysdykcyjne nie pozostają w żadnej symetrii z administracyjnym podziałem kraju. Wymowny przykład tego rodzaju zmian znaleźć można w najnowszym rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 2 lipca 2010 r. zmie-

niającym rozporządzenie w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. z 2010 r. Nr 133, poz. 894). W myśl tego rozporządzenia Sąd Okręgowy w Ostrołęce i Sąd Okręgowy w Płocku „opuścił” woj. mazowieckie i znalazł się w obszarze właściwości odpowiednio Sądu Apelacyjnego w Białymstoku (woj. podlaskie) i Sądu Apelacyjnego w Łodzi (woj. łódzkie). Brak jest racjonalnych podstaw prawnych, aby tego typu rozwiązanie nie mogło być zastosowane do Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Staszowie i Sądu Rejonowego w Opatowie w kontekście ich przynależności do właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu.

Sąd Okręgowy w Kielcach jest jednym z największych w Polsce. Do jego obszaru właściwości należy aż trzynaście sądów rejonowych. Jak wynika z licznych statystyk i materiałów z Ministerstwa Sprawiedliwości, generalnie w tzw. dużych sądach (a do takich należy Sąd Okręgowy w Kielcach m.in. obok sądów okręgowych: warszawskiego, katowickiego, poznańskiego) oczekiwanie na wyznaczenie terminów rozprawy zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym jest znacznie dłuższe.

W okręgu Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu znajduje się aktualnie tylko pięć sądów rejonowych. W ujęciu statystycznym wpływ spraw przypadających na jednego sędziego zarówno do okręgu liczonego jako całość, jak również do poszczególnych sądów jest mniejszy niż w okręgu kieleckim. Między innymi z tych właśnie względów sprawność postępowań sądowych, liczona od daty wpływu sprawy do sądu do daty wyznaczenia terminu pierwszej rozprawy lub posiedzenia, a także do daty merytorycznej jej zakończenia, jest w okręgu tarnobrzeskim wyraźnie lepsza.

W przypadku ewentualnej zmiany przynależności terytorialnej Sądu Rejonowego w Sandomierzu, Sądu Rejonowego w Staszowie i Sądu Rejonowego w Opatowie na rzecz właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (a tym samym po zwiększeniu wpływu spraw do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu) dotychczasowa praca sędziów tarnobrzeskich daje absolutną gwarancję zachowania aktualnej wysokiej sprawności postępowania i dotychczasowej wysokiej jakości orzecznictwa.

Kierunek proponowanej zmiany nie jest obcy, a wręcz dobrze znany i akceptowany w dotychczasowych działaniach Ministerstwa Sprawiedliwości. Wpisuje się w realizowane zadania reformy wymiaru sprawiedliwości oraz w rezultaty pracy Biura Analiz i Etatyacji Sądownictwa Powszechnego w zakresie obciążenia pracą sędziów oraz gospodarowania zasobami etatowymi sądownictwa powszechnego.

W związku z powyższym zasadność przeniesienia sądów rejonowych w Sandomierzu, Staszowie i Opatowie z obszaru właściwości Sądu Okręgowego w Kielcach do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu była dostrzeżona i popierana już w piśmie skierowanym

w dniu 10 lipca 2010 r. przez Ministerstwo Sprawiedliwości do prezesów wszystkich sądów szczebla apelacyjnego i okręgowego (BAiES-0120-11/06, DO-I-015-52/07). Zmiana służyłaby zasadnemu odciążeniu Sądu Okręgowego w Kielcach oraz zasadnemu wzmocnieniu okręgu tarnobrzeskiego, przy jednoczesnym odciążeniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie i dociążeniu Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

Oprócz przesłanek prawnoformalnych innym ważnym argumentem, którym kierować powinno się Ministerstwo Sprawiedliwości przy analizie przedmiotowej propozycji, jest czynnik społeczny. Sandomierz jest miastem doskonale widocznym z wyższych pięter budynku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu. Od granic administracyjnych Tarnobrzega dzieli Sandomierz odległość zaledwie 2 km, zaś do centrum Tarnobrzega (jako miejsca usytuowania budynku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu) jest odległość ok. 12 km. Oba miasta mimo oddzielenia ich rzeką Wisłą tworzą praktycznie jedną dużą aglomerację miejską. W przypadku Sandomierza i Tarnobrzega wymieniona rzeka nie tylko nie dzieli, ale wręcz łączy oba te miasta (czego boleśnie doświadczyli mieszkańcy tych miast, jednocząc swe siły w walce z powodzią). Oba ośrodki połączone są nawet wspólną komunikacją miejską.

Koszty społeczne wcześniejszego funkcjonowania Sądu Rejonowego w Sandomierzu jako przynależnego do okręgu Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu a koszty społeczne aktualnego funkcjonowania Sądu Rejonowego w Sandomierzu jako przynależnego do okręgu Sądu Okręgowego w Kielcach znacznie się różnią na niekorzyść tego drugiego rozwiązania.

Dojazd z Sandomierza do Tarnobrzega trwa ok. 15 minut i wymaga zakupu biletu komunikacji miejskiej. Tyle czasu i takiego środka transportu potrzebowali mieszkańcy Sandomierza i okolic, uczestnicząc jako strony lub świadkowie w postępowaniach toczących się przed Sądem Okręgowym w Tarnobrzegu zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji.

W związku ze zmianą przynależności Sądu Rejonowego w Sandomierzu dostęp obywatela do sądu szczebla okręgowego (którym jest obecnie Sąd Okręgowy w Kielcach) stał się znacznie trudniejszy. Odległość między Sandomierzem a Kielcami wynosi ponad 90 km, czas dojazdu i powrotu z Kielc to co najmniej trzy godziny, zaś koszty wymienionego przejazdu kilkakrotnie przewyższają koszty dojazdu do Tarnobrzega. Z kolei ewentualne postępowanie odwoławcze od orzeczenia Sądu Okręgowego w Kielcach zmusza osobę mieszkającą w Sandomierzu bądź w jego okolicach do wyjazdu do Sądu Apelacyjnego w Krakowie, tj. do odbycia podróży o długości 180 km w jedną stronę, co stanowi odległość dwukrotnie większą niż droga do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie niezbędna do pokonania przed reorganizacją.

Powyższa sytuacja stwarza dla społeczeństwa ziemi sandomierskiej bardzo poważne problemy komunikacyjne, finansowe i organizacyjne, w drastyczny wręcz sposób utrudniając swobodny dostęp do wy-

miaru sprawiedliwości, w tym znacznie podrażając koszty tego dostępu. Skutkuje to często rezygnacją wielu osób z dochodzenia swoich roszczeń lub odmową wyjazdu do tak odległych sądów.

Zbliżona sytuacja dotyczy pozostałych dwóch sądów rejonowych objętych niniejszym wnioskiem. Istotne różnice zaobserwować można również przy porównaniu odległości dzielących Staszów i Opatów odpowiednio od Tarnobrzega i od Kielc. Wypadają one również na korzyść Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu i wyrażają się liczbami rzędu 15–20 km.

W tym miejscu warto jeszcze wrócić do wspomnianych wyżej zmian organizacyjnych obszarów właściwości sądów dokonanych przywołanym już wcześniej rozporządzeniem ministra sprawiedliwości z dnia 2 lipca 2010 r. Dokonane tym aktem prawnym odciążenie sądów warszawskich miało na celu głównie zmniejszenie wpływu spraw i poprawę sprawności postępowania przed tymi sądami. Tymczasem przeniesienie sądów rejonowych w Sandomierzu, Staszowie i Opatowie pod obszar właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu nie tylko służyć będzie wyrównaniu obciążeń w porównaniu z sąsiadującym sądem okręgowym, ale również w kapitalny sposób wyjdzie naprzeciw potrzebom i oczekiwaniom mieszkańców tych trzech powiatów w zakresie ułatwienia dostępu do sądu (w aspekcie szybkości postępowania sądowego, a także w aspekcie oszczędności czasu i pieniędzy jego uczestników).

Mając na względzie znaczenie opisywanej kwestii dla lokalnej społeczności i dostrzegając potrzebę proponowanych zmian, proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w związku z pracami Ministerstwa Sprawiedliwości nad zmianą właściwości sądów powszechnych prowadzone są działania mające na celu zmianę obszarów właściwości Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu poprzez włączenie do jego obszaru właściwości sądów rejonowych w Sandomierzu, Opatowie i Staszowie?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości konsultowało ewentualną zmianę właściwości sądów rejonowych w Sandomierzu, Opatowie i Staszowie z prezesami tych placówek, jeżeli tak, to jakie są opinie wymienionych?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21219)

do ministra zdrowia

w sprawie włączenia odzieży kompresyjnej i bandaży kompresyjnych do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne

Szanowna Pani Minister! W związku z licznymi prośbami i postulatami kierowanymi do nas przez środowiska kobiet po mastektomii zwracamy się do Pani Minister z niniejszą interpelacją.

Jednym z najczęściej występujących powikłań po leczeniu raka piersi jest obrzęk limfatyczny. Występuje u od 6% do 70% kobiet leczonych w zależności od radykalności leczenia oraz metod uzupełniających.

Obrzęk limfatyczny jest procesem przewlekłym i rzutuje głęboko na sprawność psychofizyczną dotkniętych nim kobiet. Pozostawiony bez leczenia ma charakter postępujący. W leczeniu podkreśla się zintegrowane, kompleksowe i interdyscyplinarne działania całego zespołu opiekującego się chorym. Optymalne warunki leczenia obrzęku limfatycznego może zapewnić jedynie ścisła współpraca lekarza, pielęgniarki, fizjoterapeuty i psychologa.

Skuteczną metodą leczenia jest kompresoterapia. U kobiet po mastektomii stosowane są bandaże kompresyjne i odzież kompresyjna (w postaci rękawów uciskowych i rękawiczek). Stosowane są one po zakończeniu fazy intensywnej terapii przeciwobrzękowej, w momencie ustabilizowania objętości obrzękniętej kończyny. Charakteryzują się, w zależności od kategorii ucisku, dokładnie określonym w mmHg wywieranym ciśnieniem oraz zmniejszającym się proksymalnie gradientem ciśnienia. Warunkiem ich skuteczności jest właściwie dobrany dla danej pacjentki odpowiedni rozmiar wyrobu, a także klasa ucisku wynikająca z potrzeby leczenia.

Rękawy kompresyjne powinny spełniać wymogi Europejskiego Komitetu Standaryzacji (CEN). Dobór odzieży (rękaw, rękawiczka) uzależniony jest od lokalizacji obrzęku. Zgodnie z gwarancją producentów odzież spełnia swoje właściwości przez 6 miesięcy codziennego użytkowania. Następnie skuteczność spada. W krajach, w których leczenie pacjentów z obrzękiem limfatycznym jest refundowane (Niemcy, Austria, Szwajcaria, Czechy, Słowacja, Hiszpania, Francja itd.), pacjenci mają refundowane dwa zestawy rocznie. W Polsce leczenie za pomocą odzieży kompresyjnej i bandaży kompresyjnych nie jest refundowane. Ze względu na wysokie koszty zakupu (szczególnie rękawa) dla wielu kobiet taka forma leczenia jest niedostępna.

W związku z powyższym pytamy Panią Minister: Czy minister zdrowia planuje wpisanie odzieży kompresyjnej (rękaw, rękawiczka) i bandaży kompresyjnych do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakre-

su zaopatrzenia w wyroby medyczne dla osób, u których wystąpił obrzęk limfatyczny po leczeniu raka piersi?

Z poważaniem

Poseł Anna Śliwińska
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21220)

do ministra zdrowia

**w sprawie likwidacji nocnych
i świątecznych punktów opieki lekarskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnie doniesienia medialne dotyczące decyzji Narodowego Funduszu Zdrowia o likwidacji nocnych i świątecznych punktów opieki lekarskiej na terenie całego kraju spotkały się z dużym niezrozumieniem i obawami ze strony mieszkańców poszczególnych miast. Z działającej do tej pory na terenie całej Polski 813 przychodni o takim charakterze z dniem 1 marca 2011 r. zostało zlikwidowanych aż 40%.

W samym województwie śląskim z 79 funkcjonujących przychodni zostało 52, gdzie na przykład w Gliwicach liczących 190 tys. mieszkańców po 1 marca pozostały jedynie dwa punkty nocnej i świątecznej opieki lekarskiej, co stanowi 67% całości przychodni o takim zastosowaniu. Podobnie jest z 187-tysięcznym Zabrzem, gdzie z czterech punktów pozostanie jeden.

Mieszkańcy poszczególnych miast województwa śląskiego wyrażają swoje wielkie obawy w związku z likwidacją punktów na tak dużą skalę. Konsultacje społeczne wskazują, że największe obawy mają rodzice posiadający małe dzieci będące szczególnie wrażliwe na wszelkie zmiany zdrowotne wymagające często szybkiej reakcji. Swoją niepokój motywują dłuższym czekaniem na pomoc lekarza oraz dłuższym dojazdem do takiego punktu.

W związku z przedstawionymi faktami proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakimi przesłankami kierował się NFZ podczas podejmowania decyzji o likwidacji części nocnych i świątecznych punktów pomocy lekarskiej na terenie województwa śląskiego?

2. Czy NFZ brał pod uwagę liczbę mieszkańców zamieszkujących teren danego miasta i ich zapotrzebowanie na pomoc medyczną podczas podejmowania decyzji odnośnie do ilości takich przychodni?

3. Jaki był koszt utrzymania wszystkich przychodni o takim charakterze na terenie województwa śląskiego?

4. Czy ministerstwo posiada plan, w jaki sposób chce zagospodarować fundusze, które otrzymywały przychodnie, a zostały aktualnie zlikwidowane?

5. Czy decyzje NFZ były konsultowane z Ministerstwem Zdrowia i jakie było stanowisko wobec powyższych planów?

Z poważaniem

Poseł Lucjan Karasiewicz

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21221)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie umożliwienia uzyskania statusu
miasta na prawach powiatu przez miasta,
w których na wniosek właściwej rady miejskiej
odstąpiono od nadania miastu praw powiatu**

Kryteria, jakie miasto musiałoby spełniać, aby uzyskać status miasta na prawach powiatu, przewiduje art. 91 ustawy o samorządzie powiatowym z dnia 5 czerwca 1998 r. Jest to kryterium liczby ludności (więcej niż 100 000 mieszkańców), a także fakt utraty z dniem 1 stycznia 1999 r. statusu siedziby wojewody. Wyjątek stanowią miasta, w których na wniosek właściwej rady miejskiej odstąpiono od nadania miastu praw powiatu. Z tej możliwości nie skorzystało tylko kilka miast, między innymi Sieradz czy Ciechanów.

Po dwunastu latach od wdrożenia reformy administracyjnej miasta, które nie skorzystały z możliwości uzyskania statusu powiatu grodzkiego, powinny mieć prawo do rewizji uprzednio podjętej w tej sprawie decyzji. Doświadczenia lokalnych samorządów z równoległego funkcjonowania struktur powiatowych i miejskich pozwalają na dokonanie oceny zalet i wad takiego rozwiązania. Podstawowym argumentem przemawiającym za umożliwieniem przekształcenia miasta, które przy okazji reformy administracyjnej nie skorzystało z możliwości nadania mu praw powiatu, jest możliwość usprawnienia zarządzania miastem, zgodnie z zasadą „Jeden teren, jeden zarządca”.

Z dualizmu struktur samorządowych wynikają bowiem rozmaite trudności organizacyjne, związane np. z konsultowaniem harmonogramu przeprowadzanych na terenie miasta inwestycji i robót, podziałem kompetencji czy chociażby z obsługą dróg, z których część zarządzana jest przez powiat, a część przez gminę miejską. Takie rozproszenie zadań w wielu dziedzinach implikuje również zbędne dublowanie niektórych działów administracji samorządowej. Mieszkańców miast nie powinno interesować to, który z samorządów zarządza np. konkretną drogą, ale

to, czy droga jest dobrej jakości lub też dobrze odśnieżona. W czasie zimy zdarzają się sytuacje, gdzie kierowca pługa podczas odśnieżania na odcinku 5 km 10 razy opuszcza i podnosi lemiesz ze względu na innego zarządcę drogi. To absurdy, które takie zmiany zgodnie z wolą samorządów mogłyby rozwiązać.

Przekształcenie więc miast, które nie skorzystały z możliwości nadania im statusu powiatu grodzkiego w 1999 r., pozwoliłoby także na ograniczenie aparatu urzędniczego miasta na prawach powiatu oraz skutkowałoby zmniejszeniem liczby radnych, co z kolei wpływałoby korzystnie na sprawne zarządzanie tą jednostką samorządu terytorialnego oraz pozwoliło na istotne ograniczenie kosztów związanych z opłaceniem wynagrodzenia pracowników oraz diet radnych.

Takie przekształcenie wiązałyby się też dla miast z korzyściami o charakterze fiskalnym, poprzez zwiększenie wpływów z podatków i opłat o te przypadające w udziale powiatowi. Dochody wypracowane na terenie miasta pokrywałyby więc wydatki na jego własny rozwój, nie zaś zasilają budżet powiatu ziemskiego, wydatkującemu ich część na zadania powiatu wykonywane na terenach gmin wiejskich.

W świetle powyższych argumentów właściwe wydaje się wprowadzenie do przepisu art. 91 ustawy o samorządzie powiatowym upoważnienia ustawowego upoważniającego Radę Ministrów do wydania (na wniosek właściwej rady miejskiej) rozporządzenia w sprawie wydzielenia z terytorium powiatu miasta i nadania mu praw powiatu w przedstawionych przypadkach.

Czy ministerstwo rozważy przedłożenie projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządzie powiatowym, który zakładałby umożliwienie tworzenia miast na prawach powiatu z gmin miejskich spełniających omówione wcześniej kryteria?

Jako załącznik^{*)} przekazuję Panu Ministrowi opinię prawną BAS wykonaną na moje zlecenie w sprawie analizy korzyści materialnych i prawnych związanych ze zmianą statusu prawnego powiatu ziemskiego na powiat grodzki, nr BAS-WAL-343/07, z 23 stycznia 2008 r.

Z poważaniem

Poseł Cezary Tomczyk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21222)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie subwencji oświatowej dla gmin wiejskich

Szanowny Panie Ministrze! Samorzady postulują, by w kontekście subwencji oświatowej wprowadzić zróżnicowany algorytm dla gmin wiejskich i miejskich. Argumentują to tym, iż w szkołach wiejskich funkcjonuje mniej oddziałów niż w gminach miejskich oraz oddziały te często wymagają dowozów. Problem ten nie występuje w miastach.

W związku z powyższym prosimy o udzielenie odpowiedzi i wyjaśnień na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Finansów planuje wprowadzić takie zmiany, by zróżnicować algorytm dla gmin wiejskich i miejskich, by stał się on bardziej sprawiedliwy dla gmin wiejskich?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21223)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wstrzymania przez Ochotnicze Hufce Pracy podpisywania z pracodawcami umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacane za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego

Szanowna Pani Minister! Niepokój budzi fakt, iż Centra Edukacji i Pracy Młodzieży Ochotniczych Hufców Pracy, powołując się na decyzje ministra pracy i polityki społecznej, wstrzymały podpisywanie z pracodawcami umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacane za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego. W perspektywie osłabi to mechanizm przygotowania młodych kadr, zabraknie czynnika motywującego młodzież do nauki w zawodach rzemieślniczych i robotniczych, a pracodawców zniechęci do podejmowania dodatkowego zadania w postaci praktycznej nauki zawodu.

Wobec powyższego wnosimy o udzielenie odpowiedzi i wyjaśnień na następujące pytanie: Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej planuje wprowadzić

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

dzenie innego systemu, by zabezpieczyć dopływ wykwalifikowanej kadry, szczególnie w mikro- i małych przedsiębiorstwach?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21224)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie skuteczności programu
pomocy dla rolników poszkodowanych
w wyniku powodzi, podtopień i innych
klęsk żywiołowych**

Szanowny Panie Ministrze! Powodzie i podtopienia, jakie nawiedziły nasz kraj w 2010 r., spowodowały w wielu regionach ogromne szkody. Niestety tym dotknięte zostały również nadwiślańskie gminy województwa lubelskiego, Wilków i Łaziska. Aby złagodzić skutki tej klęski żywiołowej, wprowadzono szereg różnego rodzaju form pomocy dla mieszkańców poszkodowanych terenów. Pomoc ta została podzielona na kilka filarów: instrumenty wsparcia dotyczące warunków życia rodziny, pomoc związana z prowadzoną działalnością gospodarczą rolniczą oraz wsparcie w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Skuteczność tej pomocy w ogromnym stopniu uzależniona jest od zaangażowania i aktywności administracji rządowej i samorządowej wszystkich szczebli oraz współpracy wielu instytucji w tym zakresie. Oceniając z perspektywy czasu, należy stwierdzić, że pomoc ta realizowana była w różny sposób. W wielu przypadkach zakres potrzeb został źle zdiagnozowany, w skutek czego pomoc nie dotarła do wielu poszkodowanych. Program nie przewidywał wielu sytuacji, które spowodowały, że w wielu przypadkach z oferowanej pomocy poszkodowani nie mogli skorzystać. Takim negatywnym tego przykładem jest gmina Łaziska w powiecie opolskim, gdzie wiele osób na tę pomoc nadal czeka.

Program wsparcia dla prowadzonej działalności rolniczej przewidywał:

Kredyty preferencyjne: inwestycyjny – wykorzystany na odbudowę lub remont zniszczonych budynków inwentarskich, magazynów, szklarni lub innych budynków służących do produkcji rolnej, a także na zakup nowych maszyn i urządzeń rolniczych i obrotowy – przeznaczony na kupno środków do produkcji rolnej, w tym materiału siewnego i szkółkarskiego, nawozów, środków ochrony roślin, paliwa rolniczego,

a także inwentarza żywego i pasz. Jaka była realna dostępność tego kredytu w poszkodowanych powo-
dzą gminach? Czy resort posiada dane wskazujące, ilu rolników z tego terenu skorzystało dotychczas z tej formy pomocy?

Nieodpłatne badanie gleb i roślin narażonych na skażenia na skutek naniesienia przez falę powodziową substancji chemicznych i nieczystości. Ilu rolników z poszkodowanych terenów zwróciło się i otrzymało wyniki tych badań warunkujące dalszą uprawę i utrzymanie? W świetle tych danych, jakie są rokowania co do dalszych upraw na tych terenach? Na jaką pomoc mogą liczyć rolnicy w zakresie przywracania gleb do użyteczności w zakresie wapnowania?

Odroczenia lub umorzenia w części albo w całości składek zaległych wobec KRUS oraz należności wobec Agencji Nieruchomości Rolnych, a także dopłaty Agencji Rynku Rolnego z tytułu zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego kategorii: elitarny lub kwalifikowany, dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia od wystąpienia zdarzeń losowych, przyspieszenie wypłaty płatności bezpośrednich i z tytułu ONW za rok 2010, możliwość sfinansowania lub dofinansowania przez ARiMR kosztów zbioru, transportu i unieszkodliwiania padłych zwierząt. Jakimi danymi w tej kwestii dysponuje resort rolnictwa? Czy pomoc w tym zakresie jest kontynuowana?

Jaka jest skuteczność nowych instrumentów w ramach PROW 2007–2013, działanie: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych?

Zła sytuacja finansowa wielu gospodarstw powoduje, że wiele gospodarstw ma ogromny problem z zabezpieczeniem wkładu własnego oraz zabezpieczeniem środków na realizację przedsięwzięcia, do momentu zwrotu poniesionych nakładów, często nie posiada też zdolności kredytowej. Ile gospodarstw skorzystało z tego działania? Czy ministerstwo przewiduje możliwość zaliczkowania w wyższym niż dotychczas stopniu? Czy planuje się utworzenie funduszy poręczeniowych umożliwiających korzystanie z kredytów w celu zabezpieczenia środków niezbędnych do udziału w tym działaniu?

Z poważaniem

Posłowie Jarosław Żaczek
i Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21225)

do ministra infrastruktury

**w sprawie negatywnych skutków
realizacji przez zarząd Poczty Polskiej SA
planu likwidacji placówek pocztowych
oraz zwolnień pracowników**

Poczta Polska SA jest jednoosobową spółką Skarbu Państwa. Pracuje w niej obecnie ok. 92 tys. pracowników. Ma ponad 8 tys. placówek w całym kraju. W tym roku pracę ma stracić blisko 5 tys. pracowników, a pozostałym zostaną wypowiedziane warunki zatrudnienia.

Zarząd Poczty Polskiej SA poprzez decyzje o likwidacji urzędów pocztowych oraz zwolnieniu tysięcy pracowników eksploatacji prowadzi naszym zdaniem przedsiębiorstwo na skraj niewydolności funkcjonowania oraz w bardzo znaczący sposób oddala Poczta Polska SA od społeczeństwa. Decyzje, na skutek których nastąpi oddanie sieci placówek pocztowych w ręce podmiotów zewnętrznych uważamy za ewidentne osłabianie pozycji Poczty Polskiej SA na rynku usług oraz budowanie siły konkurencji. Jednym z podstawowych obowiązków państwa wobec obywateli jest zabezpieczenie dostępności do usług o charakterze powszechnym. Mieszkańcy małych gmin i miasteczek nie mogą być pozbawieni dostępu do usług pocztowych. Urząd pocztowy powinien mieć siedzibę w każdej gminie.

Zarząd Poczty Polskiej mający wsparcie rządzącej koalicji chce zlikwidować ok. 3 tys. placówek pocztowych. W ramach pilotażowego programu planuje zastąpić je siecią agencji pocztowych. Według szacunków tylko w województwie lubelskim zwolnionych zostanie kilkaset osób. Zwalniani będą nie tylko pracownicy administracyjni, ale też osoby bezpośrednio obsługujące klientów. To kolejna niekorzystna decyzja pogłębiająca i tak trudną sytuację na rynku pracy w naszym województwie.

Sieć pocztowa oraz pracownicy poczty stanowią podstawową jej wartość. Realizując plan likwidacji, Poczta Polska sama z tych wartości rezygnuje. Likwidacja 3 tys. urzędów pocztowych będzie dużym utrudnieniem, zwłaszcza dla mieszkańców małych miejscowości i wsi. Będą oni pozbawieni usług, do których świadczenia Poczta Polska została przecież powołana. Istnieje uzasadniona obawa, że mające powstać agencje przejmą tylko bardziej opłacalną część usług świadczonych dotychczas przez placówki pocztowe.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra infrastruktury w miastach jedna placówka pocztowa powinna przypadać na 7 tys. mieszkańców, na wsi – na 85 km². Program zakłada likwidację placówek w gminach o powierzchniach odpowiednio: Kłoczew – 143,17 km², Stężyca – 116,78 km², Ułęż – 83,56 km² oraz Nowodwór – prawie 72 km² i ok. 22 tys. mieszkańców łącz-

nie. Obsługę całego terenu ma przejąć Urząd Pocztowy w Rykach, dysponując niewystarczającą ilością pracowników oraz nieodpowiednimi warunkami lokalowymi.

Za dwa lata polski rynek usług pocztowych zostanie otwarty dla wszystkich chętnych operatorów europejskich. Wdrażane zmiany wpłyną bezpośrednio na obniżenie kondycji Poczty Polskiej, która nie będzie zdolna do konkurencji z firmami zewnętrznymi. W konsekwencji wpłynie to na ograniczenie dostępności oraz wzrost cen za świadczone usługi.

Panie Ministrze:

1. Czy podziela Pan opinię, że realizacja planu likwidacji 3 tys. placówek pocztowych przyniesie tylko pozorne oszczędności, a w konsekwencji przyniesie osłabienie pozycji przedsiębiorstwa na rynku usług pocztowych oraz wzmocnienie siły konkurencji?

2. Czy będą podjęte działania zmierzające do zachowania dla mieszkańców gmin stałego i pewnego dostępu do powszechnych usług pocztowych realizowanych przez Poczta Polska SA?

3. Przewiduje się likwidację wielu placówek na terenie województwa lubelskiego, w tym we wszystkich wiejskich gminach w powiecie ryckim. Czym uzasadnia się tak dotkliwą dla społeczności lokalnej i pracowników decyzję? W jaki sposób zapewniona będzie dostępność do usług pocztowych mieszkańcom gmin: Kłoczew, Stężyca, Ułęż, Nowodwór oraz wszystkich pozostałych miejscowości, gdzie placówki pocztowe zostaną zlikwidowane?

4. W jaki sposób zapewnione zostaną odpowiednie warunki lokalowe oraz czy zwiększona zostanie obsada personelu Urzędu Pocztowego w Rykach w celu właściwego wykonania przejętych zadań? Czy planowany jest remont, w tym elewacji zewnętrznej budynku urzędu w Rykach?

5. Czy w procesie podejmowania decyzji o likwidacji placówek pocztowych brano pod uwagę opinie społeczności lokalnych i samorządów, czy odbyły się konsultacje społeczne w tym zakresie? Jaka jest opinia związków zawodowych działających w Poczcie Polskiej w tej kwestii?

6. Czy będzie wdrożony program chroniący zwalnianych pracowników poczty?

7. Czy wpłynie Pan, biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone w interpelacji argumenty, na ponowną analizę wdrażanego przez Poczta Polska programu i wycofanie się zarządu z jego wdrażania?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21226)

do ministra gospodarki

**w sprawie szczegółowego sposobu
klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych
do państwowego długu publicznego**

W związku z rozporządzeniem ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym do długu Skarbu Państwa, zgodnie z którym samorzady muszą do zadłużenia wliczać nie tylko kredyty i pożyczki czy papiery dłużne, a także zobowiązania wynikające z umów o partnerstwie publiczno-prywatnym, leasingu i umów z odroczonej terminem płatności dłuższym niż rok, stwierdzam, że nowe zasady liczenia długu publicznego są wyjątkowo niekorzystne dla samorządów, które są głównym motorem rozwoju naszego kraju i największym beneficjentem środków unijnych.

Nadmieniam, że nowe zasady liczenia długu szczególnie zmarginalizują postępowania o partnerstwie publiczno-prywatnym, z których dotychczasowe zobowiązania nie były zaliczane do zadłużenia samorządów.

W obecnym stanie prawnym idea partnerstwa publiczno-prywatnego, którego orędownikiem wdrażania było Ministerstwo Gospodarki, stanie się ponownie ideą papierową, gdyż samorzady muszą w pierwszej kolejności zapewnić środki na realizację projektów unijnych i drastycznie zweryfikować możliwości zaciągania zobowiązań finansowych na nowe inwestycje, w tym również w trybie partnerstwa publiczno-prywatnego.

Mając powyższe na uwadze, proszę o wyjaśnienie: Dlaczego nagle zmiana przepisów prawa w tym zakresie nie uwzględnia sytuacji finansowej samorządów i czy zmiana przepisów była przedmiotem odrębnych uzgodnień pomiędzy Ministerstwem Gospodarki i Ministerstwem Finansów, szczególnie w zakresie wpływu na proces realizacji partnerstwa publiczno-prywatnego?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21227)

do ministra finansów

w sprawie reformy Służby Celnej

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 18 października 2010 r. podpisał pan zarządzenie w sprawie za-

sad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych (Dz. Urz. MF z 2010 r. Nr 12, poz. 52).

Zgodnie z tym aktem prawnym stanowiska służbowe, które charakteryzuje bezpośredni kontakt z przedsiębiorcami, podróżnymi, importerami, eksporterami, a także z potencjalnymi przemytnikami, zostały zwartościowane najniżej.

Naturalną konsekwencją powyższego będą najniższe w Służbie Celnej wynagrodzenia na stanowiskach związanych z obsługą podmiotów obowiązanych do uiszczania cła, a co za tym idzie, osłabi to ten odcinek władztwa naszego państwa. Może to stanowić furtkę dla nieuczciwości, a z pewnością pogorszy to funkcjonowanie formacji i obsługę podmiotów.

Przed podpisaniem przedmiotowego zarządzenia jego projekt spotkał się z krytyką środowiska celnego, w tym reprezentujących go związków zawodowych. Podnoszono m.in., że wartościowanie oparte jest na niejasnych zasadach, nieuwzględniających ani wiedzy ani doświadczenia zawodowego funkcjonariuszy. Podnoszono, że przyjęte wartościowanie ma cechy eksperymentu dającego pole do daleko idącej uznaniowości, wymyka się również z możliwości skontrolowania zasadności opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

System oceny i wartościowania stanowisk służbowych, w szczególności w oddziałach celnych i referatach ogólnych, powoduje, iż pracę funkcjonariuszy na odcinkach bezpośredniego kontaktu traktuje się jako niewymagającą specjalnych umiejętności. Uznaje się bowiem, że osoby zatrudnione w biurach i kancelariach oddziałów, czy też odprawiające samochody osobowe są tyle warte, że nie podniesie się im wynagrodzenia w przyszłości, albowiem już na dzień dzisiejszy ich wynagrodzenie jest wyższe niż najwyższa kategoria zaszeregowania w kategorii „specjalista celny” i „młodszy specjalista celny”.

Należy założyć, że zamierzeniem opisu i wartościowania była zapłata funkcjonariuszom za ich pracę i wiedzę, a tym czasem osłabia ono służbę i zmniejsza zdolności dostosowania do dynamicznych zmian otoczenia, zmniejsza zdolności kontrolne. Istotne jest to, że wartościowanie w przyjętym kształcie poddawano szerokiej krytyce przez naukowców i praktyków, w tym niemal wszystkich dyrektorów izb celnych. Podobne stanowisko zajęły związki zawodowe celników.

Nie brak głosów, że podpisane zarządzenie może sprzyjać zachowaniom sprzecznym z prawem, gdyż sytuuje funkcjonariuszy z zewnętrznej granicy Unii Europejskiej, z wewnętrznych oddziałów celnych, z grup mobilnych zwalczających przestępczość oraz odpowiadających za wpływy akcyzowe w najniższych kategoriach zaszeregowania. W wyniku przeprowadzonej reformy celnicy mający bezpośredni kontakt z przedsiębiorcami zostali najniżej zaszeregowani, co można uznać za faktyczną degradację. Z czysto finansowego punktu widzenia traktuje się ich, tak jakby zaczęli pracę od początku, jest to o tyle niebez-

pieczne, że funkcjonariusze ci stanowią najdalej wysunięty punkt fiskalny Rzeczypospolitej i raczej powinni być traktowani w sposób szczególnie wyważony i roztropny.

W świetle powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego w przyjętych rozwiązaniach opisu i wartościowania stanowisk służbowych nie uwzględniono krytycznych głosów dyrektorów izb celnych i związków zawodowych celników?

2. Jakie racje przemawiały za przyjętymi rozwiązaniami opisu i wartościowania celnych stanowisk służbowych?

3. W jaki sposób Minister Finansów może weryfikować rzetelność dokonywanego wartościowania stanowisk poza regulacją aktualizacji opisu?

4. Jak Minister Finansów ocenia dotychczasowy przebieg prowadzonej reformy Służby Celnej i czy przyjęte dotychczas rozwiązania normatywne poprawiły efektywność tej formacji i odporność na naciski ze strony szeroko pojętych petentów?

5. Czy planuje się podjęcie działań mających na celu zażegnanie istniejącego skonfliktowania środowiska celników i niezadowolonych szeregowych funkcjonariuszy z przyjętego kierunku reform?

Z poważaniem

Poseł Jacek Falfus

Bielsko-Biała, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21228)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zapowiedzi wprowadzenia waloryzacji kwotowej

Szanowny Panie Premierze! Podczas spotkania z przedstawicielami towarzystw emerytalnych zadeklarował Pan, że rząd chce zaproponować kwotową, a nie procentową waloryzację świadczeń. Powiedział Pan wówczas, że to pozwoli na skorygowanie narastających różnic w wysokości rent i emerytur. Po tej medialnej zapowiedzi dotychczas nie zostały zaproponowane żadne konkretne propozycje.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy oprócz zapowiedzi w mediach zlecił Pan przygotowanie konkretnych rozwiązań ustawowych?

2. Kiedy skieruje Pan do Sejmu stosowny projekt ustawy?

3. Od kiedy przewiduje Pan, że waloryzacja kwotowa zastąpi waloryzację procentową?

4. O jaką kwotę planuje Pan zwiększyć renty i emerytury?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21229)

do ministra infrastruktury

w sprawie zakończenia inwestycji – budowa obwodnicy Puław (II etap) w ciągu drogi krajowej nr 12

Szanowny Panie Ministrze! Zadanie inwestycyjne: Budowa obwodnicy m. Puławy wraz z przeprawą mostową jest częścią poważnego zadania inwestycyjnego, jakim jest budowa drogi ekspresowej nr S12 na odcinku Radom – Lublin. Zadanie to zostało podzielone na 2 etapy. Pierwszy etap – budowa przeprawy mostowej – został zakończony w lipcu 2008 r. Uzyskana dzięki niemu alternatywa przejazdu na kierunku Radom – Lublin z ominięciem Puław (z nowej przeprawy mostowej z Puław poprzez drogę wojewódzką nr 824 do Żyrzyna i dalej drogą krajową nr 17, która łączy się z drogą krajową nr 12 w Kurowie), z powodu dłuższego odcinka przejazdu, nie jest w pełni wykorzystywana. Pojazdy ciężkie nadal kierują się drogą krajową nr 12 przez centrum Puław, powodując utrudnienia w płynności ruchu komunikacyjnego oraz zwiększając hałas oraz emisję spalin.

W tej sytuacji niezbędne jest jak najszybsze zakończenie inwestycji, czyli zrealizowanie II etapu – wybudowanie 12,1 km odcinka obwodnicy i skorelowanie jej z drogą krajową nr 17. Koszt inwestycji wynosi 304,6 mln zł i ma zostać sfinansowany w całości ze środków budżetowych.

W przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programie budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015” inwestycja – budowa II etapu obwodnicy Puław – umieszczona jest w załączniku 2: Lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013. Konieczne jest zatem, aby została ona przeniesiona do załącznika 1a: Lista zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta przed 2013 r.

W tym miejscu chciałabym nadmienić, że jesienią 2007 r., w trakcie kampanii parlamentarnej, Platforma Obywatelska opierała swoją puławską kampanię wyborczą właśnie na temacie obwodnicy, zbierając w tym celu podpisy, aby termin zakończenia inwestycji przypadał wcześniej niż w 2011 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Kiedy nastąpi realizacja II etapu obwodnicy m. Puławy i kiedy zostanie ona oddana do użytku?

2. Czy istnieje możliwość przesunięcia zadania: Budowa obwodnicy Puław (II etap) z załącznika 2 do załącznika 1a? Jakie warunki muszą zostać spełnione?

3. Kiedy zostanie wydane zezwolenie na realizację inwestycji drogowej (ZRID)?

4. Czy uzyskanie ww. zezwolenia uruchomi procedurę wykupu gruntów i czy na ten cel są zabezpieczone środki finansowe?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21230)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji placówek
Poczty Polskiej SA na przykładzie
pow. puławskiego i lubartowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Do mieszkańców oraz samorządowców powiatu puławskiego oraz lubartowskiego dotarła informacja, że Poczta Polska SA Oddział Rejonowy w Lublinie rozpoczęła realizację inicjatywy strategicznej pod nazwą „Optymalizacja liczby placówek pocztowych i struktury sieci”. Zgodnie z założeniem ma ona na celu dostosowanie form organizacyjnych do zapotrzebowania na usługi.

W piśmie z jednej strony umieszczona jest formułka, że władze Poczty Polskiej są przekonane, że nowa forma organizacyjna placówek pocztowych „w pełni zaspokoi potrzeby mieszkańców”, natomiast z drugiej – „w trosce o wygodę mieszkańców” nakłada się na samorządowców obowiązek (w piśmie określany jako prośba) znalezienia osoby prowadzącej działalność gospodarczą, która otworzyłaby agencję.

Mieszkańcy protestują przeciwko ww. zmianom. W tym celu w wielu miejscach zbierane są podpisy (np. w Wąwolnicy, Żyrzynie, Abramowie). Likwidacja placówek pocztowych w małych miejscowościach na pewno utrudni życie jej mieszkańców. Z paczką, listem, a nawet z płatnościami będą musieli jeździć do innych, większych miejscowości, tracąc tym samym czas i narażając się na większe koszty.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o interwencję w przedmiocie likwidacji placówek pocztowych w gminach powiatu puławskiego i lubartowskiego oraz pytam:

1. Czy nie uważa Pan, że tak masowa likwidacja placówek pocztowych może powodować przekonanie odsuwania się państwa od obywatela?

2. Jakie jest uzasadnienie likwidacji placówek pocztowych?

3. Ile placówek pocztowych planowanych jest do likwidacji w woj. lubelskim? Jaki to stanowi procent placówek likwidowanych w skali kraju?

4. Które z placówek w powiecie puławskim i lubartowskim przeznaczone są do likwidacji?

5. Jak wyglądał proces typowania tych placówek do likwidacji?

6. Czy nie uważa Pan, że w każdej gminie powinien funkcjonować oddział Poczty Polskiej?

7. Czy likwidacja placówek Poczty Polskiej nie pociągnie za sobą obowiązku wymiany dokumentów, w których jest podany kod pocztowy (np. dowodów osobistych)? Jeżeli tak, kto weźmie na siebie koszty ich wymiany?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21231)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie bezrobocia wśród młodzieży

Szanowna Pani Minister! Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w jednym ze swoich raportów odnosi się do trudnej sytuacji na rynku pracy młodych ludzi oraz apeluje do polskiego rządu o podjęcia natychmiastowych działań zmierzających do przeciwdziałania bezrobociu wśród młodzieży.

Polska ma najniższy wskaźnik aktywności zawodowej wśród młodzieży. W 2008 r. stopa zatrudnienia Polaków w wieku 15–24 lata wynosiła 27%, kiedy wskaźnik ten dla wszystkich krajów OECD wynosi 44%.

Zdaniem autorów raportu rząd polski powinien włożyć więcej wysiłku w kształcenie młodzieży i w ułatwienie jej „szybkiego i skutecznego” przejścia od szkoły do pracy.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje kierowany przez Panią resort umożliwiające młodzieży start zawodowy?

2. Czy te działania są skuteczne?

3. Czy rozważa Pani – jak jest to sugerowane w raporcie – ułatwienie zatrudniania młodych ludzi poprzez obniżenie składek na ubezpieczenie społeczne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21232)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie działań osłonowych
dla najuboższych emerytów i rencistów**

Szanowna Pani Minister! Od jesieni ubiegłego roku, kiedy to została zapowiedziana podwyżka podatku VAT, nastąpił wzrost cen towarów i usług. Od 1 stycznia 2011 r. zdrożało praktycznie wszystko: energia elektryczna, gaz, paliwa płynne, leki. Gwałtownie wzrosły ceny żywności. Uwidacznia to przykład wzrostu cen cukru czy chleba. Sytuacja ta doprowadza do sytuacji, że w grupie emerytów i rencistów szybko następuje zubożenie. Dotyczy to szczególnie tych osób, które mają niskie świadczenia. Po uregulowaniu „wydatków stałych” – czynsz, nośniki energii, ogrzewanie, leki – na przeżycie pozostaje im od kilku do kilkunastu złotych dziennie. Osoby te mają prawo do godnego życia. Jednak w tym przypadku niezbędną jest systemowa pomoc ze strony państwa.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania osłonowe podejmuje lub planuje podjąć rząd, aby wesprzeć najuboższych emerytów i rencistów?

2. Czy te działania będą finansowane z budżetu państwa, czy też zostanie to zadanie przełożone na samorządy, które sfinansują je z dochodów własnych?

3. Ilu emerytów i rencistów pobiera najniższą emeryturę, a ilu – poniżej 1300 zł?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21233)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępności
leczenia stomatologicznego w szkołach
na przykładzie miasta Puławy**

Szanowna Pani Minister! Narodowy Fundusz Zdrowia Oddział w Lublinie podpisał kontrakty na leczenie stomatologiczne z gabinetami znajdującymi się na terenie miasta Puławy.

Z 33 gabinetów kontrakt otrzymało zaledwie 9. Reszta gabinetów będzie świadczyć usługi bez dotacji z NFZ, co w znaczny sposób ograniczy powszechny dostęp do tego leczenia.

Dużo gorzej jest w gabinetach przyszkolnych. Na 14 gabinetów stomatologicznych w szkołach puławskich zaledwie z 2 gabinetami NFZ podpisał umowy na świadczenie usług. Jednocześnie pragnę zauważyć, iż te 2 gabinety znajdują się w szkołach ponadgimnazjalnych. Taką decyzją NFZ pozbawił zarówno profilaktyki, jak też leczenia stomatologicznego dzieci szkolnych.

Zwracam się do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są możliwości przywrócenia opieki stomatologicznej w szkołach?

2. Czy likwidacja gabinetów w szkołach oznacza zakończenie „Programu zwalczania próchnicy dla dzieci w wieku szkolnym”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Małgorzata Sadurska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21234)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie prywatyzacji
Małopolskiego Centrum Biotechniki
w Krasnem k. Rzeszowa**

W sierpniu ubiegłego roku rozpoczęła się przygotowywana od ponad dwóch lat przez MSP prywatyzacja spółek rolno-spożywczych. Jako jedne z pierwszych mają zostać sprywatyzowane cztery spółki in-seminacyjne: Małopolskie Centrum Biotechniki w Krasnem, Mazowieckie Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt w Łowiczu, Stacja Hodowli i Unasieniania Zwierząt w Bydgoszczy oraz Wielkopolskie Centrum Hodowli i Rozrodu Zwierząt w Poznaniu w Tulcach.

Zgodnie z koncepcją resortu skarbu, udziały mają trafić wyłącznie w ręce uprawnionych trzech grup: pracowników, hodowców i inseminatorów, którzy w ciągu 2 lat przed opublikowaniem ogłoszenia o przetargu (czyli do 9 sierpnia) współpracowali z wytypowanymi do prywatyzacji spółkami lub świadczyli usługi materiałem zarodowym nabytym od spółek. W przypadku Małopolskiego Centrum Biotechniki już od dłuższego czasu do uprawnionych do nabycia udziałów hodowców trafiają osoby, które proponują do podpisania umowy o zbyciu udziałów na rzecz podmiotu, który nie jest oznaczony na umowie, wielu uprawnionych hodowców podpisało tego typu umowy. Sytuacja ta budzi niepokój, że spółka prawdopodobnie zostanie przejęta przez obcy kapitał, a to grozi degradacją z ośrodka badawczo-hodowlanego do roli punktu dystrybucji materiału do reprodukcji produkowanego za granicą. Małopolskie Centrum Biotech-

niki może być przejęte przez obcy kapitał. Czym to grozi? Na polskim rynku może pojawić się gorszy i droższy materiał reprodukcyjny dla wielu gatunków bydła, blisko 300 osób, które znalazły zatrudnienie w centrum, może stracić pracę. Jeśli centrum przejdzie w ręce obcego kapitału, nie tylko wiele osób straci pracę, ale również hodowcy i rolnicy bardzo to odczują, dlatego że nowa firma będzie z pewnością oferować usługi o zdecydowanie niższej jakości, a, co najgorsze, w cenach nawet wyższych od obecnie proponowanych przez Małopolskie Centrum Biotechniki. Niejasna sytuacja w tej materii budzi niepokój wielu rolników i hodowców.

Proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich to przyczyn prowadzi się taką a nie inną politykę w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki w Krasnem?

2. Jakie są powody prowadzenia takiej polityki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21235)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie kar za niewykonywanie
lub nieterminowe dopełnienie obowiązku
informacyjnego przez posiadaczy
odpadów niebezpiecznych
lub transportujących te odpady**

Szanowny Panie Premierze! 12 marca 2010 r. weszła w życie ustawa z 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw. W związku z jej art. 79c ust. 3 jeżeli posiadacz odpadów lub transportujący odpady, będąc obowiązany do prowadzenia ewidencji odpadów lub przekazywania wymaganych informacji lub sporządzania i przekazywania zbiorczego zestawienia danych lub sporządzania podstawowej charakterystyki odpadów lub przeprowadzania testów zgodności, nie wykonuje tego obowiązku albo wykonuje go nieterminowo lub niezgodnie ze stanem rzeczywistym, podlega karze pieniężnej wysokości 10 000 zł. Ustawa nakazuje także przekazać marszałkowi województwa zbiorcze zestawienia danych o odpadach do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy.

Zmiany te wprowadzone zostały praktycznie bez okresu vacatio legis, mimo że wdrażały dotkliwe sankcje finansowe w sytuacjach, w których dotychczas ustawodawca nie przewidywał karania przedsiębiorców.

Jedną z grup zawodowych zobowiązanych do przedstawiania w urzędzie marszałkowskim corocznych sprawozdań oraz do odpowiedniego postępowania z odpadami medycznymi są lekarze prowadzący prywatną praktykę.

Komórki organizacyjne np. Urzędu Marszałkowskiego w Łodzi podejmują wobec lekarzy działania, których efektem jest nakładanie surowych kar, opartych na art. 79c ust. 3 ustawy o odpadach, w sytuacji gdy uchybienia dotyczą wyłącznie obowiązków o charakterze sprawozdawczym, a nie niewłaściwego sposobu postępowania z odpadami medycznymi. Jest to wysoce krzywdzące, gdyż lekarze prowadzący prywatną praktykę muszą płacić po 10 000 zł kary, za np. złożenie zbiorczego zestawienia danych o 1 dzień za późno. W moim mniemaniu kary powinny być o wiele niższe i wynosić maksymalnie kilkaset złotych, a także zostać poprzedzone wezwaniem do złożenia zbiorczego zestawienia danych. W Łodzi takich upomnień nie było.

W związku z powyższym apeluję do Pana Premiera o jak najszybsze wstrzymanie nakładania wysokich kar na lekarzy prowadzących prywatną praktykę oraz inne firmy obowiązane do przedkładania marszałkom województw zbiorczych zestawień danych o odpadach. Proszę również Pana Premiera o jak najszybsze zmiany w ustawie, tak aby wymiar kar był adekwatny do skali naruszenia prawa, i o ludzkie spojrzenie na lekarzy karanych na dzień dzisiejszy nazbyt surowo.

Kiedy i jakie działania zamierza podjąć rząd w celu złagodzenia kar za niezłożenie lub nieterminowe złożenie zbiorczych zestawień danych o odpadach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21236)

do ministra środowiska

w sprawie tzw. opłaty recyklingowej

Szanowny Panie Ministrze! Od 1 stycznia 2006 r. istnieje obowiązek uiszczenia opłaty recyklingowej w wysokości 500 zł od każdego pojazdu wprowadzonego na terytorium kraju (na podstawie art. 12 ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji – Dz. U. Nr 25, poz. 202, z dnia 20 stycznia 2005 r.).

Opłata w wysokości 500 zł jest obowiązkowa i dotyczy pojazdów, których dzień wprowadzenia lub dopuszczenia do obrotu, lub uzyskania faktury stanowiącej dowód wewnątrzspółnotowego nabycia nastąpiły po 1 stycznia 2006 r. W związku z tym przepis ten nie ma zastosowania do pojazdów wprowadzo-

nych na terytorium kraju przed 1 stycznia 2006 r., mimo że będą one rejestrowane po dniu 1 stycznia 2006 r. Istnieją uzasadnione podejrzenia, podnoszone również przez Komisję Europejską, iż pobieranie tej opłaty może być niezgodne z prawem Unii Europejskiej. Podobną sytuację tworzyły również przepisy nakładające na kierowców obowiązek uiszczania opłaty za wydanie tzw. karty pojazdu, co zakończyło się koniecznością zwrotu pobranych pieniędzy kierowcom.

W przypadku obecnie obowiązującej opłaty recyklingowej zwrotu kwot nienależnie wpłaconych do NFOŚiGW dokonuje się tylko w przypadku oczywistych pomyłek. Brak uregulowań dotyczących sytuacji, w której dokonuje się zbycia pojazdu sprowadzonego, od którego została odprowadzona opłata recyklingowa, poza granice Rzeczypospolitej Polskiej. Uzasadnione wątpliwości kierowców budzi również celowość wydatkowania środków pochodzących z opłaty recyklingowej. Nie jest tajemnicą, iż nie są one w całości przekazywane na utylizację pojazdów, a działania zajmujących się tym firm też budzi sporo kontrowersji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy kierowcom, którzy zbyli poza granice RP pojazd, od którego odprowadzono opłatę recyklingową, przysługuje jej zwrot?
2. Na jakie główne cele wydatkowano środki pochodzące z opłaty recyklingowej w roku 2010?
3. Czy ministerstwo jest przygotowane na ewentualność uznania przez instytucje europejskie za niezgodny z prawem unijnym pobór opłaty recyklingowej?

Posel Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21237)

do ministra finansów

w sprawie ustalenia stawki akcyzy na paliwo powstałe w wyniku przetworzenia plastikowych odpadów

Szanowny Panie Ministrze! Firmy zajmujące się recyklingiem odpadów plastikowych, które wykorzystują do tego polską technologię krakingu, uzyskują paliwo o symbolu KTS-F. Produkt ten kupowany był przez Rafinerię w Jaśle i stosowany jako kilkuprocentowa domieszka do paliw napędowych.

Technologia uzyskiwania tego paliwa jest ciągle udoskonalana. Produkt powstający w wyniku przetworzenia odpadów z tworzyw sztucznych może być również wszechstronnie wykorzystywany jako paliwo opałowe.

Do roku 2007 rafinerie korzystały z częściowego zwolnienia z akcyzy od sprzedanego paliwa z domieszką powstałą z przerobu tworzyw sztucznych. Począwszy od 1 marca 2009 r., obowiązuje ustawa akcyzowa, z której nie wynika jednoznacznie, czy można stosować zwolnienie ani jaką ewentualnie stawką akcyzy ma być objęty ten produkt. Izby skarbowe mają wątpliwości, czy stawka ta ma wynosić 232 zł, czy też 1800 zł za tonę.

Brak jednoznacznych regulacji dotyczących opodatkowania komponentów uzyskiwanych w wyniku przerobu odpadów tworzyw sztucznych sprawia, że organy podatkowe w wydawanych interpretacjach nakazują stosować na ten produkt różne stawki akcyzy.

Przedstawiciele firmy, które do niedawna jeszcze prowadziły produkcję tych paliw, oceniają, że cena 1 litra tego paliwa wynosi 1,4–1,6 zł za litr oczywiście bez akcyzy. Z kilograma odpadów powstaje ok. 0,75 l paliwa.

Zwolnienie tego paliwa z akcyzy pozwoliłoby na rozwój w Polsce nowoczesnej i ekologicznej technologii. Miałoby to również ogromne znaczenie społeczne i ekonomiczne. Zalewające nas masy odpadów, szczególnie z tworzyw sztucznych, które nie zostaną w ten sposób przetworzone, będą towarzyszyły kolejnym pokoleniom Polaków w każdym miejscu.

Zapowiadane pojawienie się kryzysu paliwowego powinno być również motorem działań ze strony państwa w tym zakresie.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Finansów zamierza uporządkować kwestię zwolnień od podatku akcyzowego w odniesieniu do omawianego produktu?
2. Czy były brane pod uwagę przez Ministra Finansów analizy przedstawicieli branży paliwowej, które dowodzą, iż przy zastosowaniu wspomnianych rozwiązań technologicznych Skarb Państwa wzbogaci się z tego tytułu, a środowisko naturalne odetchnie z ulgą od masy śmieci z tworzyw sztucznych?
3. Czy nie warto rozważyć zastosowania zerowej stawki akcyzy na komponenty wyzyskiwane w wyniku katalitycznego przerobu odpadów z tworzyw sztucznych, tak jak to ocenia NSA?

Z poważaniem

Posel Jerzy Rębek
oraz grupa posłów

Radzyń Podlaski, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21238)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie niepokojącego, szkodzącego
finansom publicznym w Polsce wzrostu
liczby pracowników w urzędach,
samorządach i agencjach rządowych
przez ostatnie 2 lata**

Szanowny Panie Premierze! Pod koniec 2010 r. w różnych urzędach i agencjach administracji publicznej w Polsce pracowało ponad 500 tys. osób. W ciągu ostatnich 2 lat administracja rozrosła się o ponad 17%. W ten sposób przybyło nam 70 tys. nowych urzędników. To szokujące dane. Biurokracja rozrasta się w tempie dotychczas niespotykanym. Pan Premier już dwukrotnie, w roku 2009 i 2010, zapowiadał zmniejszenie zatrudnienia w urzędach administracji publicznej. Niestety powyższe fakty i liczby temu przeczą.

Ile kosztuje budżet państwa zatrudnienie w ostatnich latach 70 tys. nowych urzędników?

Jakie działania będą przez rząd podjęte, aby zmniejszyć rozrost biurokracji w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21239)

do ministra gospodarki

**w sprawie podjęcia negocjacji zmierzających
do obniżenia cen gazu płaconych przez
Polskę koncernowi Gazprom**

Szanowny Panie Premierze! Ujawnione przez rosyjską agencję Interfax informacje są szokujące. Polska za 1000 m³ gazu sprowadzonego z Rosji w 2010 r. płaciła ponad 330 dolarów. To wyjątkowo wysoka cena. Niemcy, Francja, Wielka Brytania czy Finlandia płacą znacznie mniej (Niemcy – 271 dolarów za 1000 m³). Do roku 2007 mieliśmy korzystną cenę dostaw gazu z Rosji. To zasługa poprzednich rządów. Niestety w 2010 r. Polska zgodziła się na zmianę sposobu obliczania cen gazu, który, jak pamiętamy, był warunkiem zawarcia dodatkowego kontraktu importowego. W ten sposób gaz sprowadzony do Polski zdrożał o 11%. W nowym roku Rosjanie zapowiedzieli kolejne podwyżki. Niestety takie decyzje boleśnie odczuwa nie tylko przemysł, ale i odbiorcy indywidualni, płacąc wysokie rachunki za gaz.

Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby obniżyć wysokie ceny gazu płacone przez odbiorców w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21240)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie ponownych planów wprowadzenia
w życie rozporządzenia dotyczącego
włączenia sądów rejonowych w Elku,
Giżycku, Olecku i Piszku do właściwości
Sądu Okręgowego w Suwałkach**

1 kwietnia 2011 r. ma wejść w życie rozporządzenie dotyczące m.in. zmiany rozporządzenia w sprawie sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości. Rozporządzenie w swoich zapisach zajmuje się również sądami rejonowymi w woj. warmińsko-mazurskim, a mianowicie sądami rejonowymi w Elku, Giżycku, Olecku i Piszku, które zgodnie z ww. rozporządzeniem mają zostać przeniesione pod właściwość Sądu Okręgowego w Suwałkach. Przeniesienie tychże jednostek poza granice administracyjne województwa spowoduje dezorientację mieszkańców, utrudni współpracę organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości z Policją, obieg informacji między sądami, obsługę bankową sądów oraz korzystanie z Krajowego Rejestru Sądowego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest uzasadnienie wydania wyżej wspomnianego rozporządzenia?

2. Dlaczego Pan Minister nie bierze pod uwagę protestów mieszkańców i przedstawicieli władz lokalnych woj. warmińsko-mazurskiego w tej sprawie oraz faktu, że żaden z czterech zainteresowanych sądów nie wyraża woli zmiany podległości?

3. W jaki sposób ta decyzja wpłynie na starania władz samorządowych woj. warmińsko-mazurskiego o utworzenie w Olsztynie Sądu Apelacyjnego?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21241)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie projektu ustawy z dnia 18 lipca
2010 r. o bezpieczeństwie osób
przebywających na obszarach wodnych**

Pierwszą sprawą, jaką należy poruszyć w przypadku ww. ustawy, jest fakt, iż art. 2 projektu bardzo zawęża definicję kąpieliska, staje się ona porównywalna z dalszymi zapisami dotyczącymi pływalni czy parku wodnego. Przepis nie zawiera precyzyjnych wymogów dotyczących chociażby infrastruktury czy wyposażenia ani wymagań w sprawie kultury pobytu i kultury wypoczynku. Nie ma w nim także podziału kąpielisk na zorganizowane i prowizoryczne.

W kolejnym przepisie nie wspomniano o najważniejszych zadaniach służb specjalistycznych. Zapis mówi jedynie o organizowaniu pomocy oraz o ratowaniu osób. Słowa nie ma w nim o działaniach zapobiegających niebezpieczeństwu podczas odpoczynku nad wodą. Co więcej, art. 3 ust. 1 nie wskazuje wszystkich wyspecjalizowanych stowarzyszeń ratownictwa wodnego. Pominęto m.in. TZT i RT, Policję, PSP, SAR. Zaś kolejny już ustęp wspomnianego artykułu wskazuje jasno wyłączność WOPR w zakresie organizowania i prowadzenia szkoleń, egzaminowania i nadawania stopni ratownikom wodnym. Tym samym art. 3 ust. 2 daje monopol na wymienione zadania WOPR.

Czytając dalej projekt, odnosi się wrażenie, iż został on napisany jedynie na potrzeby WOPR, gdyż mocno ogranicza on możliwość działania innych organizacji pozarządowych funkcjonujących w sferze ratownictwa wodnego, głównie poprzez utrudnienie im dostępu do pozyskiwania środków na realizację zadań z budżetu państwa. Oznacza to uprzywilejowanie tylko jednego podmiotu i jawną dyskryminację pozostałych organizacji, które od lat działają i cieszą się zaufaniem i dobrą opinią w środowisku społecznym. Co warto podkreślić, organizacje takie działają niejednokrotnie bez żadnej pomocy finansowej ze strony państwa czy samorządów. Szkolenia ratowników i inne działania podejmują we własnym zakresie, często na zasadach wolontariatu.

Ważne jest, aby cała odpowiedzialność za utrzymanie bezpieczeństwa osób przebywających na obszarach wodnych nie spoczywała na jednej organizacji. Wszystkie organizacje działają na równych zasadach prawnych, więc należy uczynić wszystko, aby działały wspólnie, wzajemnie się wspierając, nie zaś tworzyć monopol poprzez uprzywilejowanie jedynie WOPR.

Jak widać powyżej, projekt ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych jest dalece niezadawalający.

W związku z tym Panie Ministrze: Czy nie warto wprowadzić poprawek do projektu rozszerzających

listę podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie bezpieczeństwa nad wodą oraz ich zadań, a także doprecyzować definicji kąpieliska, tak aby nowa ustawa służyła poprawie bezpieczeństwa obywateli wypoczywających i przebywających nad wodą?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Elk, dnia 8 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21242)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie stanu, monitorowania
i użytkowania kompleksów boisk sportowych
typu „Orlik”**

Szanowny Panie Ministrze! Jeden ze sztandarowych pomysłów premiera Donalda Tuska przedstawionych w exposé w dniu 23 listopada 2007 r., którym był rządowo-samorządowy program „Moje boisko – Orlik 2012”, miał zapewnić szereg nowoczesnych, bezpłatnych i ogólnodostępnych kompleksów boisk sportowych w każdej gminie na terenie całej Polski w celu umożliwienia obywatelom możliwości uprawiania sportu bez względu na ich status społeczny i majątkowy.

Niestety, ta idealistyczna wizja nie znalazła odzwierciedlenia w praktyce, a składa się na to kilka następujących czynników.

Jednym z najważniejszych jest jakość wykonania obiektów i materiałów użytych do tego celu. W całym kraju nie brakuje „Orlików” z pozrywanymi siatkami w bramkach – nie na skutek wandalizmu, ale normalnego użytkowania – chwiejącym się ogrodzeniem, zardzewiałymi obręczami do koszykówki, zbyt niskimi piłkochwytnymi, szatniami bez wentylacji, a czasem nawet okien. Problem stanowi także niska jakość sztucznej trawy, która po kilku miesiącach kwalifikuje się do wymiany. Co więcej, pojawiają się poważne wątpliwości co do nieszkodliwości dla zdrowia surowca, z którego została wytworzona. Niewłaściwie wykonana jest także nawierzchnia wielu obiektów, w której można spotkać niebezpieczne dla zdrowia użytkowników dziury, a co także za tym idzie, kłopotliwe kałuże. Znany jest również przypadek wybudowania „Orlika” pod napięciem, co skutkowało porażeniem prądem w przypadku dotknięcia jego nawierzchni.

Powodem ww. problemów jest szukanie oszczędności podczas budowy wielofunkcyjnych boisk, a te są rezultatem systemu finansowania tego typu inwestycji oraz kryterium, jakim kierowały się gminy podczas przetargów na budowę „Orlików”. W związku z tym, że gminy współfinansują program, starano

się w ten sposób zaoszczędzić jak najwięcej, a jeśli chodzi o firmy wygrywające konkursy na budowę obiektów, jedynym kryterium przetargowym była cena. Dzięki supremacji zasady im taniej, tym lepiej, przetargi nierzadko wygrywane były przez niebranżowe spółki, takie jak: zakłady pogrzebowe, piekarnie, zakłady instalatorstwa sanitarnego czy butiki.

Kolejnym problemem stała się kwestia możliwości użytkowania boisk. „Orliki” z założenia miały być obiektami, z których korzystanie jest całkowicie bezpłatne, jednak znane są przypadki szkół, których władze postanowiły pobierać opłaty za ich użytkowanie.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak ministerstwo ustosunkowuje się do wszystkich uchybień i nieprawidłowości zaistniałych podczas budowy „Orlików”?

2. Czy wadliwe przepisy dotyczące finansowania budowy wielofunkcyjnych boisk pozostaną w niezmienionej formie, czy planowane są ww. zmiany?

3. Dlaczego nie został wprowadzony żaden nadzór nad profilami firm przystępujących do przetargów na budowę kompleksów boisk sportowych, a tym bardziej nad przedsiębiorstwami wygrywającymi te konkursy?

4. Kto powinien zostać obarczony pokryciem kosztów remontów wadliwych obiektów sportowych?

5. Dlaczego nie istnieje monitoring nadzorujący bezprawne wprowadzanie opłat za korzystanie z boisk?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21243)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmian
w strukturze organizacyjnej
Służby Kontrwywiadu Wojskowego**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 stycznia 2011 r. minister obrony narodowej wydał zarządzenie zmieniające zarządzenie w sprawie nadania statutu Służbie Kontrwywiadu Wojskowego. Zarządzenie to obowiązujące wstecz od 1 stycznia 2011 r. w znaczący sposób zmienia strukturę kontrwywiadu wojskowego. Połączono Biuro Pełnomocnika Ochrony i Biuro Spraw Wewnętrznych, tworząc Biuro Pełnomocnika Ochrony i Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Z kolei Biuro Ochrony Informacji Niejawnych połączono z Biurem Bezpieczeństwa Teleinformatycznego (wraz z jednostką certyfikującą SKW), tworząc Biuro Bezpieczeństwa Informacji Niejawnych. Nowe Biuro Bezpieczeństwa Informacji Niejawnych w swoim zakre-

sie zadań ma się zajmować wydawaniem poświadczeń bezpieczeństwa osobowego dla żołnierzy oraz poświadczeń bezpieczeństwa przemysłowego dla usługodawców zewnętrznych. Zmieniono również Biuro Finansów, przekształcając je w Zespół Nadzoru Finansowego.

Wychodząc naprzeciw wyzwaniom stojącym przed polską armią w kwestii prawidłowości przeprowadzanych przetargów oraz ochrony przy wytwarzaniu i pozyskiwaniu polskich technologii o przeznaczeniu wojskowym, utworzono nową jednostkę organizacyjną SKW – Zarząd Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska.

W ostatecznym kształcie struktury organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego widać również, że likwidacji uległa główna komórka analityczna służby – Biuro Studiów i Analiz zajmujące się m.in. opracowywaniem raportów i prognoz związanych bezpieczeństwem Sił Zbrojnych RP. Biuro to opracowywało m.in. liczne analizy dotyczące zagrożeń, na jakie mogą być narażeni polscy żołnierze na misji w Afganistanie. Jak podawały media, w biurze tym pracowali wybitni eksperci specjalizujący się w Afganistanie. Ponadto w biurze tym powstawać mogły również opracowania na temat zwiększonej aktywności rosyjskiego wywiadu interesującego się polskimi Siłami Zbrojnymi (w tym kwestii instalacji elementów systemu antyrakietowego Stanów Zjednoczonych i niektórych instalacji NATO.)

Zgodnie z ogólnosiątkową formułą funkcjonowania kontrwywiadu, jak również wywiadu zawsze było wyraźne istnienie zarówno pionu operacyjnego (aparatu zdobywającego), jak i analitycznego (gromadzenia, oceny i analizy) w postaci autonomicznych jednostek organizacyjnych. Tak jest w większości służb specjalnych demokratycznych państw świata. Prowadzenie pracy analityczno-informacyjnej jest nieodłączną częścią każdej służby specjalnej. W siostrzanej służbie specjalnej odnoszącej się do sfery cywilnej (Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego) istnieje jednostka organizacyjna zwana Centrum Analiz, realizująca zadania wynikające z bieżącego zapotrzebowania rządu RP. Centrum Analiz ABW opracowuje materiały przybierające zwykle formę raportów, informacji sygnałnych, analiz oraz biuletynów tematycznych poświęconych m.in. takim zjawiskom jak: szpiegostwo, terroryzm i ekstremizmy polityczne, etc.

Zlikwidowanie autonomicznego biura zajmującego się wyłącznie pracą analityczno-informacyjną i rozsianie jego pracowników do pozostałych jednostek organizacyjnych SKW może grozić poważnym osłabieniem realizacji ustawowych zadań wynikających z bieżącego zapotrzebowania rządu RP oraz prezydenta RP w postaci raportów, informacji sygnałnych czy analiz. W ten sposób znacznemu osłabieniu ulega również zasada need to know, gdyż w wyniku bezpośredniej styczności pracowników operacyjnych i innych pracowników np. z radiokontrwywiadu z analitykami byłego biura studiów i analiz rozszerza grono osób przypadkowo zaznajamianych z najbardziej

wrażliwymi informacjami kontrwywiadu wojskowego. To z kolei może stanowić realną groźbę przypadkowego wpływu najbardziej wrażliwych informacji, np. operacyjnych, na zewnątrz. Należy pamiętać również, że podanie do publicznej wiadomości informacji o prowadzonej reorganizacji w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego łączy się z zwiększoną aktywnością obcych służb wywiadowczych szukających dotarcia do pracowników na przykład z likwidowanego biura studiów i analiz.

Taka reorganizacja może również negatywnie wpłynąć na jakość pracy pracowników tego biura. Wypchnięcie analityków z swojego środowiska pracy, w którym zazwyczaj byli pogrupowani w dane zespoły problemowe pracujące nad danymi zagadnieniami przy użyciu tzw. burzy mózgów, może prowadzić do znacznego osłabienia ich potencjału intelektualnego. We wszystkich szanujących się służbach specjalnych na świecie takich jak FBI, Mi5, istnieją biura z wyspecjalizowanymi analitykami. Ponadto zaprzepaszczenie pracy wybitnych analityków ds. Afganistanu niesie za sobą niebezpieczeństwo dla żołnierzy w misji afgańskiej. Należy pamiętać, iż właściwe zgłębienie analityczne może znacznie usprawniać podejmowane działania operacyjne w zapewnieniu osłony kontrwywiadowczej naszego kontyngentu.

W związku z ostatnio docierającymi do opinii publicznej w Polsce bardzo niepokojącymi informacjami związanymi z zmianami w strukturze organizacyjnej Służby Kontrwywiadu Wojskowego proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy w wyniku połączenia Biura Ochrony Informacji Niejawnych z Biurem Bezpieczeństwa Teleinformatycznego nie uległa zakłóceniu realizacja zadań certyfikacji wyrobów o przeznaczeniu wojskowym przez Jednostkę Certyfikującą SKW? Zważyć należy na fakt, iż w wykazie wyrobów posiadających certyfikat JC SKW znajduje się jedno urządzenie utajniające do utajniania informacji przy wykorzystaniu ciągów losowych UU-TSZ wyprodukowane przez Wojskowy Instytut Łączności, w którym nieważny już jest od ponad roku certyfikat ochrony elektromagnetycznej (data wydania: 30.01.2007 r.; termin ważności: 29.01.2010 r.).

2. Z doniesień medialnych m.in. zamieszczanych w czasopiśmie „Polska Zbrojna” można było się dowiedzieć o skandalicznym opóźnieniu w wydawaniu stosownych poświadczeń bezpieczeństwa osobowego dla zainteresowanych stron (niedotrzymywania ustawowych terminów). Czy zatem połączenie Biura Ochrony Informacji Niejawnych z Biurem Bezpieczeństwa Teleinformatycznego ma na celu również usprawnienie realizacji tych zadań?

3. Jak wygląda obecnie stan realizacji wydawania poświadczeń bezpieczeństwa osobowego, bezpieczeństwa przemysłowego i certyfikacji w zakresie: ochrony kryptograficznej, ochrony elektromagnetycznej i zabezpieczenia IT w SKW?

4. Jak wygląda obecnie obsada kadrowa w nowo utworzonym Zarządzie Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska SKW? Czy i w jaki sposób jest pro-

wadzony aktywny nabór na wysoko wykwalifikowanych specjalistów m.in. z zakresu ekonomii, finansów, rachunkowości oraz biznesu i nowych technologii elektronicznych niezbędnych do realizacji nowych zadań w zakresie ochrony interesów ekonomicznych Sił Zbrojnych RP? Czy SKW jest przygotowana pod kątem budżetowym na ewentualne nowe etaty w Zarządzie Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska?

5. Czy w związku z przekształceniem Biura Finansów w Zespół Nadzoru Finansowego SKW nastąpiło przesunięcie części pracowników Biura Finansów SKW do nowo utworzonego Zarządu Ochrony Interesów Ekonomicznych Wojska?

6. Czy w wyniku przeprowadzonej reorganizacji – łączenia i likwidowania jednostek organizacyjnych pojawiły się jakieś oszczędności w budżecie SKW, które można przeznaczyć na nowe etaty bądź na ewentualnym zwiększeniu funduszu operacyjnego na dalsze zintensyfikowanie działań SKW w Afganistanie czy w kraju?

7. Jak wygląda zatem stan wykorzystania budżetu SKW w 2011 r.? Czy kontrwywiad wojskowy zabezpieczył się przed ewentualnymi ograniczeniami budżetowymi w związku z prowadzoną reorganizacją, żeby nie powtórzyła się sytuacja związana z groźbą zablokowania części planowanego na 2010 r. budżetu SKW, który z kolei wymusi znaczne zmniejszenie funduszu operacyjnego tej służby?

8. Czy SKW opracowało już nowy program szkolenia i doskonalenia zawodowego w zakresie problematyki ochrony interesów ekonomicznych wojska realizowanej przez nowo utworzony zarząd, zwłaszcza dla ewentualnych byłych pracowników z Biura Finansów SKW przygotowanych do realizacji zadań o nieco innej specyfice niż te z zakresu ochrony interesów ekonomicznych wojska?

9. W związku z likwidacją Biura Studiów i Analiz odpowiedzialnego za realizację zadań analityczno-informacyjnych, kto w SKW bądź jaka jednostka organizacyjna obecnie w SKW koordynuje i nadzoruje pion analityczno-informacyjny kontrwywiadu wojskowego?

10. Jak obecnie po likwidacji Biura Studiów i Analiz wygląda stan realizacji zadań analityczno-informacyjnych w SKW?

11. Czy przeprowadzona w SKW reorganizacja, m.in. połączenie biura pełnomocnika ochrony z Biurem Spraw Wewnętrznych nie osłabiło bezpieczeństwa funkcjonowania samego SKW (przed m.in. infiltracją ze strony obcych służb specjalnych), zwłaszcza w momencie stałego udziału pracowników SKW w bardzo trudnych misjach kontyngentu wojskowego w Afganistanie?

12. Czy w łączonych bądź likwidowanych jednostkach organizacyjnych SKW nikt z pracowników nie został zwolniony z pracy lub służby w SKW?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21244)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie opłat za korzystanie
z autostradowej obwodnicy Wrocławia**

Szanowny Panie Premierze! Budowa autostradowej obwodnicy Wrocławia będzie zlokalizowana na obrzeżach miasta Wrocławia, w części północno-zachodniej. Głównym celem inwestycji jest odciążenie centralnych arterii, ulic i pozostałych obecnych ciągów komunikacyjnych Wrocławia i skierowania ruchu tranzytowego poza jego region. Łączna długość całej obwodnicy wraz z łącznikami wynosi 35,4 km.

Dziś budowa AOW we Wrocławiu jest prawie gotowa, lecz nadal kwestią otwartą pozostaje kwestia odpłatności za przejazd tą drogą.

W dniu 17 listopada 2008 r. ówczesny wicepremier Grzegorz Schetyna mówił: AOW to jeden z priorytetów rządu. Na pewno powstanie do końca kadencji parlamentu, a korzystanie z niej będzie bezpłatne. Natomiast będąc już marszałkiem Sejmu, Grzegorz Schetyna we Wrocławiu w dniu 16 października 2010 r. powiedział: „Nie wycofuję się z obietnicy. AOW będzie bezpłatna. Minister Grabarczyk chce tylko uściślić przepisy. Analizuje kwestię opłat pod kątem odległości danej obwodnicy od miasta. Wrocław nie musi się tego obawiać, bo AOW jest w mieście. Nie ma więc tematu”.

Również Pan, Panie Premierze, goszcząc we Wrocławiu tuż przed wyborami samorządowymi w dniu 15 listopada 2010 r. wypowiedział publicznie deklarację i zobowiązanie, mówiąc: „Obwodnice autostradowe miast takich jak Wrocław będą bezpłatne”.

Dziś już wiemy, że obietnice zarówno Pana, jak i pana marszałka Schetyny stały się obietnicami pustymi, i mam wrażenie, że powstawały tylko na potrzeby kampanii samorządowej w roku 2010. Tak więc przedwyborcze obietnice zostały niedotrzymane.

Obecne zapisy mówią, że AOW będzie bezpłatna tylko na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska, z opłat zwolnione zostaną samochody do 3,5 t oraz motocykle. Zapowiadane rozwiązanie już dziś wydaje się być fikcją. Dlaczego? Otóż z projektu rozporządzenia ministra infrastruktury wynika, że na darmowy przejazd mogą liczyć tylko ci, którzy będą poruszać się obwodnicą w obrębie Wrocławia. AOW nie będzie już bezpłatna dla każdego, kto wjeżdża lub wyjeżdża z miasta. Opisany przypadek sprawi, że mieszkaniec Wrocławia pracujący poza Wrocławiem będzie musiał ponieść opłatę za korzystanie z AOW, również mieszkaniec mieszkający na obrzeżach Wrocławia będzie ponosił opłatę. Tak więc – moim zdaniem – proponowane przepisy w żaden sposób nie ułatwiają życia mieszkańcom Wrocławia i w żaden sposób nie odciążą centrum miasta od przysłowiowych korków.

Za dowód tego, że proponowane rozwiązanie jest złe, niech posłuży apel, jaki został przyjęty w dniu

20 stycznia 2011 r. przez wrocławskich radnych, którzy zwrócili się do Pana Premiera z prośbą o odstąpienie od planów wprowadzenia opłat za przejazd autostradową obwodnicą Wrocławia. Jednocześnie w swoim wystąpieniu zainteresowani zaapelowali do Pana Premiera, by wywiązał się z publicznie składanych mieszkańcom Wrocławia obietnic dotyczących bezpłatnego ruchu na AOW.

Również Konwent Powiatów Województwa Dolnośląskiego w dniu 11 stycznia 2011 r. negatywnie zaopiniował rozporządzenie Rady Ministrów mówiące o płatnej AOW. W swoim piśmie napisali, iż proponowany system opłat spowoduje, że pomimo wybudowania autostradowej obwodnicy Wrocławia problemy komunikacyjne miasta Wrocławia i sąsiednich powiatów dodatkowo się pogłębią. Tysiące kilometrów nowych dróg i autostrad buduje się w całym kraju kosztem degradacji dróg gminnych, powiatowych i wojewódzkich na Dolnym Śląsku, z którego wywożonych jest w głąb kraju ponad 90% kruszyw na ich budowę. Po wprowadzeniu opłat ciężki transport z autostrady i dróg krajowych zostanie przerzucony na drogi gminne, powiatowe i wojewódzkie. Głównym zadaniem autostradowej obwodnicy Wrocławia powinno być skierowanie ciężkiego ruchu tranzytowego na drogi do tego przystosowane (autostrady i drogi krajowe), ale również osobowego. Pozwoli to w znaczący sposób poprawić szybkość przemieszczania się pojazdów i zapobieganie powstawaniu korków ulicznych, co jest w tej chwili podstawowym problemem metropolii wrocławskiej. Dodatkowym argumentem za bezpłatnym przejazdem autostradową obwodnicą Wrocławia jest fakt, że w kierunku Poznania i Warszawy AOW łączy się z drogami krajowymi nr 5 i nr 8. Konwent Powiatów Województwa Dolnośląskiego postuluje wprowadzenie do ww. rozporządzenia zapisu o bezpłatnym korzystaniu z AOW na całym jej odcinku.

Ponadto w ostatnich dniach na moją skrzynkę pocztową wpłynęło 1400 maili z protestem dotyczącym płatnej autostradowej obwodnicy Wrocławia. Pozwalam sobie przesłać Panu Premierowi kilka z nich.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy wprowadzenie opłat za AOW jest już przesądzone?
2. Czy nie uważa Pan, że wprowadzenie opłat spowoduje, że cały ruch tranzytowy będzie odbywał się jak dotąd, czyli ulicami Wrocławia?
3. Co mają zrobić mieszkańcy dojeżdżający do pracy poza Wrocław, a chcący korzystać z AOW? Czy przewiduje Pan jakieś rozwiązanie w tej sprawie?
4. Czy mieszkańcy aglomeracji wrocławskiej będą ponosić pełną odpłatność za korzystanie z AOW?

Z poważaniem

Poseł Beata Kempa

Syców, dnia 21 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21245)

do ministra infrastruktury

**w sprawie powszechnej likwidacji
barier architektonicznych dla osób
niepełnosprawnych w obiektach PKP**

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do licznych skarg napływających od moich wyborców, dotyczących nieprzystosowania przestrzeni publicznej PKP do poruszania się osób niepełnosprawnych proszę uprzejmie o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy brak udogodnień pokonywania przejazdów kolejowych dla osób niepełnosprawnych wynika z braku warunków technicznych uniemożliwiających takie udogodnienie, braku dobrej woli PKP czy z niedoskonałych przepisów prawa?

2. Dlaczego na dworcach PKP (vide: dworzec PKP w Zawierciu), gdzie nie ma możliwości dotarcia na poszczególne perony przez osoby niepełnosprawne, nie tworzy się właściwych udogodnień technicznych?

Z poważaniem

Poseł Piotr van der Coghén

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21246)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie skierowania funduszy unijnych
na powszechną likwidację
barier architektonicznych dla osób
niepełnosprawnych w obiektach PKP**

Szanowna Pani Minister! W nawiązaniu do licznych skarg napływających od moich wyborców, dotyczących nieprzystosowania przestrzeni publicznej PKP do poruszania się osób niepełnosprawnych polegającego na nieprzystosowaniu przejazdów kolejowych oraz przejść podziemnych łączących perony dworców PKP proszę uprzejmie o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy przewiduje się skierowanie części funduszy unijnych, którymi dysponuje państwo, na likwidację barier architektonicznych uniemożliwiających obecnie poruszanie się osobom niepełnosprawnych w obiektach PKP na terenie całego kraju?

Z poważaniem

Poseł Piotr van der Coghén

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21247)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie umożliwienia rolnikom
z woj. świętokrzyskiego korzystania
z „Programu wsparcia dla rolników
utrzymujących owce w województwach
Polski południowej”**

Szanowny Panie Ministrze! Unia Europejska umożliwia producentom działającym na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania korzystanie ze szczególnych instrumentów wsparcia.

Samorząd województwa świętokrzyskiego od 2009 r. bezskutecznie usiłuje doprowadzić do umożliwienia również rolnikom z woj. świętokrzyskiego korzystanie z programów wsparcia produkcji na obszarach górskich i podgórskich. Przemawia za tym zwłaszcza geomorfologiczny charakter znacznej części województwa, gdzie znajdują się obszary o dużych wysokościach względnych, nachyleniu zboczy czy też obszary o dużych spadkach terenu w poszczególnych pasmach Gór Świętokrzyskich.

Mimo to ministerstwo rolnictwa uporczywie blokuje rolnikom z województwa świętokrzyskiego możliwość korzystania z programów wsparcia produkcji na terenach górskich. Obecnie taką możliwość mają producenci rolni hodujący owce z województw: podkarpackiego, małopolskiego, śląskiego, dolnośląskiego oraz opolskiego.

Skierowanie wsparcia do rolników utrzymujących owce ma mieć na celu utrzymanie produkcji owczarskiej oraz ochronę środowiska naturalnego na obszarach górskich i podgórskich.

Przy opracowywaniu programu uwzględnić planowano rejony, w których utrzymanie i hodowla owiec ma największe znaczenie, a skala tej produkcji powoduje, że jest ona istotnym źródłem utrzymania dla wielu rolników w tych rejonach.

Wszystkie te czynniki występują przecież również na terenie woj. świętokrzyskiego, gdzie jeszcze w 1996 r. pogłowie owiec sięgało 7 tys. sztuk. Bez wsparcia hodowla owiec całkiem zaniknie. Na obszarach, gdzie prowadzenie działalności rolniczej napotyka szczególnie duże trudności związane z ukształtowaniem terenu, jak również z niską klasą bonitacyjną gruntów, hodowla owiec mogłaby być pożądaną alternatywą dostarczającą źródeł utrzymania rolnikom posiadającym łąki. Niezrozumiałe jest zwłaszcza zaliczenie dla potrzeb tego programu do województw uprzywilejowanych na przykład woj. opolskiego, które trudno uznać za miejsce, gdzie występują większe obszary górskie czy obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi już na początku 2010 r. obiecywało podjęcie starań w Brukseli w celu modyfikacji programu wsparcia dla rolni-

ków utrzymujących owce, jednak, jak to zwykle bywa, na obietnicach się skończyło.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjęło zgodnie z zapowiedziami w Brukseli starania o włączenie rolników z woj. świętokrzyskiego i z jakim rezultatem?

2. Z jakich przyczyn do „Programu wsparcia dla rolników utrzymujących owce w województwach Polski południowej” włączono rolników z woj. opolskiego, gdzie obszarów górskich niemal nie ma, a nie dopuszczono takiej możliwości w przypadku rolników z woj. świętokrzyskiego?

3. Jakie są unijne kryteria kwalifikowania obszarów produkcji rolnej do obszarów górskich, obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania i w jakim zakresie kryteria te mogą być modyfikowane przez wewnętrzne prawo państw członkowskich UE?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21248)

do ministra infrastruktury

w sprawie ograniczenia stosowania reklam wielkoformatowych w pojazdach publicznego transportu zbiorowego

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach upowszechniło się umieszczanie na pojazdach publicznego transportu zbiorowego wielkoformatowych reklam. Przewoźnicy uzyskują z tego tytułu dodatkowe przychody, tym niemniej zaklejanie okien pojazdu specjalną folią znacząco pogarsza komfort jazdy pasażerów. Umieszczenie reklam na oknach pojazdu zmniejsza widoczność z okien pojazdu, zwłaszcza dla pasażerów w starszym wieku. Zmniejsza się też ilość światła przedostającego się do wnętrza pojazdu. Pasażerowie nie dość, że podróżują w niektórych przypadkach w półmroku, to mają problemy z ustaleniem, gdzie pojazd w danej chwili się znajduje, ponieważ przez okno „ozdobione” reklamą niewiele widać.

Problem ten dotyczy niemal wszystkich kategorii pojazdów transportu zbiorowego. Zrozumiałe jest, że przewoźnicy mają prawo zamieszczać na swoich pojazdach reklamy, tym niemniej niedopuszczalne jest, by działało się to ze szkodą dla pasażerów. Dlatego też w trosce o pasażerów i należyty standard usług publicznego transportu zbiorowego konieczne jest niezwłoczne uregulowanie kwestii umieszczania wiel-

koformatowych reklam wizualnych na pojazdach przewoźników

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieją w chwili obecnej przepisy regulujące dopuszczalność umieszczania na pojazdach publicznego transportu zbiorowego reklam wielkoformatowych?

2. Czy minister infrastruktury dopuszcza możliwość zmiany rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. z 2003 r. Nr 32, poz. 262, z późn. zm.) w celu ograniczenia umieszczania na pojazdach reklam wielkoformatowych zmniejszających widoczność dla kierujących pojazdem i ich pasażerów?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21249)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie założeń „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Rozwoju Regionalnego ogłosiło konsultacje społeczne dotyczące koncepcji rozwoju regionalnego 2030. Dokument ten, o znaczeniu strategicznym, opiera się na założeniu, że podstawą systemu gospodarczego Polski ma być policentryczna metropolia sieciowa, której rdzeń stanowią takie miasta, jak metropolia warszawska Warszawa oraz następujące ośrodki metropolitalne (wraz ze swoimi obszarami metropolitalnymi): konurbacja górnośląska (Katowice wraz z miastami wchodzącymi w skład Górnośląskiego Obszaru Metropolitalnego), Kraków, Łódź, Trójmiasto, Poznań, Wrocław, Bydgoszcz i Toruń, Szczecin, Lublin, Białystok oraz Rzeszów. To one mają stanowić główne ośrodki rozwoju gospodarczego, gdzie będą koncentrować się inwestycje infrastrukturalne o znaczeniu ogólnopolskim. Sieć kolejowa, sieć autostrad i dróg krajowych ma służyć powiązaniu między sobą właśnie miast stanowiących rdzeń sieci metropolii sieciowej.

Pozostałe miasta wojewódzkie, w tym Kielce, mają stanowić jedynie ośrodki o znaczeniu regionalnym. Rząd firmowany przez Platformę Obywatelską i Polskie Stronnictwo Ludowe forsuje koncepcję rozwoju kraju, która dyskryminuje mniejsze ośrodki, nawet o dużej potencjalnie dynamice rozwoju, jak Kielce. Koncentrowanie całego wysiłku inwestycyj-

nego państwa na kilku jedynie dużych ośrodkach miejskich powoduje pogłębianie dysproporcji rozwojowych pomiędzy poszczególnymi regionami kraju wynikających z zasłóci o charakterze historycznym i dziedzictwa rozbiórów. Ponadto budzi powaone wątpliwości wybór niektórych ośrodków miejskich stanowić mających rdzeń metropolii sieciowej, takich jak Białystok czy Rzeszów, które ze względu na potencjał demograficzny, edukacyjny i gospodarczy znacząco odbiegają od innych ośrodków metropolitalnych.

Zamierzenia rządu wydają się jednoznaczne. „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” zakłada budowę Polski dwóch prędkości: z jednej strony kilka dużych ośrodków miejskich połączonych siecią nowoczesnych kolei i autostrad, a z drugiej strony zapadła prowincja z rzadką siecią przestarałych dróg i kolei. Bez perspektyw rozwoju.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich przyczyn Kielce zostały zaliczone do miast o znaczeniu regionalnym, pomimo że pod względem demograficznym, gospodarczym i edukacyjnym mają potencjał porównywalny z Rzeszowem czy Białymstokiem?

2. Czemu region świętokrzyski został pominięty w planach unowocześnienia sieci kolejowej, aby umożliwić podróżowanie kolejami dużych prędkości?

3. Z jakich przyczyn region świętokrzyski został niemal całkowicie pominięty w planach rozbudowy sieci autostrad i dróg krajowych?

4. Czy „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” została zharmonizowana z dokumentami strategicznymi opracowywanymi przez zespół doradców prezesa Rady Ministrów ministra Michała Boniego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21250)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zakazu promocji wyrobów tytoniowych zawartego w ustawie o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 15 listopada 2010 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.). Zmieniła ona treść definicji ustawowych zawartych w art. 2

niniejszej ustawy, w tym definicji promocji wyrobów tytoniowych, jak również przepisu karnego zawartego w art. 12 pkt 4.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych promocja wyrobów tytoniowych to „publiczne rozdawanie wyrobów tytoniowych lub rekwizytów tytoniowych, organizowanie degustacji, premiowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych, oferowanie wyrobów tytoniowych konsumentom po obniżonej cenie w stosunku do ceny wydrukowanej na opakowaniu jednostkowym wyrobu, organizowanie konkursów opartych na zakupie wyrobów lub rekwizytów tytoniowych oraz inne formy publicznego zachęcania do nabywania lub używania wyrobów tytoniowych, bez względu na formę dotarcia do adresata”.

Z kolei art. 8 te same ustawy zakazuje reklamowania i promocji wyrobów tytoniowych.

Wreszcie art. 12 pkt 4 ustawy penalizuje reklamowanie i promocję wyrobów tytoniowych. Za popełnienie wyżej wskazanych czynów grozi grzywna do 200 000 zł, kara ograniczenia wolności lub obie te kary łącznie. Tak więc za popełnienie tego czynu grożą dotkliwe sankcje karne. Przepisy karne winny zaś wskazywać jasno, jakie zachowania są penalizowane, co wynika z fundamentalnej zasady *nullum crimen sine lege poenali anteriori*. Tymczasem przepis art. 12 pkt 4 rozpatrywany łącznie z art. 2 pkt 7 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych tego wymogu nie spełnia. Zakazuje bowiem pod groźbą kary określonej w art. 12 promocji wyrobów tytoniowych, która polega między innymi na „oferowaniu wyrobów tytoniowych po obniżonej cenie w stosunku do ceny wydrukowanej na opakowaniu jednostkowym wyrobu”. Pojęcie oferowania czy ściślej oferty jest zdefiniowane w art. 66 ustawy Kodeks cywilny i oznacza oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy, zakłada zatem czynne występowanie przez sprzedawcę z oświadczeniami woli kierowanymi do skonkretyzowanych adresatów. W szczególności nie jest ofertą wystawienie przez sprzedawcę cennika, nawet jeżeli zawiera on ceny niższe od fabrycznie nadrukowanych cen na opakowaniu jednostkowym (art. 71 ustawy Kodeks cywilny). Zatem zakaz oferowania wyrobów tytoniowych po obniżonej cenie w stosunku do ceny wydrukowanej na opakowaniu jednostkowym wyrobu niekoniecznie musi obejmować dokonywanie sprzedaży wyrobów tytoniowych po cenie obniżonej w stosunku do ceny wydrukowanej.

Z tych względów adresaci norm prawnych zakazujących promocji wyrobów tytoniowych nie są w stanie określić dokładnie, jakie zachowania zostały im zabronione pod groźbą sankcji karnych w art. 12 przedmiotowej ustawy, a jakie są dopuszczalne w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w świetle przepisu art. 12 pkt 4 w związku z art. 8 i 2 pkt 7 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych w obecnym brzmieniu dopuszczalne jest dokonywanie sprzedaży wyrobów tytoniowych po cenie obniżonej w stosunku do ceny wydrukowanej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli to nie sprzedawca wystąpił z ofertą sprzedaży?

2. Jakie znaczenie ma pojęcie „oferowania wyrobów tytoniowych” użyte w art. 2 pkt 7 ww. ustawy i jakich zachowań dokładnie ono dotyczy?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21251)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie likwidacji części szkół
na terenach wiejskich**

Szanowna Pani Minister! W Polsce funkcjonuje nieco ponad 28 tys. szkół. Z każdym rokiem samorządy przeprowadzają likwidację kilkuset, przeważnie małych wiejskich, szkół. Z jednej strony jest to wynik zmniejszania się liczby dzieci w wieku szkolnym, a więc naturalnych procesów demograficznych, z drugiej jednak jest to wynik ciężkiej sytuacji finansowej niektórych samorządów, jak również źle pojętego racjonalizowania wydatków i szukania oszczędności budżetowych. Według danych opublikowanych przez ministerstwo do dnia 25 lutego samorządy zgłosiły chęć zlikwidowania w tym roku 335 placówek oświatowych.

W każdym wypadku likwidacja szkoły dotyka nie tylko nauczycieli, nierzadko od kilkudziesięciu lat pracujących w danej szkole, ale też społeczności lokalne, dla których szkoła jest nie tylko placówką oświatową, ale również miejscem, wokół którego koncentruje się całe życie społeczne i kulturalne, miejscem, gdzie odbywają się zebrania, mają miejsce imprezy kulturalne i rozrywkowe.

W ogromnej większości wypadków szkoły te zostały wybudowane i wyposażone przez samych mieszkańców. Dlatego też decyzje o likwidacji szkół są źródłem konfliktów społecznych i są też, w dużej mierze słusznie, odbierane przez mieszkańców jako krzywdzące.

W moim przekonaniu należy, biorąc pod uwagę nie tylko funkcje edukacyjne, ale również kulturalne i społeczne pełnione przez małe wiejskie szkoły, dążyć do zachowania jak największej liczby takich placówek. Tylko one zapewniają bowiem każdemu dziecku indywidualne podejście i poczucie bezpieczeństwa, czego nie można powiedzieć o coraz bardziej dominu-

jących w polskiej oświacie szkołach molochach, gdzie dzieci są zwożone z odległości kilkunastu kilometrów.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o systemie oświaty ułatwiających przejmowanie prowadzenia małych wiejskich szkół stowarzyszeniom mieszkańców, jak również ograniczenie możliwości ich likwidacji?

2. Ilu nauczycieli straci pracę w wyniku likwidacji szkół w roku 2011 i jakie oszczędności budżetowe to przyniesie?

3. Czy w związku ze zmniejszaniem się liczby dzieci w wieku szkolnym Ministerstwo Edukacji Narodowej przewiduje zmniejszenie liczebności klas szkolnych, jak również działania mające poprawić jakość kształcenia i pracy wychowawczej z uczniami?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21252)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie niekonsultowania
z organizacjami związkowymi PSP
przesunięć środków płacowych**

Szanowny Panie Ministrze! Działające w strukturach Państwowej Straży Pożarnej organizacje związkowe z ubolewaniem wskazują na brak dialogu ze strony właściwych komendantów powiatowych i miejskich w przedmiocie podejmowania decyzji o przesunięciu środków płacowych na inne cele budżetowe jednostek.

Związkowcy podkreślają, że nie negują w całości zasadności podejmowanych działań, lecz ich tryb oraz skala powinny podlegać wcześniejszej konsultacji.

Strażacy to osoby, które doskonale rozumieją znaczenie obowiązku i pracy dla dobra kraju oraz jego obywateli. Charakter pełnionej służby nie pozwala im na podejmowanie spektakularnych akcji protestacyjnych i siłowe wymuszanie realizacji zgłaszanych postulatów. Powściągliwość środowiska powinna pociągać za sobą zrozumienie ze strony osób podejmujących trudne decyzje, którzy winni z własnej inicjatywy dążyć do permanentnego dialogu ze swoimi pracownikami w celu jasnego sprecyzowania wzajemnych oczekiwań.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź: Czy pomimo braku jednoznacznych zapisów w ustawie o związkach zawodowych odnoszących się do przedmiotowych działań nie należałoby uznać, że tak istot-

na kwestia jak decyzja o wykorzystaniu środków pła-
cowych wymaga zawsze wcześniejszej konsultacji
i uzasadnienia?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21253)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie perspektywy finansowej UE
na lata 2014–2020 oraz jej skutków dla Polski**

Od jakiegoś czasu na scenie międzynarodowej
zjednoczonej Europy obserwujemy zintensyfikowane
prace w przedmiocie wyznaczenia koncepcji nowej
perspektywy budżetowej na lata 2014–2020.

Dyskusja o nowym paradygmacie polityki spójno-
ści w Unii koncentruje się wokół przyszłości funduszy
europejskich.

W ubiegłym roku Komisja Europejska dała wy-
raźny sygnał, w jakim kierunku oscylować będą pra-
ce w przedmiotowym zakresie, ustanawiając strate-
gię gospodarczą „Europa 2020”. Oznaczać to może,
iż w nowym budżecie UE priorytet będą miały te
wydatki inwestycyjne, które są związane z realizacją
tej strategii.

Pod koniec ubiegłego roku widzieliśmy inicjatywy
Francji, Wielkiej Brytanii, Niemiec, Holandii i Fin-
landii w przedmiocie zamrożenia przyszłego wielo-
letniego budżetu UE na dotychczasowym poziomie
i przeformułowanie celów, tak aby ograniczyć w jak
największym stopniu realizowaną dotychczas politykę
spójności regionów UE. Przyjęcie tego typu koncepcji
oznaczałoby wyhamowanie rozwoju zapóźnionych
państw Unii, do których należy również Polska.

Jednym z priorytetów strategii gospodarczej „Eu-
ropa 2020” są inwestycje w badania i rozwój, które
nie są mocną stroną naszego kraju, a w których prym
wiodą ww. państwa. Drugim priorytetem jest zrów-
noważony wzrost oparty na gospodarce niskoemisyj-
nej i w tej dziedzinie Polska również nie jest przodo-
wnikiem Wspólnoty. Trzeci priorytet to wspieranie
wzrostu zatrudnienia i spójności gospodarczej, tery-
torialnej i społecznej, w tym obszarze Polska wydaje
się mieć największe szanse, lecz tak enigmatyczne
jego sformułowanie powoduje, że nie sposób w stop-
niu dostatecznym uprawdopodobnić, że jego kompo-
nenty będą określone w sposób umożliwiający nasze-
mu krajowi absorpcję środków unijnych w odpowied-
niej proporcji.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na
następujące pytania:

1. Jak przedstawia się stan negocjacji na temat
przyszłego budżetu UE?

2. Czy wyznaczone są już jakieś przybliżone ter-
miny ostatecznego skonstruowania tego budżetu,
zasady jego liczenia i wysokość?

3. Czy polskie dokumenty strategiczne i progra-
mowe planuje się dostosowywać do potencjalnie no-
wych wyzwań i nurtów rozwoju, którym wyraz dała
Komisja Europejska, prezentując strategię gospodar-
czą „Europa 2020”?

4. Jakie działania na arenie wewnątrzunijnej za-
mierza podjąć rząd RP celem zapewnienia utrzyma-
nia stopnia realizacji polityki spójności w obecnym
kształcie i czy rząd RP czyni starania, aby dotych-
czasowa polityka spójności nie została zmarginalizo-
wana przez priorytety wyznaczone w strategii gospo-
darczej „Europa 2020”?

5. Czy rząd RP robił już symulację w przedmiocie,
jakie ewentualnie możliwości absorpcyjne ma Polska
na środki, które potencjalnie w nowej perspektywie
budżetowej 2014–2020 będą przeznaczane na inwe-
stycje w badania i rozwój (ok. 3% PKB UE), w jakich
realnie obszarach mamy szansę stać się beneficjen-
tem tych środków?

6. W którym z trzech priorytetów i pięciu celów
strategii gospodarczej „Europa 2020” nasz kraj ma
największe szanse na pozyskanie środków, a z który-
mi rząd RP przewiduje największe perturbacje?

7. W jaki sposób rząd RP chce ubiegać się o utrzy-
manie dotychczasowej unijnej polityki spójności i ja-
kich argumentów chce użyć, prowadząc jednocześnie
wewnątrz kraju politykę marginalizacji regionów za-
późnionych gospodarczo, tj. województwo podlaskie,
bezpardonowo realizując założenia wyznaczone ra-
portem „Polska 2030. Wyzwania rozwojowe”, lansu-
jące model polaryzacyjno-dyfuzyjny wraz z koncepcją
„rdzenia gospodarczego” i „zielonego pierścienia”,
czego przykładem jest ostatnio zaproponowany pro-
jekt „Programu budowy dróg krajowych na lata
2011–2015” czy też ubiegłoroczna decyzja o umiesz-
czeniu na liście rezerwowej inwestycji pt. moderni-
zacja trasy kolejowej Rail Baltica, które to posunięcia
rządu PO–PSL likwidują de facto bodźce rozwojowe
dla Podlasia?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21254)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zgubnych skutków programu
restrukturyzacji Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Nawet 12 urzędów
pocztowych może w najbliższym czasie zostać zlikwi-
dowanych na terenie miast woj. śląskiego. Już teraz
część urzędów pocztowych działa w ograniczonym
zakresie. Niebawem zostaną tylko nieliczne punkty.

Aktualne zwolnienia to zapowiedź całkowitej likwidacji urzędów. Pilotażowy program Poczty Polskiej jest również wdrażany m.in. w Warszawie i Rzeszowie. W miejscu zamykanych placówek mają pojawić się agencje pocztowe prowadzone przez zewnętrzne firmy. Zmiany są częścią przedmiotowego programu. Zdaniem związkowców ok. 5 tys. pracowników Poczty Polskiej straci pracę w 2011 r., a blisko 90 tys. będzie miało zmienione warunki pracy i płacy. Zlikwidowana ma być część placówek pocztowych, ponieważ firma nie potrafi dostosować się do rynkowych wyzwań. Tak sytuację w Poczcie Polskiej oceniają przewodniczący związków zawodowych. Ich zdaniem, gdyby poczta wykorzystywała właściwie swój potencjał i była dobrze zarządzana, zwolnienia byłyby zbędne. Zarząd Poczty nie usiłuje nawet podjąć próby uniknięcia zwolnień. Realizowany program nie ma uzasadnienia ekonomicznego. Planowane jest bowiem zamykanie dochodowych urzędów pocztowych. Podawanie wyniku finansowego jako przyczyn zwolnień jest maskowaniem nieskutecznej, prowadzonej od 3 lat polityki zarządzania firmą – uważają związkowcy. Za 2 lata polski rynek pocztowy zostanie otwarty dla wszystkich chętnych operatorów europejskich i nie będzie w stanie konkurować z podmiotami zagranicznymi. Ostatecznym efektem dla Polaków będzie kolejne pogorszenie dostępności i podrożeń usług pocztowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy rząd wziął pod uwagę inną możliwość podjęcia kroków ratujących istnienie Poczty Polskiej?

Czy przekształcenie Poczty Polskiej – przedsięwzięcia o tak strategicznym znaczeniu – nie jest działaniem na szkodę państwa?

Z poważaniem

Posłanki Bożena Kotkowska
i Elżbieta Zakrzewska

Bielsko-Biała, dnia 15 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21255)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie malejącej liczby potencjalnych studentów spowodowanej prognozowanym niżem demograficznym

Szanowna Pani Minister! Nadchodzący niż demograficzny będzie wyzwaniem nie tylko dla całego systemu szkolnictwa wyższego w Polsce, ale również dla polskiego rządu. Przewiduje się, że w ciągu dziesięciu lat liczba studentów zmaleje z 1,9 mln do 1,2 mln. Od 1990 r. liczba słuchaczy na uczelniach stale rośnie.

Wzrastała też liczba uczelni. W kraju mamy obecnie 131 szkół wyższych publicznych oraz 325 niepublicznych. Eksperti alarmują, że niż demograficzny już niedługo zdziesiątkuje polskie uczelnie. Może być przyczyną upadku trzech czwartych szkół wyższych. Inne spodziewane skutki w skali kraju to m.in. stopniowa likwidacja studiów niestacjonarnych w uczelniach publicznych i obniżanie kosztów oraz jakości kształcenia wynikające z zagrożenia likwidacją. Ponadto nieuruchomienie kierunków, spowodowane zbyt małymi naborami, może doprowadzić do tego, że z początkiem roku akademickiego tysiące osób pozostaną poza uczelniami. Nie można zakładać, że mają przetrwać tylko uczelnie najlepsze. Są przecież regiony, w których nieliczne wyższe uczelnie stanowią o ich potencjale intelektualnym i rozwoju gospodarczym.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy prognozowany niż demograficzny w sposób dalece niekorzystny nie zmieni mapy uczelni publicznych i niepublicznych w kraju?

2. Czy wzmocnienie ugruntowanych ośrodków akademickich nie odbędzie się kosztem likwidacji uczelni w innych regionach?

3. Czy rząd zamierza pomóc – i jak – szkołom wyższymi, aby ograniczyć skutki prognozowanego niżu demograficznego?

Z poważaniem

Posłanki Bożena Kotkowska
i Elżbieta Zakrzewska

Bielsko-Biała, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21256)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie środków finansowych Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu

Szanowna Pani Minister! Bezrobocie jest dziś jednym z najpoważniejszych problemów społecznych w Polsce. Ostatnie dane dotyczące skali tego negatywnego zjawiska są alarmujące. Stopa bezrobocia w kraju na koniec grudnia 2010 r. wynosiła 12,3%. Najgorsza sytuacja występuje w województwie warmińsko-mazurskim (ponad 19%) i zachodniopomorskim (17,4%). Największą grupę osób pozbawionych pracy stanowią osoby długotrwale bezrobotne, mieszkańcy wsi i osoby powyżej 50. roku życia. Są to grupy, które powinny być objęte szczególną opieką ze strony państwa.

Drastyczna obniżka środków Funduszu Pracy o 68,74%, tj. o kwotę 183 103,60 tys. zł, (kwota ustalana na podstawie § 32 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na sfinansowanie zadań w województwie) w województwie zachodniopomorskim w części przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu, przy jednoczesnym rozszerzeniu grup osób uprawnionych do korzystania z pomocy w ramach urzędów pracy, sprawi, że osoby potrzebujące największego wsparcia w tym zakresie zostaną jej pozbawione. Konsekwencją ograniczenia nakładów finansowych na aktywne formy walki z bezrobociem będzie znaczny spadek staży i szkoleń zawodowych organizowanych przez powiatowe urzędy pracy, dzięki którym bezrobotni mogą nabywać odpowiednie doświadczenie oraz umiejętności zawodowe niezbędne do powrotu na rynek pracy. Osoby bezrobotne w wieku powyżej 50. roku życia, a także osoby niepełnosprawne w znacznie mniejszym stopniu niż dotychczas będą mogły korzystać z pomocy w ramach Funduszu Pracy. Zmniejszenie nakładów na ten cel spowoduje również ograniczenie możliwości udzielania wsparcia przy powstawaniu nowych podmiotów gospodarczych i tworzeniu dodatkowych miejsc pracy. Wpłynie również na zmniejszenie usług świadczonych na rzecz pracodawców i pracobiorców, całkowicie zahamuje możliwość pomocy osobom bezrobotnym, a także powiększy, i tak już wysoką, stopę bezrobocia.

Kolejnym problemem społecznym, który będzie konsekwencją tych działań, może być masowy odpływ młodych pracowników na otwierające się rynki pracy w zachodniej Europie. W Niemczech już teraz przygotowywane są specjalne programy szkoleniowe i oferty pracy w przemyśle skierowane do Polaków. W obliczu braku perspektyw na zatrudnienie w tym sektorze i całkowite zahamowanie rozwoju gospodarczego w takich przygranicznych regionach, jak województwo zachodniopomorskie, lubuskie groźba migracji zarobkowej na ogromną skalę staje się bardzo realna. Biorąc pod uwagę katastrofalną sytuację systemu ubezpieczeń społecznych, utrata tak wielu osób w wieku produkcyjnym w przyszłości może zaowocować jego całkowitym załamaniem.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

Jaką inną formą pomocy lub wsparcia zamierza Pani w bieżącym roku objąć regiony o najwyższej stopie bezrobocia?

Jakie innowacyjne formy przeciwdziałania bezrobociu proponuje Pani na obszarach o najwyższym stopniu bezrobocia, z uwzględnieniem osób długotrwale bezrobotnych?

Jaką proponuje Pani konkretną ofertę pomocy, uwzględniając również wykorzystanie środków UE?

Z poważaniem

Poseł Longin Komołowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21257)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie łamania praw związkowych w firmie Teleskop sp. z o.o. w Kostrzynie nad Odrą

Szanowny Panie Premierze! W dniu 19 stycznia 2011 r. w firmie Teleskop sp. z o.o. z siedzibą w Kostrzynie nad Odrą przy ul. Belgijskiej 5 powstała Tymczasowa Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”. Zarząd firmy został o tym fakcie powiadomiony w dniu 20 stycznia 2011 r.

Prezes firmy oraz prokurent podjęli działania zmierzające do likwidacji NSZZ „Solidarność” poprzez zwolnienie z pracy, w ciągu kilkunastu dni członków związku objętych szczególną ochroną na mocy art. 32 ustawy o związkach zawodowych:

— zwolnienie dyscyplinarne wszystkich członków komisji zakładowej,

— wypowiedzenie umów o pracę z jednoczesnym zwolnieniem z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia wszystkim członkom komisji rewizyjnej.

Ponadto pracodawca zwolnił jeszcze w tym czasie 2 pracowników – członków organizacji zakładowej, którzy byli inicjatorami założenia organizacji zakładowej.

Pracodawca ten, łamiąc Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej (art. 12) zapewniającą obywatelom RP wolność tworzenia i działania związków zawodowych, szykanuje członków związku zawodowego, a ich działaczy, pomimo ich prawnej ochrony, wyrzucił na bruk. Naruszył przy tym także przepisy ustawy o związkach zawodowych (art. 32) oraz art. 38 Kodeksu pracy.

Należy zwrócić uwagę, że powyżej opisane działania pracodawcy ma także odniesienie do wielu inwestorów zagranicznych w Polsce, którzy w swoich krajach nie odważyliby się na łamanie praw człowieka, a tym samym do ograniczania wolnego zrzeszania się w związkach zawodowych. W Polsce jednak jest to praktyką częstą, ponieważ przykłady braku sankcjonowania łamania prawa ich rozzuchwalają. Pracownik – członek związku zawodowego traktowany jest przez nich jak osoba drugiej kategorii.

Sprawa jest na tyle poważna i tak nabrzmiała, że zwracam się o pilne podjęcie działań, w tym:

1) określenia miejsca związków zawodowych w stosunkach pracy w sektorze przedsiębiorczości prywatnej, w tym w specjalnych strefach ekonomicznych

2) zapewnienia pracownikom możliwości działania, gdyż w obecnej sytuacji pracownicy pozostają bez faktycznej możliwości korzystania ze swoich praw,

3) doprowadzenia do nowelizacji przepisów w celu dostosowania naszych przepisów do konwencji MOP.

Państwowa Inspekcja Pracy w sprawach szykanowania związkowców jest bezradna. Prokuratura

w sprawach łamania praw pracowniczych i związkowych najczęściej umarza postępowania, a sądy, wydając wyroki przywrócenia do pracy, nie potrafią tych wyroków wyegzekwować.

Niechęć do związków zawodowych jest wśród części przedsiębiorców tak silna, że próbują się pozbyć osób inicjujących proces powstania związku zawodowego, co miało miejsce w firmie Teleskop spółka z o.o., dlatego brak zdecydowanych działań może w niedalekiej przyszłości doprowadzić do zaniku społecznej instytucji, jaką są związki zawodowe. Oznaczać to będzie pozbawienie pracowników na gruncie zbiorowych stosunków pracy reprezentacji zdolnej skutecznie walczyć o swoją godność, prawa i interesy.

Czy w najbliższym czasie rząd przewiduje nowelizację przepisów regulujących ww. problem?

Z poważaniem

Poseł Longin Komołowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21258)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej i zmiany ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Zdrowia przygotowało pakiet ustaw, które w istotny sposób zmieniają zasady funkcjonowania systemu opieki zdrowotnej w Polsce. Projekt ustawy o działalności leczniczej (druk sejmowy nr 3489) zakłada m.in. nowelizację ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry, w tym art. 53 tej ustawy. Przepis art. 140 pkt 10 projektu ustawy o działalności leczniczej stanowi, iż art. 53 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry otrzymuje brzmienie:

„Lekarz wykonujący działalność leczniczą jako indywidualną praktykę lekarską lub indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską może zatrudniać osoby niebędące lekarzami do wykonywania czynności pomocniczych (współpracy)”.

Z zacytowanego zapisu wynika, iż krąg osób, które mogą być zatrudnione przez lekarzy wykonujących działalność leczniczą w formie, o której mowa w tym przepisie jest znacznie ograniczona. Z wnioskowania a contrario wynika bowiem, iż lekarze ci nie mogą zatrudniać innych lekarzy. Należy wskazać, iż również w aktualnie obowiązującej ustawie o zawodach lekarza i lekarza dentystry art. 53 zawiera normę prawną, która ogranicza zatrudnienia lekarzy w indywidualnych praktykach.

Pojawia się istotna wątpliwość czy opisane powyżej regulacje prawne nie naruszają zasady równości

podmiotów wobec prawa. Wszak lekarze prowadzący indywidualne praktyki lekarskie i indywidualne specjalistyczne praktyki lekarskie są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny.

W związku z przedstawionym stanem faktycznym i prawnym zapytuję:

1. W jaki sposób projekt realizuje założenie ujednolicenia form prawnych w jakich udzielane są świadczenia zdrowotne, skoro utrzymuje nierówność podmiotów w zakresie zatrudniania pracowników, pomimo iż zarówno lekarze prowadzący niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, jak i lekarze prowadzący indywidualne praktyki są przedsiębiorcami, wykonującymi działalność o takim samym profilu?

2. Jakie są argumenty przemawiające za utrzymaniem ograniczeń w zatrudnianiu lekarzy przez lekarzy prowadzących indywidualne praktyki lekarskie?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia rozważa możliwość nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry, która zniosłaby ograniczenia wynikające z art. 53 tej ustawy?

Z poważaniem

Poseł Longin Komołowski

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21259)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie sposobu obliczania dotacji dla przedszkoli publicznych i niepublicznych prowadzonych przez inne organy niż jednostki samorządu terytorialnego

Szanowna Pani Minister! Zwracam się z uprzejmą prośbą o wnikliwe zapoznanie się z problemem dotyczącym sposobu obliczania dotacji dla przedszkoli publicznych i niepublicznych prowadzonych przez inne podmioty niż jednostki samorządu terytorialnego.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 i art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) przedszkola publiczne prowadzone przez inne organy niż jednostki samorządu terytorialnego oraz przedszkola niepubliczne otrzymują na każdego ucznia z budżetu gminy dotację w wysokości równej (publiczne) lub nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy

(niepubliczne) wydatków bieżących przewidzianych na jednego ucznia w przedszkolach publicznych prowadzonych przez gminę, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola i oddziału przedszkolnego w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Wskazany wyżej sposób obliczania dotacji nie jest właściwy w kontekście zmian organizacyjnych związanych ze zmianą przepisów ustawy o finansach publicznych i obligatoryjnej likwidacji z końcem ubiegłego roku zakładów budżetowych oraz przekształceniem ich w formę jednostki budżetowej. W związku z funkcjonowaniem przedszkoli jeszcze w formie zakładów budżetowych nie odprowadzały one kwot z tytułu wpłat od rodziców tytułem np. opłat stałych i za żywienie do budżetu gminy, stąd też kwoty te nie zaliczane były do tzw. wydatków bieżących, których wysokość stanowi podstawę obliczania wysokości przedmiotowej dotacji. Jednak, działając obecnie w formie jednostek budżetowych, należności wyżej wspomniane odprowadzane są przez przedszkola obligatoryjnie do budżetu gminy, co ma znaczny wpływ na obliczanie kosztu utrzymania dziecka w przedszkolu, a zatem na wysokość udzielanych dotacji na przedszkola w rozumieniu art. 80 ust. 2 oraz art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty.

Do pojęcia wydatków bieżących należy zaliczyć:

1) wynagrodzenia i uposażenia osób zatrudnionych oraz składki naliczane od tych wynagrodzeń i uposażeń,

2) zakupy towarów i usług,

3) koszty utrzymania oraz inne wydatki związane z funkcjonowaniem i realizacją ich statutowych zadań szkół.

Obecnie do wydatków bieżących zaliczane są również wpłaty rodziców za czynności opiekuńczo-wychowawcze i żywienie dzieci ze względu na sposób gospodarki finansowej przewidzianej dla jednostek budżetowych, w której to formie obecnie działają przedszkola. Powoduje to znaczne i nieuzasadnione zwiększenie obciążeń dla budżetów gmin.

Czy przewiduje Pani zmianę ww. przepisów poprzez wyraźne wskazanie, że do kategorii wydatków bieżących nie zalicza się:

1) wpłat od rodziców tytułem czynności opiekuńczo-wychowawczych nad dzieckiem w przedszkolu,

2) wpłat od rodziców tytułem opłat za żywienie dzieci,

3) przyznanej subwencji oświatowej przyznanej dla dzieci niepełnosprawnych?

Czy możliwa jest zmiana przepisów dotyczących obliczania dotacji dla dzieci niepełnosprawnych w taki sposób, aby było to uzależnione wyłącznie od rzeczywistego funkcjonowania oddziałów integracyjnych w przedszkolu i pobytu tam dzieci niepełnosprawnych? W zakresie subwencji dla dzieci niepełnosprawnych umieszczenie wyżej wskazanych wydatków w wydatkach bieżących powoduje, że wydatki te zwiększają kwotę podstawy do naliczania dotacji dla przed-

szkole publicznych i niepublicznych prowadzonych przez inny organ niż gmina, choć jednostki te nie prowadzą działalności integracyjnej. Wyraźne wskazanie sposobu obliczania dotacji dla przedszkolei integracyjnych, które zajmują się opieką nad dziećmi niepełnosprawnymi, umożliwiłoby przydzielenie im stosownie wyższych środków, tak jak znajduje to zastosowanie w przypadku szkół.

Jakie działania zamierza Pani przedsięwziąć w zakresie zmiany sposobu obliczania dotacji dla przedszkolei publicznych i niepublicznych prowadzonych przez inne podmioty niż jednostka samorządu terytorialnego?

Z poważaniem

Poseł Magdalena Kochan

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21260)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie finansowania form przeciwdziałania bezrobociu

Szanowna Pani Minister! Jak informuje prasa, z budżetu na aktywne ma zostać przeznaczony zaledwie 3,2 mld zł. W ubiegłym roku na ten cel zabezpieczono ponad 7 mld zł. Instrumenty pomocy bezrobotnym takie jak staże czy szkolenia, dzięki którym bezrobotni nabywają nowe umiejętności i jest im łatwiej znaleźć zatrudnienie odznaczają się stosunkowo dobrą efektywnością. Jak wynika z danych resortu pracy najlepiej sprawdzają się dotacje na biznes oraz prace interwencyjne. Statystycznie połowa osób, które zostały zaktywizowane, znajduje zatrudnienie. Środki z Funduszu Pracy wykorzystywane są przez urzędy pracy głównie na refundację dla firm kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy zatrudnionego przez nich bezrobotnego, prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie działalności gospodarczej, staże i szkolenia. Jednak jak zgodnie podkreślają przedstawiciele urzędów, pieniędzy jest znacznie mniej niż w ubiegłym roku i bardzo szybko się wyczerpią.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie są przyczyny obniżenia środków wykorzystywanych na aktywizację bezrobotnych?

2. Czy i jakie działania podejmuje resort celem zwiększenia funduszy urzędów pracy na walkę z bezrobociem?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21261)

do ministra infrastruktury

**w sprawie restrukturyzacji
Poczty Polskiej SA**

Szanowny Panie Ministrze! W najbliższych miesiącach ma zostać zamknięta co trzecia palcówka Poczty Polskiej w kraju. Oznacza to likwidację w samej Wielkopolsce kilkudziesięciu urzędów i kilkudziesięciu filii. Jest to kolejny element pięcioletniej strategii, która ma pomóc Poczcie Polskiej w problemach finansowych. Plan restrukturyzacji zakłada zmianę urzędów pocztowych w agencje pocztowe tworzone m.in. w hipermarketach i na stacjach benzynowych.

Jak informuje prasa, agencje nie będą świadczyły jednak wszystkich usług dotychczasowych urzędów. Będzie można tu kupić znaczki czy wysłać listy polecone, ale już w agencji nie odbierzemy przesyłki. W wyniku likwidacji placówek wzrośnie obszar obsługiwany przez jednego listonosza, co może wydłużyć czas dotarcia korespondencji do adresata.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy agencje pocztowe będą działały na takich samych zasadach jak urzędy pocztowe oraz jakie usługi będą realizowały?
2. Jaki obszar będzie obejmowała jedna agencja?
3. Które urzędy pocztowe w Wielkopolsce zostaną zlikwidowane?
4. Jakie argumenty przemawiają za tymi przekształceniami w Poczcie Polskiej?
5. W jaki sposób Poczta Polska zachęci podmioty czy osoby do prowadzenia agencji?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21262)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wstrzymania przez centra
edukacji i pracy młodzieży Ochotniczych
Hufców Pracy podpisywania umów
o refundację wynagrodzeń i składek
na ubezpieczenia społeczne opłacanych
za młodocianych pracowników zatrudnionych
w celu przygotowania zawodowego**

Szanowna Pani Minister! Pracodawcy zatrudniający osoby niepełnoletnie mogą starać się o refundację

ich wynagrodzeń z Ochotniczych Hufców Pracy. Niestety, wielu rzemieślników z woj. wielkopolskiego sygnalizuje wstrzymanie procesu rozpatrywania przez OHP wniosków o zawarcie umów o refundację.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 26 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 77, poz. 518) oraz zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2008 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1601) pracodawca, który zamierza zatrudnić młodocianych, może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń wypłacanych nieletnim oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń.

Wniosek o zawarcie umowy o refundację pracodawca musi złożyć co najmniej jeden dzień przed podpisaniem umowy o pracę z młodocianym. Ponadto musi mieć pewność, że jego wniosek jest już zarejestrowany w centrum edukacji i pracy młodzieży.

Zatrudniający zobowiązany jest złożyć w centrum edukacji kopie umów o pracę w celu przygotowania zawodowego zawartych na czas nieokreślony z młodocianymi, zgodnie ze złożonym wcześniej wnioskiem o zawarcie umowy, w terminie do dnia 30 listopada. W terminie 30 dni od dnia złożenia w instytucji kopii dokumentów hufiec pracy zawiadamia pracodawcę o sposobie rozpatrzenia wniosku o zawarcie umowy.

Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą zalicza się m.in. wynagrodzenia i obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne osób prowadzących szkolenie, koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia, w tym koszty zakwaterowania oraz inne wydatki bieżące.

Forma przygotowania zawodowego, które polega na organizacji nauki zawodu w zakładzie pracy, znajduje uznanie wśród pracodawców oraz resortu edukacji. Wskazana jest także w dokumentach Komisji Europejskiej – w uznaniu jej dobrych efektów. Jak informują rzemieślnicy zrzeszeni w cechach rzemiosł różnych, centra edukacji i pracy młodzieży Ochotniczych Hufców Pracy, powołując się na decyzje Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, wstrzymały podpisywanie umów o przedmiotowe refundacje. Ta sytuacja spowoduje ograniczenie ofert pracy subsydiowanej oraz zmniejszenie ilości tworzonych ze wsparciem publicznym nowych miejsc pracy dla bezrobotnych.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Jakie są powody wstrzymania podpisywania umów o refundację wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego?
2. Kiedy ponownie zostanie uruchomiony proces refundacji?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21263)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie opóźnień w realizacji
Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich**

Szanowny Panie Ministrze! Na tworzenie nowych małych firm na wsiach oraz rozwój tych już istniejących Polska otrzymała od Unii Europejskiej ponad 4 mld zł. Jak donosi „Gazeta Prawna” z otrzymanych środków Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa rozdysponowała jedynie 327 mln zł, spośród ponad 10,5 tysięcy wniosków, które wpłynęły do agencji do końca 2010 r. rozpatrzono jedynie 190. Do 30 czerwca 2015 r. Polska musi rozdysponować całą kwotę, a inwestorzy muszą rozliczyć się z otrzymanych pieniędzy (każdy z nich od zawarcia umowy z agencją ma dwa lata na zrealizowanie inwestycji). Program przewiduje pieniądze na wet dla 40 tysięcy potencjalnych inwestorów i właśnie tyle miejsc pracy mogłoby powstać na wsiach.

Jak donosi prasa, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa ma duże opóźnienia, co może spowodować, że część środków, które polska wieś może otrzymać od Unii Europejskiej, przepadnie.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy w procesie wypłaty wspomnianych środków finansowych przez ARiMR są opóźnienia? Jakże są tego powody?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21264)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie stanu wałów na rzece Wiśle
w rejonie Nowego Bierunia oraz na Gostynce**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo mieszkańców Nowego Bierunia z prośbą o interwencję w sprawie wałów na Gostynce i Wiśle. Nasze województwo zostało tragicznie doświadczone przez żywioł, dlatego niepokojące są dla mnie informacje, które otrzymałem od mieszkańców Nowego Bierunia i Bijasowic. Ze wspomnianego powyżej pisma wynika, że mieszkańcy Nowego Bierunia są przerażeni i obawiają się już kolejnych powodzi z powodu fatalnego stanu wałów na Gostynce i Wiśle oraz sposobu ich remontowania (wał

na Wiśle jest podmywany, remont wałów na Gostynce nie został dokończony).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o przedstawienie harmonogramu robót z zakresu remontowanych wałów oraz rzetelnej informacji na temat środków finansowych z budżetu państwa przeznaczonych na remont.

Zwracam się również z zapytaniem, jakie kroki będą podjęte w celu rozwiązania zaistniałej sytuacji.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 17 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21265)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania świadczeń
ambulatoryjnej opieki specjalistycznej
w samodzielnych publicznych zakładach
opieki zdrowotnej funkcjonujących
na terenie miasta Ruda Śląska**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo pani prezydent Rudy Śląskiej z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie podpisanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia śląskiego oddziału wojewódzkiego w Katowicach umów na ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne w zakresie: kardiologii, diabetologii, chorób naczyń i onkologii. Ruda Śląska jest wielkim miastem i jej mieszkańcy zasługują na odpowiednią opiekę specjalistów, której już na dzień dzisiejszy są pozbawieni.

Z uzyskanych informacji wynika, iż świadczenia kardiologiczne na terenie Rudy Śląskiej będą udzielane jedynie w dwóch poradniach. Podkreślić należy, że mamy dopiero początek nowego roku, a już w chwili obecnej zgłaszają się do mnie mieszkańcy mojego miasta z prośbą o pomoc, gdyż są nawet po 7 miesięcy bez opieki kardiologa. Zadziwiające jest także to, że w wykazie NFZ, który otrzymali mieszkańcy Rudy Śląskiej, były tylko 3 placówki kardiologiczne w Katowicach.

Od 1 stycznia 2011 r. pacjenci Rudy Śląskiej będą mogli korzystać ze specjalistycznych świadczeń z zakresu diabetologii jedynie w trzech placówkach (które otrzymały kontrakt na poziomie 2010 r. lub znacznie podwyższony). Przeraża mnie również informacja, że tylko jedna poradnia dostała kontrakt na leczenie chorób naczyń. Oprócz tego z ambulatoryjnych świadczeń z zakresu onkologii i hematologii dziecięcej będą mogły korzystać jedynie dzieci w NZOZ „Silesia”, zaś dorośli mieszkańcy opieki w tym zakresie są pozbawieni.

Pani Minister, w dobie zwiększającej się ilości zachorowań na choroby układu krążenia i schorzeń onkologicznych podpisanie umów z tak małą ilością poradni w mieście posiadającym 140 000 mieszkańców jest w odczuciu moim i pacjentów dużym nieporozumieniem, a nawet lekceważeniem pacjenta. Wynikiem tego jest wydłużenie okresu oczekiwania przez pacjenta na wizytę czy też poszukiwania wolnych terminów w placówkach zlokalizowanych w innych miastach.

Jest dla mnie niezrozumiałe, jak można dopuścić, aby pacjenci (przeważnie osoby starsze) z Rudy Śląskiej, zapisując się do poradni diabetologicznych, na początku stycznia zapisywani byli na czerwiec, listopad, a nawet grudzień. Nie trzeba chyba dodawać, że dla osób starszych problemem jest znalezienie sobie innej poradni, nie mówiąc o dotarciu do niej, co czasem staje się niewykonalne.

Tak mała ilość podpisanych umów na świadczenia z NFZ ma szczególne znaczenie dla pacjentów z rodzin ubogich. W naszym mieście mieszka wielu pacjentów, których nie stać na leczenie w prywatnych placówkach. Ci mieszkańcy są skazani na długotrwałe oczekiwanie wizyty u specjalisty, co jest krzywdzące i dalece niehumanitarne. Wiadomo, że uniemożliwienie leczenia stwarza zagrożenie dla życia każdego człowieka.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister o interwencję w opisaną przez mnie sprawę oraz z zapytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte, aby rozwiązać zaistniałą sytuację?

2. Czy zostanie podjęta interwencja w celu zwiększenia ilości świadczeń w Rudzie Śląskiej, co spowoduje skrócenie oczekiwania na wizyty u specjalisty?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Warszawa, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21266)

do ministra infrastruktury

**w sprawie treści projektu rozporządzenia
Rady Ministrów zmieniającego
rozporządzenie w sprawie
autostrad płatnych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęły pisma prezydentów miast członkowskich Górnośląskiego Związku Metropolitalnego z prośbą o ponowne przeanalizowanie treści projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych. W swoich pismach apelują o zwolnienie motocykli i samocho-

dów osobowych do 3,5 t z obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami na odcinku węzeł Knurów – węzeł Gliwice-Sośnica na autostradzie A1. W swoich pismach wyrażają także głębokie poparcie dla koncepcji zwolnienia z obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami od węzła Gliwice-Kleszczów do punktu poboru opłat w Mysłowicach-Brzęczkowicach na autostradzie A4 i od węzła Gliwice-Sośnica do węzła Pyrzowice na autostradzie A1.

Wspomniane odcinki autostrad stanowią obwodnicę silnie zurbanizowanych miast aglomeracji śląskiej zamieszkiwanej przez ponad 600 tys. mieszkańców, dlatego też uważam, że proponowane przez prezydentów rozwiązania przyniosą wiele korzyści. Możemy wtedy liczyć nie tylko na odciążenie z ruchu dróg lokalnych, ale również na zmniejszenie kosztów eksploatacji przedmiotowych dróg i ich remontów.

Panie Ministrze, w związku z powyższym zwracam się do Pana z prośbą o ponowne przeanalizowanie przedmiotowego zagadnienia oraz podjęcie odpowiednich kroków w celu rozwiązania problemu z płatnymi autostradami.

Zwracam się również z zapytaniem: Jakie kroki zostaną przez Pana Ministra podjęte, aby w rozporządzeniu wprowadzić zmiany, dzięki którym wspomniane odcinki autostrad będą zwolnione z opłat?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 16 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21267)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprawidłowości
w przeprowadzeniu konkursu ofert na 2011 r.
przez NFZ w rodzaju:
leczenie stomatologiczne**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo pani E. B., lekarza stomatologii, z prośbą o interwencję w sprawie nieprawidłowości, które jej zdaniem pojawiły się w trakcie przeprowadzenia konkursu ofert na rok 2011 przez Narodowy Fundusz Zdrowia w rodzaju: leczenie stomatologiczne. Pani B. twierdzi, że pomimo przeprowadzonych tak zwanych negocjacji (których zdaniem wspomnianej lekarki stomatologii nie można nazwać negocjacjami, gdyż polegały one na podpisaniu protokołu negocjacji podsunętego przez pracownika NFZ, bez uprzednich pertraktacji) nie zostały podpisane umowy ze stomatologami.

Takie działania NFZ, zdaniem pani B., prowadzą do wyeliminowania gabinetów stomatologicznych i pozabawiają pacjentów równego dostępu do świadczeń

stomatologicznych. Z gabinetu stomatologicznego lekarki korzystają głównie ludzie w wieku emerytalnym, pacjenci z domu pomocy społecznej i ludzie bezrobotni, czyli osoby o niskich dochodach finansowych. Warto podkreślić, że jedyną możliwością skorzystania z usług stomatologicznych dla tych osób są świadczenia refundowane z NFZ.

Nadmienię, że pani B. złożyła odwołanie do śląskiego oddziału wojewódzkiego, który został odrzucony, i odwołała się wraz z innymi lekarzami do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie. W tym miejscu należy podkreślić, iż województwo śląskie jest jednym z istotniejszych płatników składek ZUS w kraju, a mimo to z roku na rok śląski wojewódzki NFZ otrzymuje mniejszą pulę pieniędzy niż pozostałe oddziały wojewódzkie, co wiąże się z regularnym zmniejszaniem świadczeń zdrowotnych na terenie naszego województwa^{*)}.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister o zbadanie powyższej sprawy.

Zwracam się również z zapytaniami:

1. Na jakiej podstawie są przyznawane środki na świadczenia z NFZ na dane województwo?

2. Jak wyglądał przebieg przeprowadzenia konkursu ofert na rok 2011 przez Narodowy Fundusz Zdrowia w rodzaju: leczenie stomatologiczne w województwie śląskim?

3. Na jakiej podstawie są prowadzone negocjacje w celu akceptowania bądź odrzucania ofert na świadczenia z NFZ?

4. Czy przyznawanie świadczeń z NFZ jest adekwatne do ilości osób ubezpieczonych bądź płacących składki zdrowotne?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 17 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21268)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie środków przekazanych
przez Fundusz Pracy w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Zwrócili się do mnie członkowie Powiatowej Rady Zatrudnienia w Rudzie Śląskiej z prośbą o interwencję oraz pomoc w sprawie środków przekazanych w tym roku przez Fundusz Pracy. Z wielkim niepokojem przyjąłem przedstawione przez nich informacje o zmniejszeniu kwoty środków pochodzących z Funduszu Pracy na realizację aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w naszym mieście. Zmniejszenie tych środków z kwoty

wynoszącej ponad 5 126 300,00 mln zł w 2010 r. do kwoty 1 838 300,00 zł spowoduje drastyczne obniżenie możliwości aktywizacji zawodowej osób zarejestrowanych przez urząd pracy. Należy zaznaczyć, że dzięki temu funduszowi w zeszłym roku jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej dla osób bezrobotnych otrzymało 51 osób, natomiast w tym roku planuje się otrzymanie takich środków tylko dla 5. Refundacje dla pracodawców kosztów utworzenia i wyposażenia nowych stanowisk pracy w zeszłym roku otrzymało ok. 50 osób, a w tym planuje się 5 takich stanowisk. Drastycznie zmaleje także szansa na stypendium z tytułu odbywania stażu zawodowego dla mieszkańców naszego miasta – z 426 w zeszłym roku do ok. 50 w 2011.

Pod wielkim znakiem zapytania jest także sytuacja kilkuset osób zatrudnionych w powiatowych urzędach pracy, które w postaci pośrednictwa zawodowego zajmują się wsparciem dla bezrobotnych. W związku zaistniałą sytuacją nie wiadomo także, co się stanie z finansowaniem szkoleń prowadzonych dla osób dorosłych, które także są pokrywane przez Fundusz Pracy. Zaistniała sytuacja jest dla mnie bardzo niepokojąca, ponieważ lada moment możemy się spodziewać znaczącego wzrostu osób bezrobotnych w Rudzie Śląskiej, co, jak wiadomo, może przynieść katastrofalne konsekwencje.

Szanowna Pani Minister! Bardzo martwiące są również informacje na temat wstrzymania refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w 2010 r. w celu przygotowania zawodowego. Komendant główny OHP wstrzymał bowiem do odwołania podpisywanie umów o refundację, gdyż nie ma wystarczających środków przewidzianych w planie finansowym funduszu.

Pani Minister, zmniejszenie środków funduszu jest groźne dla gospodarki i rynku pracy. Pracodawcy biorą na siebie odpowiedzialność wykształcenia osób, którzy będą kontynuatorami polskiego rzemiosła, które rozwija i napędza gospodarkę. Należy zaznaczyć, że rzemieślnicy przez swoich przedstawicieli reprezentujących Cech Rzemiosł i Przedsiębiorczości w Rudzie Śląskiej prowadzili spotkania promujące zawody rzemieślnicze. Owe spotkania zaowocowały konkretnym zainteresowaniem, rzemieślnicy, przedsiębiorcy podpisali stosowne umowy, nie tylko zresztą w Rudzie Śląskiej, gdzie podpisano ich w zeszłym roku 140, ale i w innych miastach, i tak jak już wspominałem, okazało się, że zobowiązania, które zawarli w miesiącu wrześniu, nie będą refundowane, tak jak było do tej pory z Funduszu Pracy.

Muszę podkreślić, że Izba Rzemieślnicza oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości w Katowicach szkoli w 60 zawodach. Młodzi pracownicy są dwa razy w tygodniu na praktykach, na których pracodawcy zaopatrują ich we wszystkie materiały potrzebne w przyszłym zawodzie.

Pani Minister, rząd traci wiarygodność, bowiem co mają zrobić pracodawcy, którzy podpisali umowy

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

o kształcenie uczniów, a teraz odbiera się im refundację, na którą brakuje funduszy?

Ze względu na powyższe zwracam się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Jakie kroki podejmie ministerstwo, aby rozwiązać zaistniałą sytuację?

2. Jakie rozwiązanie widzi Pani dla przedsiębiorców, którzy podpisali umowy o naukę zawodu, a teraz dowiadują się o wstrzymaniu refundacji?

3. Jakie rozwiązanie widzi Pani Minister w sytuacji braku podpisanych umów o refundację? Należy zaznaczyć, że istnieje realna groźba rozwiązywania przez pracodawców zawartych we wrześniu 2010 r. umów o naukę zawodu, a młodzi pracownicy muszą przecież odbyć odpowiednią praktykę.

4. Dlaczego w planie finansowym Funduszu Pracy nie zabezpieczono kwot wystarczających na umowy zawarte w 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 25 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21269)

do ministra gospodarki

**w sprawie ekwiwalentu pieniężnego
za deputat węglowy dla emerytów i rencistów**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpływają skargi emerytów i rencistów, byłych górników kopalni węgla kamiennego, które dotyczą sposobu obliczania ekwiwalentu pieniężnego za należny im deputat węglowy. Wskazują oni na fakt, że cena za tonę węgla deputatowego różni się w sposób zasadniczy od ceny za tonę węgla w poszczególnych kopalniach (ok. 380 zł za tonę węgla deputatowego wobec 600–700 zł za tonę węgla kupowanego bez deputatu).

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Na podstawie jakich przepisów oblicza się wysokość ekwiwalentu za deputat węglowy należny byłym górnikom węgla kamiennego?

2. Jak wyglądała wysokość ekwiwalentu pieniężnego należnego byłym górnikom węgla kamiennego na przestrzeni ostatnich pięciu lat? – prosimy o zestawienie danych.

3. Czy planowana jest rewolucja górniczych deputatów za węgiel? – według petentów naszych biur poselskich cena za tonę węgla deputatowego nie zmieniła się przez ostatnie cztery lata.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Tobiszowski

Ruda Śląska, dnia 1 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21270)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nowelizacji ustawy
o emeryturach i rentach z Funduszu
Ubezpieczeń Społecznych,
która umożliwiałaby wypłacanie rent
z tytułu niezdolności do pracy oraz rent
socjalnych w pełnej wysokości bez względu
na wysokość przychodów z pracy zarobkowej**

Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wskazuje osoby, którym świadczenie przysługuje. Są to osoby pełnoletnie, całkowicie niezdolne do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18. roku życia, w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 26. roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Jest ona zatem przeznaczona dla osób, które z powodu wcześniej powstałej niezdolności do pracy nie miały możliwości podjęcia pracy zawodowej i nabycia własnych uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy oraz bardzo często jakichkolwiek kwalifikacji zawodowych.

Mogą oni podjąć zatrudnienie w zakładzie aktywizacji zawodowej oraz w zakładzie ochrony pracy, otrzymując comiesięczne wynagrodzenie oraz trzynastą pensję, tzw. trzynastkę. Próg dochodowy dla wskazanej grupy pracowników wynosi 961 zł. Co roku w miesiącu, w którym wypłacana jest dodatkowa pensja, jest on przekraczany o 30% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy ogłoszony przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do celów emerytalnych. Skutkuje to karą finansową, która znacznie przewyższa wartość, o jaką przekroczony został próg dochodowy, zazwyczaj koszty te odciągane są z otrzymywanej przez cały rok pensji. Powoduje to, że ich budżet domowy znacznie maleje.

Zakłady zatrudniające osoby otrzymujące rentę socjalną, aby zminimalizować straty poniesione przez pracowników, przyznają pracownikom urlopy bezpłatne, te jednak powinny być udzielane, w momencie gdy wykorzystany został już urlop wypoczynkowy. Jest to jednak ewidentne naciąganie przepisów prawnych. Kolejnym rozwiązaniem jest poinformowanie pracowników o konieczności zawieszenia renty socjalnej w miesiącu, w którym wypłacana jest trzynasta pensja, w wyniku czego otrzymują pensję, która o 30 zł przekracza kwotę dochodu, którego się zrzekli.

Podsumowując, wypłata dodatkowej pensji, która ma poprawić sytuację finansową osób całkowicie niezdolnych do pracy, wcale jej nie zmienia lub może ją ewentualnie pogorszyć. Sytuacja tej grupy społecznej jest wyjątkowo trudna, wyznaczony próg dochodowy jest bardzo niski, możliwość przejścia na rentę inwalidzką (korzystanie z wyższego progu dochodowego) istnieje tylko w momencie, kiedy jego stan się pogor-

szy w okresie zatrudnienia. Bardzo często niepełnosprawność jest wrodzona, a pogorszenie stanu zdrowia u np. osób niewidomych doprowadziłaby do tak poważnych schorzeń, które w ogóle mogłyby uniemożliwić dalszą pracę.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy po zawetowaniu przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego projektu ustawy w roku 2008 ministerstwo rozpoczęło nowe prace legislacyjne?

2. Czy dostrzeża Pani Minister szansę na zniesienie progu dochodowego dla osób otrzymujących rentę socjalną?

3. Czy możliwe jest wypłacanie trzynastej pensji w ratach, tak aby nie przekraczać progu dochodowego oraz uniknąć konieczności zawieszenia renty na ten miesiąc?

4. Dlaczego osoby, których stosunek pracy nie jest oparty na takich samych zasadach jak pracowników w pełni zdolnych do pracy, obowiązują takie same regulacje w przypadku prawa do nabycia renty z tytułu niezdolności do pracy (inwalidzkiej)?

Poseł Teresa Piotrowska

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21271)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie oszczędności uzyskanych
z realizacji tzw. ustawy deubekizacyjnej**

Panie Ministrze! Jednym z argumentów wspierających uchwalenie tzw. ustawy deubekizacyjnej (ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r.) miała być realizacją nakazu sprawiedliwości dziejowej, wedle którego „oprawcy” nie mogą dostawać emerytur wyższych niż ich ofiary.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie oszczędności w roku 2010 dała realizacja tej ustawy?

2. Czy jakaś część zaoszczędzonych środków została przekazana dla osób pokrzywdzonych przez organy bezpieczeństwa PRL – a jeśli tak, to w jakiej formie?

3. Czy wiadomo, ile spraw odwoławczych od decyzji Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA zmniejszających emerytury na mocy wyżej wymienionej ustawy zostało wniesionych do Sądu Okręgowego w Warszawie?

4. Czy wiadomo, ile skarg z tego tytułu wpłynęło do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu?

5. Czy znane są szacunkowe koszty, jakie w związku z odwołaniami i skargami, o których mowa w pkt 3 i 4, musi ponieść budżet państwa?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21272)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie polityki zatrudniania
pracowników w administracji rządowej**

Szanowny Panie Premierze! 10 stycznia 2011 r. w gazecie „Dziennik Gazeta Prawna” przeczytaliśmy artykuł „Urzędników zamiast mniej będzie więcej”, którego autorem jest pan Artur Radwan. Z artykułu wynika, że „miało być 20 tys. etatów mniej, będzie 30 tys. więcej. Budżet zapłaci 2,4 mld zł rocznie”. To wynika z kombinacji kierownictw resortów, które zatrudniają dodatkowych pracowników, aby po wejściu w życie ustawy o redukcji zatrudnienia w administracji rządowej dokonać 10-procentowej redukcji. Autor artykułu powołuje się na biuletyny kancelarii premiera, w których nie maleje liczba ofert pracy: „Co tydzień urzędy, mimo że wiedziały o oczekujących zwolnieniach, chciały zatrudnić 300 pracowników”.

W związku z powyższym bardzo proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy prawdziwe są informacje przedstawione w cytowanym wyżej artykule?

2. Ilu urzędników zostało zatrudnionych w administracji rządowej od dnia zaprzysiężenia rządu oraz ilu jest przewidzianych do zwolnienia po wejściu w życie ustawy o redukcji zatrudnienia w administracji rządowej?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21273)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zakłóceń, jakie występują
w systemie refundacji ze środków
Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS
wypłacanych młodocianym pracownikom**

Środowisko rzemieślnicze zaniepokojone jest zakłóceniami, jakie wystąpiły ostatnio w systemie re-

fundacji ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom, z którymi zostały podpisane umowy o praktyczną naukę zawodu w roku szkolnym 2010/2011. Wnioski te zostały sporządzone zgodnie z określonymi procedurami i złożone w terminie we właściwych terytorialnie jednostkach OHP. Niestety liczne są przypadki, że do dnia dzisiejszego wnioski te nie są realizowane.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy wstrzymanie wniosków o refundację wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom jest wynikiem decyzji odgórnych, czy podejmują je, łamiąc prawo, poszczególne jednostki OHP?

2. Czy zdaniem Pani Minister obecny system refundowania wynagrodzeń i składek ZUS młodocianym pracownikom przez właściwe terytorialne jednostki OHP sprawdził się? Środowisko rzemieślnicze jest odmiennego zdania, uważając ten sposób refundacji za sztuczny i konfliktogenny, gdyż ich zdaniem OHP są takim samym podmiotem na rynku pracy jak Izby Rzemieślnicze i Cechy Rzemiosł Różnych oraz poszczególne zakłady rzemieślnicze. W związku z tym opowiadają się oni za refundowaniem wynagrodzeń i składek ZUS wypłacanych młodocianym pracownikom przez powiatowe urzędy pracy. Jakie jest zdanie Pani Minister w tej sprawie?

Wdzięczny będę Pani Minister za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Posel Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21274)

do ministra infrastruktury

w sprawie dofinansowania przebudowy i modernizacji drogi powiatowej nr 2075 D na odcinku Zabłoto – Kostomłoty oraz drogi powiatowej nr 2079 D na odcinku Kostomłoty – autostrada A4

Szanowny Panie Ministrze! Powiat średzki przygotował i złożył wniosek o dofinansowanie inwestycji pn. Przebudowa (modernizacja) drogi powiatowej nr 2075 D na odcinku Zabłoto – Kostomłoty oraz drogi powiatowej nr 2079 D na odcinku Kostomłoty – autostrada A4. Jest to droga newralgiczna dla możliwości rozwoju tego powiatu, gdyż stanowi podstawowe połączenie tranzytowe pomiędzy krajową drogą nr 94 oraz autostradą A4, a w dalszej kolejności z drogą krajową nr 5. Jest to także alternatywa dla

ruchu niebezpieczną i dłuższą drogą wojewódzką nr 346. Ponadto, zgodnie z informacjami otrzymanymi od GDDKiA, planuje się likwidację dwóch węzłów zjazdowych do autostrady zlokalizowanych na terenie powiatu średzkiego Udanin/Jarostów oraz Jarosław, a więc planowany do przebudowy odcinek dróg powiatowych będzie jedynym dojazdem do autostrady A4 na terenie powiatu średzkiego, umożliwiającym zjazd z dwóch dróg krajowych nr 94 i 5. Zakres planowanych do realizacji robót budowlanych stanowi m.in. przebudowę drogi powiatowej o nawierzchni z asfaltobetonu, przebudowę chodników o nawierzchni z kostki betonowej, remont rowów przydrożnych, polegający na częściowym odtworzeniu oraz częściowym zarurowaniu, przebudowę kanalizacji deszczowej. Ogólny szacowany przez powiat średzki koszt tego zadania to: 4 716 000 zł. Starosta średzki podkreśla, że budżet powiatu ma bardzo ograniczone możliwości finansowe. Dlatego też poszukiwane są wszelkie dostępne źródła finansowania tej inwestycji. Wniosek o dofinansowanie zadania powiat złożył również w ramach Narodowego Programu Przebudowy Dróg Lokalnych, jednakże znalazł się on na liście rezerwowej.

Mając na względzie pilną potrzebę realizacji niniejszego przedsięwzięcia dla społeczności Dolnego Śląska, a w szczególności powiatu średzkiego, zwracam się do Pana Ministra z pytaniem o możliwość uwzględnienia dofinansowania ww. inwestycji.

Z poważaniem

Posel Ewa Wołak

Wrocław, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21275)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego

Szanowna Pani Minister! Komenda Główna Ochotniczych Hufców Pracy, refundująca dotychczas koszty wynagrodzenia i ZUS młodocianych, od początku 2011 r. wstrzymała podpisywanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach. Swoją decyzję komenda OHP motywuje brakiem środków finansowych na ten cel. Na Podkarpaciu problem ten dotyczy ponad 700 pracodawców i ponad 3600 uczniów.

Wskutek tego pracodawcy nie będą otrzymywać na wystarczającym poziomie refundacji za szkolenie uczniów, co w przeszłości może skutkować zaniecha-

niem przez pracodawców szkolenia na poziomie szkół zasadniczych kadry dla gospodarki.

W chwili obecnej pracodawcy zawarli z uczniami umowy o pracę, mając świadomość, że częściowe koszty zatrudnienia tych pracowników zostaną zrefundowane, jak dotychczas, przez OHP. Brak tej refundacji powoduje nieprzewidywalny wcześniej wzrost kosztów prowadzenia firmy.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy środki Funduszu Pracy przekazywane na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego są wystarczające, by szkolić młodocianych?

2. Kiedy przewidziane jest uruchomienie rezerw z budżetu na refundację pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego i kiedy zostaną podpisane stosowne umowy z pracodawcami (szkolącymi młodzież)?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Skowrońska

Mielec, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21276)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie reformy szkolnictwa zawodowego

Szanowna Pani Minister! Reforma edukacyjna lat 90. ubiegłego wieku doprowadziła do zamknięcia wielu szkół zasadniczych i warsztatów szkolnych, doprowadziła do wyszkolenia rzesz bezrobotnych z przygotowaniem teoretycznym, a nie praktycznym.

W następstwie wypracowano system, gdzie szkolenia młodocianych pracowników odbywały się w większości w zakładach rzemieślniczych. Pracodawcy otrzymywali z Komendy Głównej Ochotniczych Hufców Pracy refundacje wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne. Środki pochodziły z Funduszu Pracy. Obecnie jednak Komenda Główna OHP wstrzymała podpisywanie umów z pracodawcami na dotychczasowych warunkach, wskutek czego pracodawcy nie będą otrzymywać refundacji na szkolenie uczniów.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy system kształcenia na poziomie szkół zawodowych wypełnia swoje zadania w kontekście niewystarczającej refundacji wynagrodzeń pracowników młodocianych?

2. Czy w pracach nad reformą szkolnictwa zawodowego proponowane są rozwiązania, by nauka młodocianych była powiązana z potrzebami i możliwościami zatrudniania wyszkolonych kadr na poziomie szkół zawodowych?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Skowrońska

Mielec, dnia 25 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21277)

do ministra zdrowia

w sprawie korekty w zaplanowanych przez wojewodę małopolskiego zmianach struktury systemu ratownictwa medycznego w Małopolsce

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji. Dotychczas usługi medyczne w zakresie pomocy doraźnej dla Tarnowa i powiatu tarnowskiego, świadczyła Powiatowa Stacja Pogotowia Ratunkowego w Tarnowie, która dysponuje 9 zespołami ratownictwa medycznego: czterema typu S i pięcioma typu P. W samym mieście stacjonują cztery zespoły: trzy typu S i jeden typu P obsługujące obszar także sąsiadujących gmin.

Wojewoda małopolski w ramach tworzenia „Wojewódzkiego planu działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego” podjął decyzję o pozostawieniu od 1 lipca 2011 r. tylko jednego zespołu S oraz zmianie statusu pozostałych na zespoły typu P. Jednocześnie w Zakliczynie powołuje się kolejną filię z zespołem typu P. Nie negując zasadności powołania placówki ratownictwa medycznego w Zakliczynie, zwracam się z następującą argumentacją przemawiającą za utrzymaniem dotychczasowych ilości zespołów wyjazdowych dla Tarnowa.

70% interwencji realizowanych przez zespoły ratownictwa medycznego powiatowej stacji pogotowia ratunkowego przypada na jednostki stacjonujące w Tarnowie – każdej doby jest to przeciętnie 10 wyjazdów zespołu typu S oraz 11,7 zespołu typu P. Nadmienić w tym miejscu należy, iż Tarnów jest miejscem działania zakładów z segmentu ciężkiej syntezy chemicznej oraz ważnym węzłem komunikacyjnym, które to okoliczności przemawiają za koniecznością nasycenia tego terenu w służbami udzielającymi doraźnej pomocy medycznej.

Tarnów już został w 2008 r. pozbawiony jednego zespołu, który alokowano do Żabna.

Liczebność zespołów typu S ustala się na równi z ilością zespołów typu P – taka zasada obowiązuje choćby na terenie powiatu krakowskiego – tymczasem w Tarnowie odsetek ten wynosi na dzień dzisiaj-

szy zaledwie 44%, a zostanie zmniejszony do 20%. Należy zadać sobie pytanie, czy taki stan rzeczy nie zaowocuje złamaniem konstytucyjnej zasady równego dostępu obywateli do świadczeń medycznych.

Pozostawienie jednego zespołu typu S dla obszaru zamieszkałego przez około 150 tys. ludzi nie gwarantuje bezpieczeństwa mieszkańców.

Analiza danych dotyczących wezwań zespołów ratownictwa medycznego dostarcza następujących danych: PSPR dysponuje pięcioma filiami terenowymi, w których stacjonuje po jednym zespole ratowniczym. Na każdy z tych zespołów przypada średnio 3,8 interwencji na dobę, a więc ponad dwuipółkrotnie mniej niż w Tarnowie.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy, zważywszy na powyższą argumentację, podejmie Pani działania w kierunku korekty „Wojewódzkiego planu działania systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego” dla Małopolski w wyżej podniesionym zakresie?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje stosownymi danymi uzasadniającymi tak daleko idące okrojenie dotychczasowego systemu ratownictwa medycznego dla Tarnowa i gmin ościennych?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 23 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21278)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rekompensat
za tzw. mienie zabużańskie**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z głosami ze strony osób, które ubiegają się o rekompensaty za tzw. mienie zabużańskie. Rekompensaty te (w wysokości 20% dawnej wartości) są wypłacane na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie ze wskazaną ustawą, stosowne wnioski o rekompensaty należało składać do 31 grudnia 2008 r. Organem właściwym do ich rozpatrywania są wojewodowie.

Z otrzymywanych przeze mnie wiadomości wynika, że zdecydowana większość złożonych wniosków nie została jeszcze rozpatrzona. W bardzo licznych przypadkach procedura ich rozpatrywania nawet się nie rozpoczęła, a właściwe komórki w urzędach wojewódzkich potrafią udzielać interesantom informacji, że rozpatrzenie wniosków nastąpi za parę lat. Ludzie, którzy pozostawili mienie poza obecnymi granicami RP, to w większości osoby starsze i bardzo

często ubogie. Z powyższych względów oczekiwanie jest dla nich wyjątkową niedogodnością.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaki odsetek powyższych wniosków został do chwili obecnej rozpatrzony?

2. Jak długi jest średni czas oczekiwania na rozpatrzenie wniosku?

3. Na kiedy planowane jest zakończenie procedur związanych z rozpatrywaniem wniosków na mocy powyższej ustawy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21279)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad korzystania
przez adwokatów z akt przechowywanych
w kancelariach tajnych**

Szanowny Panie Premierze! Dotarły do nas informacje ze strony adwokatów występujących w charakterze obrońców w postępowaniach karnych, w których akta objęte są klauzulami tajności. Zapoznanie się z takimi aktami na potrzeby prowadzonej obrony jest możliwe w kancelarii tajnej. Nie jest dopuszczalne przy tym korzystanie z jakichkolwiek urządzeń rejestrujących obraz ani pozwalających na sporządzanie notatek. Ratio legis obowiązujących regulacji stanowi konieczność ochrony tajemnicy państwowej.

Powyższy stan rzeczy z punktu widzenia adwokata prowadzącego sprawę karną należy uznać za niedogodny. Akta zgromadzone w kancelarii tajnej liczą nieraz wiele tomów, a brak możliwości utrwalania w jakikolwiek sposób własnych przemyśleń związanych z ich lekturą zdecydowanie utrudnia praktyczne możliwości skutecznego przygotowania do obrony.

Obecnie prowadzone są prace nad przepisami wykonawczymi do nowo obowiązującej ustawy o ochronie informacji niejawnych. Zasadne wydaje się, aby przy ich uchwalaniu Ministerstwo Sprawiedliwości wzięło pod uwagę konieczność zagwarantowania warunków pracy obrońców w sposób gwarantujący prawo do obrony na należytych poziomie.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość podjęcia działań mających na celu poprawę pracy obrońców w zakresie dotyczącym dokumentów niejawnych?

2. Czy ministerstwo dostrzega możliwości rozwiązań w powyższym zakresie, które gwarantowałyby

zarówno prawo do obrony, jak i ochronę informacji niejawnych?

3. Czy ministerstwo dopuszcza konsultację powyższej kwestii z przedstawicielami środowiska adwokackiego?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21280)

do ministra zdrowia

**w sprawie masowej zachorowalności
mieszkańców Turzy Śląskiej zamieszkałych
w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej
zlokalizowanych w pow. wodzisławskim**

Szanowna Pani Minister! W związku z interwencjami zgłoszonymi do mojego biura poselskiego przez osoby oraz instytucje, których problem dotyczy, proszę o zajęcie stanowiska w niniejszej sprawie. Jako poseł na Sejm RP z ogromnym niepokojem od lat obserwuję liczne nowelizacje przepisów prawa dotyczące budowy stacji bazowych telefonii komórkowych, które coraz bardziej pomijają znaczenie człowieka i ochronę jego zdrowia i życia. Przez całe lata dyrektor Departamentu Instrumentów Środowiskowych Ministerstwa Środowiska przekazywała, iż badania WHO potwierdziły nieszkodliwy wpływ stacji bazowych na zdrowie ludzi. Niestety, z ekspertyz zagranicznych naukowców wynika, iż teorie te rozmiągają się z prawdą. Efektem nieświadomości i działań rzeszy urzędników jest problem będący przedmiotem niniejszej interpelacji.

Istnieją liczne, wiarygodne dowody naukowe potwierdzające szkodliwość dla życia i zdrowia ludzi oddziaływania pola elektromagnetycznego związanego z funkcjonowaniem stacji bazowych. Jednakże w Polsce jak dotąd, pomimo licznych postulatów, nie przeprowadzono badań naukowych dotyczących stanu zdrowia ludności zamieszkałej w pobliżu tego typu urządzeń, które w sposób obiektywny i wnikliwy potwierdziłyby stawianą tezę bądź jej zaprzeczyły.

W sprawie promieniowania elektromagnetycznego niejonizującego zajął stanowisko Parlament Europejski w rezolucji z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie obaw dotyczących wpływu pól elektromagnetycznych na zdrowie. Stwierdzono, że w interesie wspólnotowym jest przeprowadzenie testów i badań nad pośrednimi i bardzo niskimi falami elektromagnetycznymi, żeby wyciągnąć szersze wnioski na temat ich skutków dla zdrowia ludzkiego. Skłoniły do tego alarmujące sygnały pochodzące od obywateli całej Europy. Badania epidemiologiczne wskazują, że dłu-

gotrwałe narażenie na ww. promieniowanie powoduje szereg niebezpiecznych objawów, m.in. przyspieszenie rozwoju chorób nowotworowych, zaburzenia rytmu serca, alergie i inne objawy występujące nawet przy poziomie promieniowania mieszczącym się w normach prawnych. Coraz powszechniejsze staje się także zjawisko nadwrażliwości na promieniowanie elektromagnetyczne, które dotyczy obecnie 6–10% ludności i rośnie wraz z ilością stacji bazowych telefonii komórkowych. Oznacza to, iż powyższy odsetek społeczeństwa odczuwa negatywne skutki działania promieniowania elektromagnetycznego i ulega szybciej schorzeniom.

Potwierdzeniem powyższych badań jest sytuacja zdrowotna osób zamieszkujących okolice stacji bazowej w Turzy Śląskiej. W populacji mieszkańców tej miejscowości wystąpiły bardzo liczne przypadki nowotworów złośliwych i innych chorób (zachorowalność większa niż w populacji ogólnej z tendencją wzrostu). Ma to najwyraźniej bezpośredni związek z oddziaływaniem pola elektromagnetycznego emitowanego przez anteny działających tam od wielu lat trzech stacji bazowych telefonii komórkowej. Zestawienie tych faktów wskazuje na istnienie powyższego związku – podobne sytuacje mają miejsce także w innych miejscach w Polsce oraz w licznych punktach na całym świecie. Są one powodem wielu protestów lokalnych społeczności.

Zdaniem lekarzy zachorowalność i umieralność na nowotwory wśród mieszkańców Turzy Śląskiej nie jest przypadkowa i może mieć związek z działającymi stacjami bazowymi. Przedstawiam specjalistyczne diagnozy lekarskie tylko niektórych osób zamieszkujących bezpośrednio okolice stacji bazowej, które wyraziły zgodę na udostępnienie dokumentacji medycznej:

- 1) A. K. – nowotwór złośliwy sutka (odległość od stacji bazowej ok. 200 m);
- 2) R. W. – guz gruczołu piersiowego (odległość od stacji bazowej ok. 300 m);
- 3) T. S. – rak trójkąta zatrzonowcowego (odległość od stacji bazowej ok. 100 m);
- 4) I. S. – rak piersi lewej (odległość od stacji bazowej ok. 150 m);
- 5) D. H. – rak płaskonabłonkowy wargi dolnej (odległość od stacji bazowej ok. 250 m);
- 6) S. E. – nowotwór trzustki (odległość od stacji bazowej ok. 300 m);
- 7) S. K. – choroba nowotworowa: guz nieoperacyjny esicy, przerzuty do wątroby (odległość od stacji bazowej ok. 100 m);
- 8) M. T. – choroba nowotworowa wątroby (odległość od stacji bazowej ok. 100 m);
- 9) Z. T. – nowotwór złośliwy nerwów czaszkowych i innych części centralnego systemu nerwowego, zmiana przekraczająca granice mózgu, obejmująca oczodół, masyw szczękowo-sitowy i nosogardłowy, nowotwór złośliwy skóry – skóra powieki łącznie z kątem oka (odległość od stacji bazowej ok. 200 m) – zmarł;

10) F. K. – wyniszczenie nowotworowe (odległość od stacji bazowej ok. 150 m) – zmarł;

11) E. K. – guz mózgu (odległość od stacji bazowej ok. 100 m) – zmarła;

12) B. O. – rak pęcherza moczowego (odległość od stacji bazowej ok. 150 m) – zmarł.

Na domiar złego w odległości ok. 200 metrów od istniejącego masztu z trzema stacjami bazowymi widnieje już kolejna konstrukcja masztu sieci telefonii komórkowej i trwa procedura jego uruchomienia. Mieszkańcy wyrażają na to stanowczy, niestety, jak do tej pory bezskuteczny, protest. Zwracam się zatem do Pani Minister z ogromną prośbą o podjęcie działań w obronie praw do życia mieszkańców Turzy Śląskiej i innych mieszkańców naszego kraju borykających się z podobnymi problemami. W załączeniu przesyłam ostatnią decyzję starosty umożliwiającą uruchomienie czwartej stacji bazowej telefonii komórkowej w tym rejonie, która z pewnością spowoduje jeszcze większą kumulację pól elektromagnetycznych*).

Ważną kwestią, którą należy poruszyć, jest także brak regulacji prawnych odnoszących się do czasu oddziaływania na ludność pól elektromagnetycznych wokół stacji bazowych telefonii komórkowych. Ryzyko problemów zdrowotnych rośnie przede wszystkim z czasem działania promieniowania elektromagnetycznego na żywe organizmy, a nie tylko wraz ze wzrostem jego poziomu. Ponadto ekspozycja ludności na ww. promieniowanie w środowisku jest procesem ciągłym i długotrwałym, a więc różnym od warunków ekspozycji testowanych w doświadczeniach.

Konieczne jest przeprowadzenie badań nad poziomem wskaźników pola elektromagnetycznego, dokonanych przez niezależną i specjalistyczną jednostkę. Niestety, jednostka taka, zgodnie z prawem, jest zobligowana do wcześniejszego poinformowania inwestora o planowanym badaniu natężenia pola elektromagnetycznego. Rozwiązanie to budzi wątpliwości co do rzetelności wyników przeprowadzonych badań i często jest nieadekwatne do rzeczywistości. Ważne jest zatem stworzenie innego systemu kontroli i zmiany zapisów prawnych.

Jednocześnie proszę Panią Minister o szybką i stanowczą reakcję, co w omawianej sprawie ma kluczowe znaczenie.

W ostatnich latach, poprzez wprowadzenie licznych zmian przepisów prawa oraz podjęcie tzw. specustawy, dokonano znacznych ułatwień operatorom telefonii komórkowej zarówno na etapie budowy, jak i funkcjonowania stacji bazowych. Są w rażącej sprzeczności z wiedzą naukową, a często też nawet ze zdrowym rozsądkiem. Zmiany powodują zamęt w orzecznictwie sądownoadministracyjnym, z którym nawet NSA do dziś nie może sobie skutecznie poradzić. Czas najwyższy, aby tę sferę gruntownie uporządkować, a początkiem tego niech będzie zajęcie się sprawą ludzi, którzy cierpią w efekcie pozbawienia

ich prawa do życia w środowisku, które nie zagrażałoby ich zdrowiu.

Dlatego też kieruję do Pani Minister pytania:

1. Jakie widzi Pani Minister możliwości rozwiązania przedstawionych przeze mnie problemów?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia lub wyznaczona jednostka prowadzi badania nad szkodliwością fal elektromagnetycznych i ich wpływie na zdrowie i życie człowieka?

3. Czy ministerstwo dysponuje wynikami badań, które określałyby wpływ na czas przebywania ludzi w polu promieniowania elektromagnetycznego?

4. Czy wobec przedstawionych faktów widzi Pani Minister możliwość zmian regulacji prawnych, tak aby chronić mieszkańców przed szkodliwym promieniowaniem?

5. Czy Ministerstwo Zdrowia przewiduje zmiany zapisów prawnych, w efekcie których inwestorzy stacji bazowych nie będą wcześniej informowani o planowanych badaniach wskaźników natężenia pola elektromagnetycznego?

6. Czy wobec tak szybko rozwijających się sieci telefonii komórkowej nie należałoby utworzyć specjalistycznej i niezależnej jednostki, która prowadziłaby cyklicznie badania promieniowania w okolicach stacji bazowych?

7. Czy zwiększona zachorowalność mieszkańców Turzy Śląskiej jest skutkiem bezpośredniego oddziaływania pola elektromagnetycznego istniejących tam od kilku lat stacji bazowych i w jaki sposób dokonane zostanie zbadanie tej sprawy?

8. Czy mieszkańcy mogą liczyć na konkretną pomoc ze strony Ministerstwa Zdrowia?

9. W jaki sposób mają chronić swoje własne zdrowie i życie mieszkańcy bezpośrednio narażeni na oddziaływanie opisywanych pól elektromagnetycznych i jakie instrumenty prawne ich skutecznie chronią?

Z uwagi na ustawę o ochronie danych osobowych proszę o nieujawnianie informacji personalnych osób zamieszkujących w okolicach stacji bazowych znajdujących się w Turzy Śląskiej.

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Gawęda

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21281)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o zasadach wykonywania niektórych
uprawnień Skarbu Państwa**

Szanowny Panie Ministrze! Rząd przygotował ustawę o wykonywaniu niektórych uprawnień Skar-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

bu Państwa, w której znalazły się zapisy umożliwiające przyspieszoną prywatyzację przedsiębiorstw państwowych oraz stanowiące, że w radach nadzorczych i zarządach wszystkich spółek z udziałem Skarbu Państwa nie będą mogli zasiadać przedstawiciele załogi. Postulaty te zostały umieszczone w przygotowywanym akcie prawnym – na wniosek działającej przy prezesie Rady Ministrów Rady Gospodarczej.

Zapisy przyjętego przez rząd projektu ustawy w sposób znaczący naruszają zasady partnerstwa społecznego, które zostały opisane w ustawie o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw. Naruszenie zawartej ze światem pracy umowy społecznej może doprowadzić do wybuchu niezadowolenia wśród pracowników, co odbije się negatywnie na kondycji całej gospodarki.

Jak podnoszą centrale związkowe branż górniczej i miedziowej, zapisy zawarte w rządowym projekcie stanowią furtkę do pospiesznej i przymusowej prywatyzacji oraz eliminują ważny element społecznej kontroli nad procesami sprzedaży własności Skarbu Państwa, w strategicznych dla interesów państwa sektorach przemysłu. Ich wprowadzenie może skutkować zwolnieniami na masową skalę, co znacznie pogorszy sytuację na rynku pracy.

W związku z opisaną sytuacją zwracam się do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy w związku z opiniami strony społecznej rząd zamierza wprowadzić zmiany w projekcie ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa w zakresie: wykreślenia zapisów odbierających pracownikom prawo do wskazywania członków zarządów i rad nadzorczych spółek Skarbu Państwa, wykreślenia zapisów działu III dotyczących tzw. komitetu nominacyjnego?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21282)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie publikacji archiwalnych
materiałów źródłowych dotyczących
powstań śląskich w 90. rocznicę zwycięskiego
III powstania śląskiego i powrotu
części Górnego Śląska do macierzy**

Szanowny Panie Ministrze! Rok 2011 dla mieszkańców Górnego Śląska i obecnego woj. śląskiego to czas jubileuszu 90. rocznicy wybuchu III powstania śląskiego – jedyne obok powstania wielkopolskiego zwycięskiego czynu zbrojnego Polaków. To dzięki pa-

triotycznej postawie i krwawej ofierze Górnoszlązaków po sześciu wiekach oderwania do Rzeczypospolitej powróciła część prastarych ziem piastowskich oderwanych od macierzy w 1348 r.

Mimo pozostawania przez wieki poza granicami Rzeczypospolitej lud Śląska niejednokrotnie dawał świadectwo swojego przywiązania do polskości, czego świadectwem było choćby manifestowanie swoich uczuć podczas przemarszu pod Wiedeń armii króla Jana III Sobieskiego w 1683 r., gdy monarcha modlił się na wzgórzu Sanktuarium Maryjnego w Piekarach Śląskich.

Zwycięstwo powstańców śląskich okupione zostało tysiącami ofiar najlepszych synów i córek Śląska, którzy swoją działalność patriotyczną prowadzili nieprzerwanie od połowy XIX w. Działalność oświatowa i wydawnicza, polski ruch chórów i orkiestr, ruchy abstynenckie i trzeźwościowe, towarzystwa gimnastyczne – to tylko niektóre obszary odradzania się polskiej świadomości i tożsamości narodowej Ślązaków na Górnym Śląsku. Warto wymienić w tym miejscu takie postacie, jak: Józef Lompa, Karol Miarka, Ksiądz Alojzy Ficek, Ksiądz Konstanty Damrot, Józef Stalinach czy Juliusz Ligoń.

Ta systematyczna, codzienna praca organiczna dała swoje owoce, gdy nadeszła próba I wojny światowej i szansa na odrodzenie państwa polskiego. Równoległe z tworzeniem się struktur niepodległej Rzeczypospolitej również na Górnym Śląsku trwały działania, których celem był powrót do macierzy. Walka toczyła się zarówno na polu politycznym, dzięki Kołu Polskiemu w Reichstagu, jak i w konspiracji, gdzie organizowano Polską Organizację Wojskową Górnego Śląska. Znamiennym i dobitnym dowodem postawy polskich działaczy górnośląskich jest ich czynny udział w przygotowaniu zwycięskiego powstania zrywu w Wielkopolsce.

Gdy terror niemiecki na Górnym Śląsku narastał, ludność miejscowa trzykrotnie chwyciła za broń. Pierwsze powstanie śląskie, trwające od 17 do 24 sierpnia 1919 r., było spontaniczną i krótkotrwałą demonstracją sprzeciwu wobec krwawej pacyfikacji górników kopalni Mysłowice. Po tygodniu walk zakończyło się porażką i wycofaniem sił powstańczych na teren Polski. Gdy po roku Rzeczpospolita zmagiła się z nawałą bolszewicka u bram Warszawy, Ślązacy nie zawahali się chwycić za broń po raz kolejny w dniach 19–25 sierpnia 1920 r. Zryw ten zakończył się już częściowym sukcesem – choć nie zdecydował jeszcze o przynależności państwowej Górnego Śląska – jednak dzięki niemu usunięto z obszaru plebiscytowego niemieckie organy bezpieczeństwa oraz utworzono mieszaną policję polsko-niemiecką. Po przeprowadzonym 20 marca 1921 r. plebiscytem wiadomo już było, że niemieckie manipulacje przesądziły o polskiej przegranej: za Polską opowiedziało się 40,4%, a za Niemcami 59,5% uprawnionych do głosowania. Konsekwencją tej porażki był w maju 1921 r. strajk generalny, a następnie, w nocy z 2 na 3 maja, rozpoczęcie III powstania śląskiego (w którym po stronie

powstańców wzięło udział ok. 60 tys. osób). Tym razem była to już regularna wojna, w której szala zwycięstwa szybko przesunęła się na stronę Polską. Zwycięstwo to po dwóch miesiącach działań zostało przypieczętowane działaniami dyplomatycznymi, których konsekwencją był w czerwcu 1922 r. powrót części Górnego Śląska do macierzy.

Powołany rok później Związek Powstańców Śląskich przez cały okres dwudziestolecia międzywojennego dokumentował i archiwizował wszelkie materiały dotyczące III zbrojnych zrywów. Efektem tego było archiwum, którego zbiory w dużej części przetrwały zawieruchę II wojny światowej – po części na terenie Polski, a po części w zbiorach Instytutu im. Józefa Piłsudskiego w Nowym Jorku.

Zbiór „Powstania Śląskie” to materiały personalne dotyczące powstańców śląskich. W Polsce przetrwały wojnę, choć ze znacznymi ubytkami, dokumenty proveniencji wojskowej: Polska Organizacja Wojskowa, oddziały i formacje powstańcze łącznie z Naczelną Komendą Wojsk Powstańczych. Obecnie są one w Centralnym Archiwum Wojskowym w Warszawie. Niestety, podczas II wojny światowej zaginęły akta plebiscytowych instytucji cywilnych, razem z Polskim Komisariatem Plebiscytowym w Bytomiu. Wobec takiego stanu rzeczy dokumenty przechowywane w nowojorskim Instytucie im. Józefa Piłsudskiego mają unikatową wartość dla historii Polski. Generalnie zawierają one materiały dotyczące I, II i III powstania śląskiego, tj. szczegółową ewidencję imienną powstańców z uwzględnieniem podziału na poszczególne bataliony i kompanie, spisy ewidencyjne oficerów i podoficerów, lekarzy, sanitariuszy, telefonistek, urzędniczek. Zachowały się także listy i księgi chorych, rannych i zabitych. Część zbioru stanowią także:

— raporty, rozkazy i depeche Głównego Dowództwa Milicji Górnośląskiej;

— akta Naczelnej Komendy Wojsk Powstańczych, np. Oddział dla Spraw Górnego Śląska przy 23. Dywizji Piechoty, akta Grupy Wschodniej, Grupy Pomoć, Grupy Południe, Grupy Wawelberga, a także rozkazy, raporty, meldunki czy sprawozdania adiutantury szefa sztabu, akta Oddziału Kierownictwa Transportów, akta Intendentury, szefa sanitarnego, szefa kolejnictwa, szefa łączności, szefa inżynierii i saperów, mapy, szkice i plany operacyjne;

— raporty Polskiego Komitetu Plebiscytowego dla Górnego Śląska;

— dokumentacja Komitetu Pomocy na powiat Koźle i pomocną część Raciborskiego.

Obecnie trwa konserwacja i mikrofilmowanie kolekcji w celu zabezpieczenia dokumentów przed zniszczeniem. 19 grudnia 2002 r. instytut podpisał umowę z Naczelną Dyrekcją Archiwów Państwowych (NDAP), według której NDAP zobowiązała się do konserwacji kolekcji, wykonania mikrofilmów. W Centralnym Laboratorium Konserwacji Archiwaliów w Warszawie wykonano mikrofilmy i konserwacje, w Bibliotece Śląskiej trwają prace nad konserwacją

kolekcji, zaś w Archiwum Państwowym w Katowicach jest budowana baza danych „Powstaniec”, w której to zapisywane są wszelkie dane dotyczące poszczególnych powstańców. Digitalizację wykonało Archiwum Państwowe w Katowicach, w wyniku czego powstało 90 700 skanów (z 840 jednostek aktowych). Na początku 2010 r. prace zostały zakończone. Zarówno archiwum, jak i Biblioteka Śląska posiadają więc materiały dotyczące powstań śląskich w formie elektronicznej. Są one, podobnie jak i mikrofilmy, udostępniane w pracowni naukowej archiwum. Oryginały wróciły za ocean do Instytutu im. Józefa Piłsudskiego. W sierpniu 2010 r. zbiory powstań śląskich w katowickim archiwum państwowym wzbogacone zostały o 275 tys. skanów z materiałów archiwalnych przechowywanych dotąd w Centralnym Archiwum Wojskowym w Warszawie.

Praca, która dotąd została wykonana staraniem historyków zarówno zza oceanu, jak i polskich, jest bezcenna dla utrwalenia dokumentalnej prawdy o walce Ślązaków i ich dążeniu powrotu do macierzy. Jako syn tej górnośląskiej ziemi z wdzięcznością składam hołd wszystkim, którzy przyczynili się do tego dzieła. By jednak praca ta dała pełne i oczekiwane efekty, wymaga dalszego wsparcia ze strony rządu Rzeczypospolitej.

Od lat obserwujemy niewystarczające działania zmierzające do utrwalania i popularyzowania wiedzy o trzech powstańczych zrywach. Brak publikacji książkowych i działań medialnych, niedostateczna edukacja powodują, że tematyka ta w powszechnej świadomości coraz częściej odchodzi w mrok zapomnienia, a zastępowana jest dyżurnymi „ikonami”, jak np.: pomnik Powstańców Śląskich w Katowicach – słynne „Trzy Skrzydła”, czy coraz rzadziej już przypomniany film Kazimierza Kutza „Sól ziemi czarnej”. Przywoływane są też krzywdzące Ślązaków i wypaczające historię powstań stereotypy o: śląskiej wojnie domowej, rozdarciu przez Polskę Górnego Śląska, krzywdzie górnośląskiej oraz masowym wyjeździe powstańców do Niemiec w okresie PRL. Na takich „pożywkach”, w oderwaniu od historycznych dokumentów, żerują samozwańczy działacze „narodowości śląskiej” i „autonomiści”, którzy dystansując się od polskości Ślązaków, próbują – niestety, korzystając z pomocy niektórych mediów – zbić swój prywatny kapitał polityczny. W konsekwencji może to prowadzić do osłabienia państwa polskiego, podsyceńia waśni regionalnych i wzajemnej nieufności obywateli Rzeczypospolitej zamieszkujących Górny Śląsk i pozostałe regiony.

Pierwsze efekty biernej postawy i milczenia są już na Śląsku widoczne: podsycane są konflikty, a to wokół barw krzesłek jedyne w Polsce Stadionu Narodowego w Chorzowie, gdzie przeszkadzają barwy narodowe polskie, a to coraz głośniejsze podnoszone żądania autonomii dla Śląska i pozostałych regionów, a nawet wysuwane są żądania przekształcenia Rzeczypospolitej – wzorem Niemiec – w państwo federalne. W tym ostatnim przypadku otwarcie pomija

się inną tradycję państwowości polskiej i niemieckiej. Żąda się odrzucenia rodzimej, a wzorowania na obcej, szermuje się hasłami rozwoju regionalnego, odrzucając potrzebę solidarności narodowej i społecznej w ramach jednej Rzeczypospolitej.

Ze szczególną perfidią, w zależności od bieżącej potrzeby publicystów i samowzwańczych „autorytetów medialnych”, szermuje się na przemian sprzecznymi hasłami: a to że podczas powstań Rzeczypospolita uciskana przez Niemców ludność śląską traktowała po macoszemu i pozostawiła samej sobie, ale też często mówi się i pisze, że powstania to efekt mieszania się Polaków w wewnętrzne sprawy Górnego Śląska. Tak więc, w zależności od sytuacji, uzasadniając „krzywdę”, jakiej od Rzeczypospolitej mieli zaznać Górnoszlązacy, na przemian zarzuca się Polsce albo bezduszną bierność, albo perfidną ingerencję i „wydzieranie” dla siebie krainy węgla i stali. Do arsenału zarzutów pod adresem Polski dorzuca się polityczną przegraną Wojciecha Korfanteo w walce o fotel premiera, konflikt z Józefem Piłsudskim, problemy gospodarcze dwudziestolecia międzywojennego, zapominając, że są to problemy wówczas powszechne, zarówno walka polityczna, w której ktoś wygrywa, a ktoś przegrywa, jak i światowy kryzys gospodarczy. Powojenne „krzywdy” ludności Górnego Śląska znów przypisuje się Polsce, zapominając, że PRL nie była nigdy państwem suwerennym, a jedynie radzieckim „lennem” o ściśle określonym zakresie autonomii. Dlatego powojenne krzywdy Górnoszlązaków muszą być zawsze rozpatrywane w kontekście represji państwa totalitarnego, którym poddawano wszystkich obywateli PRL, a nie tylko mieszkańców jednego regionu.

W zapomnienie odchodzą hasła, które dla śląskich Polaków spod znaku „Rodła” były wyznaniem wiary, jako „Pięć Prawd Polaków”. Zostały one uchwalone i uroczyście proklamowane 6 marca 1938 r. w największej sali teatralnej w Berlinie, w czasie Kongresu Związku Polaków w Niemczech, w obecności prawie 6 tys. działaczy. Prawdy te, do dziś aktualne i warte przypomnienia, brzmią:

- prawda pierwsza: Jesteśmy Polakami;
- prawda druga: Wiara ojców naszych jest wiara naszych dzieci;
- prawda trzecia: Polak Polakowi bratem;
- prawda czwarta: Co dzień Polak Narodowi służy;
- prawda piąta: Polska Matką naszą – nie wolno mówić o Matce źle.

Tymczasem w woj. śląskim, w konsekwencji obowiązującego tam porozumienia koalicyjnego PO i Ruchu Autonomii Śląska, odpowiedzialnym za organizację obchodów III powstania śląskiego czyni się lidera tego ostatniego ugrupowania, który nie ukrywa swojej niechęci do tradycji powstańczej!

Wobec licznych faktów manipulowania historią regionu, deprecjonowania powstańczego zrywu Górnoszlązaków oraz coraz głośniejszym próbom siania niepokoju narodowo-społecznych w tym regionie, ja, poseł ziemi śląskiej, od pokoleń wrośnięty w tra-

dycję polską i śląską, oczekuję od Pana Ministra zdecydowanych i konkretnych działań zmierzających do godnego uczczenia 90. rocznicy III powstania śląskiego. W pierwszej kolejności postuluję zainicjowanie wielotomowego, książkowego wydania Archiwum Powstań Śląskich, które zgromadzone zostało już w Katowicach. Publikacja ta wypełni poważną lukę w historiografii dokumentującej odradzanie się państwowości polskiej po roku 1918. Da ona też oręż prawdy historycznej tym, którzy odpierają zarzuty o przeprowadzeniu powstań przez Polaków zza kordonu, przy biernej postawie ludności rodzimej. W tym kontekście wymienia się zwykle jedynie nazwisko Wojciecha Korfanteo, czasem jego politycznego adwersarza Michała Grażyńskiego, zaś reszta ginie w mrokach zapomnienia. Tymczasem dziesiątki tysięcy zawartych w dokumentach nazwisk zadają kłam tym oszczerstwom i świadczą o jednoznacznie patriotycznej postawie Górnoszlązaków. Ponieważ zakończenie tak szeroko zakrojonego przedsięwzięcia wydawniczego może wykraczać poza ramy roku bieżącego, postuluję, by program ten kontynuować również w roku 2012, gdy świętować będziemy 90. rocznicę powrotu części Górnego Śląska do macierzy.

Równoległe postuluję pilne wznowienie – w charakterze reprintu – wydanej w roku 1982 (której wydanie było możliwe dzięki powstaniu w 1980 r. NSZZ „Solidarność”) przez Wydawnictwo Instytutu Śląskiego w Opolu „Encyklopedii Powstań Śląskich”, która do dziś pozostaje pionierskim przedsięwzięciem naukowym i wydawniczym. Oprócz powstania warszawskiego żadne z polskich powstań narodowych nie doczekało się opracowania encyklopedycznego. Czytelnik znajdzie w niej ok. 2400 haseł i artykułów, w tym 1500 krótkich biogramów śląskich działaczy plebiscytowych i powstańców. To jedno z najbardziej wartościowych, fundamentalnych dzieł poświęconych popularyzowaniu tej problematyki wydane zostało raz, i to w niewielkim nakładzie 30 000 egzemplarzy. Najwyższa pora, by po niemal 30 latach przypomnieć i przywrócić to wiekopomne dzieło, przygotowane wówczas pod okiem wybitnego śląskiego historyka prof. Kazimierza Popiołka.

Panie Ministrze! Jestem głęboko przekonany, że współczesna Polska winna jest swoim wiernym córkom i synom górnośląskim ten symboliczny gest pamięci i uznania ich trudu.

Dlaczego ich heroizm jest zapomniany, czemu milczy się o ich bohaterstwie?

Trud był to heroiczny i okupiony ofiarą najwyższą! To właśnie powstańcy śląscy w 1939 r. byli najlicniejszą grupą ściganą przez niemieckie Einsatzgruppe. To właśnie te oddziały śmierci, wyposażone jeszcze przed wojną w Sonderfahndungsbuch – zbiórówką księgę gończą, od pierwszych godzin wojny wylapywały i mordowały bez sądu powstańców i polskich działaczy plebiscytowych. Ofiary już wtedy liczone w tysiącach. Kolejnych kilka tysięcy policjantów z woj. śląskiego, wśród których byli liczni powstańcy, trafiło do sowieckiego obozu w Ostaszkowie, a następnie wiosną roku 1940 zamordowanych zosta-

ło przez NKWD w Kalininie (obecnie Twer) i spoczęli na cmentarzu wojennym w Miednoje.

Mimo tak znacznej daniny krwi już u progu wojny, podczas okupacji to Śląski Okręg Armii Krajowej stał się jedną z najprężniej działających struktur Polskiego Państwa Podziemnego. To właśnie jego żołnierze, zwłaszcza wywiadu, byli powstańcy i ich dorosłe już dzieci, dostarczali wywiadam alianckim najcenniejszych meldunków o ruchach wojsk niemieckich, produkcji wojennej, stanie gospodarki i nastrojach ludności w Rzeszy. Mimo iż okręg ten działał na obszarach wcielonych do III Rzeszy, jego siły szacowane są na ok. 28 tys. żołnierzy i 500 konspiracyjnych plutonów. Za tę aktywność żołnierze okręgu ponieśli wysoką cenę kolejnych tysięcy ofiar aresztowanych i zamordowanych.

Dzieła zniszczenia polskiej tkanki na Górnym Śląsku i wyeliminowania rodzimego elementu patriotycznego dokończyli PRL-owski aparat represji i komuniści. Po 1945 r. powstańców – żołnierzy AK represjonowano podobnie jak „zapłutych karłów reakcji” w innych dzielnicach Polski. Po okresie terroru lat 40. i 50. problem Górnoszlązaków został za czasów Edwarda Gierka, w latach 70., rozegrany wyjątkowo perfidnie – na mocy porozumienia polsko-niemieckiego zezwolono na wyjazd Ślązaków do Niemiec w zamian za niemieckie kredyty dla PRL. Wielokrotnie próbowano cynicznie i prześmiewczo interpretować ten masowy wówczas exodus Ślązaków (często rodzin o powstańczych korzeniach) jako wyrzeczenie się polskości i odcinanie od patriotycznych korzeni. Tymczasem każdy, kto zna ówczesne realia PRL-owskiej codzienności, wie, że exodus ten nie był podyktowany resentymentami za niemczyzną, lecz tęsknotą za życiem w normalnym, wolnym kraju, w którym funkcjonuje normalna, a nie socjalistyczna gospodarka, a ludzie uczciwie pracujący uczciwie i dostatnio żyją z owoców swojej pracy. Pragnienie to podzielali wtedy nie tylko Ślązacy, ale wszyscy obywatele PRL, którym nie stworzono takiej możliwości wyjazdu. Na Ślązaków więc zaczynano spoglądać wówczas z zazdrością i zawiścią, jako na element politycznie i narodowo niepewny, co dla komunistycznej władzy było dodatkowym atutem w prowadzeniu polityki „dziel i rządź”. Podobnej praktyki „wypierania” elementu patriotycznego próbowano też w stosunku do Mazurów i Kaszubów. Tym samym wieloletnia, konsekwentnie prowadzona przez komunistów polityka doprowadziła do pozbycia się z kraju rodzin, które przez wieki opierały się procesowi germanizacyjnemu. Rodziny te nie sprostały jednak porozumieniu niemiecko-PRL-owskiemu.

Panie Ministrze! Jako poseł do Sejmu niepodległej Rzeczypospolitej z ziemi górnośląskiej prezentuję tę obszerną interpelację, oczekując, że przerwana zostanie wieloletnia zмова milczenia wokół Górnoszlązaków, wiernych, prawych, walecznych i ofiarnych obywateli państwa polskiego. Wierzę, że obowiązek ten, który spoczywa na władzach suwerennej Rzeczypospolitej, zostanie w roku jubileuszu 90. rocznicy III powstania śląskiego i powrotu części Górnego

Śląska do macierzy godnie wypełniony. Domagają się tej sprawiedliwej pamięci ciągle żywe cienie powstańców śląskich!

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21283)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie dotacji na rozwój czasopism kulturalnych

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2004 r. powołało do życia Instytut Książki do promocji literatury i czytelnictwa. Instytut ten co roku przyznaje dotacje ze środków MKiDN m.in. na rzecz wydawniczą ogólnopolskich czasopism kulturalnych. Instytut ogłosił niedawno wyniki I naboru wniosków na dotacje dla ogólnopolskich czasopism kulturalnych w roku 2011 w ramach programu „Wydarzenia artystyczne/Czasopisma”. Wnioski rozpatrywała komisja, która została powołana przez Szanownego Pana Ministra, a z ogłoszonych wyników pierwszego naboru dowiaduję się, że czasopismo, które miało otrzymać dotację, musiało zdobyć minimum 80 pkt. Niestety smuci mnie osobiście fakt, że na liście ogłoszonej przez Instytut Książki znajdują się głównie tytuły związane z światopoglądem liberalno-lewicowym, a brakuje na niej tytułów promujących wartości konserwatywno-chrześcijańskie.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra pytania:

1. Gdzie można uzyskać informacje dotyczące składu komisji rozpatrującej wnioski i czy skład komisji zostanie podany do publicznej wiadomości?

2. Na jakiej podstawie były przyznawane punkty, które uprawniały do otrzymania dotacji, oraz jakie kryteria musiało spełniać czasopismo kulturalne, aby otrzymać minimalną liczbę 80 punktów uprawniającą do otrzymania pieniędzy na działalność kulturalną?

3. Czy zauważa Szanowny Pan Minister, że program „Wydarzenia artystyczne/Czasopisma” zawiera błędy systemowe, ponieważ przyznawane dotacje od lat nie odzwierciedlają pluralizmu światopoglądowego w Rzeczypospolitej Polskiej?

4. Czy ministerstwo przewiduje zmiany w przyznawaniu dotacji dla czasopism kulturalnych w nie-dalekiej przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Chłopek

Warszawa, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21284)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nowelizacji ustawy
o wynagradzaniu osób kierujących
niektórymi podmiotami prawnymi**

Szanowny Panie Premierze! Art. 14 ustawy z 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 238, poz. 1578 oraz Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726) znowelizowano z dniem 1 stycznia 2011 r. ustawę z 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) poprzez wprowadzenie art. 29b w następującym brzmieniu:

„Art. 29b.

1. W 2011 r. przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, o którym mowa w art. 8, ustala się w wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale 2009 r.

2. W 2011 r. indywidualne wynagrodzenie miesięczne osób wymienionych w art. 2 przysługuje w wysokości ustalonej w 2010 r.”

Takie sformułowanie zapisu art. 29b ustawy spowodowało powstanie poważnej kontrowersji co do sposobu i zakresu stosowania ww. przepisu.

Przytoczony powyżej przepis prowadzi bowiem do powstania wewnętrznych sprzeczności w ramach omawianej ustawy, jak i do niedopuszczalnej ingerencji ustawodawcy w treść zawartych umów o pracę oraz umów o zarządzanie.

Nie ulega wątpliwości, że określenie „rok poprzedni” (użyty np. w art. 8), zarówno w ramach bezpośredniego rozumienia (w języku naturalnym), jak i poprzez wieloletnią praktykę stosowania ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób (...), oznacza rok bezpośrednio poprzedzający rok kalendarzowy, w którym pracownik/zarządzający uzyskuje prawo do wynagrodzenia; nie ulega także wątpliwości, że strony umów o pracę (o zarządzanie) objęte działaniem ww. ustawy właśnie we wskazany powyżej sposób rozumiały regulację art. 8, która stanowiła podstawę swoistej waloryzacji wynagrodzenia osób kierujących określonymi w ustawie podmiotami prawnymi (staje się to oczywiste, gdy badaniu podlegają umowy zawierane przed grudniem 2010 r., np. w 2004 r.); dlatego też z naciskiem należy podnieść, że wskazanie w art. 29b ust. 1 ustawy o wynagradzaniu osób (...) roku 2009 jako roku poprzedniego w stosunku do 2011 jest nie tylko arbitralne, ale przede wszystkim sprzeczne z treścią art. 8 oraz nie odpowiada znaczeniu nadanemu w języku polskim oraz w ukształtowanej w obrocie prawnym praktyce.

Przyjęcie – zapewne zgodnej z intencją prawodawcy – tezy, iż analizowany przepis art. 29b ustawy o wynagradzaniu osób (...) skutkuje tzw. zamrożeniem wynagrodzeń osób objętych ww. ustawą, stanowi poważne naruszenie zasady swobody umów, jest także przejawem niedopuszczalnej ingerencji o charakterze władczym w treść umów o charakterze cywilnoprawnym (por. art. 300 Kodeksu pracy). Stosowanie przez podmioty wymienione w art. 1 ww. ustawy w sposób naruszający postanowienia zawartych umów, w tym zwłaszcza tzw. praw nabytych, naraża te podmioty na rygory określone w prawie pracy/prawie cywilnym (zwłaszcza o charakterze odszkodowawczym).

Zgodnie z art. 29 § 1 Kodeksu pracy zmiana warunków umowy o pracę wymaga formy pisemnej. Art. 11 Kodeksu pracy stanowi, iż: „nawiązanie stosunku pracy oraz ustalenie warunków pracy i płacy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymaga zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika” (jedna z podstawowych zasad prawa pracy). Natomiast zapisy art. 9 i art. 18 Kodeksu pracy stwierdzają, iż pierwszeństwo zastosowania mają postanowienia umów i regulacji bardziej korzystne dla pracownika niż określone w prawie pracy lub innych ustawach.

Powyższe skutkuje koniecznością wykonywania zawartych z pracownikami/zarządzającymi umów o pracę/zarządzanie zgodnie z treścią tych umów, w szczególności w części dotyczącej zasad ustalania (waloryzacji) wynagrodzeń.

Mając na uwadze fakt, że omawiany przepis wszedł w życie 1 stycznia 2011 r., pozytywnego zakresu zastosowania nowelizacji, a zarazem niesprzecznego z regułami systemu prawa i zawartymi umowami o pracę/zarządzanie, należy upatrywać w:

1) zakazie dokonywania zmian w umowach zawartych z osobami wymienionymi w art. 2 cyt. ustawy o wynagradzaniu osób (...) w części dotyczącej zasad indywidualnych wynagrodzeń (oznacza to m.in. zakaz ewentualnego obniżania wynagrodzeń);

2) nakazie zawierania w 2011 r. umów z osobami wymienionymi w art. 2 cyt. ustawy o wynagradzaniu osób (...) z zastosowaniem przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale 2009 r.

W związku z przedstawionymi wyżej kwestiami zwracam się do Pana Premiera o zajęcie wobec nich stanowiska: Czy nowelizacja do tzw. ustawy kominowej wobec przedstawionych przeze mnie zastrzeżeń spełni swoje zadanie?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 9 marca 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 8747)

do ministra zdrowia

w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję zapytanie do Pani Minister w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku.

Do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Powiatu Płońskiego w sprawie zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku. Rada Powiatu Płońskiego wyraziła stanowczy sprzeciw wobec faktu zagrożenia likwidacją Oddziału Urazowo-Ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku. Oddział urazowo-ortopedyczny płońskiego szpitala liczy 15 łóżek. Oddział ten obejmuje opieką medyczną ok. 191 tys. mieszkańców powiatu płońskiego, powiatu nowodworskiego oraz gminy Świercze z powiatu pułtuskiego.

W 2011 r. leczono na tym oddziale 167 pacjentów i wykonano 125 operacji. Obecnie na oddział przyjmowani są tylko pacjenci wymagający przeprowadzenia zabiegów ratujących życie. Zła sytuacja panuje też w Poradni Urazowo-Ortopedycznej, gdzie zostały wstrzymane zapisy pacjentów na wizyty. W chwili obecnej lekarze zmuszeni są wypisywać pacjentów już nawet w trzeciej dobie po operacji, co jest niebezpieczne i ryzykowne dla zdrowia, a nawet życia pacjentów. Dlatego zespół lekarzy ortopedów z dniem 1 lutego 2011 r. odmówił współpracy z SPZZOZ w Płońsku na dotychczasowych zasadach. Z danych zawartych w rejestrze zakładów opieki zdrowotnej wynika, że szpital płoński posiada jeden z największych w woj. mazowieckim rejonów operacyjnych w przeliczeniu na jedno łóżko, jest to aż 12 733 pacjentów.

Jednym ze sposobów rozwiązania zaistniałego problemu, jak podkreśla Rada Powiatu Płońskiego, może być ograniczenie rejonu operacyjnego szpitala płońskiego do: powiatu płońskiego, dodatkowo do gminy Świercze z powiatu pułtuskiego oraz gmin z powiatu nowodworskiego: Nasielsk i Zakroczym. W tak zorganizowanym rejonie w przeliczeniu na jedno łóżko przypadać będzie ok. 7862 pacjentów. Taka zmia-

na spowoduje, że szpital płoński będzie w stanie świadczyć na odpowiednim poziomie usługi ortopedyczne. Brak działań w tej sprawie może skutkować zerwaniem współpracy z dotychczasowym zespołem specjalistów i w konsekwencji do likwidacji oddziału urazowo-ortopedycznego. Sytuacja taka mogłaby spowodować dezorganizację pracy zespołów ratownictwa medycznego, które będą zmuszone wozić pacjentów do odległych szpitali, wydłużając w ten sposób czas reakcji na zdarzenia wymagające interwencji w obsługiwanym przez nie rejonie.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy planowane jest ograniczenie rejonu operacyjnego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku?

2. Jakie podejmie Pani działania wobec groźby likwidacji Oddziału Urazowo-Ortopedycznego Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku?

Z poważaniem

Poseł Robert Kołakowski

Ciechanów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8748)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie pogłębienia dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz regulacji Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wyszogród do Płocka

Szanowny Panie Premierze! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Ministra zapytanie poselskie w sprawie pogłębienia dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz regulacji rzeki Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wyszogród do miasta Płocka.

Do mojego biura poselskiego wpłynęły apel starosty płockiego zaniepokojonego wiadomością o rezygnacji Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej z pogłębienia dna Wisły w części dotyczącej zbiornika włocławskiego oraz uchwała Rady Gminy i Miasta Wyszogród w sprawie regulacji rzeki Wisły w środkowym biegu na wysokości od gminy i miasta Wy-

szogród do miasta Płocka. Według szacunków specjalistów firmy Hydroprojekt oczyszczenie dna Wisły od miejscowości Soczewka do Troszyna z co najmniej 5 mln m³ namułu jest niezbędne dla uniknięcia tragedii. W przypadku niedokonania takiej czynności może dość do kolejnych powodzi.

W uchwale Rada Gminy i Miasta Wyszogród wyraziła głębokie zaniepokojenie o najbliższą przyszłość terenów zagrożonych powodzią. W związku z powyższym rada zaapelowała o podjęcie pilnych prac i działań w celu poprawienia sytuacji na rzece Wiśle i w jej dolinie wraz z wałami przeciwpowodziowymi, w szczególności:

1) stworzenie prawnego systemu umożliwiającego na zasadach specustawy prowadzenie podstawowych prac regulacyjnych i refulacyjnych dotyczących rzeki,

2) stworzenie wieloletniego programu regulacji koryta rzeki Wisły wraz z zabezpieczeniem finansowym pozwalającym wdrożyć program,

3) wprowadzenie przejrzystego systemu odpowiedzialności za prowadzenie działań przeciwpowodziowych,

4) utworzenie specjalnego funduszu wspierającego samorządy gminne w zakresie walki z zagrożeniem przeciwpowodziowym (w tym wsparcie budowy zniszczonych w efekcie zagrożenia powodziowego infrastruktury).

W związku z powyższym proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy to prawda, że pieniądze przeznaczone na oczyszczenie dna Wisły w zbiorniku włocławskim nie zostały uwzględnione w planie inwestycyjnym?

2. Kiedy rozpoczną się prace polegające na oczyszczeniu dna Wisły w zbiorniku włocławskim?

3. Czy zostanie stworzony system prawny umożliwiający przeprowadzenie podstawowych prac regulacyjnych i refulacyjnych dotyczących rzeki?

4. Kiedy zostanie stworzony wieloletni program regulacji koryta rzeki Wisły wraz z zabezpieczeniem finansowym pozwalającym wdrożyć program?

5. Czy zostanie wprowadzony przejrzysty system odpowiedzialności za prowadzenie działań przeciwpowodziowych?

6. Czy zostanie utworzony specjalny fundusz wspierający samorządy gminne w zakresie walki z zagrożeniem przeciwpowodziowym (w tym wsparcie odbudowy zniszczonych w efekcie powodzi infrastruktury)?

Z poważaniem

Posel Robert Kołakowski

Ciechanów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8749)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dużych dysproporcji
w cenach biletów lotniczych sprzedawanych
przez PLL LOT SA na przeloty relacji
Rzeszów – Warszawa i Kraków – Warszawa**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z pytaniem: Z czego wynikają ogromne różnice w wysokości cen biletów lotniczych w przewozach krajowych na porównywalnych pod względem długości trasach? W szczególności proszę o informacje: Z czego wynikają bardzo duże różnice cen biletów za przeloty na trasie Rzeszów – Warszawa w porównaniu do cen relacji Kraków – Warszawa?

Dla przykładu w dniu 28 stycznia br. cena biletu lotniczego (tam i z powrotem) na trasie Kraków – Warszawa wynosiła 172,16 zł. W tym czasie za przelot na trasie Rzeszów – Warszawa (tam i z powrotem) należało zapłacić 654,38 zł. Tak diametralna różnica na niekorzyść mieszkańców Rzeszowa i Podkarpacia nie została w żaden sposób wyjaśniona. Pragnę podkreślić, że na moje dwukrotne pisemne wystąpienia w dniu 4 listopada 2010 r. oraz w dniu 4 stycznia 2011 r. władze LOT nie raczyły odpowiedzieć. Być może powodem jest brak racjonalnych argumentów. Niewątpliwie jednak brak jakiegokolwiek reakcji jest dowodem na niskie standardy panujące w liniach.

Najistotniejsze jest jednak to, że bardzo wysokie ceny przelotów nie zostały w żaden sposób uzasadnione i że stanowią poważną barierę komunikacyjną dla mieszkańców Rzeszowa i całego Podkarpacia. To czynnik utrudniający rozwój rzeszowskiego portu i regionu. Z powyższych powodów proszę o wyjaśnienie zasad i przyczyn stosowania tak rażącej dysproporcji w polityce cenowej PLL LOT SA i spowodowanie racjonalnego kształtowania cen biletów, które nie będzie dyskryminowało mieszkańców Rzeszowa i regionu.

Z poważaniem

Posel Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8750)

do ministra środowiska

w sprawie budowy przez inwestorów czeskich elektrowni wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie napływają do mnie liczne wystąpienia stowarzyszeń i organizacji turystycznych działających na ziemi kłodzkiej w sprawie budowy przez inwestorów czeskich 7 elektrowni wiatrowych na granicy z Rzeczpospolitą Polską w rejonie gminy Międzyzylesie.

Również w czasie moich spotkań z wyborcami mieszkańcy ww. rejonu Polski zgłaszają liczne obawy o zdrowie oraz stan środowiska, które mogą ulec pogorszeniu z uwagi na bliskość tych farm wiatrowych.

Przedstawiając powyższe, kieruję następujące zapytania:

1. Czy znane są Panu Ministrowi plany inwestycyjne strony czeskiej zlokalizowania farm wiatrowych w pasie granicznym lub jego bezpośredniej bliskości?

2. Czy ww. lokalizacja farm wiatrowych stanowić będzie zagrożenie dla środowiska i mieszkańców pobliskich sołectw stanowiących turystyczno-rekreacyjne zaplecze Dolnego Śląska?

Inicjatywy polskich inwestorów, które w latach 2008–2010 zmierzały do budowy farm wiatrowych w gminach Bystrzyca Kłodzka oraz Międzyzylesie, spotkały się z ogromnym sprzeciwem mieszkańców, co skłoniło ówczesne władze samorządowe do rezygnacji z tych planów.

Z poważaniem

Poseł Henryk Gołębiowski

Wałbrzych, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8751)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu budynku Dworca Głównego w Opolu

W związku z końcem modernizacji linii kolejowej E30 na trasie Opole – Wrocław kwestią otwartą pozostaje sprawa remontu budynku Dworca Głównego w Opolu. Jest to sprawa szczególnie pilna w kontekście zbliżających się Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, Opole leży bowiem na trasie łączącej zachodnią i wschodnią granicę państwa. Oprócz poprawy jakości obsługi pasażerów ważny jest też fakt, że dworzec w Opolu jest budowlą zabytkową, zlokalizowaną w centrum miasta i może tym samym pełnić funkcję swoistej wizytówki stolicy województwa.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

W jakim terminie planowane jest przeprowadzenie remontu budynku Dworca Głównego w Opolu i czy jest szansa na zakończenie tych prac do czerwca 2012 r.?

Jakie środki zostaną przeznaczone na ten cel?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8752)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ostatecznego wyegzekwowania kompleksowej kontroli firmy Kronospan w Szczecinku przeprowadzonej przez niezależnych naukowców, w tym zagranicznych, z obowiązkowym udziałem strony społecznej, oraz natychmiastowego i definitywnego uregulowania kwestii ochrony środowiska naturalnego

Szanowny Panie Premierze! Nie ulega żadnej wątpliwości, że mieszkańcy Szczecinka w żadnej mierze nie mogą mieć już zaufania do instytucji państwowych oraz samorządowych, a także do organów ścigania w kwestii rzetelnego i obiektywnego wyjaśnienia uciążliwości funkcjonowania spółki Kronospan w Szczecinku.

Kwestią inną, także bardzo ważną, jest wieloletnia walka mieszkańców Szczecinka tylko i jedynie o ochronę naturalnego środowiska, a w konsekwencji o ochronę zdrowia swojego i przyszłych pokoleń, a nie walka o likwidację firmy Kronospan. Wszyscy to stale podkreślają. Żądają tylko, by firma działała w standardach najlepszej dostępnej technologii (BAT) oraz przestrzegała wszystkich norm w zakresie ochrony środowiska i przyrody, by nie była firmą uciążliwą dla środowiska i mieszkańców Szczecinka i okolic.

Trzecim zagadnieniem jest przykra konstatacja, że bezradność i słabość polskiego prawa w zakresie ochrony środowiska i zdrowia obywateli oraz beztraska polskich urzędników i organów do tego powołanych daje poniekąd przyzwolenie na bezkarność i jawne naigrywanie się z polskiego prawa i jego egzekwowania przez tych, którzy szczególnie powinni je respektować z uwagi na ważny i obiektywny interes społeczny.

Faktem przecież jest, że na terenie miasta Szczecinka stwierdzono dramatyczne przekroczenie norm substancji toksycznych i szkodliwych dla zdrowia ludzi i degradujących naturalne środowisko:

1) benzo(a)piren – norma do 1 ng/m³ – I kwartał 2009 r. min. 2,6 ng/m³, max. 56,6; średnia 17,3 ng/m³; główny przedstawiciel wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych. Liczne badania toksykologiczne i epidemiologiczne wskazują na wyraźną zależność pomiędzy ekspozycją na te związki a wzrostem ryzyka powstawania nowotworów (działają kancerogennie na zwierzęta);

2) pył PM 10, rok 2008 – przekroczenie średniodobowych dopuszczalnych norm aż o 22 razy, ciągle wzrasta. Suma wszystkich emitowanych zanieczyszczeń w Szczecinku wynosi ok. 3 tys. t/rok, czyli ok. 70 kg szkodliwych związków rocznie wdycha statystyczny szczecinczanin. Cząstki o średnicy mniejszej niż 10 mikrometrów (PM10) mogą wnikać do płuc, co może potencjalnie spowodować poważne problemy zdrowotne. Badania wykazały, iż liczba w roku z przekroczeniem dopuszczalnego poziomu (50µg/m³) wyniosła 39 dni, przy dopuszczalnej liczbie 35 dni w 2009 r., a w 2010 r. wzrosła aż do 76 dni.

3) amoniak (NH₃) – tylko z emitera tzw. 270 – WIOŚ (V.2010 r.) stwierdził ilości 2,207 kg/h (2,2 kg na godzinę!). Pomimo tego, że koncern Kronospan nie miał pozwolenia na jego emisję. Jest gazem o charakterystycznym, gryzącym zapachu, sprawia to jego agresywność fizyko-chemiczna, duża toksyczność oraz olbrzymia emisja do atmosfery. Substancja szkodliwa, działa silnie drażniąco na błony śluzowe dróg oddechowych, oczu i na skórę, wywołuje przykre uczucie pieczenia w gardle, kaszel, ślinotok, nudności, łzawienie, bóle głowy. Dochodzą do tego różne inne wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne, ponadto furany, dioksyny, azot amonowy, tlenek węgla, dwutlenek siarki, pochodne i metale ciężkie (kadm, nikiel, ołów, rtęć i inne) oraz hałas i odór nasilający się przy zmiennym wietrze.

W tym miejscu należy podkreślić, że dotychczas badano w Polsce wpływ pojedynczych składników emitowanych substancji szkodliwych, brak jest badań ich skumulowanego oddziaływania na dzieci, młodzież, dorosłych.

Także produkcja rolna w rejonie oddziaływania zakładu może być skażona, a w dłuższej perspektywie może być wygaszona ze względu na degradację gleb i skażenie środowiska. Należy też pamiętać, że czynniki rakotwórcze są powodem rozwoju raka u ludzi po okresie utajenia, który może obejmować 10 do 30 lat, zaś opóźnione efekty zatrucia charakteryzują się długim czasem utajenia, często mierzonym latami.

Na podstawie poniżej przytoczonych faktów, wydaje się, że w Polsce nie można w sposób obiektywny i rzetelny wyjaśnić przyczyny owych zanieczyszczeń naturalnego środowiska. Pozostają instytucje zagraniczne.

Interpelacja do pana premiera jest ostatnią szansą na ostateczne uregulowanie tego palącego i dramatycznego problemu.

1. Oto grupa mieszkańców Szczecinka pozwała koncern Kronospan, powołując się na artykuł Kodeksu cywilnego, który mówi, że właściciel nieruchomości powinien się powstrzymać od działań, które mogą zakłócać korzystanie z sąsiednich nieruchomości ponad przeciętną miarę wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Powołano się także na obywatelski komitet protestacyjny, który zebrał ok. 10 tys. podpisów. Przedstawiono liczne artykuły prasowe, np.: „Trują każdego dnia”, „Szczecinek. W powietrzu jest rakotwórcza substancja”, „Czy grozi nam skażenie?” itp., w których dziennikarze powoływali się na ekspertów ostrzegających, że rakotwórcze substancje w zachodniopomorskim powietrzu, w tym benzo(a)pirenu, są groźne dla ludzi.

A oto co i jak zeznawał szef firmy, m.in.: „Mogą to być pyłki z kwitnących drzew i kwiatów. – W zimie? – zdziwiła się sędzia. – To może wynik erupcji wulkanu, przez który swego czasu zamykano lotniska. (...) Przyjeżdżając na dzisiejszą rozprawę samochodem, też wyemitował pan pewnie spaliny zanieczyszczając atmosferę. (...) Mi nie śmierdzi w Szczecinku”.

Zaś pełnomocnik Kronospanu jest zdania, że „do tej pory firmie nikt nie przedstawił dowodów, że jest ona uciążliwa ponad miarę.”

Myślę, że jakikolwiek komentarz w tym miejscu powinien być zbędny. Jawne kpiny z prawa i z powagi sytuacji są stwierdzeniem niezwykle delikatnym.

2. Następny przykład. Grupa mieszkańców zrzeszona w Stowarzyszeniu Inicjatyw Społecznych „Terra” powiadomiła tutejszą prokuraturę o podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w art. 183 § 1. Kto wbrew przepisom składa, usuwa, przerabia, unieszkodliwia albo przewozi odpady lub substancje w takich warunkach lub w taki sposób, że może to zagrazić życiu lub zdrowiu wielu osób lub spowodować zniszczenie w świecie roślinnym lub zwierzęcym w znacznych rozmiarach, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Istotą doniesienia była afera wywożenia od jesieni 2009 r. odpadów poprodukcyjnych firmy Kronospan na działkę przy ul. Leśnej (liczne zdjęcia oraz filmy i oświadczenia świadków) a w trakcie trwania postępowania na funkcjonowanie od lat 90. hałdy przy ul. Waryńskiego, obecnie z odciekami poprodukcyjnymi. Sprawa najpierw trafia do Prokuratury Rejonowej w Szczecinku, a następnie do Prokuratury Okręgowej w Koszalinie.

A to postanowienie prokuratury: nie znaleziono znamion czynu zabronionego. W uzasadnieniu, m.in. czytamy, że „Hałda nie jest instalacją do unieszkodliwiania odpadów, tj. składowiskiem. Uznanie danego obiektu za składowisko wymaga szeregu uregulowań formalnoprawnych, których w odniesieniu do zrekultywowanej hałdy nie dokonywano. Położona przy ul. Waryńskiego w Szczecinku hałda, z racji jej funkcji i statusu, pełni rolę magazynu przejściowego

biomasy; nie może być traktowana jako składowisko czy zwałowisko, a w konsekwencji nie podlega nakazowi wydania zezwolenia na wytwarzanie/wydobycie odpadów”.

Także poddano kontroli działkę przy ul. Leśnej „Analizie poddano też próbkę wody z czasowego zastoiska powstałego na kontrolowanym terenie. Badania na obecność formaldehydu, fenolu, azotu amonowego oraz chlorków wykazały podwyższone stężenie tych ostatnich. Obecność chlorków mogła wprawdzie wskazywać na ewentualność zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego substancjami wypłukiwanymi ze złożonych odpadów, stwierdzić jednakże należy, że próba z wody zastoiskowej nie jest miarodajna, jako że wszelkie normy odnoszą się jedynie do wód powierzchniowych i podziemnych. Woda z zastoiska nie mieści się w żadnej z tych kategorii, tym samym zaś stwierdzone w niej stężenia nie mogą być klasyfikowane”.

A więc od 1995 r. – przejściowy magazyn biomasy? Ponadto na działce przy ul. Leśnej zbadano wodę z zastoiska, której badania nie mają żadnego znaczenia, bo nie może być... klasyfikowana. Więc po co je wykonywano?! Zatem dla prokuratury nie ma żadnej sprawy. Komentarz również zbędny.

A oto jakie wiadomości o tej hałdzie przy ul. Waryńskiego czytamy na portalu jednej z organizacji ekologicznej:

„Istotnym problemem – nierozwiązanym po dziś dzień – są odcieki z hałd odpadów poprodukcyjnych wykazujące silne przekroczenia dopuszczalnych norm. Ich głównym źródłem są ścieki przemysłowe, które niejednokrotnie wylewano na góry odpadów. Szczególnym zagrożeniem dla środowiska są pojawiające się incydenty skażenia ścieków płynących kolektorem sanitarnym do miejskiej oczyszczalni. W maju 2001 r. miał miejsce poważny wyciek formaldehydu z Kronospanu, który udało się opanować wyłącznie dzięki szybkiej interwencji pracowników Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Szczecinku. Gdyby w odpowiednim momencie nie udało się zablokować kolektora ścieków, doszłoby do zniszczenia części biologicznej oczyszczalni. Więcej: http://forumnt.glos-pomorza.pl/Strony/01_05_25/oczyszczalnia.htm W lutym 2002 r. do oczyszczalni przedostało się od 500 do 600 m³ ścieków skażonych substancją ropopochodną – najprawdopodobniej był to pigment lub emulsja używana do produkcji lakierów. Mimo nocnej pory udało się szybko opanować niebezpieczny wyciek.

Jeszcze przed rokiem 1995 odpady poprodukcyjne były nielegalnie wywożone. Po interwencji wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska odpady przestano składować poza terenem zakładu, tworząc – początkowo bez jakichkolwiek uzgodnień – olbrzymią hałdę odpadów. Hałda ma wysokość ok. 15 m, zajmuje powierzchnię blisko 4 ha i znajduje się na terenie zakładu o wysokości 150 m n.p.m.”.

Odkąd zaczęły się protesty, hałda stała się obiektem tajemnym

Należy dodać, iż hałda ulega okresowemu samozapaleniu, zapewne emitując do atmosfery dalsze szkodliwe i toksyczne substancje.

Warto dodać, że produkty drzewne, takie jak np.: sklejki, płyty wiórowe, płyty OSB czy MDF Światowa Organizacja Zdrowia WHO zaleca, by te produkty nie emitowały więcej niż 0,05 ppm formaldehydu.

Przytoczę też odpowiedź zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska na jedno z pytań mojej interpelacji poselskiej z dnia 17 listopada 2009 r. (nr 12791) dotyczące działalności Zakładów Kronospan sp. z o.o.: „W ostatnim roku firma rozpoczęła wydobycie odpadów ze składowiska mimo braku wymaganego art. 54a ustawy o odpadach pozwolenia. W związku z tymi działaniami zastosowano wobec prezesa spółki sankcje karną w postaci mandatu w maksymalnej wysokości. (...) Kontrola Zachodniopomorskiego WIOŚ wykazała negatywne oddziaływanie przedmiotowej hałdy na środowisko wodno-gruntowe, a także na otaczające powietrze – emisja gazów powstałych w wyniku przemian biologicznych wewnątrz hałdy, z kominków wentylacyjnych. (...) Ww. spółki posiadają wspólną sieć kanalizacji deszczowej. Zgodnie z pozwoleniem wojewody zachodniopomorskiego w sprawie pozwolenia wodnoprawnego ścieki opadowe odprowadzane są do rowu melioracyjnego łączącego się z kanalizacją deszczową miasta Szczecinka, z odpływem do jeziora Trzesiecko”.

Ponadto główny inspektor oświadczył w tej odpowiedzi, że stwierdzono wiele naruszeń w gospodarowaniu odpadami, m.in.: przekroczenia dopuszczalnej ilości rocznie wytwarzanych odpadów, nieterminowego i niekompletnego zbiorczego zestawienia danych o odpadach za 2008 r. (w zakresie wytworzonych odpadów: tworzywa sztuczne, gumy, sorbenty, materiały filtracyjne, odpady z piaskowników z odwadniania olejów w separatorach, żużli i popiołów paleniskowych, itp.). Ale dla prokuratury wszystko jest w porządku.

3. A oto fragment odpowiedzi podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia na moje zapytanie po-

selskie nr 5249 z dnia 17. XI.2009 r. w sprawie danych z zakresu epidemiologii występowania określonych chorób i schorzeń w powiecie szczecineckim, w odniesieniu do średniej w województwie i średniej krajowej:

„W wyniku analizy stwierdzono, że tylko w przypadku nowotworów złośliwych tkanki limfatycznej umieralność mieszkańców powiatu szczecineckiego była statystycznie istotnie wyższa niż Polski ogółem i mieszkańców województwa zachodniopomorskiego ogółem. Standaryzowany wskaźnik umieralności w pierwszym przypadku wynosił 2,46, a w drugim przypadku 2,44, co oznacza, że ryzyko zgonu mieszkańców powiatu było prawie dwuipółkrotnie wyższe od przeciętnego dla Polski i województwa”.

Kilka miesięcy potem, na wyraźny protest przesłany do Ministerstwa Zdrowia właśnie (?) firmy Kronospan (a także burmistrza miasta Szczecinka) przedstawiono odpowiedź zgoła odmienną: „W związku z powyższym Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego – Państwowy Zakład Higieny przeprowadził ponowną analizę poziomu umieralności mieszkańców pow. szczecineckiego, której wyniki wykazały błąd oceny pierwotnej”.

Warto zaznaczyć, że w ponownym piśmie podano niektóre okoliczności dotyczące pierwszego pisma – nieprawdziwe. Chociaż w tym drugim piśmie także „stwierdzono natomiast, że w przypadku białaczki limfatycznej umieralność mieszkańców powiatu szczecineckiego jest istotnie statystycznie wyższa niż umieralność ogółu mieszkańców woj. zachodniopomorskiego”.

4. Oto fragmenty odpowiedzi sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza na moją interpelację poselską nr 12791 z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie zdecydowanego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn poważnego zanieczyszczenia środowiska życiowego w Szczecinku i przedstawienia pilnych działań Ministerstwa Środowiska mających na celu natychmiastową ich minimalizację, a w niedalekiej przyszłości całkowite wyeliminowanie:

„Z dokonanych dotychczas ustaleń kontrolnych WIOŚ w Szczecinie wynika, że Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o. narusza warunki pozwolenia zintegrowanego. (...) Stwierdzono następujące nieprawidłowości: zużycie większej ilości podstawowego surowca niż dopuszczono w ww. pozwoleniu zintegrowanym, wykonanie niepełnych pomiarów emisji zanieczyszczeń do powietrza – pomiary nie obejmowały trzech substancji wymienionych w ww. pozwoleniu. Ponadto nie wykonano pomiarów emisji hałasu do środowiska. (...) Ustali lokalizację pomiarów automatycznych w Szczecinku po stronie nawietrznej spółek Kronospan, na takim terenie zamieszkałym, gdzie nie występuje bezpośrednie oddziaływanie emisji z ogrzewania mieszkań na poziomy mierzone stężenia”.

Oto z kolei odpowiedź głównego inspektora ochrony środowiska z dnia 30 kwietnia 2010 r. na tę samą moją interpelację poselską (nr 12791):

„Wojewódzki inspektorat ochrony środowiska w ubiegłym roku stwierdził zanieczyszczenia formaldehydem wód podziemnych w piezometrach typu P-3 i P-8 monitorujących stan zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego i wpływ działalności spółki Kronospan Chemical na środowisko (...). Wszystkie trzy spółki posiadają wspólną kanalizację deszczową odprowadzającą wody opadowe z dachów, ścieki deszczowe, ścieki ze stacji uzdatniania wody, które są odprowadzane do kanału sanitarnego, a później kanałem melioracyjnym do jeziora Trzesiecko. Przy czym zarówno spółka Kronospan Chemical, jak i Kronospan Polska kierują swoje ścieki do kanalizacji spółki Kronospan Szczecinek bez określenia ich wielkości i jakości, a także rozwiązań techniczno-eksploatacyjnych. W pozwoleniu dla Kronospan Chemical nie nałożono obowiązku monitorowania jakości pobieranej wody, ani nie ustalono warunków eksploatacji. (...) W związku ze wzmożonymi interwencjami kierowanymi do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska oraz do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Szczecinie w sprawie uciążliwej działalności zakładów Kronospan Szczecinek sp. z o.o. Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o. oraz Kronospan Polska sp. z o.o. prowadzących działalność przy ul. Waryńskiego 1 w Szczecinku główny inspektor ochrony środowiska pismem z dnia 7 kwietnia 2010 r. zwrócił się z prośbą do marszałka województwa zachodniopomorskiego o przyspieszenie działań będących w jego kompetencji polegających na:

1) wezwaniu w trybie art. 195 ust. 2 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska prowadzących instalację do usunięcia naruszeń opisanych w wystąpieniach zachodniopomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do marszałka województwa zachodniopomorskiego z dnia 25 lutego 2010 r.;

2) wydaniu decyzji w trybie art. 362 ust. 1 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z zanieczyszczeniem formaldehydem wód podziemnych w piezometrach na terenie Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o.;

3) opracowaniu w trybie art. 91 ust. 1 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska projektu uchwały w sprawie programu ochrony powietrza dla strefy powiatu szczecineckiego ze względu na przekroczenie poziomu docelowego przez średnioroczne stężenie benzo(a)pirenu.

Ponadto główny inspektor ochrony środowiska pismem z dnia 12 kwietnia 2010 r. zwrócił się do zachodniopomorskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjęcie działań w trybie art. 367 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska w stosunku do niżej wymienionych spółek ze względu na:

- 1) Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o.:
  - naruszenie warunków pozwolenia zintegrowanego.
- 2) Kronospan Polska sp. z o.o.:
  - brak uregulowań formalnoprawnych w zakresie wytwarzania odpadów,

— przekroczenie czasu pracy emitorów nr 109 i 121 w porównaniu do wielkości określonej w decyzji wojewody zachodniopomorskiego z dnia 28 września 2007 r.,

— brak pomiarów ciągłych z instalacji współspalania odpadów.

3) Kronospan Szczecinek sp. z o.o.:

— emisję amoniaku z emitorów pras głównych MDF-I, MDF-II oraz linii prasowania płyt wiórowych nieujęta w decyzji wojewody zachodniopomorskiego,

— emisję LZO z emitorów 301, 302 i 303 wydzielu HDF nieujęta w ww. decyzji wojewody zachodniopomorskiego,

— prowadzenie procesu współspalania odpadów bez wymaganego pozwolenia,

— brak pomiarów ciągłych z instalacji współspalania odpadów.

Zgodnie z art. 367 ust. 1 ww. ustawy P.o.ś. w razie wprowadzania przez podmiot korzystający ze środowiska substancji lub energii do środowiska bez wymaganego pozwolenia lub z naruszeniem jego warunków wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wstrzymać, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka Grzegorza Schetynę, że zachodniopomorski wojewódzki inspektor ochrony środowiska prowadzi obecnie kontrolę sprawdzającą w ww. spółkach w celu sprawdzenia realizacji zarządzeń pokontrolnych. W oparciu o ustalenia kontroli sprawdzającej podjęte działania pokontrolne, m.in. z wykorzystaniem uprawnień wynikających z art. 367 P.o.ś.”

5. Następną odsłona w tej kwestii. Odpowiedź podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka z dnia 29 października 2010 r. na moje następne zapytanie poselskie nr 7834 z dnia 25 września 2010 r. w sprawie pilnego wyjaśnienia przyczyn awarii w firmie Kronospan w Szczecinku i jej skutków dla środowiska naturalnego oraz działań podjętych przez firmę, stosowne organy, a także służby administracji państwowej i samorządu zapobiegających podobnej katastrofie:

„W dniu 15 września 2010 r. na podstawie informacji uzyskanej od Stowarzyszenia Inicjatyw Społecznych Terra w Szczecinku Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Szczecinie (...). Należy zwrócić uwagę, iż kierownictwo Kronospan Polska sp. z o.o. nie poinformowało WIOŚ w Szczecinie o wystąpieniu zdarzenia, a także odmówiło podpisania protokołu kontroli interwencyjnej. W związku z powyższym w dniu 1 października 2010 r. przeprowadzone zostały przez WIOŚ w Szczecinie przesłuchania przedstawicieli Kronospan Polska sp. z o.o. celem skierowania wniosków o ich ukaranie do sądu rejonowego.

Odnosnie do tzw. samozapłonów hałd poprodukcyjnych z odciekami minister środowiska oraz organy Inspekcji Ochrony Środowiska nie posiadają informacji nt. tego typu zdarzeń mających miejsce w zakładzie Kronospan Polska sp. z o.o. w ciągu ostatnich kilku lat. (...) Na terenie zakładów w Szczecinku znajdują się dwie instalacje wymagające

pozwolenia zintegrowanego: instalacja do produkcji formaliny oraz instalacja do produkcji żywic formaldehydowo-mocznikowo-melaminowych. Obie te instalacje posiadają pozwolenie zintegrowane. Ostatnia kontrola przeprowadzona w Kronospan Chemical Szczecinek sp. z o.o. stwierdziła jedynie naruszenia warunków pozwolenia zintegrowanego polegające na przekroczeniach czasu pracy określonych w ww. pozwoleniu. Ponadto na terenie użytkowanym przez firmę Kronospan Polska sp. z o.o. oraz Kronospan Chemical sp. z o.o. funkcjonuje także trzeci, niezależny podmiot, Kronospan Szczecinek sp. z o.o., w stosunku do którego także toczą się postępowania administracyjne dotyczące naruszeń warunków pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza. W dniu 14 października 2010 r. w firmie tej rozpoczęła się kolejna kontrola WIOŚ w Szczecinie związana ze skargami mieszkańców Szczecinka na uciążliwość zakładu. (...) Natomiast instalacja suszarni należąca do firmy Kronospan Polska sp. z o.o., na emitorze której doszło w dniu 12 września 2010 r. do zapłonu, nie jest instalacją wymagającą pozwolenia zintegrowanego, dlatego też nie jest ona zobligowana do spełniania wymagań ochrony środowiska wynikających z najlepszych dostępnych technik BAT”.

6. Kolejny przykład. Odpowiedź podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka na kolejną moją interpelację nr 17771 z dnia 6 sierpnia 2010 r. w sprawie wydania decyzji dotyczącej emisji amoniaku z ilości 24 kg/h dla firmy Kronospan Szczecinek sp. z o.o. przez marszałka woj. Zachodniopomorskiego:

„Właściwym organem ochrony środowiska do podjęcia działań w tym zakresie jest marszałek województwa zachodniopomorskiego. (...) Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska (art. 216) organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego jest zobowiązany co najmniej raz na 5 lat dokonać analizy wydanego pozwolenia zintegrowanego. Ponadto w związku z wystąpieniem istotnej zmiany w instalacji objętej pozwoleniem zintegrowanym prowadzący instalację zobowiązany jest złożyć wniosek o zmianę wydanego pozwolenia zintegrowanego (art. 215 ustawy P.o.ś.). W tej sytuacji ocena oddziaływania na środowisko powinna być częścią dokumentacji przedstawianej przez wnioskodawcę”.

7. Na portalu jednej z ogólnopolskiej gazet w dniu 14 lipca 2008 r. w artykule zatytułowanym „Państwo musi monitorować czystość powietrza” przedstawiono zdjęcie, jak poniżej. Nietrudno jest odgadnąć, że to zdjęcie akurat przedstawia firmę w Szczecinku, choć podpis pod zdjęciem o tym nie informował. Zastanawiający, a jednocześnie wysoce zatrważający jest fakt, że być może autorzy tego artykułu nie mogli w Polsce ani za granicą odnaleźć bardziej przerażającego zdjęcia w aspekcie obowiązku monitorowania czystości powietrza.

Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (2008/50/WE) każde z państw Wspólnoty musi informować o poziomie zanieczyszczeń.

Zасыpywane oczka wodne przy ul. Leśnej

Zatem w związku z powyższym (a są to tylko niektóre przykłady) można z całą pewnością stwierdzić, że dotychczasowa walka nie przyniesie żadnych rezultatów.

Z jednej strony pewność firmy, że polskie prawo w tym zakresie jest niejednoznaczne i mało precyzyjne oraz wkalkulowanie w koszt firmy symbolicznych dla niej kar mandatu wraz z szeroką, acz symboliczną, działalnością charytatywną, z drugiej zaś możliwość różnego rodzaju zależności politycznych w aspekcie jednopartyjności na wszystkich szczeblach władzy lokalnej, regionalnej i krajowej, w tym – władzy samorządowej – niestety daje pewność koncernowi, że kilkumiliardowe opłaty karne wraz ze stałą opłatą charytatywną są bardziej opłacalne niż konieczność wielomiliardowych nakładów na najlepsze dostępne technologie oraz przeciwdziałanie degradacji środowiska przyrodniczego i ochrona zdrowia lokalnej społeczności.

Niestety to tylko rozzuchwała przedstawicieli koncernu (vide – wyżej fragmenty zeznań szefa Kronospanu w sądzie). Zatem nie przybliżyła do autentycznych i partnerskich działań z udziałem niezależnych autoritetów naukowych (w tym zagranicznych) oraz

stroną społeczną w aspekcie przyjaznego współistnienia i funkcjonowania tego największego przedsiębiorstwa na ziemi szczecińskiej, przecież też tak bardzo potrzebnego dla ludzi tam pracujących oraz wielu osób kooperujących z tym koncernem.

W konkluzji można zacytować maksymę kuglarzy *fumum vendere, z lac. sprzedawanie dymu, czyli mamienie społeczeństwa obietnicami bez pokrycia i sprawianie wrażenia, że ciągle pracujemy „w sprawie”*. Tymczasem efekt zerowy! A przecież chodzi o ważny i obiektywny interes społeczny w wielu wymiarach z poszanowaniem praw przyrody i praw człowieka w okresie współczesnym oraz dla przyszłych pokoleń.

Pytań jawi się wiele. Poniżej te najważniejsze:

1. Czy wobec powyższego jest w Polsce szansa, by taki koncern działał w oparciu o rzeczywiste najnowsze dostępne technologie i nie wpływał degradująco na środowisko przyrodnicze oraz nie zagrażał zdrowiu i życiu obecnie mieszkających, jak i przyszłych pokoleń?

2. Jak rozwiązać poważny i niebezpieczny problem hałdy poprodukcyjnej z aktualnymi odciekami (łącznie ze zjawiskiem samozapaleń) i emisją gazów w wyniku przemian biochemicznych wewnątrz tej hałdy, a także poważną kwestię wspólnej kanalizacji deszczowej wszystkich trzech spółek?

3. Wiadome jest, że jest rzeczą bardzo trudną udowodnienie związku przyczynowego zachorowania na nowotwór złośliwy a przewlekłą ekspozycją na daną substancję toksyczną lub rakotwórczą, ale chociażby ostatnie przypadki niebotycznych odszkodowań dla pacjentów z rakiem płuc palących określoną markę papierosów dają taką perspektywę.

Zatem gdyby kiedykolwiek doszło do takich tragicznych konsekwencji, kogo należałoby pozwać: państwo polskie (Skarb Państwa), które nie może i nie potrafi wyegzekwować stosownych norm i przepisów prawa czy też koncern, który ma prawo (jeśli mu na to pozwala) działać w oparciu głównie o zasadę koszt – zysk?

4. Kronospan Polska sp. z o.o. nie posiada pozwoleń na wytwarzanie odpadów, ich składowanie, transport, przetwarzanie i magazynowanie. W trakcie produkcji materiał jest poddawany obróbce i w związku z tym powstają odpady niebezpieczne (zawierające kleje). Kto dopuścił do takiej sytuacji i jakie z tego tytułu poniesie konsekwencje? Proszę o wyjaśnienie, co się do tej pory działo i dzieje z odpadami powstałymi na terenie tej spółki?

5. Przy ul. Leśnej na obszarze podmokłym z dużą liczbą oczek wodnych firma Kronospan doprowadziła do zasypywania tego terenu odpadami (w tym niebezpiecznymi). Prokuratura umorzyła tę sprawę, twierdząc, że firma działała na podstawie pozwolenia na utwardzenie terenu. Faktycznie doszło do niwelowania i zasypywania odpadami (żużel, popiół, żrzącyki płyt, itp.) nawet do 7 m wysokości – na co firma nie posiada pozwoleń. Potwierdza to dokumentacja

zdjęciowa. Taka sytuacja trwa do dnia dzisiejszego. Jest to niezgodne z prawem.

Wobec powyższego jakie działania zostaną podjęte w tej sprawie w celu powstrzymania tego procederu i wywożenia odpadów, które są zagrożeniem dla środowiska, w tym również wód podziemnych, z pokładów których korzystają mieszkańcy Szczecinka?

Z poważaniem

Posel Czesław Hoc

Koło Brzeg – Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8753)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Suchej Beskidzkiej**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Suchej Beskidzkiej?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Suchej Beskidzkiej nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Suchej Beskidzkiej otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8754)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Zakopanem**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Zakopanem?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Zakopanem nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Zakopanem otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8755)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Wieliczce**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób

niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Wieliczce?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Wieliczce nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Wieliczce otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8756)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Wadowicach**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Wadowicach?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Wadowicach nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Wadowicach otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8757)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Bochni**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku przyznano tym placówkom z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Bochni?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Bochni nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Bochni otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8758)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Brzesku**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku przyznano tym placówkom z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Brzesku?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Brzesku nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Brzesku otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8759)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Chrzanowie**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób nie-

pełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku przyznano tym placówkom z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Chrzanowie?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Chrzanowie nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Chrzanowie otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8760)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Tarnowie**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Tarnowie?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Tarnowie nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Tarnowie otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8761)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Krakowie**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Krakowie?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Krakowie nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Krakowie otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8762)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Gorlicach**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Gorlicach?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Gorlicach nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Gorlicach otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8763)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Limanowej**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób nie-

pełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Limanowej?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Limanowej nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Limanowej otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8764)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Miechowie**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Miechowie?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Miechowie nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Miechowie otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8765)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Myślenicach**

Szanowna Panie Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Myślenicach?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Myślenicach nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Myślenicach otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8766)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Nowym Sączu**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Sączu?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Nowym Sączu nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Nowym Sączu otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8767)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Nowym Targu**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informa-

cje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Nowym Targu?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Nowym Targu nie otrzymają dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Nowym Targu otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8768)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Dąbrowie Tarnowskiej**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w dąbrowie Tarnowskiej?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Dąbrowie Tarnowskiej nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Dąbrowie Tarnowskiej otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8769)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Olkuszu**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Olkuszu?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Olkuszu nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Olkuszu otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8770)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Oświęcimiu**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym placówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Oświęcimiu?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Oświęcimiu nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Oświęcimiu otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8771)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie finansowania
Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie
w Proszowicach**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Powiatowe centra pomocy rodzinie realizują wiele istotnych zadań powiatu w zakresie rozwiązywania problemów społecznych, a przede wszystkim wspierania osób niepełnosprawnych. Ostatnio dotarły do mnie informacje, z których wynika, że w bieżącym roku tym pla-

cówkom przyznano z Państwowego Funduszu Osób Niepełnosprawnych środki finansowe znacznie niższe niż w latach ubiegłych. Oznacza to, że powiatowe centra nie będą mogły realizować wielu swoich zadań. Jak podkreślają specjaliści, brak środków na działalność ww. placówek może między innymi uniemożliwić zapewnienie dostatecznej pomocy osobom niepełnosprawnym, np: w zakresie dofinansowania rehabilitacji i sprzętu medycznego oraz ortopedycznego, działalności warsztatów terapii zajęciowej i miejsc pracy dla niepełnosprawnych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. W jakiej wysokości środki z PFRON otrzymało Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Proszowicach?

2. Czy suma ta jest niższa i o ile niż w ubiegłym roku?

3. Jak resort zamierza pomóc rodzinom i osobom niepełnosprawnym, które w związku ze zmniejszeniem dotacji dla PCPR w Proszowicach nie otrzymują dostatecznej pomocy ze strony tej instytucji?

4. Czy i kiedy PCPR w Proszowicach otrzyma dodatkowe środki finansowe na swoją działalność?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8772)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu zmian w organizacji ratownictwa medycznego w woj. małopolskim

Szanowna Pani Minister! Zaproponowany przez wojewodę małopolskiego projekt zmian w organizacji ratownictwa medycznego przewiduje kolejne redukcje, w wyniku których na ponad 300 tys. mieszkańców Tarnowa i powiatu tarnowskiego będą tylko dwie karetki specjalistyczne z lekarzem. Zmiany odczują przede wszystkim mieszkańcy Tarnowa, gdzie ambulanse wyjeżdżają na sygnale średnio na co drugie wezwanie. Z dotychczasowych trzech karettek typu S zostanie tylko jedna. Drugą będzie stać w Tuchowie. Dla porównania dodam, że na przykład w powiecie krakowskim jedna karetka typu S przypadać będzie na około 66 tys. mieszkańców.

Lekarze podkreślają, że w praktyce ratownictwa medycznego jest wiele sytuacji, w których obecność lekarza jest po prostu niezbędna i w związku tym nie może udzielać skutecznej pomocy zespół złożony tylko z pielęgniarki i ratownika medycznego. Jako przykład podają stosunkowo częste wyjazdy do osób z zaburzeniami psychicznymi, do których może pojechać tylko karetka typu S. Nierzadko najbliższą placówką, która może przyjąć chorego, jest szpital

w Krakowie. To oznacza, że przez kilka godzin, tyle mniej więcej trwa przejazd tam i z powrotem, do dyspozycji ponad 300 tys. osób będzie tylko jeden ambulans z lekarzem.

Tarnowianie i mieszkańcy regionu nie rozumieją przyczyn tak dużej dysproporcji w planowanym rozlokowaniu karettek pogotowia i zwracają uwagę na fakt, że przyczyni się to do znacznego obniżenia ich bezpieczeństwa, a tarnowscy lekarze podkreślają, że przede wszystkim stoi to w sprzeczności z zasadą równego dostępu obywateli do świadczeń medycznych.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Dlaczego w zaproponowanym projekcie zmian w organizacji ratownictwa medycznego w województwie małopolskim nie uwzględniono rzeczywistych potrzeb Tarnowa i regionu w tym zakresie?

2. Czy resort podejmie działania, które uniemożliwią wprowadzenie na terenie Tarnowa i regionu proponowanych zmian, i tym samym zapobiegnie aż tak radykalnemu pogorszeniu się bezpieczeństwa mieszkańców?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8773)

do ministra infrastruktury

w sprawie terminowego ukończenia budowy autostrady A4

Szanowny Panie Ministrze! Jak poinformowały media, wykonawca 21-kilometrowego odcinka autostrady A4 od Brzeska do Wierzchosławic, polsko-macedońskie konsorcjum, grozi zerwaniem warte go 622 mln zł kontraktu z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad. Zdaniem konsorcjum generalna dyrekcja nie wywiązuje się z postanowień kontraktu. Nieoficjalnie dziennikarze ustalili, że powodem groźby odstąpienia od umowy przez wykonawcę jest brak zapłaty za wykonane już przez firmę prace. Wobec tego powstało realne zagrożenie, że autostrada A4 nie zostanie ukończona przed mistrzostwami Euro 2012. Ponadto, zdaniem prezesa Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Drogownictwa, GDDKiA z powodu braku pieniędzy nie zapłaciła w terminie większej liczbie wykonawców.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy autostrada A4 zostanie ukończona przed rozpoczęciem mistrzostw Euro 2012?

2. Z jakich powodów polsko-macedońskie konsorcjum wykonujące przedmiotowy odcinek autostrady A4 zagrożiło zerwaniem umowy?

3. Czy wszelkie płatności ww. konsorcjum otrzymywało w terminie?

4. Czy były i są opóźnienia w płatnościach dla pozostałych wykonawców budujących autostradę A4?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8774)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy Łęczycy
w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Łęczycza to wieś w województwie małopolskim, przez środek której przebiega droga krajowa nr 4. Tylko w latach 2005–2010 doszło tam do 38 wypadków, zginęło w nich 5 osób, a 37 zostało rannych. W związku z tym od prawie trzydziestu lat planuje się tam budowę obwodnicy.

Przypomnę tylko, że w sierpniu 2005 r. dyrektor krakowskiego oddziału GDDKiA zapewniał, że budowa obwodnicy Łęczycy powinna rozpocząć się za dwa, trzy lata. Natomiast w 2008 r. przedstawiciel tej instytucji twierdził, że prace na tej budowie zostaną rozpoczęte jednak w 2010 r. Pomimo że jest to jeden z najbardziej niebezpiecznych odcinków drogi w Małopolsce, budowa obwodnicy Łęczycy nie została wpisana do narodowego programu budowy dróg i autostrad na lata 2011–2015.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy resort podejmie działania zmierzające do jak najszybszej realizacji przedmiotowej inwestycji?

2. Kiedy zostaną rozpoczęte prace przy budowie obwodnicy Łęczycy?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8775)

do ministra infrastruktury

w sprawie usterek na drodze ekspresowej S8

Szanowny Panie Ministrze! Jak poinformowały media, dziesięciokilometrowy odcinek trasy ekspresowej S8, będący jednocześnie fragmentem przyszłej obwodnicy Warszawy, kosztował aż 2,27 mld zł, czyli jest najdroższym tej długości odcinkiem drogi wybudowanym ostatnio w naszym kraju. Dla porówna-

nia łączny koszt budowy 91 km autostrady A2 ze Strykowa do Konotopy wyniesie 3,2 mld zł. Poza tym, jak się okazało, wspomniany odcinek jest wielką fuszerką. Stwierdzono tam zaniżone ilości asfaltu w warstwach bitumicznych, zbyt małą grubość warstw jezdni, rozmycia skarp na całym odcinku trasy, uszkodzenia betonowych barier w pasie dzielącym i spękania na nowych obiektach mostowych. Te usterki nie tylko nie zostały usunięte, ale droga została dopuszczona do eksploatacji, a ponadto gwarancja na jej nawierzchnię (pomimo tak wysokiej ceny) wynosi zaledwie dwa lata.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. Dlaczego budowę przedmiotowego odcinka drogi zlecono za aż tak wygórowaną cenę?

2. Dlaczego stwierdzone usterki nie zostały usunięte, a mimo to została ona dopuszczona do eksploatacji?

3. Dlaczego gwarancja na przedmiotowy odcinek wynosi zaledwie dwa lata?

4. Jakie działania zostaną podjęte przez resort w celu jak najszybszego usunięcia wszystkich usterek?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8776)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie problemów z wyposażeniem
polskiej armii w hełmy kevlarowe**

Panie Ministrze! W ostatnim czasie ukazała się w mediach informacja o niepokojącym zjawisku wycofywania z użytku przez polskie wojsko nowoczesnych i bezpiecznych hełmów kevlarowych zakupionych w latach 2000–2001 i zastępowania ich przez pamiętające jeszcze czasy komunistyczne hełmy stalowe, które są przestarzałe i nie zapewniają żołnierzom właściwej ochrony przed kulami i odłamkami. Sytuacja ta wynika ze ściśle określonego dziesięcioletniego terminu przydatności sprzętu wykonanego z kompozytów, a warunkiem dalszej jego eksploatacji jest przeprowadzenie we właściwym czasie odpowiednich testów sprawdzających jego odporność. Niestety, jak wynika z omawianej informacji, wzmiankowane testy nie zostały przeprowadzone, co skutkuje omówioną powyżej negatywną sytuacją masowego wycofywania tych hełmów. Należy równocześnie nadmienić, że aby zapewnić właściwe wyposażenie naszej armii w hełmy kevlarowe, należy dokonywać corocznych zakupów w liczbie około dziesięciu (10) tysięcy sztuk, a obecnie ma to miejsce na poziomie od dwóch – trzech (2–3) tysięcy sztuk.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

1. Czy Ministerstwo Obrony Narodowej potwierdza fakt wycofywania z użytku przez armię części hełmów kevlarowych i nieprzeprowadzenia na czas testów przedłużających termin ich eksploatacji?

2. Jak wyglądają plany ministerstwa w kwestii właściwego zaopatrzenia w omawiany sprzęt polskiego wojska w świetle procesu jego modernizacji?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8777)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków na działalność Zakładu Aktywności Zawodowej w Jastrzębiu-Zdroju, dla którego organizatorem jest Stowarzyszenie Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski

Pani Minister! W Jastrzębiu-Zdroju działa Zakład Aktywności Zawodowej, którego organizatorem jest Stowarzyszenie Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski z siedzibą przy ul. Wielkopolskiej 1a. Organizator finansuje działalność ZAZ z funduszu przekazywanego przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na podstawie przepisów rozporządzenia MPiPS z dnia 14 grudnia 2007 r. w sprawie zakładów aktywności zawodowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 242, poz. 1776). Zgodnie z § 10 rozporządzenia środki funduszu, o których mowa w § 3 ust. 3, są przekazywane na rachunek bankowy organizatora zgodnie z umową w ratach półrocznych, jednak nie później niż do 5 dnia miesiąca rozpoczynającego półrocze. Organizator posiada umowę podpisaną z Urzędem Marszałkowskim Województwa Śląskiego, a zgodnie z aneksem do umowy środki na działalność powinny być przekazane niezwłocznie po otrzymaniu ich z PFRON. W tym konkretnym przypadku termin, w którym transza powinna wpłynąć do organizatora, minął już ponad miesiąc temu, tj. 5 stycznia. Jednak do dziś ZAZ nie dysponuje tymi pieniędzmi, co powoduje sytuację, w której z niezawinionych przez organizatora przyczyn została zakłócona w dotkliwy sposób płynność finansowa jednostki.

W związku z zaistniałą sytuacją proszę o wyjaśnienie:

1. Co jest przyczyną powstałego opóźnienia, które łamie obowiązujące przepisy?

2. Kiedy środki z funduszu zostaną przekazane na rachunek organizatora?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 11 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8778)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej dla aplikantów radcowskich z okręgu słupecko-koszalińskiego

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie studenci IV roku prawa, aplikanci radcowscy z okręgu słupecko-koszalińskiego, zaniepokojeni informacjami z resortu, że nie będzie dla nich komisji egzaminacyjnej w Koszalinie.

Środowisko prawnicze Słupska i Koszalina zabiegało o powołanie własnego ciała kolegialnego, przed którym egzaminy zdawaliby aplikanci z tego okręgu.

To nie tylko prestiż dla okręgowych izb radców prawnych, ale przede wszystkim dogodniejsze warunki zaliczania egzaminu dla aplikantów, bo w miejscu ich zamieszkania czy działania.

Jak wiem, w okręgu słupecko-koszalińskim jest wielu aplikantów, którzy chcą należycie i samodzielnie przygotować się do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Pytam Pana Ministra: Czy aplikanci radcowscy z okręgu słupecko-koszalińskiego będą mieli swoją komisję egzaminacyjną?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Konwiński

Słupsk, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8779)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dofinansowania działalności gospodarczej w zakresie hodowli ryb

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie ustawy z dnia 3 kwietnia 2009 r. o wspieraniu zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Rybackiego oraz na podstawie rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, zawartą w programie operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, hodowcy ryb z województwa lubelskiego złożyli w 2010 r. do

ARiMR wnioski o dofinansowanie tej działalności gospodarczej.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że zdecydowana większość tych wniosków, jeśli nie wszystkie, została załatwiona odmownie. Ponieważ województwo lubelskie należy do jednych z największych w kraju regionów hodowli ryb, kieruję do Pana Ministra zapytanie poselskie z prośbą o odpowiedź na pytania:

— W jakiej wielkości zostały wyznaczone środki na realizację przez ARiMR programu „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”, środek 2.2: Działania wodno-środowiskowe?

— W jakiej wielkości przeznaczono te środki dla województwa lubelskiego?

— Skoro zgodnie z rozporządzeniem ARiMR miała obowiązek przyjmowania wniosków do 30.09.2010 r., to dlaczego już w kwietniu informowała hodowców ryb o odmowie przyznania pomocy ze względu na brak tych środków?

— Czy i kiedy w 2011 r. zostaną przyznane środki na działania wodno-środowiskowe?

— Czy wnioskodawcom, którzy w 2010 r. złożyli wnioski pozytywnie zweryfikowane przez ARiMR, będzie przyznana pomoc finansowa, czy będą oni musieli ponownie je składać?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8780)

do ministra skarbu państwa

w sprawie przyszłości zakładów chemicznych Anwil SA we Włocławku

Szanowny Panie Ministrze! Od grudnia 2008 r. z wielką uwagą obserwuję kolejne pomysły dotyczące przyszłości zakładów chemicznych Anwil SA we Włocławku. Cieszyć może fakt, że m.in. dzięki naszym interwencjom Aleksander Grad – minister skarbu porzucił pomysł przejęcia tej silnej włocławskiej firmy przez słabe kapitałowo zakłady w Kędzierzynie-Koźlu i Tarnowie.

Wszystko jednak wskazuje na to, że obecnie nie ma racjonalnego pomysłu na przyszłość Anwilu SA. Związki zawodowe oraz pracownicy nie są informowani o dalszych losach firmy, brakuje również jasnej strategii rozwoju zakładu.

Z uwagi na fakt, że we włocławskim Anwilu i u kooperantów zatrudnienie znajduje ponad 4000 osób, przez co firma ta jest niezwykle istotna dla funkcjonowania całego miasta, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy PKN Orlen (w którym kontrolę korporacyjną posiada jeszcze Skarb Państwa), mający około 90% akcji Anwilu, planuje sprzedaż tej firmy w całości?

2. Czy planowany jest podział firmy i sprzedaż jej poszczególnych części?

3. Dlaczego Zarząd Anwilu SA nie informuje przedstawicieli związków zawodowych o przyszłości zakładu?

4. Czy jest opracowana strategia rozwoju włocławskiego Anwilu i jak ona wygląda?

5. Czy planowane są zwolnienia pracowników czy też objęci będą oni gwarancjami wynikającymi z pakietu socjalnego, który będzie ewentualnie towarzyszył procesowi prywatyzacji tych zakładów?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Zbrzyzny

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8781)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji poczty w miejscowości uzdrowskiej Wysowa-Zdrój

Wysowa-Zdrój jest jedną z najważniejszych miejscowości na terenie gminy Uście Gorlickie w powiecie gorlickim i ma ogromny wpływ na wizerunek całej gminy. Atutem Wysowej-Zdroju i gminy Uście Gorlickie jest urokliwa przyroda i spokój, który jest coraz częściej poszukiwany przez kuracjuszy i turystów. Miejscowość ta stanowi też największą bazę turystyczną w zachodnich partiach Beskidu Niskiego.

Jak wynika z informacji, Wysowa przyciąga turystów z różnych rejonów Polski i nie tylko na chwilę. Niektórzy chętnie się tam osiedlają, budują domy letniskowe, ale i całoroczne, stając się stałymi mieszkańcami.

Dobre funkcjonowanie turystyki ma ogromny wpływ na rozwój Wysowej oraz całej gminy. Jednak to nie wystarczy, aby w dzisiejszych czasach żyć normalnie i zatrzymać w naszym rejonie ludzi przyjeżdżających na odpoczynek. Przybywający do niej kuracjusze, wczasowicze i turyści oczekują szerokiego dostępu do podstawowych instytucji i postępu, a nie cofania się w rozwoju.

W otrzymanej informacji od mieszkańców sprawa likwidacji urzędu pocztowego w miejscowości uzdrowskiej Wysowa-Zdrój wraca po 7 latach. Poprzednio powodem był brak lokalu. Po przygotowaniu przez władze samorządowe lokalu, mieszczącego się w centrum miejscowości spełniającego wszystkie wymogi, zostały one zapewnione, iż urząd pocztowy będzie normalnie funkcjonował. Mimo zapewnienia placówka została przekształcona w filię, co spowodowało ograniczenie dostępu do pewnych usług. Zmniejsz-

szony został także czas pracy placówki, ograniczono liczbą etatów. W ostatnim czasie zlikwidowano w urzędzie zakres dostępu do faksu, był czas, że nie było dostępu do terminala, ale po interwencjach powrócił do placówki.

Mieszkańcy są zbulwersowani, że po raz kolejny muszą zmagać się z tym problemem. Nie widzą zasadności podejmowania takich decyzji. Tym bardziej że Urząd Poczty w Wysowej-Zdroju jest niezbędny do normalnego funkcjonowania miejscowości uzdrowskiej. Odległość do Uścia Gorlickiego to kilkanaście kilometrów.

Fakt likwidacji poczty w miejscowości uzdrowskiej byłby skandaliczny i naraziłby mieszkańców, kuracjuszy oraz turystów korzystających z tych usług na spore niedogodności. Niestety, jak wynika z obserwacji, decyzje o likwidacji takich placówek, jak w miejscowości Wysowa-Zdrój, podejmowane są bez żadnej analizy potrzeb społeczności.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Co tym razem legło u podstaw decyzji o likwidacji placówki pocztowej w Wysowej?

2. Dlaczego decyzje o likwidacji placówek pocztowych zapadają bez konsultacji z miejscową społecznością i władzami lokalnymi?

3. Czy wpłynie Pan na zmianę decyzji i odstąpienie od zamiaru likwidacji placówki Poczty Polskiej w miejscowości uzdrowskiej Wysowa-Zdrój?

Z poważaniem

Posel Barbara Bartuś
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8782)

do ministra infrastruktury

w sprawie połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego

Szanowny Panie Ministrze! PKP Polskie Linie Kolejowe SA na konferencji „Perspektywy funkcjonowania infrastruktury kolejowej na terenie województwa dolnośląskiego”, która odbyła się 3 lutego br., wyraziły możliwość likwidacji połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego.

Torowisko na tej trasie od lat nie było modernizowane, podkłady kolejowe są w złym stanie technicznym, co sprawia, że składy na tej trasie poruszają się z prędkością nieprzekraczającą miejscami 30 km/h. Całkowity koszt wymiany torowiska to wg szacunków PKP 66 mln zł. Na konferencji zasugerowano, aby gminy, przez które przebiega trasa, przeznaczyły środki finansowe na modernizację wspomnianej linii. Samorządy z terenu powiatów jeleniogórskiego i lwóweckiego są dotknięte bezrobociem przekracza-

jącym 20% i z pewnością nie będą w stanie partycypować w kosztach tak dużej inwestycji, co oznaczać może w przyszłości likwidację opisywanej trasy kolejowej.

Dla naszego regionu, który swój rozwój opiera na turystyce, likwidacja linii kolejowej z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego byłaby kolejnym ciosem hamującym wzrost gospodarczy. Trasa ta biegnie nad doliną rzeki Bóbr i jest, co podkreślają eksperci, niezwykle atrakcyjna turystycznie. Ponadto pociągami poruszającymi się po tej trasie do pracy i szkół dojeżdża wielu mieszkańców regionu.

W związku z opisaną sytuacją apeluję o rządowe dofinansowanie remontu linii kolejowej z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Infrastruktury wobec planów likwidacji połączenia kolejowego z Jeleniej Góry do Lwówka Śląskiego?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza w planach inwestycji kolejowych umieścić remont wspomnianej linii kolejowej?

Z wyrazami szacunku

Posel Marzena Machałek

Warszawa, dnia 7 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8783)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie pomocy rządowej dla Bogatyni

Szanowny Panie Ministrze! W sierpniu 2010 r. Bogatynia została zniszczona przez wezbrane wody potoku Miedzianka. W gruzach legły budynki, mosty oraz drogi, zabierając po drodze dobytek całego życia wielu mieszkańców miasta.

Bogatynia nie poradzi sobie sama w odbudowie. Około 9 milionów zł, jakie do tej pory rząd przeznaczył na pomoc gminie, to kwota niewystarczająca. Straty w samym mieniu komunalnym oszacowano tam bowiem na 125 mln zł.

Gmina Bogatynia za pośrednictwem wojewody wystąpiła o pomoc rządową w łącznej wysokości 39 806 584,00 zł. Po odliczeniu kwoty do tej pory uzyskanej na odbudowę potrzeba jeszcze ok. 31 mln zł. Dokumenty przedstawione przez władze samorządu przeszły wstępną ocenę pracowników urzędu wojewódzkiego i uzyskały opinię pozytywną.

Wniosuję do Pana Ministra o bezzwłoczne pozytywne rozpatrzenie wniosków pomocowych gminy Bogatynia oraz proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy rząd zamierza przekazać gminie Bogatynia dodatkowe środki na odbudowę zniszczeń po powodzi, poza przekazaną 11 lutego promesą na 2 mln zł?

Kiedy gmina Bogatynia otrzyma ewentualną dodatkową pomoc na realizację wniosków na kwotę 31 mln zł?

W jakiej formie rząd przekaże środki na odbudowę Bogatyni (dotacja, promesa)?

W jaki sposób rozliczane będą zadania w ramach odbudowy miasta – czy pod uwagę zostanie wzięty tylko protokół strat, czy wartość odtworzeniowa inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8784)

do ministra środowiska

**w sprawie niez uzyskania prawa
do użytkowania obwodów rybackich
przez Koło PZW Przechlewo
oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask
w Płaszczycy**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się Polski Związek Wędkarski Okręg Słupski Koło PZW Przechlewo z prośbą o pomoc w wyjaśnieniu, dlaczego Rejonowy Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku pominął w procedurze konkursowej ofert na oddanie w użytkowanie obwodów rybackich następujące obwody:

1. Obwód rybacki jeziora Gwiazda na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brda.

2. Obwód rybacki Jeziora Płaszczyckiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Brda.

3. Obwód rybacki Jeziora Przechlewskiego na cieku bez nazwy w zlewni rzeki Lipczynka, które obecnie są użytkowane przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku.

Z informacji przekazanych mi przez Zarząd Koła PZW Przechlewo wynika, iż dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku ogłaszał konkursy ofert na oddanie w użytkowanie obwodów rybackich, w stosunku do obwodów rybackich ustanowionych na terenie RZGW Gdańsk w 2010 r. Wymienione obwody rybackie zostały tam pominięte. Tym samym pozostały one bez użytkownika. Należy podkreślić, iż Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy przygotowało operaty wodnoprawne z całą dokumentacją i jest gotowe do złożenia ofert na konkursy ww. obwodów rybackich.

W kontekście organicznej pracy nad budowaniem społeczeństwa obywatelskiego trzeba wspomnieć, że wspólne działania Koła PZW Przechlewo w wyniku porozumienia z poprzednim użytkownikiem obwodów rybackich doprowadziły do wzajemnej współpracy w zakresie gospodarki zasobami. Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy wspólnie z innymi organizacjami pozarządowymi, tj. Kołem Miłośników Przechlewa, Stowarzyszeniem „Młodzi Młodym” corocznie organizowało akcje porządkowe wokół jezior, dbając o czystość i porządek w strefie nadbrzeżnej. Jezioro Przechlewskie znajdujące się w środku miejscowości Przechlewo posiada ponad 90 pomostów wędkarskich i stanowi ze względu na bezpośrednie położenie jeziora miejsce i wypoczynku wędkarzy i ich rodzin. Głównymi użytkownikami pomostów są mieszkańcy w wieku emerytalnym.

Koło PZW Przechlewo oraz Towarzystwo Wędkarskie Płask w Płaszczycy podjęło inicjatywę przejęcie przez Radę Gminy Przechlewo ww. obwodów rybackich w komunalne zasoby gminy. Obecnie trwają prace w celu podjęcia uchwały intencyjnej. Inicjatywę tą poparło ponad 600 mieszkańców gminy, składając podpisy na stosownych listach.

Trzeba wspomnieć, że Koło PZW Przechlewo posiada strażników, którzy społecznie dbają o zgodne z regulaminem PZW wędkowanie oraz przeciwdziałają kłusownictwu na wodach, często przeprowadzając prewencyjne akcje z Policją.

Na zakończenie wnioskodawcy wrażliwą głębią wiary, że idea służebnej roli zasobów wodnych nie musi być tylko i wyłącznie sferą gospodarczej działalności prywatnych podmiotów, które prowadzą gospodarkę wodną ukierunkowaną na zysk. Gmina Przechlewo posiadająca piękne okolice winna służyć swoimi zasobami nie tylko grupie osób, ale wszystkim mieszkańcom gminy oraz turystom przebywającym na jej terenie.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Dlaczego Rejonowy Zarząd Gospodarki Wodnej w Gdańsku pominął w procedurze konkursowej ofert na oddanie w użytkowanie obwodów, o których mowa w niniejszym zapytaniu?

2. Co stanęło na przeszkodzie, aby wspomniane organizacje w drodze postępowania konkursowego mogły użytkować wspomniane obwody rybackie?

3. Czy będzie możliwe przejęcie wspomnianych obwodów rybackich w komunalne zasoby gminy Przechlewo?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8785)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędu pocztowego w miejscowości
Konarzyny w pow. chojnickim**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji prasowych oraz sygnałów od mieszkańców gminy Konarzyny wynika, iż planowana jest likwidacja jedyne go urzędu pocztowego w tej gminie. Mieszkańcy oraz władze samorządowe wyrażają swoje głębokie zaniepokojenie tym faktem.

W skład gminy wchodzi 6 sołectw: Ciecholewy, Kiełpin, Konarzyny, Zielona Chocina, Zielona Huta, Żychce. Łączny obszar to gęsto zalesiona powierzchnia ponad 104 km². Odległości pomiędzy poszczególnymi miejscowościami są dość znaczne i w trudno dostępnym terenie. Dlatego pomysł Poczty Polskiej o utworzeniu w Konarzynie jedynie agencji poczty wydaje się wyjątkowo nieprzemyślany. Dostarczający listy i przesyłki będą musieli najpierw udać się do Chojnic i po pobraniu przesyłek rozwieść je na terenie gminy Konarzyny. To znacznie wydłuży czas oczekiwania na przesyłkę. Poza tym gmina zupełnie pozbawiana urzędu pocztowego traci na znaczeniu i staje ofiarą cięć budżetowych w Poczcie Polskiej.

Takie rozwiązanie wyjątkowo bulwersuje i godzi w dobrze pojęty interes społeczny. W XXI w. pozbawianie mieszkańców dostępu do pełnej gamy usług pocztowych wydaje się nielogiczne i niecelowe. Trudno zatem dziwić się mieszkańcom i ich oburzeniu. Nie można bowiem przedkładać argumentów ekonomicznych nad społecznymi. Trzeba realizować naprawę sytuacji Poczty Polskiej systemowo i globalnie. Tylko rozwiązanie polegające na poprawie jakości usług, modernizacji infrastruktury i poprawy wizerunku mogą przynieść efekt pozytywny dla tej firmy. Droga do reformy moim zdaniem z całą pewnością nie prowadzi poprzez likwidację kolejnych urzędów pocztowych.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy ma nastąpić likwidacja jedyne go urzędu pocztowego w gminie Konarzyny?
2. Jakie argumenty zdecydowały o likwidacji jedyne go urzędu pocztowego w gminie Konarzyny?
3. Czy możliwe jest pozostawienie istniejącego urzędu pocztowego w tej gminie?
4. Czy Poczta Polska przeprowadziła konsultacje społeczne związane z pomysłem likwidacji urzędu pocztowego w Konarzynie?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8786)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji ekonomicznej
w ostatnich 2 latach polskich portów
morskich o podstawowym znaczeniu
i prognozie rozwoju na najbliższą przyszłość**

Jesteśmy posłami ziemi pomorskiej. Żywnotnie interesujemy się problemami gospodarki morskiej. Bierzymy udział w debatach nad polityką morską państwa.

Obecnie świat i Europa przeżywają poważny kryzys finansowy. Zjawiska te dotyczą również polską gospodarkę. Z uwagą przyglądamy się rozwojowi gospodarki morskiej. Cieszą nas zjawiska pozytywne, jakimi są np. dobre obroty w stocznjach remontowych, dynamiczny rozwój portów morskich o podstawowym znaczeniu (Gdańsk, Gdynia, Szczecin-Świnoujście) oraz wysoka marka w Europie akademii morskich w Gdyni i w Szczecinie.

Obecnie interesują nas podstawowe wskaźniki ekonomiczno-finansowe polskich portów morskich o podstawowym znaczeniu. Dlatego uprzejmie Pana Ministra zapytujemy: Jakim bilansem finansowym i ekonomicznym zamknęły swoją działalność porty morskie Gdańska, Gdyni oraz Szczecina-Świnoujścia w roku 2009? Jakie podstawowe wskaźniki finansowe i ekonomiczne tych portów morskich odnotowano w minionym 2010 r.? Jakie rysują się możliwości i perspektywy rozwoju polskich portów morskich o podstawowym znaczeniu w najbliższych kilku latach?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8787)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wsparcia finansowego
i modernizacji drogi ekspresowej S7**

Jesteśmy posłami ziemi pomorskiej. Dla naszego regionu infrastruktura ma szczególne znaczenie. Bo- wiem bez dobrych dróg i szybkich kolei nie może do- brze rozwijać się gospodarka morska.

Do naszych biur poselskich w ostatnich tygo- dniach kilkakrotnie zwracano się z prośbą o inter- wencję w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 7 (Gdańsk – Elbląg – Warszawa). Oczywiście, mamy świadomość jak wielkie znaczenie ma ta droga dla

rozwoju Pomorza. Naturalnie zdajemy sobie również sprawę z obecnej trudnej sytuacji finansowej. Kryzys finansowy wciąż ma miejsce w Europie i w świecie.

W celu uzyskania miarodajnych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytujemy: Jakie miejsce w systemie dróg krajowych zajmuje droga krajowa nr 7? Jak ogólnie przedstawia się projekt modernizacji drogi krajowej nr 7? Jakie działania podejmuje Ministerstwo Infrastruktury, aby zapewnić finansowanie tej inwestycji? Kiedy można spodziewać się rozpoczęcia modernizacji drogi krajowej nr 7?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8788)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie projektu reformy organizacyjnej
sądownictwa powszechnego
przygotowywanej w Ministerstwie
Sprawiedliwości, zakładającej likwidację
sądów pracy, w których wpływ spraw
pracowniczych nie przekracza 120
w ciągu roku**

Szanowny Panie Ministrze! Z wielkim zaskoczeniem i zaniepokojeniem przyjąłam do wiadomości doniesienia medialne mówiące o nowych planach reorganizacji struktury sądownictwa powszechnego zapowiedzianych przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Miałyby one polegać na likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych, w których obłożenie sprawami nie przekracza średnio 10 miesięcznie.

Resort sprawiedliwości twierdzi, że utrzymywanie niewielkich jednostek, do których wpływa mało spraw, nie ma uzasadnienia ekonomicznego.

Szukanie oszczędności przez ministerstwo jest jak najbardziej uzasadnione, ale same względy ekonomiczne nie mogą decydować o likwidacji danej placówki. Nie można utrudniać ludziom dostępu do sądów. Wydaje się, iż autorzy reformy nie wzięli pod uwagę w dostateczny sposób potrzeb lokalnych społeczności.

W województwie świętokrzyskim, które reprezentuję jako poseł, jest 6 wydziałów sądów rejonowych w: Busku-Zdroju, Jędrzejowie, Końskich, Pińczowie, Staszowie i Skarżysku-Kamiennej, które spełniając powyższe kryterium, podlegałyby zamknięciu w związku z przeprowadzeniem planowanej reorganizacji sądownictwa.

Chciałabym w tym miejscu przedstawić pokrótce sytuację Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Staszowie,

która dobitnie obrazuje pozorność planowanych „oszczędności”, możliwych do uzyskania w wyniku wprowadzenia w życie planowanej reformy.

W rzeczywistości zlikwidowanie wydziału pracy i przekazanie spraw do Sandomierza wiązać się będzie ze zwiększeniem wydatków Skarbu Państwa. Na terenie Staszowa i Połańca korespondencja z sądu doręczana jest przez sądową służbę doręczeniową, co kosztuje sąd 1,10 zł od doręczonego listu. Umieszczenie wydziału w Sandomierzu spowoduje konieczność doręczania przesyłek pocztą, co podraża koszt każdej przesyłki o ponad 5 zł. Skarb Państwa, który pokrywa w sprawach z zakresu prawa pracy niemal wszystkie koszty postępowania, poniesie również dodatkowe wydatki z tytułu zwrotu kosztów za przejazdy świadków do Sądu Rejonowego w Sandomierzu. W chwili obecnej trwa postępowanie konkursowe odnośnie do obsady wolnego stanowiska sędziowskiego w Sądzie Rejonowym w Staszowie, które z założenia miało być wsparciem kadrowym właśnie dla wydziału pracy. Znakomita baza lokalowa niedawno oddanego do użytku budynku sądu, jak i baza informatyczna również przemawiają za utrzymaniem Sądu Pracy w Staszowie. Kadra orzekająca w sprawach z zakresu prawa pracy osiąga bardzo dobre wyniki, zarówno w ilości załatwianych spraw, jak i stabilności orzecznictwa.

Przed wszystkim podkreślić jednak należy koszty społeczne ewentualnej decyzji o likwidacji sądów pracy. Zauważyć bowiem trzeba, że w większości stronami spraw z zakresu prawa pracy są osoby będące w trudnej sytuacji materialnej. Konieczność dochodzenia swoich praw przed sądem oddalonym dla niektórych mieszkańców powiatu o 70 km spowoduje rezygnację przez nich z ochrony ich praw pracowniczych, zwłaszcza w sprawach drobnych roszczeń. W ten sposób osoby te, nierzadko ubogie, zostaną pozbawione ochrony jednego z podstawowych, konstytucyjnie gwarantowanych praw, jakim jest prawo do sądu.

Z informacji i danych przedstawionych powyżej jasno wynika, że argumentacja resortu sprawiedliwości kreująca potrzebę likwidacji „nieefektywnych jednostek organizacyjnych sądownictwa” nie ma żadnego odzwierciedlenia w rzeczywistości w odniesieniu do placówek sądowniczych z województwa świętokrzyskiego, a podobnie jest zapewne w pozostałych regionach kraju.

Należy się zastanowić, czy cel zwiększenia dostępu obywateli do wymiaru sprawiedliwości, który przyświecał inwestycjom w sądy rejonowe dokonywanym przez rząd pana premiera Jarosława Kaczyńskiego, przez pochopną i nieprzemyślaną reorganizację polegającą na zamykaniu najmniejszych, „niedochodowych” jednostek zostanie zaprzepaszczone i wręcz odwrotnie, wydłuży się droga do sądu.

W związku z przedstawionym powyżej stanem faktycznym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie zaawansowania są prace nad projektem reorganizacji struktury sądownictwa powszechnego w Polsce?

2. Czy przeprowadzono szczegółowe analizy dotyczące wpływu spraw i obciążenia pracą sędziów w sądach pracy przeznaczonych do likwidacji?

3. Jakie kryteria poza ekonomicznymi miałyby decydować o likwidacji danej placówki sądowej?

4. Czy Pan Minister zlecił opracowanie analiz dotyczących skutków planowanej reformy w zakresie dostępności lokalnych społeczności do sądu oraz przewlekłości postępowania sądowego?

5. Czy przeprowadzono analizy dotyczące zbadania wydłużenia drogi mieszkańców regionu świętokrzyskiego do sądu wskutek zakładanego zamknięcia placówek w 5 miastach z województwa świętokrzyskiego?

Posel Halina Olendzka

Kielce, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8789)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uregulowań prawnych
dotyczących zawodu rzeczoznawcy
samochodowego**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pełnię również funkcję rzecznika ubezpieczonych. Realizując swoje ustawowe obowiązki, zwróciłam uwagę na fakt, iż działalność rzeczoznawców samochodowych i wydawane przez nich opinie są niezwykle ważnym i istotnym elementem procesu postępowania odszkodowawczego prowadzonego przez ubezpieczycieli zarówno w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak i w ramach dobrowolnego ubezpieczenia autocasco. Niejednokrotnie to właśnie profesjonalny rzeczoznawca jest w stanie odtworzyć, jeśli występują wątpliwości, faktyczny przebieg zdarzenia, jak również ustalić rozmiar powstałych w jego wyniku uszkodzeń, co w konsekwencji umożliwia klasyfikację szkody i koszt jej usunięcia. Rzeczoznawcy samochodowi często przygotowują również ekspertyzy dotyczące możliwości powstania szkody w okolicznościach podanych przez poszkodowanego czy też ubezpieczającego (zarówno w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak i w ramach dobrowolnego ubezpieczenia autocasco). W walce z przestępczością ubezpieczeniową jest to niezwykle ważny i istotny fragment ich działalności, często umożliwiający wykrycie usiłowania popełnienia przestępstwa oszustwa ubezpieczeniowego.

Niejednokrotnie, jak pokazują prowadzone obserwacje, poszkodowani w przypadku sporu z zakładem ubezpieczeń korzystają z usług niezależnego rzeczoznawcy samochodowego, jednakże gdy spór ten dotyczy konkretnego stanu faktycznego, zdarzają się sytuacje znacznych różnic w opiniach formułowanych przez rzeczoznawców analizujących konkretną sprawę. Ekspertyza rzeczoznawcy przygotowana na zlecenie zakładu ubezpieczeń w kwestii dotyczącej np. wyliczenia wartości kosztów naprawy znacznie odbiega i różni się od ekspertyzy przygotowanej przez rzeczoznawcę działającego na zlecenie poszkodowanego. Takie rozbieżności w ekspertyzach mają negatywne skutki dla zlecających wykonanie opinii, w tym szczególnie dla poszkodowanych. Przejawiają się one choćby w postaci wydłużenia postępowania, np. poprzez powołanie kolejnego rzeczoznawcy, naliczanie odsetek za zwłokę lub w skrajnych przypadkach konieczność wkraczania na drogę postępowania przed sądem powszechnym celem dokonania ostatecznych rozstrzygnięć, co w konsekwencji powoduje, iż koszty postępowania likwidacyjnego znacząco wzrastają. W rezultacie dostrzeganych problemów osłabieniu ulega wizerunek i ocena zarówno całego środowiska rzeczoznawców, jak i branży ubezpieczeniowej i motoryzacyjnej.

Profesjonalnie wykonywane opinie i oceny dotyczące zagadnień motoryzacyjnych są potrzebne tak dla użytkowników samochodów, jak i dla zakładów ubezpieczeń, producentów oraz warsztatów naprawczych, jak również dla organów ścigania oraz sądów prowadzących sprawy związane z kolizjami i wypadkami drogowymi. Niezwykle istotna funkcja, jaką pełnią rzeczoznawcy, powoduje, iż osoby, które zajmują się powyższą działalnością, powinny być wybitnej klasy specjalistami, których powinny cechować rzetelność, solidna wiedza, szczególna staranność, etyka oraz bezstronność, jak również wysokie standardy w prowadzonych badaniach i formułowanych ocenach. W przypadku dopuszczenia się przez rzeczoznawców błędów w sztuce powinna istnieć możliwość pociągnięcia ich do odpowiedzialności cywilnej. Obecne przepisy normujące działalność rzeczoznawców samochodowych zostały określone w art. 79a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Normy prawne zawarte w przywołanym przepisie nie wymagają, aby osoby, które świadczą usługi rzeczoznawców w ramach działalności gospodarczej, poddawały się procedurze certyfikacji. Tym samym osoby niespełniające wymagań wskazanych w ww. ustawie mogą wykonywać działalność rzeczoznawczą, bowiem w obecnie obowiązujących uregulowaniach brak jest zapisów, zgodnie z którymi tytuł zawodowego rzeczoznawcy samochodowego podlegałby ochronie prawnej.

Powyższe przepisy nie nakładają również wymogu, aby osoba zajmująca się rzeczoznawstwem samochodowym miała obowiązek zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szko-

dy wyrządzone w związku wykonywaniem czynności rzeczoznawstwa. Biorąc pod uwagę masową liczbę kolizji i wypadków drogowych oraz wydawanych w związku z tym opinii przez rzeczoznawców samochodowych, ekspertyzy te mają znaczenie dla całego procesu likwidacji szkód komunikacyjnych oraz z punktu widzenia możliwości popełnienia błędu, który może skutkować wystąpieniem szkód. Obecnie obowiązujące przepisy regulujące działalność rzeczoznawców samochodowych nie normują również tak istotnej sprawy, jaką jest kwestia odpowiedzialności zawodowej osób wykonujących ekspertyzy dotyczące rzeczoznawstwa samochodowego. Wydaje się zatem, iż obecnie obowiązujące unormowania prawne dotyczące działalności rzeczoznawców samochodowych, ze względu na zakres czynności prowadzonych przez rzeczoznawców oraz ich znaczenie zarówno w procesie likwidacji szkód komunikacyjnych, jak i podczas procesów sądowych zarówno cywilnych, jak i karnych, są zdecydowanie niewystarczające. Analogiczne zastrzeżenia co do obecnych uregulowań prawnych w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego mają sami rzeczoznawcy samochodowi skupieni w Krajowym Porozumieniu Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy widzi Pan potrzebę zmian legislacyjnych w zakresie uregulowań prawnych zawodu rzeczoznawcy samochodowego?
2. Czy w ministerstwie trwają prace w zakresie związanym z zawodem rzeczoznawcy samochodowego?

Posel Halina Olendzka

Kielce, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8790)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie członkostwa
w Platformie Obywatelskiej zabójcy
pracownika biura PiS w Łodzi**

Szanowny Panie Premierze! Informację o przynależności do Platformy Obywatelskiej R. C. – zabójcy Marka Rosiaka, pracownika biura PiS w Łodzi i asystenta eurodeputowanego Janusza Wojciechowskiego, jako pierwszy 20 stycznia br. podał prezes Jarosław Kaczyński na konferencji prasowej, która odbyła się po uroczystości złożenia kwiatów na grobie Marka Rosiaka w Łodzi. Prezes Kaczyński powiedział: „Zabójca był swego czasu przez rok członkiem PO. Jego nienawiść była skierowana w jednym kierunku: w stronę PiS. Dokładnie w tym kierunku, który jest nieustannie podtrzymywany przez PO

i osobiście przez premiera”. Po tym oświadczeniu prawie wszystkie media w swoich programach informacyjnych podawały tę informację.

Na wiadomość o członkostwie R. C. w PO przedstawiciele częstochowskiej Platformy zaprzeczali temu i mówili o wykorzystywaniu kolejnej tragedii do celów politycznych. Okazało się jednak, że R. C. był członkiem Platformy od kwietnia 2004 r. Szefowa częstochowskiej PO i współzałożycielka tej partii w Częstochowie Halina Rozpondek była przekonana, że C. nie należał do Platformy w tym mieście. Przesłała jednak do mediów oświadczenie, że R. C. był członkiem Platformy od kwietnia 2004 r. „W styczniu 2006 r. został wykreślony z listy członków partii z powodu braku jakiegokolwiek aktywności. Procedurę wykreślenia rozpoczęto w kwietniu 2005 r.” – napisała Rozpondek.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy przedstawienie R. C. jako osoby pałającej nienawiścią do wszystkich polityków (różnych opcji politycznych) nie było kolejnym zabiegiem propagandowym ze strony Platformy Obywatelskiej?
2. Dlaczego fakt, że R. C. należał do PO od kwietnia 2004 r. został zatajony, a przedstawiciele częstochowskiej struktury partii nie sprawdzili tej informacji w momencie jej pojawienia się jeszcze przed wyborami samorządowymi?
3. Czy zatajenie prawdy było związane z obawami o wynik wyborczy pani poseł PO Izabeli Leszczyńskiej, która startowała w minionych wyborach samorządowych na urząd prezydenta Częstochowy?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8791)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie sytuacji w pomorskiej oświacie
oraz wynagrodzeń nauczycieli**

Szanowna Pani Minister! Zwrócili się do mnie członkowie Sekcji Oświaty i Wychowania Regionu Gdańskiego (SOiWRG) z nadzieją, że edukacja będzie traktowana jako wartość ogólnonarodowa poprzez interwencję parlamentarzystów z różnych opcji politycznych. Władze i członkowie sekcji doceniając pewne działania MEN (np. w zakresie egzaminów wewnętrznych), pragną jednak zwrócić uwagę na napięcie występujące w szkołach w związku ze złym stanowaniem prawa oraz nadmiarem nie do końca przygotowanych projektów. Nauczyciele liczą na ma-

dre i dobrze przygotowane pod każdym względem, a szczególnie finansowym korekty reformy z przełomu wieku, a nie na kolejne zaskakujące zmiany.

SOiWRG szczególną uwagę zwraca na wprowadzenie zmian w art. 42 (obowiązkowe dodatkowe niepłatne 1–2 godz. tygodniowo) Karty Nauczyciela oraz w art. 35 (sprawa krzywdzącego nauczycieli obecnego sposobu wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe). Brak ujednoczonych przepisów w ww. artykułach prowadzi do dowolności ich interpretacji. Prowadzi to do zwiększenia czasu pracy nauczycieli o charakterze dydaktycznym, za które nie jest wypłacane wynagrodzenie. Według nauczycieli przepis ten narusza prawa obywatelskie polskich nauczycieli. Niespójność przepisu z innymi aktami prawnymi prowadzi również do utrudnień pracy nauczycieli, szczególnie na terenach wiejskich, gdzie nauczyciele są często dowożeni (jak i dzieci) do miejsca pracy lub brakuje chętnych dzieci do uczestniczenia w zajęciach wchodzących w skład tych godzin. Powagę sytuacji potwierdza Rada Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność”, która wielokrotnie interweniowała w tej sprawie do różnych osób i instytucji, m.in. premiera Donalda Tuska (15 czerwca 2010), do prof. Ireny Lipowicz – rzecznika praw obywatelskich (9 listopada 2010) czy Trybunału Konstytucyjnego za pośrednictwem posłów Prawa i Sprawiedliwości (październik 2010). Zdaniem nauczycieli 7-procentowa podwyżka płac od 1 września 2010 r. miała na celu nie podniesienie rzeczywistego wynagrodzenia, tylko rekompensatę za wprowadzenie kolejnej godziny obowiązkowej pracy nauczyciela.

Rada Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” Regionu Gdańskiego za pośrednictwem Sekcji Krajowej Oświaty i wychowania NSZZ „Solidarność” zwróciła się 3 listopada 2009 r. do Pani Minister z prośbą o opracowanie wykładni prawa oświatowo-finansowego, która zagwarantuje nauczycielowi zachowanie prawa do otrzymania zapłaty za nadgodziny, przypadające m.in. w takie dni jak Dzień Edukacji Narodowej, podczas wycieczek szkolnych, podczas wyjazdów na zawody sportowe, w związku z udziałem w planowanych konferencjach, w czasie rekolekcji czy w czasie gdy brak klasy, np. z uwagi na jej wyjazd na wycieczkę. Nie może być tak, że nauczyciele w dniu swego święta tracą uposażenie. Angażując się w obowiązkowe szkolne projekty i pracę, tracą swoje prawo do wynagrodzenia, poświęcając często swój prywatny czas.

Nowy rok 2011 dla nauczycieli rozpoczął się ogłoszeniem oświadczenia przez Sekcję Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” w sprawie artykułu szkalującego nauczycieli. Oburzenie wywołał artykuł opublikowany w „Dzienniku Gazecie Prawnej” w dniu 11 stycznia 2011 r. pt. „Nauczyciele nie chcą pracować za 500 zł dziennie”. Wg nauczycieli artykuł ten ukazuje nieprawdziwe fakty oraz zawiera obraźliwe sformułowania pod ich adresem. W oświadczeniu nauczyciele piszą: Niemożliwe jest, by nauczyciele w Kluczborku, gdy wciąż pensje są na relatywnie niskim po-

ziomie, nie chcieli w czasie ferii zimowych pracować dodatkowo za 60 zł za godzinę, podczas gdy w Gdańsku pracują w czasie obecnych ferii za 20 zł (brutto!!!). Należało sprawdzić, dlaczego taka sytuacja zaistniała w Kluczborku. Może był jakiś kłopot z przepływem informacji, może były inne przyczyny, a może informacje są nieprawdziwe? (...) Wnioski wyciągnięte na podstawie tej informacji są absolutnie nie do przyjęcia, np. sugerowanie zmian w prawie, dzięki którym dyrektor będzie mógł zmusić nauczyciela do pracy w czasie ferii. Zwracamy uwagę, że czas ferii nauczyciel powinien wykorzystać nie na dodatkową pracę, i to w oświacie, a zwyczajny wypoczynek po czasie niezwykle wyczerpującej pracy szkolnej oraz na inne zajęcia (przygotowanie do nowego półroczka, poznanie literatury fachowej, doskonalenie zawodowe).

Żądamy od redakcji poważnego dziennika jak najszybszego sprostowania, ponieważ artykuł pana redaktora A. R. wprowadza w błąd opinię publiczną, temat został przedstawiony jednostronnie, rodząc podejrzenia o manipulację.

Szanowna Pani Minister, w związku z zaistniałą sytuacją zwracam się o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego w oświacie wprowadzany jest wciąż szereg ustaw i przepisów niekompletnie przygotowanych? Bez analizy rzeczywistości i przystosowania zmian do panującej sytuacji?

2. Dlaczego wprowadzanie szeregu aktów prawnych, któremu towarzyszy niebagatela bałagan prawny, odbywa się bez właściwych konsultacji społecznych?

3. Dlaczego wprowadzono system 1–2 godzin obowiązkowych, nieodpłatnych dla nauczycieli? Czy Pani Minister wie, jaki chaos towarzyszy realizacji tych godzin, szczególnie na terenach wiejskich?

4. Dlaczego Pani Minister nie chce podjąć rzeczywistego dialogu ze środowiskiem nauczycieli (odejście od corocznych negocjacji regulaminów wynagrodzeń, od opiniowania projektów organizacji szkół)? Natomiast MEN zgłasza swoje nowe rozwiązania, które wg nauczycieli destabilizują ich sytuację zawodową, niezbędną do właściwego zapewnienia procesu edukacyjnego?

5. Czy ministerstwo nie sądzi, że taka destabilizacja negatywnie wpływa na proces wychowania i kształcenia dzieci w szkole? A co idzie za tym, na proces kształtowania się społeczeństwa polskiego?

6. Czy zdaniem ministerstwa odbieranie nauczycielom nadgodzin przypadających w dniu 14 października jest etyczne?

7. Czy zdaniem ministerstwa odbieranie nauczycielom prawa do wypłaty za nadgodziny, gdy jako opiekunowie klas i grup wyjeżdżają za wycieczki lub zawody sportowe, nie narusza elementarnych zasad prawa pracy i płacy za jej wykonanie? Zwracam uwagę na gotowość nauczycieli do pracy w tych dniach, która także ma na celu edukację dzieci i młodzieży poprzez zabawę.

8. Czy ministerstwo zgadza się ze stanowiskiem Rady Sekcji Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” Regionu Gdańskiego w wygłoszonym oświadczeniu na temat nieprawdziwych informacji opublikowanych w przytoczonym w tekście artykule?

9. Czy ministerstwo nie sądzi, że artykuł narusza dobre imię nauczycieli i wywołuje negatywne odczucia w ocenie całego środowiska nauczycielskiego?

10. Czy ministerstwo ma zamiar wyciągnąć stosowne konsekwencje w stosunku do autora tekstu artykułu pana redaktora A. R.?

Liczę na rzetelne odpowiedzi na postawione pytania. W załączeniu przesyłam tekst artykułu, o którym mowa w zapytaniu*).

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 18 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8792)

do ministra gospodarki
oraz
ministra infrastruktury

**w sprawie kondycji
polskich portów morskich**

Szanowni Panowie Ministrowie! Podsumowując miniony rok 2010 r., należy stwierdzić, że był o wiele lepszy niż kryzysowy 2009 r. dla polskich portów. Przeładunki w trójmiejskich portach poszły zdecydowanie w górę, rozpoczęto i realizowano ambitne inwestycje zarówno w samych portach, jak i w ich bezpośrednim sąsiedztwie – nowe magazyny, pogłębienie kanałów portowych w porcie Gdynia, centrum logistyczne w Gdańsku.

Mimo wielu inwestycji i uruchomienia bezpośrednich połączeń oceanicznych z portu Gdańsk w minionym roku stracono wiele szans na dalszy rozwój portów i gospodarki morskiej. Straty te wynikały z ignorancji Warszawy i braku zainteresowania szerszego grona polityków morzem. Gospodarka morska odeszła w niepamięć polityków, gdy tymczasem powinna być głównym narzędziem napędzającym polską gospodarkę, gdyż posiada ku temu potencjał. Mówi się, że Trójmiasto przegrywało z Warszawą na wszystkich frontach. Problem leży przede wszystkim w tym, że same starania portów i samorządów w kwestii rozwoju portów nie wystarczą. Niestety, nasz kraj jest na tyle scentralizowany, że kondycja gospodarki morskiej zależy od decyzji podejmowanych na szczeblu centralnym, zatem batalie pomorskich lobbystów zakończyły się ich porażką.

Pierwsza „wojna” dotyczyła zwolnienia usług portowych z podatku VAT, który w Polsce wynosi aż 23%, podczas gdy w Niemczech to 0%. Tak wysoki podatek prowadzi do tego, że przedsiębiorcom nie opłaca się przeładowywać towarów w Gdańsku lub Gdyni, gdyż oferta Hamburga czy Antwerpii jest tańsza. Do tego dochodzą złośliwie przeprowadzane kontrole celne i fitosanitarne w polskich portach, które z niezrozumiałych względów są o wiele bardziej dokłliwe niż w portach niemieckich czy litewskich. Mimo iż interweniowałam już w tej sprawie do ministrów w 2008 r., problem wciąż istnieje i powoli prowadzi do upadłości gospodarki morskiej. Nie udało się osiągnąć nic w tej sprawie z powodu braku odpowiednich środków w budżecie.

Następny konflikt na linii lobby żeglugowe – rząd centralny powstał w sferze żeglugi śródlądowej. W 2010 r. po ratyfikowaniu konwencji AGN (o międzynarodowych drogach wodnych europejskiego znaczenia) przez Ukrainę, Polska pozostała jednym z niewielu państw europejskich, które konsekwentnie idą pod prąd unijnym tendencjom i nie zgadzają się na użeglowienie swoich rzek. I to w sytuacji, kiedy polski układ rzek i kanałów jest uznawany za jeden z najlepszych w Europie, a Wisła i Odra mogłyby z powodzeniem przejąć nawet 30% przewozów towarowych, odciążając w ten sposób zatłoczone drogi. W ten sposób można byłoby korzystnie wpłynąć na przeładunki w trójmiejskich portach, zwiększając je nawet dwukrotnie (dla przykładu niemiecki port rzeczny w Duisburgu przeładowuje więcej towarów niż oba trójmiejskie porty morskie razem wzięte).

Miniony rok to czas zmagania o przyłączenie się Polski do konwencji AGN, która otwiera finansowanie projektów żeglugowych ze strony UE, a także o budowę dwóch wariantów kanału Odra – Dunaj (przez słowacki Wag i przez czeską Morawę). W obu przypadkach polski rząd pozostawał wobec tych projektów sceptyczny.

2010 r. to również czas ostatecznego zamrożenia projektu budowy kanału żeglugowego przez Mierzę Wiślaną. Rząd nie ma zamiaru tego projektu zrealizować. Jednak dla trójmiejskich firm konsultingowych była to w minionym roku żyła złota – na badania ekologiczne dotyczące wpływu kanału, który raczej i tak nie powstanie, na środowisko w zeszłym roku przeznaczono kilka milionów złotych.

Podsumowując kondycję polskiej gospodarki morskiej w minionym roku, należy stwierdzić, że widać było wyraźnie rozłam pomiędzy ośrodkami decyzyjnymi. Tam, gdzie o sprawach morskich decydowano w Trójmieście, udało się osiągnąć nawet spektakularne sukcesy, takie jak hub oceaniczny DCT Gdańsk. Natomiast tam, gdzie decyzja należała do Warszawy, gospodarka morska była na spalonej pozycji. Następne lata raczej nie przyniosą pozytywnych zmian w gospodarce morskiej – przeładunki w portach co prawda powinny rosnąć, ale o dołączeniu do europejskiej ligi nie mamy w chwili obecnej szans.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W związku z powyższym zwracam się do Panów Ministrów o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego polski rząd nie wykazuje zainteresowania polską gospodarką morską, nie widząc w niej potencjału i szans rozwoju dla całej polskiej gospodarki?

2. Dlaczego rząd nie wspomaga samorządów, które na własną rękę próbują ratować stan gospodarki morskiej, widząc w niej szansę na rozwój regionu czy zmniejszenie bezrobocia?

3. Dlaczego ministerstwa nie podjęły żadnych działań w celu zniesienia podatku VAT od usług portowych, tym samym prowadząc do mniejszej konkurencyjności portów trójmiejskich na rzecz niemieckich czy litewskich?

4. Dlaczego ministerstwa nie podjęły stosownych działań i kontroli w stosunku do sygnałów o złośliwych kontrolach celnych i fitosanitarnych w polskich portach?

5. Dlaczego rząd nie wyraża chęci przystąpienia Polski do AGN, które jest szansą na finansowanie projektów żeglugowych przez UE, a tym samym prężny rozwój żeglugi śródlądowej?

6. Z jakich względów rząd nie chce dofinansować i rozpocząć budowy kanału przez Mierzeję Wiślaną, mimo iż po analizie trójmiejskich firm konsultingowych była to w minionym roku żyła złota? Czy rząd nie widzi w tej inwestycji potencjału i zysków?

7. Jaki pomysł na dalszy rozwój polskiej gospodarki morskiej w najbliższych latach ma rząd? Czy gospodarka morska zacznie być traktowana jako jedna z gałęzi gospodarki państwowej, która może przynieść potężne wpływy do budżetu państwa?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Gdynia, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8793)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji małych urzędów
pocztowych w woj. łódzkim**

Szanowny Panie Ministrze! Gmina Mniszków jest jedną z najprężniej rozwijających się gmin w Polsce. Prowadzone są tu liczne inwestycje, które dają możliwość działania wielu firmom oraz powodują wzrost poziomu i jakości życia mieszkańców. Wszyscy doceniają zalety wynikające z lokalizacji gminy.

Mieszkańcy gminy chcą utrzymana jedyne go urzędu pocztowego w gminie liczącej ok. 5000 mieszkańców. Placówka ta zapewniała terminowe doręczanie korespondencji, terminowe wypłaty i doręczanie świad-

czeń rentowych i emerytalnych, świadczyła usługi kredytowe i finansowe Banku Poczтового, usługi pocztowe w pełnym zakresie w tym doradztwa i fachowej pomocy oraz dyskrecję pełnionych usług oraz prenumeratę czasopism. Mieszkańcy gminy oczekują utrzymania poczty, ponieważ darzą zaufaniem pracowników urzędu, są przyzwyczajeni do oferowanych i świadczonych usług, a pozbawienie ich tego urzędu spowodowałoby wiele niedogodności i problemów, w tym z dojazdami i ich kosztami.

Należy podkreślić fakt, że każda instytucja działająca na terenie gminy podnosi jej atrakcyjność i zwiększa dostępność do mediów. Klienci biznesowi są natomiast zainteresowani nowymi produktami pocztowymi.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie działania zostaną podjęte przez ministerstwo, aby nie likwidować urzędu pocztowego w gminie Mniszków?

Z poważaniem

Posel Artur Ostrowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8794)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmiany na stanowisku
zastępcy szefa do spraw operacyjnych
Służby Wywiadu Wojskowego w kontekście
stanu bezpieczeństwa polskiego kontyngentu
wojskowego w Afganistanie**

W dniu 5 stycznia 2011 r. Komisja do Spraw Służb Specjalnych zaopiniowała pozytywnie zmianę na stanowisku zastępcy szefa Służby Wywiadu Wojskowego do spraw operacyjnych. W miejsce odwołanego pana ppłk. P. W. powołano pana mjr. J. P.

Służba Wywiadu Wojskowego jest newralgiczną służbą specjalną powstałą po likwidacji Wojskowych Służb Informacyjnych w 2006 r. odpowiedzialną między innymi za ochronę wywiadowczą naszego licznego kontyngentu wojskowego, który uczestniczy w bardzo trudnej misji w Afganistanie, odpowiadając za bezpieczeństwo jednej z większych prowincji afgańskich – Ghazni. Dlatego też każde zmiany w kierownictwie tak ważnej służby specjalnej, w szczególności gdy dotyczą osoby odpowiedzialnej za pion działań operacyjnych wywiadu, mogą negatywnie odbić się na funkcjonowaniu SWW przy realizacji jej kluczowych ustawowych zadań. Zwłaszcza w okresie trwającej już od około roku nieustannej nagonki na amerykańskie metody zwalczania terroryzmu ze strony różnych organizacji walczących o prawa człowieka i pełną jawność życia publicznego, np. kwestia wię-

zień CIA czy licznych ujawnień ze strony Wikileaks operacji wojskowych w Afganistanie, a co za tym idzie poważne niebezpieczeństwo dekonspiracji służących tam żołnierzy i funkcjonariuszy, trzeba szczególnie dbać o niezakłócone funkcjonowanie wywiadu wojskowego, który jest niezbędny zarówno w pokojowych, jak i wojennych misjach zagranicznych. Dzięki skutecznej pracy polskiego wywiadu udaje się zapobiec większości zamachów i uderzeń na polskie konwoje wojskowe patrolujące m.in. prowincję Ghazni i okoliczne strategiczne ciągi komunikacyjne.

Należy pamiętać również, iż każde zaburzenie w funkcjonowaniu wywiadu wojskowego może przyczynić się do gwałtownego wzrostu zagrożenia zamachami na polskich żołnierzy ze strony rebeliantów talibskich, terrorystów z „międzynarodówki terrorystycznej” oraz „zwykłych” przestępców, którzy nieustannie szukają sposobności, by zemścić się na Polakach za ich skuteczność w ściganiu i likwidacji najważniejszych liderów terrorystycznych, składów broni, amunicji, kontrabandy narkotykowej etc. Świadczy o tym niezbitcie ostatni atak rebeliantów na polski konwój. W czasie rutynowego patrolu Polaków w dniu 22 stycznia 2011 r. pod kołami transportera opancerzonego KTO Rosomak nastąpiła eksplozja miny – pułapki. W zamachu zginęło dwóch Polaków – st. szer. M. P. (żołnierz Żandarmerii Wojskowej) i M. K. (cywilny ratownik medyczny). W sumie od 2008 r. na wojnie w Afganistanie zginęło już 24 naszych żołnierzy.

W związku z ostatnio docierającymi do opinii publicznej w Polsce bardzo niepokojącymi informacjami związanymi z bezpieczeństwem polskiego kontyngentu w Afganistanie proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Z jakiego powodu minister obrony narodowej zdecydował się z początkiem 2011 r. na nagłą zmianę zastępcy szefa Służby Wywiadu Wojskowego do spraw operacyjnych, skoro pod koniec 2010 r. polski wywiad wojskowy odnotował kilka znaczących sukcesów, m.in. pomagając polskim żołnierzom z 1. Pułku Specjalnego z Lublińca w pojmaniu jednego z ważniejszych talibów, znajdującego się na liście najbardziej poszukiwanych rebeliantów, będącego jednocześnie lokalnym przywódcą tych rebeliantów w prowincji Ghazni?

2. Czy ta nagła zmiana na stanowisku zastępcy szefa Służby Wywiadu Wojskowego nie spowodowała zakłócenia w koordynacji pracy operacyjnej wywiadu, w wyniku czego doszło do niezapobieżenia atakowi terrorystycznemu na polski patrol wojskowy w Afganistanie w dniu 22 stycznia 2011 r., w wyniku którego śmierć poniosło dwóch Polaków?

3. Jaki jest stan zabezpieczenia pracy polskich oficerów wywiadu w Afganistanie na najcięższym odcinku – odpowiadającym za pozyskiwanie najcenniejszych osobowych źródeł informacji, zważywszy na fakt ujawnienia przez Wikileaks we wrześniu 2009 r. tysięcy stron tajnych dokumentów armii amerykańskiej, wśród których znalazły się personalia

polskiego oficera wywiadu kpt. P. H.? Czy nowy zastępca szefa Służby Wywiadu Wojskowego zapoznał się już z tym problemem?

4. Czy Służba Wywiadu Wojskowego już uporała się z ewentualnymi stratami w związku z ujawnionymi przez Wikileaks informacjami o pracy polskiego wywiadu w Afganistanie? Kwestia dotyczy m.in. ujawnienia przez Wikileaks ostrzeżeń polskiego wywiadu przed zamachem na indyjską ambasadę w Kabulu z 1 lipca 2008 r. oraz późniejszego ujawnienia personalii polskiego oficera wywiadu kpt. P. H. pracującego na najcięższym odcinku, odpowiadającego za pozyskiwanie osobowych źródeł informacji.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8795)

do ministra infrastruktury

**w sprawie złego stanu technicznego
dworców kolejowych**

Mieszkańcy aglomeracji łódzkiej od dawna oczekują poprawy infrastruktury kolejowej, w tym także dworców. W opłakanym stanie znajduje się większość dworców i przystanków kolejowych, szczególnie w powiecie zgierskim. Są one nie tylko szpecące, ale także użytkowanie ich zagraża zdrowiu i życiu pasażerów.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy zostaną wyremontowane dworce kolejowe w powiecie zgierskim ze szczególnym uwzględnieniem dworców w: Głownie, Ozorkowie, Strykowie i Zgierz (dworzec Zgierz Północny)?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury ma przygotowane środki na wykonanie remontów dworców kolejowych w powiecie zgierskim?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 23 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8796)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie uzyskania środków
na dofinansowanie budowy
sali gimnastycznej przy Szkole Podstawowej
i Gimnazjum w Piekielku
w pow. limanowskim w woj. małopolskim**

Stowarzyszenie Rozwoju Wsi Piekielko i Okolic, prowadzące Niepubliczną Szkołę Podstawową i Niepubliczne Gimnazjum w Piekielku (pow. limanowski, woj. małopolskie) planuje zrealizować w bieżącym oraz przyszłym roku budżetowym budowę sali gimnastycznej przy ww. obiekcie.

Obecnie szkoła posiada tylko zastępczą salę gimnastyczną, w złym stanie technicznym, co utrudnia pełną realizację nałożonych zadań dydaktyczno-wychowawczych. Jej brak ogranicza zarówno organizację życia kulturalnego szkoły, jak i zabawy i występy dla uczniów, realizację projektów uczniowskich. Nowa sala gimnastyczna służyłaby nie tylko uczniom, ale również społeczności lokalnej.

Działka pod budowę sali gimnastycznej, której ogólny koszt wynosi około 2 mln zł, została zakupiona ze środków finansowych zebranych wśród mieszkańców wsi Piekielko. Członkowie stowarzyszenia i rodzice dzieci, z wygoszparowanych środków wykonali projekt budowy sali gimnastycznej o wymiarach 25 m x 15 m, za kwotę 62 000 zł, który został przekazany do Urzędu Gminy Tymbark jako inwestora.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami: Czy ministerstwo, mając na uwadze inicjatywę mieszkańców wsi Piekielko, jest w stanie dofinansować projekt budowy ww. sali gimnastycznej lub wskazać inne źródła dofinansowania?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8797)

do ministra środowiska

**w sprawie możliwości dofinansowania
w gm. Tymbark w pow. Limanowa
w woj. małopolskim zadania
z zakresu uporządkowania
gospodarki wodno-ściekowej**

W gminie Tymbark od wielu lat istnieje problem związany z gospodarką wodno-ściekową. Według władz

Tymbarku należałoby w trybie pilnym wymienić 1000 mb starego kolektora sanitarnego z przyłączami, który ze względu na wiek i starą technologię budowy jest nieszczelny. Zamiast odprowadzać ścieki, zbiera wody opadowe i wprowadza je do systemu kanalizacyjnego, znajdującego swe ujście w oczyszczalni ścieków należącej do Zakładu Tymbark.

Niestety gmina nie dysponuje obecnie kwotą ok. 500 tys. zł, potrzebną na zakup nowych kolektorów sanitarnych. Co gorsza, w przyszłości grożą jej bardzo duże dopłaty do ścieków.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy istnieje możliwość dofinansowania powyższego zadania dla gminy Tymbark ze środków, którymi dysponuje ministerstwo bądź innych źródeł związanych z ochroną środowiska?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 17 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8798)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie kształcenia nauczycieli
języków obcych**

Szanowna Pani Minister! Od roku 2009 przestały działać w CODN sieci trenerskie Insett, Delfort, Cofran (doskonalenie nauczycieli języków obcych – sieci szkoliły ponad 7000 osób rocznie). Sieci powstały w związku z faktem, że nie wszystkie lokalne ośrodki doskonalenia były w stanie zapewnić doskonalenia dla nauczycieli języków obcych, a sieci proponowały szkolenia w całej Polsce.

Nauczania języków obcych ma ciągle wielkie znaczenie w Polsce. Wraz z nową podstawą programową coraz więcej uczniów objętych jest nauczaniem języków obcych (głównie j. angielski – ponad 40 000 nauczycieli).

Jakie działania MEN przewiduje w celu zapewnienia odpowiedniego doskonalenia nauczycieli języków obcych? Należy pamiętać, że tak jak w latach 90. doskonalenie nauczycieli w regionach nie wszędzie było odpowiednie – czasami niektóre rejony były całkowicie pozbawione tego rodzaju doskonalenia. Obecnie sytuacja nie poprawiła się. A wprost przeciwnie. Widać też tendencje likwidowania ośrodków lokalnych, a ośrodek centralny nie oferuje nic w zamian.

ORE (centralny ośrodek zajmujący się doskonaleniem nauczycieli), spadkobierca CODN prowadzi śladową ilość szkoleń doskonalących dla nauczycieli języków obcych. Szkolenia głównie dotyczą języka niemieckiego. Czy to oznacza, że MEN wprowadza nową

politykę językową w Polsce? Praktycznie nie ma szkoleń dla nauczycieli języka angielskiego w ORE, a zwłaszcza dla nauczycieli klas I–III.

Projekt ustawy, w którym jest mowa o przekształceniu ORE, zakłada, że nowa instytucja nie będzie zajmowała się doskonaleniem nauczycieli. Czy to oznacza, że duża część nauczycieli języków obcych zostanie pozbawiona możliwości doskonalenia się?

Z poważaniem

Poseł Jan Kuriata

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8799)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji
Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym
w Staszowie**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji przekazanych opinii publicznej wynika, że w Ministerstwie Sprawiedliwości planowana jest likwidacja niektórych wydziałów pracy działających przy sądach rejonowych. Resort zamierza zlikwidować m.in. Wydział Pracy Sądu Rejonowego w Staszowie.

Pomysł reorganizacji sądów, budzi wiele wątpliwości. Likwidacja sądów pracy utrudni dostęp do wymiaru sprawiedliwości dla 130 tys. mieszkańców powiatów nią dotkniętych. Będą oni zmuszeni podróżować do sądu kilkanaście czy kilkadziesiąt kilometrów, co wiąże się z dodatkowymi kosztami. Nadmienić należy, że Wydział Pracy w Staszowie obejmuje swoją właściwością obszar dwóch powiatów – staszowski i opatowski.

Jako poseł ziemi świętokrzyskiej, znający lokalne uwarunkowania, jestem głęboko zdziwiony i zaniepokojony tym projektem. Przyłączam się do sprzeciwu w tej sprawie wyrażonego przez Radę Powiatu w Staszowie. Uważam, że zmiany w organizacji sądu nie do końca uwzględniają lokalne uwarunkowania.

Sąd w Staszowie posiada bardzo dobre warunki lokalowe. Mieści się w budynku oddanym do dyspozycji w 2006 r. i realizuje swoje funkcje przy dużym zaangażowaniu kadry sędziowskiej i urzędniczej. Osoby wnoszące sprawy do sądu pracy korzystają często z pomocy sekretariatu sądu, by uzyskać informacje niezbędne do złożenia w krótkim czasie pozwu. Muszą też stawiać się, często wielokrotnie, na rozprawę.

W mojej ocenie istotnym argumentem przemawiającym za funkcjonowaniem Sądu Pracy przy Sądzie Rejonowym w Staszowie w ramach dotychczasowej struktury jest ilość rozpatrywanych tam spraw. Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie jest

wydziałem dużym, do którego wpływa rocznie ok. 800 spraw. Oszczędności uzyskane dzięki zlikwidowaniu wydziału będą niższe niż koszty, jakie poniesie Skarb Państwa przy dokonywaniu doręczeń za pomocą Poczty Polskiej oraz refundowaniu kosztów przejazdów świadków. Konieczność dochodzenia roszczeń z dala od miejsca zamieszkania prowadzić będzie do zahamowania rozwoju świadomego swych praw społeczeństwa obywatelskiego oraz godziłaby w wizerunek państwa jako zapewniającego równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Zauważyć bowiem trzeba, że w większości stronami spraw z zakresu prawa pracy są osoby będące w trudnej sytuacji finansowej. Konieczność dochodzenia swoich praw przed sądem oddalonym dla niektórych mieszkańców powiatu o 70 km spowoduje rezygnację przez nich z ochrony ich praw pracowniczych, zwłaszcza w sprawach drobnych roszczeń. Słusznie argumentuje się, że takie działania naraziłyby mieszkańców powiatów staszowskiego i opatowskiego i na dodatkowe koszty i utrudnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności trudności w dopatrzeniu się racjonalności w projekcie Ministerstwa Sprawiedliwości w kwestii planów nowego rozmieszczenia wydziałów pracy przy sądach rejonowych, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy decyzja likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie jest już przesądzona, czy też podlegać będzie w przyszłości jeszcze jakimś konsultacjom, np. ze środowiskiem sędziowskim?

2. Czy istnieje możliwość ponownej analizy tej decyzji i pozostawienia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie?

3. Czy resort sprawiedliwości uwzględnił negatywne skutki w zakresie społecznym, jak i ekonomicznym zamierzonej likwidacji sądu pracy?

4. Czy pomysł likwidacji kolejnych wydziałów w Sądzie Rejonowym w Staszowie nie ma na celu ostatecznie likwidacji tego sądu jako samodzielnej jednostki?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8800)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8801)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8802)

do ministra finansów

w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8803)

do ministra gospodarki

w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8804)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8805)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8806)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowna Pani Minister! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8807)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8808)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowna Pani Minister! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8809)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8810)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowna Pani Minister! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8811)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?
2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?
3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8812)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8813)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8814)

do ministra środowiska

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8815)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8816)

do ministra zdrowia

**w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej**

Szanowna Pani Minister! Polska w okresie od czerwca do grudnia 2011 r. będzie przewodniczyć Unii Europejskiej.

Obecnie trwają ostatnie przygotowania resortów i rządu do naszego przewodnictwa.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pani Minister będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pani koordynuje?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8817)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji szczepionek przeciwko
pneumokokom w grupach ryzyka**

Szanowna Pani Minister! Liczni pediatrzy oraz wyborcy związani ze służbą zdrowia proszą mnie o odpowiedź na poniższe pytanie. Streptococcus pneumoniae, potocznie pneumokok, jest bakterią wywołującą u małych dzieci zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych, zapalenie płuc, ostre zapalenie ucha środkowego, a także sepse. Mimo rekomendacji zarówno polskich, jak i światowej klasy ekspertów wakcynologów oraz pediatrów, szczepionka ta nie jest ujęta w Programie Szczepień Ochronnych (PSO). W 2008 r. szczepionka przeciwko pneumokokom została ujęta w PSO dla grup ryzyka (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 24.06.2008 r., Dz. U. Nr 122, poz. 795).

W programie na rok 2011 i 2012 propozycja rozszerzenia grup ryzyka w PSO obejmuje także dzieci przedwcześnie urodzone, tj. z wagą urodzeniową poniżej 2500 g, lub urodzone przed ukończeniem 37 tyg. Są to zdaniem ekspertów dzieci szczególnie narażone na pneumokokowe zapalenie płuc. Na rynku obecnie

dostępne są dwie szczepionki: 10-walentna i 13-walentna, której cena jest wyższa, ale wg pediatrów o pewniejszej skuteczności.

Jakie kryteria będą brane pod uwagę przy najbliższym przetargu na zakup szczepionki dla dzieci z grup ryzyka, a także dla przedwcześnie urodzonych?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Barbara Czaplicka

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8818)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie dyskryminowania praw ojców
w aspekcie sprawowania
władzy rodzicielskiej nad dzieckiem**

Interwencja poselska stała się przyczynkiem do ujawnienia negatywnej sytuacji polegającej na dyskryminowaniu praw ojca w aspekcie powierzonej opieki nad dzieckiem poprzez brak egzekwowania prawa przez odpowiednie służby w obszarze wymiaru sprawiedliwości.

Opisywana poniżej sprawa rozpoczęła się, gdy K. W. rozstał się ze swoją żoną (2006 r.), a następnie wyrokiem sądu (w 2008 r. uwzględniając apelację w 2009 r.) sąd orzekł rozwód. Jednym z elementów do określenia była kwestia sprawowania władzy rodzicielskiej nad dzieckiem – małoletnią M.

K. W. jest, w opinii biegłych rodzinnego ośrodka diagnostyczno-konsultacyjnego (RODK), dobrym ojcem: „Jest silnie związany uczuciowo z córką. Potrafi z nią nawiązać bliski i ciepły kontakt, okazać jej swoje pozytywne uczucia. Troszczy się o dziecko, potrafi mu atrakcyjnie zorganizować wolny czas. Pragnie aktywnie uczestniczyć w wychowaniu i opiece nad córką. Ojciec prezentuje się jako rodzic odpowiedzialny, konsekwentny, zaradny wychowawczo” (źródło – badanie RODK, 04.07.2008 r., Sąd Okręgowy w Katowicach; XVIII RC 229/07).

Córka K. W.: „Małoletnia M. jest silnie związana z obojgiem rodziców, nie ujawnia w tym zakresie wyraźnych preferencji. Każdy z rodziców zaspakaja inne, ważne potrzeby dziecka. (...) Małoletnia ujawnia silną potrzebę kontaktu z ojcem, jest spragniona jego obecności w swoim życiu. Darzy ojca pozytywnymi uczuciami, czuje się przez niego akceptowana i kochana. Chętnie uczestniczy w spotkaniach z ojcem (...) czas spędzony z tatą jest dla M. atrakcyjny i satysfakcjonujący” (źródło jw.).

Dobłą opinię o panu W. wyraził również sąd: „Zachowania pozwanego w zakresie sprawowanej przez niego opieki nie budzą zastrzeżeń, jest troskliwym

rodzicem, ma bliski i serdeczny kontakt z córką i taki powinien dalej się realizować” (źródło: wyrok w sprawie rozwodowej, 09.09.2008 r., Sąd Okręgowy w Katowicach; XVIII RC 229/07).

Mimo pozytywnych ww. opinii RODK oraz treści wyroku wydanego w 2008 r. (uprawomocnienie 2009 r.) Sąd Okręgowy w Katowicach (Wydział XVIII Cywilny Rodzinny) ograniczył K. W. prawa rodzicielskie do „współdecydowania w podejmowaniu istotnych decyzji związanych ze zdrowiem i wykształceniem małoletniej”. Jednocześnie wyrokiem sądu ograniczono prawa do kontaktów z córką: „Pozwany będzie spędzał z dzieckiem każdą środę tygodnia w godz. od 14 do 18 z możliwością zabierania z przedszkola, a nadto pierwszy i trzeci weekend miesiąca od godz. 10 do niedzieli do godz. 18”. Szczegółowo określono również zasady widywania się ojca z córką podczas świąt. Wyrok sądu nie zawierał natomiast informacji dotyczących miejsca zamieszkania małoletniej.

31 stycznia 2010 r. RODK wykonał drugie badania dot. matki oraz ojca małoletniej. Biegli wysunęli zaprezentowane poniżej wnioski (źródło: drugie badania w RODK w sprawie z wniosku matki o pozbawienie M. prawa do spędzania miesięcznych wakacji z ojcem, 31.01.2010 r., Sąd Rejonowy w Mikołowie; III Nsm 375/09). Charakterystyka matki M.: „Opanowana, skłonna do pozornej otwartości, silnej kontroli własnych reakcji emocjonalnych, tłumienia uczuć, dystansu w relacji. (...) Wobec podejmowanych problemów egocentryczna, skupiona na sobie, skłonna do samoidealizacji, o wyraźnie obniżonej gotowości do przyjmowania negatywnych informacji zwrotnych. Silnie emocjonalnie zaangażowana w konflikt małżeński, który obecnie przenosi na płaszczyznę wspólnego rodzicielstwa. (...) Silnie skupia się na dewaluacji osoby ojca (...) nie dostrzega własnych błędów. U badanej występuje silna motywacja do zakończenia sprawy zgodnie ze swoimi oczekiwaniami, niska gotowość do współpracy w zakresie relacji rodzicielskich, specyficzne rozumienie potrzeb dziecka przez pryzmat własnych potrzeb i oczekiwań”. We wnioskach z drugiego badania RODK (źródło jw.) następująco prezentuje się ojciec: „Pozostaje w prawidłowym kontakcie werbalnym, adekwatnym nastroju, zachowuje się w sposób zrównoważony, dostosowany do sytuacji (...). Jego wypowiedzi odzwierciedlają odpowiednią zdolność wglądu we własne stany emocjonalne oraz prawidłową umiejętność współbrzmienia emocjonalnego z otoczeniem. (...) W porównaniu z byłą żoną bardziej świadomy negatywnych konsekwencji konfliktu w zakresie wspólnie sprawowanej władzy, w większym stopniu gotowy do reprezentowania kompromisowych rozwiązań istniejącego konfliktu. W zakresie organizacji osobowości bardziej elastyczny, przejawia wyższą gotowość w zakresie przyjmowania negatywnych informacji zwrotnych. (...) Prawidłowo identyfikuje potrzeby rozwojowe wychowania córki, gdzie istotne są kontakty z obojgiem rodziców, akceptuje wnioskodawczynię

w roli opiekuna wiodącego (...) prawidłowo psychicznie zintegrowany z rolą rodzicielską”.

Wnioski wyciągnięte przez RODK po drugim badaniu są następujące: „Matka nie jest skłonna do pozostawiania małoletniej pełnej swobody w aspekcie emocjonalnym i fizycznym w zakresie swobodnych i nieskrępowanych kontaktów z ojcem. Wyraźnie dostrzega się dewaluowania w oczach małoletniej obrazu ojca przez matkę i jej partnera na skutek eskalowania otwartego konfliktu z nim”.

Po drugim badaniu RODK ojciec w kwietniu 2010 r. zdecydował się wnieść pozew o powierzenie mu córki pod opiekę. 18 czerwca 2010 r. Sąd Rodzinny w Mikołowie w sprawie o egzekucję kontaktów K. W. z córką M. orzekł, że matka dziewczynki nie przestrzega wyroku sądowego z dnia 09.09.2008 r. i nakazał jej przestrzeganie go pod rygorem 1 tys. zł grzywny. Postanowienie to uprawomocniło się decyzją Sądu Okręgowego w Katowicach dnia 04.10.2010 r. Wydanie takiego orzeczenia zajęło sądowi aż 20 miesięcy, co jest bardzo długim okresem czasu – przede wszystkim ze względu na psychologiczne uwarunkowania rozwoju dziecka.

W trakcie tej rozprawy o ograniczenie matce władzy rodzicielskiej i powierzeniu jej ojcu, która trwa od kwietnia 2010 r., w połowie sierpnia ubiegłego roku matka w tajemnicy przed ojcem i bez jego zgody oraz wymaganej w takich przypadkach zgody sądu (art. 97 § 2 K.r.o.) wyprowadziła córkę ponad 300 km od poprzedniego miejsca zamieszkania. Mimo prawomocnego wyroku sądowego o prawie ojca do „współdecydowania w podejmowaniu istotnych decyzji związanych ze zdrowiem i wykształceniem małoletniej”, matka dziewczynki nie uzgodniła z ojcem nowego miejsca zamieszkania córki, szkoły, do jakiej dziecko będzie uczęszczać, sposobu leczenia (dziecko ciężko choruje, występuje zagrożenie życia), czy nowych kontaktów, które zważywszy na odległość są wedle zapadłego w 2008 r. wyroku niewykonalne.

Ponieważ rodzice czekają na termin trzeciego badania w RODK K. W. zwrócił się (tuż po wyprowadzce matki córki w sierpniu 2010 r.) o pomoc do Sądu Rejonowego Wydział III Rodzinny w Mikołowie, gdzie toczy się obecnie sprawa o powierzenie mu córki pod opiekę z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa (w oparciu o art. 7301. § 2 K.p.c.), bowiem takie oddalenie od dziecka uniemożliwia mu sprawowanie władzy rodzicielskiej w zakresie przyznanym przez sąd w wyroku rozwodowym, gdyż z uwagi na odległość nie będzie mógł na bieżąco uczestniczyć w życiu córki. Pan K. powołał się także na klauzulę wykonalności wyroku rozwodowego z 2008 r., która nakazuje mu udzielenie mu pomocy w jego respektowaniu przez wszystkie urzędy, których ten wyrok dotyczy.

Ojciec w sumie złożył 3 wnioski (jeden jeszcze przed wyprowadzką matki z dzieckiem, gdy ojciec mieszkał tuż obok dziecka). Sąd rodzinny 3-krotnie odmówił ojcu zabezpieczenia powództwa, stwierdzając na przemian, że owszem może powództwo uwzględnić, ale nie ma wystarczającego materiału dowodo-

wego mimo posiadania w aktach ww. opinii RODK: „Niewielka ilość zebranego na obecnym etapie postępowania materiału uniemożliwia również przychylenie się do wniosku uczestnika o zabezpieczenie roszczenia poprzez zastosowanie każdego z pozostałych wnioskowanych przez K. W. sposobów zabezpieczenia”, następnie stwierdzając, że udzielenie zabezpieczenia nie leży w interesie prawnym ojca: „Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd stanął na stanowisku, iż wniosek uczestnika postępowania o udzielenie zabezpieczenia w proponowanym przez niego kształcie, wobec niedostatecznego uprawdopodobnienia interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia winien zostać oddalony”, a ostatnio, iż nie jest już sądem właściwym, aby to uczynić: „Zdaniem sądu zagadnienia podnoszone przez uczestnika stanowią przedmiot odrębnych postępowań i tam ewentualnie winny zostać rozstrzygnięte, nie zaś w formie zabezpieczenia niniejszego postępowania”.

K. W. od 16 sierpnia nie widział córki ani razu oraz nie ma z nią żadnego kontaktu (matka uniemożliwia rozmowy telefoniczne). Sąd rodzinny, oddalając 3 ww. wnioski odmówił mu jakiegokolwiek pomocy.

Oprócz powyżej opisanej sytuacji silny niepokój ojca budzi fakt, iż małoletnia M. obecnie mieszka z konkubentem swojej matki. W opinii katowickiego RODK czytamy o konkubencie, iż: „Od kilku lat znajduje się pod opieką psychiatry – zdiagnozowano u niego depresję. Zażywa leki przeciwdepresyjne, wpływające na zmianę nastroju (...). Uważa, że jest osobą uzależnioną od alkoholu (w udzielonym wywiadzie potwierdza występowanie u siebie wszystkich objawów klinicznych zespołu zależności alkoholowej). Nigdy nie korzystał z profesjonalnej, ustrukturuwanej pomocy terapeutycznej w zakresie uzależnień. (...) Do zeszłego roku podpalał marihuanę. (...) Ponad 20 lat temu został ukarany sądowo za znęcanie się psychiczne i fizyczne nad swoją pierwszą małżonką (...). Badania psychologiczne wskazują, iż jest osobą wybuchową, impulsywną. Cechuje go obniżony poziom wrażliwości uczuciowej”. Ojciec dziecka ma poważne i uzasadnione obawy o dalszy, prawidłowy rozwój psychiczny córki dorastającej w takim otoczeniu.

Oprócz opisanego wyżej przypadku w mediach często słyszymy o sytuacjach, w których dyskryminowane są prawa ojców w aspekcie opieki nad dzieckiem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo wie o częstych praktykach sądów rodzinnych, które w sytuacjach, gdy predyspozycje dzieci w stosunku do rodziców są zbliżone, a pozostają oni w konflikcie, decydując o prawach i obowiązkach obojga względem dziecka, preferują matki? Czy Ministerstwo Sprawiedliwości posiada statystyki mówiące o tym, ile razy podczas procesów rozwodowych powierza się głównie opiekę nad dzieckiem matce (w przypadku jednakowych preferencji dziecka co do rodziców)?

2. Czy ministerstwo posiada informacje, w jaki sposób polskie sądy rodzinne zabezpieczają dobro i interes dziecka, które w równym stopniu domaga się obecności obojga rodziców w swoim życiu, oraz przeciwdziałają dyskryminacji ojców w kontaktach z dziećmi?

3. Czy ministerstwo posiada informacje, w jaki sposób polskie sądy rodzinne pomagają rodzicom w zabezpieczeniu i egzekwowaniu ich praw zapisanych w orzeczeniach sądowych?

4. Czy ministerstwo posiada informacje, w jaki sposób polskie sądy rodzinne przeciwdziałają celowemu utrudnianiu kontaktów przez jednego rodzica (np. przeprowadzką na znaczną odległość)?

5. Czy ministerstwo posiada informacje, w jaki sposób polskie sądy rodzinne nadzorują i kontrolują rodzica nadużywającego lub podejrzanego o nadużywanie władzy rodzicielskiej?

6. Czy ministerstwo wie, w jaki sposób sądy nadzorują i badają otoczenie, w którym dziecko przebywa, oraz w jaki sposób monitoruje i zapewnia przestrzeganie art.: 3, 5, 8, 9 i 18 Konwencji o prawach dziecka, art.: 18, 33, 45 i 72 Konstytucji RP, oraz art.: 100, 109, 111 i 113 K.r.o.?

7. Jak Ministerstwo Sprawiedliwości odnosi się do sytuacji, w której dziecko przez co najmniej kilka miesięcy jest pozbawione kontaktu z jednym rodzicem?

8. Czy ministerstwo wie, w jaki sposób sądy rodzinne przeciwdziałają umieszczaniu dzieci w środowiskach patologicznych?

9. Czy według Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie, w której ojciec domaga się powierzenia opieki nad córką (zgodnie z wyrokiem), możliwe jest dopuszczenie do sytuacji, w której nie może sprawować nad nią opieki, widywać się z nią (KPC 730(1))? Jak wygląda zabezpieczenie interesu ojca w tej kwestii?

10. W polskim prawie nie ma definicji „spraw istotnych” w życiu dziecka w aspekcie współdecydowania rodziców o losach dziecka. Jak ministerstwo interpretuje „sprawy istotne” w życiu dziecka? (Kodeks rodzinny, art. 97 § 2). Jednocześnie czy przeprowadzka matki z dzieckiem na odległość ponad 300 kilometrów bez porozumienia z ojcem (jak w opisanym przypadku) nie jest naruszeniem prawa ojca do współdecydowania o sprawach istotnych?

Z poważaniem

Poseł Lucjan Karasiewicz

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8819)

do ministra środowiska

**w sprawie zabezpieczenia
przeciwpowodziowego na Wiśle
w miejscowości Kłokoczyn**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (MP z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z póź. zm.) kieruję do Pana Ministra interpelację w sprawie zabezpieczenia przeciwpowodziowego na Wiśle w miejscowości Kłokoczyn.

Mając na uwadze wrażliwość Pana Ministra na kwestie związane z ochroną przeciwpowodziową w ramach kompetencji kierowanego przez Pana resortu, pragnę zasygnalizować problem, który dotyczy zabezpieczenia przeciwpowodziowego na Wiśle w miejscowości Kłokoczyn, gm. Czernichów, pow. krakowski.

W ostatnim czasie obserwujemy podwyższone stany cieków wodnych, co związane jest głównie z odwilżą oraz znaczną amplitudą temperatur. Wszyscy mamy świadomość, że wiele odcinków wałów przeciwpowodziowych, poważnie naruszonych lub wręcz zdegradowanych wskutek zeszłorocznych powodzi, może nie spełniać swojej roli i w ten sposób powodować zagrożenie powtórką sytuacji z roku ubiegłego. Przykładem takiego miejsca i obiektu jest obwałowanie na Wiśle w miejscowości Kłokoczyn „Machaczki” na terenie gm. Czernichów.

Pomimo przeprowadzenia tam awaryjnego zabezpieczenia władze samorządowe i zainteresowani mieszkańcy informują o dalszym zagrożeniu, jakie niesie ze sobą podmywanie międzywał, co w związku z podwyższeniem poziomu wody może być przyczyną braku skuteczności wału. Jedynym wyjściem z tej sytuacji jest gruntowna renowacja i wzmocnienie obiektu.

Pomimo interwencji samorządu w instytucjach odpowiedzialnych za bieżące utrzymanie zabezpieczenia nie udaje się uzyskać zapewnienia co do jego remontu. Powodem są spory kompetencyjne odpowiedzialnych instytucji oraz brak środków finansowych w ich budżetach. Za wały jest odpowiedzialny Małopolski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Krakowie, a za Wisłę na tym odcinku i teren między jej brzegiem a wałem odpowiada Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie. Nie ulega wątpliwości, iż bez wsparcia finansowego rządu nie uda się przeprowadzić tej jakże potrzebnej i oczekiwanej inwestycji.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zamierza Pan Minister zabiegać podczas prac rządu RP o wsparcie finansowe dla remontu wałów przeciwpowodziowych na Wiśle w Kłokoczynie?

2. Czy kierowany resort zamierza włączyć się w sprawę ochrony przed powodzią dorzecza górnej Wisły, w szczególności zaś na wskazanym odcinku?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8820)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w Bolkowie na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Bolków.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w Bolkowie straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Bolków w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd miście Bolków na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8821)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w Świerzawie na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Świerzawa.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w Świerzawie straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu Świerzawa w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd Świerzawie na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8822)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w Szklarskiej Porębie na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

tach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Szklarska Poręba.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w Szklarskiej Porębie straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu Szklarska Poręba w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd Szklarskiej Porębie na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8823)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w Karpaczu na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Karpacz.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w Karpaczu straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu Karpacz w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd Karpaczowi na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8824)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. złotoryjskim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat złotoryjski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie złotoryjskim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat złotoryjski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi złotoryjskiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8825)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. legnickim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat legnicki.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie legnickim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat legnicki w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi legnickiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8826)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie
zniszczeń popowodziowych w pow.
kamiennogórskim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat kamiennogórski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie kamiennogórskim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat kamiennogórski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi kamiennogórskiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8827)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. jeleniogórskim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym

województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat jeleniogórski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie jeleniogórskim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat jeleniogórski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi jeleniogórskiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8828)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. jaworskim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne

jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat jaworski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie jaworskim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat jaworski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi jaworskiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8829)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. lubańskim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat lubański.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie lubańskim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat lubański w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi lubańskiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8830)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. lwóweckim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat lwówecki.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie lwóweckim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat lwówecki w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi lwóweckiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8831)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w pow. zgorzeleckim na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jednym z powiatów, który został poszkodowany w ubiegłym roku, był powiat zgorzelecki.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w powiecie zgorzeleckim straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskował do rządu powiat zgorzelecki w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd powiatowi zgorzeleckiemu na usuwanie skutków powodzi?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8832)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Gryfów Śląski na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym

województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Gryfów Śląski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Gryfów Śląski straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Gryfów Śląski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Gryfów Śląski na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8833)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Żukowice na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne

jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, były Żukowice.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Żukowice straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Żukowice w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Żukowice na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8834)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Zawidów na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Zawidów.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Zawidów straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Zawidów w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Zawidów na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8835)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Wojcieszów na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Wojcieszów.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Wojcieszów straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Wojcieszów w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Wojcieszów na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8836)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Wleń na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Wleń.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Wleń straty powodziowe?
2. O jakie środki finansowe wniosowała do rządu gmina Wleń w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?
3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Wleń na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8837)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Warta Bolesławiecka
na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

niła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Warta Bolesławiecka.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Warta Bolesławiecka straty powodziowe?
2. O jakie środki finansowe wniosowała do rządu gmina Warta Bolesławiecka w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?
3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Warta Bolesławiecka na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8838)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Stara Kamienica na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwe szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Stara Kamienica.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Stara Kamienica straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Stara Kamienica w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Stara Kamienica na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8839)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Świeradów-Zdrój na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Świeradów-Zdrój.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Świeradów-Zdrój straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Świeradów-Zdrój w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Świeradów-Zdrój na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8840)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Podgórzyn na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Podgórzyn.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Podgórzyn straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Podgórzyn w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Podgórzyn na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8841)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Platerówka na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Platerówka.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Platerówka straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Platerówka w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Platerówka na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8842)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Pielgrzymka na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

niła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Pielgrzymka.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Pielgrzymka straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Pielgrzymka w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Pielgrzymka na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8843)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Piechowice na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, były Piechowice.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Piechowice straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Piechowice w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Piechowice na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8844)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Mysłakowice na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, były Mysłakowice.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Mysłakowice straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Mysłakowice w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Mysłakowice na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8845)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Mściwojów na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Mściwojów.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Mściwojów straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Mściwojów w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Mściwojów na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8846)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Męcinka na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało pięćdziesiąt dolnośląskich gmin i piętnaście powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku była, Męcinka. Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Męcinka straty powodziowe?
2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Męcinka w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?
3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Męcinka na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8847)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Marciszów na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Marciszów.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Marciszów straty powodziowe?
2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Marciszów w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?
3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Marciszów na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8848)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Lwówek Śląski na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Lwówek Śląski.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Lwówek Śląski straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wniosowała do rządu gmina Lwówek Śląski w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Lwówek Śląski na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8849)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Lubomierz na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Lubomierz.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Lubomierz straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wniosowała do rządu gmina Lubomierz w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Lubomierz na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8850)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Lubań na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Lubań.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Lubań straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wniosowała do rządu gmina Lubań w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Lubań na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8851)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy w odbudowie
ze zniszczeń popowodziowych
w gm. Leśna na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach

tach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była gmina Leśna.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Leśna straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Leśna w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Leśna na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8852)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Kowary na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, były Kowary.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Kowary straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Kowary w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Kowary na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8853)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w mieście Zgorzelec na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z miejscowości, która została poszkodowana w ubiegłym roku, był Zgorzelec.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w mieście Zgorzelec straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowało do rządu miasto Zgorzelec w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd miastu Zgorzelec na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8854)

do ministra środowiska

**w sprawie projektu utworzenia
strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie
Poleskiego Parku Narodowego**

Z informacji, które do mnie docierają, wynika, że istnieje projekt rozporządzenia w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego, który przewiduje utworzenie 28 obszarów ochronnych, z czego 12 z nich o łącznej pow. 1307,97 ha znajduje się w gminie Urszulin. Stanowi to 42,44% całej strefy.

Zdaniem rolników tak rozległa strefa ochronna w otulinie parku spowoduje powstawanie dużej liczby szkód łowieckich w uprawach rolnych na terenie gminy Urszulin i stoi w sprzeczności z publikowanymi na stronach PPN planami ochrony parku, w których pojawia się stwierdzenie o potrzebie redukcji populacji żyjących obecnie na jego terenie zwierząt.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego proponuje się utworzenie aż tak rozległej strefy ochronnej w otulinie parku i z czego to wynika?

2. Jaki jest sens powiększania strefy ochronnej zwierząt łownych, jeżeli wzrasta populacja tych gatunków i ze względu na ich większą liczbę są one zredukowane?

3. Czy powyższy projekt konsultowano z Polskim Związkiem Łowieckim i z izbą rolniczą? Jeżeli tak, to jakie opinie zostały przez nich przedstawione w powyższej kwestii?

4. Ile będzie kosztowało poszerzenie tej strefy i z jakich środków zostanie to pokryte?

5. Czy są fundusze rekompensujące straty gospodarowania łowiskiem i w jakiej wysokości przewiduje się rekompensaty strat spowodowanych przez zwierzynę łowną?

6. Czy ewentualne zwiększenie szkód w uprawach rolnych i trudności w uzyskaniu stosownego odszkodowania za straty rolne nie spowoduje pogorszenia warunków bytowych rolników z tego obszaru?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8855)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie działań Ministerstwa
Spraw Zagranicznych w kwestii ustalenia
miejsca pochówku śp. arcybiskupa
Jana Cieplaka w Wilnie oraz możliwości
sprowadzenia jego doczesnych szczątków
do Polski**

Szanowny Panie Ministrze! Z naszym regionem związana jest postać pierwszego metropolity wileńskiego sługi Bożego arcybiskupa Jana Cieplaka, wielkiego patrioty, duszpasterza i teologa, męczennika za wiarę. To najwyższy rangą duchowny katolicki pochodzący z Zagłębia Dąbrowskiego w całej jego historii.

Jan Cieplak urodził się 17 sierpnia 1857 r. w rodzinie robotniczej w Dąbrowie Górniczej, wtedy jeszcze niewielkiej osadzie. Był synem Jacentego i Julii, z domu Bugajska. Został ochrzczony w kościele parafialnym pw. św. Trójcy w Będzinie. W latach 1869–1873 uczył się w gimnazjum w Kielcach, a następnie studiował w tamtejszym seminarium duchownym, które ukończył w 1878 r. Dalsze studia kontynuował w Akademii Duchownej w Petersburgu. Ukończył ją w 1882 r. Świecenia kapłańskie przyjął 24 lipca 1881 r. Został adiunktem na tej uczelni, gdzie wykładał archeologię biblijną, liturgię, teologię moralną, uczył śpiewu kościelnego. Był też bibliotekarzem i ojcem duchownym akademii. W 1897 r. z uwagi na sprzeciw władz rosyjskich nie został rektorem seminarium duchownego w Kielcach. Był wielokrotnie szykanowany przez zaborcze państwo ze względu na działalność patriotyczną, za wygłaszanie patriotycznych kazań i udział w manifestacjach narodowych. Wielokrotnie też był karany. W 1901 r. otrzymał stopień doktora teologii. 7 grudnia 1908 r. został konsekrowany na sufragana mohylewskiego. Od 6 sierpnia 1914 r. został administratorem archidiecezji mohylewskiej. Po rewolucji lutowej w 1917 r. uczestniczył w posiedzeniach Komisji Likwidacyjnej do spraw Królestwa Polskiego. 29 kwietnia 1919 r. został tytularnym biskupem Ochrydy. Jako najstarszy rangą przedstawiciel Kościoła rzymskokatolickiego w Rosji radzieckiej był dwukrotnie aresztowany w latach 1920 i 1922.

W dniach 21–25 marca 1923 r. sądzono go w Moskwie w pokazowym politycznym procesie wraz z 14 innymi duchownymi. W jego następstwie został skazany na karę śmierci za „podżeganie do buntu poprzez zabobony”. Pod naciskiem światowej opinii publicznej i po ostrzeżeniu ze strony rządu polskiego wyrok wobec biskupa Cieplaka zamieniono na 10 lat więzienia. W 1924 r. został on wymieniony wraz z księdzem Wincentym Balulem na Bolesława Bieruta, ówczesnego członka KGB więzionego w Polsce, późniejszego prezydenta Polski. 9 kwietnia 1924 r. wyprowa-

dzono go z celi i samochodem przewieziono na granicę lotewską, gdzie doręczono mu przepustkę i kazano wracać do domu. Zdziwiony nie wiedział, gdzie się znajduje. Przez Rygę udał się 12 kwietnia 1924 r. do Polski. Odwiedził wtedy m.in. Wilno, Jasną Górę i Dąbrowę Górniczą. Był również członkiem komisji przygotowującej kanonizację bł. Andrzeja Boboli. Miał jeszcze na tyle siły i zaparcia, by udać się do Rzymu i złożyć papieżowi Piusowi XI relację z położenia Kościoła w Rosji. Na prośbę Polonii udał się do USA. W ciągu 3-miesięcznego pobytu w Stanach zwizytował kilkaset kościołów, kaplic, szkół i organizacji polskich rozrzuconych po 25 diecezjach. Pracował ponad siły. W Ameryce otrzymał zawiadomienie, że papież Pius XI mianował go 14 grudnia 1925 r. arcybiskupem wileńskim, a rząd polski za zasługi społeczne i narodowe przyznał mu wielką wstęgę orderu Polonia Restituta. Ingres pierwszego po zaborach arcybiskupa wileńskiego miał się odbyć 25 marca 1926 r. Jednak nadmierna praca wyczerpała nadwątlone sowieckimi represjami siły arcybiskupa. Zmarł 17 lutego 1926 r. w Passaic w stanie New Jersey. Po sprowadzeniu zwłok do Polski 16 marca 1926 r. został pochowany w asyście prezydenta Stanisława Wojciechowskiego w katedrze wileńskiej. W 1952 r. w Rzymie rozpoczął się jego proces beatyfikacyjny, prowadzony przez duszpasterstwo emigracyjne.

Opatrzność Boża związała arcybiskupa z polską parafią Matki Boskiej Różańcowej w Passaic, w stanie New Jersey. Na jej terenie spędził ostatnie chwile swojego życia, tam odbył się jego pierwszy pogrzeb. Tam też w 50. rocznicę śmierci arcybiskupa w dniu 6 sierpnia 1976 r. modlił się za pokój jego duszy kardynał Karol Wojtyła, Sługa Boży Jan Paweł II wraz z polskimi biskupami.

Na grobowcu arcybiskupa Cieplaka w katedrze wileńskiej w 1929 r. stanął pomnik dłuta wybitnego rzeźbiarza prof. Bolesława Bałzukiewicza. Po II wojnie światowej ta część Polski znalazła się w granicach ZSRR. W katedrze urządzono początkowo magazyn, potem odbywały się tam koncerty organowe. Pomnik arcybiskupa został usunięty. Po rozpadzie ZSRR i powstaniu niepodległej Litwy katedrę oddano wiernym, a w miejscu wiecznego spoczynku arcybiskupa Cieplaka stanęło popiersie bł. Jerzego Matulewicza (Jurgisa Matulaitisa). Losy jego prochów pozostały nieznane. Nie ma oficjalnych informacji dotyczących nowego miejsca spoczynku doczesnych szczątków arcybiskupa, choć przypuszczano, że przeniesiono je do katedralnych katakumb.

Od ponad 3 lat trwa dziennikarskie śledztwo w sprawie pośmiertnych losów sługi Bożego arcybiskupa Jana Cieplaka, prowadzone przez red. Piotra Dudalę z serwisu www.sosnowiecfakty.pl, Katarzynę Maciejewską z Będzina, krewnego arcybiskupa – Zygmunta Motyla z Dąbrowy Górniczej oraz Jerzego Jarosza z Imielina, wspierane przez ks. Marka Maziarza, proboszcza parafii św. Jana Chrzciciela, oraz ks. Andrzeja Stasiaka, proboszcza bazyliki Matki Boskiej Anielskiej w Dąbrowie Górniczej. Grupie tej uda-

ło się ustalić, gdzie zostały złożone dokumenty procesu beatyfikacyjnego arcybiskupa, oraz z dość dużym prawdopodobieństwem, gdzie w katedrze wileńskiej spoczywają jego doczesne szczątki. Na podstawie dokumentów i wizji w katedrze można domniemywać, że arcybiskup Cieplak spoczywa nadal w krypcie znajdującej się pod popiersiem i epitafium bł. Jerzego Matulewicza (Jurgisa Matulaitisa), który spoczywa w Mariampolu. O fakcie tym traktują dwa artykuły, jeden z 1994 r. oraz jeden z maja 2010 r., które ukazały się prasie polskiej na Litwie. Sprawą zainteresowali się również sosnowiecka kuria diecezjalna i osobiście biskup sosnowiecki ksiądz dr Grzegorz Kaszak, który spotkał się w Rzymie z księdzem prof. Hieronimem Fokcińskim z Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w sprawie ewentualnego wznowienia procesu beatyfikacyjnego sługi Bożego, oraz kanclerz kurii ksiądz dr Mariusz Karaś. Biskup Kaszak zgodził się również, by po ustaleniu miejsca spoczynku arcybiskupa podjąć starania o sprowadzenie trumny ze zwłokami arcybiskupa do Polski i złożenie ich w bazylice Matki Boskiej Anielskiej w Dąbrowie Górniczej.

W dniu 3 listopada 2009 r. poseł Jarosław Pięta wraz z grupą zagłębiowskich posłów Platformy Obywatelskiej wystosował do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego interpelację w sprawie ustalenia miejsca ostatniego spoczynku arcybiskupa Jana Cieplaka. Pismem z dnia 2 grudnia 2009 r. Jan Borkowski, sekretarz stanu w MSZ, poinformował posła Piętę, że Wydział Konsularny Ambasady RP w Wilnie wystąpił do proboszcza parafii katedralnej pełniącego funkcję kanclerza Kurii Metropolitalnej w Wilnie o sprawdzenie, czy grób arcybiskupa Cieplaka znajduje się w krypcie katedry wileńskiej. Odpowiedzi oczekiwano w ciągu kilku tygodni. Po jej uzyskaniu miano udzielić ostatecznej odpowiedzi. Od tego czasu upłynął już grubo ponad rok, tymczasem żadnej odpowiedzi w tej sprawie nie ma.

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy jest możliwe ponowne podjęcie tej sprawy i ostateczne wyjaśnienie kanałami dyplomatycznymi, gdzie obecnie spoczywa arcybiskup Jan Cieplak z Dąbrowy Górniczej? W przypadku ustalenia miejsca spoczynku arcybiskupa proszę o spowodowanie godnego uczczenia jego pamięci w dotychczasowym miejscu spoczynku oraz o podjęcie rozmów o wyrażenie przez stronę litewską zgody na sprowadzenie zwłok sługi Bożego do Polski w celu złożenia ich w bazylice Matki Bożej Anielskiej w Dąbrowie Górniczej.

Z wyrazami szacunku

Posłanki Ewa Malik
i Anna Paluch

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8856)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej
przez Ministerstwo Sprawiedliwości
likwidacji Ośrodka Zamiejscowego
w Chełmie Prokuratury Okręgowej
w Lublinie oraz Prokuratury Rejonowej
w Parczewie**

Z informacji przesłanych do mnie przez samorządowców powiatów chełmskiego i parczewskiego wynika, że rząd planuje likwidację dwóch placówek prokuratorskich: Oddziału Zamiejscowego Prokuratury Okręgowej w Lublinie, który mieści się w Chełmie, oraz Prokuratury Rejonowej w Parczewie. Położenie obu jednostek jest specyficzne. Unijna granica oraz realne zagrożenie przestępczością transgraniczną wpływają na dużą liczbę spraw, rodzaj i strukturę odnotowywanej przestępczości na tym terenie oraz narzucają określone reżimy i standardy działania w zakresie ochrony granicy państwowej i zwalczania przestępczości międzynarodowej.

Chełmska placówka swoim działaniem obejmuje miasta Chełm i Włodawa oraz powiaty chełmski i włodawski – obszar zamieszkały przez ponad 200-tysięczną społeczność. Teren ten jest położony w bezpośrednim sąsiedztwie wschodniej granicy Unii Europejskiej, przez którą prowadzą główne szlaki komunikacyjne do największego granicznego przejścia drogowego i kolejowego z Ukrainą w Dorohusku oraz trasy tranzytowe do przejść granicznych w Zosinie i Hrebennem. Z kolei Prokuratura Rejonowa w Parczewie, której podlega obszar zamieszkały przez ok. 51,5 tys. osób, obejmuje swoim zasięgiem działania przejście graniczne z Republiką Białorusi w Sławatyczach oraz znaczące dla turystyki kompleksy wypoczynkowo-rekreacyjne (jezioro Białka i część Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego).

Likwidacja ww. jednostek znacznie utrudni funkcjonowanie organów ścigania, wydłuży dochodzenia, nie usprawni procesu śledztw i wbrew przewidywaniom nie zmniejszy, ale wyraźnie zwiększy koszty postępowań prokuratorskich. Koszty społeczne takiego rozwiązania będą ogromne, zmniejszy się bezpieczeństwo mieszkańców nie tylko tych terenów, ale i całej Lubelszczyzny. Istotnemu ograniczeniu ulegnie dostępność przeciętnego obywatela do organów prokuratury wyższego szczebla, sprawującej nadzór służbowy i instancyjny nad przebiegiem śledztw i dochodzeń prowadzonych w podstawowych jednostkach prokuratury.

W imieniu społeczności ziemi chełmskiej i parczewskiej pytam:

1. Dlaczego Ministerstwo Sprawiedliwości dąży do likwidacji tak ważnych z punktu widzenia walki z przestępczością transgranicznych placówek?

2. Czy placówki te zostaną zlikwidowane pomimo jednoznacznie negatywnej opinii jednostek samorządu terytorialnego, tj. Starostwa Powiatowego w Chełmie, Rady Miasta Chełm oraz Rady Powiatu w Parczewie?

3. Czy ewentualna likwidacja obu jednostek nie spowoduje paraliżu w działaniu wymiaru sprawiedliwości na tych terenach?

4. Czy planowane zmiany nie naruszą zagwarantowanego przepisami konstytucji dogodnego dostępu obywateli do wymiaru sprawiedliwości?

5. Czy likwidacja obu prokuratur nie spowoduje utraty wielu miejsc pracy?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8857)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nowej struktury organizacyjnej
Komendy Miejskiej Policji w Chełmie**

Nieodłącznym elementem w każdej historii Polski, a także funkcjonowania policji i gmin było umiejscowienie posterunków Policji w każdej gminie. Bezpieczeństwo, ład i porządek są podstawowymi prawami obywateli demokratycznego państwa. Władza publiczna, w tym samorząd terytorialny, ma obowiązek te prawa zapewnić.

Do 2005 r. funkcjonowały duże komisariaty, które nie spełniały swojej roli w związku z czym zostały przekształcone w posterunki Policji w każdej gminie. Samorządy powiatu chełmskiego wspólnymi siłami tworzyły te posterunki, partycypując w kosztach remontów i utrzymaniu oraz zakupie sprzętu komputerowego, nowych samochodów oraz paliwa. Ponadto władze samorządowe informowane były na corocznych naradach oraz sesjach rad gmin o spadku przestępczości oraz wzroście bezpieczeństwa mieszkańców, co miało być wynikiem bardzo dobrej pracy prewencyjnej policjantów ówczesnych 11 posterunków policji podległych Komendzie Miejskiej w Chełmie.

1 stycznia b.r. praca KM Policji w Chełmie została zorganizowana według nowej struktury terenowej – zamiast 1 komisariatu i 11 posterunków Policji istnieje obecnie 1 Komisariat Policji w Dorohusku oraz 3 Posterunki Policji w Sawinie, Rejowcu i Żmudzi. Pozostałe jednostki zlikwidowano. Oczywiście jako cel wprowadzonych zmian podaje się usprawnienie działań Policji, a co za tym idzie szybszą reakcję na zdarzenie oraz większą skuteczność.

Dzięki pracy policjantów w ówczesnych, a obecnie zlikwidowanych posterunkach nastąpił spadek prze-

stępczości oraz wzrost poczucia bezpieczeństwa mieszkańców, dlatego też w imieniu lokalnych społeczności pytam:

1. Jaka była przyczyna likwidacji posterunków Policji na terenie powiatu chełmskiego, pomimo że dotychczas istniejące placówki doskonale spełniały swoje zadania?

2. W jaki sposób rząd chce zapewnić społecznościom lokalnym bezpieczeństwo i umożliwić szybką pomoc w razie niebezpieczeństwa w sytuacjach kryzysowych, zagrażających życiu lub zdrowiu, w sytuacji gdy tych posterunków nie będzie, a najbliższy jest oddalony o kilkanaście, a nawet kilkadziesiąt kilometrów?

3. Czy czas na ewentualne interwencje z powodu mniejszej liczby posterunków nie zostanie wydłużony?

4. Czy z powodu zmniejszenia liczby posterunków pracujący w nich policjanci stracili pracę czy zostali zatrudnieni w innych posterunkach?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8858)

do ministra środowiska

**w sprawie możliwości utworzenia
na bazie Leśnego Ośrodka
Edukacyjno-Szkoleniowego „Sosna”
w Biłgoraju obiektu sanatorium
dla pracowników PGL Lasy Państwowe
chorych na boreliozę**

Borelioza – zwana inaczej chorobą z Lyme, krętkowicą kleszczową – jest ciężką, wielonarządową chorobą zakaźną wywoływaną przez bakterie należące do krętków. Przenoszona na człowieka i niektóre zwierzęta przez ślinę kleszczy jest najczęstszą chorobą odkleszczową. Najwięcej zachorowań na boreliozę notuje się w Białowieży i województwie podlaskim, zachodnio-pomorskim, na Mazurach i Suwalszczyźnie.

Pracownicy Lasów Państwowych są najbardziej narażoną na choroby odkleszczowe grupą pracowniczą w Polsce. W ich przypadku ryzyko zapadnięcia na te choroby jest 20 razy wyższe niż średnia dla wszystkich pozostałych pracowników. Aż 88% osób zatrudnionych w leśnictwie, u których zostaje stwierdzona choroba zawodowa, cierpi na choroby pasożytnicze lub zakaźne, czyli np. boreliozę, kleszczowe zapalenie mózgu i opon mózgowych. W ciężkich przypadkach choroby te powodują ciężki uszczerbek na zdrowiu lub zgon chorego.

Komisja Zakładowa Związków Zawodowych „Solidarność” przy Nadleśnictwie Biłgoraj proponuje utworzenie na bazie przynoszącego obecnie straty finansowe Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego „Sosna” sanatorium dla pracowników Lasów Państwowych chorych na boreliozę. Obiekt ten był wybudowany w latach 70. Budynek zlokalizowany jest na obrzeżach miasta Biłgoraj przy kompleksie leśnym Puszcza Solska, w odległości ok. 20 km od Zwierzyńca. Budynek ten znajduje się w bardzo dobrym stanie, posiada nowy dach, wymieniony komplet okien, nowoczesną kotłownię gazową. W chwili obecnej obiekt jest dostosowany do świadczenia usług hotelarsko-gastronomicznych, posiada 46 miejsc noclegowych w 21 pokojach o różnym standardzie, z zapleczem magazynowym, gastronomicznym, dużą salą konferencyjną, pomieszczeniami, które można zaadaptować na gabinety zabiegowe i lekarskie.

W imieniu pracowników Lasów Państwowych, którzy chorują na boreliozę, pytam:

1. Czy jest możliwe utworzenie na bazie Leśnego Ośrodka Edukacyjno-Szkoleniowego „Sosna” sanatorium dla chorych na boreliozę?

2. Kiedy taki obiekt mógłby zostać utworzony?

3. Czy z jego usług mogliby korzystać obok obecnych pracowników Lasów Państwowych także byli pracownicy, którzy do tej pory zmagają się ze skutkami ww. chorób zawodowych?

3. Jeżeli ministerstwo nieprzychylnie odnosi się do planów utworzenia takiego sanatorium, proszę o przedstawienie koncepcji zagospodarowania tego budynku, ze szczególnym uwzględnieniem faktu, iż obecnie przynosi on straty Nadleśnictwu Biłgoraj, a przetarg ogłoszony na jego dzierżawę nie został rozstrzygnięty.

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8859)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie dokonania przejęcia
przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych
w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie
na rozbudowę przejścia granicznego
w Dorohusku**

Panie Premierze! Z informacji, jakie posiadam, wynika, iż w miesiącu marcu 2010 r. dyrektor Lubelskiego Zarządu Przejść Granicznych w Chełmie (obecnie Lubelski Zarząd Obsługi Przejść Granicznych w Chełmie) podpisał w imieniu wojewody lubelskiego akt notarialny nr 1006/2010 r., w którym PKG

przeniosło własność działek o łącznej powierzchni 8,99 ha na rzecz Skarbu Państwa w zamian za zwolnienie spółki z długu w wysokości 2,2 mln zł. Kwota ta stanowiła zobowiązania Polskiego Konsorcjum Gospodarczego SA w Warszawie wobec Skarbu Państwa w związku z prowadzoną w latach 1996–1998 inwestycją, tj. budową terminalu samochodowego w Koroszczynie. Wycena tych działek: gruntu rolnego, pastwiska, nieużytków i rowu o łącznej powierzchni 8,992 ha stanowiła kwotę 2 203 681,47 PLN (słownie: dwa miliony dwieście trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt jeden złotych czterdzieści siedem groszy), to jest 245 125,8587 PLN/ha. PKG pozbyło się w ten sposób długu wobec Skarbu Państwa, przekazując tym samym należące do niej 9 ha ziemi, natomiast przelicznik, według którego spółka dokonała tej transakcji, był bardzo wysoki – około ćwierć miliona złotych za jeden hektar, co budzi wątpliwości nie tylko pod względem rzetelności, ale przede wszystkim gospodarności. Kolejne trudności interpretacyjne przyjęcia takiej formy uregulowania zadłużenia Polskiego Konsorcjum Gospodarczego wobec Skarbu Państwa, pomijając w tej chwili kwestię wyceny ziemi, stanowi tutaj również reprezentacja wojewody lubelskiego przez dyrektora LZPG w Chełmie – jednostki terenowej bezpośrednio podległej wojewodzie lubelskiemu. Przekazując kompetencje dyrektorowi LZPG w Chełmie do oddłużenia Polskiego Konsorcjum Gospodarczego, powstaje kolejna wątpliwość zgodności podjętych działań z obowiązującym prawem. Jedyńm powiązaniem ówczesnego gospodarstwa pomocniczego wojewody lubelskiego, tj. LZPG w Chełmie (obecnie jednostki budżetowej LZOPG w Chełmie podległej również wojewodzie lubelskiemu) był fakt, iż przekazane aktem notarialnym przez PKG grunty znajdowały się w pobliżu drogowego przejścia granicznego w Dorohusku, co nie ma żadnego uzasadnienia w przeprowadzonej przez dyrektora LZPG w Chełmie transakcji. Lubelski Zarząd Przejść Granicznych działał na podstawie statutu zatwierdzonego przez wojewodę lubelskiego, natomiast w swojej działalności i zadaniach nie miał upoważnienia do reprezentowania interesów Skarbu Państwa.

Ponadto z informacji, które posiadam, wynika, iż dopiero po dziewięciu miesiącach od dokonania przejęcia działek od PKG, tj. 14.12.2010 r. na terenie DPG Dorohusk w budynku nr 4 LZPG w Chełmie sala nr 16 odbyło się spotkanie na temat rozbudowy DPG Dorohusk, na którym przekonywano urzędników z ministerstwa o konieczności rozbudowy, tym razem jednak rozbudowa ma się odbywać na gruntach przyległych bezpośrednio do DPG, a położonych pomiędzy przejściem drogowym od strony północnej a kolejowym od strony południowej oraz rzeką graniczną Bug od strony wschodniej i jeziorkiem Berdyszczce od strony zachodniej – prawdopodobnie są to właśnie tereny przejęte od PKG.

Z informacji przekazywanych mi wynika, iż teren ten przez okres całego roku znajduje się pod wodami zalewowymi rzeki Bug, stanowiąc jej naturalny pas

rozlewiskowy, a jego podłoże stanowią bagna typu torfowisk niskich, ponadto teren ten zaliczony został do krajowej sieci ekologicznej Econet-pl jako obszar węzłowy o znaczeniu międzynarodowym. W „Programie rozwoju infrastruktury granicznej na polsko-ukraińskiej granicy państwowej w latach 2010–2013” ustanowionym przez Radę Ministrów w dniu 26 stycznia 2010 r. pod pozycją priorytet 4: Kierunki interwencji w województwie lubelskim potwierdza jedynie inwestycję budowy parkingu buforowego w Dorohusku, którą podnosiłam w swoich zapytaniach. Ostatnia odpowiedź na moje zapytanie nr 4887 z dnia 22 października 2009 r. zawierała potwierdzenie o traktowaniu tej inwestycji w sposób priorytetowy, ponadto potwierdzała zaplanowaną budowę parkingu jako istotnego elementu programu rozwoju polsko-ukraińskiej granicy państwowej w latach 2009–2013. Ministerstwo podało również zaplanowane wydatki na powyższy cel w budżecie państwa na 2010 r. w kwocie około 1,1 mln zł. Z uwagi na brak zaplanowanych innych inwestycji na przejściu drogowym w Dorohusku niż budowa parkingu buforowego wygląda na to, iż PKG SA w Warszawie przeniosło własność działek o łącznej powierzchni 8,99 ha na rzecz Skarbu Państwa w zamian za zwolnienie spółki z długu w wysokości 2,2 mln zł bez jakichkolwiek planów ich zagospodarowania, a przekazane mi informacje o ich położeniu nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia w ich przejęciu. Można natomiast stwierdzić w chwili obecnej, iż to PKG SA w Warszawie zyskało oddłużenie kosztem bardzo korzystnej wyceny działek, natomiast nie można się dopatrzeć korzyści dla województwa.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie następujących kwestii:

1. Czy prawdą jest, iż w związku z dokonaniem przejęciem działek od PKG Warszawa na rozbudowę przejścia granicznego w Dorohusku Prokuratura Okręgowa w Białej Podlaskiej prowadzi śledztwo dotyczące wyrządzenia znaczniejszej szkody majątkowej Skarbowi Państwa, tj. o przestępstwo z art. 296 § 1 K.k.? Jeżeli tak, to na jakim etapie trwa postępowanie?

2. Kto i w jakim terminie dokonał wyceny działek stanowiących własność PKG SA w Warszawie oraz kto w takiej kwocie ją zatwierdził? Jak wyglądały negocjacje dotyczące wyceny oraz kto reprezentował interesy wojewody lubelskiego w tych negocjacjach, bo przecież chodziło tutaj o dobro województwa?

3. Jakie przepisy pozwoliły na przeniesienie kompetencji wojewody w zakresie podpisania aktu notarialnego na dyrektora LZPG w Chełmie? Czy podpisany przez dyrektora LZPG w Chełmie akt notarialny potwierdza przejęcie działek od PKG SA w Warszawie przez wojewodę lubelskiego czy też może bezpośrednio przez LZPG w Chełmie? Kto ostatecznie przejął te tereny?

4. Czy przed przejęciem działek od PKG SA w Warszawie zostało przeprowadzone geodezyjne wydzielenie tych działek oraz czy plan zagospodarowania

przestrzennego przewiduje te tereny pod jakąkolwiek rozbudowę?

5. Dlaczego Skarb Państwa do chwili obecnej nie wystąpił na drogę sądową w celu odzyskania długu od PKG SA w Warszawie? Jeżeli było prowadzone takie postępowanie, to jakie i kiedy zapadły wyroki w tej sprawie?

6. Czy teren nabytych od PKG działek obejmował opracowany kilka miesięcy wcześniej (w październiku 2009 r.) projekt budowy parkingu buforowego w Dorohusku? Czy są to może grunty pod jakąś nową inwestycję na przejściu granicznym w Dorohusku?

7. Na jakim etapie trwają obecnie prace nad budową parkingu buforowego w Dorohusku? Zgodnie z posiadaną przeze mnie wiedzą LZPG w Chełmie przeprowadził przetarg na wykonanie dokumentacji projektowej budowy parkingu buforowego na drogowym przejściu granicznym w Dorohusku – ogłoszenie w BZP numer 151659 – w 2009 r. Cena wybranej oferty 430 tys. PLN jeszcze w miesiącu październiku 2009 r.

8. Czy prawdą jest, iż położenie przeniesionych własności działek PKG o łącznej powierzchni 8,99 ha na rzecz Skarbu Państwa w zamian za zwolnienie spółki z długu w wysokości 2,2 mln zł znajduje się pomiędzy przejściem drogowym od strony północnej a kolejowym od strony południowej oraz rzeką graniczną Bug od strony wschodniej i jeziorciem Berdyszcze od strony zachodniej? Czy prawdą jest, że teren ten przez okres całego roku znajduje się pod wodami zalewowymi rzeki Bug, stanowiąc jej naturalny pas rozlewiskowy, a podłoże tego terenu to bagna typu torfowisk niskich? Czy tereny te objęte są krajową siecią ekologiczną Econet zatwierdzoną przez lubelski urząd marszałkowski?

1. Czy przeniesienie własności działek PKG SA w Warszawie na rzecz Skarbu Państwa w pobliżu przejścia granicznego w Dorohusku było konsultowane z powołanym zespołem do spraw zagospodarowania granicy państwowej czy ewentualnie z powołaną w dniu 14 marca 2008 r. grupą roboczą, w skład której wchodził przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwa Infrastruktury, Ministerstwa Środowiska, Służby Celnej, Komendy Głównej Straży Granicznej, Komendy Głównej Policji oraz przedstawiciele wojewodów podkarpackiego i lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie (nr 8860)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego

Panie Ministrze! Samorządowcy z Tomaszowa Lubelskiego alarmują, że pomimo wydania pozwolenia na budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego inwestycja ta została wstrzymana i jej realizacja przeniesiona na bliżej nieokreśloną przyszłość, tj. po 2013 r.

Plany budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego sięgają lat 80. XX wieku i do tej pory nie zostały zrealizowane. Obwodnica wpisuje się w zadanie tak ważne dla Lubelszczyzny, jakim jest poprawa komunikacji w kierunku granicy państwa z Ukrainą. Powstanie obwodnicy jest niezwykle istotne w odniesieniu do zbliżających się Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Przez Tomaszów Lubelski prowadzi jedyna trasa łącząca Warszawę i Lublin z Lwowem.

Przedstawione przez Ministerstwo Infrastruktury zmiany w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, wykluczające w najbliższych latach budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego, są nie do przyjęcia przez mieszkańców ziemi tomaszowskiej. Dodatkowo decyzja o wstrzymaniu budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego wydaje się być niezrozumiała, ponieważ pragnę stanowczo podkreślić, że wszystkie wymagania formalnoprawne zostały spełnione i nie ma przeciwwskazań do jej rozpoczęcia.

Obecnie przez Tomaszów Lubelski drogą S-7 przejeżdża dziennie 19 970 samochodów osobowych i ciężarowych, z czego około 7 tys. stanowi ruch tranzytowy do granicy państwa z Ukrainą w Hrebennem. Miasto jest praktycznie nieprzejezdne. W ciągu ostatnich 10 lat ruch wzrósł 1,5 krotnie.

W dniu 23.12.2010 r. Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie wydał decyzję zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na budowę dla Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Lublinie na budowę obwodnicy miejscowości Tomaszów Lubelski w ciągu drogi ekspresowej S17 Warszawa – Zakręt – Lublin – Zamość – Lwów długości 9+580, od km 208 + 150 (istn. DK17) do km 217 + 237 (istn. DK17). Wyżej wymienioną decyzję Urząd Miasta w Tomaszowie Lubelskim otrzymał w dniu 3 stycznia 2011 r. po zakończeniu konsultacji społecznych. Zgodnie z obowiązującymi przepisami pozwolenie na budowę obwodnicy zostało wydane w oparciu o komplet projektów budowlanych spełniających wymogi ustawy Prawo budowlane, zawierających wymagane uzgodnienia i opinie.

Zgodnie z wnioskiem GDDKiA w Lublinie decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu do wydanej decyzji czytamy: „Nadanie de-

czyj rygoru natychmiastowej wykonalności jest uzasadnione ważnym interesem społecznym, który polega na konieczności poprawy warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego na ważnym kierunku Warszawa – Lublin – Hrebenne, co zostanie osiągnięte poprzez realizację ww. zamierzenia inwestycyjnego. Budowa odcinka drogi ekspresowej stanie się fragmentem szybkiego i koniecznego połączenia komunikacyjnego, pretendującego do włączenia w sieć połączeń międzynarodowych. Inwestycja pozwoli ominąć zabudowę m. Tomaszów Lubelski, przez co eliminuje na tym odcinku w szczególności uciążliwość ruchu tranzytowego oraz ogranicza negatywne działanie drogi na warunki życia mieszkańców. Realizacja przedmiotowej inwestycji będzie miała wpływ na rozwój regionu i kraju”.

Mieszkańcy Tomaszowa Lubelskiego oczekują na budowę obwodnicy miasta z górą 20 lat. Realizacja tej inwestycji miała rozpocząć się w 2010 r. Kolejne przesuwanie terminu rozpoczęcia budowy na bliżej nieokreślony termin poza 2013 r., w sytuacji kiedy wszystkie wymagania formalnoprawne zostały spełnione: zatwierdzony projekt budowlany i wydane pozwolenie na budowę, to decyzja skazująca Tomaszów Lubelski na paraliż komunikacyjny i opóźnienie rozwoju gospodarczego.

W trosce o prawidłowy rozwój powiatu tomaszowskiego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy w świetle przedstawionych argumentów jest szansa na budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego jak najszybciej, tj. jeszcze w 2011 r.?

2. Jeśli jest to niemożliwe, proszę o podanie przyczyn wstrzymania realizacji tej inwestycji mimo jej strategicznego znaczenia?

3. Kto poniesie konsekwencje wygaśnięcia pozwolenia na budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego?

4. Dlaczego wydano pozwolenie na budowę, a teraz budowę obwodnicy wstrzymano do bliżej nieokreślonej przyszłości?

5. Jak rząd przewiduje ułatwić gościom Euro 2012 przejazd na Ukrainę, skoro przez Tomaszów Lubelski prowadzi trasa łącząca Warszawę i Lublin z Lwowem?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie (nr 8861)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie fatalnego w skutkach przeniesienia orzecznictwa lekarskiego ZUS z Inspektoratu w Chełmie do oddalonego o ponad 100 km Oddziału w Biłgoraju

Jednym z priorytetowych zadań Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest utrzymanie wysokich standardów obsługi klientów oraz jakości usług świadczonych przez ZUS na terenie całego kraju. Wprowadzone od jakiegoś czasu zmiany funkcjonalności oraz struktury jednostek terenowych ZUS związane z tworzeniem centrów usług wynikają z dążenia do racjonalizacji wykorzystania zasobów, którymi zakład dysponuje (m. in. zasobów lokalowych, kadrowych, infrastruktury techniczno-systemowej) oraz do poprawy jakości i efektywności pracy terenowych jednostek organizacyjnych ZUS.

Celem tych zmian jest skrócenie okresu oczekiwania ubezpieczonych na badanie przez lekarza orzecznika. Oficjalnie informuje się, że decyzje o lokalizacji lekarzy orzeczników są podejmowane głównie w celu sprawowania nad nimi nadzoru, a tym samym podobno szybszego rozpatrywania spraw. Takie rozwiązanie daje większe możliwości elastycznego zarządzania zespołem lekarzy orzecznictwa lekarskiego, np. delegowania obowiązków pomiędzy lekarzami, członkami komisji lekarskich a lekarzami orzecznikami.

Jednak w przypadku mieszkańców regionu chełmskiego powyżej przytoczone opinie są jawną kpinią z osób starszych i schorowanych, ponieważ trzeba pamiętać, że to głównie takie osoby są klientami ZUS. Od początku 2011 r. już kilkudziesięciu mieszkańców Chełma i okolic dostało wezwania do stawienia się przed lekarską komisją orzecznictwa ZUS nie w Chełmie, a w Biłgoraju. Podróż do oddalonego o ponad 100 km od Chełma Biłgoraju jest dla takich osób, zwłaszcza w okresie zimowym, nie lada wyzwaniem. Pragnę zaznaczyć, że komunikacja publiczna pomiędzy Chełmem a Biłgorajem w zasadzie nie funkcjonuje – nie ma żadnego bezpośredniego połączenia środkami komunikacji publicznej z Chełma do Biłgoraju. A więc często jest to wyprawa całodniowa, z kilkugodzinną podróżą w jedną stronę i przynajmniej jedną przesiadką. Wydaje się, że dla zwiększenia komfortu pracy urzędników ZUS zmusza się jego klientów do wysiłku stanowczo ponad ich siły. Na takie badania są wzywani ludzie schorowani, o niskich dochodach, którzy starają się np. o świadczenia rehabilitacyjne. Chełmska prasa opisała przypadek mężczyzny, który w krótkim czasie po przebytych zawale serca w obawą o własne zdrowie, a nawet życie, musiał taką podróż odbyć.

W związku z powyższą sytuacją proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego chorzy mieszkańcy regionu chełmskiego są zmuszani do stawiennictwa przed komisją lekarzy orzeczników ZUS aż w Biłgoraju, skoro w inspektoracie ZUS w Chełmie pracują lekarze z wieloletnią praktyką orzeczniczą?

2. Kto i na podstawie jakich kryteriów wybiera osoby z Chełma i okolic wzywane przed komisję orzeczników ZUS w Biłgoraju?

3. Czy taka sytuacja świadczy o tym, że istnieją plany likwidacji komisji orzeczników ZUS w chełmskim inspektoracie ZUS, a potem samego inspektoratu?

4. Czy w tak wyjątkowej sytuacji – przy braku bezpośredniej komunikacji publicznej i konieczności przebycia ponad 100 km w jedną stronę – mieszkańcy Chełma mogą liczyć na pozostawienie orzecznictwa lekarskiego ZUS w Chełmie?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8862)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji połączeń kolejowych

Panie Ministrze! W związku z protestami mieszkańców woj. podlaskiego dotyczącymi likwidacji z dniem 1 marca 2011 r. niektórych połączeń kolejowych pomiędzy Warszawą a Białymstokiem wyrażam stanowczy sprzeciw przeciwko planom ograniczenia kolejowej oferty przewozowej między Białymstokiem a Warszawą. Uważam, że ograniczenie oferty pociągów pomiędzy tymi miastami jest szkodliwe zarówno dla mieszkańców miasta Białegostoku, jak i całego regionu Polski północno-wschodniej, powodując utratę kolejnych pasażerów na rzecz komunikacji samochodowej.

Ograniczenie oferty przewozowej nie może być tłumaczone brakiem taboru, gdyż likwidując jeden pociąg i przesuując wagony do innego pociągu, ogólna podaż miejsc nie zmieni się, a ograniczenie oferty spowoduje jedynie zmniejszenie popytu. Jedyną możliwością zwiększenia ilości miejsc w pociągach jest zakup nowych wagonów lub naprawa istniejących, a nie likwidowanie połączeń.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Jakie są przyczyny likwidacji z dniem 1 marca 2011 r. niektórych połączeń kolejowych pomiędzy Warszawą a Białymstokiem? Czy jest to kolejny etap niszczenia przez Pana systemu komunikacji kolejowej w Polsce, o czym boleśnie przekonali się Polacy

w grudniu 2010 r.? Gdzie się podziały Pana obietnice o tym, że na polskiej kolei będzie już tylko lepiej?

Czy nie jest możliwe pozostawienie rozkładu jazdy w kształcie takim, w jakim wszedł w życie z dniem 12 grudnia 2010 r., tak aby obowiązywał on co najmniej jeden rok bez radykalnych zmian?

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 15 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8863)

do ministra infrastruktury

w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA

Panie Ministrze! W związku z interwencjami mieszkańców województwa podlaskiego w sprawie restrukturyzacji Poczty Polskiej SA, w tym planowaną redukcją placówek Poczty Polskiej w małych gminach, m.in. w Wiźnie, w powiecie łomżyńskim, zwracam się o wyjaśnienie w tej bulwersującej sprawie.

Poczta Polska ma charakter szczególny dla funkcjonowania państwa i interesów obywateli. Pozbawienie ich możliwości szerokiego dostępu do usług pocztowych jest przejawem braku troski o obywatela. W wielu przypadkach budynki Poczty Polskiej były budowane na gruntach będących własnością samorządów terytorialnych. W ostatnich latach ponoszono duże nakłady na ich remonty, natomiast obecnie coraz częściej mówi się o ich sprzedaży. Proces restrukturyzacji Poczty Polskiej powinien być procesem stabilnym, niegodzącym w interesy usługobiorców, jak również samych pracowników poczty. Proces taki należy rozłożyć w czasie, z wykorzystaniem redukcji zatrudnienia poprzez naturalne odejścia na emeryturę, a w przypadku placówek pocztowych preferowana powinna być ich zamiana na filie (z pełnym pakietem usług).

Natomiast obecny Zarząd Poczty Polskiej zamierza w najbliższym czasie rozpocząć tzw. restrukturyzację sieci pocztowej. Plany te obejmują zarówno miasta, jak i tereny wiejskie. Przebudowa sieci usługowej Poczty Polskiej SA jest szeroko zakrojona i w głównej mierze ma polegać na likwidacji ok. 3000 własnych placówek, tj. urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych na rzecz tworzenia agencji pocztowych prowadzonych przez inne podmioty w ramach ich własnej działalności gospodarczej. Na obszarze działania Centrum Poczty Oddziału Rejonowego w Łomży zmiany w I półroczu 2011 r. mają objąć wiele placówek pocztowych. Doprowadzi to w praktyce do:

- utrudnień w dostępie do usług pocztowych,
- zwolnienia pracowników obsługujących klientów w urzędzie pocztowym (filii),

— centralizacji służby doręczeń (w praktyce listonosze będą przeniesieni do pracy w sąsiednich gminach).

Takie działania wpłyną również niekorzystnie na rangę miejscowości będących siedzibami władz gminnych, w których zabraknie placówek „prawdziwej” Poczty Polskiej. W pierwszej kolejności ucierpią tereny wiejskie, gdyż placówki o najgorszych wynikach ekonomicznych mają być najszybciej restrukturyzowane.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki jest prawdziwy powód przeprowadzania tzw. restrukturyzacji Poczty Polskiej SA? Czyżby poprzedni zarząd tej spółki nie chciał przeprowadzać tych skandalicznych działań i dlatego musiał być odwołany? Czy jest to kolejny „skok na kasę” tuż przed oddaniem władzy w ręce polityków, którzy, tak jak członkowie Prawa i Sprawiedliwości, chcą jedynie dobra mieszkańców polskich wsi i miast, a nie myślą tylko o „kręceniu lodów”?

2. Jaka liczba placówek pocztowych w województwie podlaskim jest przewidziana do likwidacji i ile z tych placówek będzie sprzedanych?

3. Ilu pracowników Poczty Polskiej SA w województwie podlaskim będzie zwolnionych i czy przewiduje się dla tych osób jakieś działania ułatwiające im znalezienie nowej pracy, a jeżeli nie, to dlaczego? Czy pracownicy ci będą kolejnymi ofiarami nieudolnego rządu Platformy Obywatelskiej?

4. Czy wśród placówek pocztowych przewidzianych do likwidacji jest Urząd Pocztowy w Wiźnie i jaki jest powód likwidacji akurat tej placówki znajdującej się przecież w miejscowości często odwiedzanej przez turystów, bardzo zasłużonej dla Polski, w szczególności w latach II wojny światowej?

Z poważaniem

Posłowie Kazimierz Gwiazdowski
i Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8864)

do ministra środowiska

w sprawie zmiany przepisów dotyczących parków narodowych

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze stanowiskiem Rady Powiatu Hajnowskiego, która zdecydowanie protestuje przeciwko inicjatywie zmierzającej do zmiany zapisów art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) prowadzącej do pozbawienia samorządów lokalnych prawa współdecydowania o two-

rzeniu, zmianie granic lub likwidacji parków narodowych, prosiłbym o odniesienie się do tej sprawy. Wprowadzenie takiej zmiany byłoby sprzeczne z duchem Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego i ideą samorządności. Fakt, iż inicjatywa podjęta została w końcowej fazie negocjacji dotyczących powiększenia obszaru Białowieskiego Parku Narodowego, należy odbierać jako przejaw emocjonalnego, pozbawionego racjonalnego uzasadnienia działania środowisk dążących do powiększenia Białowieskiego Parku Narodowego na cały obszar Puszczy Białowieskiej, nie zważając na społeczne skutki takiej decyzji.

Zamiana formuły uzgodnienia na opinię pozbawi samorządy możliwości poszukiwania kompromisu między potrzebami przyrody a aspiracjami lokalnej społeczności, której to demokratycznie wybierane organy samorządowe są przedstawicielami.

Należy zrozumieć potrzebę podnoszenia standardów ochrony Puszczy Białowieskiej, lecz spór o zakres formy i metody działań ochronnych powinien być rozstrzygany w drodze dialogu i poszukiwania rozsądnego kompromisu, co zapewnia aktualnie obowiązująca ustawa o ochronie przyrody.

Mimo niepowodzenia dotychczasowych rozmów stwierdzić trzeba, iż wznowiony dialog w sprawie powiększenia obszaru Białowieskiego Parku Narodowego powinien odbywać się w formule szerokiego udziału społeczności lokalnych, w tym przedstawicieli samorządów lokalnych, organizacji pozarządowych, ludzi nauki i biznesu. Zmiana dobrego, ale trudnego w realizacji prawa na łatwiejsze w stosowaniu jest rozwiązaniem, które nie poprawi klimatu społecznego wokół tworzenia i powiększania parków narodowych, a wręcz przeciwnie – generować będzie kolejne konflikty.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest Pana aktualne stanowisko w sprawie zmian proponowanych w obywatelskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody?

2. Czy są prowadzone jakiegokolwiek działania zmierzające do powiększenia obszaru Białowieskiego Parku Narodowego?

3. Czy samorządy z terenu powiatu hajnowskiego otrzymają obiecane przez Pana środki na inwestycje z zakresu ochrony środowiska, a jeżeli nie, to dlaczego?

Z poważaniem

Posłowie Kazimierz Gwiazdowski
i Zbigniew Chmielowiec

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8865)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu
„Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” dotyczącego budowy
południowej obwodnicy Olsztyna
i innych wstrzymanych inwestycji
na Warmii i Mazurach**

Szanowny Panie Ministrze! Nie można się zgodzić na nieuwzględnienie w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy południowej obwodnicy Olsztyna i innych inwestycji w województwie warmińsko-mazurskim. Wielokrotnie osobiście interweniowałam przeciwko próbie wstrzymania tych niezbędnych dla rozwoju naszego miasta i regionu inwestycji, gdyż rezygnacja z nich oznaczać będzie dla m.in. Olsztyna gwałtowne zahamowanie procesu cywilizacyjnego, a u mieszkańców wywoła przekonanie o zepchnięciu miasta do tzw. Polski B. Dlatego każde plany wstrzymania budowy oraz modernizacji dróg w naszym regionie muszą budzić uzasadniony sprzeciw i protest.

Program budowy dróg i autostrad jest sztandarowym zadaniem rządu, dlatego jego zaniechanie – szczególnie w sytuacji, gdy będąc w Olsztynie Pan Minister zapewniał i uspokajał, iż rząd nie zapomni o Warmii i Mazurach, a pieniądze na tak ważne inwestycje są zaplanowane – będzie odczytywane jako obietnice bez pokrycia. Nie może być tak, iż na liście dróg budowanych w najbliższej przyszłości nie będzie obwodnicy stolicy woj. warmińsko-mazurskiego Olsztyna. Tu należy dodać, iż w tym zakresie dokonano rozstrzygnięcia przetargu na wykonanie jej dokumentacji technicznej. Przeprowadzono również konsultacje społeczne co do jej przebiegu, które skutkowały podjęciem decyzji gospodarczych w zakresie planowania i budowy dróg lokalnych. Należy podkreślić, że za tymi działaniami stoją konkretne nakłady finansowe.

Na uwagę zasługuje również fakt, że w przypadku kluczowej dla regionu drogi krajowej nr 16 do 2013 r. przewiduje się tylko jej przebudowę na stosunkowo niewielkim odcinku Biskupiec – Borki Wielkie (zapewnione finansowanie). Co więcej z planu przebudowy drogi nr 7, drugiej co do znaczenia arterii komunikacyjnej dla województwa warmińsko-mazurskiego, „wypadł” odcinek pomiędzy Ostródą a Olsztynkiem. Obwodnica Olsztyna oraz dalsza przebudowa drogi krajowej nr 16 są niezbędne i wyczekiwane od wielu lat. Stanowią one szansę na rozwój miasta i regionu, który obecnie jest białą plamą na drogowej mapie Polski. Odstąpienie od tych inwestycji to odebranie nadziei na poprawienie warunków życia mieszkańców Warmii i Mazur.

Przeprowadzenie inwestycji modernizacji drogi S16 jest kluczowe dla naszego ubogiego województwa

warmińsko-mazurskiego. Modernizacja drogi ekspresowej S16 miała przynieść niewymierne korzyści w postaci m.in.: poprawy warunków transportowych z Zachodu na Wschód (jest to najkrótsza trasa tranzytowa między Berlinem a państwami bałtyckimi), obniżenia wysokich kosztów transportu pasażerskiego o ok. 50% (względny ekonomiczny), obniżenia wskaźnika wypadkowości (nawet do 80%), podwyższenia poziomu spójności terytorialnej naszego regionu (należącego do najniższych w kontynentalnej części Unii Europejskiej), przeciwdziałania „wykluczeniu komunikacyjnemu”, przyczynienia się do dostępności komunikacyjnej, a wobec tego podwyższenia konkurencyjności regionu i możliwości jego rozwoju (analizy przeprowadzone na potrzeby opracowania strategii rozwoju społeczno-gospodarczego województwa warmińsko-mazurskiego wykazały, że jest ono najbardziej peryferyjnym województwem w Polsce oraz najslabiej dostępnym komunikacyjnie regionem Unii Europejskiej), pozytywnego wpływu na rynek pracy (droga S16 stanowi główny kanał transportowy regionu dla firm), redukcji emisji spalin (względny ekologiczny) i ogólnego rozwoju regionu.

Przebudowa drogi S16 ma znaczenie międzynarodowe, krajowe i regionalne. Ponadto droga ta stanowi kanał ważnych strumieni ruchu turystycznego, szczególnie z Niemiec. Jest kręgosłupem, do którego podłączone są lokalne drogi biegnące w osi północ – południe. Droga krajowa S16 na całym odcinku w województwie warmińsko-mazurskim przebiegać będzie wzdłuż terenów charakteryzujących się dużą atrakcyjnością turystyczną (Kraina Wielkich Jezior Mazurskich pretenduje do tytułu: jeden z 7 cudów natury). Połączy najważniejsze centra turystyczne na Warmii i Mazurach i włączy je w krajowy i międzynarodowy system komunikacyjny. Budowa tej drogi w standardzie drogi ekspresowej, ze względów na bezpieczeństwo podróżowania i dostępność regionu dla turystów, jest koniecznością. Przebudowa drogi krajowej S16 wiąże się z budową południowej części obwodnicy Olsztyna, stolicy Warmii i Mazur. Olsztyn boryka się od wielu lat z problemem przejezdności i wielkotowarowym tranzytem samochodowym. Zaniechanie budowy obwodnicy spowoduje, że ulice miasta, nieprzystosowane do przejazdu TIR-ów, będą w dalszym ciągu ulegały niszczeniu, a pieniądze przeznaczone na modernizację dróg będą marnotrawione.

Projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” o proponowanej przez Pana resort treści (wbrew obietnicom) oznacza w istocie rezygnację z szeregu kluczowych dla regionu projektów i przenosi ich realizację na bliżej nieokreśloną przyszłość. Odkładanie w czasie inwestycji komunikacyjnych i infrastrukturalnych wpływa na poziom uprzemysłowienia strategicznych obszarów województwa, a co za tym idzie, zagraża aktywności gospodarczej, turystycznej, odbiera dostępność regionu, a przez to szansę na jego rozwój.

W związku z powyższym utrzymanie finansowania przedmiotowej inwestycji jest niezbędne, kluczowe i niezwykle ważne, nie tylko dla naszego regionu.

Panie Ministrze, w tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie podniesione argumenty, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy zgodnie z przekazanymi informacjami zostaną zmienione plany wstrzymania najbardziej istotnych dla Warmii i Mazur inwestycji w dziedzinie infrastruktury drogowej, m.in. modernizacji drogi krajowej nr 16 oraz budowy obwodnicy Olsztyna?

Z poważaniem

Poseł Lidia Starań

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8866)

do ministra infrastruktury

**w sprawie połączenia wschodniej
i zachodniej obwodnicy Poznania
z autostradą A2**

Szanowny Panie Ministrze! Budowy wschodniej (S5) i zachodniej obwodnicy Poznania (S11) znajdują się obecnie w zaawansowanym stadium realizacji. Obie trasy uzyskają jednak pełną funkcjonalność dopiero w momencie pełnego połączenia z autostradą A2. Odpowiedzialność za budowę obu węzłów łączących obwodnice z autostradą (Głuchowo i Kleszczewo) spoczywa na spółce Autostrada Wielkopolska. W wydanym rok temu oświadczeniu spółka twierdziła, iż w umowie koncesyjnej podpisanej w 1997 r. nie było zapisów dotyczących budowy autostradowych węzłów Głuchowo i Kleszczewo w tak szerokim zakresie, jak to przedstawiła ostatecznie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad.

Z uwagi na kluczowe znaczenie obu inwestycji dla poznańskiego węzła transportowego i organizacji Euro 2012 pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jak przebiegały i jakim wynikiem zakończyły się negocjacje GDDKiA i spółki Autostrada Wielkopolska na temat zakresu prac przy węzłach Głuchowo i Kleszczewo

2. Jaki jest aktualny podział obowiązków w zakresie budowy obu węzłów pomiędzy GDDKiA a spółką Autostrada Wielkopolska?

3. Jak przebiegają aktualnie prace na budowie węzłów Głuchowo i Kleszczewo?

4. Czy oba węzły zostaną ukończone w pełnym zakresie przed Euro 2012?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8867)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy nowego węzła
drogi krajowej nr 92 w Swarzędzu**

Szanowny Panie Ministrze! Miasto i gmina Swarzędz w swoich planach rozwojowych przewiduje budowę nowego wiaduktu nad trasą kolejową Poznań – Warszawa, łączącego ul. Rabowicką w Swarzędzu z drogą krajową nr 92. Obiekt ten wraz z towarzyszącą mu trasą formalnie znajdują się w ciągu drogi gminnej, jednak będą one bardzo ważnym elementem układu transportowego aglomeracji poznańskiej i pozwolą w większym stopniu wykorzystać potencjał drogi krajowej nr 92.

W związku z tym chciałbym skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaki jest możliwy udział finansowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w realizacji wskazanej wyżej inwestycji, szczególnie w zakresie budowy węzła drogi krajowej nr 92 z planowaną trasą prowadzącą od wiaduktu?

2. Z jakich środków zewnętrznych może skorzystać miasto i gmina Swarzędz przy realizacji tej ważnej dla całej aglomeracji poznańskiej inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8868)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie prezentowania
przez Wydział Statystyki Ministerstwa
Sprawiedliwości danych dotyczących liczby
prawomocnie zasądzonych w latach
1999–2010 odszkodowań z tytułu
niesłusznego skazania, a także liczby
wznowionych w latach 1999–2010 postępowań
w sprawach karnych**

Panie Ministrze! W prezentowanych przez Wydział Statystyki Ministerstwa Sprawiedliwości danych dotyczących liczby osób, którym prawomocnie zasądzone odszkodowania (w trybie art. 552 K.p.k.), zachodzą rozbieżności. W roku 2009 i I półroczu 2010 r. raz jest to liczba 6 osób w roku 2009 i 9 w I półroczu 2010 r., innym razem – 18 osób w roku 2009 i 15 w I półroczu 2010 r. (jedne i drugie dane w różnych miesiącach na stronach internetowych).

W związku z tym zwracam się z pytaniem: Ilu ostatecznie osobom prawomocnie zasądzono odszkodowania w trybie art. 552 K.p.k. w latach 2009 i 2010?

Równocześnie chciałbym zapytać: W ilu sprawach w latach 1999–2010 wznowiono prawomocnie zakończone postępowania karne?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 17 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8869)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie refundowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom

Szanowna Pani Minister! Zachęcanie pracodawców do kształcenia pracowników młodocianych m.in. poprzez takie mechanizmy jak refundacja kosztów wynagrodzeń wypłacanych pracownikom młodocianym ze względów społecznych oraz potrzeb gospodarki, a szczególnie małych i średnich przedsiębiorstw przygotowujących kadry dla potrzeb gospodarki, wydaje się ze wszelkich miar uzasadnione. Ostatnio pojawiające się sygnały m.in. z Izby Rzemieślniczej oraz Małej i Średniej Przedsiębiorczości dotyczą problemów z uzyskaniem refundacji w roku 2010 dla tych podmiotów, co bardzo niepokoi.

W związku z ważnością spraw dotyczących kształcenia młodzieży w zakładach rzemieślniczych i innych proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego zatrudniający młodocianych pracodawcy nie otrzymali refundacji kosztów wynagrodzeń za 2010 r. wzorem ubiegłych lat?

2. Jakie zasady refundacji wspomnianych wynagrodzeń dla podmiotów przygotowujących do zawodu młodocianych będą obowiązywały w 2011 r.?

3. Jakie działania zamierza podjąć resort w 2011 r. w zakresie aktywizacji zawodowej młodocianych?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Sztorc

Tarnów, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8870)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji prawnej nieruchomości zabudowanej znajdującej się przy ul. Jachowicza 30 w Płocku

Zarząd Rejonu Płockiego NSZZ „Solidarność” zwrócił się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji w zaspokojeniu roszczeń odszkodowawczych za mienie zagrabione w czasie stanu wojennego, którego wartość Społeczna Komisja Rewindykacyjna wyceniła na kwotę 269 tys. zł.

Tytułem rekompensaty zarząd ten otrzymał udział w 1/2 własności nieruchomości w Płocku przy ulicy Jachowicza 30, gdzie dotąd posiadają swoją siedzibę.

Późniejsze niekorzystne wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i Naczelnego Sądu Administracyjnego ostatecznie pozbawiły Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” w Płocku prawa własności do lokalu.

Panie Ministrze! Jakie są możliwości zaspokojenia roszczenia odszkodowawczego bądź pozostawienia tej nieruchomości we władaniu Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność”?

Z poważaniem

Poseł Mirosław Koźlakiewicz

Ciechanów, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8871)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra zdrowia

w sprawie pilnego i obiektywnego wyjaśnienia przyczyn odwołania przez starostę szczecineckiego dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinku

W dniu 23 lutego 2011 r. starosta szczecinecki K. L. odwołał A. G. ze stanowiska dyrektora Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Szczecinku, który od 8 (ośmiu) lat z powodzeniem i w sposób profesjonalny kierował dotąd pracami tej instytucji.

W mojej opinii, jak i wielu mieszkańców Szczecinka, organizacji oraz ugrupowań partyjnych jest to odwołanie całkowicie nieuzasadnione.

Uważa się, że jest to kolejny przejaw arogancji i uzurpacji Platformy Obywatelskiej i ew. PSL w politycznym zawłaszczaniu ostatnich już stanowisk

różnych instytucji w tym mieście, które nie były dotąd pod ich całkowitą kontrolą.

W nieutralnej i jeszcze w pełni niedojrzałej demokracji wszechwładza jednej opcji partyjnej na wszystkich szczeblach samorządu oraz organów państwowych w naszym całym województwie zachodniopomorskim z jednej strony stała się atrakcyjną pokusą dla lokalnych liderów partii PO przejęcia całej „władzy”, a z drugiej strony, niestety, skutecznie zniewala ludzi niebędących członkami czy też jawnymi sympatykami PO.

Wydaje się, że nagle zdjęcie ze stanowiska dyrektora sanepidu w Szczecinku dokładnie wpisuje się w ten ponury scenariusz upolitycznienia i upartyjnienia instytucji, których jedną z naczelnych zasad działania powinien być obiektywizm i niepoddawanie się presji oddziaływania partyjnego.

Oto natychmiastowe reakcja mieszkańców Szczecinka, organizacji i ugrupowań partyjnych na podstawie doniesień prasowych i Internetu:

1. Serwis „Głos Koszalińskiego” gk24.pl: „Szczecinecka opozycja stanęła murem w obronie A. G., odwołanego dyrektora sanepidu” (...) Wspólną konferencję w tej sprawie zwołały wszystkie ugrupowania opozycyjne w szczecineckim samorządzie: Stowarzyszenie Inicjatyw Społecznych „Terra”, Prawo i Sprawiedliwość, Wspólnota Samorządowa i Sojusz Lewicy Demokratycznej.

Fragment tej konferencji (cytat z dnia 24 lutego 2011r. z tygodnika „Temat Szczecinecki” – „Nie ma zgody na taką politykę”. A. B. (SLD): (...) Formalnie odwołanie odbywa się poprzez starostę na wniosek inspektora wojewódzkiego, który oświadczył, że nie może dalej prowadzić współpracy z dyrektorem szczecineckiego sanepidu. Tak wygląda strona formalna. Nieformalnie jest tak, że wszystkie karty w mieście rozdaje szef szczecineckiej Platformy, obecny burmistrz J. H.-D. Wiadomo jest też o tym, że wszelka niezależność od pana D. jest w jego mniemaniu bardzo niemile widziana. Widzieliśmy irytację u pana burmistrza z decyzji sanepidu, kiedy w środku sezonu zamykano plaże zagrożone pod względem sanitarnym. Wydaje się, że ta decyzja która zapadła zniemacka, zmierza do zgłajszachtowania całego miasta i podporządkowania sobie wszystkich możliwych instytucji w mieście. Instytucje służby zdrowia znajdują się pod szczególnym nadzorem sanepidu i wiadomo, kto i gdzie, w jakich okolicznościach w służbie zdrowia podejmuje strategiczne decyzje. Wiemy, że dyrekcja sanepidu stała na drodze oczekiwaniom wszystkich tych, którzy są związani z planowanymi zmianami w służbie zdrowia. Nasza dzisiejsze wystąpienia mają pokazać, że nie tylko nie zgadzamy się na taki sposób uprawiania polityki, ale także chcemy zwrócić się do mieszkańców naszego miasta z przesłaniem, że nie ma zgody na pełne zawłaszczenie przestrzeni publicznej w naszym mieście przez tylko jedną formację polityczną.

2. Cytat z forum gk24.pl – internautka „Mariolka”: „Najwyższy czas żeby ktos konkretny zaintere-

sował sie tym co dzieje sie w Szczecinku! Powinno sie skontrolowac wszystkie instytucje w miescie. Afera goni afere! Raczka raczke myje! Czy to jest normalne i do przyjecia? Ludzie! Czas najwyższy, aby ktos to zmienil i rozdzielil te”rodzinki«! Takie jest moje zdanie!”.

Z tegoż forum internauta „darba 76”: „Zwykła decyzja polityczna. G. przeciwstawił się spółce S-H.-D. Wtedy H.-D. nakazał marionetce L. odwołać G. ze stanowiska dyrektora powiatowego sanepidu. Gadanie farmazonów, że ktoś do kogoś stracił zaufanie między bajki można włożyć. Na koniec puenta: Nosił L. razy kilka poniosą i L.”.

3. A oto niezależny portal Szczecinek 24 w artykule pt. „Demokracja po Szczecinecku”: „No i mamy to, czego spodziewano się w Szczecinku! Niewygodny dla układu pan dyrektor szczecineckiego sanepidu poleciał ze stołka. To było do przewidzenia! Wcześniej czy później za próby niezależności i pokazywania prawdy o naszym mieście”.

Następnie apel do burmistrza miasta Szczecinka: „(...) Apeluje do Ciebie, byś zastanowił się nad swoją polityką wobec miasta, powiatu i ludzi tu mieszkających. Czas, byś wreszcie uświadomił sobie, że nie jest to Twoje prywatne miasto. Historia lubi się powtarzać, może czas wyciągnąć wnioski z tego, co dzieje się w świecie i jakie losy spotykają sprawujących władzę, tych niesłuchających ludu. Tych wszystkowiedzących, butnych i zarozumiałych, do których niewątpliwie się zaliczasz”.

To tylko niektóre reakcje społeczne, zresztą bardzo wymowne i wręcz natychmiastowe!

Warto oddać jeszcze ogólny kontekst powyższej sprawy. Otóż, od wielu lat lokalna społeczność walczy o ochronę środowiska oraz wyeliminowanie potencjalnych zagrożeń zdrowia i życia mieszkańców Szczecinka i okolic, współczesnych i przyszłych pokoleń. Adresatem ich walki jest potencjalny sprawca, jakim wydaje się być Kronospan sp. z o.o., z podkreśleniem wyraźnym, iż walka nie jest po to, by zlikwidować ów koncern, ale o to, by funkcjonował w oparciu o najlepsze dostępne technologie (BAT) i nie oddziaływał szkodliwie na naturalne środowisko i zdrowie mieszkańców.

Protest mieszkańców i różnych organizacji oraz instytucji jest konsekwentny i wielowymiarowy: powstały stowarzyszenia w obronie naturalnego środowiska z ich głównym przedstawicielem „Terra”, w kilka dni zebrano ponad 10 tys. podpisów w zbiorowym proteście, sprawy toczą się w prokuraturze okręgowej i rejonowej, jest pozew mieszkańców w sądzie rejonowym, liczne konferencje, sesje rady powiatu, miasta oraz sesje Sejmiku Zachodniopomorskiego poświęcone tej kwestii, wreszcie liczne moje interpelacje i zapytania poselskie, a obecnie przygotowania do przedstawienia tego poważnego problemu na forum Parlamentu Europejskiego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu.

Efekt tych wielowymiarowych i zbiorowych działań jest zerowy. Co prawda wszystkie instytucje sa-

morządowe i rządowe w zasadzie podzielają owe protesty i zgłaszają wolę naprawy i działań w tym zakresie, ale skutek jest taki, że czas i „rozmydlenie” tematu oraz tzw. działania pozorne powodują, że jest utrzymywane status quo!

W tle tej sprawy stałe podejrzenie, iż burmistrz miasta Szczecinka, będący liderem PO w tym mieście, nie do końca wykorzystuje wszelkie narzędzia i instrumenty prawne, by ujawnić potencjalnego sprawcę tego problemu, jakim wydaje się być Kronospan.

Natomiast osoba pana dyrektora sanepidu w Szczecinku jest jedną z tych osób, które w ramach swoich obowiązków tak naprawdę rozpoczęły i zintensyfikowały walkę o czyste powietrze nad Szczecinkiem oraz o wyeliminowanie zagrożeń zdrowotnych. Albowiem to od ogłoszenia zatrważających wyników badań lokalnego sanepidu rozgorzała walka lokalnego społeczeństwa w tym zakresie:

1) benzo(a)piren – norma do 1 ng/m³!, I kwartał 2009 r. min. 2,6 ng/m³, max. 56,6; średnia 17,3 ng/m³;

2) pył PM 10 – w roku 2008 przekroczenie średniodobowych dopuszczalnych norm aż o 22 razy i ciągle wzrasta!

3) amoniak (NH₃) – tylko z emitera tzw. 270, WIOŚ (V 2010 r.) stwierdził ilości 2,207 kg/h (2,2 kg na godzinę!).

A jak potrafi być skuteczna sugestia Kronospanu, niech świadczy fakt zmiany bardzo poważnego stanowiska Ministerstwa Zdrowia na moje zapytanie poselskie nr 5249 z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie danych z zakresu epidemiologii występowania określonych chorób i schorzeń w powiecie szczecineckim w odniesieniu do średniej w województwie i średniej krajowej. Otóż w pierwszej odpowiedzi podano wielce fatalne informacje: „(...) W wyniku analizy stwierdzono, że tylko w przypadku nowotworów złośliwych tkanki limfatycznej umieralność mieszkańców powiatu szczecineckiego była statystycznie istotnie wyższa niż Polski ogółem i mieszkańców województwa zachodniopomorskiego ogółem. Standaryzowany wskaźnik umieralności w pierwszym przypadku wynosił 2,46, a w drugim przypadku 2,44, co oznacza, że ryzyko zgonu mieszkańców powiatu było prawie dwuipółkrotnie wyższe od przeciętnego dla Polski i województwa”.

Ale oto w kilka miesięcy potem, na wyraźny protest przesłany do Ministerstwa Zdrowia właśnie (?) firmy Kronospan (a także burmistrza miasta Szczecinka), przedstawiono odpowiedź zgoła odmienną: „(...)W związku z powyższym Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego – Państwowy Zakład Higieny przeprowadził ponowną analizę poziomu umieralności mieszkańców pow. szczecineckiego, której wyniki wykazały błąd oceny pierwotnej”.

Warto zaznaczyć, że w ponownym piśmie podano niektóre okoliczności dotyczące pierwszego pisma nieprawdziwe. Chociaż w tym drugim piśmie także „(...) stwierdzono natomiast, że w przypadku białaczki limfatycznej umieralność mieszkańców powiatu

szczecineckiego jest istotnie statystycznie wyższa niż umieralność ogółu mieszkańców woj. zachodniopomorskiego”.

I jeszcze jeden przykład: „Temat Szczecinecki” Kolejne podejście do spalarni – sanepid mówi „nie”!

2009-10-27 10:23:00

Powiatowa stacja sanitarno-epidemiologiczna negatywnie zaopiniowała powtórny (uzupełniony) wniosek firmy działającej w imieniu Kronospanu w sprawie budowy na terenie zakładu w Szczecinku spalarni biomasy.

Pytania:

1. Jakie były oficjalne przyczyny odwołania pana dr. A. G. z funkcji dyrektora PSSE w Szczecinku? Proszę o kopię uzasadnienia odwołania przez starostę szczecineckiego oraz kopię opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

2. Jeśli w tle podaje się konflikt interesów rzekomo zaistniały podczas odbioru Centrum Okulistyki w NZOZ „Podimed”, do którego jakoby doszło (dyrektor sanepidu jest jednocześnie lekarzem specjalistą okulistyki), to czy nie zachodziłoby podobne podejrzenie konfliktu interesu w sytuacji, gdyby doszło do bezkonfliktowego odbioru tegoż Centrum Okulistyki? Równie dobrze mogły zachodzić podejrzenia, że oto kooperujący ze sobą obecnie lub w niedalekiej przyszłości Centrum Okulistyki i lek. okulista, aktualnie dyrektor sanepidu, niejako „po znajomości” odebrali pod względem spełnienia warunków sanitarno-technicznych, choć być może nie wszystkie one były spełnione!

Ważnym uzupełnieniem tego pytania jest fakt, iż właściciel tegoż NZOZ-u (Centrum Okulistyki) jest jednocześnie szefem Klubu Radnych Miasta Szczecinek Platformy Obywatelskiej.

Wobec powyższego proszę o kopie protokołów odbioru Centrum Okulistyki zarówno tego kwestionującego, jak i pozytywnego. Proszę także o chronologiczne przedstawienie opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego w tej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8872)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rządowej pomocy
w odbudowie zniszczeń popowodziowych
w gm. Olszyna na Dolnym Śląsku**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku zeszłorocznej powodzi znacząco ucierpiało 50 dolnośląskich gmin i 15 powiatów. Skutki kataklizmu w naszym województwie są odczuwane do dziś. Powódź poczyniła znaczne szkody w infrastrukturze oraz obiektach użyteczności publicznej, a dotknięte nią samorządy z pewnością nie poradzą sobie bez rządowego wsparcia.

Od tempa odbudowy zniszczeń na zalewanych terenach zależy bezpieczeństwo mieszkańców. Większość prac powinna być ukończona do początku lipca, kiedy notuje się w Polsce największe opady deszczu. Ludzie, których dotknęła ubiegłoroczna powódź, obawiają się powrotu wielkiej wody, dlatego tak ważne jest możliwie szybkie przekazywanie pieniędzy potrzebującym.

Do mojego biura poselskiego docierają sygnały o niewystarczającym wsparciu rządu dla gmin dotkniętych przez powódź. Jedną z gmin, która została poszkodowana w ubiegłym roku, była Olszyna.

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jaką kwotę oszacowano w gminie Olszyna straty powodziowe?

2. O jakie środki finansowe wnioskowała do rządu gmina Olszyna w celu odbudowy zniszczeń popowodziowych?

3. Jakiej wysokości środki dotychczas przekazał rząd gminie Olszyna na usuwanie skutków powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8873)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie badań dotyczących
zachowania opon zimowych w różnych
warunkach atmosferycznych**

Szanowny Panie Ministrze! Jest powszechnie przyjęte, że opony zimowe powinno się stosować w sytuacji, gdy temperatura powietrza wynosi 7°C i wykazuje tendencję spadkową. Nie bez znaczenia

jest tutaj skład mieszanki, z której wykonane są poszczególne rodzaje opon: letnie, zimowe, wielosezonne. Opony letnie wykonane są mieszanki, w skład której wchodzi m.in. syntetyczny kauczuk i sadza, które swoimi właściwościami zapewniają lepszą przyczepność opony do podłoża w temperaturze dodatniej. W niższych temperaturach lepiej sprawdzają się opony zimowe – wykonane z miękkiego kauczuku i krzemu, co zapewnia większą przyczepność do podłoża w temperaturach ujemnych. Decyduje o tym również specyficzna rzeźba bieżnika oraz odpowiednio ukształtowanie nacięć. Jest udowodnione, że samochód wyposażony w zimowe opony zatrzyma się dwukrotnie szybciej niż samochód poruszający się na oponach letnich w warunkach zimowych.

W opinii, wyrażonej w piśmie nr TD-mk-0701-1/11, sygnowanej przez ministra Tadeusza Jarmuzewicza, wystosowanej w odpowiedzi na moją interpelację w sprawie wdrożenia odpowiednich regulacji prawnych mających na celu wprowadzenie w Polsce powszechnego obowiązku stosowania opon zimowych: „obecnie nie ma jednoznacznych wyników badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych”.

W nawiązaniu do powyższego, biorąc pod uwagę względy bezpieczeństwa w ruchu drogowym, uprzejmie zapytuję:

1. Czy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji dysponuje wynikami badań dotyczących zachowania opon zimowych w różnych warunkach atmosferycznych?

2. Czy MSWiA zamierza zmodyfikować system ewidencji kolizji i wypadków drogowych, tak by zgromadzone dzięki temu dane pozwoliły na ocenę wzrostu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu w zimie przez kierujących pojazdami wyposażonymi w opony inne niż zimowe?

2. Czy, biorąc pod uwagę różnice w składzie oraz budowie poszczególnych rodzajów opon, a tym samym w ich zachowaniu w różnych warunkach atmosferycznych, MSWiA widzi zasadność wprowadzenia obowiązku stosowania opon zimowych podczas kalendarzowej zimy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Beata Małecka-Libera

Dąbrowa Górnicza, dnia 16 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8874)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji Wydziału Pracy
w Sądzie Rejonowym w Staszowie**

Szanowny Panie Ministrze! Z niepokojem przyjmuję informacje o planowanej likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie. Rocznie do wydziału pracy tamtejszego sądu wpływa ponad 800 spraw. Obszarem działania obejmuje dwa powiaty: staszowski i opatowski, a to oznacza, że ewentualna likwidacja ograniczyłaby dostęp do wymiaru sprawiedliwości ok. 130 tys. mieszkańcom.

Wydział pracy mieści się w budynku oddanym do dyspozycji w 2006 r. Posiada bardzo dobre warunki lokalowe, jest też w całości skomputeryzowany. Kadra orzekająca w sprawach z zakresu prawa pracy osiąga znakomite wyniki zarówno w ilości załatwionych spraw, jak i stabilności orzecznictwa.

Przed wszystkim należy podkreślić koszty społeczne ewentualnej decyzji o likwidacji wydziału. W większości stronami spraw z zakresu prawa pracy są osoby będące w trudnej sytuacji finansowej. Konieczność dochodzenia swoich praw przed sądem oddalonym o kilkadziesiąt kilometrów spowoduje rezygnację z ochrony ich praw pracowniczych, zwłaszcza w sprawach drobnych roszczeń. W ten sposób osoby te, nierzadko ubogie, zostaną pozbawione ochrony jednego z konstytucyjnie gwarantowanych praw, jakim jest prawo do sądu.

Sądzę, że oszczędności uzyskane dzięki zlikwidowaniu wydziału mogą być niższe od kosztów, jakie poniesie Skarb Państwa przy obsłudze administracyjnej oraz refundacji kosztów przejazdów świadków.

Biorąc pod uwagę powyższe zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy planowana jest likwidacja Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Staszowie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałys

Kielce, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8875)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie poprawy sytuacji lokalowej
i kadrowej Sądu Rejonowego w Wejherowie**

Szanowny Panie Ministrze! Zaniepokojony trudną sytuacją lokalową i kadrową Sądu Rejonowego w Wejherowie, co nie pozostaje bez wpływu na efekty

pracy tego sądu, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy w budżecie resortu na 2011 r. znajdują się wystarczające środki na dokończenie remontu adaptacyjnego budynku położonego przy ulicy Reformatorów w Wejherowie, który został zakupiony trzy lata temu na potrzeby Sądu Rejonowego w Wejherowie? Z informacji, które posiadam, wynika, że ze środków, które ma do swojej dyspozycji inwestor (Sąd Okręgowy w Gdańsku), wyremontować można zaledwie I piętro, na które ma być przeniesiony wydział ksiąg wieczystych. Nie ma natomiast środków na przeprowadzenie remontu na II piętrze, na który ma być przeniesiony wydział cywilny.

2. Czy przewiduje się w bieżącym roku wzmocnienie kadrowe Sądu Rejonowego w Wejherowie? Dodatkowe etaty potrzebne są zarówno w grupie sędziowskiej, jak i referendarzy oraz urzędników. Ilość spraw, które rozstrzyga Sąd Rejonowy w Wejherowie (poszczególne jego wydziały), z roku na rok rośnie, szczególnie po włączeniu do zakresu terytorialnego tego sądu prawie 50-tysięcznego miasta Rumia. Bez kadrowego wzmocnienia Sąd Rejonowy w Wejherowie może sobie nie poradzić ze wzrastającą liczbą spraw.

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 18 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8877)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie udziału w radach nadzorczych
spółek Skarbu Państwa marszałka,
wicemarszałków oraz członków Zarządu
Województwa Małopolskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Za rządów Prawa i Sprawiedliwości zarzucał Pan obsadzanie spółek Skarbu Państwa z politycznego klucza. Przygotował Pan na ten temat raport. Pana ugrupowanie szło do wyborów z hasłami naprawy państwa i wprowadzenia przejrzystości życia publicznego.

Z uwagi na powyższe zwracam się z zapytaniem poselskim o udzielenie informacji, czy członkowie Zarządu Województwa Małopolskiego PO-PSL, a to: marszałek województwa małopolskiego M. S., wice-marszałek R. C. i W. K. oraz członkowie zarządu W. L. i S. S., zasiadają w radach nadzorczych spółek Skar-

bu Państwa. Jeśli zasiadają, to w radach jakich spółek, od kiedy i z jakim wynagrodzeniem?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 14 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8879)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie poprawy efektywności
Biura Odzysku Mienia**

Panie Ministrze! Pod koniec ubiegłego roku dokonano analizy efektywności działania Biura Odzysku Mienia, czyli instytucji działającej przy Komendzie Głównej Policji, której celem działania jest odbieranie majątków pochodzących z działalności przestępczej. Wykazano, że na przestrzeni lat 2007–2009 zaobserwowano w tej dziedzinie wyraźną tendencję spadkową, mimo przestępczości utrzymującej się w tym okresie na podobnym poziomie. Ekspertki podkreślają, że nie udało się w naszym kraju zbudować rzeczywistego systemu odbierania przez państwo majątków o kryminalnym pochodzeniu. Zwracają też min. uwagę, iż Biuro Odzysku Mienia powinno podlegać pod Ministerstwo Finansów, co ma związek z bezpośrednim dostępem służb fiskalnych do tajemnicy skarbowej.

W związku z powyższym pragnę zapytać:

Jak obecnie przedstawia się efektywność Biura Odzysku Mienia (dane za rok 2010) oraz jaka jest koncepcja ministerstwa w kwestii jej systemowej poprawy?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8880)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie usprawnienia instytucjonalnej
pomocy w zakresie promocji projektów
dotowanych przez UE**

Pani Minister! Środki unijne przekazywane na wspieranie polskich firm, a przez to także polskiego rozwoju gospodarczego, zawarte min. w programie „Innowacyjna gospodarka” stanowią jedno z wielu

pozytywnych obliczy naszego członkostwa w europejskiej Wspólnocie. Pomocy tej towarzyszyć mają działania promocyjne, które są praktycznie jedyną drogą, by uświadomić społeczeństwu krajów członkowskich fakt wymiernego zaangażowania Unii w rozwój ich ojczyzn, regionów i gmin. Wspomniana promocja należy do obowiązków samych beneficjentów, a w przypadku wymienionego wyżej programu do przedsiębiorców. Jednakże, jak wykazała przeprowadzona przez ministerstwo analiza, spora ich część nie ma wystarczającej wiedzy w tym zakresie (połowa ankietowanych nie potrafiła np. wskazać nawet jednego dokumentu dotyczącego zasad omawianej promocji). Specjaliści radzą, by instytucje udzielające dotacji przygotowywały beneficjentowi swoistą wyprawkę, tzn. podręczny zestaw logotypów z właściwą formułą promocyjną oraz listą dokumentów, na których ów zestaw powinien się pojawić. Służyć miałyby to właściwemu oznakowaniu unijnego projektu. Dodatkowo proponuje się też, by urzędnicy byli nastawieni nie tylko na rozliczanie beneficjentów, lecz także na bieżące pełniejsze ich wspieranie.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jaka jest opinia Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w sprawie usprawnienia instytucjonalnej pomocy w zakresie promocji projektów dotowanych przez Unię Europejską?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8881)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie środków Funduszu Pracy

Szanowna Pani Minister! W związku z ograniczoną ilością środków Funduszu Pracy przekazanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na aktywizację osób bezrobotnych większość powiatowych urzędów pracy zaniechała realizacji programów rynku pracy, takich jak: staże, szkolenia, dotacje, prace interwencyjne, doposażenie stanowisk pracy. Jest to bardzo niekorzystna sytuacja zarówno dla bezrobotnego, jak i pracodawcy.

Opierając się o dane z 8 powiatów woj. mazowieckiego, pragnę zauważyć, że w większości przypadków przekazane przez ministerstwo środki wystarczą jedynie na pokrycie zobowiązań z 2010 r.

Z aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych w 2010 r. (w 33 PUP) skorzystało 54 878 osób, w tym w powiatach: siedleckim – 3012 osób, łosickim – 1185 osób, mińskim – 558 osób, sokołowskim – 1264 osoby, garwolińskim – 1747 osób, wyszkowskim – 1252 osoby,

* Z załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

ostrołęckim – 2978 osób, makowskim – 2079 osób. Tak wysokie liczby świadczą o potrzebie aktywizowania osób bezrobotnych. Dzięki środkom FP większość bezrobotnych może uzyskać pracę, a pracodawca ma możliwość zatrudnienia pracownika, który będzie odpowiadał jego wymaganiom.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co przyczyniło się do ograniczenia ilości przekazanych środków FP do PUP?

2. Czy istnieje możliwość zwiększenia ilości środków FP na aktywizację osób bezrobotnych?

Liczę na możliwie szybką odpowiedź Pana Ministra w tej sprawie.

Do powyższego zapytania poselskiego załączam statystyki (tabele) uzyskane od PUP z poszczególnych powiatów*).

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8882)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie niskiej opłacalności
produkcji rolnej oraz drastycznie niskich cen
skupu żywca wieprzowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć rząd w sprawie niskiej opłacalności produkcji rolnej, a zwłaszcza w kwestii drastycznie niskich cen żywca wieprzowego? Jakie działania ochronne stosuje obecnie ministerstwo do ochrony polskiego rolnictwa?

Pragnę wyjaśnić, że rolnicy z Podkarpacia zgłaszają protest przeciwko niskim cenom skupu żywca wieprzowego, do którego przeciętny rolnik dopłaca od 70 do 100 zł (do jednej sztuki), zaś ceny pasz, zbóż paszowych, otrąb, kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów sztucznych i oleju napędowego wciąż ulegają wzrostowi.

Dlaczego w momencie powszechnego kryzysu, który ogarnia polskie rolnictwo, dokonuje się eksportu mięsa wieprzowego z innych krajów? Dlaczego nie chroni się rodzimego rynku przetwórstwa rolnego? To tylko niektóre z pytań, jakie zadają zaniepokojeni rolnicy.

W chwili obecnej nastroje na wsi stają się coraz bardziej napięte, rolnicy bardzo często nie widzą sensu produkcji, a wizja gospodarstwa rolnego na euro-

pejskim poziomie staje się absurdem. W związku z powyższym proszę o wyczerpującą odpowiedź w powyższej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Wiesław Rygiel

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8883)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundowania kosztów kształcenia
młodocianych pracowników
w rzemieślniczych zakładach pracy**

Szanowna Pani Minister! Zwróciła się do mnie Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości Pomorza Środkowego w Słupsku zaniepokojona ograniczeniem środków z Funduszu Pracy na refundację kosztów kształcenia praktycznego w rzemieślniczych zakładach pracy.

Obecnie w ramach IRiPPŚ kształcą się 2599 młodocianych pracowników, którzy praktykują w zakładach wyposażonych w nowoczesne maszyny i szkoleni są przez odpowiednio przygotowaną kadrę instruktorów.

Absolwenci tej formy nauki nie zasilają rzeszy bezrobotnych, a szybko znajdują zatrudnienie w okolicznych zakładach produkcyjnych, bo to dobrze przygotowani czeladnicy w wyuczonym zawodzie.

Zdaniem organizacji rzemiosła i pracodawców wstrzymanie środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest wbrew interesom społecznym i może przynieść trudno odwracalne negatywne skutki.

Pytam Panią Minister:

Czy przewiduje się inne formy dofinansowania kosztów kształcenia praktycznego młodocianych w zakładach pracy, tak by wspierać rosnące zainteresowanie tą formą nauki zawodu?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Konwiński

Słupsk, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8884)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji w PLL LOT SA

Szanowny Panie Ministrze! Od kilkunastu lat PLL LOT SA miał ceny biletów wyższe niż w zachodnich liniach lotniczych (o ok. 15% wyższe niż w Lu-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

fthansie) oraz wyższe współczynniki zapelnienia miejsc, a więc wpływy PLL LOT SA z każdego rejsu powinny być wyższe niż w zachodnich liniach lotniczych. Wszystkie koszty, a zwłaszcza koszty pracownicze w PLL LOT SA są niższe niż w zachodnich liniach lotniczych, a więc PLL LOT SA powinien mieć zyski wyższe niż u konkurencji. Dlaczego zatem PLL LOT SA bliski jest bankructwa? Gdzie podziewają się wypracowywane przez pracowników PLL LOT SA pieniądze?

Pytanie zadawane prawie wszystkim jedenastu prezesom na przestrzeni 5 ostatnich lat: Czy jest w PLL LOT SA jakiegokolwiek koszt (rzeczywisty, a nie taki na prawdopodobnie celowo zawyżanych fakturach) wyższy niż w zachodnich liniach lotniczych? Proszę podać uzasadnienie.

Do tej pory odpowiedź brzmiała: nie ma takiego kosztu.

Dlaczego obecny Zarząd PLL LOT SA niemal całkowicie zerwał kontakty z załogą LOT-u?

Członkowie zarządu prezesa S. również nie byli specjalistami od lotnictwa, jednak poprzez system swoich doradców docierali do pracowników najniższego nawet szczebla, poznając źródła problemów, i starali się je rozwiązać, czego nie sposób dostrzec u obecnego Zarządu PLL LOT SA.

Obecnie pełniący obowiązki wiceprezes Pionu Operacji Lotniczych stara się wyrzucić z pracy kapitana B767 (30 lat pracy w PLL LOT), który zgłasza położonym niebezpieczeństwo zatrzymania naszych samolotów przez nadzór lotniczy USA w związku z ich złą obsługą techniczną oraz groźbę zaarrestowania naszych załóg za latanie na niesprawnym sprzęcie.

Dlaczego MSP robi w PLL LOT SA eksperymenty, zatrudniając jako prezesów osoby z zewnątrz, które wydają się całkowicie nieorientowane w problematyce lotniczej (11 prezesów w ciągu 5 lat), zamiast wzorować się np. na Lufthansie, gdzie aby zostać prezesem, należy przepracować w firmie co najmniej 20 lat, mieć dobre wyniki, a potem jeszcze przez 2 lata asystować we wszystkim odchodzącemu prezesowi?

Czy PLL LOT SA nadal rozdaje ok. 180 tys. biletów rocznie? Dawało to 493 bilety dziennie. Czyli dwa duże B767 codziennie woziłyby tylko naszych bezpłatnych pasażerów, a to wskazywałoby na lewy rynek biletowy? W rzeczywistości LOT wypracowuje pieniądze większe niż inne linie lotnicze i powinny one trafiać do Skarbu Państwa, ale nie jest znane miejsce wypływu.

Czy nie należałoby to zmienić poprzez:

- powołanie specjalnej komisji do zbadania sytuacji finansowej w PLL LOT SA,
- powołanie biegłych rewidentów,
- sprawdzenie, że nie ma podwójnego fakturowania pomiędzy PLL LOT SA a spółkami córkami,
- zweryfikowanie pośredników oraz firmy doradcze i konsultingowe (w porywach nawet 77 firm konsultingowych).

Dlaczego Skarb Państwa dopuszcza do tego, by spółki, których kapitał większościowy należy do Skarbu Państwa, konkurowały między sobą, a w szczególności by PPL działał na szkodę PLL LOT SA?

Czy minister skarbu państwa uważa, że właściwie wykonuje obowiązki właścicielskie w stosunku do Polskich Linii Lotniczych LOT, w których w ciągu ostatnich 5 lat 11-krotnie zmieniał się prezes zarządu, a obecnie w zarządzie nie zasiada ani jedna osoba z doświadczeniem w branży lotniczej. Jest to zjawisko niespotykane w innych liniach lotniczych. Czy brak fachowców na stanowiskach członka zarządu ds. operacyjno-technicznych i handlowych, które są kluczowymi obszarami firmy lotniczej nie szkodzi narodowemu przewoźnikowi i nie ma wpływu na jego złe wyniki? Czemu mają służyć ciągle zmiany w zarządzie, którego członkowie z powodu braku odpowiednich kwalifikacji zatrudniają rzesze specjalistów z zagranicy i firmy doradcze, obciążając tym samym budżet balansującego na krawędzi bankructwa narodowego przewoźnika? Jakie dodatkowe koszty ponosi PLL LOT z tytułu zatrudniania doradców i firm doradczych?

W firmie lotniczej na działalność podstawową składają się operacje lotnicze, które wykonują piloci i personel pokładowy. Te dwie grupy zawodowe to serce każdej linii lotniczej, mające decydujące znaczenie dla bezpieczeństwa i odpowiedniego poziomu usług oferowanych pasażerom. Dodatkowo personel pokładowy to wizytówka linii lotniczej. Z tych właśnie powodów żaden tradycyjny przewoźnik, który dba o swoją markę, nie wynajmuje pilotów i personelu pokładowego z firm outsourcingowych. Tymczasem PLL LOT SA planują wynajmowanie personelu pokładowego z firmy zewnętrznej Silesia Aviation sp. z o.o. powołanej w tym celu przez członka zarządu ds. operacyjno-technicznych i zarządzanej przez dyrektora Biura Personelu Pokładowego PLL LOT SA. Czy minister skarbu państwa wie o tych planach i czy je akceptuje? Jaki jest cel zatrudniania personelu pokładowego poprzez firmę Silesia Aviation sp. z o.o., gdyż z rachunku ekonomicznego wynika, że jest to działanie nieopłacalne dla PLL LOT SA?

W PLL LOT SA koszty pracy stanowią 13% ogólnych kosztów, podczas gdy w innych liniach lotniczych wynoszą one ponad 30%. Dlaczego przy tak niskich kosztach pracowniczych i dynamicznie rozwijającym się polskim rynku przewozów lotniczych PLL LOT notują straty na działalności podstawowej?

PLL LOT zamknęło połączenia atlantyckie z Krakowa, z których korzystali pasażerowie z całej południowej Polski. Wkrótce po tym inne linie lotnicze m.in. Air Italy Polska rozpoczynają operowanie na tych trasach, przejmując pasażerów LOT-u. Jaki jest sens biznesowy takich posunięć ze strony LOT-u?

Prezes M. P. wkrótce po tym, jak zasiadł w fotelu prezesa Zarządu PLL LOT SA i poinformował, że jeszcze przed świętami Bożego Narodzenia 2010 r. przedstawi pracownikom strategię rozwoju narodowego przewoźnika. Do tej pory prezes nie spełnił swo-

jej obietnicy. Podobnie na posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa w dniu 2 lutego 2011 r. ani minister Zdzisław Gawlik, ani prezes M. P. oprócz przekazania bardzo ogólnikowych informacji na temat rozwijania ruchu pasażerskiego wschód – zachód oraz doraźnego zasilenia budżetu za pomocą wyprzedzaży majątku trwałego i spółek zależnych nie przedstawiłi żadnej strategii dla narodowego przewoźnika. Czy brak strategii dla PLL LOT nie oznacza końca istnienia narodowego przewoźnika, o czym donoszą liczne artykuły prasowe? Jakie plany ma minister skarbu państwa w stosunku do PLL LOT? Czy właściciel zakłada możliwość zastosowania w stosunku do PLL LOT SA takiego samego scenariusza, jaki zaistniał w przypadku Swissaira lub Sabeny?

Kto odpowiada za brak realizacji założeń wydzielenia Pionu Techniki Lotniczej w spółkę LOT AMS (brak zamówień zewnętrznych)?

Kto odpowiada za zagrożenie zerwania kontraktu IAMCO (program obsługi elementów samolotów NATO)?

Kto odpowiada za zerwanie kontraktu z Dnieproavią (firma lotnicza z Ukrainy)?

Czemu ma służyć szykanowanie związków zawodowych działających na terenie LOT AMS (łamanie zapisów ustawy o związkach zawodowych)?

Kto odpowiada za nieprzygotowanie LOT AMS do obsługi B787 Dreamliner (brak hangaru, a do istniejących nie ma możliwości wprowadzenia tak dużego samolotu)?

Proszę o podanie kwot uzyskanych ze sprzedaży majątku PLL LOT SA 2008–2010 r., w tym ze sprzedaży akcji PKO.

Proszę o informacje dotyczące strategii LOT jako pozbywającego się własnego nadzoru nad funkcjonowaniem przedstawicielstw zagranicznych na przykładzie Izraela i USA.

Z poważaniem

Poseł Ryszard Zbrzyzny

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8885)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dokumentowania dochodu przy składaniu wniosku o zasiłek rodzinny

Ośrodki pomocy społecznej wypłacające zasiłki rodzinne wymagają, aby dochody udokumentowane były informacjami wystawionymi przez urząd skarbowy na formularzu zatwierdzonym przez MPiPS. Jednak osoba, która nie osiągnęła dochodu powyżej kwoty wolnej od opodatkowania, zgodnie z obowiązującym przepisami skarbowymi nie musi składać

zeznania podatkowego. Urząd skarbowy nie ma więc informacji o dochodach mniejszych niż kwota wolna od podatku.

Istnieją sytuacje rodzinne, w których jedno z małżonków nie składa zeznania podatkowego, nie łoży na utrzymanie rodziny i nie utrzymuje kontaktów z rodziną. Taka sytuacja pozbawia dzieci prawa do zasiłku rodzinnego.

W trosce o dzieci, którym zachowanie najbliższych uniemożliwia korzystanie z należnej im pomocy państwa, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy przewiduje się zmiany w przepisach o udokumentowaniu dochodów przy składaniu wniosków o zasiłek rodzinny i inną pomoc?

2. Czy przewiduje się obowiązek składania zeznania podatkowego od każdego dochodu?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8886)

do ministra infrastruktury

w sprawie opłat za przejazd autostradą

Górny Śląsk to jedna z największych aglomeracji miejskich w Polsce, gdzie odcinki autostrad będą stanowiły de facto obwodnice miast.

Wielu mieszkańców Śląska, mobilnych na rynku pracy, codziennie przemierza się po między poszczególnymi miastami, co powoduje ogromny, niebezpieczny tłok na drogach lokalnych. Wielkie natężenie ruchu drogowego oraz występujące często tzw. szkody górnicze doprowadzają lokalne drogi do katastrofalnego stanu technicznego, a ich remonty wydłużają czas przejazdów, co nie jest bez wpływu na środowisko.

Zwolnienie motocykli i samochodów osobowych do 3,5 t z obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami na Śląsku przyczyniłoby się znacząco do poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego na Śląsku oraz ze względu na korzystną lokalizację węzłów Knurów i Gliwice-Sośnica miałyby korzystny wpływ na rozwój gospodarczy poszczególnych gmin.

Powyższe upoważnia do zadania Panu Ministrowi następujących pytań:

1. Czy przejazd motocykli i samochodów osobowych do 3,5 t zostanie zwolniony z opłat na odcinku autostrady A1 węzeł Knurów – węzeł Gliwice-Sośnica – węzeł Międzynarodowy Port Lotniczy Pyrzowice?

2. Czy ww. pojazdy zostaną zwolnione z opłat za przejazd na odcinku autostrady A4 od węzła Gliwice-Kleszczów do punktu poboru opłat w Mysłowicach-Brzęczkowicach?

Z poważaniem

Posłowie Stanisław Szwed
i Jadwiga Wiśniewska

Bielsko-Biała, dnia 8 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8887)

do ministra środowiska

w sprawie uciążliwości dla środowiska naturalnego, jakie może nieść powstanie kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie uciążliwości dla środowiska naturalnego, jakie może nieść powstanie kopalni rud na terenie pow. myszkowskiego.

Australijska spółka Strzelecki Metals Limited od kilku lat prowadzi odwierty na terenie pow. myszkowskiego. Powstanie kopalni rud oprócz korzyści ekonomicznych, wskazywanych przez przedstawicieli spółki, może stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego. Ingerencja w środowisko Jury, na obszarze której znajdują się firmy korzystające z wód gruntowych i głębinowych (Dobrawa, Jurajska, Nestle, Sokpol, Złoty Potok), stwarza realne niebezpieczeństwo zanieczyszczenia tych wód, a także inne uciążliwości.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy prowadzone są badania dotyczące oddziaływania na środowisko eksploatacji rud w planowanej kopalni w pow. myszkowskim?

2. Czy ministerstwo podziela uwagi dotyczące zagrożenia dla środowiska naturalnego powstania takiej kopalni?

3. Czy ministerstwo jest w posiadaniu ekspertyz bądź też innych dokumentów oceniających to zagrożenie?

4. Jaka jest opinia ministerstwa w sprawie planów inwestycyjnych spółki Strzelecki Metals Limited, biorąc pod uwagę, że dotyczy ona terenu Jury, na którym usytuowane są firmy korzystające z jej zasobów naturalnych?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8888)

do ministra infrastruktury

w sprawie nowelizacji rozporządzenia dotyczącego opłat za badania techniczne pojazdów

Do mojego biura poselskiego wpłynęła interwencja przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie stacji kontroli pojazdów (SKP). Działalność ta jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i podlega ścisłym wymaganiom prawnym w zakresie wyposażenia i warunków lokalowych stacji, kwalifikacji pracowników, procedur przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz opłat za wykonywanie tych badań. Wszystkie te regulacje zawarte są w aktach wykonawczych do ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przedsiębiorcy prowadzący tę działalność skarżą się od dłuższego czasu na brak waloryzacji opłat za badania techniczne pojazdów. Aktualnie obowiązujące przepisy dotyczące wysokości opłat za badania techniczne pojazdów zostały ustalone 29 września 2004 r., a więc blisko 6 i pół roku temu. Nie były nowelizowane nawet o współczynnik inflacji czy współczynnik wzrostu cen usług konsumpcyjnych, który jest podstawą waloryzacji różnego rodzaju opłat pobieranych w szczególności przez instytucje państwowe. Opłaty te były, co prawda, znowelizowane rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 18 września 2009 r. (Dz. U. Nr 155, poz. 1233), ale ich efektem było dalsze obniżenie dochodów SKP w wyniku likwidacji 16 pozycji cennikowych, w tym w szczególności opłat za pierwsze badania techniczne pojazdów sprowadzanych z zagranicy w związku z likwidacją tych badań.

Tymczasem działalność stacji kontroli pojazdów generuje coraz wyższe koszty związane z podwyżką cen energii, paliw, opłat i podatków, wzrostu wynagrodzeń, kosztów amortyzacji opłat związanych z eksploatacją urządzeń diagnostycznych, a zakończenie 31 grudnia 2010 r. okresu dostosowawczego dla SKP spowodowało poniesienie przez przedsiębiorców kolejnych kosztów w zakresie remontów i modernizacji stacji kontroli pojazdów. Dodatkowym negatywnym elementem jest podwyższenie od 1 stycznia 2011 r. stawki podatku VAT do 23%, co w konsekwencji obniża dochody przedsiębiorców o kolejny 1%, ponieważ urzędowe opłaty za badania techniczne określone są w cenach brutto.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra: Kiedy planowana jest nowelizacja przepisów w zakresie wysokości opłat za badania techniczne pojazdów, na które z wielką niecierpliwością środowisko przedsiębiorców prowadzących SKP oczeku-

je od ponad 6 lat w świetle ostatnich zmian w podatku VAT oraz wzrostu innych kosztów prowadzenia tego typu działalności?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8889)

do ministra infrastruktury

**w sprawie bezpłatnego przejazdu
autostradami A1 i A4 dla mieszkańców
aglomeracji górnośląskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Autostrada A4 i budowana A1 stanowią swego rodzaju obwodnice kornurbacji górnośląskiej i razem z drogową trasą średnicową są kręgosłupem komunikacyjnym paromilionowego skupiska ludności obejmującego aglomerację śląsko-zagłębiowską oraz Rybnicki Okręg Węglowy.

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniający rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, który znajduje się obecnie w konsultacjach społecznych i uzgodnieniach międzyresortowych, zakłada, że nie pobiera się opłat od pojazdów na następujących odcinkach na terenie Śląska:

1) autostrada A1: węzeł Bytom – węzeł Gliwice-Sośnica;

2) autostrada A4: węzeł Gliwice-Kleszczów – węzeł Katowice-Murkowska.

Jest to częściowe rozwiązanie problemu. Potrzebna jest analiza skutków takiego rozwiązania, gdyż wprowadzenie opłat na pozostałych odcinkach autostrad przebiegających przez aglomerację spowoduje znaczący wzrost ruchu w miastach, jak i na bocznych drogach gminnych i lokalnych; ze względu na specyfikację terenu, gdzie dziennie prawie milion osób przemieszcza się na odcinku dom – praca – dom czy dom – szkoła – dom. Dlaczego część mieszkańców tej społeczności ma zostać wykluczona z przywileju korzystania ze zwolnienia z opłat przejazdu autostradami? Potrzebny jest model ruchu w obrębie całej aglomeracji i wybranie rozwiązania optymalnego uwzględniającego nie tylko sprawy opłat dla autostrady A1, A4, ale i konsekwencje w postaci kosztów społecznych (wielkie korki na drogach lokalnych, którymi można by ominąć potencjalne bramki), jak i konsekwencje gospodarcze (podróżenie kosztów transportu pomiędzy firmami).

Kolejnym aspektem jest dojazd do międzynarodowego lotniska w Pyrzowicach. Aglomeracje Krakowa i Wrocławia otrzymały bezpłatną obwodnicę autostradową, więc czemu mieszkańcy aglomeracji gór-

nośląskiej nie mogą mieć takich samych praw jak w ww. aglomeracjach?

Proszę o odpowiedź: Czy rząd posiada kompleksowy model tego problemu i optymalne warianty rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Jan Rzymelka

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8890)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości odmrożenia środków
zgrupowanych w Funduszu Pracy
i przeznaczenia ich na aktywizację
zawodową osób pozostających bez pracy**

Szanowna Pani Minister! W 2011 r. drastycznie ograniczono wydatki na finansowanie aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych. Tymczasem najnowsze dane wskazują ciągły wzrost liczby osób pozostających bez pracy, w lutym 2011 r. było to ponad 2 mln osób.

Dokonywanie cięć wydatków na cele związane ze zwalczaniem bezrobocia w sytuacji jego wzrostu wydaje się być działaniem nieprzemyślanym, pogarszającym jedynie obecną złą sytuację. Rządowi winno więc zależeć na tym, aby odsetek osób pozostających bez pracy zmniejszył się. Dzięki środkom finansowym przekazywanym w poprzednich latach urzędem pracy udało się znacząco ograniczyć tempo wzrostu bezrobocia w trudnym dla gospodarki państwa czasie. Dziś odchodzi się od sprawdzonych, skutecznych metod. Urzędy pracy praktycznie zaprzestały przyjmowania wniosków pracodawców o przydzielenie osób na odbycie stażu czy na odbywanie przez bezrobotnych różnego rodzaju szkoleń praktycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy jest brane pod uwagę uruchomienie środków zgromadzonych w Funduszu Pracy i przeznaczenie ich na aktywizację osób bezrobotnych?

2. Czy bezrobotni mogą liczyć na jakieś inne rozwiązania aktywizujące w sytuacji odmowy – z powodu braku środków – możliwości odbycia stażu czy szkolenia?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8891)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przewidywanego terminu
remontu i modernizacji dworca kolejowego
w Charsznicy w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Budynek dworca kolejowego w Charsznicy jest nieczynny od wielu lat. Brakuje podstawowego zaplecza dla oczekujących podróżnych, tj. poczekalni, toalety itp. Z dworca tego korzystają mieszkańcy Charsznicy i okolic. Dojeżdżają oni głównie do pracy oraz szkół i uczelni do aglomeracji śląskiej oraz Kielc. Jest to szczególnie uciążliwe zimą podczas oczekiwania na często spóźnione pociągi.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą i jednocześnie pytaniem: Kiedy planowany jest remont dworca kolejowego w Charsznicy?

Z poważaniem

Posel Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8892)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy autostrady A2
na odcinku węzeł Lubelska**

Szanowny Panie Ministrze! Z „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wynika, że budowa autostrady A2 na odcinku węzeł Lubelska – wschodnia granica państwa (z wyłączeniem budowy obwodnicy Mińska Mazowieckiego) została zaniechana co najmniej do 2015 r. Budowa autostrady na wspomnianym odcinku ma kluczowe znaczenie dla rozwoju terenów środkowo-wschodniej Polski. Poza tym uderza w spójność europejskich szlaków tranzytowych. Dalsze wstrzymywanie procesu inwestycyjnego w budowanie drogi na odcinku węzeł Lubelska – Siedlce powoduje coraz większe utrudnienia w ruchu pomiędzy stolicą a Siedlcami, jak również krajami wschodnimi.

Wybudowanie autostrady A2 przyspieszy czas przejazdu oraz usprawni ruch pomiędzy trzema stolicami: Warszawą, Mińskiem i Moskwą. Budowa autostrady A2 – na granicy RP połączy się z białoruską drogą E30 (M1) biegnącą do Mińska i kończącą się na granicy rosyjskiej. Budowa tej drogi jest przedsięwzięciem o znaczeniu międzynarodowym i politycznym oraz może korzystnie wpłynąć na relacje Polski (a także całej UE) z krajami wschodnimi i doprowa-

dzić do stabilizacji kontaktów między nimi, a także może zostać uznana jako „przyjazny gest w stosunkach politycznych z krajami wschodnimi”.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

W jakich ramach czasowych przewidywane jest oddanie do eksploatacji autostrady A2 na newralgicznym odcinku węzeł Lubelska – Siedlce?

Jakie przesłanki były za odłożeniem w czasie realizacji odcinka autostrady A2 na odcinku węzeł Lubelska – Siedlce przy jednoczesnym realizowaniu odcinka autostrady A4 Rzeszów – granica państwa, na którym przewidywane jest znacznie mniejsze natężenie ruchu?

Z poważaniem

Posel Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 27 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8893)

do ministra finansów

**w sprawie obowiązku uiszczenia
opłaty celnej za auto**

Szanowny Panie Ministrze! Pan S. Ł. zwrócił się do mojego biura poselskiego z prośbą o wystąpienie z zapytaniem poselskim w sprawie swojej sytuacji dotyczącej obowiązku zapłaty opłaty celnej za auto.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą. Zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Na jakiej podstawie Izba Celna we Wrocławiu domaga się zapłaty cła za samochód, skoro zgodnie z obowiązującym wówczas prawem taki pojazd nie powinien być w ogóle wpuszczony na teren kraju?

2. Dlaczego Izba Celna we Wrocławiu dokonała sprzedaży zajętego auta dopiero w 2010 r., a więc po 8 latach od dnia jego zatrzymania?

3. Jak Pan ocenia tę sytuację prawną i czym ją uzasadnia?

Z poważaniem

Posel Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8894)

do ministra zdrowia

**w sprawie zagrożenia likwidacją oddziału
urazowo-ortopedycznego
Samodzielnego Publicznego Zespołu ZOZ
w Płońsku**

Ostatnie dwa tygodnie przynoszą coraz bardziej niepokojące informacje dotyczące sytuacji, w której znalazł się oddział urazowo-ortopedyczny Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w Płońsku. Problem stał się na tyle poważny, że brak szybkiej i jednoznacznej reakcji ze strony Pani Minister będzie oznaczał przerwanie ciągłości świadczeń płońskiego szpitala w zakresie pomocy urazowo-ortopedycznej.

Płońska ortopedia – oddział, który cieszy się znakomitą opinią i od dekady skupia zespół doskonałych specjalistów – może zostać zamknięta, a jego obecni i przyszli pacjenci skazani na długie dojazdy do odległych szpitali, wskutek trudnej do zrozumienia decyzji jednej osoby – wojewódzkiego konsultanta w dziedzinie ortopedii i traumatologii narządu ruchu.

Od 2009 r. – w związku z decyzją o powiększeniu obsługiwanego przez płoński oddział urazowo-ortopedyczny rejonu o powiat nowodworski i gminę Świercze – na 15 łóżek płońskiej ortopedii przypada niebotyczna liczba ponad 190 tys. mieszkańców. Takie proporcje sprawiają, że w powiecie, przez który przebiegają główne drogi kraju i poważne wypadki komunikacyjne są na porządku dziennym, na jedno łóżko przypada aż 12 733 pacjentów! Dla porównania warto przytoczyć statystyki z innych szpitali w regionie. W przypadku Wojewódzkiego Szpitala Zespołowego w Płocku jest to 5433 mieszkańców na jedno łóżko, a w Szpitalu Powiatowym w Sochaczewie – 5065 mieszkańców.

Na efekty, opisanej wyżej, całkowicie nieracjonalnej decyzji płoński szpital nie czekał długo. Od wakacji 2010 r. przepełnienie oddziału urazowo-ortopedycznego stało się stanem chronicznym. Sytuacja jest tak dramatyczna, że od 1 lutego 2011 r. oddział przyjmuje jedynie pacjentów wymagających zabiegów ratujących życie, a zespół lekarski odmówił dalszej współpracy z SPZZOZ w Płońsku. Należy zaznaczyć, że likwidacja oddziału urazowo-ortopedycznego w Płońsku będzie nie tylko wielkim ciosem dla mieszkańców powiatu, ale i katastrofą dla pozostałych szpitali w całym regionie, które z konieczności będą musiały obsługiwać pacjentów z dwóch dodatkowych powiatów, co zapewne doprowadzi do paraliżu służby zdrowia w tej części województwa.

Dostęp do opieki zdrowotnej jest prawem każdego obywatela wprost wynikającym z konstytucji Rzeczypospolitej. Wyżej przedstawiony stan rzeczy sprawia, że realizacja wymienionego obowiązku jest poważnie zagrożona.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie informacji o tym, jakie kroki podjęła Pani Minister w celu zapobieżenia przerwaniu ciągłości świadczeń oddziału urazowo-ortopedycznego SPZZOZ w Płońsku.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8895)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wysokości pomocy finansowej
udzielonej z budżetu Ministerstwa Pracy
i Polityki Społecznej w 2010 r. dla rodzin
wychowujących dzieci w ramach rodzin
zastępczych**

Szanowna Pani Minister! W spokrewnionych i niespokrewnionych rodzinach zastępczych oraz niespokrewnionych rodzinach zawodowo zastępczych przebywa ok. 57 tys. dzieci. Coraz więcej uwagi poświęca się tej formie wychowania dzieci pozbawionych częściowo lub też całkowicie opieki rodzicielskiej. Odpowiednie warunki, jakie stwarzają rodziny zastępcze, są jednym z najodpowiedniejszych form wychowania dzieci pokrzywdzonych i doświadczonych przez los.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Panią Minister o poniższe kwestie:

1. Ile wyniosła w 2010 r. pomoc z budżetu resortu pracy i polityki społecznej dla rodzin zastępczych?
2. Ile wyniósł średni koszt utrzymania dziecka w rodzinie zastępczej w 2010 r.?
3. Jak przedstawia się pomoc dla tego rodzaju rodzin w 2011 r.?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8896)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wysokości środków finansowych
przekazanych przez Ministerstwo Pracy
i Polityki Społecznej na utrzymanie placówek
opiekuńczo-wychowawczych w 2010 r.**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z obowiązującym prawem dziecko, które jest pozbawione częściowo lub całkowicie opieki rodzicielskiej, może być umiesz-

czony w całodobowych placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Głównym zadaniem tego rodzaju instytucji jest zapewnienie dziecku ciągłej lub okresowej opieki w aspekcie wychowawczo-socjalnym.

W państwowych domach dziecka przybywa ok. 30 tys. dzieci. Coraz częściej sygnalizuje się o potrzebie znaczącego zmniejszenia liczby tego rodzaju placówek, albowiem nie dają one odpowiednich warunków wychowawczych, jakie są tworzone przez spokrewnione i niespokrewnione rodziny zastępcze (w chwili obecnej w rodzinach zastępczych przebywa ok. 57 tys. dzieci).

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Ile środków finansowych resort pracy i polityki społecznej przekazał województwom na utrzymanie państwowych domów dziecka?

2. Ile wyniósł średni koszt utrzymania dziecka w placówkach opiekuńczo-wychowawczych?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8897)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wysokości wypłaconego w 2010 r. dodatku dla rodzica wychowującego samotnie dziecko

Szanowna Pani Minister! Rodzic, który wychowuje samotnie dziecko, ma możliwość uzyskania dodatku z tytułu samotnego wychowywania dziecka. Wszelkie uwarunkowania dotyczące tego rodzaju dodatku określa ustawa o świadczeniach rodzinnych.

Znaczna część osób wychowujących samotnie dziecko sygnalizuje, iż wysokość dodatku z tytułu samotnego wychowywania dziecka jest zbyt niska, co powoduje, iż w wielu przypadkach rodzic nie jest w stanie zapewnić dziecku odpowiedniego poziomu socjalnego, co może doprowadzić do ograniczenia praw rodzicielskich.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Ile środków przekazano na dodatek dla rodzica samotnie wychowującego dziecko w 2010 r. i ile osób objął dodatek?

2. Ile wyniósł średnio na jednego rodzica dodatek z tytułu samotnie wychowującego dziecko w 2010 r.?

3. Jak kształtuje się budżet w tym zakresie w 2011 r. w stosunku do roku poprzedniego?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8898)

do ministra gospodarki
oraz
ministra skarbu państwa

w sprawie wątpliwości dotyczących działań ENERGA Oświetlenie sp. z o.o.

Szanowny Panie Premierze!/Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Premiera/Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy działalność spółki ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. z siedzibą w Sopocie przy ul. Grottgera 7, w części związanej z zawieraniem i realizacją umów z gminami i miastami w sprawie usług konserwacji i utrzymania lamp oświetleniowych na terenie działania poszczególnych samorządów, jest zgodna z uregulowaniami dotyczącymi rynku energetycznego w Polsce?

Z końcem 2010 r. zaczęły wygasać terminy ważności umów, które gminy i miasta miały zawarte ze spółką ENERGA-Operator SA na dostawę i konserwację oświetlenia. W ramach nowych rozwiązań narzuconych samorządom przez spółkę ENERGA-Operator SA powyższe zadania przejęła spółka ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. Sprawa nie wzbudziłaby emocji, gdyby ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. nie zaproponowała samorządom na przełomie 2010/2011 r. nowych warunków za usługi konserwacyjne oświetlenia przewyższające dotychczasowe opłaty o 200, 300, a w niektórych przypadkach nawet o 700%. Pragnę zauważyć, że stało się to w momencie, gdy wszystkie gminy miały już ustalone budżety na następny rok.

Kolejnym punktem, który wzbudza wątpliwości, jest fakt, że samorzady nie mogą skorzystać z usług innych dostawców energii niż ENERGA-Operator SA (organizując np. przetarg na dostawę energii), ponieważ firma w ekspertyzie prawnej sporządzonej na jej zlecenie uzasadnia, że samorzady nie mogą wybierać dostawcy prądu ani firmy, która będzie zajmować się konserwacją latarni, gdyż te są własnością spółki ENERGA Oświetlenie sp. z o.o. Taka argumentacja wzbudza podejrzenie o stosowanie przez firmę praktyk monopolistycznych i rodzi wątpliwości, czy postępowanie takie jest zgodne z prawem.

Pragnę również podkreślić, że latarnie, które obecnie są własnością ENERGA Oświetlenie, przez ostatnie lata były przekazywane w ramach wcześniej podpisanych umów przez samorzady na rzecz ENERGA-Operator SA, która z kolei dokonała w ostatnim czasie cesji praw na rzecz firmy ENERGA Oświetlenie sp. z o.o.

Szanowny Panie Premierze!/Szanowny Panie Ministrze! Z uwagi na skalę emocji w środowiskach lokalnych, niewspółmierne koszty dla samorządów terytorialnych oraz możliwe praktyki monopolistycz-

ne, które opisana sytuacja generuje, bardzo proszę o ustosunkowanie się do powyższych wątpliwości.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8899)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od Kujawsko-Pomorskiej Izby Rzemiosła i Przedsiębiorczości w sprawie problemów refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników.

Bydgoska Izba Rzemiosł i Przedsiębiorczości jako organizacja samorządu gospodarczego reprezentuje interesy zrzeszonych w cechach i izbie rzemieślników. Na terenie działania tej izby funkcjonuje około 2500 zakładów zrzeszonych, w tym szkoleniem młodocianych pracowników zajmuje się na co dzień około 2000 zakładów. W zakładach tych szkoli się blisko 6 tys. uczniów (w skali kraju liczba ich sięga 94 tys.).

Tradycją polskiego rzemiosła jest organizowanie nauki zawodu pracowników młodocianych. Nauka ta składa się z dwóch integralnych części: teoretycznej (przeprowadzanej w szkole) i praktycznej (wdrażanej u pracodawcy – rzemieślnika). Realizując program praktycznej nauki zawodu w swoim zakładzie, pracodawca ma bezpośredni wpływ na fachowe wykształcenie młodocianego, a tym samym zdobycie przez niego odpowiednich kwalifikacji. Ten sposób edukacji jest od wielu lat sprawdzonym systemem, który specjalizuje dobrze przygotowaną kadrę. Zarówno przygotowanie teoretyczne, jak i praktyczne wpływają na kształtowanie się zawodów poszukiwanych na rynku pracy.

Nie wszyscy pracodawcy zajmują się szkoleniem uczniów, ponieważ łączy się to z szeregiem obciążeń i obowiązków, jakie narzucają na nich różne przepisy. Dlatego powstały instrumenty finansowe wspomagające w prowadzeniu tego, tak ważnego dla ogółu, procesu. Wśród instrumentów tych znalazły się m.in. dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacje kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników.

Jak informuje prezes KPI RiP w Bydgoszczy, już pod koniec ubiegłego roku pojawiły się problemy

z podpisywaniem z pracodawcami umów o refundację. Dodatkowo komendant główny OHP wystosował wówczas do wszystkich komend wojewódzkich pismo z prośbą o wstrzymanie ww. refundacji. W konsekwencji na rok szkolny 2010/2011 nie podpisano ok. 30 tys. umów. W ocenie izby w Bydgoszczy, według określonych we właściwych przepisach, pracodawcy w ustalonym terminie złożyli w jednostkach instytucji pracy (OHP) wnioski o zawarcie umów o przedmiotowe refundacje. Wnioski te zostały przyjęte, ale nie są rozpatrywane w prawnie ustalonym terminie. Powodem tego jest zmniejszenie środków finansowych na powyższe zadanie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie kroki podejmuje ministerstwo w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy w najbliższym czasie można spodziewać się zwiększenia środków finansowych na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8900)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej

Szanowna Pani Minister! W przyjętym stanowisku przyjmuje się, że postanowienie o umieszczeniu dziecka w młodzieżowym ośrodku socjoterapii lub młodzieżowym ośrodku wychowawczym nie uchyla automatycznie wcześniejszego postanowienia o umieszczeniu go w placówce opiekuńczo-wychowawczej. Na placówce nadal ciążą nałożone przed sąd obowiązki w zastępstwie rodziców, takie jak zaspokojenie jego podstawowych potrzeb bytowych, np. wyżywienia, odzieży, środków czystości, podręczników szkolnych, zapewnienie miejsca pobytu w okresie urlopowania z MOW lub MOS itp.

Tymczasem w parlamencie rozpatrywany jest rządowy projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. W art. 193 pkt 4 ww. projektu ustawy proponuje się wprowadzić zmianę w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) w postaci dodania art. 579³ w brzmieniu: „W przypadku gdy sąd na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach nieletnich postanowi o umieszczeniu dziecka objętego

instytucjonalną pieczę zastępczą w młodzieżowym ośrodku wychowawczym lub zakładzie poprawczym, postanowienie o umieszczeniu dziecka w instytucjonalnej pieczy zastępczej traci moc.”. Na etapie prac legislacyjnych pojawią się wątpliwości ze strony przedstawicieli tych ośrodków w przedmiocie interpretacji proponowanego art. 579³ wyżej cytowanej ustawy.

Mając na uwadze art. 579³ powyższego projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Kto zajmie się sprawami socjalno-bytowymi po wejściu tego przepisu w życie?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8901)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie realizacji przez samorządy
terytorialne zapisów art. 42 ustawy
Karta Nauczyciela**

Szanowna Pani Minister! Związku z licznymi wątpliwościami kierowanymi przez nauczycieli do mojego biura poselskiego co do stosowania zapisów art. 42 Karty Nauczyciela przez niektóre jednostki samorządu terytorialnego zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w ramach dodatkowej godziny z art. 42 organ prowadzący oraz dyrektor szkoły mogą nakazać nauczycielom jazdę w autobusie szkolnym jako opiekunom?

2. Czy 5 dni na zwolnieniu lekarskim (opieka nad dzieckiem) nie zwalnia nauczyciela z odpracowania godzin tzw. karcianych, które są nieodpłatne, społeczne?

3. Czy wypracowanie 39 godzin w pierwszym semestrze z 22 może zostać uwzględnione w semestrze drugim?

4. Czy można prowadzić zajęcia w świetlicy, jeśli nie ma tam na stałe zatrudnionego nauczyciela?

5. Czy uczestnictwo w wycieczce jako opiekun nie zwalnia z odrabiania godzin z art. 42?

6. Czy sytuacja, że w roku szkolnym 2010/2011 zwiększono czas pracy nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej do pełnych godzin zegarowych, jest zgodna z prawem?

7. Ile osób może brać udział w zajęciach społecznych?

8. Kiedy do klas edukacji wczesnoszkolnej zostaną zakupione tablice interaktywne?

9. Co powinien zrobić nauczyciel prowadzący klasę, aby był u niego asystent (osoba wspomagająca pracę z 3 uczniami z ADHA, w tym jeden z chorobą psychiczną)? Do kogo można zgłosić się o pomoc w tym zakresie?

10. Dlaczego nakazuje się minutowe rozpisywanie zajęć edukacji wczesnoszkolnej, jeśli zajęcia mają charakter integracyjny?

Bardzo proszę Panią Minister o odpowiedź na powyższe pytania.

Z poważaniem

Poseł Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8902)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku wyłączenia z opłat
autostradowych całego odcinka autostrady
A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie braku wyłączenia z opłat autostradowych całego odcinka autostrady A1 przebiegającego w rejonie Częstochowy.

Do mojego biura poselskiego wpłynęło stanowisko Rady Miasta Częstochowy, w którym radni wyrażają stanowczy protest wobec wykluczenia Częstochowy z grona aglomeracji, których mieszkańcy korzystający z obwodnicy będą zwolnieni z opłat.

Rada Ministrów uznała, że kierowcy samochodów i motocykli poruszający się po autostradach w ruchu lokalnym pięciu największych aglomeracji nie będą płacili za przejazd. Dziwi zatem fakt, że uczący się i pracujący mieszkańcy subregionu północnego województwa śląskiego będą ponosić koszty korzystania z obwodnicy za dojazd do Częstochowy, a mieszkańcy tego największego miasta regionu będą płacić za przejazd między jego dzielnicami. To wszystko połączone z wcześniejszymi niespełnionymi obietnicami Ministerstwa Infrastruktury po raz kolejny dowodzi marginalizacji subregionu częstochowskiego województwa śląskiego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy wobec podniesionych argumentów ministerstwo wyłączy z opłat autostradowych cały odcinek autostrady A1 przebiegający w rejonie Częstochowy?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8903)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zwiększenia środków
dla woj. lubuskiego z Funduszu Pracy**

Lubuskie urzędy pracy alarmują, że w tym roku zabraknie pieniędzy na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu z powodu drastycznego zmniejszenia środków finansowych na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu. Środki Funduszu Pracy na te działania w wysokości 42 mln zł są o ponad 107 mln zł mniejsze niż w roku 2010 dla całego województwa i stanowią zaledwie 28,2% wykorzystania roku ubiegłego.

Taka ilość środków pieniężnych nie pozwala na realizację ustawowych zadań przez urzędy pracy wynikających z ustawy o promocji zatrudnienia z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), w tym aktywizację zawodową osób bezrobotnych, która jest nieodłącznym elementem obowiązkowego stosowania standardów usług rynku pracy. Należy przy tym zauważyć, że środki te zostaną zmniejszone o finansowanie zobowiązań i umów zawartych w 2010 r. Tak więc w bieżącym roku zostaną w ten sposób bardzo drastycznie ograniczone wszystkie formy działań na rzecz osób bezrobotnych, co przy ograniczonej podaży miejsc pracy na otwartym rynku pracy może generować społeczne niezadowolenie.

Protesty w tej sprawie ślą powiatowe rady zatrudnienia, stanowisko protestujące i zobowiązujące parlamentarzystów do podejmowania działań w tej sprawie podejmują też rady gmin, rady powiatowe.

Na jakie – i kiedy – zwiększenie środków może liczyć woj. lubuskie przy podziale dodatkowych 465 mln zł z Funduszu Pracy?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8904)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji urzędu pocztowego
w miejscowości Skape w woj. lubuskim**

Urząd pocztowy w Skapem został utworzony w latach powojennych. Na dzień dzisiejszy, po wcześniejszej likwidacji urzędów w Ołoboku, Niekarzynie i Ciborzu, świadczy usługi pocztowe mieszkańcom trzynastu miejscowości, miejscowość ta jest siedzibą urzędu gminy. Taka lokalizacja ułatwia mieszkań-

com korzystanie z placówki przy okazji załatwiania innych spraw w urzędzie gminy czy ośrodka zdrowia. Likwidacja poczty wiąże się również z likwidacją numeru kodu pocztowego, co z kolei będzie skutkowało zmianą adresu osób prywatnych (konieczność wymiany dowodów osobistych) oraz licznych zakładów pracy (zmiana danych w urzędzie skarbowym, zakładzie ubezpieczeń społecznych, wymiana pieczętek, itp.).

Mieszkańców gminy nie uspokaja ewentualność utworzenia filii poczty, ponieważ mają świadomość, że byłoby to rozwiązanie tymczasowe, ostatecznie zakończone zamknięciem placówki, tak jak to było w przypadku poczty w Ołoboku.

W oczach opinii publicznej ogólnopolska akcja likwidacji urzędów pocztowych dowodzi jedynie nieudolności zarządu centralnego poczty, a nie, jak się to próbuje tłumaczyć społeczeństwu, nierentownością gminnych urzędów pocztowych.

Wobec powyższego czy koniecznością jest likwidacja tego urzędu pocztowego pomimo dużych nakładów finansowych, które poniesie lokalne społeczeństwo, jak również dużych odległości, jakie muszą pokonać mieszkańcy miejscowości do urzędu pocztowego?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8905)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie rozwiązania stosunku pracy
lub rezygnacji ze świadczenia emerytalnego
przez pracujących emerytów po otrzymaniu
informacji z ZUS w Gorzowie**

W trakcie dyżurów poselskich do mojego biura zgłaszają się z zapytaniem emeryci pracujący, którzy w latach 2005–2008 r. nabyli świadczenia emerytalne po uprzednim rozwiązaniu umowy o pracę z macierzystym zakładem pracy. Po pewnym czasie podjęli zatrudnienie u innego pracodawcy i jednocześnie pobierali świadczenia emerytalne.

Wobec powyższego zwracam się z zapytaniem do Pani Minister:

1. Czy te osoby powinny rozwiązać umowę o pracę z nowym pracodawcą z dniem 30 września 2011 r.?

2. Czy po dniu 1 października 2011 r. będą musiały zrezygnować ze świadczenia emerytalnego lub z pracy?

Posel Elżbieta Rafalska

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8906)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie likwidacji gminnych posterunków
Policji w pow. plockim**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnie tygodnie przynoszą coraz bardziej niepokojące informacje dotyczące planowanej likwidacji części gminnych posterunków Policji w pow. plockim. Proces likwidacyjny, który został zapoczątkowany decyzją mazowieckiego komendanta wojewódzkiego z dnia 31 grudnia 2010 r., ma na celu łączenie dwóch posterunków z sąsiednich gmin w nową jednostkę, co oznacza, że część gmin, które dotychczas posiadały własny posterunek, utraci go w ciągu najbliższych miesięcy.

Jest oczywiste, że w gminach, które zostaną pozabawione własnych komisariatów, utrzymanie bezpieczeństwa na dotychczasowym poziomie stanie się niemożliwe. Przedsięwzięcie zainicjowane przytoczoną wyżej decyzją mazowieckiego komendanta wojewódzkiego będzie więc skutkowało negatywnymi konsekwencjami o charakterze społecznym.

Nie tylko perspektywa samej likwidacji części komisariatów może budzić uzasadniony niepokój, ale i sposób, w jaki ów „restrukturyzacja” przebiega. Nie jest bowiem tajemnicą, że samorządy, dbając o bezpieczeństwo swoich mieszkańców, wspierają materialnie gminne posterunki. Pomoc ta, począwszy od dofinansowywania patroli, po kosztowne remonty budynków, w których mieszczą się komisariaty, nakazywałaby, aby to właśnie samorządy mogły partycypować w procesie decyzyjnym, który w tak znaczącym stopniu dotyka bezpieczeństwa na ich terenie. Jednak sytuacja i pod tym względem wygląda bardzo źle. Z doniesień prasowych jasno wynika, że część samorządowców nie wie o przedmiotowej decyzji mazowieckiego komendanta wojewódzkiego, a ci, którzy taką informację posiadają, zostali pozbawieni możliwości wydania jakiegokolwiek opinii w tej sprawie.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki podjął Pan Minister w celu doprowadzenia do cofnięcia błędnej decyzji o likwidacji gminnych posterunków Policji na wymienionym terenie?

2. Jakie były przesłanki merytoryczne do podjęcia przez mazowieckiego komendanta wojewódzkiego decyzji o tak drastycznej redukcji liczby komisariatów na terenie pow. plockiego?

3. Czy odnotowano w ostatnim czasie znaczący spadek przestępczości w gminach, w których planuje się likwidację posterunków Policji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8907)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie możliwości sfinansowania
przez Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego rewitalizacji
zabytkowego budynku
Liceum Ogólnokształcącego im. Marszałka
Stanisława Małachowskiego w Płocku**

Szanowny Panie Ministrze! Istniejącej na ziemi północnego Mazowsza od 1180 r. najstarszej szkole w Polsce – Liceum Ogólnokształcącemu im. Marszałka Stanisława Małachowskiego w Płocku grozi budowlana katastrofa. Zapadają się przemoknięte fundamenty, woda leje się z sufitów, pękają zagrzybione ściany, a po każdym deszczu z szybu windowego trzeba wybierać kilkanaście wiader wody. Zacieki i dziury w ścianach, zalane po każdym deszczu podłogi to codzienność w zabytkowej części szkoły. Brak przeprowadzonych w trybie pilnym prac konserwacyjnych i remontu generalnego budynku szkoły doprowadzi go w krótkim czasie do całkowitej ruiny.

W trosce o dobro unikalnego w skali Europy zabytku, jak i bezpieczeństwa uczniów i nauczycieli renomowanej szkoły o ponadśmiowiekowej tradycji kształcenia wydaje się, że pomoc Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ratowaniu obiektu tej klasy i wagi historycznej jest jedyną drogą do jego zachowania.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo przeznaczy środki niezbędne dla uratowania zabytkowego budynku „Małachowianki”, które wedle ekspertyz muszą wynosić najmniej 30 mln zł?

2. Z jakich konkretnie środków finansowych lub programów rządowych ministerstwo może uratować płocką perłę dziedzictwa narodowego?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8908)

do ministra finansów

w sprawie zmiany rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług

W związku z planowanymi zmianami rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wyjaśnienie niejasności dotyczących kwestii zwolnienia z tego podatku usług rehabilitacyjnych.

Proponowane zmiany rozporządzenia wykorzystują podmiotowo-przedmiotowe kryterium zwolnienia z podatku, nieobjęające wszystkich podmiotów gospodarczych, które do końca ubiegłego roku świadczyły usługi rehabilitacyjne i były zwolnione z tego podatku.

Efektym tego będzie brak równości w zakresie obciążeń podatkowych pomiędzy podmiotami świadczącymi te same wyspecjalizowane usługi rehabilitacyjne i zatrudniające wykwalifikowany personel.

Powyższe upoważnia do postawienia Panu Ministrowi następujących pytań:

1. Czy proponowane zmiany obejmą wszystkie podmioty świadczące usługi rehabilitacyjne?

2. Jakie jest uzasadnienie proponowanego zróżnicowania podatkowego podmiotów gospodarczych świadczących usługi rehabilitacyjne?

3. Czy planowane zmiany rozporządzenia nie łamią zasady równości podmiotów gospodarczych wobec ustawy o podatkach?

Z poważaniem

Posel Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8909)

do ministra infrastruktury

w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 22 Czersk – Chojnice

Szanowny Panie Ministrze! Społeczność mieszkająca w Czersku, Chojnicach i okolicach zaczęła manifestować swoje niezadowolenie wynikające z wciąż odwlekanej w czasie kompleksowej naprawy praktycznie już nieprzejezdnego odcinka berlinki – drogi krajowej 22 Czersk – Chojnice. Stan techniczny drogi jest w opłakanym stanie, a kierowcy porównują

nawierzchnię do gruzowiska. 8 marca br. w Dzień Kobiet mieszkańcy zaplanowali protest pod hasłem „Berlinka to kobieta, a o kobiety się dba”. Z Czerska do Starostwa Powiatowego w Chojnicach ruszy kawałkada aut poruszająca się 10 km/h, co spowoduje znaczny paraliż drogi. Uczestnicy protestu wystosują za pośrednictwem wicestarosty chojnickiego pismo z podpisami do Pana Ministra z apelem o szybkie rozpoczęcie remontu drogi.

Przedstawiciele lokalnych władz samorządowych oraz parlamentarzysty z regionu w pełni popierają społeczną inicjatywę.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego ministerstwo zwleka z podjęciem decyzji o kompleksowym remoncie drogi krajowej 22 Czersk – Chojnice?

2. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, jakie niebezpieczeństwo w ruchu drogowym i dla pieszych stanowi niewyremontowana, wysłużona nawierzchnia drogowa?

3. Dlaczego kierowcy jeżdżący dziurawą, praktycznie nieprzejezdną berlinką muszą manifestować swoje niezadowolenie z obecnej sytuacji w formie protestu i blokady dróg, by wymusić na ministerstwie od dawna obiecany remont?

4. Czy ministerstwo ma przygotowany plan remontu drogi krajowej 22 Czersk – Chojnice?

5. W jakim czasie rozpocznie się modernizacja ww. odcinka berlinki?

Z poważaniem

Posłowie Andrzej Jaworski
i Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8910)

do ministra infrastruktury

w sprawie wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie woj. opolskiego

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zapowiada wprowadzenie od 1 stycznia 2012 r. opłat za przejazd autostradą A4 na odcinku Gliwice – Wrocław. Według stawek ustalonych przez Ministerstwo Infrastruktury mają one wynieść 20 gr za kilometr dla samochodów osobowych. Już dziś kierowcy jeżdżący tą trasą codziennie do pracy zapowiadają, że zmuszeni będą wybierać drogi lokalne. Wpłynie to w bardzo dużym stopniu na intensyfikację ruchu w miastach oraz na drogach krajowych i wojewódzkich. Na terenie województwa opolskiego prognozuje

się ogromne obciążenie drogi krajowej nr 94 oraz miast Opole, Brzeg czy Strzelce Opolskie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy możliwa jest zmiana decyzji i przesunięcie terminu wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradą A4 na przedmiotowym odcinku, a jeżeli nie, to w jaki sposób ministerstwo będzie reagowało na wzmożenie ruchu na trasach zastępczych, i czy resort jest przygotowany na realizację inwestycji, które będą niezbędne do przeprowadzenia przy planowanych rozwiązaniach (budowa obwodnic miast, wiaduktów)?

Poseł Tomasz Garbowski

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8911)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie karania osób, które dopuszczają się czynów przestępnych wobec dzieci

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z bulwersującą sprawą, o której dowiedziałem się niedawno. Podczas libacji alkoholowej w Kętrzynie została zgwałcona 13-miesięczna dziewczynka. Sprawcą był wujek dziecka, który popełnił czyn, kiedy pijani rodzice zasnęli. Pomimo upływu roku od zdarzenia nikt nie został w tej sprawie skazany.

Dziecko z obrażeniami ciała trafiło do szpitala. Sprawą zajęła się prokuratura i sąd. Sprawca nie został ukarany, gdyż został uznany za niepoczytalnego. Dostał skierowanie na leczenie psychiatryczne. Rodzice również nie ponieśli kary, mimo że nie zapewnili córce należytej opieki. Dziewczynka po wypisaniu ze szpitala trafiła do rodziny zastępczej, a po kilku miesiącach wróciła do rodziców. Raz w miesiącu rodzinę odwiedza kurator sądowy.

Pomimo że czyn popełniony w powyższej sprawie jest powszechnie uznawany za niegodziwy, żadna z winnych mu osób nie poniosła kary. Zakładając, że organy państwa działały w tej sprawie zgodnie z prawem, powstaje pytanie, czy prawo to stanowi adekwatną reakcję na występujące w praktyce zagrożenia.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo monitoruje szczególnie bulwersujące przypadki przestępstw w celu opracowywania zmian w przepisach prawa?

2. Czy ministerstwo dopuszcza lub prowadzi prace legislacyjne w celu skutecznego przeciwdziałania przemocy seksualnej wobec dzieci?

3. Jakie jednostki prokuratury nadzorowały tę sprawę i czy według danych ministerstwa nadzór ten był wykonywany właściwie?

4. Czy ministerstwo może podjąć działania mające na celu zbadanie, czy postępowanie skutkujące brakiem odpowiedzialności rodziców zostało przeprowadzone prawidłowo?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8912)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania służby zdrowia w Bielsku-Białej

Szanowna Pani Minister! Zapowiadane przez rząd RP i przekazywane do uchwalenia parlamentowi ustawy dotyczące ochrony zdrowia w istotny sposób zmieniają zakresy odpowiedzialności za bezpieczeństwo zdrowotne obywateli, albowiem wymuszając zmiany komercjalizacyjne jednostek służby zdrowia, dla których organami założycielskimi są samorządy, praktycznie przrzucają ciężar odpowiedzialności za ich funkcjonowanie na samorządy, w tym również za ich wynik finansowy. Istnieje przy tym jaskrawa nierówność w przeznaczaniu środków finansowych na zabezpieczenie medyczne mieszkańców w różnych regionach województwa śląskiego. I tak:

— w przypadku żywiecczyzny – na zabezpieczenie medyczne jednego mieszkańca przypada kwota 63,49 zł rocznie,

— w regionie pszczyńskim – 65 03 zł rocznie,

— w regionie cieszyńskim – 64,91 zł rocznie,

— w Bielsku-Białej i powiecie bielskim – zaledwie 34,38 zł,

— w regionie częstochowskim – 62,49 zł rocznie.

Wskazane nieuzasadnione różnice mogą prowadzić do nieodwracalnych negatywnych skutków w procesie zapowiadanej transformacji szpitali. Niezależnie od wzrastających kosztów udzielania świadczeń zdrowotnych i nierównego traktowania jednostek służby zdrowia z roku na rok coraz bardziej ograniczana jest wysokość kontraktów. Ostatnia propozycja planów rzeczowo-finansowych na rok 2011 przedstawionych przez Narodowy Fundusz Zdrowia bielskim szpitalom publicznym jest nie do przyjęcia. Z góry bowiem skazuje publiczne szpitale funkcjonujące na terenie miasta Bielska-Białej na dalsze zadłużanie się, utratę płynności finansowej, a w konsekwencji na likwidację. Przedstawiona przez SOW NFZ propozycja planu rzeczowo-finansowego na 2011 r. w rodzaju leczenia szpitalne dla Szpitala Ogólnego

w Bielsku-Białej jest niższa o 8% od stanu w roku 2010 oraz 12% niższa niż umowa za 2009 r. Mało tego, przy wzrastających kosztach działalności szpitala w systemie ostrych dyżurów propozycja planu na rok 2011 jest niższa niż środki, jakie za leczenie szpitalne Szpital Ogólny otrzymał w latach poprzednich. Ustawowy obowiązek przekazywania na wynagrodzenia 40% środków otrzymanych za nadwykonania przy ciągle niskich planach rzeczowo-finansowych pogłębił problemy szpitala, który na co dzień boryka się z brakiem środków na zapłatę za leki oraz inne podstawowe dostawy i usługi konieczne do ratowania życia i zdrowia pacjentów.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Dlaczego istnieją tak duże dysproporcje w wysokości środków finansowych przeznaczanych na zabezpieczenie medyczne mieszkańców w poszczególnych rejonach województwa śląskiego?

2. Dlaczego z roku na rok zmniejszana jest wysokość kontraktu dla Szpitala Ogólnego w Bielsku-Białej, skoro koszty udzielania świadczeń zdrowotnych i utrzymania szpitala, w tym pracowników rosną?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia sprawuje nadzór nad Narodowym Funduszem Zdrowia w zakresie gospodarowania środkami przeznaczonymi na finansowanie świadczeń zdrowotnych udzielanych przez poszczególne szpitale?

Z poważaniem

Posel Jacek Falfus

Bielsko-Biała, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8913)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wydania przepisów wykonawczych
odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których
funkcjonariuszowi Służby Więziennej
przysługuje jednorazowe odszkodowanie**

W dniu 19 stycznia 2011 r. do tutejszego biura poselskiego zgłosił się pan M. Z. z prośbą o interwencję w sprawie wydania przepisów wykonawczych do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r., poz. 989 (odnośnie do wykazu chorób, z tytułu których funkcjonariuszowi Służby Więziennej przysługuje jednorazowe odszkodowanie). Pan M. Z. wystąpił do dyrektora Aresztu Śledczego w Olsztynie o skierowanie na komisję lekarską w celu ustalenia okoliczności i przyczyny choroby powstałej w związku z pracą w Służbie Więziennej. Skierowanie na komisję otrzymał, lecz ta nie mogła wydać jakiegokolwiek orzeczenia, albowiem nie otrzymała zarządzenia wykonawczego dotyczącego trybu orzekania procentowego uszczerbku zdrowia, czyli scho-

rzeń wymienionych w załączniku do rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 11 sierpnia 2010 r., poz. 989.

Mając na uwadze fakt, że powyższa sytuacja może dotyczyć większej liczby osób pracujących w Służbie Więziennej, proszę o odpowiedź na pytanie, na jakim etapie znajdują się obecnie prace nad zarządzeniem wykonawczym.

Posel Iwona Arent

Olsztyn, dnia 2 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8914)

do ministra zdrowia

**w sprawie połączenia
Samodzielnego Publicznego
Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy
i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ
Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze**

Szanowna Pani Minister! Mój głęboki sprzeciw budzą plany Zarządu Województwa Dolnośląskiego dotyczące połączenia Samodzielnego Publicznego Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze. Przeciwni takiej decyzji są zarówno pracownicy pierwszego z zakładów, jak i pacjenci. Podczas społecznej akcji zebrano ponad 7 tys. podpisów pod protestem wobec planów połączenia wymienionych placówek. Swoją sprzeciw wobec propozycji zarządu wyraziła również w 2010 r. Rada Powiatu Jeleniogórskiego w uchwale nr XLII/247/10.

Pierwsze projekty połączenia obydwu wspomnianych szpitali pojawiły się na początku roku 2010, jednak wobec społecznego niezadowolenia samorząd województwa kadencji 2006–2010 zrezygnował z ich realizacji.

Siódmego lutego br. spotkałam się z załogą szpitala w Kowarach zaniepokojoną medialnymi doniesieniami o powrocie pomysłu połączenia wymienionych szpitali. Pracownicy podnosili, że władze województwa nie kontaktują się z nimi, a o powrocie do koncepcji fuzji kowarskiego i jeleniogórskiego szpitala dowiadują się z prasy. Po tym spotkaniu skierowałam pismo do marszałka województwa z prośbą o zorganizowanie spotkania z załogą szpitala z Kowar.

Szesnastego lutego do szpitala przyjechali przedstawiciele zarządu województwa, którzy oznajmili pracownikom i dyrekcji szpitala, że dotychczasowy dyrektor zostanie odwołany, a na jego miejscu zatrudniony zostanie pan S. W., który jest dyrektorem Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze. Tym samym bez konsultacji z pracownikami dokonano pierwszego kroku do fuzji Samodzielnego Publicznej-

go Specjalistycznego Zespołu Gruźlicy i Chorób Płuc w Kowarach i SPZOZ Szpitala Wojewódzkiego w Jeleniej Górze.

Postępowanie władz województwa w tej sprawie jest skandaliczne i budzi wiele wątpliwości natury prawnej. Zarząd postawił załogę szpitala w Kowarach przed faktem dokonanym, podjął decyzję o zmianie dyrektora zanim o połączeniu szpitali wypowiedział się Sejmik Województwa Dolnośląskiego i Rada Społeczna. Takie postępowanie może sugerować próbę zastraszenia załogi, która będzie bała się protestować w obawie o utratę pracy.

Zarząd województwa nie przedstawia argumentów finansowych uzasadniających fuzję obydwu placówek. Pomija też całkowicie aspekt medyczny takiego przedsięwzięcia. Zaskakujący jest fakt, że nikt z władz województwa nie wspomina o tym, że szpital w Kowarach jest jednym z największych istniejących tam zakładów pracy. Ograniczenie jego działania może mieć negatywne konsekwencje dla lokalnego rynku zatrudnienia. Bagatelizuje się także pojawiające się w opinii publicznej zarzuty co do jakości zarządzania szpitalem wojewódzkim, który jest obecnie zadłużony na ponad 50 mln zł. Zachodzą poważne obawy, czy po połączenie placówek nie doprowadzi do likwidacji lecznictwa pulmonologicznego w Kowarach.

Szanowna Pani Minister! W związku z przedstawionymi faktami, brakiem argumentów ze strony Zarządu Województwa Dolnośląskiego, wątpliwościami dotyczącymi celowości planowanego przekształcenia placówek medycznych z punktu widzenia finansowego i medycznego, proszę Panią o odpowiedź na następujące pytania:

Czy w ocenie Ministerstwa Zdrowia celowe jest łączenie placówek opieki pulmonologicznej w duże ośrodki, bez uwzględnienia ich sytuacji finansowej i w oderwaniu od argumentów natury medycznej przemawiających przeciwko ich połączeniu?

Czy przedstawiony sposób restrukturyzacji, polegający na marginalizowaniu dobrze zarządzanych i ocenianych ośrodków specjalistycznej opieki medycznej, poprzez ich przyłączanie do dużych zadłużonych podmiotów wielospecjalistycznych, jest zgodny z polityką kreowaną przez podległy Pani resort?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8915)

do ministra infrastruktury

w sprawie planowanego wprowadzenia opłat na dolnośląskim odcinku autostrady A4

Do mojego biura poselskiego wpływają prośby o interwencję w sprawie informacji podanej przez rzecznika Ministerstwa Infrastruktury dotyczącej wycofania się z gwarancji darmowego przejazdu autostradą A4 na niektórych odcinkach.

Wprowadzenie odpłatności za korzystanie z autostrady A4 będzie miało szereg negatywnych konsekwencji dla mieszkańców Dolnego Śląska. Wielu kierowców, których dotyczą podwyżki cen paliw, z którymi mamy do czynienia od kilku miesięcy, zrezygnuje z podróży płatną trasą i wybierze tańszą wersję podróży drogami lokalnymi. Spowoduje to zwiększenie ruchu w miejscowościach położonych przy autostradzie, takich jak Zgorzelec, Legnica, Lubań, Jawor, zmniejszy bezpieczeństwo pieszych w tych miejscach, zwiększy natomiast koszty remontów dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych.

Jak słusznie podkreślają kierowcy poruszający się autostradą A4 pomiędzy Zgorzelcem i Wrocławiem, nie spełnia ona wymogów płatnej autostrady. Nie zainstalowano tutaj systemu łączności alarmowej (przede wszystkim dotyczy to telefonów oznaczonych jako SOS), który w sytuacjach awaryjnych pozwoliłby poinformować odpowiednie służby o wypadku lub innym nieszczęśliwym zdarzeniu na drodze. Na kilkunastu kilometrach trasy brakuje specjalnych siatek zabezpieczających oraz barier ochronnych, które chroniłyby pojazdy przed możliwością kolizji z dziką zwierzyną. Na odcinku autostrady Krzyżowa – Wrocław brakuje też pasów awaryjnych oraz profesjonalnie wyposażonych miejsc obsługi podróżnych, które w dużym stopniu zwiększają komfort podróżowania.

Mając na uwadze przedstawione argumenty, pragnę wyrazić swój sprzeciw wobec możliwości wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradą A4 na Dolnym Śląsku, zwracam się także do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury planuje wprowadzenie odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie Dolnego Śląska?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury przeprowadza analizy dotyczące konsekwencji ewentualnego wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostrady A4 na terenie Dolnego Śląska?

3. Jakie istnieją plany dostosowania odcinków autostrady A4 do wymogów płatnej autostrady?

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8916)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wydłużenia relacji pociągu TLK
26102/3 spółki PKP InterCity Lublin
– Wrocław do Jeleniej Góry**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napływa wiele sygnałów o potrzebie wydłużenia relacji pociągu TLK 26102/3 spółki PKP InterCity Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry. Obecnie Jelenia Góra posiada tylko jedno całoroczne dalekobieżne połączenie kolejowe (z Warszawą) i jest sukcesywnie odcinana od reszty Polski.

Połączenie kolejowe Jelenia Góra – Lublin funkcjonowało nieprzerwanie przez ok. 60 lat i cieszyło się dużą popularnością. Było jedynym z niewielu łączących ziemię jeleniogórską, wałbrzyską i świdnicką ze wschodem kraju.

Starania o ponowne wydłużenie pociągu Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry, prowadzone m.in. przez Komitet Obrony Dolnośląskich Linii Kolejowych, rozpoczęły się dwa lata temu. Wnioskuje do Pana Ministra o realizację tego postulatu, ponieważ taka decyzja przyczyni się do rozwoju naszego regionu i zwiększy jego dostępność dla turystów. Umożliwi też ponowny bezpośredni dojazd w Karkonosze z dużych aglomeracji miejskich, takich jak: Katowice, Kielce, Radom i Lublin.

Dodatkowym argumentem technicznym zgłaszanym przez środowiska kolejowe, przemawiającym za dokonaniem takiej korekty, jest możliwość uniknięcia skomplikowanych manewrów na remontowanym i przepelnionym dworcu kolejowym we Wrocławiu, gdzie obecnie kończy bieg pociąg TLK 26102/3.

W związku z opisaną sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

Czy Ministerstwo Infrastruktury rozważa możliwość wydłużenia relacji pociągu TLK 26102/3 spółki PKP InterCity Lublin – Wrocław do Jeleniej Góry?

Czy wprowadzenie takiej zmiany byłoby możliwe już od czerwcowej korekty rozkładu jazdy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8917)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji
na prowadzenie świetlic terapeutycznych
dla osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Na podstawie art. 195 ust. 1 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z późn. zm.) kieruję do Pani Minister zapytanie poselskie w sprawie obniżenia przez PFRON dotacji na prowadzenie świetlic terapeutycznych dla osób niepełnosprawnych.

Ze zdziwieniem przyjęliśmy informacje, jakoby sytuacja związana z obniżeniem dotacji dla świetlic terapeutycznych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, która miała miejsce dwa lata temu, również obecnie zagrażała działalności wielu placówek. Przykładem takiej sytuacji jest Fundacja im. św. Brata Alberta, w imieniu której z apelem o pomoc zwrócił się do nas prezes fundacji.

Trzeba przypomnieć, iż obecnie fundacja prowadzi 27 placówek, z czego 7 stanowi świetlice terapeutycznie rozlokowane głównie w Małopolsce i na Kujawach, mieszczące się zarówno w miastach, jak też na terenie wsi, gdzie oprócz funkcji rehabilitacyjnej pełnią także istotną rolę społeczną. Wspomniane świetlice terapeutyczne zapewniają opiekę 155 podopiecznym niepełnosprawnym intelektualnie, spośród których wielu z nich obarczonych jest dodatkowo znaczącą niepełnosprawnością fizyczną. Łączna ilość podopiecznych we wszystkich placówkach sięga liczby 900 wychowanków.

Z informacji przekazanych od prezesa ww. fundacji wynika, iż Zarząd PFRON poinformował go o zmniejszeniu dotacji na prowadzenie świetlic z 83% do 39%, co w przypadku fundacji zmniejsza zaplanowany wcześniej budżet o kwotę ok. 1 mln zł. Takie działanie w konsekwencji pozbawia możliwości funkcjonowania placówek, pozostawiając bez opieki wychowanków, dla których fundacja jest jedynym miejscem otrzymywania świadczeń jakiegokolwiek opieki społecznej.

Bulwersujący jest ponadto fakt, jakoby Zarząd PFRON-u zagroził fundacji, że jeżeli nie zaakceptuje przedstawionych warunków, to zostanie całkowicie pozbawiona jakichkolwiek środków finansowych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Pani Minister zamierza podjąć kroki, zbać oraz wyjaśnić opisaną powyżej sytuację obniżenia dotacji na prowadzenie świetlic terapeutycznych przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych?

2. Czy znane są powody Pani Minister, które stały się podstawą opisaną powyżej decyzji Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepeł-

nosprawnych, nad którym Pani Minister sprawuje ustawowy nadzór?

3. Czy kierowany przez Panią Minister resort zamierza w najbliższym czasie podjąć inicjatywy skutkujące zwiększeniem środków i poprawą sytuacji dotowanych przez PFRON świetlic terapeutycznych dla osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Posłowie Beata Szydło
i Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8918)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego
dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy
Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim**

Szanowny Panie Ministrze! Na dyżurze poselskim, jaki odbyłem w Nowogrodzie Bobrzańskim (woj. lubuskie), burmistrz Andrzej Bawłowicz zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie restrukturyzacji Wojska Polskiego dotyczącej Komendy 5. Rejonowej Bazy Materiałowej w Nowogrodzie Bobrzańskim.

Oczywiście jestem w pełni świadomy potrzeby restrukturyzacji Wojska Polskiego. Mam natomiast pewne wątpliwości co do podjętych w tym celu decyzji dotyczących właśnie 5. Rejonowej Bazy Materiałowej.

5. Rejonowa Baza Materiałowa została przez władze Ministerstwa Obrony Narodowej uznana za właściwą dla potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Jej położenie, infrastruktura (drogowa, kolejowa, techniczna), odpowiednie warunki do realizacji zadań były niezmiernie ważne. Przeprowadzona w ostatnich latach modernizacja obiektów biurowych, technicznych i magazynowych oraz zainstalowana za ogromne środki finansowe wysokiej jakości sieć teleinformatyczna stworzyła bardzo dobre warunki do funkcjonowania zgodnie z wymogami unijnymi. Przygotowana, przeszkolona przez ostatnie lata kadra kierowniczo-pracownicza stanowi nieodzowny element właściwego funkcjonowania Komendy 5. RBM.

Decyzja o utworzeniu Wojskowego Oddziału Gospodarczego w Krośnie Odrzańskim zamiast w Nowogrodzie Bobrzańskim wydaje się zatem zupełnie nieracjonalna, gdyż trzeba będzie budować niemalże od podstaw to, co w Nowogrodzie Bobrzańskim już zostało stworzone, i to przy użyciu ogromnych nakładów finansowych.

Szanowny Panie Ministrze, uwzględniając przedstawioną sytuację, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość, by WOG zamiast w Krośnie Odrzańskim powstał w Nowogrodzie Bobrzańskim? Czy istnieje ewentualny plan zagospodarowania zmodernizowanych niedawno obiektów oraz dobrze przeszkolonych kadr pracowniczych?

Poseł Jerzy Materna

Warszawa, dnia 2 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8919)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie możliwości otrzymania
odszkodowania przez rodziców
funkcjonariusza BOR poległego w czasie
polskiej misji stabilizacyjnej w Iraku**

Do mojego biura poselskiego zgłosili się rodzice śp. ppor. B. O. z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie możliwości przyznania, w trybie szczególnym, odszkodowania z tytułu śmierci syna w czasie pełnienia służby polskiej misji w Iraku.

Śp. ppor. B. O. wstąpił do Biura Ochrony Rządu 3 marca 2003 r. Dnia 3 października 2007 r. w czasie wykonywania przez niego obowiązków służbowych doszło do zamachu terrorystycznego na kolumnę samochodów ochraniających ambasadora RP w Iraku generała Edwarda Pietrzyka. W wyniku tego ataku ppor. B. O. został ranny i zmarł na skutek doznanych obrażeń.

Moi interesanci poinformowali mnie, iż w przedmiotowej sprawie zwracali się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z wnioskiem o przyznanie odszkodowania z tytułu śmierci syna w czasie pełnienia służby w Iraku. Wg ustaleń Rejonowej Komisji Lekarskiej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, wskazanych w orzeczeniu z dnia 8 listopada 2007 r., wynika, że śmierć ww. pozostaje w związku ze służbą w Biurze Ochrony Rządu. W związku z tym ojciec tragicznie zmarłego pan A. O. wystąpił z wnioskiem do ministra spraw wewnętrznych i administracji o przyznanie odszkodowania z tytułu śmierci syna.

Po rozpatrzeniu ww. wniosku dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA decyzją z dnia 25 maja 2009 r. odmówił panu A. O. prawa do renty rodzinnej po tragicznie zmarłym synu. Podobne negatywne stanowisko w tej sprawie zajął minister spraw wewnętrznych i administracji pan Jerzy Miller, wskazując, iż w związku ze śmiercią syna nie znalazł się (ojciec) w szczególnie dotkliwej sytuacji, skutkującej m.in. znacznym pogorszeniem zaspokajania potrzeb życiowych.

Będąc zupełnie bezstronnym w ocenie, która ze stron ma rację, należy z całą mocą podkreślić, iż życie każdego człowieka, a szczególnie życie i bohaterstwo pełniona służba, jaką bez wątpienia wykazywał się ś.p. ppor. B. O., są bezcenne, a organa państwa naszego kraju powinny, w przypadku tak tragicznej śmierci, wykazać się troską o los rodziny zmarłego.

W chwili obecnej moi interesanci otrzymują comiesięcznie rentę specjalną w wysokości 1500 zł, wcześniej przyznano im odszkodowanie w kwocie 50 tys. zł.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak informują media, najbliżsi członkowie rodzin wojskowych, którzy w styczniu 2008 r. zginęli w katastrofie samolotu CASA pod Mirosławcem, słusznie otrzymają 250 tys. zł odszkodowania. Skąd bierze się różnica w poziomie przyznanych odszkodowań pomiędzy tymi rodzinami a interesantami mojego biura poselskiego?

2. W jakim trybie i do jakiego jeszcze organu państwa polskiego mogą wystąpić moi interesanci w celu dochodzenia swoich praw?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8920)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji przez NFZ leku
o nazwie lapatinib**

Na podstawie art. 195 ust. 2 w związku z art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pani Minister zapytanie poselskie w sprawie refundacji przez Narodowy Fundusz Zdrowia leku o potocznej nazwie lapatinib.

W ostatnich dniach miałam okazję poznać sytuację jednej osoby chorej na nowotwór. Według konsultanta medycznego jedynym skutecznym lekarstwem, choć niedającym możliwości uzdrowienia, ale przedłużającym życie tego pacjenta, jest lek znany pod nazwą lapatinib. Niestety, Narodowy Fundusz Zdrowia odmawia refundacji tego leku, tłumacząc to tym, że chora była leczona wcześniej innymi środkami leczniczymi.

Dlatego też uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego odmawia się w tej sytuacji choremu już nie tyle pomocy w chorobie, co ratowania życia?

2. Jakie procedury i kryteria decydują, że lek ratujący ludzkie życie jest refundowany?

Z poważaniem

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8921)

do ministra zdrowia

**w sprawie statusu publicznego
Szpitala Powiatowego w Pszczynie**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z prośbą o pomoc i wsparcie działań na rzecz uratowania statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie, a więc zatrzymania procesu wydzierżawienia tego szpitala na rzecz Centrum Dializa w Sosnowcu sp. z o.o. Wszystkim znany jest zły stan finansów służby zdrowia w Polsce. W dużej mierze nie jest on jednak zawiniony przez pracowników. Według raportu Najwyższej Izby Kontroli z 2010 r., dziewięćdziesiąt kilka procent zobowiązań zadłużonych szpitali jest spowodowanych niedofinansowaniem ich ze strony NFZ. Wiadomo, że nakłady na służbę zdrowia od lat są zaniżone. Poza tym rozdział i tak za małych środków jest wysoce nieproporcjonalny. Dyskryminuje on głównie szpitale powiatowe pełniące non stop ostry dyżur jedyne na swoim terenie – poprzez za niskie wycenienie kosztów wykonywanych usług medycznych. Przyczyny długów szpitali są spowodowane tym, że państwo polskie przeznaczane na zdrowie niecałe 4% PKB, a dla porównania najbiedniejsze kraje Europy 6% PKB.

Od roku 2007 grupa radnych starostwa powiatu pszczyńskiego zwracała uwagę na niedofinansowanie Szpitala Powiatowego w Pszczynie. Od półtora roku składali różnego rodzaju wnioski pisemne do rady powiatu i starostwa oraz do gmin o wsparcie działań na rzecz ratowania przedmiotowej placówki.

W ramach restrukturyzacji szpitala proponowano różne metody postępowania, np. stworzenie spółki lub spółek pracowniczych. Było one nierealne ze względu na niedoszacowanie wykonywanych usług medycznych. Ponieważ szpital pełni non stop ostry dyżur, nie można ograniczyć zatrudnienia pracowników poniżej granicy bezpieczeństwa dla życia i zdrowia pacjentów.

Pragnę dodać, że przez wcześniejsze lata wykonano wiele prac poprawiających standard leczenia w szpitalu, m.in.: zakupiono tomograf komputerowy (notabene już drugi), który pomógł uratować wiele istnień ludzkich. Zakup ten był możliwy dzięki rezygnacji

pracowników z podwyżki płac, którą przeznaczono na ten właśnie cel.

Wprowadzono jeden z pierwszych na Śląsku cyfrowy aparat RTG, nowe aparaty USG, szeroki wachlarz endoskopii, laparoskopowe i artroskopowe leczenie, endoprotezoplastykę stawu biodrowego, leczenie przy pomocy gwoździ blokowanych. Szpital posiada jeden z najlepszych oddziałów intensywnej terapii, oddział noworodkowy oraz położniczo-ginekologiczny z II stopniem referencyjności, także neurologia ma pododdział udarowy. Poza tym pozyskano sprzęt od WOŚP, ze sponsoringu wyremontowano poradnię ortopedyczną.

Dzięki organizacji imprez na rzecz placówki zakupiono wiele sprzętów na salę operacyjną ortopedyczną (ORTYNA). Szpital został ocieplony, przeprowadzono termomodernizację, remont kotłowni, wymianę rur wodno-kanalizacyjnych i kanałów parowych, dostosowano izbę przyjęć w dużej mierze do wymogów SOR, częściowo wyremontowano łazienki, zamontowano szerokie drzwi przepuszczające łóżka szpitalne. Leczą się tutaj ludzie z całej Polski, z własnej woli wybierają ten szpital.

W związku z niezawinioną, pogarszającą się sytuacją finansową szpitala radni Rady Powiatu Pszczyńskiego podjęli uchwałę 28 kwietnia 2010 r. o przekształceniu tegoż szpitala. Postanowiono uchwałą z dnia 30 czerwca 2010 r. wyłonić drogą konkursu dzierżawcę. Rada powiatu uchwaliła komisję do rozstrzygnięcia konkursu na wydzierżawienie.

W dniu 23 czerwca 2010 r. został zarejestrowany Obywatelski Komitet Społeczny dla Ratowania Statusu Publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie. Wyżej wymieniony komitet występował wielokrotnie pisemnie do rady powiatu, starosty i gmin w sprawie zatrzymania dzierżawy naszego szpitala. Z inicjatywy tegoż komitetu pod patronatem burmistrza Pszczyny zostały zorganizowane dwa spotkania z gminami: 6 września 2010 r. oraz 1 lutego 2011 r., na temat sytuacji finansowej i personalnej Szpitala Powiatowego w Pszczynie. Według jednej z radnych 22 września 2010 r. radni powiatu pszczyńskiego, nie czytając umowy dzierżawnej, przegłosowali wydzierżawienie Szpitala Powiatowego w Pszczynie na rzecz spółki Centrum Dializa w Sosnowcu. Wyżej wymieniona spółka nie ma doświadczenia w prowadzeniu wieloprofilowego szpitala. Przejęcie szpitala jest ustalone na 1 marca 2011 r. Umowa dzierżawna według pierwszej strony zapisu została zawarta 21 września 2010 r., czyli przed głosowaniem radnych. Protest przeciwko tej decyzji złożyło wszystkie sześć związków zawodowych pracowników szpitala oraz obywatelski komitet społeczny.

Komisja zdrowia Rady Powiatu Pszczyńskiego zażądała 18 października 2010 r. przed przegłosowaniem wyżej wymienionego protestu związków zawodowych, aby wszystkim radnym udostępniono umowę dzierżawną. Radni nie otrzymali ww. dokumentu. Po odrzuceniu protestów związków zawodowych i obywatelskiego komitetu wszystkie związki zawo-

dowe pracowników szpitala (sześć) wniosły sprawę do wojewódzkiego sądu administracyjnego w dniu 22 października 2010 r.

Dla podkreślenia powagi sytuacji należy zaznaczyć się z warunkami, jakie proponuje potencjalny dzierżawca – Centrum Dializa:

1) zwolnienia pracowników:

a) według oświadczenia z 11 stycznia 2011 r. – do 40–45% załogi,

b) według oświadczenia z 14 lutego 2011 r. – do 55–60%;

2) mają być wykonywane usługi dobrze wycenione;

3) przedstawia już zmianę profilu szpitala – niezgodnie z umową dzierżawną, która gwarantuje na rok utrzymanie tych samych usług medycznych;

4) proponuje wykup sprzętu, czyli w razie upadłości szpitala zostawia powiatowi „szpital – puste mury”, umowa dzierżawna umożliwia wykup po trzech latach;

5) przewiduje zwolnienie 247 pracowników, w tym głównie pielęgniarek, administracji.

Planowane zwolnienia pociągną za sobą wymierne koszty – spadek wpływających podatków od pracowników, płacenie bezrobocia, pokrywanie składki zdrowotnej dla zwolnionych, ewentualne koszty przekwalifikowania, zapomogi z MOPS-u lub GOPS-u oraz niewymierne szkody społeczno-psychiczne. Często pracownicy szpitala są jedynymi żywicielami rodziny. Dla szpitali powiatowych pełniących najczęściej non stop ostry dyżur trzeba szukać innych dróg ratowania publicznej lecznicy niż wynajęcie prywatnemu podmiotowi, u którego musi się zbilansować przychód z kosztami.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy rząd zamierza – i w jaki sposób – wesprzeć działania na rzecz ratowania statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie?

2. Dlaczego pacjenci i pracownicy mają ponosić konsekwencje zaniedbań instytucji odpowiedzialnych za prawidłowe funkcjonowanie ww. szpitala?

3. Jak po planowanej restrukturyzacji szpitala będzie wyglądał dostęp obywateli powiatu pszczyńskiego do publicznej służby zdrowia?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8922)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Śląskiej Fabryki
Wódek Gatunkowych Polmos SA
w Bielsku-Białej**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm RP jestem przeciwnikiem prywatyzacji. Rządowy plan prywatyzacji na lata 2008–2011 zakłada sprzedaż Śląskiej Fabryki Wódek Gatunkowych Polmos SA w Bielsku-Białej w trybie zaproszenia do negocjacji. Do negocjacji zgłosiło się czterech oferentów: spółka Alti Plus z Krakowa, Lubelski Chmiel z Lublina, Spółka Pracowników Śląskiej Wytwórni Wódek Gatunkowych Polmos z Bielska-Białej oraz K. H. z Gdańska. Zastrzeżenia budzi jednak procedura prywatyzacyjna. Nie podano ceny minimalnej, co może spowodować, że zakład zostanie sprzedany poniżej rzeczywistej wartości.

Zdaniem Ministerstwa Skarbu Państwa, w celu zapewnienia utrzymania przedmiotu działalności spółki, prowadzone negocjacje obejmują także kwestie długości okresu, w którym inwestor nie może m.in.: zaniechać statutowej działalności gospodarczej spółki, zlikwidować i rozwiązać spółki, obniżyć kapitału zakładowego, zbyć akcje spółki, zbyć majątku spółki. Ponadto po ustaleniu warunków umowy prywatyzacyjnej załoga ma możliwość wynegocjowania tzw. pakietu socjalnego dla pracowników, w tym długości okresu utrzymania zatrudnienia oraz ewentualnych rozwiązań płacowych i socjalnych, który stanowi integralną część umowy prywatyzacyjnej. W przypadku prywatyzacji każdego przedsiębiorstwa celem nadrzędnym powinno być zabezpieczenie interesów pracowniczych. Pragnę również podkreślić, że bielski Polmos od lat znany jest z produkcji dobrych marek alkoholi. To właśnie tutaj produkowane wódki czy likiery cieszyły się dużym zbytem w kraju i za granicą.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo, sprzedając ww. zakład, zadbaje o zachowanie pakietu akcji (udziałów) oraz zapewnienie produkcji Polmosu, zapewniając świadczenia gwarantowane dla załogi pracowniczej?

2. Jak rząd zamierza przeciwdziałać sytuacjom, w których nowy właściciel firmy realizuje jedynie własną strategię, nie bacząc na utratę miejsc pracy przez załogę?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8923)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 79,
zwłaszcza na odcinku Ryczywół – Kozienice**

Szanowny Panie Ministrze! Droga krajowa nr 79 na odcinku Kozienice – most na Pilicy jest w bardzo złym stanie. Trudno to nawet dokładnie opisać. Jedynie od Ryczywołu do Magnuszewa nawierzchnia jest w dobrym stanie. Rozumiem sytuację finansową GDDKiA oraz potrzeby inwestycyjne. Chciałbym zwrócić uwagę na następujące fakty:

— w powyższej sprawie wydano decyzję o pozwoleniu na budowę nr 52/09 z dnia 30 listopada 2009 r., której ważność wygasa 30 listopada 2012 r.; w grudniu 2010 r. GDDKiA ogłosiła przetarg, który został odwołany w styczniu 2011 r.,

— łączne nakłady naszej gminy na inwestycje dotyczące dróg krajowych na przestrzeni ostatnich lat wyniosły ponad 17 mln zł,

— gmina w trosce o zapewnienie bezpieczeństwa użytkownikom drogi krajowej nr 79 na terenie miasta Kozienice, tj. ul. Warszawskiej, wykonała jej odwodnienie poprzez wybudowanie kanału deszczowego i podczyszczalni ścieków deszczowych odbierających wody opadowe m.in. z tej ulicy,

— nakłady poniesione na budowę odwodnienia ul. Warszawskiej w znacznym stopniu obniżyły koszty inwestycji związanej z modernizacją tej drogi,

— droga ma wręcz strategiczne znaczenie ze względu na położenie ważnej dla kraju Elektrowni Kozienice oraz transport cementu z i do stolicy oraz na północ Polski.

Pytanie: Kiedy będzie możliwe rozpoczęcie modernizacji drogi krajowej nr 79, przynajmniej na odcinku Ryczywół – Kozienice, gdzie jest przygotowana kompletna dokumentacja?

Z poważaniem

Poseł Czesław Czechyra

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8924)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu dworca PKP w Legnicy

Szanowny Panie Ministrze! W reakcji na oczekiwania społeczne dotyczące remontu infrastruktury w Legnicy uprzejmie proszę o zapoznanie się ze sprawą i udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

Kwestia remontu dworca PKP w Legnicy jest poruszana od wielu lat. Różni zarządcy dworców kolejowych na przemian obiecywali przeprowadzenie gruntownego remontu dworca i wycofywali się z tych obietnic na przestrzeni kilku ostatnich lat. Nawet umieszczenie obiektu na liście priorytetów remontowych PKP dworce kolejowe nie uchroniły inwestycji od jej wieloletniego odraczania. Niezbędność remontu legnickiego dworca, jak i setek innych dworców w Polsce jest oczywista: odrapane ściany, odpadające elementy elewacji, przestarzała stolarka okienna i drzwiowa, tragiczny stan sanitariatów, brak dostosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych. Przeprowadzony w 2008 r. remont dachu hali dworca miał być początkiem wieloetapowego remontu generalnego, jednak do dalszych części inwestycji nie doszło. Położenie Legnicy na trasie, która z pewnością licznie będzie uczęszczana przez kibiców zdążających na mecze mistrzostw Europy Euro 2012 powinno być dodatkowym argumentem przemawiającym za realizacją gruntownego remontu.

Wobec niekonsekwentnych deklaracji przedstawicieli PKP w przedmiocie planowanego od wielu lat remontu legnickiego dworca proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zapadły już oficjalne i wiążące decyzje w przedmiocie rozpoczęcia remontu dworca PKP w Legnicy?

2. Jeżeli tak, to jaki jest termin rozpoczęcia procedury inwestycyjnej oraz terminarz remontu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Kropiwnicki

Legnica, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8925)

do ministra gospodarki

**w sprawie programu pn.
„Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych
w Polsce w latach 2010–2020”**

Szanowny Panie Ministrze! Budowa biogazowni rolniczych w naszym kraju ma stanowić podstawę dynamicznego rozwoju sektora energii pochodzącej z OZE. Jest to bardzo istotne w aspekcie 2020 r., w którym to Polska zobowiązała się do wypracowania 15-procentowego wskaźnika udziału energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych w energetycznym bilansie finalnym państwa.

W celu rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce został opracowany przez resort rolnictwa i rozwoju wsi program pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”, który został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r.

Program ten ma określać optymalizację warunków dla rozwoju instalacji wytwarzających biogaz rolniczy.

Wobec powyższego chciałbym zapytać Pana ministra o następujące kwestie:

1. Ile w 2010 r. powstało instalacji wytwarzających biogaz rolniczy i jaka jest ich łączna moc?

2. Ile podmiotów skorzystało z dofinansowania dla tego rodzaju inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8926)

do ministra gospodarki

w sprawie stanu usuwania azbestu w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Azbest jest jedną z najbardziej niebezpiecznych substancji dla życia i zdrowia ludzkiego. W naszym kraju według szacunkowych danych jest kilkanaście milionów ton materiałów zawierających azbest. Problem usuwania tej substancji jest bardzo trudny, albowiem dotyczy on wielu sektorów budownictwa zarówno w miastach, jak i na obszarach wiejskich. W celu optymalizacji procesu usuwania azbestu z polskich domostw został opracowany wieloletni program pn. „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032”.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra o następujące kwestie:

1. Ile ton materiałów zawierających azbest udało się zutylizować od momentu wprowadzenia wieloletniego programu pn. „Program...”?

2. Ilu beneficjentów skorzystało z możliwości dotacji do usunięcia tego rodzaju substancji ze swoich nieruchomości?

3. Czy do 2032 r. według prognoz uda się usunąć całkowicie materiały zawierające azbest?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8927)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian zasad kontraktowania
w zakresie ratownictwa medycznego**

Szanowna Pani Minister! Od 1 maja 2011 r. zmieniają się zasady kontraktowania świadczeń zdrowotnych w zakresie ratownictwa medycznego. Kontraktowanie usług będzie realizowane dla rejonów działania, które zostały określone w wojewódzkich planach działania systemu ratownictwa medycznego. Przedstawione rejonu działania są większe niż dotychczasowe terytorialne obszary działania świadczeniodawców z zakresu ratownictwa medycznego. W przypadku województwa opolskiego rejon działania obejmuje dwa sąsiednie powiaty. Zgodnie z warunkami NFZ w jednym rejonie może kontraktować świadczenia z zakresu ratownictwa medycznego tylko jeden świadczeniodawca. Takie rozwiązanie, wprowadzone przez zbieg działania wojewody i Narodowego Funduszu Zdrowia, komplikuje dotychczasowym świadczeniodawcom możliwość samodzielnego realizowania usług ratownictwa medycznego. Z założenia wprowadza się pośredników – podwykonawców w realizacji usług ratownictwa medycznego, a większe jednostki stawia się w pozycji uprzywilejowanej, w żaden nieuzasadniony sposób.

W latach 2009 i 2010 świadczeniodawcy na terenie województwa opolskiego otrzymali dofinansowanie na zakup ambulansów w ramach działania 12.1: Rozwój systemu ratownictwa medycznego typ I Programu Operacyjnego „Ochrona i środowisko”. Instytucją pośredniczącą we wdrażaniu priorytetu XII: Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” był Departament Funduszy Europejskich w Ministerstwie Zdrowia. Łącznie 6 ZOZ w miastach Opole, Kędzierzyn-Koźle, Głubczyce, Prudnik, Nysa i Olesno otrzymało środki unijne, za które zakupiono 14 ambulansów o łącznej wartości ponad 3700 tys. zł. Wprowadzenie nowej rejonizacji ustalonej przez wojewodę, nieuwzględniającej dotychczasowej struktury wykonawców usług ratownictwa medycznego, którzy przeprowadzili inwestycje, korzystając z dofinansowania ze środków UE, może doprowadzić do wyeliminowania dotychczasowych świadczeniodawców z realizacji zadań, a co za tym idzie będą oni musieli zwracać uzyskane dofinansowanie. Będzie to spowodowane niedochowaniem warunku 5-letniej trwałości inwestycji obowiązującego przy dofinansowaniu unijnym i w zawartych umowach z Ministerstwem Zdrowia.

Nowa rejonizacja w województwie opolskim może skutecznie wyeliminować z grupy świadczeniodawców realizujących swoje usługi w ratownictwie medycznym co najmniej 2 mniejsze podmioty w tej grupie. Skutkiem tego będzie doprowadzenie ich do po-

ważnych kłopotów finansowych oraz zmarnowanie środków wydanych przez Ministerstwo Zdrowia. Bezcelowość wydania środków unijnych nastąpi z powodu zmian systemowych niezawinionych przez świadczeniodawców. W przypadku możliwości wygrania konkursu na ratownictwo medyczne przez duże firmy sieciowe, dla których, być może, zakup 14 ambulansów albo nawet 50 nie stanowi problemu, nastąpi zmarnowanie środków publicznych zaangażowanych z budżetu przez Ministerstwo Zdrowia.

W związku z tym zwracamy się do Pani Minister z pytaniem: Jakie rozwiązanie planuje Ministerstwo Zdrowia dla zakładów opieki zdrowotnej, które otrzymały dofinansowanie unijne w ramach programów prowadzonych przez ministra zdrowia, a które wskutek zmian systemowych nie będą mogły przystąpić do kontraktowania świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego lub wypadną z tego systemu z niezawinionej przez siebie przyczyny?

Z poważaniem

Posel Janina Okrągły
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8928)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie dalszych losów 3. Brygady
Zmechanizowanej Legionów im. R. Traugutta
w Lublinie oraz jej pododdziału
stacjonującego w Chełmie**

Szanowny Panie Ministrze! Samorząd miasta Chełma oraz społeczność ziemi chełmskiej śledzi z dużym zaniepokojeniem napływające informacje o możliwości likwidacji 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów im. Romualda Traugutta w Lublinie.

W ostatnim czasie po raz kolejny pojawiły się informacje o poważnej reorganizacji polegającej na daleko idącym ograniczeniu stanów osobowych lub też całkowitej likwidacji pododdziałów, w tym możliwej likwidacji pododdziału w Garnizonie Chełm.

Pogłoski o zamiarze likwidacji lub tak daleko idącej reorganizacji w 3. Brygadzie Zmechanizowanej Legionów budzą zrozumiałe zaniepokojenie wśród jej pracowników o dalsze istnienie ich miejsc pracy w regionie dotkniętym wysokim bezrobociem, gdzie szansę na uzyskanie nowego zatrudnienia są małe.

Istnienie wojska oprócz zapewnienia pracy niesie nie tylko istotne korzyści dla społeczności lokalnej, ale także z uwagi bliskość granicy również korzyści dla gotowości obronnej państwa.

Należy przypomnieć, że Chełm miał w przeszłości mocne związki z Wojskiem Polskim sięgające okresu

międzywojennego. Władze miasta Chełma deklarowały i nadal deklarują ze swej strony wszelkie wsparcie dla utrzymania Garnizonu Chełm w jego obecnym kształcie.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy znany jest Panu Ministrowi sygnalizowany problem?

2. Czy istotnie Ministerstwo Obrony Narodowej, wbrew wcześniejszym zapewnieniom, ma w planach likwidację 3. Brygady Zmechanizowanej Legionów im. Romualda Traugutta w Lublinie lub jej pododdziału stacjonującego na terenie miasta Chełma?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 24 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8929)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu likwidacji
Urzędu Poczтового w Rejowcu**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie informuję, że do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od wójta i Rady Gminy Rejowiec wraz ze stanowiskiem w sprawie likwidacji miejscowego urzędu pocztowego.

Zaniepokojeni mieszkańcy okolicznych wsi wyrażają stanowczy sprzeciw wobec planów likwidacji jednostki pocztowej i z wielką determinacją podjęli walkę o pozostawienie urzędu pocztowego właśnie w ich miejscowości.

Podnoszą, iż instytucja ta istniejąca w Rejowcu od 1919 r. jako placówka poczty i telegrafu przez blisko 100 lat służyła społeczności. Cieszy się zaufaniem i ułatwia codzienne życie. Jej likwidacja spowoduje duże utrudnienia dla mieszkańców, szczególnie ludzi starszych, których warunki zdrowotne, jak i finansowe nie pozwalają na dojazd do najbliższego punktu pocztowego.

Należy dodać, że 2 lata temu zlikwidowano urząd pocztowy w pobliskiej Zawadówce, co w dużym stopniu już spowodowało utrudnienia dla okolicznych mieszkańców.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki jest powód planowanej likwidacji placówki urzędu pocztowego w miejscowości Rejowiec (woj. lubelskie)?

2. Dlaczego planuje się zamknięcie ww. instytucji, skoro wiadomo, iż nie pozostanie ono bez wpływu na możliwość skorzystania z jej usług przez mieszkańców?

3. Czy jest możliwość pozostawienia placówki Poczty Polskiej w Rejowcu w dotychczasowym miejscu i strukturze organizacyjnej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8930)

do ministra finansów

**w sprawie wielkości rocznych dochodów
budżetu państwa z tytułu podatku
wplaconego przez zagranicznych rezydentów
podatkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 48, poz. 446 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708), uprzejmie proszę Pana Ministra o przedstawienie informacji na temat wielkości rocznych dochodów budżetu państwa z tytułu podatku wplaconego przez zagranicznych rezydentów podatkowych.

Podatnicy mający siedzibę lub zarząd na terytorium RP podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów bez względu na miejsce ich osiągania. Zatem podlegają w naszym kraju tzw. nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu. Natomiast podatnicy niemający siedziby lub zarządu na terytorium RP podlegają ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu i mają obowiązek płacenia podatku tylko od dochodów osiągniętych w Polsce.

Proszę o informację:

— Ile corocznie w latach 2005–2010 wynosił dochód budżetu państwa z tytułu wpłaty podatku wplaconego przez zagranicznych rezydentów podatkowych?

— Jaka była struktura tego podatku w poszczególnych latach?

Z poważaniem

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8931)

do ministra gospodarki

**w sprawie liczby podjętych
przez przedsiębiorców decyzji o zawieszeniu
wykonywania działalności gospodarczej
w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie
działalności gospodarczej**

Działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135, z 2005 r. Nr 48, poz. 446, z 2006 r. Nr 104, poz. 708), uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Ilu przedsiębiorców w okresie od 20 września 2008 r. podjęło decyzję o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej?

Instytucja zawieszenia działalności gospodarczej została wprowadzona do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 141, poz. 888) i funkcjonuje już od 20 września 2008 r. Pierwsze 2 lata obowiązywania tych regulacji przypadły na trudny okres kryzysu gospodarczego i można przewidywać, że niewiele jest firm, które wznowiły swoją działalność. Niemniej proszę o informację, ile firm wznowiło swoją działalność.

Z poważaniem

Poseł Maria Zuba

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8932)

do ministra zdrowia

**w sprawie działalności zakładu Serwimed
w Dębicy**

Szanowna Pani Minister! W dniu 23 lutego 2011 r. wpłynęło do biura poselskiego pismo grupy mieszkańców osiedla Słoneczne w Dębicy w sprawie działalności zakładu Serwimed. Przedsiębiorstwo to posiada zezwolenie z 2008 r. na unieszkodliwianie niebezpiecznych odpadów medycznych i weterynaryjnych metodą D16 w swoim dębickim zakładzie mieszczącym się około 100 m od pierwszych zabudowań mieszkalnych osiedla Słoneczne. Mieszkańcy uważają, że działalność tego zakładu negatywnie wpływa na ich życie i zdrowie, m.in. wskutek emisji do atmosfery cząsteczek utylizowanych w zakładzie odpadów,

co ma skutkować zwiększeniem się u mieszkańców w tym rejonie występowania zapalenia górnych dróg oddechowych i różnego typu alergii. Sygnatariusze pisma twierdzą również, że zakład ten nie spełnia podstawowych wymogów sanitarnych oraz łamie przepisy dotyczące utylizacji odpadów, przez co jego działalność może mieć negatywne oddziaływanie na środowisko. Jako jeden z argumentów swoich protestów przedstawiają artykuł zamieszczony w nrze 207/2010 „Gazety Codziennej Nowiny” z 22–24 października 2010 r. pt. „Podkarpacka wojna o rynek poszpitalnych śmieci”. W związku z tą publikacją rada osiedla Słoneczne wystosowała 25 października 2010 r. pismo do Narodowego Funduszu Zdrowia, w którym sygnalizuje możliwość wyłudzenia środków pochodzących z NFZ przeznaczanych na sterylizację odpadów. W odpowiedzi prezes NFZ (pismo z dnia 17 listopada 2010 r., znak: NFZ/CF/DSS/2010/075/0051/W/23223/MAN) stwierdza, że nie posiada kompetencji uprawniających do podejmowania działań w zakresie kontroli zakładów zajmujących się utylizacją odpadów medycznych i weterynaryjnych.

W związku z tą sytuacją grupa mieszkańców osiedla Słoneczne zwróciła się do mnie z prośbą o przekazanie Pani Minister nurtujących ich pytań:

1. Czy prezes NFZ miał prawo zignorować informację o możliwym wyłudzeniu środków publicznych?
2. Czy ministerstwo podejmie działania mające na celu wyjaśnienie, czy w związku z tą sprawą nie doszło do wyłudzenia środków z NFZ?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8933)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie zadania: Nowy przebieg
drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I:
Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej,
ujętego na liście projektów indywidualnych
dla Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko”
na lata 2007–2013**

Szanowna Pani Minister! Na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego znajdują się następujące dokumenty „Wyniki aktualizacji list projektów indywidualnych – informacja prasowa, 28 lutego 2011 r.” oraz „Lista projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013”.

W dokumencie „Lista projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego »Infrastruktura i śro-

dowisko« na lata 2007–2013” po aktualizacji w lutym br. w działaniu 8.2: Drogi krajowe poza siecią TEN-T, projekty z listy podstawowej ujęte jest zadanie: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej, symbol POIiŚ 8.2.

W dokumencie tym czytamy, że koszt zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej oszacowany przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego wyniesie ma 99,69 mln zł, szacunkowe dofinansowanie powyższego zadania z UE ma według MRR wynieść 50,40 mln zł, zaś przewidywany termin realizacji zadania to lata 2010–2012.

W wieloletnim programie inwestycyjnym miasta Słupsk na lata 2011–2014 znajduje się zadanie nr 3173: Budowa i przebudowa odcinka łączącego DK nr 6 z DK nr 21 w ciągu ul. Koszalińskiej w Słupsku (zadanie tożsame z zadaniem: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej, na które miasto Słupsk przewiduje wydać w latach 2010–2012 kwotę 61 700 528 zł z czego 11 300 524 zł to wkład własny miasta Słupska, natomiast 50 400 004 zł to przewidywane dofinansowanie ze środków europejskich.

Porównując szacunki Ministerstwa Rozwoju Regionalnego dotyczące kosztów wymienionego wyżej zadania z zapisami w WPI na lata 2011–2014, można zauważyć istotną różnicę w oszacowaniu wkładu własnego miasta Słupska – Ministerstwo Rozwoju Regionalnego szacuje wkład własny miasta na poziomie 49 290 000 zł, natomiast w WPI wkład własny miasta oszacowany jest na 11 300 524 zł. Różnica wynosi 37 989 476 zł.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Na jakiej podstawie Ministerstwo Rozwoju Regionalnego oszacowało orientacyjny koszt całkowity projektu (mln PLN)”= dla zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej na kwotę 99,69 mln PLN?

2. Czy ujęcie zadania: Nowy przebieg drogi krajowej nr 21 w Słupsku, etap I: Budowa i przebudowa ul. Koszalińskiej na liście projektów podstawowych działaniu 8.2: Drogi krajowe poza siecią TEN-T z listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 oznacza, że miasto Słupsk ma zagwarantowane ze strony Ministerstwa Rozwoju Regionalnego środki na dofinansowanie wykonania tej inwestycji?

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8934)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanych działań dotyczących
dworców PKP Chorzów Miasto
i Chorzów Batory**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 195 ust. 2 w związku z art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Ministra zapytanie poselskie w sprawie planowanych działań dotyczących dworców PKP Chorzów Miasto i Chorzów Batory.

Dworce PKP Chorzów Miasto i Chorzów Batory są w bardzo złym stanie technicznym. Wymagają generalnych remontów. Obydwa dworce, szczególnie dworzec Chorzów Batory, mają ważne znaczenie na trasie Katowice – Gliwice. Informacje przekazywane przez władze samorządu miasta Chorzów wskazują na zainteresowanie nieodpłatnym przejęciem od PKP dworca Chorzów Miasto.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na pytania dotyczące przyszłości obu dworców:

1. Jakie działania planuje PKP wobec dworców Chorzów Miasto i Chorzów Batory?

2. Czy planowane są ich remonty, kiedy i na jaką skalę?

3. Czy prowadzone są rozmowy z samorządem miasta Chorzów na temat przekazania obu dworców?

4. Na jakich warunkach PKP proponuje przekazanie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8935)

do ministra środowiska

**w sprawie łamania przepisów ustawy
o ochronie przyrody na terenie
Poleskiego Parku Narodowego**

W myśl art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.) parki narodowe obejmują obszary wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, na-

ukowymi, społecznymi, na których ochronie podlega całość przyrody oraz swoiste cechy krajobrazu. Park narodowy tworzy się w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenia właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenia zniekształconych siedlisk przyrodniczych, siedlisk roślin, siedlisk zwierząt lub siedlisk grzybów. Obszar parku narodowego jest udostępniany w celach naukowych, edukacyjnych, kulturowych, turystycznych, rekreacyjnych i sportowych w sposób, który nie wpłynie negatywnie na przyrodę. Najważniejszym celem działania parku jest ochrona przyrody. Na jego obszarze ochronie podlega całość przyrody oraz swoiste, charakterystyczne dla każdego regionu walory krajobrazowe.

W wyniku docierających do mnie niepokojących informacji dotyczących Poleskiego Parku Narodowego proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy prawdą jest, że w maju 2009 r. dyrektor PPN w strefie ochrony cietrzewia wpuścił ciężki sprzęt i pozyskiwał ziemię torfową bez wymaganej zgody? Jakże poniósł z tego tytułu konsekwencje?

2. Czy takie działanie nie zagroziło istnieniu objętej ochroną populacji cietrzewia na tym terenie?

3. Ile pozyskano tej ziemi i na co została ona przeznaczona?

4. Czy prawdą jest, że ta sprawa trafiła do włodawskiej prokuratury i czy została zakończona, a jeśli tak, to z jakim skutkiem?

5. Jakie środki finansowe były wydatkowane na 3-letni program restytucji cietrzewia w PPN i jakie są jego efekty?

6. Dlaczego dokonano takich wykopów na terenie chronionym, pomimo iż w jawny sposób godzą w ochronę środowiska naturalnego? Czy zadaniem takich miejsc jak parki narodowe i ludzi nimi zarządzających nie jest ochrona polskiego środowiska naturalnego, a nie jego niszczenie?

7. Czy w efekcie działań podjętych przez Ministerstwo Sprawiedliwości Pan Minister posiada gwarancję, że przytoczone powyżej działania niezgodne z ustawą o ochronie przyrody nie mają miejsca na terenie PPN?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8936)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planowanej sprzedaży
spółki ENEA SA państwowej spółce
francuskiej EdF**

Panie Ministrze! Jak informują mnie związki zawodowe pracowników grupy kapitałowej ENEA, planowana jest sprzedaż spółki ENEA SA państwowej spółce francuskiej EdF. ENEA jest największym dostawcą energii na terenie północno-zachodniej Polski. Związkowcy stwierdzają, że EdF jako inwestor nie przyniesie jakiegos szczególnego know-how (na przykładzie doświadczeń związanych z przejęciem TP SA) oraz będzie inwestował jedynie na poziomie zdolności kredytowej spółki ENEA bez wartości dodanej.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy w warunkach ewentualnej sprzedaży będzie zagwarantowane, i w jaki sposób, to, że spółka EdF będzie realizowała inwestycje sieciowe na rzecz rozwoju spółki i wprowadzenia nowych technologii? Na jakim poziomie finansowania MSP zagwarantuje takie inwestycje? Czy prawdą jest, że obecnie prowadzone rozmowy z EdF koncentrują się na możliwości wstrzymania bieżących inwestycji po ewentualnym przejęciu spółki ENEA?

2. Czy prawdą jest, że realizacja bloku węglowego 1000 MW w Koziencach jest sprzeczna z polityką prowadzoną przez EdF, która to polityka zmierza do ograniczenia inwestycji w energetykę węglową?

3. Czy prawdą jest, że EdF jest jedną z najbardziej zadłużonych firm energetycznych mających wielkie zobowiązania inwestycyjne w swoim kraju (40-letnie i wyeksploatowane elektrownie atomowe)?

4. Czy w warunkach sprzedaży zostaną zabezpieczone przez MSP, i w jaki sposób, interesy polskich kooperantów spółki ENEA, tak by francuski inwestor nie mógł ich zastąpić własnymi dostawcami?

5. Czy i w jaki sposób zostanie zabezpieczona kontynuacja wspólnego projektu Zakładów Cegielskiego ze spółką ENEA dotyczącego produkcji małych elektrowni w oparciu o silniki produkowane w Cegielskim?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8937)

do ministra infrastruktury

w sprawie planów likwidacji małych urzędów pocztowych na terenach wiejskich

Panie Ministrze! Restrukturyzacja Poczty Polskiej, w ramach której zlikwidowana zostanie ogromna liczba urzędów pocztowych, budzi powszechny opór oraz protesty mieszkańców i pracowników Poczty Polskiej. Reprezentuję w Sejmie Lubelszczyznę, a dokładnie powiat chełmski. Jest to jeden z najbiedniejszych regionów w Polsce, rolniczy, gdzie koszty społeczne proponowanych zmian będą szczególnie wysokie. Należy przypomnieć, że dostępność usług pocztowych, które z cywilizacyjnego punktu widzenia powinny być powszechnie dostępne, teraz jest poważnie zagrożona.

Normalne, sprawne funkcjonowanie kilkudziesięcioletniej społeczności pozbawionej urzędu pocztowego będzie ogromnie utrudnione, jeśli nie niemożliwe. Likwidacja urzędów pocztowych w dużych miejscowościach gminnych poważnie zakłóci skuteczną realizację elementarnych zadań Poczty Polskiej, takich jak terminowe doręczanie korespondencji, terminowa realizacja wypłat rent, emerytur i innych przekazów pieniężnych, doręczanie paczek i innego rodzaju przesyłek oraz przyjmowanie opłat i innych wpłat. Ludzie starsi często nie posiadają kont bankowych, ponieważ te usługi są dla nich za drogie i nie cieszą się zaufaniem. Inaczej wygląda sytuacja, jeśli chodzi o Poczta Polska. Instytucja ta cieszy się ogromnym zaufaniem społecznym i często dla wielu mieszkańców naszego regionu jest swoistym oknem na świat. Niestety, przeniesienie urzędu pocztowego do innych miejscowości, często oddalonych o kilka lub kilkanaście kilometrów od miejsca zamieszkania, przy braku komunikacji publicznej lub przy fatalnym połączeniu, np. późnym popołudniem, będzie dla tych ludzi ogromnym problemem.

Proponowane agencje pocztowe nie rozwiązują problemu, ponieważ zyski związane z ich prowadzeniem są tak znikome, że brakuje chętnych do ich prowadzenia, a osoby prowadzące na chwilę obecną rezygnują i likwidują agencje. Listonosze nie będą w stanie przyjmować opłat w domu, jak podobno Poczta Polska planuje, ponieważ na dzień dzisiejszy są już i tak obciążeni obowiązkami zawodowymi, iż nie podążają nowym.

W imieniu zaniepokojonych mieszkańców regionu chełmskiego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego zdanie zwykłych obywateli, którzy są klientami Poczty Polskiej nie jest brane pod uwagę przy planach likwidacji urzędów pocztowych w małych miejscowościach?

2. Dlaczego podejmowane są działania, które poprzez likwidację urzędów pocztowych oraz masowe

zwolnienia pracowników doprowadzają do upadku finansowego oraz dewaluują Poczta Polska SA w odczuciu społeczeństwa?

3. Jakie rozwiązanie może zaproponować Ministerstwo Infrastruktury w sytuacji, gdy po zlikwidowaniu danego urzędu pocztowego nikt nie podejmie się prowadzenia agencji pocztowej? Czy wtedy zainteresowani mieszkańcy, często biedni i schorowani, mają podróżować wiele kilometrów, by skorzystać z usług pocztowych?

4. Co stanie się z pracownikami likwidowanych urzędów pocztowych?

Z poważaniem

Posel Beata Mazurek

Chełm, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8938)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie funkcjonowania Zakładu Usług Pogrzebowych przy MPGK sp. z o.o. w Chełmie

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Lublinie przeprowadziła w Miejskim Przedsiębiorstwie Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Chełmie kontrolę jej funkcjonowania w zakresie: organizacyjnym, kondycji ekonomiczno-finansowej, realizacji zamówień publicznych, prawidłowości zawierania i wykonywania umów oraz kontroli wewnętrznej w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 27 września 2010 r.

W związku z kontrolą, której wyniki przedstawiono w protokole kontroli podpisanym w dniu 30 września 2010 r., NIK zakwestionowała działalność Zakładu Usług Pogrzebowych przy MPGK sp. z o.o. w Chełmie. Według NIK nieprawidłowością jest prowadzenie przez Zakład Usług Pogrzebowych usług pogrzebowych i działalności pokrewnej, ponieważ tego rodzaju działalność co do zasady wykracza poza zakres zadań o charakterze użyteczności publicznej, wskazanej w art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z tym przepisem zadaniami użyteczności publicznej w rozumieniu ustawy są zadania własne gminy, określone w art. 7 ust. 1, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb ludności w drodze usług powszechnie dostępnych.

Z art. 7 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie wynika, by usługi pogrzebowe mogły być uznane za zadania własne gminy. Taka interpretacja przepisu ustawy o samorządzie gminnym uderzyła, niestety, w zwykłych obywateli. Zakład Usług Pogrzebowych

przy MPGK sp. z o.o. w Chełmie działa od 50 lat i jest jedynym prowadzącym tego typu działalność zakładem komunalnym w Chełmie i okolicach. Jego zamknięcie spowoduje przede wszystkim brak jakiegokolwiek konkurencji na rynku usług pogrzebowych. Doprowadzi to do znacznego wzrostu kosztów pogrzebowych, co przy ograniczonej w tym roku kwocie zasiłku pogrzebowego będzie znacznym obciążeniem dla bliskich zmarłego.

Ponadto pragnę zaznaczyć, że jedyna oferta, jaką otrzymały Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie i Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Chełmie na organizację pochówków komunalnych, znacznie przekroczyła kwotę, która w ubiegłym roku była przeznaczana na ten cel.

W związku z powyższymi argumentami pytam:

1. Czy jest możliwe dokonanie zmian w ustawie o samorządzie gminnym, które uwzględniałyby w zadaniach własnych gminy, których celem jest bieżące i nieprzerwane zaspokajanie potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych, świadczenia usług pogrzebowych i działalności pokrewnej? Jeśli tak, to kiedy można się spodziewać takich zmian?

2. Czy sytuacja zaistniała w Chełmie nie doprowadzi do monopolizacji usług pogrzebowych, wzrostu cen tego typu usług, co przy zmniejszonym znacznie zasiłku pogrzebowym będzie zbyt dużym obciążeniem finansowym dla rodziny zmarłego?

Z poważaniem

Poseł Beata Mazurek

Chełm, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8939)

do ministra zdrowia

**w sprawie określenia statusu i rangi zawodu
fizjoterapeuty w projekcie ustawy
o niektórych zawodach medycznych**

W tym roku miałem okazję kilkakrotnie spotkać się z przedstawicielami zawodów fizjoterapeuty i rehabilitanta. Zwracają oni uwagę na wzrost usług rehabilitacyjnych i fizykoterapeutycznych na rynku pracy. Zdarza się, że usługi te świadczą osoby niemające ku temu kwalifikacji. Sprawa ta, wydaje się, wymaga nowych uregulowań prawnych. Z ostatnich konsultacji wynika, że szczególnie fizjoterapeuci apelują o ujęcie ich zawodu w ustawie o zawodach medycznych. Poszczególni przedstawiciele tej profesji odwołują się również do stanowiska Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii.

Jako poseł zostałem poproszony o poruszenie tej kwestii na forum publicznym. W trosce o pozyskanie rzetelnych i kompetentnych informacji uprzejmie Panią Minister zapytuję: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie rangi i znaczenia zawodu fizjoterapeuty? Jak układają się w tym zakresie współpraca i konsultacje Ministerstwa Zdrowia z Polskim Towarzystwem Fizjoterapii? Czy i w jakim stopniu trwają aktualnie w Ministerstwie Zdrowia prace nad nowelizacją ustawy o zawodach medycznych? Na ile zawód fizjoterapeuty może lub powinien być, w przekonaniu Pani Minister Zdrowia, ujęty w ustawie o zawodach medycznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8940)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zabezpieczenia finansowego
Państwowej Straży Pożarnej
i ochotniczej straży pożarnej
w budżecie państwa na 2011 r.**

Wiadomo mi, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji pomimo kryzysu finansowego stara się dbać o zabezpieczenie podstawowych potrzeb finansowych Państwowej Straży Pożarnej (PSP) i ochotniczej straży pożarnej (OSP). Jako członek Parlamentarnego Zespołu Strażaków widzę duże wysiłki i starania oraz troskę władz resortu spraw wewnętrznych o właściwe utrzymanie PSP i OSP. Ostatnio miałem okazję uczestniczyć w kilku dyskusjach na temat finansowania zawodowych i ochotniczych straży pożarnych.

W celu pozyskania miarodajnych i fachowych informacji uprzejmie Pana Ministra zapytuję: Jak generalnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji postrzega rolę i znaczenie PSP i OSP? Jak przedstawia się finansowanie PSP i OSP w budżecie państwa na 2011 r.? W jakim stopniu to finansowanie można porównać z latami 2006–2010? Na jakie priorityety są skierowane główne środki finansowe? Czy i ewentualnie jakie (gdzie) zaplanowano inwestycje w PSP? Na ile poprawi się w tym roku stan zaopatrzenia w sprzęt i stan innego wyposażenia PSP? Na jakie dodatkowe wsparcie może liczyć OSP?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8941)

do ministra środowiska

w sprawie dofinansowania urządzeń melioracji wodnych na Żuławach w 2011 r.

Ostatnio w Sejmie dużo dyskutowano na temat urządzeń melioracji wodnych zarówno podstawowych, jak i szczegółowych. Jako poseł ziemi pomorskiej z Tczewa jestem naturalnie i żywotnie zainteresowany bezpieczeństwem przeciwpowodziowym na Żuławach i innych obszarach nadwiślańskich. Kwestia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego Żuław pojawia się często w rozmowach z włodarzami gmin żuławskich. Bezpieczeństwo przeciwpowodziowe Żuław ma pośredni wpływ na bezpieczeństwo Tczewa.

W trosce o pozyskanie rzetelnych i fachowych informacji uprzejmie Pana ministra zapytuję: Jak Ministerstwo Środowiska postrzega kwestię bezpieczeństwa Żuław? Jakie nakłady finansowe zapewniono w budżecie państwa na 2011 r. na ochronę przeciwpowodziową Żuław? Jak te środki przedstawiają się w stosunku do podobnych wydatków w latach 2006–2010? Jakie inne dodatkowe środki finansowe można pozyskać, poza budżetem państwa, na bezpieczeństwo przeciwpowodziowe Żuław? Jakże dodatkowe działania będzie podejmować Ministerstwo Środowiska, aby wzmocnić bezpieczeństwo przeciwpowodziowe na Żuławach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8942)

do ministra środowiska

w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego gm. Myszków na likwidację nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych z programu „Bomby ekologiczne”

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego gminie Myszków na likwidację nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych z programu „Bomby ekologiczne”.

Do mojego biura poselskiego wpłynęła prośba burmistrza miasta Myszkowa w sprawie nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych, które według specjalistów stanowi realne zagrożenie zdrowia i życia ludzi oraz środowiska naturalnego. W związku

z ograniczonymi środkami finansowymi gmina Myszków zwróciła się do głównego inspektora ochrony środowiska o wpisanie tego nielegalnego składowiska na listę „bomb ekologicznych”, dzięki czemu mogłaby uzyskać środki finansowe niezbędne do zakończenia prac związanych z usuwaniem niebezpiecznych odpadów. Jednakże GIOŚ odpowiedział odmownie na tę prośbę, w związku z czym proszę o ponowne przeanalizowanie możliwości udzielenia dofinansowania gminie Myszków w ramach programu priorytetowego 3.5 część 1: Przedsięwzięcia wskazane przez GIOŚ – „Bomby ekologiczne”.

Jednocześnie nadmieniam, że sytuacja finansowa gminy Myszków jest bardzo trudna i bez pomocy zewnętrznej budżet gminy nie jest w stanie udźwignąć kosztów związanych z likwidacją tego zagrożenia ekologicznego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy wobec podniesionych argumentów ministerstwo ponownie przeanalizuje i zatwierdzi wniosek gminy Myszków na wsparcie finansowe, które przeznaczone będzie na usunięcie bomby ekologicznej tykającej w Myszkowie?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 3 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8943)

do ministra zdrowia

w sprawie projektu zarządzenia określającego warunki zawierania i realizacji umów w rodzaju ratownictwo medyczne – projekt planu działania systemu państwowego ratownictwa medycznego dla woj. łódzkiego

Pani Minister! Zwracam się do Pani w związku z pismem, jakie wpłynęło do mojego biura poselskiego w dniu 11 lutego 2011 r. od starosty powiatu poddębickiego pana Ryszarda Ryttera, adresowane do Narodowego Funduszu Zdrowia. Powiat poddębicki negatywnie zaopiniował projekt planu działania systemu państwowego ratownictwa medycznego dla województwa łódzkiego z dnia 12 stycznia 2011 r. Radni powiatu szczególnie sprzeciwiają co do:

— utworzenia na obszarze województwa łódzkiego czterech drużyn rejonów operacyjnych, z których każdy składa się z kilku powiatów wcześniej posiadających status rejonu operacyjnego;

— nieutworzenia na dzień sporządzenia projektu planu działania systemu na terenie województwa

łódzkiego centrum powiadamiania ratunkowego i systemu powiadamiania;

— nastawienia nowego planu działania systemu na całkowite wyeliminowanie dotychczasowych dysponentów na rzecz jednego dużego świadczeniodawcy, który co prawda może zatrudniać podwykonawców, ale nie na zasadach określonych przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej.

Radni uważają, iż takie rozwiązanie systemowe bez skutecznego systemu łączności może prowadzić do bezpośredniego narażenia życia i zdrowia obywateli. Sprzeciwiają się również wprowadzeniu pojęcia podwykonawcy w systemie ratownictwa medycznego, gdyż uważają, że całkowitą odpowiedzialność za działanie zespołów powinien ponosić świadczeniodawca. Wątpliwości budzi też fakt, iż to świadczeniodawca podejmuje decyzję o lokalizacji miejsc wyczekiwania zespołów ratunkowych, kiedy to powinien on wykonywać regulacje określone planem działania systemu.

Podnoszą, że taki system planowy będzie miał negatywny wpływ na kondycję finansową samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej posiadającego umowę do dnia 31 grudnia 2011 r. z NFZ w rodzaju wyjazdowego ratownictwa medycznego, jak i braku w tym zakresie rozwiązań w projekcie zarządzania. Sprzeciw budzi również stosowanie kryterium cenowego przy wyborze świadczeniodawcy, gdyż w sytuacji zagrożenia życia ludzkiego decyduje wykwalifikowana kadra, wyposażenie techniczne oraz podjęcie akcji ratunkowej w możliwie najkrótszym czasie, a nie jakiegokolwiek względy finansowe.

W związku z powyższymi okolicznościami chciałbym zadać następujące pytania:

1. Czy uwagi kierowane przez powiat poddębicki są słuszne i czy mogą mieć realny wpływ na zagrożenie zdrowia i życia obywateli?

2. Jakie negatywne skutki może nieść ze sobą wprowadzenie nowego systemu ratownictwa medycznego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Biernat

Pabianice, dnia 21 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8944)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie uwzględnienia
w działaniach resortu przesłania
Narodowego Dnia Życia obchodzonego,
zgodnie z uchwałą Sejmu RP
z dnia 27 sierpnia 2004 r., 24 marca**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z zapytaniem w sprawie uwzględnienia w działaniach resortu przesłania Narodowego Dnia Życia. Dzień ten, zgodnie z uchwałą Sejmu RP z 27 sierpnia 2004 r., będzie obchodzony 24 marca br.

Narodowy Dzień Życia jest – zgodnie z uchwałą Sejmu RP – okazją do narodowej refleksji nad odpowiedzialnością władz państwowych, społeczeństwa i opinii publicznej za ochronę i budowanie szacunku dla życia ludzkiego, szczególnie ludzi najmniejszych, najsłabszych i zdanych na pomoc innych. Ma być także motywem solidarności społecznej, zachętą dla wszelkich działań służących wsparciu i ochronie życia.

Mając na uwadze cele i zadania Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, które w pewnych aspektach są zbieżne z przesłaniem Narodowego Dnia Życia, celowe wydaje się zaakcentowanie tego święta. Proszę o informacje, czy tak się stanie.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Sellin

Gdynia, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8945)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie działań, jakie będą realizowane
w placówkach edukacyjnych w związku
z Narodowym Dniem Życia obchodzonym
w Polsce już siódmy raz 24 marca**

Szanowna Pani Minister! Narodowy Dzień Życia jest – zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r. – okazją do narodowej refleksji nad odpowiedzialnością władz państwowych, społeczeństwa i opinii publicznej za ochronę i budowanie szacunku dla życia ludzkiego, szczególnie ludzi najmniejszych, najsłabszych i zdanych na pomoc innych. Ma być także motywem solidarności społecznej, zachętą dla wszelkich działań służących wsparciu i ochronie życia.

Ponieważ Narodowy Dzień Życia niesie przesłanie o wyjątkowym charakterze wychowawczym i edu-

cyjnym, dlatego tak ważne jest, by zaistniało w placówkach szkolnych. Niewątpliwie inspiracja Ministerstwa Edukacji Narodowej w tym zakresie byłaby bardzo pożądana.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem: Jakie działania będą realizowane w placówkach edukacyjnych w związku z Narodowym Dniem Życia obchodzonym w Polsce już siódmy raz 24 marca br.?

Z poważaniem

Posel Jarosław Sellin

Gdynia, dnia 25 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8946)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie działalności
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej
oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa
Społecznego Kwaterna sp. z o.o.**

Najwyższa Izba Kontroli, która przeprowadziła kontrolę nr P/09/179 w zakresie działalności Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego Kwaterna sp. z o.o. ustaliła, że minister obrony narodowej, zwiększając dotacje na inwestycje WAM i nie precyzując zadań, na które mogą być wykorzystane dodatkowe środki, a następnie nienależycie realizując nadzór nad wykorzystaniem przyznaných środków, działał nierzetelnie.

Głównym zadaniem WAM jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych żołnierzy służby stałej i terminowej poprzez realizację zadań własnych i zleconych przez ministra obrony narodowej, określonych w art. 16 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Tymczasem, jak ustaliła NIK, w latach 2007/2009 agencja jedynie kontynuowała budowę 806 mieszkań w Poznaniu i Legionowie rozpoczętą w 2005 r. Nie rozpoczęła natomiast budowy zaplanowanych w programie budowy mieszkań dla żołnierzy zawodowych służby wojskowej stałej 1379 mieszkań w pozostałych lokalizacjach. W tym czasie, według NIK, potrzeby mieszkaniowe żołnierzy wzrosły z 10 984 według stanu na 31 grudnia 2007 r. do 12 941 na 30 czerwca 2009 r., tj. o 18%. Zdaniem NIK środki zgromadzone w funduszu rezerwowym – 351 781 tys. zł według stanu na 31 grudnia 2007 r. i 427 mln 686 tys. zł według stanu na 31 grudnia 2008 r. umożliwiły agencji realizację zadań – budowę mieszkań w większym zakresie.

W powyższym kontekście NIK konsekwentnie – w ww. informacji oraz opinii prezesa NIK do stano-

wiska ministra obrony narodowej stoi na stanowisku, że dotacja budżetowa w kwocie 75 100 tys. zł zamiast na zadania określone w art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP została – zdaniem NIK – nielegalnie przeznaczona na zwiększenie funduszu rezerwowego WAM.

Prezes WAM w 2007 r. odstąpił od programu budowy mieszkań dla żołnierzy zawodowych służby wojskowej stałej, który przewidywał, że spółka mu podległa, czyli WTBS Kwaterna sp. z o.o., wybuduje 9000 mieszkań w latach 2003–2007. Rezygnując z planów budowy mieszkań, ale także z planów likwidacji spółki, prezes WAM nie nakreślił innych koncepcji ani kierunków dalszego jej funkcjonowania.

NIK ustaliła, że WAM, która posiadała według stanu za 30 czerwca 2009 r. 781 nieruchomości niezabudowanych o powierzchni 252,4 ha, a jednocześnie dysponowała możliwościami finansowymi zamiast budować mieszkania, dokonywała ich zakupu po cenach znacznie wyższych niż koszty budowy.

W przypadku zakupu 127 mieszkań od dewelopera w Warszawie NIK zarzuca niegospodarność dyrektorowi oddziału WAM, który nie podjął negocjacji cenowych z deweloperem. W wyniku tego zaniechania cena ostateczna w przetargu była niższa za ledwie o 0,17% od ceny wstępnej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania podjął Pan Minister w okresie swojego urzędowania na stanowisku ministra obrony narodowej w celu właściwego wypełniania zadań przez podległą mu Wojskową Agencję Mieszkaniową i WTBS Kwaterna sp. z o.o.?

2. Jakie działania podjął Pan Minister w okresie swojego urzędowania w celu zapewnienia wykorzystania środków z dotacji budżetowej MON dla WAM na cele związane z zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych żołnierzy?

3. Jakie konkretnie działania zostały podjęte po kontrolach prowadzonych w agencji przez Departament Infrastruktury MON, o których wspomina Pan Minister w swoim stanowisku do informacji o wynikach kontroli działalności Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz Wojskowego Towarzystwa Budownictwa Społecznego Kwaterna sp. z o.o. w celu poprawy działalności WAM i spółki jej podległej?

4. Jakie konkretnie wszystkie możliwe działania naprawcze, o których Pan Minister wspominał w swoim stanowisku do przedstawionej przez NIK ww. informacji, zostały podjęte w celu poprawy działania WAM i WTBS Kwaterna sp. z o.o.?

Posel Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8947)

do ministra zdrowia

**w sprawie wpisania na listę procedur
refundowanych przez NFZ
operacji chirurgicznych wykonywanych
robotem da Vinci**

Szanowna Pani Minister! W dyspozycji Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego we Wrocławiu znajduje się najnowocześniejszy, jedyny w Polsce robot chirurgiczny da Vinci umożliwiający najbardziej skomplikowane operacje chirurgiczne małoinwazyjne i zdecydowanie szybsze od operacji klasycznych. Operowani robotem pacjenci mogą opuścić szpital już 24 godziny po operacji. Wojewódzki Szpital Specjalistyczny zapewnił już także odpowiednio przygotowaną kadrę chirurgów.

Pomimo niewątpliwych zalet operacji robotem, nie tylko w sferze medycznej, ale także i ekonomicznej (krótka czas pobytu pacjenta w szpitalu, szybszy powrót do życia zawodowego itp.) Narodowy Fundusz Zdrowia nie refunduje tych zabiegów, na które jest wielkie zapotrzebowanie pacjentów z całego kraju.

Przedstawiając powyższe, kieruję następujące zapytanie: W jakim terminie oraz na jakich zasadach Ministerstwo Zdrowia podejmie działania w celu spowodowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia ujęcia na listę procedur refundowanych przez NFZ operacji chirurgicznych wykonywanych robotem da Vinci?

Z poważaniem

Posel Henryk Gołębiwski

Wałbrzych, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8948)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przewidywanego terminu
remontu i modernizacji dworca kolejowego
w Kozłowie w woj. małopolskim**

Szanowny Panie Ministrze! Stan obiektu jest, jak większości tego typu obiektów w powiecie miechowskim, zły i wymaga remontu, obiekt posiada toaletę na zewnątrz budynku. Ważnym problemem dotyczącym dworca w Kozłowie jest przestarzała technologicznie kładka przejściowa prowadząca z budynku dworca na perony. Nie spełnia ona swojej roli, ponieważ jest niedostosowana dla osób niepełnosprawnych i osób podróżujących z bagażem. Zimą, gdy jest ona oblodzona, przejście przez nią jest trudne nawet dla pełnosprawnych osób podróżujących bez bagażu.

Konsekwencją braku kładki spełniającej współczesne standardy dla przemieszczania się po niej jest przechodzenie pasażerów w miejscach niedozwolonych, co może prowadzić do zagrożenia zdrowia lub życia osób korzystających z dworca PKP w Kozłowie.

Kolejnym problemem związanym ze stacją PKP w Kozłowie jest brak przejścia dla pieszych prowadzącego z jednej części miejscowości do drugiej – Kozłów jest przecięty torami kolejowymi na dwie części. Rozwiązaniem byłoby wybudowanie przejścia prowadzącego pod torami, zwiększyłoby to komfort użytkownika dworca dla podróżnych, jednocześnie znacząco podnosząc bezpieczeństwo pieszych. Rozwiązywałoby to także problem przejścia na perony.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z zapytaniem: Kiedy przewidywany jest kompleksowy remont i modernizacja dworca kolejowego w Kozłowie uwzględniający bezpieczeństwo mieszkańców?

Z poważaniem

Posel Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8949)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie finansowania etatów policyjnych
przez samorządy**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisem art. 14 pkt 4 ustawy o Policji liczba etatów w Policji w referatach dzielnicowych i na posterunkach może być zwiększona na wniosek samorządu i przez ten samorząd finansowana.

W związku z tym zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Ile etatów policyjnych utworzono na podstawie art. 14 pkt. 4 ustawy o Policji (finansowanych przez samorząd) w rozbiciu na poszczególne województwa?

2. Jakie kwoty samorządy przeznaczyły na tak utworzone etaty w roku 2010?

3. Ile jest wakatów w Policji w poszczególnych województwach?

Łączę wyrazy szacunku

Posel Jan Widacki

Kraków, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8950)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przejęcia spółki ENEA SA
przez państwową spółkę francuską EdF**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Skarbu Państwa dopuściło w grudniu 2010 r. EdF do wyłącznych negocjacji w sprawie kupna 51% akcji ENEA SA. Resort chce zakończyć prywatyzację spółki do końca pierwszego kwartału 2011 r. Przejęcie polskiej spółki przez spółkę innego państwa budzi wiele kontrowersji wśród związkowców. Ich zdaniem sprzedaż ENEA firmie kontrolowanej przez rząd innego kraju wiąże się z szeregiem zagrożeń

Zaistniała sytuacja skłania mnie do zadania Panu Ministrowi pytań z prośbą o udzielenie na nie odpowiedzi:

1. Czy przejęcie ENEA przez EdF nie zagrazi bezpieczeństwu energetycznemu Polski (to prawie 20% obszaru energetycznego Polski)?

2. Jak Ministerstwo Skarbu Państwa skomentuje sytuację, w której EdF nie będzie realizował inwestycji sieciowych, które w zachodniej części Polski wymagają kwoty (w najbliższych 3 latach) ponad 3,5 mld zł? Jest to kwota wyrażana jako wymagane minimum, a włączając w to inwestycje w tzw. inteligentne sieci i opomiarowanie powinna być wielokrotnie wyższa.

3. Czy Ministerstwo Skarbu państwa wzięło pod uwagę inne rozwiązania w kwestii spółki, np. sprzedaż poprzez giełdę, czyli rozproszenie kapitału, zachowanie kontroli przez państwo polskie, zgodnie z tym, co jest planowane w pozostałych grupach energetycznych, lub nabycie ENEA poprzez PGNiG w ramach tworzenia przedsiębiorstwa multienergetycznego?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8951)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmniejszenia środków
Funduszu Pracy na aktywizację zawodową
osób bezrobotnych**

Szanowna Pani Minister! Radykalne zmniejszenie budżetu środków Funduszu Pracy dotknęło wszystkie samorządy. Większość zaproponowanych środków na finansowanie aktywnych programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobo-

cia i aktywizacji zawodowej stanowi niespełna 30% kwot przeznaczanych na te cele w roku ubiegłym i jest zdecydowanie niewystarczające. Doskonale wiadome jest, że obecna sytuacja na rynku pracy wymaga szybkiego reagowania i podejmowania konkretnych inicjatyw w celu zaspokojenia potrzeb sygnalizowanych przez bezrobotnych mieszkańców oraz pracodawców poszczególnych powiatów. Ponadto pozostawienie środków Funduszy Pracy na obecnym poziomie spowoduje szereg dodatkowych, negatywnych skutków społeczno-ekonomicznych.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego ministerstwo pracy tak radykalnie obniżyło środki Funduszu Pracy na rok 2011? Jakie są tego przyczyny?

2. Czy jest jeszcze szansa na zwiększenie tych środków w bieżącym roku 2011?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8952)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przymusowego umieszczenia
w szpitalach psychiatrycznych cudzoziemców**

Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą o ochronie zdrowia psychicznego z dnia 19 sierpnia 1994 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 111, poz. 535) osobą przyjętą do szpitala może być osoba, która wyraziła na to zgodę (art. 22 ust. 1, 1a ustawy o ochronie zdrowia psychicznego), a jeżeli takowej nie wyraziła, konieczne do umieszczenia jej w szpitalu psychiatrycznym jest postanowienie sądu opiekuńczego zastępujące tę zgodę i stwierdzające zasadność przyjęcia do szpitala psychiatrycznego (art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego).

Mając na uwadze treść art. 42 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio do postępowania w stosunku do umieszczonych w zakładzie psychiatrycznym.

Zgodnie z art. 206 K.p.c. w zw. z art. 25 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego postępowanie dotyczące przyjęcia osoby do szpitala psychiatrycznego odbywa się w postępowaniu nieprocesowym. Tak więc w sprawach, w których przyjętym do szpitala bez zgody jest obcokrajowiec, zastosowanie mają przepisy o jurysdykcji krajowej w postępowaniu nieprocesowym (art. 1106 K.p.c. – 1110² K.p.c.). W tej części Kodeksu postępowania cywilnego enumeratywnie jest wymieniony katalog przypadków, kiedy

sąd polski jest właściwy do prowadzenia postępowania, w którym uczestnikiem jest osoba nieposiadająca obywatelstwa polskiego. Należy stwierdzić, iż obcokrajowiec niemający miejsca zamieszkania w Polsce lub miejsca zwykłego pobytu nie podlega prawu polskiemu w przypadku umieszczenia go w szpitalu psychiatrycznym bez jego zgody – taki przypadek nie jest wymieniony jako przypadek, kiedy przepisy Kodeksu postępowania cywilnego mają zastosowanie do obcokrajowca.

Okazuje się, że praktyka w różnych regionach kraju jest tu zróżnicowana, panuje zupełna dowolność co do sposobu działania wobec ewidentnej luki prawnej. Sprawa jest podwójnie delikatna. Z jednej strony dotyczy gwarantowanej prawem ochrony praw i wolności, z drugiej naraża autorytet państwa polskiego na arenie międzynarodowej.

W związku z powyższym rodzi się pytanie: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dostrzega tę lukę w prawie? Jeśli tak, to czy zamierza zainicjować inicjatywę ustawodawczą rządu w celu likwidacji wspomnianej luki? Jeśli natomiast ministerstwo stoi na stanowisku, że nie mamy tu do czynienia z luką prawną – to jaki, zdaniem ministerstwa, powinien być zgodny z prawem tryb postępowania wobec cudzoziemca niemającego w Polsce miejsca zamieszkania (pobytu), który odmawia zgody na umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8953)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie programów specjalnych realizowanych w ramach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

W związku z wprowadzeniem zmian do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) w zakresie art. 66a¹ uprzejmie proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy w oparciu o art. 66 ust. 8 urząd w ramach specyficznych elementów wspierających zatrudnienie może sfinansować zgodnie z zakresem, o którym mowa w art. 108 ust. 1 pkt 51, wydatki związane z prowadzeniem (zgodnie z zamówieniem urzędu) przez podmiot zewnętrzny usług na rzecz bezrobotnych – zajęć terapii uzależnień, co obecnie jest niezbędne przy wspieraniu trudnej grupy długotrwale bezrobotnych, których status na rynku pracy jest

często zależny od nalogów dyskwalifikujących osobę w oczach pracodawcy?

2. Gdy specyficzne elementy wspierające zatrudnienie będą finansowane pracodawcom, a nie mieszczą się w katalogu instrumentów określonych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), to jakiego rodzaju będzie to pomoc?

3. Czy wobec zmian zapisów ustawy i wprowadzenia art. 66a¹ w zakresie pomocy de minimis przy stosowaniu prac interwencyjnych i robót publicznych w programach specjalnych za poprawne należy przyjąć stwierdzenia:

a) wymagane okresy zatrudnienia przez pracodawcę wynikają z zapisów ustawy i wynosić będą tyle samo, ile trwać będzie refundacja, tj. 6 miesięcy, 12 miesięcy, 18 miesięcy, 24 miesiące, 4 lata (zgodnie z art. 51 ust. 3, art. 56 ust. 1 i 2, art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.),

b) art. 66a¹ wyklucza w ramach programu specjalnego zawarcie umowy na prace interwencyjne z pracodawcą, który nie prowadzi działalności gospodarczej (np. gminna jednostka organizacyjna samorządu terytorialnego), gdyż refundacja nie jest pomocą de minimis dla tych podmiotów,

c) pracodawcy ubiegający się o prace interwencyjne w ramach programów specjalnych, tj. przyznanie pomocy de minimis, składają oświadczenie, o jakim mowa w § 2 rozporządzenia z 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 2009 r. Nr 5, poz. 25), co pozostaje w zgodzie z pkt 7 wstępu do rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1998/2006 z 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu do pomocy de minimis,

d) umowa o organizowanie prac interwencyjnych powinna zawierać zobowiązanie do zwrotu otrzymanej refundacji w przypadku:

— złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia, o którym mowa w § 5 ust. 4 rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 2009 r. Nr 5, poz. 25),

— niedotrzymania okresów zatrudnienia, o jakich pisaliśmy w pkt 3 lit. a niniejszego wystąpienia (zapis ten jest odmienny w stosunku do brzmienia § 7 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 2009 r. Nr 5, poz. 25, gdyż musi być dostosowany do wymogów udzielania pomocy de minimis),

e) do udziału w pracach interwencyjnych w ramach programu specjalnego i udzielonej pomocy de minimis mogą być kierowani wszyscy bezrobotni

określeni w art. 49 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (to oznacza, że grupa jest szersza od osób w szczególnie niekorzystnej sytuacji lub bardzo niekorzystnej sytuacji, o jakiej mowa w pomocy na rekrutację, gdyż przepisy dotyczące pomocy de minimis nie mają zastosowania do tych grup bezrobotnych),

f) maksymalne wielkości przyznanych refundacji nie są ograniczone przepisami rozporządzenia z dnia 7 listopada 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (jak to wynikało z § 11 przywołanego rozporządzenia), a jedynie zapisami ustawy dotyczącymi prac interwencyjnych określonymi w art. 51, 56 i 59 oraz rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1998/2006 dotyczącego udzielania pomocy de minimis, tj. do 200 tys. euro, a w transporcie do 100 tys. euro,

g) rozporządzenie dotyczące programów specjalnych z 23 marca 2009 r. jest nadal aktualne i w oparciu o powyższe można przygotować program?

4. Pracodawca nie składa oświadczenia, o którym mowa w § 14 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. z 2009 r. Nr 5, poz. 25).

5. Czy opracowując program specjalny, np. 2-letni, o wartości przekraczającej 10% limitu środków Funduszu Pracy przyznanych algorytmem na 2011 r. i złożenia w bieżącym roku wniosku o dofinansowanie z rezerwy ministra, istnieje możliwość, by dofinansowanie dotyczyło obu lat, tj. 2011 i 2012 r., i stanowiło np. 2/3 wartości programu specjalnego? Zatem tak skonstruowany program mógłby zostać sfinansowany w 2012 r. tylko środkami z rezerwy ministra bez wkładu z algorytmu (tym bardziej, że jego wielkość na 2012 r. nie jest znana).

6. Czy i kiedy można składać wnioski o rezerwę ministra w sprawie programów specjalnych?

Uprzejmie proszę o rozważenie zasadności skonsultowania powyższych zagadnień z UOKiK.

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Wałbrzych, dnia 17 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8954)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie przyszłości
115. Szpitala Wojskowego w Helu**

Szanowny Panie Ministrze! Wynikiem profesjonalizacji polskiej armii, z którą wiąże się dyslokacja

i restrukturyzacja niektórych jednostek wojskowych, jest wstępna decyzja resortu obrony narodowej likwidacji 115. Szpitala Wojskowego wraz z poradnią w Helu. Z decyzją tą trudno się pogodzić władzom samorządowym Helu oraz lokalnej społeczności, jako że placówka ta świadczyła także usługi dla pacjentów z Półwyspu Helskiego. Stąd mająca już swoją historię inicjatywa przejęcia od wojska tego szpitala i prowadzenia go jako publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W grę wchodziłyby trzy opcje: przejęcie helskiego szpitala przez samorząd wojewódzki, samorząd powiatowy lub samorząd helski. Najbardziej realna jest trzecia opcja, tym bardziej że ma ona poparcie radnych i burmistrza miasta Helu.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy resort obrony narodowej (Inspektorat Wojskowej Służby Zdrowia) skłonny jest przekazać nieodpłatnie samorządowi helskiemu 115. Szpital Wojskowy wraz z wszystkimi należącymi do niego nieruchomościami oraz majątkiem ruchomym?

2. Co z przychodnią przyszpitalną, czy ona także zostanie przekazana samorządowi helskiemu?

3. Czy resort obrony narodowej skłonny jest poczekać z likwidacją helskiego szpitala do czasu, aż samorząd helski przeprowadzi całą skomplikowaną procedurę prawno-organizacyjną związaną z powołaniem publicznego zakładu opieki zdrowotnej, który byłby podmiotem prowadzącym szpital wraz z przychodnią?

4. Czy jest możliwe aneksowanie kontraktu 115. Szpitala Wojskowego z NFZ na rzecz nowego podmiotu, który zostanie powołany do życia (PZOZ)?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8955)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie 1% podatku dla fundacji Medor
w Zgierzu**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosili się pracownicy i wolontariusze fundacji Medor Przyjaciele Bezdomnych Zwierząt ze Zgierza w sprawie wykluczenia ich z listy organizacji pożytku publicznego umożliwiającej pozyskanie 1% podatku. Schronisko prowadzone przez fundację od kilku lat działa bardzo prężnie i efektywnie. Z pozyskanych środków funkcjonuje tam m.in. przychodnia

weterynaryjna, zwierzęta są leczone, sterylizowane, znakowane i znajdują nowych właścicieli.

Od kilku lat fundacja Medor miała możliwość pozyskiwania środków z 1% dla organizacji pożytku publicznego. Jak się dowiedziałem, w tym roku została skreślona z listy. Z załączonych dokumentów wynika, że w dniu 9 czerwca 2010 r. zostało przesłane sprawozdanie z działalności fundacji za rok 2009. Ponieważ okazało się, że nie znajdują się na liście organizacji, zdecydowali się wysłać ponownie sprawozdanie w dniu 29 grudnia 2010 r. Ponieważ nie odniosło to skutku, jak wynika z dokumentów, wysłali odwołanie w dniu 21 stycznia 2011 r. Jak zostało mi przekazane, nie otrzymali dotąd żadnej odpowiedzi.

Schronisko dla zwierząt w Zgierzu jest bardzo sprawnie działającą organizacją, która stara się ciągle rozwijać. Jak się dowiedziałem w 2007 r., była przeprowadzona kontrola przez Urząd Skarbowy w Zgierzu, obejmująca lata 2005–2007, która nie stwierdziła uchybień w prowadzeniu fundacji i wydatkowaniu pozyskanych środków.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z pytaniem, dlaczego fundacja Medor ze Zgierza została wykluczona z pozyskania 1% podatku i jakie powinna podjąć działania, by ponownie znaleźć się na liście organizacji pożytku publicznego.

Z poważaniem

Posel Artur Dunin

Zgierz, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8956)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie czynności podjętych
przez sekretarza stanu w MSWiA w związku
z konkursem na stanowisko prezesa
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Katowicach**

Uchwałą Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach z dnia 11 sierpnia 2010 r. nr 155/XX/2010, po przeprowadzeniu postępowania konkursowego, jako kandydat na prezesa izby został wybrany i pozytywnie zaopiniowany, stosunkiem głosów 10 do 5, pan M. W. Wskazaną uchwałą, zgodnie z § 15 ust. 3 rozporządzenia z 19 stycznia 2004 r. w sprawie konkursu na prezesa izby, wraz z protokołem z posiedzenia kolegium izby, przekazano ministrowi spraw wewnętrznych i administracji celem przygotowania i wniesienia wniosku o powołanie do prezesa Rady Ministrów. Od wyniku konkursu kontrkandydaci nie złożyli prawem przewidzianych odwołań.

Zwykłym pismem, niemającym charakteru jakiegokolwiek decyzji, z dnia 19 października 2010 r., znak: DAP-WOST-736-22-3/10/IKo, sekretarz stanu pan Tomasz Siemoniak odmówił skierowania wniosku do prezesa Rady Ministrów o powołanie pana M. W. na stanowisko prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach. Przepisy ustawy o regionalnych izbach obrachunkowych oraz przepisy wykonawcze w ogóle nie przewidują takiej instytucji, jak „odmowa skierowania wniosku o powołanie”, nie dają też podstawy prawnej do zajęcia takiego stanowiska.

Ponadto pan sekretarz stanu w MSWiA Tomasz Siemoniak nie miał podstaw do oceny uzasadnienia kandydowania pana M. W. ani procedury konkursowej, albowiem zgodnie z § 16 rozporządzenia z dnia 19 stycznia 2004 r. w sprawie konkursu na prezesa izby jedynie w wypadku złożenia odwołania od wyniku konkursu minister może żądać od izby dokumentacji konkursowej, a odwołań od rozstrzygnięcia konkursu nie złożono. Tym samym sekretarz stanu w MSWiA Tomasz Siemoniak przekroczył swoje uprawnienia, naruszając kompetencje prezesa Rady Ministrów do powołania, względnie odmowy powołania na prezesa izby kandydata wybranego po przeprowadzeniu konkursu przez kolegium izby. Ponadto wzmiankowanym wyżej pismem z 19 października 2010 r. sekretarz stanu pan Tomasz Siemoniak polecił niezwłocznie przeprowadzić nowy konkurs na prezesa izby, mniemając ku temu i nie wskazując żadnych podstaw prawnych. Kolegium izby na posiedzeniu w dniu 4 listopada 2010 r., po analizie pisma sekretarza stanu w MSWiA pana Tomasza Siemoniaka, nie znalazło w ustawie o regionalnych izbach obrachunkowych podstaw prawnych do ogłoszenia nowego konkursu. W odpowiedzi wiceminister pan Tomasz Siemoniak pismem z 19 listopada 2010 r. nie był w stanie wskazać żadnej podstawy prawnej do ogłoszenia nowego konkursu w wypadku odmowy skierowania wniosku o powołanie, nakazując tym razem kolegium izby ogłosić konkurs na podstawie art. 16a ust. 5 ustawy o r.i.o. w związku ze zwolnieniem p.o. prezesa pana M. S. z pełnienia obowiązków prezesa z dniem 15 listopada 2010 r., które nastąpiło niemal miesiąc po pierwszym piśmie wiceministra Tomasza Siemoniaka z 19 października 2010 r. Art. 16a ust. 5 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o r.i.o. ma zastosowanie jedynie w wypadku odwołania prezesa w trakcie trwania kadencji, i to jedynie w sytuacji, gdy nie został już ogłoszony obligatoryjny konkurs na 60 dni przed upływem kadencji prezesa. Kadencja pana M. S., zwolnionego z obowiązków prezesa 15 listopada 2010 r., upłynęła tymczasem z dniem 30 czerwca 2010 r. Od 1 lipca 2010 r. pan M. S. pełnił jedynie obowiązki prezesa jako dotychczasowy prezes, co jednoznacznie wypływa z dyspozycji art. 16 ust. 11 ustawy o r.i.o. W związku z odwołaniem pana M. S. z funkcji p.o. prezesa w dniu 15 listopada 2010 r. sekretarz stanu w MSWiA pan Tomasz Siemoniak sam pisemnie wyznaczył wiceprezesa do kierowania izbą, nie mając ku temu żadnych uprawnień, i naru-

szyl w ten sposób kompetencje prezesa Rady Ministrów, który jest wyłącznie uprawniony do powoływania, odwoływania prezesa czy powierzania obowiązków prezesa, co wynika z art. 16 ust. 1 ustawy o r.i.o. Przymuszone pismem sekretarza stanu pana Tomasza Siemoniaka z 19 listopada 2010 r. kolegium izby w dniu 25 listopada 2010 r. podjęło uchwałę o ogłoszeniu nowego konkursu na prezesa izby, jednocześnie w uzasadnieniu wskazując brak podstaw prawnych do działania w trybie wskazanym przez pana wiceministra T. Siemoniaka.

Brak skierowania wniosku kolegium izby o powołanie prezesa może skutkować paraliżem izby i zakwestionowaniem legalności całej działalności nadzorczej i kontrolnej izby nad jednostkami samorządu terytorialnego w woj. śląskim.

W związku z powyższym pytam:

1. Czy Panu Premierowi wiadomo jest o wielokrotnym przekroczeniu uprawnień przez sekretarza stanu w MSWiA Tomasza Siemoniaka?

2. Na jakiej podstawie prawnej sekretarz stanu w MSWiA pan Tomasz Siemoniak odmówił skierowania do prezesa Rady Ministrów wniosku kolegium izby o powołanie wybranego w konkursie kandydata na prezesa izby i zmusił kolegium izby do ogłoszenia nowego konkursu?

3. W jaki sposób zamierza Pan Premier doprowadzić do usunięcia naruszenia prawa przez sekretarza stanu w MSWiA pana Tomasza Siemoniaka?

4. Kto będzie ponosił konsekwencje prawne i finansowe w wypadku zakwestionowania legalności działania Regionalnej Izby Obrachunkowej w Katowicach?

Ufam, że wszelkie decyzje w tej sprawie będzie podejmował Pan w duchu i zgodnie z literą ustawy o odpowiedzialności materialnej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenia prawa z 20 stycznia 2010 r., przyjętej z przedłożenia posłów Platformy Obywatelskiej.

Uprzejmie proszę o poinformowanie mnie o podjętych działaniach zmierzających do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego przez sekretarza stanu w MSWiA pana Tomasza Siemoniaka.

Z poważaniem

Poseł Mariusz Błaszczak

Warszawa, dnia 9 marca 2011 r.

Zapytanie (nr 8957)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie udzielania wsparcia finansowego dla bezrobotnych zarejestrowanych w Powiatowym Urzędzie Pracy w Oświęcimiu

Szanowna Pani Minister! Ustawa budżetowa na 2011 r. znacznie ograniczyła plan finansowy Funduszu Pracy. Według otrzymanej symulacji podziału środków przeznaczonych bezpośrednio dla samorządów powiatowych tzw. algorytm powiatowy, który został wyliczony na podstawie danych wg stanu na 30.09.2010 r. dla powiatu oświęcimskiego, przeznaczone środki mogą wynosić ok. 2 988 200 zł, tj. 38,12% zatwierdzonego planu na rok 2010 (7 839 100 zł). Jednocześnie wstępne szacunki dotyczące wartości projektów systemowych (PO KL) na 2011 r. wskazują, że kwota dofinansowania projektów ulega również znaczącemu zmniejszeniu i może wynieść 34% środków z 2010 r., co przy poziomie dofinansowania z 2010 r. w wysokości 5 172 800 zł może stanowić wartość ok. 1759 tys. zł. Dodatkowym obciążeniem będzie również fakt, że planowany udział wkładu własnego do realizowanych projektów ma stanowić 15%, a nie 10%, tak jak to miało miejsce w 2010 r.

Znaczne zmniejszenie wysokości środków finansowych oraz potrzeba finansowania zadań wynikających z umów zawartych w 2010 r. (kwota zobowiązań wynosi ok. 1 677 tys. zł) wymaga radykalnego zmniejszenia zakresu przyznawanego wsparcia finansowego np. poprzez zmniejszanie kwoty przyznawanych refundacji lub dotacji, zmniejszenie liczby osób, którzy mogą korzystać z pomocy, jak również odstąpienie od realizacji niektórych zadań ze względu na ich wysoki koszt lub też niską efektywność. Przeprowadzone szacunki dotyczące ewentualnego wpływu na poziom bezrobocia na terenie powiatu oświęcimskiego wskazują, że niższe kwoty na realizację aktywnych form przeciwdziałaniu bezrobociu, mogą spowodować wzrost stopy bezrobocia na poziomie od 1–1,5%. Według wstępnych szacunków na koniec grudnia 2010 r. mamy do czynienia ze stopą bezrobocia w powiecie oświęcimskim w wysokości 12,2% (w kraju na koniec 2010 r. – 12,3%).

W przedstawionej sytuacji proszę o odpowiedź na pytania:

1. Na jakie wsparcie finansowe może liczyć Powiatowy Urząd Pracy w Oświęcimiu w 2011 r., by mógł skutecznie wpływać na realizację aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

2. W sytuacji potwierdzenia się pesymistycznych zapowiedzi co do wysokości ww. wsparcia finansowego, jakie działania podejmie Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, by pomimo znacznie niższego

finansowania zatrzymać wzrost bezrobocia m.in. w powiecie oświęcimskim?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8958)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zróżnicowanych cen eksportu rosyjskiego gazu dostarczanego przez Gazprom do Polski w porównaniu do cen gazu dostarczanego do państw Europy Zachodniej, tj. Niemiec, Włoch, Francji, Finlandii czy Turcji oraz podejmowanych działań rządu w tej sprawie

Szanowny Panie Premierze! Z informacji podanych w polskich mediach wynika, że agencja Interfax i dziennik „Wiedomosti” opublikowały informacje o cenach eksportu rosyjskiego gazu do głównych klientów Gazpromu w Europie Zachodniej oraz Turcji. Z tych informacji wynika, że Polska była czwartym co do wielkości importerem gazu z Rosji, za Niemcami, Turcją i Włochami. Z wymienionych krajów w 2010 r. Polska płaci najdrożej, za 1000 m³ rosyjskiego gazu płaciliśmy średnio 336 dol., a Niemcy i Finowie tylko 271 dol., Francuzi – 306 dol., a Brytyjczycy – zaledwie 191 dol. Gdyby Gazprom liczył od nas tyle, ile od Niemców, to tylko w samym 2010 r. na imporcie gazu z Rosji zaoszczędzilibyśmy niemal 600 mln dol. Zgodnie z kontraktem Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo mogło żądać od Gazpromu obniżki cen w 2009 r. Gazprom dał rabaty większości klientów z Europy Zachodniej, natomiast PGNiG nie domagał się obniżki cen od rosyjskiego Gazpromu.

Od dnia katastrofy smoleńskiej zarówno pan prezydent Bronisław Komorowski, jak i pan premier Donald Tusk niemal w każdej wypowiedzi poświęconej naszym relacjom politycznym i gospodarczym z Rosją podkreślają, że stosunki z naszym wschodnim sąsiadem są coraz lepsze i uległy ociepleniu.

Natomiast z kontekstu ujawnionych przez media informacji dotyczących spraw gospodarczych wynika, że wyraźne korzyści w polityce energetycznej wobec państwa polskiego osiąga przede wszystkim strona rosyjska.

Szanowny Panie Premierze, proszę zatem o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd polski dopuszcza do sytuacji, w której nasze kontrakty gazowe są zawierane na skrajnie niekorzystnych dla państwa polskiego warunkach w porównaniu do innych państw Europy Zachodniej?

2. Na czym polegają priorytety polskiej polityki energetycznej, a zwłaszcza w relacjach z Rosją?

3. Dlaczego PGNiG nie domagał się obniżki cen od rosyjskiego Gazpromu, który dawał rabaty większości państw z Europy Zachodniej?

4. Czy polityka energetyczna Pana Premiera w dotychczasowym kształcie nie stanowi zagrożenia nie tylko dla bezpieczeństwa energetycznego Polski, ale i dla naszej racji stanu i suwerenności?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 28 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8959)

do ministra środowiska

w sprawie nieprawidłowości w Zespole Szkół Leśnych w Miliczu

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie zainteresowała mnie sprawa pana K. S., nauczyciela z Zespołu Szkół Leśnych w Miliczu, którego chęć, a następnie zgłoszenie kandydatury w konkursie na stanowisko dyrektora tejże placówki wywołały falę represji ze strony ówczesnej dyrekcji, a w konsekwencji do utraty przez niego pracy. Nie rozumiem, jak szanowany przez grono pedagogiczne i uczniów, posiadający wszelkie niezbędne kwalifikacje nauczyciel z 24-letnim stażem mógł zostać w ten sposób potraktowany.

Problemy pana S. rozpoczęły się we wrześniu 2009 r., gdy poinformował on ówczesną dyrektorkę ZSL E. I. o zapisaniu się na kurs zarządzania oświatą. Zamierzał on wziąć udział w konkursie na dyrektora szkoły, a to oznaczało, że był jej jedynym kontrkandydatem w staraniach o to stanowisko, gdyż pani I. pragnęła objąć stanowisko pełnoprawnego dyrektora, albowiem do tej pory jedynie zastępowała ona czasowo byłego dyrektora P. M. Warto dodać, iż pan S. był popierany przez większość grona pedagogicznego.

W styczniu 2010 r. pan S. został odwołany ze stanowiska kierownika szkolenia praktycznego, mimo iż w głosowaniu jawnym tylko dwóch członków Rady Pedagogicznej opowiedziało się za jego odwołaniem. W lipcu wystartował on w ogłoszonym przez ministerstwo konkursie na dyrektora ZSL, jego rywalką była E. I. Konkurs nie został rozstrzygnięty, gdyż obaj kandydaci dostali po 5 głosów od 10-osobowej komisji. W zaistniałej sytuacji dyrektora miał wskazać Pan Minister, który w sierpniu polecił pani I. zwołanie Rady Pedagogicznej w celu zaopiniowania na stanowisko dyrektora ZSL kandydatury K. S. Pani I. odmówiła zwołania rady z powodu urlopu, a kilka dni później rozwiązała umowę o pracę z panem S., podważając jego kompetencje pedagogiczne.

Argumentacja taka nie miała uzasadnienia, bo podczas konkursu komisja nie znalazła luk w wykształceniu S., a kuratorium oświaty przesłało zwolnionemu nauczycielowi dokument potwierdzający, że posiada on odpowiednie kwalifikacje pedagogiczne.

Obecnie funkcję dyrektora pełni pani J. S., wicedyrektorem została pani I. Pan S. dochodzi swoich praw w sądzie pracy, gdzie toczą się dwa procesy: jeden w sprawie nieuzasadnionego odwołania go z funkcji kierownika szkolenia praktycznego oraz drugi – w sprawie bezprawnego zwolnienia go z pracy. W obu przypadkach postępowanie sądowe posuwa się bardzo wolno.

W związku z przedstawioną sprawą proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Pan Minister ma zamiar podjąć jakiegokolwiek działania w sprawie pana S.? Jeśli tak, to jakie?

2. Jakie działania Pan Minister ma zamiar podjąć, by tego typu niedopuszczalne sytuacje nie miały miejsca w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 22 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8960)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie niejasności związanych z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 19 marca 2009 r., a w szczególności z zapisem dotyczącym szczegółowego sposobu obliczania wsparcia na zalesianie i premii pielęgnacyjnej w przypadku gruntów z sukcesją naturalną

Szanowny Panie Ministrze! W załączniku nr 4 do ww. rozporządzenia w punkcie II istnieje zapis określający sposób obliczania gruntów podlegających zalesianiu, a objętych sukcesją naturalną, tj. szczególny sposób obliczania wsparcia na zalesianie i premii pielęgnacyjnej w przypadku gruntów z sukcesją naturalną. Według tego zapisu grunty z sukcesją naturalną obejmującą więcej niż 50% powierzchni gruntu objętego planem zalesiania przy wyliczaniu wsparcia na zalesianie i premii pielęgnacyjnej są liczone jako całość. Jeżeli sukcesja naturalna obejmuje mniej niż 50% przy wyliczaniu bierze się pod uwagę jedynie część gruntu, na której faktycznie przeprowadzane są nasadzenia. To prowadzi do sytuacji, w której osoba przeprowadzająca więcej nasadzeń dostanie w konsekwencji mniejszą kwotę pieniędzy (patrząc na całość kwot, jakie dostaje się w czasie trwania programu, tj. przez pięć lat). Jako przykład

z życia wzięty może posłużyć sprawa, z którą zgłosił się do mojego biura interesant mający pole o wielkości 1,50 ha z 0,67 ha z sukcesją naturalną. Dostanie on w sumie po 5 latach trwania programu o 1610,6 zł mniej niż jego kolega, który zalesiał teren o powierzchni 1,17 ha z 0,64 ha sukcesji naturalnej. Oba pola znajdują się na terenach o korzystnej konfiguracji.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie, dlaczego osoba, która faktycznie przeprowadziła mniejsze nasadzenie, otrzyma większą ilość pieniędzy od tej, która nasadziła więcej drzewek.

Z poważaniem

Poseł Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8961)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie refundacji kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego

Szanowna Pani Minister! Obecnie pracodawcy, którzy chcą zatrudnić młodocianych, nie otrzymują refundacji za naukę zawodu. Jednocześnie w wypowiedzi na posiedzeniu zespołu Komisji Trójstronnej do spraw ubezpieczeń społecznych 28 stycznia br. wskazywała Pani, że będą odblokowane środki Funduszu Pracy przeznaczone m.in. na to zadanie. Kiedy zatem przewiduje Pani uruchomienie tych środków?

Według informacji przekazanych mi przez Mazowiecką Izbę Rzemiosła i Przedsiębiorczości Komenda Główna OHP z powodu braku funduszy wstrzymała podpisywanie nowych umów z pracodawcami zatrudniającymi młodocianych do nauki zawodu. Takim stanem rzeczy zaniepokojeni są rzemieślnicy. Z powodu likwidacji wielu szkół zawodowych tego typu forma doksztalcenia cieszyła się w ostatnich latach dużym zainteresowaniem, bo wyszkolony i wykwalifikowany pracownik bez trudu znajdował pracę. Dawało to szansę na utrzymanie wielu potrzebnych, często zanikających branż. Dlatego rzemieślnicy zainteresowani są przywróceniem możliwości zawierania nowych umów z młodocianymi przygotowującymi się do zawodu, tym bardziej że rynki zachodnie m.in. Niemiec oferują uczniom z Polski bardzo dogodne warunki kształcenia z obietnicą otrzymania pracy na ich terenie.

Z poważaniem

Poseł Joanna Fabisiak

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8962)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie przekazania na własność,
na rzecz Muzeum w Raciborzu,
obrazu „Kłos zboża”**

Szanowny Panie Ministrze! We wrześniu 2010 r. zwróciłem się do Pana z zapytaniem (nr 7801) w sprawie zmiany własności zabytkowego obrazu „Kłos zboża”. W odpowiedzi podsekretarza stanu Piotra Żuchowskiego z dnia 29 września (sygn. pisma DDK/2735/RJ/2010) uzyskałem informację, że w niniejszej sprawie podjęto w 2008 r. rozmowy na temat przekazania obrazu „Kłos zboża” do Muzeum w Raciborzu.

Obecnie obraz ten jest własnością Agencji Nieruchomości Rolnych w Opolu, gdzie – zgodnie z pismem ANR o. w Opolu nr SGZ/4201-1428/2/6944/08/IR z dnia 12.12.2008 r. – „na dzień dzisiejszy właściwym miejscem jego przechowywania jest (...) biuro w Opolu”.

Zarówno Muzeum w Raciborzu, jak i władze samorządowe gminy Krzyżanowice w 2008 r. podjęły wspólnie inicjatywę przejęcia dzieła na rzecz Muzeum w Raciborzu, gdzie obraz mógłby być w stałej ekspozycji zbiorów. Bezsporny jest bowiem fakt, że trudno o bardziej właściwe miejsce do przechowywania i eksponowania dorobku kulturowego i dziedzictwa niż muzeum. Przechowywanie tak znaczącego dzieła w biurze – jakimkolwiek – z pewnością czyni niemożliwym jego eksponowanie i zapoznanie się z nim szerszemu kręgowi odbiorców zainteresowanych sztuką.

Szanowny Panie Ministrze! Ponieważ zgodnie z zapytaniem skierowanym we wrześniu 2010 r. otrzymałem odpowiedź, iż podjęto rozmowy w niniejszej sprawie, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy i jakie konkretnie poczyniono ustalenia w kwestii przekazania obrazu „Kłos zboża” na własność Muzeum w Raciborzu?

2. Czy – zdaniem Pana Ministra – obraz powinien zostać wyeksponowany szerokiemu kręgowi zainteresowanych, w raciborskim muzeum, czy nadal powinien zdobić jedynie ściany biura Agencji Nieruchomości Rolnych o. w Opolu?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 8963)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji urzędu
Poczty Polskiej SA w Muszynie**

W ostatnim czasie coraz częściej do mojego biura poselskiego w Gorlicach napływają od mieszkańców oraz władz samorządowych z regionu niepokojące informacje w sprawie kolejnych planowanych likwidacji urzędów pocztowych i zwolnień pracowniczych. Szczególny niepokój budzi sytuacja dotycząca zamykania urzędów pocztowych w miejscowościach uzdrowiskowych, takich jak np. Muszyna.

Muszyna położona jest w dolinie rzeki Poprad i dwóch jej dopływów: potoków Szczawnik i Muszynka, na wysokości ok. 450 m n.p.m.. Leży ona przy granicy ze Słowacją, a w okolicach miasta zlokalizowany jest Popradzki Park Krajobrazowy – jeden z największych w Polsce.

Muszyna posiada status miejscowości uzdrowiskowej, gdyż znajdują się tam liczne odwierty i rozlewnie wód mineralnych. Do głównych atutów Muszyny jako uzdrowiska należą: klimat, estetyczne walory krajobrazowe cechujące się obfitością lasów, czystym powietrzem, ciszą i spokojem oraz duże zasoby naturalnych wód mineralnych, które jak magnes przyciągają turystów i kuracjuszy. Uzdrowisko muszyńskie oferuje turystom możliwość pobytu w sanatoriach, zakładach przyrodolecznicych, pensjonatach i licznych domach wypoczynkowych. Niewątpliwą atrakcją jest możliwość bezpłatnego korzystania z ogólnodostępnych pijalni wód mineralnych.

Gminę miejsko-wiejską Muszyna zamieszkuje ok. 11,5 tys. osób i funkcjonuje tam tylko jedna placówka pocztowa, z nielicznym już personelem pracowniczym, świadcząca jednak pełen zakres usług dla mieszkańców gminy, podmiotów gospodarczych, kuracjuszy oraz turystów. Niestety w ostatnim okresie napłynęły informacje, iż planowana jest likwidacja ww. jednostki. Mieszkańcy Muszyny są bardzo zaniepokojeni powstałą sytuacją. Jednogłośnie twierdzą, iż poczta jest nieodłącznym elementem ich miejscowości.

Rozległy obszar gminy, górzysta konfiguracja terenu i trudności komunikacyjne mogą pozbawić mieszkańców Muszyny i działające na jej obszarze firmy dostępu do usług pocztowych, a także spowodować regres w rozwoju gospodarczym gminy, deprecjację rangi uzdrowiska oraz dodatkowe koszty dla obywateli i firm.

Fakt likwidacji poczty w miejscowości uzdrowiskowej jest skandaliczny i naraziłby mieszkańców,

kuracjuszy oraz turystów korzystających z tych usług na spore niedogodności.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Czy decyzja o likwidacji Poczty Polskiej w miejscowości uzdrowiskowej Muszyna już zapadła i czy jest ostateczna?

2. Jaki miałby być powód likwidacji jedyne go Urzędu Poczтового w Muszynie?

3. Czy Poczta Polska dąży do całkowitej likwidacji swojej działalności?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.